

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

A D E D I T I O N E M
T I B E R I I H E M S T E R H U S I I E T I O A N N I S F R E D E R I C I R E I T Z I I
A C C U R A T E E X P R E S S A
C U M V A R I E T A T E L E C T I O N I S E T A N N O T A T I O N I B U S

V O L U M E N O C T A V U M

B I P O N T I
E X T Y P O G R A P H I A S O C I E T A T I S
C I O I O C C X C I

LA

K

ES

CO

72

CO

CO

CO

CO

CO

CO

CO

CO

CO

CO

CO

CO

CO

CO

CO

CO

CO

CO

CO

CO

CO

CO

CO

CO

2700
1700

ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔΕΥΤΟΝ

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΒΙΒΛΙΑ ΩΝΟΤΜΕΝΟΝ.

ΚΑΙ μὴν ἐναντίον ἐστὶν οὗ ἐθέλεις, ὃ νῦν ποιεῖς. οἶμαι γὰρ ἐν παιδείᾳ καὶ αὐτὸς εἶναι τις δοξῆσαι, σπουδῇ συνωνούμενος τὰ κάλλιστα τῶν βιβλίων. τὸ δέ σοι περὶ τὰ κάτω χωρεῖ, καὶ ἔλεγχος γίγνεται τῆς ἀπαιδευσίας πως τοῦτο. μάλιστα δὲ οὐδὲ τὰ κάλλιστα ὠνῇ, ἀλλὰ πιστεύεις τοῖς ὡς ἔτυχεν ἐπαινοῦσι, καὶ Ἑρμαῖον εἰ τῶν τὰ τοιαῦτα ἐπιψευδομένων τοῖς βιβλίοις, καὶ Θησαυρὸς ἑτοιμὸς τοῖς καπήλοις αὐτῶν. ἢ πόθεν γάρ σοι

ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔΕΥΤΟΝ) Ὡς οὕτως εἶχασαι βιβλίον, αἰτίας τινὰ, Λουκιανὸν, καὶ μὴ λαβὼν, καλῶ τούτῳ δεξιῶματι δι' αὐτὸς ἡμεῖς φεα αὐτόν. V.

ADVERSUS INDOCTUM

ET LIBROS MULTOS EMENTEM.

QUIN contrarium est consilio tuo, quod nunc facis. Putas enim, in doctrina te ipsum quoque visum iri esse aliquid, si studiose pulcherrimos quosque libros coëmas. At illud nequiter tibi evenit, & ipsum valet quodammodo ad convincendam ignorantiam tuam. Inprimis vero, quod nec emis optimos, sed credis temere laudantibus: & Mercurio immolant te invento, qui talia mentiuntur de libris, ac thesaurus paratus es eorum mangonibus. Aut

Lucian. Vol. VIII.

A

διαγνώαι δυνατόν, τίνα μὲν παλαιὰ, καὶ πολλοῦ ἄξια,
 τίνα δὲ Φαῦλα, καὶ ἄλλως σαπρὰ, εἰ μὴ τῷ διαβε-
 βρῶσθαι, καὶ κατακεκῶσθαι αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ
 συμβούλους τοὺς σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάν-
 νεις; ἐπεὶ τοῦ ἀκριβοῦς, ἢ τοῦ ἀσφαλοῦς ἐν αὐτοῖς, τίς,
 2 ἢ ποία διάγνωσις; Ἴνα δὲ σοι δῶ αὐτὰ ἐκεῖνα κεκριμέ-
 ναι, ὅσα ὁ Καλλῖνος ἐς κάλλος, ἢ ὁ αἰοιδίμος Ἀττικὸς
 σὺν ἐπιμελείᾳ τῇ πάσῃ γράψασεν, σοὶ τί ὄφελος, ὡς
 θαυμάσιε, τοῦ κτήματος, οὔτε εἰδότες τὸ κάλλος αὐτῶν,
 οὔτε χρησαμένῳ ποτὲ οὐδὲν μᾶλλον, ἢ τυφλὸς ἂν τις
 ἀπολαύσειε κάλλους παιδικῶν; σὺ δὲ ἀνεωγμένοις μὲν
 τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁρᾷς τὰ βιβλία, καὶ, νῆ Δία, κατα-
 κόρως, καὶ ἀναγινώσκεις ἕνια πάνυ ἐπιτρέχων, φθά-
 νοντος τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ στόμα. οὐδέπω δὲ τοῦτό μοι ἱκα-
 νόν, ἢ μὴ εἰδῆς τὴν ἀρετὴν, καὶ κακίαν ἐκάστου τῶν ἐγ-

3 Καὶ συμβούλους τοὺς σίας)
 Ἀπὸ εὐθείας τῆς σῆς, σημαίνει καὶ
 τοὺς σῆς. V.

6 Κεκριμέναι) Κεκριμένα. G.

7 Ὅσα ὁ Καλλῖνος ἐς κάλλος)

Καλλιγράφοι οὗτοι γεγονόσιν ἄρ-
 στοι. V.

13 Φθάνοντος) Πρελαμφάνοντος.

V.

unde tu dignoscere posses, qui sint veteres & multi pretii,
 qui autem viles & temere futiles; nisi ex eo, quod exesi
 & perrufi sunt, iudices, & consiliarias ad hanc inquisitionem
 tineas adhibeas? Quandoquidem curae exquisitae, &
 certae fidei, quae aut qualis a te profisciscatur diiudicatio?
 Ut autem tibi dem, ipsa illa te iudicare posse, quae Callinus
 pulchre, aut celebris ille Atticus summa cura scripserint:
 quid tibi prodest, mirabilis homo, eorum possessio, qui nec
 pulchritudinem illarum noris, neque unquam illis usus sis,
 non magis, quam caecus forma fruatur amorum suorum?
 Tu vero apertis quidem oculis inspicis libros, & sane ad
 satietatem; alios etiam cursim oculo os praeveniente perle-
 gis. Illud vero mihi nondum satis est, nisi virtutem etiam
 vitiumque uniuscuiusque eorum, quae scripta sunt, agno-

γεγραμμένων, καὶ συνίης ὅστις μὲν ὁ νοῦς σύμπασι, τίς δὲ ἡ τάξις τῶν ὀνομάτων, ὅσα τε πρὸς τὸν ὀρθὸν κανόνα τῷ συγγραφεὶ ἀπηκρίβωται, καὶ ὅσα κίβδηλα καὶ νόθα, καὶ παρακεκομμένα. Τί οὖν Φῆς, καὶ ταῦτα μὴ 3
μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι; πόθεν, εἰ μὴ ποτε παρὰ τῶν Μουσῶν κλῶνα δάφνης, καθάπερ ὁ ποιμὴν ἐκείνος, λαβὼν; Ἐλικῶνα μὲν γὰρ, ἵνα διατρίβειν αἱ θεαὶ λέγονται, οὐδὲ ἀκήκοας, οἶμαί, ποτε, οὐδὲ διατριβὰς τοιαύτας ἡμῖν ἐν παισὶν ἐποιῶ· σοὶ καὶ μεμνήσθαι Μουσῶν ἀνόσιον. ἐκείναι γὰρ τῷ ποιμένι μὲν οὐκ ἂν ὤκησαν Φανῆναι σκληρῷ ἀνδρὶ, καὶ δασεῖ, καὶ πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τῷ σώματι ἐμφαίνοντι, οἷω δὲ σοι, καὶ μοι, πρὸς τῆς Λιβανίτιδος, ἄφες ἐν τῷ παρόντι τὸ μὴ σύμπαντα σαφῶς εἰπεῖν, οὐδὲ ἐγγὺς γενέσθαι ποτ' ἂν εὖ οἶδ' ὅτι κατηξίωσαν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς δάφνης μυρρίνην ἂν ἡ καὶ μάλαχης φύλλοις μαστιγοῦσαι, ἀπήλλαξαν ἂν τῶν τοι-

7 Ἐλικῶνα μὲν) *Ὅρος ὅπου αἱ καὶ ὁ βιβλιοκάπλος οὗτος καὶ Δα-
Μούσαι διατρίβειν λέγονται. V. μασκινδὲ, ὅσον ἀπὸ τῆς Λιβανίτιδος
13 Λιβανίτιδος) *Εἶκοι Σύρος εἶ- εἰκάσαι. V.

fcas, atque intelligas, quae sit sententia universis, quis ordo verborum, quae ad rectam regulam scriptor exegerit, quae sublestae fidei, parum genuina, adulterata. Quid igitur ais? haecine etiam, licet non didiceris, tamen nobis scire? Unde? nisi forte a Musis lauri ramum, ut ille pastor, accepisti. Nam Heliconem, ubi commorari Deae dicuntur, nec audisti, puto, unquam, neque ibi puerili aetate moratus es. Tibi ne meminisse quidem Musarum fas est. Illae enim pastori apparere non sunt dedignatae, duro homini & hirsuto, & multum in corpore solem prae se ferenti. Tali vero, qualis tu es, homini (& per ego te Libanitidem, permitte in praefens, ne diferte dicam omnia) ne prope quidem venire, bene novi, unquam dignentur: sed pro lauro, murtea virga, aut malvae foliis, flagellatum relin-

ούτων, ὡς μὴ μιᾶναι μήτε τὸν Ὀλμειὸν, μήτε τὴν τοῦ ἵππου κρήνην, ἅπερ ἡ ποιμνίους διψῶσιν, ἡ ποιμένων στόμασι καθαροῖς πόσιμα. καίτοι, οὐδὲ, εἰ καὶ πάνυ ἀναίσχυντος εἶ, καὶ ἀνδρείος τὰ τοιαῦτα, τολμήσεις ἂν ποτε εἰπεῖν ὡς ἐπαιδευθῆς, ἡ ἐμέλῃσέ σοι πώποτε τῆς ἐν χρῶι πρὸς τὰ βιβλία συνουσίας, ἡ ὡς διδάσκαλός σοι ὁ 4, δέων, ἡ τῷ δέῳ ξυνεφοίτας. Ἄλλ' ἐν τούτῳ μόνῳ πάντα ἐκεῖνα ἀναδραμεῖσθαι, νῦν ἐλπίζεις, τῷ κτᾶσθαι πολλὰ βιβλία. κατὰ δὴ ταῦτα ἔχε ξυλλαβὼν ἐκεῖνα τὰ τοῦ Δημοσθένους, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτοῦ ὁ ῥήτωρ ἔγραψε, καὶ τὰ τοῦ Θουκυδίδου, ὅσα παρὰ τοῦ Δημοσθένους, καὶ αὐτὰ ὀκτάκις μετεγγεγραμμένα εὐρέθῃ καλῶς. εἰ ἅπαντα ἐκεῖνα κτήσῃ, ὅσα ὁ Σύλλας Ἀθηνηθεν εἰς Ἰταλίαν ἐξέπεμψε, τί ἂν ἐκ τούτου πλέον εἰς παιδείαν κτήσαιο; καὶ ὑποβαλλόμενος αὐτὰ ἐπικαθεύ-

1 Ὀλμειὸν) Ποταμοὶ εἰσιν οὗτοι πρὸς αὐτῇ τῇ κορυφῇ τοῦ Ἐλικῶνος· ὁ δὲ Ἐλικῶν, ὅρος ἐστὶ Βοιωτίου, οὗ πρὸς τοὺς πρόποδας Θεσπιάς πόλις κατέκχεται, ἐν ᾗ ὁ Ἑρως, δὴ Ἀλκαμίνης ἐξείργασται, θαυμάσιόν τι ἔργον ἰδεῖν. περὶ τὸν Ἐλικῶνα δὲ

φσει καὶ Ἡσίοδος γέμων τὰς Μοῦσας ἰδεῖν, καὶ τὴν ποιητικὴν σοφίαν λαβεῖν. V.

15 Καὶ ὑποβαλλόμενος αὐτὰ) Οὗτα γάρ φασι τὸν Μεκεδόνα Ἀλέξανδρον ἐπικοιμᾶσθαι τοῖς Ὀμήρου ποιήμασιν. V.

quant, ne vel Holmeum, vel Hippocrenen pollutant, fontes gregibus sitientibus alioquin, & puri oris pastoribus opportunos. Verum quantumcunque impudens sis, & eatenus virilis, non tamen audebis unquam dicere, te eruditum esse, aut unquam curae tibi fuisse arctiorem, cum libris consuetudinem, aut hunc magistrum tuum fuisse, aut illum condiscipulum. Sed uno hoc solo omnia te illa iam emensurum speras, multis libris comparandis. Haec fane habes tibi collecta illa Demosthenis *exemplaria*, quae sua manu scripsit orator, & illa Thucydidis, quae a Demosthene & ipsa octies descripta pulchre inventa sunt. Si omnia illa habeas, quae Sulla Athenis misit in Italiam, quae tandem ea ex re ad eruditionem tibi fiat accessio? etsi

δης, ἢ συγκολλήσας, καὶ περιβαλλόμενος περινοστής; πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος, ἢ παροιμία φησὶ, καὶ χρύσεια ἔχη σύμβολα. καὶ σὺ τοίνυν βιβλίον μὲν ἔχεις ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἀναγιγνώσκεις αἰεὶ τῶν δὲ ἀναγιγνωσκόμενων οἷσθα οὐδέν, ἀλλ' ὄνος λύρας ἀκούεις κινῶν τὰ ὦτα. ὥς εἶγε τὸ κεκτῆσθαι τὰ βιβλία, καὶ πεπαιδευμένον ἀπέφαινε τὸν ἔχοντα, πολλοῦ ἂν ὡς ἀληθῶς τὸ κτῆμα ἦν ἄξιον, καὶ μόνων ὑμῶν τῶν πλουσίων, εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρίασθαι, τοὺς πένητας ἡμᾶς ὑπερβάλ-
λοντας. τίς δὲ τοῖς ἐμπόροις, καὶ τοῖς βιβλιοκαπηλοῖς ἤρισεν ἂν περὶ παιδείας, τοσαῦτα βιβλία ἔχουσι καὶ πωλοῦσιν; ἀλλ' εἶγε διελέγχειν ἐθέλοις, ὅψει μὴδ' ἐκεί-
νους πολὺ σου τὰ ἐς παιδείαν ἀμείνους, ἀλλὰ βαρβάρους μὲν τὴν Φωνὴν, ὥσπερ σὺ, ἀξυνέτους δὲ τῇ γνώ-
σει, οἷους εἰκὸς εἶναι τοὺς μὴδὲν τῶν καλῶν καὶ αἰσχρῶν καθεωρακότας. καίτοι σὺ μὲν δύο ἢ τρία παρ' αὐτῶν

substratis tibi indormias, aut ea tibi agglutinata vel vestis instar circumposita circumferas. *Simia enim simia est*, ait proverbium, *eiamsi aurea gestet crepundia*. Etiam tu igitur librum quidem habes in manu, & legis semper: eorum vero, quae legis, scis nihil, sed asinus lyram audis movens auriculas. Nam si eruditum redderet dominum librorum possessio, quantivis certe illa possessio pretii esset, & vestrum solorum, qui estis divites; si nempe velut de foro liceret emere, atque pauperes nos superare. Quis vero cum mercatoribus, ac bibliopolis de eruditione contenderet, tot libros habentibus vendentibusque? Verum si volueris examinare; videbis, neque illos multum, quam tu es, eruditione praestantiores, sed lingua barbaros, velut te, & quantum ad cognitionem nihil intelligentes; quales esse credibile est, qui nihil vel turpium vel honestorum perspiciunt. Quamquam tu duos forte aut tres *libros* ab illis ipsis emtos

ἐκαίνων πριάμενος ἔχεις· αἱ δὲ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν
 5 διὰ χειρὸς ἔχουσιν αὐτά. Τίνος οὖν ἀγαθοῦ ὦν ταῦτα,
 εἰ καὶ μὴ τὰς ἀποθήκας αὐτὰς τῶν βιβλίων ἡγῇ πε-
 παιδεῦσθαι, τοσαῦτα περιεχούσας παλαιῶν ἀνδρῶν
 ξυγγραμματα; καὶ μοι, εἰ δοκεῖ, ἀποκρίναι· μᾶλλον
 δὲ ἐπεὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον, ἐπίνευσον γοῦν, ἢ ἀνάνευσον
 πρὸς τὰ ἐρωτώμενα. εἴ τις αὐλεῖν μὴ ἐπιστάμενος, κτή-
 σαιτο τοὺς Τιμοθέου αὐλοὺς, ἢ τοὺς Ἰσμηνίου, οὓς ἐπὶ τὰ
 ταλάντων ὁ Ἰσμηνίας ἐν Κορίνθῳ ἐπρίατο, ἄρα διὰ τοῦτο
 καὶ αὐλεῖν δύναιτο; ἢ οὐδὲν ὄφελος αὐτῷ τοῦ κτήματος,
 οὐκ ἐπισταμένῳ χρήσασθαι κατὰ τὴν τέχνην; εὐγε ἀνέ-
 νευσας. οὐδὲ γὰρ τοὺς Μαρσίου ἢ Ὀλύμπου κτησά-
 μενος, αὐλήσειεν ἂν μὴ μαθὼν. τί δ' εἴ τις τοῦ Ἡρα-
 κλέους τὰ τόξα κτήσαιτο, μὴ Φιλοκτήτης ὢν, ὥς δύνα-
 σθαι ἐντείνασθαι τε αὐτὰ, καὶ ἐπὶ σκοποῦ τοξεῦσαι,

2 Ἀγαθοῦ ἀνὴρ ταῦτα) Προσπα-
 χουστὸν τὸ χάρις ἢ ἐνεκεν, ἢ ἢ
 τίνος οὖν ἀγαθοῦ χάριν, ἢ ἐνεκεν. V.

8 Ἰσμηνίου) Ἰσμηνίας οὗτος κα-
 λούμενος καὶ αὐτὸς Κορίνθιος. καὶ

αὐτὸς ἐλπίζας ἐκ τῆς ὁμωνυμίας, εἰ
 καὶ τοὺς αὐλοὺς κτήσασαιτο Ἰσμηνίου,
 εὐθὺς αὐτοπρίαπος ἔσσεσθαι Ἰσμη-
 νίας. εἰσὶνται μὲν, οὐ μίνοι καὶ
 πλέον τοῦ ἐλπίζειν τετάρτην. V.

habes: at illi die pariter ac noctu manibus illos tractant.
 Cuius igitur boni causa illos emis, nisi ipfas quoque li-
 brorum capfas eruditas esse putas, quae tot veterum viro-
 rum scripta contineant? Ac mihi responde sodes: vel po-
 tius, cum hoc non possis, annue certe aut renue ad ea,
 quae interrogabo. Si quis tibi arum insularum ignarus,
 Timothei tibiae emat aut Ismeniae, quas hic septem talen-
 tis emit Corinthi; numquid propterea tibiis etiam poterit
 canere? an nihil ipsi possessio profuerit, qui ex arte illis
 uti non possit? Recte tu quidem renuis. Neque enim si vel
 Marfyae aut Olympi tibiae quis possideat, canat, nisi didi-
 cerit. Quid vero, si quis Herculis cum arcu sagittas ha-
 bens, ipse non sit Philoctetes, qui possit contendere, &

τί σοι καὶ αὐτός δοκεῖ; ἄρ' ἂν ἐπιδείξασθαι τι ἔργον το-
ξότου ἄξιον; ἀνένευσας καὶ τοῦτο. κατὰ ταῦτα δὴ καὶ ὁ
κυβερνᾶν οὐκ εἰδώς, καὶ ἵππευεῖν μὴ μεμελετηκώς, εἰ ὁ
μὲν νῦν καλλίστην παραλάβοι τοῖς ἅπασιν, καὶ εἰς
κάλλος καὶ εἰς ἀσφάλειαν κάλλιστα ἐξεργασμένην,
ὁ δὲ ἵππον κτήσαιο Μῆδον, ἢ κενταυρίδην, ἢ κοππα-
φόρον, ἐλέγχοιτο ἂν, οἶμαι, ἑκάτερος οὐκ εἰδώς ὅ, τι
χρήσαιο ἑκατέρω. ἐπινεύεις καὶ τοῦτο; πείρου δὴ, καὶ
τοῦτό μοι ἐπίνευσον, εἴ τις ὥσπερ σὺ ἀπαιδευτός ὢν ὠνοῖ-
το πολλὰ βιβλία, οὐ σκώμματα οὗτος εἰς ἀπαιδευσίαν
καθ' ἑαυτοῦ ἐκφέρει; τί ὀκνεῖς καὶ τοῦτο ἐπινεύειν; ἐλεγ-
χος γὰρ, οἶμαι, σαφὲς αὐτός, καὶ τῶν ὁρώντων ἕκαστος
εὐθὺς τὸ προχειρότατον ἐκεῖνα ἐπιφθέγγεται. τί κοινόν

(6 Κενταυρίδην ἢ κοππαφόρον).
Ἐπίσημον τούτο τῶν ἵππων ἐπὶ τοῦ
μυροῦ ἐγκαίμενον παρὰ τῶν πα-
λαιῶν, καὶ ἡσαν οὗτοι οἱ ἵπποι τῶν
εὐγενῶν, οἳ ἐπὶ τοῦ μυροῦ τὴν παρὰ
σημοὶ κάππα τὸ στοιχεῖον, ἢ σίγμα,
ἀφ' ὧν καὶ παρωνομάζοντο ἀπὸ τοῦ
κάππα κοππατίαι, ἀπὸ δὲ τοῦ σίγ-

μα, συμπόρραι. Μῆδος δὲ ἵππος ἡ
Νισαῖος. ἡ Νισα δὲ πόδιον Μυθίας,
οὗ αὖ βασιλικὰ ἵπποφορέαδες γε-
μόμεναι τοῖς Μήδων βασιλεύσιν ἵπ-
πους ἔτρεφον γυναικίους κενταυρίδας
δὲ ἵπποι, οἳ ἐκ Λαρίσσης τῆς Θίε-
ταλίας, τάχα ἀπὸ τῶν Κενταύρων
ὀνόμαστοι. V.

collineare ad metam; quid hic tibi videtur? an perfecturus
opus sagittatore dignum? Renuis hoc quoque. Eadem ra-
tione qui gubernare nescit, & equestrem rationem non
exercuit, si iste quidem pulcherrimam navem accipiat, re-
bus omnibus ad decus pariter ac firmitatem elaboratam
pulcherrime; hic vero equum emat Medicum, aut centau-
ri de stirpe, aut coppa insignem: deprehendatur, puto, uter-
que, qui neutra re recte uti possint. Annuis etiam hoc?
Crede ergo, & hoc etiam mihi annue, si quis, qualis tu,
indoctus homo, multos emat libros; nonne dicteria hic in
ruditatem suam contra se ipsum *elicit*, & publicat? Quid
annuere hic etiam cunctaris? Clarum enim istud est argu-
mentum, videntiumque unusquisque statim illud, quod
maxime in promptu esse solet, subiicit, *Quid commune cani*

- 6 κυνὶ καὶ βαλανείῳ; Καὶ ἐγένετό τις οὐ πρὸ πολλοῦ ἐν Ἀσίᾳ πλούσιος ἀνὴρ, ἐκ συμφορᾶς ἀποτμήθεις ἀμφοτέρους τοὺς πόδας, ἀπὸ κρύους, οἶμαι, ἀποσαπέντας, ἐπειδὴ ποτε διὰ χιόνος ὁδοιπορῆσαι ξυνέβη αὐτῷ· οὗτος τοίνυν τοῦτο μὲν ἐλεεινὸν ἐπέπόνθει, καὶ θεραπεύων τὴν δυστυχίαν ξυλίνους πόδας πεποίητο, καὶ τούτους ὑποδύμενος, ἐβάδιζεν, ἐπιστηριζόμενος ἅμα τοῖς οἰκέταις· ἐκείνο δὲ γελοῖον ἐποίει, κρηπίδας γὰρ καλλίστας ἑωνεῖτο νεοτμήτους αἰεὶ, καὶ τὴν πλείστην πραγματείαν περὶ ταύτας εἶχεν, ὥς καλλίστοις ὑποδήμασι κεκοσμημένα εἶη αὐτῷ τὰ ξύλα, οἱ πόδες δὲ οὐ ταῦτα οὐκ αὖ ποιεῖς; χωλὴν μὲν ἔχων καὶ σκύνην τὴν γνώμην, ἀνούμενος δὲ χρυσοῦς ἐμβατάς, οἷς μόλις ἂν τις καὶ ἀρτίπους ἐμ-
7 περιπατήσειεν. Ἐπεὶ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸν Ὅμηρον ἐπὶ πρῶ πολλάκις, ἀναγνώτω σοὶ τις αὐτοῦ λαβὼν τὴν βῆτα τῆς Ἰλιάδος ῥαψωδίαν, ἧς τὰ μὲν ἄλλα μὴ ἐξετά-

& balneo? Et fuit non ita pridem in Asia aliquis vir dives, calamitate quadam utroque pede truncatus, qui ex frigore, puto, sphacelo essent corrupti, cum per nivem iter el faciendum fuisset. Huic ergo miserabilis ille casus obvenit: quod infortunium uti consolaretur, ligneos sibi pedes fecerat; iisque subligatis, servis simul innixus, incedebat. At hoc fastidabat ridicule; quod crepidas semper pulcherrimas emebat, recenti opere, & multum sibi negotii circa illas habebat, ut quam pulcherrimis semper calceis ornata haberet ligna illa, hoc est, suos pedes. Non igitur eadem tu facis? mentem qui habeas claudam & ficulneam; aureos vero tibi cothurnos compares, in quibus vix rectis pedibus aliquis incedat. Quandoquidem vero inter alios Homerum etiam emisti saepe, capiat aliquis & legat tibi secundum Iliadis librum, cuius reliqua examinare noli; ni-

ζειν' οὐδεν γὰρ αὐτῶν πρὸς σέ. πεποιήται δέ τις αὐτῶ
 δημηγορῶν παγγέλοιος ἄνθρωπος, διάστροφος τὸ σῶμα
 καὶ λελωβημένος. ἐκείνος τοίνυν ὁ Θερσίτης ὁ τοιοῦτος,
 εἰ λάβοι τὴν Ἀχιλλέως πανοπλίαν, οἷε ὅτι αὐτίκα διὰ
 τοῦτο καὶ καλὸς ἅμα καὶ ἰσχυρὸς ἂν γένοιτο, καὶ ὑπερ-
 πηδήσεται μὲν τὸν ποταμὸν, ἐπιθολώσῃ δὲ αὐτοῦ τὸ
 ρεῖθρον τῷ Φόνῳ τῶν Φρυγῶν, ἀποκτενεῖ δὲ τὸν Ἑκτορα,
 καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸν Λυκάονα, καὶ τὸν Ἀστεροπαῖον,
 μηδὲ φέρειν ἐπὶ τῶν ὤμων τὴν μελίαν δυνάμενος; οὐκ ἂν
 εἴποις. ἀλλὰ καὶ γέλωτα ἂν ὀφλισκάνοι χωλεύων ὑπὸ
 τῇ ἀσπίδι, καὶ ἐπὶ στόμα καταπίπτων ὑπὸ τοῦ βάρους,
 καὶ ὑπὸ τῷ κράνει, ὅπότεν ἀνανεύσειε, δεικνὺς τοὺς πα-
 ραβλῶπας ἐκείνους αὐτοῦ ὀφθαλμοὺς, καὶ τὸν θώρακα
 ἐπαίρων τῷ τοῦ μεταφρένου κυρτώματι, καὶ τὰς κνημῖ-
 δας ἐπισυρόμενος, καὶ ὅλως αἰσχύνων ἀμφοτέρους, καὶ
 τὸν δημιουργὸν αὐτῶν, καὶ τὸν δεσπότην. τὸ αὐτὸ δὴ καὶ
 σὺ πάσχων, οὐχ ὁρᾷς ὅπότεν τὸ μὲν βιβλίον ἐν τῇ χειρὶ

5 Καὶ ὑπερπηδήσεται μὲν τὸν ποταμὸν) Ταῦτα πάντα λέγει Ὅμηρος
 τὸν Ἀχιλλεῖα ποιῆσαι. V.

hil enim eorum ad te. Fingitur autem ab illo concionari
 ridiculus undique homo, distorto corpore atque debili. Il-
 le ergo Therfites, talis, Achillis arma si capiat, putasne
 illum propterea statim & pulchrum simul & fortem futu-
 rum, & traiecti saltu fluminis aquas Phrygum caede in-
 fecturum? interfecturumque Hectorem, atque ante illum
 Lycaonem & Asteropaeum, qui neque humeris ferre fra-
 xineam illam *Achillis hastam* possit? Non sane dixeris. Sed
 risum quoque debeat, claudicans sub scuto, & prae gra-
 vitate pronus prolabens, ac sub galea, si quando suspiciat,
 strabos illōs oculos ostendens, & illa dorsi curvitate tho-
 racem elevans, trahensque ocreas, qua re pudorem & ar-
 tifici & domino armorum obiiiciat. Idem vero tibi quoque
 μὴ venire non vides, cum librum in manu habes pulcher-

ἔχης πάγκαλον, πορφυρᾶν μὲν ἔχον τὴν διφθέραν, χρυσοῦν δὲ τὸν ὀμφαλόν· ἀναγιγνώσκεις δὲ αὐτὸ βαρβαρίζων, καὶ καταισχύων, καὶ διαστρέφων, ὑπὸ μὲν τῶν πεπαιδευμένων καταγελάμενος, ὑπὸ δὲ τῶν ξυνόντων σοι κολάκων ἐπαινούμενος· οἱ καὶ αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους ἐπιστρέφόμενοι, γελῶσι τὰ πολλά; Θέλω δὲ σοι διηγῆσαι τι Πυθοῖ γενόμενον. Ταραντῖνος, Εὐάγγελος τοῦνομα, τῶν οὐκ ἄφανῶν ἐν τῇ Τάραντι, ἐπεθύμησε νικῆσαι Πύθια. τὰ μὲν οὖν τῆς γυμνῆς ἀγωνίας αὐτίκα ἐδόκει αὐτῷ ἀδύνατον εἶναι, μήτε πρὸς ἰσχύν, μήτε πρὸς ἀκύτητα εὖ πεφυκότη· κιθάρᾳ δὲ καὶ ᾠδῇ, ῥαδίως κρατήσκειν ἐπέσθῃ ὑπὸ τῶν καταράτων ἀνθρώπων, οὓς εἶχε περὶ αὐτὸν, ἐπαινούντων, καὶ βοώντων, ὅποτε καὶ τὸ σμικρότατον ἐκεῖνος ἀνακρούσαιτο. ἤκεν οὖν εἰς τοὺς Δελφοὺς τὰ τε ἄλλα λαμπρὸς, καὶ δὴ καὶ ἐσθῆτα χρυσοπάστον ποιησάμενος, καὶ στέφανον δάφνης χρυσῆς κάλλιστον, ὡς ἀντὶ καρποῦ τῆς δάφνης σμαραγδοῦς εἶναι

rimum, pelle purpurea, aureo umbilico, ornatum; legis autem ita, ut pronuntiatione barbara illum deformes atque distorqueas, deridentibus eruditis, laudantibus autem, qui tecum sunt, adulatoribus, qui tamen & ipsi ad se invicem conversi frequenter rident? Volo tibi etiam narrare aliquid Pythone factum. Tarentinus quidam, Evangelus nomine, domi non ignobilis, animum adiecerat ad victoriam Pythiorum. Ac nudorum illud certamen statim supra se esse videbat, qui neque ad robur, neque ad celeritatem natura aptus esset: cithara vero & cantu facile se victurum, persuaderi sibi a facerrimis hominibus, familiaribus suis, passus fuerat, laudantibus, clamantibus, quoties vel minimum ille chordas attingeret. Venit ergo Delphos, cum cetera splendidus, tum quod intextam auro vestem sibi fecerat, & coronam ex aurea lauro pulcherrimam, ut pro fructu lauri smaragdi es-

ἰσομεγέθεις τῷ καρπῷ. τὴν μὲν γε κιθάραν αὐτὴν, ὑπερ-
 Φυές τι χρῆμα εἰς κάλλος, καὶ πολυτέλειαν χρυσοῦ μὲν
 τοῦ ἀκηράτου πᾶσαν, σφραγῖσι δὲ καὶ λίθοις ποικίλοις
 κατακεκοσμημένην, Μουσῶν μεταξὺ, καὶ Ἀπόλλωνος,
 καὶ Ὀρφεὺς ἐντετορευμένων· θαῦμα μέγα τοῖς ὁρῶσιν.
 Ἐπεὶ δ' οὖν ποτε καὶ ἦκεν ἡ τοῦ ἀγῶνος ἡμέρα, τρεῖς μὲν 9
 ἦσαν ἔλαχε δὲ μέσος αὐτῶν ὁ Εὐάγγελος ἄδειν, καὶ
 μετὰ Θεσπιν τὸν Θεβαῖον οὐ Σαύλως ἀγωνισάμενον.
 εἰσέρχεται οὖν ὅλος περιλαμπόμενος τῷ χρυσῷ, καὶ τοῖς
 σμαράγδοις, καὶ βηρύλλοις, καὶ ὑακίνθοις· καὶ ἡ πορ-
 φύρα δὲ ἐνέπρεπε τῆς ἐσθῆτος, ἢ μεταξὺ τοῦ χρυσοῦ διε-
 σαίνετο. τούτοις ἅπασι προεκπλήξας τὸ θέατρον, καὶ
 θαυμαστῆς ἐλπίδος ἐμπλήσας τοὺς θεατὰς, ἐπειδὴ
 ποτε καὶ ἄσαι καὶ κιθαρίσαι πάντως ἔδει, ἀνακρούε-
 ται μὲν ἀνάρμοστόν τι, καὶ ἀσύντακτον, ἀπορρήγνυσσι
 δὲ τρεῖς ἅμα χορδὰς, σφοδρότερον τοῦ δέοντος ἐμπεσὼν

sunt aequali fructus illius magnitudine. Citharam autem ipsam fecerat admirandum opus, pulchritudine & pretio, ex auro totam solido, sigillisque & gemmis variis ornatam, cum Musae inter alia & Apollo & Orpheus insculpti essent: ingens videntibus miraculum. Cum vero tandem aliquando venisset dies certaminis, tres erant, quorum media canendi sors exiit Evangelo, & quidem post Thebanum Thespin, qui non male certaverat. Ingreditur ergo, auro relucens totus, & smaragdis, & beryllis, atque hyacinthis. Decora quoque vestimenti purpura, inter aurum interlucens. His omnibus cum ante perculisset theatrum, & admirabili expectatione spectatores implevisset, ac tandem canere etiam & citharam pulsare omnino oporteret: pulsare incipit inconcinnum quiddam & incongruum; abruptit autem chordas simul tres, vehementius iusto in citharam dum ir-

τῇ κιθάρα, ἄδειν δὲ ἄρχεται ἀπόμουσόν τι, καὶ λεπτόν
 ὥστε γέλωτα μὲν πάντων γενέσθαι τῶν θεατῶν τοὺς
 ἀβλοβέτας δὲ ἀγανακτήσαντας ἐπὶ τῇ τόλμῃ, μαστιγώ-
 σαντας αὐτὸν, ἐκβαλεῖν τοῦ θεάτρου. ὅτεπερ καὶ γε-
 λοϊότατος ὦφθη δακρύων ὁ χρυσοῦς Εὐάγγελος, καὶ ὑπὸ
 τῶν μαστιγοφόρων συρόμενος διὰ μέσης τῆς σκηνῆς, καὶ
 τὰ σκέλη καθηματώμενος ἐκ τῶν μαστίγων, καὶ συλ-
 λέγων χαμόθεν τῆς κιθάρας τὰς σφραγίδας. (ἐξεπεπτώ-
 10 κεισαν γὰρ, καὶ κείνης συμμαστιγουμένης αὐτῷ.) Μι-
 κρόν δὲ ἐπισχὼν μετ' αὐτὸν Εὐμηλὸς τις Ἡλείος εἰσέρ-
 χεται, κιθάραν μὲν παλαιὰν ἔχων, ξυλίνους δὲ κόλλο-
 πας ἐπικειμένην· ἐσθῆτα δὲ καὶ μόγις σὺν τῷ στεφάνῳ
 δέκα δραχμῶν ἀξίαν· ἀλλ' οὗτος γὰρ ἄσας δεξιῶς, καὶ
 κιθαρίσας κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης, ἐκράτει, καὶ ἀνε-
 κηρυττετο, καὶ τοῦ Εὐαγγέλου κατεγέλα, μάτην ἐμ-
 πομπεύσαντος τῇ κιθάρα, καὶ ταῖς σφραγίσιν ἐκεῖναις.

11 Κόλλοπαρ ἐπικειμένην) Κόλλοπος οἱ πασσαλίσκοι τῆς κιθάρας,
 οἳ ἐκδίδονται αἱ νευραὶ. V.

quit; incipitque cantare adeo alienum quiddam a Musis at-
 que extenuatum, ut risus spectatorum omnium cooriret-
 ur, praesides autem certaminis, indigne ferentes hominis
 audaciam, flagris caesum theatro eiicerent. Quo quidem
 tempore maxime ridiculus visus est aureus ille Evangelus,
 qui ploraret tractus a virgatoribus per mediam scenam,
 cruenta a flagellis crura habens, humi colligens figilla ci-
 tharae, quae exciderant scilicet, cum vapularet una cum
 ipso etiam cithara. Parvo autem post illum intervallo, Eu-
 melus aliquis intrat Eliensis, citharam habens veterem,
 cuius lignei essent verticilli, vestem vero vix cum ipsa co-
 rona drachmatis decem dignam. At hic, qui dextre cantaf-
 set, & lege artis tractasset citharam, vicit, & praeconio
 ornatus est, & derisit Evangelum, frustra sibi placentem
 cithara illa sua & sigillis, ac dixisse illi fertur, *Tu quidem,*

καὶ εἰπεῖν γε λέγεται πρὸς αὐτόν· ὦ Εὐάγγελε, σὺ μὲν χρυσῇ δάφνῃ περικείσαι, πλουτεῖς γὰρ, ἐγὼ δὲ ὁ πένης τὴν Δελφικὴν· πλὴν τοῦτό γε μόνον ὦνσο τῆς σκευῆς, ὅτι μὴδ' ἐλεούμενος ἐπὶ τῇ ἡττῇ ἀπέρχῃ, ἀλλὰ μισούμενος προσέτι διὰ τὴν ἄτεχόν σου ταύτην καὶ περιττὴν τρυφὴν. περὶ πόδα δὲ σοὶ καὶ Εὐάγγελος οὗτος, παρ' ὅσον σοὶ γε οὐδ' ὀλίγον μέλει τοῦ γέλωτος τῶν θεατῶν.

Οὐκ ἄκαιρον δ' ἂν γένοιτο, καὶ Λέσβιον μῦθόν τινα διη- II
γήσασθαι σοὶ πάλαι γεγόμενον. Ὅτε τὸν Ὀρφέα διεσπásαντο αἱ Θραῦται, Φασί, τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ σὺν τῇ λύρᾳ εἰς τὸν Ἐβρον ἐμπεσοῦσαν, ἐμβληθῆναι εἰς τὸν μέλανα πόντον, καὶ ἐπιπλεῖν γε τὴν κεφαλὴν τῇ λύρᾳ, τὴν μὲν ἄδουσαν θρήνον τινα ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ, ὡς λόγος, τὴν λύραν δὲ αὐτὴν ὑπηχεῖν τῶν ἀνέμων ἐμπιπτόντων ταῖς χορδαῖς· καὶ οὕτω μετ' ὠδῆς προσενεχθῆναι τῇ Λέσβῳ· καί κείνους ἀνελομένους τὴν μὲν κεφαλὴν καταθάψαι,

3 Ὀνήσω.) Γραι. Ὀνήσω. Ὁ.
6 Περὶ πόδα δὲ σοὶ) Περὶ πόδα,
ἀντὶ τοῦ κατὰ πόδα, πλησίον, ἐγ-
γύς. ἢ ἀληθέστερον εἶναι, περὶ πόδα

ἀντὶ καταπιφρονημένους· ἐπὶ καὶ τῇ
παρ' ἡμῖν εὐκαταφρόνητα περὶ τοῦς
πόδας ῥίπτεται. V. (Ῥίπτειται C.
Ῥιντεῖται V.)

Evangele, aurea lauro cinctus es, quippe dives: ego vero pauperculus Delphica. Ceterum illum solum tui apparatus fructum tibi habe, quod, neque miserante quoquam te visum, hinc discedis, sed exosus omnibus propter artis illam expertem atque supervacuum luxuriam. Apprime tibi Evangelus ille congruit, quatenus plane non curas risum spectatorum. Neque vero intempestivum fuerit Lesbiam tibi fabulam enarrare antiquam. Cum Orpheum Thressae mulieres discerpissent, caput illius una cum lyra in Hebrum delapsum in sinum Melana delatum esse, aiunt; atque innataisse caput lyrae, canens, ut ferunt, threnum de Orpheo, cui lyra, ventis chordas impellentibus, succinuerit, & sic cum cantu appulsam Lesbo: illosque sublatum caput sepeliisse, ubi nunc

ἵνα περὺ νῦν τὸ Βακχεῖον αὐτοῖς ἐστὶ τὴν λύραν δὲ ἀναβῆ-
 ναι εἰς τοῦ Ἀπόλλωνος τὸ ἱερὸν, καὶ ἐπὶ πολὺ γε σώζε-
 12 σθαι αὐτήν. Χρόνῳ δὲ ὑάτερον Νέανθον τὸν τοῦ Πιττα-
 κοῦ τοῦ τυράννου ταῦτα ὑπὲρ τῆς λύρας πυνθανόμενον,
 ὡς ἐκήλει μὲν καὶ θηρία, καὶ φυτὰ, καὶ λίθους, ἐμελιώ-
 δει δὲ καὶ μετὰ τὴν τοῦ Ὀρφέως συμφορὰν μηδεὶος
 ἀπτομένου, πρὸς ἔρωτα τοῦ κτήματος ἐμπεσεῖν, καὶ
 διαφθεύραντα τὸν ἱερέα μεγάλοις χρήμασι, πείσαι ὑπο-
 θέντα ἑτέραν ὁμοίαν λύραν, δοῦναι αὐτῷ τὴν τοῦ Ὀρφέως
 λαβόντα δὲ μεθ' ἡμέραν μὲν ἐν τῇ πόλει χρήσθαι, οὐκ
 ἀσφαλὲς οἶεσθαι εἶναι· νύκτωρ δὲ ὑπὸ κόλπου ἔχοντα,
 μόνον προελθεῖν εἰς τὸ προάστειον, καὶ προχειρισάμενον
 κρούειν καὶ συνταράττειν τὰς χορδάς, ἄτεχνον καὶ ἄμου-
 σον νεανίσκον, ἐλπίζοντα καὶ μέλη τινα θεσπέσια ὑπη-
 χήσειν τὴν λύραν, ὑφ' ὧν πάντα καταβέλξειν, καὶ κη-
 λήσειν, καὶ μακάριον εἶεσθαι, κληρονομήσαντα τῆς
 Ὀρφέως μουσικῆς· ἄχρι δὲ ξυνελθόντας τοὺς κύνας πρὸς

16 Κληρονομήσαντα) Κληρονομῶ σου Ἀττικῶς. V.

Baccheum illis est, lyram vero Apollinis in templo dedica-
 se, ubi diu fervata sit. Interiecto tempore Neanthum Pittaci
 tyranni filium, qui istaec de lyra audisset, ut animalia, &
 plantas, & saxa demulserit, ac post Orphei mortem, nemine
 illam tractante cecinerit, in cupiditatem illius habendae in-
 cidisse, corruptoque magna vi pecuniae sacerdoti persuasif-
 se, ut subiecta alia simili, Orphei sibi lyram daret. Cum ve-
 ro accepisset, interdium quidem in urbe ea uti non satis tutum
 putasse; noctu vero illa sinu condita solum progressum esse
 in locum suburbanum, eaque deprompta, pulsasse & pertur-
 basse fides adolescentem artis & Musarum expertem, qui spe-
 raret, carmina quaedam divina reddituram esse lyram, qui-
 bus delinire omnes ac mulcere cum posset, beatum se fore
 Musicae Orphei heredem; donec convenientes ad sonum can-
 nes, multos autem ibi fuisse, miserum laniaverint. Hactē-

τὸν ἦχον, (πολλοὶ δὲ ἦσαν αὐτόθι) διασπάσασθαι αὐτόν· ὡς τοῦτο γοῦν ὅμοιον τῷ Ὀρφεῖ παθεῖν, καὶ μόνους ἐφ' ἑαυτὸν ζυγκαλεῖσαι τοὺς κύνας. ὅτεπερ καὶ σαφέστατα ὤφθη, ὡς οὐχ ἡ λύρα θέλγουσα ἦν, ἀλλὰ ἡ τέχνη καὶ ἡ αἰδῆ, ἃ μόνᾳ ἐξαίρετα τῷ Ὀρφεῖ παρὰ τῆς μητρὸς ὑπῆρχεν. ἡ λύρα δὲ ἄλλως κτῆμα ἦν οὐδὲν ἀμεινων τῶν ἄλλων βαρβίτων. Καὶ τί σοι τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν 13 Νέανθον λέγω, ὅπου καὶ καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ἐγένετό τις, καὶ ἔτι ἐστίν, οἶμαι, ὃς τὸν Ἐπικτήτου λύχρον τοῦ Σταυκοῦ, κεραμεύον ὄντα, τρισχιλίων δραχμῶν ἐπρίατο; ἤλπιζε γάρ, οἶμαι, καὶ κείνος, εἰ τῶν νυκτῶν ὑπ' ἐκείνῳ τῷ λύχνῳ ἀναγιγνώσκει, αὐτίκα μάλα καὶ τὴν Ἐπικτήτου σοφίαν ὄναρ ἐπιστήσεται, καὶ ὅμοιος ἐσσεσθαι τῷ θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι. Χθὲς δὲ καὶ πρῶν ἄλλος 14 τις τὴν Πρωτίως τοῦ Κυνικοῦ βακτηρίαν, ἣν καταβήμενος ἤλατο εἰς τὸ πῦρ, ταλάντου καὶ κείνος ἐπρίατο, καὶ

1 Διασπάσασθαι αὐτόν) Ἐπὶ κακίῳ ὑπὸ τῶν κυνῶν διασπᾶσθαι. V.

3 Παρὰ τῆς μητρὸς) Καλλιόπης γὰρ τῆς Μούσης μυθεύουσι γενέσθαι τούτου. V.

14 Καὶ πρῶν) Λέγεται καὶ ἄρτι πρῶν, ὡς ἐχρήσατο καὶ Πλούταρχος. V.

15 Πρωτίως) Περὶ τοῦ Περιγρίου λέγει. V.

nus ergo Orphei simile fatum habuisse, ut solos in se convocaret canes. Ubi illud quidem manifestissime apparuit, non lyram fuisse, quae demulserit, sed artem & cantum, quae sola eximia Orpheo a matre contigerant. Ceterum lyra supellex erat non melior barbitis aliis. Et quid Orphea tibi aut Neanthum narro, cum nostra aetate fuerit, & forte adhuc sit, qui Epicteti Stoici lucernam fictilem tribus drachmarum millibus emerit? Sperabat, puto, ille etiam, si noctu ad illam lucernam legeret, continuo sapientiam Epicteti adfituram sibi per quietem, seque similem seni admirabili futurum. Heri vero & nudius tertius alius quis Cynici Protei baculum, quem deposuerat, cum in ignem defliret, talento ipse quoque emit, & habet pignus illud

ἔχει μὲν τὸ κειμήλιον τοῦτο καὶ δείκνυσιν, ὡς Τεγεάται·
 τοῦ Καλυδωνίου τὸ δέρμα, καὶ Θηβαῖοι τὰ ὀστέα τοῦ
 Γηρυόνου, καὶ Μεμφῖται τῆς Ἰσίδος τοὺς πλακάμους.
 αὐτὸς δὲ ὁ τοῦ Θαυμαστοῦ κτήματος δεσπότης, καὶ αὐ-
 τὸν σὲ τῇ ἀπαιδευσίᾳ καὶ βδελυρίᾳ ὑπερηκόντισεν. ὅρᾳς
 ὅπως κακοδοιμῶνως διάκεισαι, βακτηρίας ἐς τὴν κεφα-
 15 λὴν ὡς ἀληθῶς δεόμενος. Λέγεται γὰρ καὶ Διονύσιον
 πρᾶγῳδιαν ποιεῖν Φαύλως πάνυ, καὶ γελοίως, ὥστε τὸν
 Φιλόξενον πολλάκις δι' αὐτὴν ἐς τὰς λατομίας ἐμπεσεῖν,
 οὐ δυνάμενοι κατέχειν τὸν χέλωτα. οὗτος τοίνυν πυθό-
 μενος ὡς ἐγγελάται, τὸ Αἰσχύλου πυξίον, εἰς ὃ ἐκεῖνος
 ἔγραφε, σὺν πολλῇ σπουδῇ κτησάμενος αὐτὸ, ᾧτε
 ἔνθεος ἔσεισθαι, καὶ κάτοχος ἐκ τοῦ πυξίου, ἀλλ' ὁμως
 ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ μακρῷ γελοιότερα ἔγραφεν· οἷον καὶ κεῖνο
 τὸ Δωρικόν, ἦκεν ἡ Διονυσίου γυνή, καὶ πάλιν· οἶμοι,
 γυναῖκα χρησίμην ἀπώλεσα. καὶ τοῦτο γὰρ ἐκ τοῦ πυ-
 ξίου, καὶ τὸ, αὐτοῖς γὰρ ἐμπαίζουσιν οἱ μωροὶ βροτῶν.

atque ostentat, ut Tegeatae Calydonii apri exuvias, & Ge-
 ryonis ossa Thebani, & Memphitae cinnnos Ifidis. Ipse
 vero admirabilis rei dominus, vel ipsum te inscitia atque
 impuritate vicerit. Vide, quam infeliciter te habeas, bacu-
 lo in caput [*incusso*] revera indigens. Dicitur etiam Dio-
 nyfius tyrannus scripsisse tragoediam, male sane & ridi-
 cule, adeo ut saepe propter eam in Lautumias inciderit Phi-
 loxenus, qui risum continere non posset. Hic ergo deride-
 ri se audiens, pugillares Aeschyli, in quibus ille scribere
 solitus fuerat, studiose emit, futurum ratus, ut divino quo-
 dam ad poetice studio inde animaretur. Verum enimve-
 ro in illis ipsis *tabellis* longe etiam magis ridicula scripsit,
 quale illud Doricum, *Advenit Dionysii mulier*: & illud, *Hei*
coniugem quam commodam deperidi! nam istuc etiam de pu-
 gillaribus: & illud, *Stulti sibi illudunt enim mortaliūm*. Atque

τοῦτο μὲν γὰρ πρὸς σὲ μάλιστα εὐστόχως ἂν εἰρημένον
 εἴη, ἢ τῷ Διονυσίῳ. καὶ διὰ τοῦτο χρυσῶσαι αὐτοῦ ἔδει
 ἐκεῖνο τὸ πυξίον. Τίνα γὰρ ἐλπίδα καὶ αὐτὸς ἔχων εἰς 16
 τὰ βιβλία, καὶ ἀνελίττεις αἰεὶ, καὶ διακολλᾷς, καὶ
 περικόπτεις, καὶ ἀλείφεις τῷ κρόκῳ, καὶ τῇ κέδρῳ, καὶ
 διφθέρας περιβάλλεις, καὶ ὀμφαλοὺς ἐντίθεις, ὥς δὴ τι
 ἀπολαύσων αὐτῶν; πάνυ γοῦν ἤδη βελτίων γεγένησαι
 διὰ τὴν ὥνην, ὅς τοιαῦτα μὲν φθέγγῃ· μᾶλλον δὲ τῶν
 ἰχθύων ἀφωνότερος εἶ, βιοῖς δὲ, ὥς οὐδ' εἰπεῖν καλόν·
 μῖσος δὲ ἄγριόν, φασί, παρὰ πάντων ἔχεις ἐπὶ τῇ βδε-
 λυρίᾳ· ὥς εἰ τοιοῦτους ἀπειργάζετο τὰ βιβλία, Φυγῇ
 Φευκτέον ἂν ἦν ὅτιπορρώτάτῳ ἀπ' αὐτῶν. Δυσὸν δὲ ὄν- 17
 τοιν, ἅττ' ἂν παρὰ τῶν παλαιῶν τις κτήσαιοτο, λέγειν
 τε δύνασθαι, καὶ πράττειν τὰ δέοντα ζήλω τῶν ἀρί-
 στων, καὶ Φυγῇ τῶν χειρόνων· ὅταν μῆτε ἐκεῖνα, μῆτε
 ταῦτα φαίνηται τις παρ' αὐτῶν ὠφελούμενος, τί ἄλλο

9 'Ὡς οὐδ' εἰπεῖν καλόν) Καινοκρηπὶς καὶ τοῦτο, ὥς οὐδ' εἰπεῖν κα-
 λόν· τὸ γὰρ κοινὸν ὥς οὐδὲ καλὸν εἰπεῖν. V.

hoc quidem apte dictum in te videri potest a Dionysio,
 ac propter hoc carmen inaurare decebat illos pugillares.
 Qua enim ipse spe de libris concepta, eos volvis semper,
 & glutinas, & circumcidis, & croco cedroque inungis,
 & pelles circumdas, & apponis umbilicos, tanquam fru-
 ctum aliquem illorum capturus? Nempe melior omnino
 iam ipsa illa emtione factus es, qui sic dicas, *ut libri prae-*
cipiunt? Quin piscibus magis mutus es. Vivis autem, ut
 neque dicere honestum sit, sed *immane*, ut in proverbio
 est, *odium* omnium sustines propter impuritatem. Itaque si
 talem libri efficerent, curriculo quam longissime fugien-
 dum ab illis erat. Cum vero duo fere sint, quae a veteri-
 bus parare sibi possit aliquis, ut & dicere possit, & facere,
 quae oportet, optimorum aemulatione, & fuga deterio-
 rum: si neque istuc, neque hoc utilitatis percepisse aliquem

- ἢ τοῖς μουσὶ διατριβάς ὠνεῖται, καὶ ταῖς τίλφαις οἰκή-
 18 σεις, καὶ πληγὰς ὡς ἀμελοῦσι τοῖς οἰκέταις; Πῶς δὲ
 οὐ καὶ κείνο αἰσχρὸν, εἴ τις ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντά σε βιβλίον
 ἰδὼν, (αἰεὶ δέ τι πάντως ἔχεις) ἔροιτο οὐ τίνος, ἢ ῥήτορος,
 ἢ ξυγγραφέως, ἢ ποιητοῦ ἐστι; σὺ δὲ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς
 εἰδὼς, πρῶως εἴποις τοῦτό γε· εἶτα ὡς φιλεῖ τὰ τοιαῦτα
 ἐν ξυνουσίᾳ προχωρεῖν ἐς μῆκος λόγων, ὁ μὲν ἐπαινοῖ τι,
 ἢ αἰτιῶτο τῶν ἐγγεγραμμένων, σὺ δὲ ἀποροῖς, καὶ μη-
 δὲν ἔχους εἰπεῖν, οὐκ εὖξῃ τότε χανεῖν σοι τὴν γῆν κατὰ
 σεαυτοῦ, ὡς ὁ Βελλεροφόντης περιφέρει τὸ βιβλίον;
 19 Δημήτριος δὲ ὁ Κυνικός, ἰδὼν ἐν Κορίνθῳ ἀπαιδευτὸν τινα
 βιβλίον καλλίστον ἀναγιγνώσκοντα, τὰς Βάκχας, οἶ-
 μαι, τοῦ Εὐριπίδου, κατὰ τὸν ἄγγελον δὲ ἦν τὸν διηγού-
 μενον τὰ τοῦ Πενθέως πάθη, καὶ τὸ τῆς Ἀγαυῆς ἔργον.

1 Καὶ ταῖς τίλφαις οἰκήσεις)
 Τίλφη ζούφιόν τι τοῖς βιβλίοις ὡς
 ἐπιπαι ἐντίχισθαι πιφυκός, ἐπι-
 μήκη κίρατα ἔχον, ὡς ἐν μικρῷ
 κατιδεῖν, λευκὸν ἢ πῆλον· εἴ τις

τούτου ἐγχείριζατο, χειροτὸν ἀπο-
 βάλλον. V.

9 Οὐκ εὖξῃ τὴν γῆν χανεῖν σοι
 τότε. G.

inde appareat, quid aliud, quam exercitationes muribus;
 parabit, aut habitacula blattis, aut servis plagas, tanquam
 istorum negligentibus? Quomodo vero turpe esse illud ne-
 gabis, si quis te videns in manu librum habere, (semper
 autem omnino habes aliquem) interroget, cuius aut ora-
 toris, aut historici, aut poetæ sit? tu vero, qui ex titulo
 noris, placide illud certe respondeas: deinde vero, ut so-
 lent talia in consuetudine familiari ad longos sermones pro-
 cedere, ille laudet aliquid, aut vituperet de his, quae ibi
 scripta sunt; tu vero consilii inops non habeas, quod dicas:
 non tibi tum dehiscere tellurem optabis, qui librum eo
 modo, ut *literas* Bellerophontes, circumferas? Cynicus De-
 metrius cum videret Corinthi indoctum quendam, qui li-
 brum legeret pulcherrimum, Bacchas, puto, Euripidis,
 esset autem *in ea parte fabulae*, ubi nuntius Penthei factum

ἄρπάσας διέσπασεν αὐτὸ, εἰπὼν, Ἀμεινόν ἐστι τῷ Πεν-
θεῖ ἅπαξ σπαραχθῆναι ὑπ' ἐμοῦ, ἢ ὑπὸ σοῦ πολλάκις.
ζητῶν δὲ αἰεὶ πρὸς ἑμαυτὸν, οὐπω καὶ τήμερον εὐρεῖν δε-
δύνημαι τίνας ἕνεκα τὴν σπουδὴν ταύτην ἐσπούδακας περὶ
τὴν ὥνῃ τῶν βιβλίων ὠφελείας μὲν γὰρ, ἢ χρείας τῶν
ἀπ' αὐτῶν, οὐδ' ἂν οἴθεϊ τις τῶν καὶ ἐπ' ἐλάχιστόν σε
εἰδότεων. οὐ μᾶλλον, ἢ Φαλακρὸς ἂν τις πρίατο κτένιον,
ἢ κάτοπτρον ὁ τυφλὸς, ἢ ὁ καφὸς αὐλητὴν, ἢ παλλα-
κὴν ὁ εὐνοῦχος, ἢ ὁ ἡπειρώτης κώπην, ἢ ὁ κυβερνήτης ἄρο-
τρον. ἀλλὰ μὴ ἐπίδειξιν πλούτου σοι τὸ πρᾶγμα ἔχει,
καὶ βούλει τοῦτο ἐμφῆναι ἅπασιν, ὅτι καὶ εἰς τὰ μηδὲν
σοι χρήσιμα, ὅμως ἐκ πολλῆς τῆς περιουσίας ἀναλί-
σκεῖς; καὶ μὴν ὅσα γε καὶ μὲ Σύρον ὄντα εἰδέναι, εἰ μὴ
σαυτὸν φέρων ταῖς τοῦ γέροντος ἐκείνου διαθήκαις παρ-
ενέγραψας, ἀπολώλεις ἂν ὑπὸ λιμοῦ ἤδη, καὶ ἀγοράν
πρὸς τίθεις τῶν βιβλίων. Λοιπὸν οὖν δὴ ἐκεῖνο πεπεισμέ- 20

enarrat, & opus Agavae; raptum *librum* discerpfit, dicens,
Melius est Pentheo semel a me lacerari, quam a te saepe. Diu
autem multum apud me quaerens, hodie nondum reperi-
re possum, cuius rei causa tantum studii in emendis libris
colloces. Utilitatis enim aut usus cuiusquam ex illis perci-
piendi causa fieri, nemo putaverit, qui vel minimam tui
notitiam habuerit; non magis, quam calvus pectinem eme-
rit, aut speculum caecus, aut surdus tibicinem, aut pel-
licem castratus, aut mediterraneus remum, aut aratrum
gubernator. Verum ostentationem forte divitiarum ea res
habet, & hoc vis declarari omnibus, te in ea etiam, quae
nullam tibi utilitatem afferant, tamen de multa illa affluen-
tia aliquid impendere? Verum enimvero, quantum ego
etiam, Syrus homo, scire potui, nisi te ipse in illas senis
istius tabulas per fraudem inscripsisses, iam perisses fame,
& auditionem librorum tuorum proposuisses. Relinquitur

νον ὑπὸ τῶν κολάκων, ὡς οὐ μόνον καλὸς εἶ, καὶ ἐράσμιος, ἀλλὰ σοφὸς, καὶ ῥήτωρ, καὶ συγγραφεὺς, ὥς οὐχ ἕτερος, ὠνεῖσθαι τὰ βιβλία, ὡς ἀληθεύοις τοὺς ἐπαίνους αὐτῶν. Φασὶ δέ σε καὶ λόγους ἐπιδείκνυσθαι αὐτοῖς ἐπὶ δείπνῳ, καὶ κείνους χερσαίων βατράχων δίκην διψῶντας, ἐκκεκραγέαι, ἢ μὴ πίνειν, ἢ μὴ διαρραγῶσι βοῶντες. καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ῥᾶστος εἰ τῆς ῥινὸς ἔλκεσθαι, καὶ πιστεύεις αὐτοῖς ἅπαντα, ὅς ποτε καὶ κείνο ἐπείσθης, ὡς βασιλεῖ τινι ὠμοιώθης τὴν ὄψιν, καθάπερ ὁ ψευδαλέξανδρος, καὶ ψευδοφίλιππος ἐκεῖνος κναφεὺς, καὶ ὁ κατὰ τοὺς προπάτορας ἡμῶν ψευδονέρων, καὶ εἰ τις
 21 ἄλλος τῶν ὑπὸ τὸ ψεῦδος τεταγμένων. Καὶ τί θαυμάστον, εἰ τοῦτο ἔπαδες, ἀνόητος καὶ ἀπαίδευτος ἄνθρωπος, καὶ προήεις ἐξυπτιάζων, καὶ μιμούμενος βάδισμα, καὶ σχῆμα, καὶ βλέμμα ἐκεῖνου, ὃ σεαυτὸν εἰκάζων

3 Οὐδέτερος ὠνεῖσθαι τὰ βιβλία)
 Τὸ οὐδέτερος ἐπὶ δύο λαμβάνεται
 πῶς οὖν τοῦτο; εἰ μήπου ἰσφαλταί
 τὰ τῆς γραφῆς, καὶ ἀντὶ τοῦ οὐχ

ἕτερος, γέγραπται οὐδέτερος, ἢ ἐκ-
 τιθλίπται τὸ Ε τοῦ συνδίσμου. V.
 Exstat etiam in C.

nempe illud, te inductum ab adulatoribus, uti credas, non modo pulchrum te esse atque amabilem, sed doctum, atque oratorem, & historicum, qualis nemo alius, libros emere ideo, ut laudes illorum asseras. Aiunt vero, te illis recitare in conviviiis, atque illos terrestrium ranarum instar prae siti clamare, aut non bibere, nisi dirumpantur clamoribus. Nescio enim quomodo opportunus es, qui naso ducaris, & credas illis omnia; qui aliquando illud etiam persuaderi tibi passus sis, regi te cuidam similem vultu esse, sicut commenticius ille Alexander, & fullo ille Pseudo-Philippus, & qui proavorum nostrorum memoria fuit, simularus Nero, & si quis alius praefixam suo nomini mendacii notam gerit. Et quid mirum, si hoc tibi usu venit, dementi atque indocto homini, si processisti supina cervice, incessum imitatus, & habitum, & vultum illius, cui as-

ἔχαιρες, ὅπου καὶ Πύρρον Φασὶ τὸν Ἡπειρώτην τὰ ἄλλα θαυμαστὸν ἄνδρα, οὕτως ὑπὸ κολάκων ἐπὶ τῷ ὁμοίῳ ποτὲ διαθαρῆναι, ὥς πιστεύειν ὅτι ὁμοίος ἦν Ἀλεξάνδρῳ ἐκείνῳ; καίτοι τὸ τῶν Μουσικῶν τοῦτο, δις διὰ πασῶν τὸ πρᾶγμα ἦν· εἶδον γὰρ καὶ τὴν τοῦ Πύρρου εἰκόνα, καὶ ὅμως ἐπέπειστο ἐκμεμάχθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου τὴν μορφὴν. ἀλλ' ἕνεκα μὲν δὴ τούτων ὑβρίζται μοι εἰς τὸν Πύρρον, ὅτι σε εἵκασα κατὰ τοῦτο αὐτῷ. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου, καὶ πάνυ σοι πρέπον ἂν εἴη. ἐπεὶ γὰρ οὕτω διέκειτο ὁ Πύρρος, καὶ ταῦτα ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐπέπειστο, οὐδεὶς ὅστις οὐ ξυνετίθετο, καὶ ξυνέπασχεν αὐτῷ, ἄχρι δὴ τις ἐν Λαρίσση πρεσβύτις ξένη αὐτῷ τάληβες ἐπιπῶσα ἔπαυσεν αὐτὸν τῆς κορυφῆς. ὁ μὲν γὰρ Πύρρος ἐπιδείξας αὐτῇ εἰκόνα Φιλίππου, καὶ Περδίκκου, καὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ Κασσάνδρου, καὶ ἄλλων βασιλέων, ἤρετο τίνι ὁμοίος εἴη,

4 Καίτοι τὸ τῶν Μουσῶν) Ἀντὶ ρεούση χαρὶς τὰ Μουσῶν καὶ Φρυ-
 τῷ ὁμοίον τῇ παροιμίᾳ τῇ διαγε- γὰν ὁρίσματα. V.

similare te gaudebas; cum etiam Pyrrhum narrent Epirotam, admirabilem alioquin virum, adeo quondam ab adulatoribus, quantum ad similitudinis iudicium, corruptum, ut Alexandro se illi similem putaret: cum tamen ea res, quantum Musicorum illud summum intervallum, distaret. Vidi enim Pyrrhi etiam imaginem. Et tamen putabat in se expressam Alexandri formam. Sed hactenus in Pyrrhum fui iniurius, quod te illi, quantum ad hanc rem, comparavi. Quod autem sequitur, etiam tibi maxime conveniret. Cum enim ita animum induxisset Pyrrhus, eaque de se ipse crederet; nemo erat, quin accederet illius sententiae, & in societatem huius morbi veniret, donec quaedam Larissae anus peregrina, verum dicendo, ista ipsum pituita liberavit. Pyrrhus enim, postquam ostendisset illi imaginem Philippi, & Perdiccae, & Alexandri, & Cassandri, aliorumque regum, interrogabat, cui ipse similis es-

πάνυ πεπεισμένος ἐπὶ τὸν Ἀλέξανδρον ἤξειν αὐτήν· ἡ δὲ
πολὺν χρόνον ἐπισχοῦσα, Βατραχίῳ, ἔφη, τῷ μα-
γείρῳ· καὶ γὰρ ἦν τις ἐν τῇ πόλει Λαρίσση, Βατρα-
22 χίων ὄνομα, μάγειρος τῷ Πύρρῳ ὅμοιος. Καὶ σὺ δὴ αἶ-
τινι μὲν τῶν τοῖς ὀρχησταῖς συνόντων κιναιδῶν εἰκας,
οὐκ ἂν εἴποιμι· ὅτι δὲ μανίαν ἐρρώμενην ἔτι καὶ νῦν μαί-
νεσθαι δοκεῖς ἅπασιν, ἐπ' ἐκείνῃ τῇ εἰκόνι πάνυ σαφῶς
οἶδα. οὐκ οὖν θαυμαστὸν, εἰ ἀπίθανος οὕτω ζωγράφος
ὢν, καὶ τοῖς πεπαιδευμένοις ἐξομοιοῦσθαι ἐθέλεις, πι-
στεύων τοῖς τὰ τοιαῦτά σε ἐπαινοῦσι. καὶ τί ταῦτα λη-
ρᾷ; πρόδηλος γὰρ ἡ αἰτία τῆς περὶ τὰ τοιαῦτα βιβλίας
σπουδῆς, εἰ καὶ ὑπὸ νωθείας ἐγὼ μὴ πάλαι κατεῖδον.
σοφὸν γὰρ, ὡς γοῦν οἶει, τοῦτ' ἐπινενόηκας, καὶ ἐλπί-
δας οὐ μικρὰς ἔχεις περὶ τοῦ πράγματος, εἰ βασιλεὺς
μάθοι ταῦτα σοφὸς ἀνὴρ, καὶ παιδείαν μάλιστα τιμῶν·
εἰ δὲ ταῦτα ὑπὲρ σοῦ ἐκεῖνος ἀκούσειεν, ὡς ὧν βιβλία,

15 Σοφὸς ἀνὴρ) Κατὰ Μάρκον γὰρ οὗτος ὁ Λουκιανὸς ἦν. V.

sci? persuasum omnino habens, venturam ad Alexandrum.
At illa diu cunctata, *Batrachioni*, inquit, *coquo*. Etenim erat
aliquis in urbe Larissa Batrachion nomine, coquus, Pyr-
rho similis. Tu sane cui de cinaedis illis, saltatorum libi-
dini servientibus, similis sis, non equidem dixerim: te ve-
ro furorem robustum nunc adhuc furere videri omnibus
ista de imagine, illud plane scio. Itaque admirandum est, te
malum adeo pictorem eruditus videri velle similem, & his
fidem habere, qui eo te nomine laudant. Et quid ista nu-
gor? Manifesta enim causa tui circa tales libros studii, li-
cet ego prae tarditate non olim perspexerim. Sapiens enim,
ut quidem putas, hoc tuum commentum est, & spes non
parvas ea de re concepisti, si Imperator ista audiat, vir
sapiens, & in honore habens eruditionem maximo. Si ve-
ro ista de te ille audiat, ut emas libros, & conducas mul-

καὶ ξυνάγεις πολλὰ, πάντα ἐν βραχεὶ παρ' αὐτοῦ ἔσε-
σθαι σοι νομίζεις. Ἄλλ', ὦ καταπύγων, οἶει τοσοῦτον 23
μανδραγόραν κατακεχύσθαι αὐτοῦ, ὥς ταῦτα μὲν
ἀκούειν, ἐκεῖνα δὲ μὴ εἰδέναι, οἷος μὲν σου ὁ μεθ' ἡμέραν
βίος, οἷοι δὲ σοι πότοι, ὅποῃαι δὲ νύκτες, καὶ οἷοις καὶ
ἡλίκοις ξυγκαθεύδεις; οὐκ οἶσθαι ὥς ὧτα καὶ ὀφθαλμοὶ
πολλοὶ βασιλέως; τὰ δὲ σὰ οὕτω περιφανῆ ἐστίν, ὥς
καὶ τυφλοῖς εἶναι καὶ κωφοῖς γνώριμα· εἰ γὰρ καὶ
Φθέγξαιον μόνον, εἰ γὰρ καὶ λουόμενος ἀποδύσαιο, μάλ-
λον δὲ μὴ ἀποδύσῃ, εἰ δοκεῖ, οἱ δ' οἰκέται μόνον ἦν ἀπο-
δύσανταί σου, τί οἶει, μὴ αὐτίκα ἔσεσθαι πάντα σου
πρόδηλα τὰ τῆς νυκτὸς ἀπόρρητα; εἰπὲ γοῦν μοι καὶ τό-
δε, εἰ Βάσσος ὁ ὑμέτερος ἐκεῖνος σοφιστὴς, καὶ Βάταλος
ὁ αὐλητὴς, ἢ ὁ κίναϊδος Ἡμιθέων ὁ Συβαρίτης, ὃς τοὺς
θαυμαστοὺς ὑμῶν νόμους συνέγραψεν, ὥς χρηματίζε-
σθαι, καὶ παρατίλλεσθαι, καὶ πᾶσχειν, καὶ ποιεῖν
ἐκεῖνα, εἰ τούτων τις νυνὶ λεοντῇν περιβαλλόμενος, καὶ

tos, brevi te tempore ab ipso impetraturum speras omnia.
Sed putasne, impudice, tam copiose illum mandragora per-
fufum, ut haec quidem audiat, nesciat vero idem, qua-
lis sit diurna vita tua, quales tuae potationes, quae no-
ctes, cum qualibus & cuius aetatis hominibus cubes? Ne-
fcis, multas esse aures, oculos regis multos? Tua autem
facta ita sunt aperta, ut caecis etiam atque furdīs inno-
tuerint. Si enim vocem modo mittas, si enim exuaris in
balneo; quin, ne exuaris ipse, si videtur, si servi modo
tui exuantur: quid putas? nonne statim manifesta futura
tuarum secreta noctium? Dic igitur mihi hoc etiam, si
vester ille, Bassus, Sophista, & Batalus tibicen, & cinae-
dus Sybaritanus Hemitheon, qui nobiles illas leges vobis
scripsit, quomodo furere, velli, pati & agere ista deceat;
si, inquam, illorum aliquis leonina pelle indutus, cum

ρόπαλον ἔχων βαδίζοι, τί οἶε φαίνοσθαι τοῖς ὀρώσιν;
 Ἡρακλέα εἶναι αὐτόν; οὐκ, εἴ γε καὶ χύτραις λημῶντες
 τυγχάνοιεν. μυρία γάρ ἐστι τὰ ἀντιμαρτυροῦντα τῷ
 σχήματι, βάδισμα, καὶ βλέμμα, καὶ Φωνή, καὶ
 τράχηλος ἐπικεκλασμένος, καὶ ψιμύθιον, καὶ μαστί-
 χη, καὶ Φῦκος, οἷς ὑμεῖς κοσμεῖσθε, καὶ ὅλως, κατὰ
 τὴν παροιμίαν, θάπτον ἂν πέντε ἐλέφαντας ὑπὸ μάλης
 κρύψεας, ἢ ἓνα κίναιδον. εἴτα ἡ λεοντῇ μὲν τὸν τοιοῦτον
 οὐκ ἂν ἔκρυψε, σὺ δ' οἶε λήσειν σκεπτόμενος βιβλίῳ;
 ἀλλ' οὐ δυνατόν. προδώσει γὰρ σε, καὶ ἀποκαλύψει τὰ
 24 ἄλλα ὑμῶν γνωρίσματα. Τὸ δ' ὅλον ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς,
 ὅτι τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας οὐ παρὰ τῶν βιβλιοκαπῆλων
 δεῖ ζητεῖν, ἀλλὰ παρ' αὐτοῦ, καὶ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου
 λαμβάνειν. σὺ δ' οἶε συνήγορον κοινὸν καὶ μάρτυρα ἔσε-
 σθαι σοι τὸν Ἀττικὸν, καὶ Καλλῶν τοὺς βιβλιογρά-
 φους; οὐκ, ἀλλ' ὠμούς τινας ἀνθρώπους ἐπιτρίψοντάς σε,

2 Οὐχί γε χύτραις λημῶντες) Χύτραις λημῶντες, ἀντὶ τοῦ χύτραις ἴσας
 περιφέροντες λήμας. V.

fuisti ambulet; quid visum iri putas spectantibus? Hercu-
 lemne illum esse? Non, si totas etiam ollas lippiant. Sex-
 centa enim sunt, quae testimonium adversus illum habi-
 tum perhibeant, incessus, coniectus oculorum, & vox, &
 cervix infraeta, & cerussa, & mastiche, & fucus, quibus
 vos ornamin. Et omnino facilius, quod est in proverbio,
 quinque sub axilla elephantos tegas, quam unum cinae-
 dum. Tum leonina talem non tegat: tu vero speras futu-
 rum, uti libro tectus delitefcas? Sed fieri id quidem non
 potest. Prodent enim te ac detegent reliqua indicia vestra.
 Quod caput est, ignorare mihi videris, bonas spes non a
 bibliopolis esse perendas, sed a se ipso unicuique, atque a
 quotidiana vita sua, fumendas. Tu vero putas, advoca-
 tum tibi communem testemque futurum Atticum, & Calli-
 num librarior? Non, sed crudeles quosdam homines, qui

ἦν αἱ θεοὶ ἐθέλωσι, καὶ πρὸς ἔσχατον πενίας ξυνελάσονται· δέον ἔτι νῦν σωφρονήσαντα ἀποδόσθαι μὲν τινι τῶν πεπαιδευμένων τὰ βιβλία ταῦτα, καὶ σὺν αὐτοῖς τὴν νεόκτιστον ταύτην οἰκίαν· ἀποδοῦναι δὲ τοῖς ἀνδραποδοκαπήλοις μέρος γοῦν ἀπὸ πολλῶν τῶν ὀφειλομένων. Καὶ γὰρ καὶκεῖνα περὶ δύο ταῦτα δεινῶς ἐσπούδασας, 25 βιβλίων τε τῶν πολυτελῶν κτήσιν, καὶ μεираκίων τῶν ἐξώρων, καὶ ἤδη καρτερῶν ὠνὴν, καὶ τὸ πρᾶγμα σοι πάνυ σπουδάζεται, καὶ θηρεύεται. ἀδύνατον δὲ πένητα ὄντα, πρὸς ἅμῳ διαρκεῖν. σκόπει τοίνυν ὡς ἱερὸν χρῆμα συμβουλή. ἀξιῶ γάρ σε ἀφ' ἑμὲνον τῶν μηδὲν προσηκόντων, τὴν ἐτέραν νόσον θεραπεύειν, καὶ τοὺς ὑπηρέτας ἐκείνους ὠνῇ δ' ὅμως, μὴ ἐπιλειπόντων σέ τῶν οἰκοθῆν, μεταστέλλοιό τινας τῶν ἐλευθέρων, οἷς οὐδ' ἀκίνδυνον ἀπελθεῖν, ἢ μὴ λάβωσιν, ἅπαντα ἐξαγορεῦσαι τὰ πραχθέντα ὑμῶν μετὰ τὸν πότον, οἷα καὶ πρῶν αἰσχι-

te obterent, ubi Dis visum erit, & ad extremum paupertatis adigent: qui debebas vel nunc ad sanitatem revocatus vendere eruditorum alicui libros istos, & cum his recens aedificatam illam domum, ac reddere mangonibus partem certe de multis, quae illis debentur. Etenim in duobus istis studiosissime elaborasti, in libris magni pretii exquirendis, & in adolescentulis exoletis, iamque robustis coemendis: eamque rem calide admodum tractas & venaris. Fieri autem non potest, ut homo pauper utrique studio par sis. Vide ergo, quam divina res sit consilium. Censeo enim, te, relictis, quae nihil ad te pertinent, alteri tantum morbo vacare, & illius ministros pretio emere; ne, deficientibus servis, liberos homines arceffas, quibus nempe non *σπευ* ac servis periculofum, nisi acceperint, *quantum volunt*, eliminare omnia, quae post computationem a vobis fiunt.

στα περί σου διηγείτο ἐξελθὼν ὁ πόρνος, ἔτι καὶ δείγματα ἐπιδεικνύς. ἀλλ' ἔγω γε καὶ μάρτυρας ἂν παρασχοίμην τοὺς τότε παρόντας, ὡς ἠγανάκτησα, καὶ ὀλίγου πληγὰς ἐνέτριψα αὐτῷ, χαλεπαίνων ὑπὲρ σου. καὶ μάλιστα ὅτε καὶ ἄλλον ἐπεκαλέσατο μάρτυρα τῶν ὁμοίων, καὶ ἄλλον, ταῦτα καὶ λόγοις διηγούμενους. πρὸς δὴ ταῦτα, ὦ γὰρ, ταμιεύου τὰργύριον, καὶ Φύλαττε, ὡς οἴκοι καὶ κατὰ πολλὴν ἀσφάλειαν ταῦτα ποιεῖν καὶ πᾶσχειν ἔχῃς. ὥστε μὲν γὰρ μηκέτι ἐργάζεσθαι, τίς ἂν μεταπεισεί σε; οὐδὲ γὰρ κύων ἅπαξ παύσαιτ' ἂν, σκυ-
 26 ττραγεῖν μαβοῦσα. Τὸ δ' ἕτερον ράδιον, τὸ μηκέτι ὠνεῖσθαι βιβλία. ἱκανῶς πεπαιδευσαι, ἄλις σοι τῆς σοφίας, μόνον οὐκ ἐπ' ἄκρου τοῦ χεῖλους ἔχεις τὰ παλαιὰ πάντα, πᾶσαν μὲν ἱστορίαν οἶσθα, πᾶσας δὲ λόγων τέχνας, καὶ κάλλη αὐτῶν, καὶ κακίας, καὶ ὀνομάτων χρῆσιν τῶν Ἀττικῶν πᾶν σοφὸν τι χρῆμα καὶ ἄκρον

Qualia nuper turpissima de te scortum illud effutiebatur, qui ipsa indicia sceleris ostenderet. Ac possum ego testes etiam praeberere, qui tum aderant, quam indigne tulerim, & tantum non plagis hominem mulcaverim, tuam vicem nimirum iratus: praefertim cum alium quoque testem advocaret similibus, & alium, eadem multis verbis enarrantes. Ad haec igitur, vir bone, reponere tibi pecuniam, & serva, ut domi & secure talia facere & pati possis. Ut enim plane non amplius facias, quis ita in aliam te sententiam transducatur? Nec enim canis desinat temere, corium semel docta rodere. At alterum facile, ut libros non amplius emas. Satis eruditus es: satis tibi sapientiae: tantum non supremis in labiis habes antiqua omnia. Historiam nosti omnem: artes omnes dicendi, & elegantias, & vitia, & Atticorum nominum usum. Omnino sapiens quiddam, &

ἐν παιδείᾳ γεγένηται, διὰ τὸ πλῆθος τῶν βιβλίων κω-
 λυεῖ γὰρ οὐδὲν καὶ με σοι ἐνδιατεῖναι, ἐπειδὴ χεῖρες
 ἐξαπατώμεναι. Ὅσους δ' αἶ καὶ ἐρύμῃ σε, τὰ τοσαῦ- 27
 τα βιβλία ἔχων, τί μάλιστα ἀναγιγνώσκεις αὐτῶν;
 τὰ Πλάτωνα; τὰ Ἀριστοτέλους; τὰ Ἀντισθένη; τὰ Ἰπ-
 πώνακτος; ἢ τούτων μὲν ὑπερσοπεῖς, ὁπόσοις δὲ μαλι-
 στά σοι τούτων διὰ χεῖρας; εἰπέ μοι, καὶ Διοσχάρου τὸν
 κατὰ Τιμάρχου λόγον ἀναγιγνώσκεις; ἢ ἐκεῖνα γε παν-
 τα οἶσθα, καὶ γιγνώσκεις αὐτῶν ἕκαστον; τὸν δὲ Ἀρι-
 στοφάνην καὶ τὸν Εὐπολιν ὑποδέλκας; ἀέγνων καὶ τὰς
 Βάπτας τὸ δῶμα ὅλον; εἴτ' οὐδὲν σου τάχει καθίκετο,
 οὐδ' ἠρυθρίασας γνωρίσας αὐτά; τοῦτο γούν καὶ μάλι-
 στα θαυμάσειεν ἂν τις, τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων ἄπτε
 τῶν βιβλίων, ὁποίαις αὐτὰ χερσὶν ἀνελίττεις; πότε δὲ
 ἀναγιγνώσκεις; μεθ' ἡμέραν; ἀλλ' οὐδεὶς ἐώρακε ποιεῦν-
 τα τοῦτο. ἀλλὰ νύκτωρ; πότερον ἐπιτεταμένος ἢ οὐκ ἐκεί-

summum in eruditione, librorum ista multitudine factus
 es. Nihil enim prohibet, quo minus ego quoque tempus
 in te *illudendo* fallam, quandoquidem imponi tibi gaudes.
 Lubens autem te interrogem, tot libros cum habeas, quem
 potissimum inter eos legas? Platonisne, an Antisthenis,
 Antilochi, an Hipponactis? An hos quidem contemnis,
 sed oratores potius, quam illi, in manibus tibi sunt? Dic
 mihi, an Aeschinis etiam contra Timarchum orationem le-
 gas? An illa quidem nosti omnia, & unumquodque illorum
 agnoscis? Aristophanem & Eupolin egisti? legisti etiam
 fabulam totam Baptas? Tum nihil ea, quae ibi sunt, te
 movere, neque *in te* agnoscens illa erubuisti? Itaque vel
 maxime illud admiretur aliquis, quo tandem animo libros
 attingas? quibus illos evolvas manibus? quando illos le-
 gas? Interdiu? At nemo te vidit hoc facere. Sed noctu?
 Utrum, cum iam istis intentus es? An ante studia, immo

νοις; ἢ πρὸ τῶν λόγων, ἀλλὰ καὶ πρὸ σκότους, μηκέτι
 28 μὴ τολμήσεις τοιοῦτο μῆδεν; Ἄφες δὲ τὰ βιβλία, καὶ
 μόνον ἐργάζου τὰ σαυτοῦ. καί τοι ἐχρῆν μηκέτι μῆδ' ἐκεῖ-
 να, αἰδέσθῃναι δὲ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Φαίδραν, καὶ ὑπὲρ
 τῶν γυναικῶν ἀγανακτοῦσαν, καὶ λέγουσαν,

Οὐδὲ σκότον Φρίσσουσι τὸν συνεργάτην,

Τέρμενά τ' οἴκων μήποτε Φθογγὴν ἄφῃ.

εἰ δὲ πάντως ἐμμένειν τῇ ὁμοίᾳ νόσῳ διέγνωσται, ἴβι,
 ὠνοῦ μὲν βιβλία, καὶ οἶκοι κατακλείσας ἔχε, καὶ καρ-
 ποῦ τὴν δόξαν τῶν κτημάτων. ἱκανόν σοι καὶ τούτο.
 προσάψῃ δὲ μῆδέπω, μῆδ' ἀναγνῶς, μῆδ' ὑπαγάγῃς
 τῇ γλώττῃ παλαιῶν ἀνδρῶν λόγους, καὶ ποιήματα,
 μῆδεν δεινόν σε εἰργασμένα. οἶδα ὡς μάτην ταῦτά μοι
 λελήρηται, καὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, Αἰθίοπα σμήχει
 ἐπιχειρῶν· σὺ γὰρ ὠνήσῃ, καὶ χρήσῃ ἐς οὐδέν, καὶ κατα-
 γελασθῇ πρὸς τῶν πεπαιδευμένων, οἷς ἀπόχρη ὠφε-
 λῆσθαι, οὐκ ἐκ τοῦ κάλλους τῶν βιβλίων, οὐδ' ἐκ τῆς

ante tenebras, nihil quidquam istorum audes? Quin tu re-
 linquis libros, & tuam solum rem agis! Quamquam nec
 istuc amplius oportebat, sed Euripidis illam Phaedram re-
 vereri, indignantem pro mulieribus, ac dicentem:

Tenebras nec horret ulla lecti conscias,

Vocemve, si gravis prorumpat, parietum.

Sin omnino perseverare in morbo tibi decretum est, abi-
 me libros, & domi conclusos tibi habe, & fruiere gloria
 possessionis. Satis tibi hoc quoque. Sed noli unquam illos
 attingere, nec lege, nec linguae isti tu. te veterum virorum
 orationes & poemata subiicito, quae nihil tibi mali fece-
 rint. Novi equidem, frustra me ista nugatum esse, meque
 Aethiopem, quod est in proverbio, lavare conatum esse.
 Etenim tu emes, & nihil uteris, & deridebere ab eruditis,
 quibus utilitatem percipere fatis est, non e pulchritudine

πολυτελείας αὐτῶν, ἀλλ' ἐκ τῆς φωνῆς καὶ τῆς γνώμης
 τῶν γεγραφότων. Σὺ δὲ οἶεи θεραπεύσειν τὴν ἀπαιδευ- 29
 σίαν, καὶ ἐπικαλύψειν τῇ δόξῃ ταύτῃ, καὶ ἐκπλήξειν τῷ
 πλήθει τῶν βιβλίων, οὐκ εἰδὼς ὅτι καὶ οἱ ἀμαθέστατοι
 τῶν ἱατρῶν τὸ αὐτό σοι ποιοῦσιν, ἐλεφαντίνους νάρθηκας,
 καὶ σικυίας ἀργυράς ποιοῦμενοι, καὶ σμίλας χρυσοκολ-
 λήτους· ὁπόταν δὲ καὶ χρήσασθαι τούτοις δέῃ, οἱ μὲν οὐ-
 δὲ ὅπως χρή μεταχειρίσασθαι αὐτὰ, ἴσασι. παρελθὼν
 δὲ τις εἰς τὸ μέσον τῶν μεμαθηκότων, φλεβοτόμον εὖ
 μάλα ἠκονημένον ἔχων, ἰοῦ τὰλλα μεστόν, ἀπῆλλαξε
 τῆς ὀδύνης τὸν νοσοῦντα. ἵνα δὲ καὶ γελοιωτέρῳ τινὶ τὰ σὰ
 εἰκάσω, τοὺς κουρέας τούτους ἐπίσκειψαι, καὶ ὅψει τοὺς
 μὲν τέχνητας αὐτῶν, ξυρὸν καὶ μαχαιρίδας, καὶ κάτο-
 πτρον σύμμετρον ἔχοντας· τοὺς δὲ ἀμαθεῖς καὶ ἰδιώτας
 πλήθος μαχαιριδίων προτιθέντας, καὶ κάτοπτρα μεγά-
 λα, οὐ μὴν λήσειν γε διὰ ταῦτα οὐδὲν εἰδότας. ἀλλὰ τὸ

librorum, neque ex magno illorum pretio, sed e sermone
 & sententia auctorum. Tu vero putas curari a te posse
 incitiam, regique ista opinione, percellique *posse homines*
 librorum multitudine; ignarus, idem, quod tu, facere
 etiam imperitissimos quosque medicos, qui eburneas medi-
 camentorum capsulas, & cucurbitas argenteas sibi faciunt,
 & scalptra auro ferruminata: cum vero iis utendum est, il-
 li, neque quomodo tractanda sint, norunt. At progressus
 in medium aliquis eorum, qui didicere, scalpellum habens
 probe acutum, de cetero rubigine obsitum, dolore aegrum
 liberat. Ut vero ridiculae magis rei tuam rationem com-
 parem, tonsores mihi istos considera, & videbis, eos,
 qui sunt in illo genere artifices, novaculam, & cultellos,
 & speculum modicum habere; imperitos autem atque in-
 doctos multitudinem cultellorum exponere, & specula ma-
 gna: nec tamen propterea obscurum esse, illos nihil scire.

30 LUCIANUS ADVERSUS INDOCTUM.

γελοιότατον ἐκείνο πάσχουσιν, ὅτι κείρονται μὲν οἱ πολλοὶ παρὰ τοῖς γείτοσιν αὐτῶν, πρὸς δὲ τὰ ἐκείνων κάτο-

- 30 πτρα προσελθόντες, τὰς κόμας εὐθετίζουσι. Καὶ σὺ τοίνυν ἄλλω μὲν δεσθέντι χρήσεαι ἂν τὰ βιβλία· χρήσασθαι δὲ αὐτὸς οὐκ ἂν δύναιο. καίτοι οὐδὲ ἔχρησας οὐδὲν βιβλίον πώποτε, ἀλλὰ τὸ τῆς κυνὸς ποιεῖς, τῆς ἐν τῇ Φάτῃ κατακειμένης, ἣ οὔτε αὐτὴ τῶν κριθῶν ἐσθίει, οὔτε τῷ ἵππῳ δυναμένῳ φαγεῖν ἐπιτρέπει. ταῦτα, τόγε νῦν εἶναι, ὑπὲρ μόνων τῶν βιβλίων παρρησιάζομαι πρὸς σέ, περὶ δὲ τῶν ἄλλων ὅσα κατάπτυστα καὶ ἐπονείδιστα ποιεῖς, αὖθις ἀκούσῃ πολλάκις.

3 Καὶ σὺ τοίνυν ἄλλω μὲν δεσθέντι) Καλῶς ἂν εἶχε τῷ δυστυχιστάτω τούτῳ μείρακις, μὴ καθ' ἐν τῶν βιβλίων, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν βιβλιοθή-

κην προῖκα Λουκιανῷ τῷ παρόντι ἐπιδύναμι, ἢ τοιαύτην σφικίαν καθ' ἑαυτοῦ κινήσαι ἐνδὲς ἐγκρατῆσαι βιβλίου. V.

Sed illud ipsis usu venit, quod oppido ridiculum est, ut vulgo quidem homines apud vicinos illorum rondendos se curent, ad illorum vero specula accedentes, disponant comas. Quare tu quoque alii roganti commodare possis libros: ipse uti illis nequeas. Quamquam librum nemini unquam commodasti, sed facis, quod canis incumbens praefepio; quae nec ipsa edit de hordeo, neque equum edere, qui potest, patitur. Haec in praefens de solis libris libere apud te disputo: de aliis, quae despuenda & flagitiosa facis, saepe in posterum audies.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΡΑΔΙΩΣ ΠΙΣΤΕΥΕΙΝ

ΔΙΑΒΟΛΗ.

ΔΕΙΝΟΝ γε ἡ ἄγνοια, καὶ πολλῶν κακῶν ἀνθρώ- 1
ποις αἰτία, ὥσπερ ἀχλὺν τινα καταχέουσα τῶν πραγ-
μάτων, καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀμαυροῦσα, καὶ τὸν ἐκάστου
βίον ἐπισκιάζουσα. ἐν σκότῳ γοῦν πλανωμένοις πάντες
εἰκόκαμεν, μᾶλλον δὲ τυφλοῖς ὅμοια πεπόνθαμεν, τῶ
μὲν προσπταίοντες ἀλόγως, τὸ δὲ ὑπερβαίνοντες οὐδὲν
δέον, καὶ τὸ μὲν πλησίον καὶ παρὰ πόδας οὐχ ὁρῶντες,
τὸ δὲ πόρρω καὶ πάμπλου διεστηκός, ὡς ἐνοχλοῦν δεδιό-
τες. καὶ ὅλως ἐφ' ἐκάστου τῶν πραττομένων οὐ διαλεί-
πομεν τὰ πολλὰ ὀλισθαίνοντες. τοιγάρτοι μυρίας ἤδη
τοῖς τραγωδιοδιδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὰ

6 Ἐπιφυλάττουσα) Ἀπὸ τοῦ ἐπι- ἐπισκιάζουσα. ἡλύγη γὰρ ἡ νύξ
σκιάζουσα καὶ ἐπικρύπτουσα καὶ λήγεται. V.

NON TEMERE CREDENDUM ESSE
DELATIONI.

GRAVE fane malum ignorantia, & incommodorum plu-
rium causa hominibus, quae velut caliginem quandam re-
bus offundat, & obscurat verum, & umbram vitae uniuf-
cuiusque obiciat. Per tenebras enim oberrantibus similes
fumus omnes; potius autem caecorum more affecti partim
offendimus praeter rationem, partim ultra, quam par est,
progredimur, non videntes quod ante pedes est; quod ve-
ro procul est, & longe distat, tanquam molestum quiddam
metuentes. Atque in universum, in unoquoque negotio
labi multum non intermittimus; licet infinita iam tragoe-
diarum scriptoribus scribendarum fabularum argumenta

τοιοῦτον παρέσχηται, τοὺς Λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πελοπίδας, καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια. σχεδὸν γὰρ τὰ πλεῖστα τῶν ἐν τῇ σκηνῇ ἀναβαινόντων κακῶν εὐροί τις ἂν ὑπὸ τῆς ἀγνοίας, καθάπερ ὑπὸ τραγικοῦ δαίμονος τινος κεχορηγημένα. λέγω δὴ καὶ ἐς τὰ ἄλλα μὲν ἀποβλέπων, μάλιστα δὲ εἰς τὰς οὐκ ἀληθεῖς κατὰ τῶν συνήθων καὶ φίλων διαβολάς. ὕφ' ὧν ἤδη καὶ οἶκοι ἀνάστατοι γεγόνασι, καὶ πόλεις ἄρδην ἀπολώλασι, πατέρες τε κατὰ παίδων ἐξεμάνησαν, καὶ ἀδελφοὶ κατὰ τῶν ὁμογενῶν, καὶ παῖδες κατὰ τῶν γευναμένων, καὶ ἔρασταὶ κατὰ τῶν ἐρωμένων. πολλαὶ δὲ καὶ Φιλίαι συνεκόπησαν, καὶ οἶκοι συνεχύθησαν ὑπὸ τῆς κατὰ τὰς
 2 διαβολὰς πιθανότητος. Ἴν' αὖν ὥς ἥκιστα περιπίπτωμεν αὐταῖς, ὑποδεῖξαι βούλομαι τῷ λόγῳ, καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς, ὁποῖόν τί ἐστιν ἡ διαβολή, καὶ πόθεν ἄρχεται, καὶ ὅποια ἐξεργάζεται. μᾶλλον δὲ Ἀπελλῆς ὁ Ἐφέσιος πάλαι ταύτην προῦλαβε τὴν εἰκόνα. καὶ γὰρ

haec res praeberit, Labdaci Pelopisque progeniem, & horum similia. Pleraque enim fere, quae in scenam ascendant, mala inveniat aliquis ab ignorantia, velut a tragico quodam daemone, subministrata. Dico autem istuc cum ad alia respiciens, tum maxime ad alienas a vero contra familiares atque amicos delationes: quarum opera iam & everfae domus sunt, & urbes vastatae funditus, patresque in furorem acti contra liberos, & contra fratres germani, & liberi adversus parentes, & contra amatores suos amafii. Multae vero etiam amicitiae rescissae, & confusae domus sunt ab illa calumniarum probabili specie. Ut igitur quam minime in illas incidamus, hoc libello, quasi in tabula quadam, ostendere volo, quale quid sit delatio, unde incipiat, quid efficiat. Quin Apelles Ephesius olim imaginem illam occupavit. Nam ipse quoque delatus fuerat

αὐτὸς καὶ οὗτος διαβληθεὶς πρὸς τὸν Πτολεμαῖον, ὡς μετα-
σχηκῶς Θεοδότα τῆς συνωμοσίας ἐν Τύρῳ· ὁ δὲ Ἀπελ-
λῆς οὐχ ἐωράκει ποτὲ τὴν Τύρον, οὐδὲ τὸν Θεοδόταν,
ὅστις ἦν, ἐγγίνωσκεν, ἢ καβόσον ἤκουε Πτολεμαίου
τινὰ ὑπαρχον εἶναι, τὰ κατὰ τὴν Φοινίκην ἐπιτετραμμέ-
νον· ἀλλ' ὁμῶς τῶν ἀντιτέχων τις Ἀντίφιλος τοῦνομα,
ὑπὸ Φθόνου τῆς παρὰ βασιλεῖ τιμῆς, καὶ τῆς κατὰ τὴν
τέχην ζηλοτυπίας, κατέειπεν αὐτοῦ πρὸς τὸν Πτολε-
μαῖον, ὡς εἶη κεκοινωνηκῶς τῶν ὅλων, καὶ ὡς θιάσαστό
τις αὐτὸν ἐν Φοινίκῃ συνεστιάμενον Θεοδότα, καὶ παρ'
ὅλων τὸ δεῖπνον πρὸς τὸ οὗς αὐτῷ κοινολογούμενον· καὶ τέ-
λος ἀπέφηνε τὴν Τύρου ἀπόστασιν, καὶ τὴν Πηλουσίου
κατάληψιν ἐκ τῆς Ἀπελλοῦ συμβουλῆς γεγονέναι. Ὁ 3
δὲ Πτολεμαῖος ὡς ἂν κάρτα, καὶ τᾶλλ' οὐ πάνυ Φρενή-
ρης τις ὢν, ἀλλ' ἐν κολακείᾳ δεσποτικῇ τετραμμένος,

5 Ἐπιτετραμμένος) Ἀντὶ τοῦ
ἐπιτροπὴν τῶν κατὰ Φοινίκην σχῶν.
V.

9 Τῶν ὅλων) Διλοῦντι πραγμά-
τοι τῆς ἐπανάστασις τῇ Θεοδό-

τη. V.

14 Κάρτα) Σημειοῦ πῶς τὸ κάρ-

τα κεῖται. V: (Sed in V. altero:

Κάρτα) λίγεται λίαν, μεγάλως.

ibid. Φρενέρη) Ὁ Φρίνιμος. V.

apud Ptolemaeum, ut qui coniurationis illius, quam Tyrī
conflaverat Theodotas, socius fuisset. At neque Tyrum
unquam viderat Apelles, neque, quis esset Theodotas,
noverat, nisi quatenus audierat Ptolemaei quendam Lega-
tum esse, cui Phoenice commissa esset. Interim tamen ae-
mulorum aliquis, Antiphilus nomine, qui invideret illi
honorem, quo apud regem erat, & artis obtretatione,
illum Ptolemaeo derulerat, quasi omnium esset confcius,
& esse qui illum viderit in Phoenice coenantem cum Theo-
dota, & quam diu duraret convivium, caput cum ipso
conferentem. Breviter, defecisse Tyrum & Pelusium ca-
ptam de Apellis consilio, indicavit. Ptolemaeus, vir alio-
quin etiam non admodum prudens, sed adulationi innu-
tritius tyrannicae, adeo ad absurdam calumniam exarsit

οὕτως ἐξεκαύθη καὶ συνεταράχθη πρὸς τῆς παραδόξου ταύτης διαβολῆς, ὥστε μηδὲν τῶν εἰκότων λογισάμενος, μηδ' ὅτι ἀντίτεχνος ἦν ὁ διαβάλλων, μηδ' ὅτι μικρότερος ἢ κατὰ τοιαύτην προδοσίαν ζῶγράφος· καὶ ταῦτα, εὖ πεπονθῶς ὑπ' αὐτοῦ, καὶ παρ' ὄντινούν τῶν ὁμοτέχνων τετιμημένος, ἀλλ' οὐδὲ τὸ παράπαν, ὡς εἰ ἐξέπλευσεν Ἀπελλῆς εἰς Τύρον, ἐξετάσας, εὐθύς ἑαδὲ μηνίειν, καὶ βοῆς ἐνἐπίμπλατὰ βασίλεια, τὸν ἀχάριστον κεκραγῶς, καὶ τὸν ἐπίβουλον, καὶ συνωμότην. καὶ εἶγε μὴ τῶν συνειλημμένων τις, ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀντιφίλου ἀναίσχυντία, καὶ τὸν ἄφλιον Ἀπελλῆν κατελεήσας, ἔφη μηδενὸς αὐτοῖς κεκοινωνηκέναι τὸν ἄνθρωπον, ἀπετέμμητο αὖν τὴν κεφαλὴν, καὶ παραπολελαύκει τῶν ἐν

4 Τύρῳ κακῶν, οὐδὲν αὐτὸς αἴτιος γεγονῶς. Ὁ μὲν οὖν Πτολεμαῖος οὕτω λέγεται μεταγνῶναι ἐπὶ τοῖς γεγνόσιν, ὥστε τὸν μὲν Ἀπελλῆν ἑκατὸν ταλάντοις ἐδωρήσατο· τὸν δὲ Ἀντίφιλον δουλεύειν αὐτῷ παραδédωκεν. ὁ

7^{ἑαδὲ}) Ἀντὶ τοῦ ἤρσκειν. V.

& perturbatus est, ut nihil eorum, quae in mentem venire debebant, reputans, neque, aemulum esse delatorem, neque, minorem esse pictorem, quam qui tantam prodicionem sustinere posset, eum praefertim, qui beneficio illius affectus, & omnibus artis eiusdem hominibus praelatus esset; quin neque explorato ante, navigassetne omnino Tyrum Apelles? furere statim vellet, & clamore impleret regiam, ingratum clamans, & insidiatorem, & coniuratum. Et nisi comprehensorum aliquis, indigne ferens illam Antiphili impudentiam, & miseri Apellis misericordia motus, dixisset, nihil quidquam causae ipsi secum fuisse, capite plexus Tyriorum mala ipse luisset innocens. Ptolemaeus itaque adeo dicitur actorum poenitentia tactus esse, ut centum talentis donaret Apellem, & in servitutum illi Antiphilum traderet. Apelles autem periculi sui

δὲ Ἀπελλῆς, ὧν παρεκινδύνευσε μεμνημένος, τοιαῦδ' ἐτινὶ
εἰκόνι ἡμύνατο τὴν διαβολήν. Ἐν δὲ ξίᾳ τις ἀνὴρ κάθηται, 5
τὰ ὦτα παμπεγέθῃ ἔχων, μικροῦ δέιν τοῖς τοῦ Μίδου
προσεοικότα, τὴν χεῖρα προτείνων πόρρωθεν ἔτι προσιούσῃ
τῇ Διαβολῇ. περὶ δὲ αὐτὸν ἐστᾶσι δύο γυναῖκες, Ἀγνοῖά
μοι δοκεῖ, καὶ Ἰπόληψις· ἐτέρωθεν δὲ προσέρχεται ἡ Δια-
βολή, γύναιον ἐς ὑπερβολὴν πάγκαλον, ὑπόθερμον δὲ
καὶ παρακεκινημένον, οἷον δὴ τὴν λύτταν, καὶ τὴν ὀργὴν
δεικνύουσα, τῇ μὲν ἀριστερᾷ δαῖδα καισμένην ἔχουσα, τῇ
ἐτέρᾳ δὲ νεανίαν τινὰ τῶν τριχῶν σύρουσα, τὰς χεῖρας
ὀρέγοντα εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ μαρτυρούμενον τοὺς θεούς.
ἡγεῖται δὲ ἀνὴρ ὠχρὸς, καὶ ἄμορφος, ὅξυ δεδωρκώς, καὶ
ἰοικῶς τοῖς ἐκ νόσου μακρᾶς κατεσκληκόσι. τοῦτον γοῦν
εἶναι τὸν Φθόνον ἂν τις εἰκάσειε. καὶ μὴν καὶ ἄλλαι τινὲς

2 Ἀνὴρ κάθηται τὰ ὦτα παμπε-
γέθῃ ἔχων) Περιεργότερον τοῦ Μί-
δου τῇ ἀρχῇ κεχρημένου, καὶ ὑπὲρ
τοῦ πάντα μαθάνειν πειθῆνας ἔχον-
τος κατὰ πάσης τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ,
ἐμυθολόγησαν τινες τῶν ἀρχομένων,
ὡς οὐκ ἔχει ὁ Μίδας ὅσα ἢ ὅτι μα-
κρὰ ὦτα ἔχει. Διὸ καὶ τὰ μέγιστα
γινόμενα ἀκούει. ἢ ὅτι καὶ ὁ ὄνος τὸ
ζῶον οὕτως εὐήκοον, ὡς καὶ τῶν λαν-

θανόντων ψόφον αἰσθάνεσθαι. V.

3 Τὰ ὦτα -- τοῦ Μίδου) Midas
aures habuisse aselli dicitur, quod
ut longas manus reges habere di-
cuntur, sic & longas aures. Vel
quod &c. Ita habent C. & G. Mul-
tas aures oculosque regibus tri-
buit Xenoph. Cyr. VIII, p. 144
ed. Basf. Reitz.

memor tali pictura delationem illam ultus est. Ad dextram
vir sedet, ingentes aures habens, parum abest, quin Midas
auriculis similes, protendens manum e longinquo adhuc
accedenti Delationi. Circa illum vero stant mulieres duae,
Ignorantia, ut mihi videtur, & Suspicio. Accedit ab alte-
ra parte Delatio, pulcherrima ultra fidem muliercula, sed
calidiufcula, & emota, ut quae furorem atque iram osten-
dat, sinistra manu accensam facem gestans, altera iuvenem
quendam trahens capillis, manus coelo tendentem, testan-
temque Deos. Praecedit vir pallidus & deformis, acutum
cernens, similis eis, qui a magno morbo exaruerunt. Hunc
Livorem esse, facile aliquis coniecerit. Verum aliae quo-

δύο παρομαρτοῦσι, προτρέπουσαι, καὶ περιστέλλουσαι,
καὶ κατακοσμοῦσαι τὴν Διαβολὴν. ὡς δέ μοι καὶ ταύ-
τας ἐμήνυσεν ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκόνος, ἡ μὲν Ἐπιβούλη
τις ἦν, ἡ δὲ Ἀπάτη κατόπιν δὲ ἡκολούθει πάνυ πενθικῶς
τις ἐσκευασμένη, μελανείμων, καὶ κατεσπαραγμένη.
Μετάνοια δὲ καὶ αὕτη ἐλέγετο. ἐπεστρέφετο γοῦν ἐς τοῦ-
πίσω δακρύουσα, καὶ μετ' αἰδοῦς πάνυ τὴν Ἀλήθειαν
προσιούσαν ὑπέβλεπεν. οὕτω μὲν οὖν Ἀπελλῆς τὸν ἑαυ-
6 τοῦ κίνδυνον ἐπὶ τῆς γραφῆς ἐμιμήσατο. Φέρε δὲ καὶ
ἡμεῖς, εἰ δοκεῖ, κατὰ τὴν τοῦ Ἐφεσίου ζωγράφου τέ-
χνην, διέλθωμεν τὰ προσόντα τῇ διαβολῇ, πρότερόν γε
ὄρω τινὲ περιγράψαντες αὐτήν. οὕτω γὰρ ἂν ἡμῖν ἡ εἰκὼν
γενήσεται. Ἔστι τοίνυν διαβολὴ κατηγορία τις, ἐξ ἐρη-
μίας γιγνομένη, τὸν κατηγορούμενον λεληθυῖα, ἐκ τοῦ
μονομεροῦς ἀναντιλέκτως πεπιστευμένη. τοιαύτη μὲν ἡ
ὑπόθεσις τοῦ λόγου. τριῶν δ' ὄντων προσώπων, καθάπερ

1 Δύο μαρτυροῦσαι) Γράφεται ἱερμνεύς. V.
ὁμαρτοῦσαι. V. 5 Μελανείμων) Ἡ μετάνοια μι-
3 Ὁ περιηγητὴς) Ἀντὶ τοῦ ὁ λανείμων. V.

que duae sequuntur hortantes, & componentes, ornantef-
que Delationem. Ut vero mihi illas quoque indicavit My-
stagogus atque interpres imaginis, altera quidem Insidiarum
quaedam erat, altera Fallacia. A tergo sequebatur lugubri
quaedam habitu, pullata, lacera: Poenitentia haec diceba-
tur. Respiciebat enim retrorsum lacrimans, & cum pudore
omnino intuebatur accedentem Veritatem. Atque ita
suum periculum pictura expressit Apelles. Age vero nos
etiam, si videtur, secundum Ephesii pictoris artem ea,
quae insunt delationi, persequamur, cum fine quodam il-
lam ante descripserimus. Est ergo delatio accusatio quae-
dam, absente altera parte facta, ignota accusato, uni par-
ti, nemine contradicente, credita. Hoc argumentum erit
nostrae disputationis. Cum vero tres sint, velut in comoe-

ἐν ταῖς κωμωδαῖς, τοῦ διαβάλλοντος, καὶ τοῦ διαβαλλομένου, καὶ τοῦ πρὸς ὃν ἡ διαβολὴ γίγνεται, καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἐπισκοπήσωμεν, οἷα εἰκὸς εἶναι τὰ γιγνόμενα. Πρῶτον μὲν δὴ, εἰ δοκεῖ, παραγάγωμεν τὸν πρωτ- 7
 αγωνιστὴν τοῦ δράματος, λέγω δὲ τὸν ποιητὴν τῆς διαβολῆς. οὗτος δὲ δὴ, ὡς μὲν οὐκ ἀγαθὸς ἄνθρωπός ἐστι, πᾶσιν, οἶμαι, γνώριμον. οὐδεὶς γάρ, ὢν ἀγαθὸς, κακῶν αἴτιος γένοιτο τῷ πλησίον. ἀλλ' ἐστὶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ἀφ' ὧν εὖ ποιοῦσιν αὐτοὶ τοὺς φίλους, οὐκ ἀφ' ὧν τοὺς ἄλλους ἀδικοῦντες αἰτιῶνται, καὶ μισεῖσθαι παρασκευάζουσιν, εὐδοκιμεῖν, δόξαν εὐνοίας προσλαβόντες. Ἐπειτα δὲ ὡς ἀδικὸς ὁ τοιοῦτος, καὶ παράνομός ἐστι, 8
 καὶ ἀσεβὴς, καὶ τοῖς χρωμένοις ἐπιζήμιος, ῥᾶδιον καταμαθεῖν. τίς γάρ οὐκ ἂν ὁμολογήσειε τὴν μὲν ἰσότητά ἐν ἅπαντι, καὶ τὸ μηδὲν πλεόν, δικαιοσύνης ἔργα εἶναι τὰ δὲ ἀνισόν τε καὶ πλεονεκτικόν, ἀδικίας; ὁ δὲ τῇ διαβολῇ

diis, personae, delatoris, eius, quem defert, & illius, apud quem delatio instituitur; singulatim eas inspiciamus, qualia ab iis fieri verisimile sit. Ac primo quidem, si videtur, inducamus primarum partium actorem, ipsum dico auctorem calumniae. Hunc sane virum bonum non esse, omnibus puto, manifestum est. Neque enim bonus quisquam malorum auctor alteri fuerit. At est bonorum virorum, suis in amicos benefactis, non accusandis aliorum iniuriis, conciliandaque illis invidia, bene audire, & benevolentiae sibi parare opinionem. Tum vero quam iniustus sit talis homo, & iniquus, & impius, & noxius illis, qui se utuntur, discere facile est. Quis enim eat infitias, aequalitatem in unaquaque re, & nihil plus sibi arrogandi moderationem, iustitiae munera esse; sed inaequalitatem, & plus sibi sumendi audaciam iniustitiae? At qui delatione clanculum

κατὰ τῶν ἀπόντων λάβρα χρώμενος, πῶς οὐ πλεονέκτης
 ἐστὶν ὅλον τὸν ἀκροατὴν σφετεριζόμενος, καὶ προκατα-
 λαμβάνων αὐτοῦ τὰ ᾠτα, καὶ ἀποφράττων, καὶ τῷ
 δευτέρῳ λόγῳ παντελῶς ἄβαστα κατασκευάζων αὐτὰ,
 ὑπὸ τῆς διαβολῆς προεμπεπλησμένα; ἐσχάτης ἀδικίας
 τὸ τοιοῦτον, ὥς Φαῖεν ἂν καὶ οἱ ἀρίστοι τῶν νομοθετῶν,
 οἷον ὁ Σόλων, καὶ ὁ Δράκων, ἐνόρκον ποιησάμενοι τοῖς
 δικασταῖς τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, καὶ τὸ τὴν εὖ-
 νοϊαν ἴσῃ τοῖς κρινομένοις ἀπονέμειν, ἄχρῃς ἂν ὁ ταῦ δευ-
 τέρου λόγος παρατεθεῖς, πατέρου χεῖρων ἢ ἀμείνων Φα-
 νῆ. πρὶν δέ γε ἀντεξέτασαι τὴν ἀπολογίαν τῇ κατηγορίᾳ,
 παντελῶς ἀσεβῇ καὶ ἀνόσιον ἡγήσαντο ἔσσεσθαι τὴν
 κρίσιν. καὶ γὰρ ἂν καὶ αὐτοὺς ἀγανακτῆσαι τοὺς θεοὺς
 εἴποιμεν, εἰ τῷ μὲν κατηγορῶν μετ' ἀδείας ἂν θέλει λέ-
 γειν ἐπιτρέπομεν, ἀποφράξαντες δὲ τῷ κατηγορουμένῳ
 τὰ ᾠτα, ἢ τῷ στόματι σιωπῶντες, καταψήφισαίμεθα
 τῷ προτέρῳ λόγῳ κεχειρωμένοι. ὥστε οὐ κατὰ τὸ δι-

uitur contra absentes, quomodo non plus iusto, totum
 nempe auditorem, sibi vindicat, cuius aures occupet, at-
 que obturet, & alteri orationi plane reddat impervias,
 quippe ante iam a delatione oppletas? Extremae id qui-
 dem iniuriae, ut optimi etiam legislatorum dixerint, uti
 Solon & Dracon, qui iurisiurandi religione obstrinxerint
 iudices, ad similiter utrosque audiendos, aequalemque his,
 qui iudicantur, tribuendam benevolentiam, donec compa-
 rata alterius causa, vel deterior altera vel melior appa-
 reat. Ante vero quam comparata esset crimini defensio,
 impium plane & profanum fore iudicium arbitrati sunt.
 Etenim ipsos quoque indignari Deos dixerimus, si accu-
 satori sine metu dicere permittamus, quae velit, obturatis
 vero defendenti auribus, vel ipso oris silentio calculum
 contra alterum, priore oratione subacti, feramus. Igitur

ἡσίων, καὶ τὸ νόμιμον, καὶ τὸν ὅρκον τὸν δικαστικόν,
Φαίη τις ἂν γίνεσθαι τὰς διαβολάς. εἰ δέ τῳ μὴ ἀξί-
πιστοι δοκοῦσιν οἱ νομοθέται, παραινοῦντες οὕτω δικαίας
καὶ ἀμερεῖς ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις, ποιητὴν μοι δοκῶ τὸν
ἄριστον ἐπαγαγεῖν τῷ λόγῳ, εὖ μάλα περὶ τούτων
ἀποφηνάμενον, μᾶλλον δὲ νομοθετήσαντα. Φησὶ δέ,
Μήτε δίκην δικάσης, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης. ἡπί-
στατο γὰρ, οἶμαι, καὶ οὗτος, ὡς πολλῶν ὄντων ἐν τῷ
βίῳ ἀδικημάτων, οὐδὲν ἂν τις εὖροι χεῖρον οὐδὲ ἀδικώτε-
ρον, ἢ ἀκρίτους τινὰς, καὶ ἀμοίρους λόγων καταδεδικά-
σθαι ὅπερ ἐξ ἅπαντος ὁ διαβάλλων ἐπιχειρεῖ ποιεῖν,

3 Δικαίας καὶ ἀμερεῖς) Ἀντὶ τοῦ μηδὲν μέρος καταληφύας. V. Ἦτοι μὴ ἑτεροβρεπείς. G.

6 Φησὶ δὲ) Φωκυλίδης. V. Τὸν Φωκυλίδην ποιητὴν μοι δοκεῖ. C.

7 Ἀμφὶ μῦθον ἀκούσης) Ἀττι-
κὸς σολοικισμός. V.

Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ Σταϊκῶν
ἐπιστημάτων (p. m. 1901.) πρὸς
τὸν εἰπόντα, μηδεὶ (Plut. μηδε)
δίκην δικάσης, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον
ἀκούσης, ἀντίκειται ὁ Ζήνων (Plut.
τοιοῦτα inferit) τινὶ λόγῳ χρῶμενος.
εἴτε ἀπέδειξεν ὁ πρότερος εἰπὼν, οὐκ
ἀκουστίον τοῦ δευτέρου λέγοντος·
πέραν γὰρ ἔχει τὸ ζητούμενον. εἴτ'

οὐκ ἀπέδειξεν, ὅμοιον γὰρ ὡς [εἰ]
μηδὲ ὑπήκουσε κληθεῖς, ἢ ὑπακού-
σας ἑτερότισιν. ἦτοι (ὁ Plut.) ἀπέ-
δειξεν ἢ οὐ. (Plut. οὐκ ἀπέδειξεν.)
οὐκ ἀκουστίον ἅπα τοῦ δευτέρου λέ-
γοντος. Τοῦτον δὲ τὸν λόγον ἐρωτή-
σας αὐτὸς ἀντίγραφε (Pl. ἀντίγρα-
φε) μὲν πρὸς τὴν Πλάτωνος πολι-
τείαν. ἔλυε δὲ σοφίσματα, καὶ τὴν
διαλεκτικὴν, ὡς τοῦτο ποιεῖν δυνα-
μένῳ, ἐκίλευε παραλαμβάνειν τοὺς
μαθητάς. καίτοι ἀπέδειξε (Pl. ἢ
ἀπέδειξε Πλάτων) ἢ οὐκ ἀπέδειξε
τὰ ἐν τῇ πολιτείᾳ. κατ' οὐδέντερον ἢ
ἀναγκαῖον ἀντιγράφειν, ἀλλὰ πάν-
τως περιττὸν καὶ μάταιον. G.

non ex iusto, neque ex lege, neque ex iudicialis iuris-
iurandi religione, delationes fieri aliquis dixerit. Si cui
vero non satis digni fide videantur legislatores, cum iu-
bent sic iusta & in neutram partem propensa iudicia fa-
cere; poeta optimus inducendus orationi videtur, qui
praeclare de his pronuntiavit, vel legem tulit potius. Ait
autem, *Iudicium cave ferre, prius quam dixit uterque*. Nove-
rat enim, puto, ille etiam, cum multa sint iniusta in vi-
ta facinora, nullum inveniri posse deterius nec iniustius,
quam si sine iudicio, & indicta causa quidam damnentur:
quod omni studio delator conatur efficere, indemnatum

- ἀκριτον ὑπάγων τὸν διαβαλλόμενον τῇ τοῦ ἀκούοντος ὀργῇ, καὶ τὴν ἀπολογίαν τῷ λαθραίῳ τῆς κατηγορίας
 9 παραιρούμενος. Καὶ γὰρ ἀπαρήσiasτος καὶ δειλὸς ἄ-
 πας ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος, οὐδὲν ἐς τὸ ἐμφανὲς ἄγων,
 ἀλλ' ὥσπερ οἱ λοχῶντες, ἐξ ἀφανοῦς πόθεν τοξεύων, ὥς
 μηδὲ ἀντιτάξασθαι δυνατόν εἶναι, μηδὲ ἀνταγωνίσασ-
 θαι, ἀλλ' ἐν ἀπορίᾳ καὶ ἀγνοίᾳ τοῦ πολέμου διαφθεί-
 ρεσθαι. ὁ μέγιστόν ἐστι σημεῖον, τοῦ μηδὲν ὑγίης τοὺς
 διαβάλλοντας λέγειν. ἐπεὶ εἴ τις γε τάληβῃ κατηγο-
 ροῦντι ἑαυτῷ συνεπίσταται, οὗτος, αἶμαι, καὶ εἰς τὰ
 φανερόν διελέγχει, καὶ διευθύνει, καὶ ἀντεξετάζει τῷ
 λόγῳ ὥσπερ οὐδεὶς ἂν ἐκ τοῦ προφανοῦς νικᾶν δυνάμε-
 νος, ἐνέδρα ποτὲ καὶ ἀπάτῃ χρήσαιο κατὰ τῶν πολε-
 10 μίων. Ἴδοι δ' ἂν τις τοὺς τοιοῦτους μάλιστα ἐν τε βασι-
 λέων αὐλαῖς, καὶ περὶ τὰς τῶν ἀρχόντων καὶ δυναστευόν-

Ι Ὑπάγων) Ὑποφύων. G. *ibid.* Τῇ τοῦ ἀκούοντος ὀργῇ) Αὐτὸ που
 εἰς ὃν φάσκεις, Λουκιανέ. V.

obiciens eum, quem petit calumnia, irae audientis, & clandestina accusatione causae dicendae facultatem illi intercipiens. Etenim fiduciae in dicendo expers & meticulosus unusquisque huius farinae homo nihil aperte molitur, sed, instar collocatorum in insidiis, ex obscuro alicunde iaculatur, ut neque contra consistendi in acie facultas sit, neque repugnandi; sed inopia consilii & belli ignorantia pereundum: quod quidem maximo est indicio, sani nihil a delatoribus proferri. Si quis enim, vera a se accusari, sibi conscius sit, ille, puto, etiam aperte convincit, & ad rationem dicendam vocat, & oratione contra contendit: quemadmodum nemo, qui aperto Marte se vincere posse speret, insidiis unquam & fraude contra hostes temere utatur. Videas vero tales maxime in regum aulis, & principum atque potentium virorum amicitiiis florere, ubi in-

τῶν Φιλίας εὐδοκμοῦντας, ἔνθα πολὺς μὲν ὁ Φθόνος, μυρίαὶ δὲ ὑπόνοιαι, πάμπαν δὲ κολακειῶν καὶ διαβολῶν ὑποθέσεις. ὅπου γὰρ αἰεὶ μείζους ἐλπίδες, ἐνταῦθα καὶ οἱ Φθόνοι χαλεπώτεροι, καὶ τὰ μίσση ἐπισφαλέστερα, καὶ ζηλοτυπίαὶ κακοτεχνέστεραι. πάντες οὖν ἀλλήλους ὅξυ δεδορκασι, καὶ ὥσπερ οἱ μονομαχοῦντες ἐπιτηροῦσιν, εἴ που τι γυμνωθὲν μέρος θεάσαιντο τοῦ σώματος. καὶ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι βουλόμενος, παρωθεῖται, καὶ παραγκωνίζεται τὸν πλησίον, καὶ τὸν πρὸ αὐτοῦ εἰ δύναιτο, ὑποσπᾷ, καὶ ὑποσκελίζει. ἔνθα ὁ μὲν χρηστὸς ἀτεχνῶς εὐθὺς ἀνατέτραπται, καὶ παρασέσυρται, καὶ τὸ τελευταῖον ἀτίμως ἐξέωσται. ὁ δὲ κολακευτικώτερος, καὶ πρὸς τὰς τοιαύτας κακοηθείας πιθανώτερος, εὐδοκίμει, καὶ ὅλως ὁ Φθῶσις κρατεῖ, τὰ γὰρ τοῦ Ὀμήρου πάνυ ἐπαληθεύουσιν, ὅτι

Ξυγὸς ἐνυάλιος, καὶ τὸν κτανέοντα κατέκτα.

τοιγαροῦν ὥς οὐ περὶ μικρῶν τοῦ ἀγῶνος ὄντος, ποικίλας

10 Ἐνθα ὁ μὲν χρηστὸς) Οἷον τοῦτο ἴσως ἀληθιότατον. V.

vidia multa, suspiciones sexcentae, adulationumque & delationum argumenta quam plurima. Ubi enim spes semper maiores, ibi etiam graviores invidiae, & odia periculiosiora, & maleficientiores obtrectiones. Quare intentis se invicem speculantur oculis, & tanquam gladiatores observant, si quam nudam corporis partem conspiciant, dumque unusquisque primus esse cupit, detrudit & cubito dimovet alterum, eumque, qui ante se est, si possit, detrahit & supplantat. Hic vir bonus statim videlicet everfus trahitur, expelliturque tandem cum ignominia: floret contra ea, qui plus adulando valet, & ad malas id genus artes est probabilior. In universum vincit, qui alterum occupat, veraque deprehenduntur HomERICA illa:.

Nam communis amat caedentem caedere Mavors.

Igitur cum de rebus non parvis certamen sit, varia com-

- κατ' ἀλλήλων ὁδοὺς ἐπινοοῦσιν, ὧν ταχίστη καὶ ἐπι-
σφαλεστάτη ἐστὶν ἡ τῆς διαβολῆς· τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπὸ
Φθόνου ἡμισευέλπιδος λαμβάνουσα· οἰκτρότερα δέ, καὶ
τραγικὰ ἐπάγουσα τὰ τέλη, καὶ πολλῶν συμφορῶν
11 ἀνάπλεα. Οὐ μέντοι μικρὸν, οὔδε ἀπλοῦν ἐστὶ τοῦτο,
ὥς ἂν τις ὑπολάβοι, ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης, οὐκ ὀλί-
γης δὲ ἀγχινοίας, ἀκριβοῦς δὲ τινος ἐπιμελείας δεόμε-
νον. οὐ γὰρ ἂν τοσαῦτα ἐβλαπτεν ἡ διαβολή, εἰ μὴ πι-
θανόν τινα τρόπον ἐγίγνετο. οὐδ' ἂν κατίσχυσε τὴν πάν-
των ἰσχυροτέραν ἀλήθειαν, εἰ μὴ πολὺ τὸ ἐπαγωγόν,
καὶ πιθανόν, καὶ μυρία ἄλλα παρεσκευάστο κατὰ τῶν
12 ἀκουόντων. Διαβάλλεται μὲν οὖν ὥς τὸ πολὺ μάλιστα
ὁ τιμώμενος, καὶ διὰ τοῦτο τοῖς ὑπολειπομένοις αὐτοῦ
ἐπίφθονος· ἅπαντες γὰρ τῷ δ' ἐπιτοξάζονται, καθάπερ
τι κάλυμα καὶ ἐμπόδιον προορώμενοι. καὶ ἕκαστος οἶε-
ται πρῶτος αὐτὸς εἶσεσθαι, τὸν κορυφαῖον ἐκείνον ἐκπο-
9 Κατίσχυι) Κατεδυνάσσει. G.

miniscuntur contra se invicem compendia, quorum celer-
rimum & periculosissimum est delatio; quae initium sumit
ab invidia bonae aliquid spei reliquum habente, sed mise-
riores longe tragicosque exitus, & multis refertos calami-
tatibus, inferens. Verum enimvero non parvum, neque
simplex quiddam hoc est, ut suspicetur aliquis, sed arte
multa, nec ingenio paucio, exquisitaque cura indigens. Ne-
que enim tantum noceret delatio, nisi probabili quadam
ratione fieret: neque valeret aliquid, contra valentiorē
omnibus veritatem, nisi alleclamentum plurimum, & proba-
bilitatis, & sexcenta alia ad audientes machinaretur. De-
fertur ergo ut plurimum ille, qui maximo in honore est,
atque ob id ipsum eorum, quos post se relinquit, invidiae
expositus. In hunc enim tela omnes dirigunt, tanquam ob-
staculum quoddam atque impedimentum ipsum intuentes,
cum putat unusquisque, primum sese futurum, expugna-

λιορκήσας, καὶ τῆς Φιλίας ἀποσκευασάμενος. οἷόν τι καὶ ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ὑπὸ τῶν δρομέων γίγνεται. καὶ κεῖ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεὺς, τῆς ὑσπληγγος εὐδύς καταπεσούσης, μόνον τοῦ πρόσω ἐΦιέμενος, καὶ τὴν διανοίαν ἀποτείνας πρὸς τὸ τέλος, καὶ τοῖς ποσὶ τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης ἔχων, τῷ πλησίον οὐδὲν κακουργεῖ, οὐδέ τι τῶν κατὰ τοὺς ἀγωνιστὰς πολυπραγμονεῖ. ὁ δὲ κακὸς ἐκεῖνος, καὶ ἀναθλος ἀνταγωνιστῆς, ἀπογνοὺς τὴν ἐκ τοῦ τάχους ἐλπίδα, ἐπὶ τὴν κακοτεχνίαν ἐτράπετο· καὶ τοῦτο μόνον ἐξ ἀπαντος σκοπεῖ, ὅπως τὸν τρέχοντα ἐπισχῶν, ἢ ἐμποδίσας, ἐπιστομιεῖ, ὥς, εἰ τούτου διαμάρτοι, οὐκ ἂν πατε νικῆσαι δυνάμενος. ὁμοίως δὲ τούτοις, καὶ ταῖς Φιλίαις τῶν εὐδαιμόνων γίγνεται· ὁ γὰρ πρὸν ἄνθρωπος, αὐτίκα ἐπιβουλευεταί· καὶ ἀφύλακτος ἐν μέσῳ ληφθεὶς τῶν δυσμενῶν, ἀνθρωπείῳ οἱ δὲ ἀγαπῶνται, καὶ Φίλοι δοκοῦσιν, ἐξ ὧν ἄλλους βλάπτειν ἔδοξαν. Τό, τε 13

3 Τῆς ὑσπληγγος) Καὶ ὁ τόπος καὶ φραγέλιον, καὶ βούκιντρον, καὶ ὁ σ. ο. ο., ν. λ. φ. ἐνταῦθα μὲν καὶ μύσπα. G. τὴν ἀφετηρίαν σημαίνει. σημαίνει δὲ

to illo principe, & de amicitia regis amoto. Quale quid in gymnico etiam certamine fit in cursoribus. Nam ibi quoque bonus cursor, ubi primum decedit repagulum, solum anteriora petens, & ad metam intendens animum, suisque in pedibus spem victoriae reponens, nihil mali infert alii, neque quidquam adversus certatores machinatur. At ille malus, abiecta spe celeritatis, ad malas artes conversus, illud solum omnino spectat, quomodo retentum impeditumque illum curforem sufflaminet, ut qui, si hoc non succedat, vincere nunquam possit. Simile quid hisce in amicitis beatorum solet evenire. Qui enim primas tenet, insidiantibus statim expositus est, & si incautusprehendatur inter medios inimicos, abripitur. At isti amantur & videntur amici ob id ipsum, quod laedere visi sunt

ἀξιοπίστον τῆς διαβολῆς οὐχ ὥς ἔτυχεν ἐπινοοῦσιν, ἀλλ' ἐν τούτῳ τὸ πᾶν αὐτοῖς ἐστὶν ἔργον, δεδοικόσι τι προσάψαι ἀπωδόν, ἢ καὶ ἀλλότριον. ὥς γοῦν ἐπὶ πολὺ τὰ προσόντα τῷ διαβαλλομένῳ πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες, οὐκ ἀπιθάνους ποιοῦνται τὰς κατηγορίας, οἷον τὸν μὲν ἱατρὸν διαβάλλουσιν ὥς Φαρμακέα, τὸν πλούσιον δὲ ὥς τύραννον, τὸν τυραννικὸν δὲ ὥς προδοτικόν.

14 Ἐνίοτε μέντοι καὶ ὁ ἀκροώμενος αὐτὸς ὑποβάλλει τῆς διαβολῆς τὰς διαφοράς. καὶ πρὸς τὸν ἐκείνου τρόπον οἱ κακοήβεις αὐτοῖς ἀρμοζόμενοι, εὐστοχοῦσιν. ἦν μὲν γὰρ ζηλότυπον αὐτὸν ὄντα ἰδῶσι, Διένευσέ, Φασι, τῇ γυναικί σου παρὰ τὸ δεῖπνον, καὶ ἀπιδὼν ἐς αὐτὴν, ἀπεστέναξε. καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν οὐ μάλα ἀηδής, καὶ ὅλως ἐρωτική· καὶ τινες καὶ μοιχικαί· πρὸς αὐτὸν αἱ

13 Καὶ Στρατονίκη) Τὴν Σελεύκου Στρατονίκην λέγει, ἥς ὁ υἱὸς Σελεύκου Ἀντίοχος ἐρασθεὶς πείθει τὸν πατέρα ταύτης παραχωρεῖν αὐτῇ τὸν υἱόν· πείθει δὲ νόσφ' ἀλλοῦς καὶ εἰς αὐτὸ γεγονὼς τὸ θανεῖν διὰ τὸν εἰς τὴν Στρατονίκην ἔρωτα. ἐν ἀμνηστία

γὰρ τοῦ πατρὸς γεγονότες Σελεύκου, διὰ τὸν υἱὸν Ἀντίοχον, εἴτα σοφία Ἐρασιστράτου τοῦ ἱατροῦ γνωσθέντος τοῦ παρατίου τῆς νόσου τοῦ ἔρωτος, ὑπεξίστα ταύτης ὁ πατὴρ τῷ υἱῷ. V.

alios. Fidem autem delationi non temere excogitant, sed in eo omni elaborant studio, veriti, ne quid absonum asfingant aut alienum. Quare plerumque iis, quae insunt huic, quem calumniari volunt, in peiorem partem detortis, crimina faciunt non improabilia: medicum, ut hoc utar, calumniantur veneficum, divitem vero tanquam dominationis appetentem; ministrum denique dominationis suspectum prodicionis faciunt. Interdum vero ipse, qui audit, diversam calumniandi rationem subiicit, ut maligni, ad ipsius se mores dum componunt, scopum feriant. Si enim zelotypum esse videant, In coena, inquiunt, inuivit uxori tuae, & intuitus eam ingemuit: vicissim ad illum Stratonice respexit non sane iniucunde, & vultu omnino amatorio. Ex praesentibus sunt quaedam etiam aliae de ipsius adulteriis ca-

διαβολαί. ἦν δὲ ποιητικὸς ἦ, καὶ ἐπὶ τούτῳ μέγα Φροῆν,
 μὰ Δί', ἐχλεύασέ σου Φιλόξενος τὰ ἔπη, καὶ διέσυρε,
 καὶ ἄμετρα εἶπεν αὐτὰ, καὶ κακοσύνβητα. πρὸς δὲ τὸν
 εὐσεβῆ, καὶ Φιλόθεον, ἄθεος καὶ ἀνόσιος ὁ Φίλος δια-
 βάλλεται, καὶ ὡς τὸ θεῖον παρωθούμενος, καὶ τὴν πρό-
 νοιαν ἀρνούμενος. ὁ δὲ ἀκούσας, εὐθύς μύωπι διὰ τοῦ
 ὧτός τυπείς, διακέκασται ὡς τὸ εἰκός, καὶ ἀπέστρα-
 πται τὸν Φίλον, οὐ περιμείνας τὸν ἀκριβῆ ἔλεγχον. Ο- 15
 λως γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐπινοοῦσι καὶ λέγουσιν, ἃ μάλι-
 στα ἴσασιν ἐς ὀργὴν θυνάμενα προκαλέσασθαι τὸν ἀκροά-
 μενον· καὶ ἐνθα τρωτός ἐστιν ἕκαστος ἐπιστάμενος, ἐπ'
 ἐκεῖνο τοξεύουσι, καὶ ἀκοντίζουσιν ἐς αὐτό, ὥστε τῇ παρ-
 αυτικά ὀργῇ τεταραγμένον, μηκέτι σχολὴν ἄγειν τῇ
 ἐξετάσει τῆς ἀληθείας· ἀλλὰ καὶ φέλη τις ἀπολογεῖ-
 σθαι, μὴ προσίσθαι τῷ παραδόξῳ τῆς ἀκροάσεως, ὡς
 ἀληθεῖ προκατελημμένον. Ἀνυσιμώτατον γὰρ ὃν τὸ εἶ- 16

16 Ἀνυσιμώτατον) Δυνάμειον ἀνῆσαι. G.

lumniae. Si vero valeat poëtica facultate, eaque in re sibi
 placeat, *Per Iovem*, ait, *rifit versus tuos Philoxenus*, & *tra-*
duxit, & *immodulatos esse dixit*, & *male compositos*. Apud re-
 ligiosum autem atque pium, pro atheo & profano ami-
 cus defertur, qui Deum respuat, & neget providentiam.
 Alter autem audiens, oestro statim in aure percussus, in-
 cenditur, ut facile est ad intelligendum, & averfatur ami-
 cum, non exspectata accurata demonstratione. Talia enim
 omnino excogitantque & dicunt, quibus maxime norunt
 ad iram provocari audientem. Cumque sciant, ubi quis-
 que vulnere maxime sit opportunus, eo collineant, & fe-
 riunt: adeo ut praesenti ira turbatus, non amplius veri-
 tati inquirendae vacet; sed etiamsi causam dicere velit ali-
 quis, non admittat, qui nec opinata auditione, tanquam
 vera, iam ante occupatus sit. Efficacissimum enim profe-

δος τῆς διαβολῆς, τὸ ὑπεναντίον τῆς τοῦ ἀκούοντος ἐπιθυμίας, ὁπότε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι, ἐγένετό τις, ὃς διέβαλε τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον, ὅτι ὕδωρ τε πίνει, καὶ μόνος τῶν ἄλλων γυναικεῖα οὐκ ἐνεδύσατο ἐν τοῖς Διουσιαῖς. καὶ εἰ γε μὴ κληθεὶς ἔωθεν ἔπινε τε πάντων ὀρώτων, καὶ λαβὼν ταραντινίδιον, ἐκυμβάλισέ τε καὶ προσωρχήσατο, ἀπολώλει ἂν, ὥς οὐχ ἡδόμενος τῷ βίῳ τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἀντισοφιστῆς ὢν, καὶ ἀντίτεχνος τῆς Πτολεμαίου τρυφῆς.

- 17 Παρὰ δ' Ἀλέξανδρῳ, μεγίστη τότε ἂν ἀπασῶν διαβολῇ λέγοιτο, εἰ ἔλοιτό τις μὴ σέβειν, μηδὲ προσκυνεῖν τὸν Ἡφαιστίωνα. ἐπεὶ γὰρ ἀπέθανεν Ἡφαιστίων, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος Ἀλέξανδρος ἐβουλήθη προσθεῖναι καὶ τοῦτο τῇ λοιπῇ μεγαλουργίᾳ, καὶ θεὸν χειροτονῆσαι τὸν τετελευτηκότα. εὐθύς οὖν νεῶς τε ἀνέστησαν αἱ πόλεις, καὶ τεμένη καθιδρύετο, καὶ βωμοὶ, καὶ θυσαίαι, καὶ ἑορταὶ

6 Ταραντινίδιον) Θέριστρον λεπτὸν καὶ διαφανὲς ἱμάτιον οὐ πάντας πορφύρουν. V.

6o genus calumniae, quod contrarium est audientis cupiditati: cum etiam apud Ptolemaeum illum, qui Dionysus appellatus est, fuerit, qui deferret Platonium Demetrium, quod aquam biberet, & solus muliebrem vestem non indueret Dionysii. Et nisi ille vocatus postridie bibisset in conspectu omnium, & Tarentinula indutus saltasset cum cymbalis; perierat homo, qui non delectaretur vita regis, sed aemulatione quadam ductus, sententiis, vitae, luxuriae, Ptolemaei contradiceret. Apud Alexandrum vero maximum omnium crimen dictum esset, si quis neque colendum sibi neque adorandum sumisset Hephaestionem. Cum enim decessisset Hephaestion, prae amore illius Alexander reliquae suae hoc etiam adstruere magnificentiae voluit, & Deum suo suffragio facere defunctum. Statim ergo & templa excitare urbes, & loca consecrari & arae,

τῷ καινῷ τούτῳ θεῷ ἐπετελοῦντο, καὶ ὁ μέγιστος ὅρκος ἦν ἅπασιν, Ἡφαιστίων. εἰ δέ τις ἢ μειδιάσειε πρὸς τὰ γιγνόμενα, ἢ μὴ φαίνοιτο πάνυ εὐσεβῶν, θάνατος ἐπέκετο ἢ ζημία. ὑπολαμβάνοντες δὲ οἱ κόλακες τὴν μειρακίῳδον ταύτην τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν, προσεξέκαιον εὐθὺς, καὶ ἀνεζωπύρουν, ὀνειράτα διηγούμενοι τοῦ Ἡφαιστίωνος, ἐπιφανείας τινὰς, καὶ ἰάματα προσάπτοντες αὐτῷ, καὶ μαντείας ἐπιφημιζοντες. καὶ τέλος ἔβουν παρέδρῳ, καὶ ἀλεξικάκῳ θεῷ. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἤδετό τε ἀκούων, καὶ τὰ τελευταῖα ἐπίστευε, καὶ μέγα ἐφρόνει, ὥσαντι οὐ θεοῦ παῖς ὢν μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοὺς ποιεῖν δυνάμενος. πόσους τοίνυν οἰόμεθα τῶν Ἀλεξάνδρου φίλων παρὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἀπολαῦσαι τῆς Ἡφαιστίωνος θεϊότητος; διαβληθέντας, ὡς οὐ τιμῶσι τὸν κοι-

4 Ὑπολαμβάνοντες) Ἀντὶ τοῦ προλαμβάνοντες. V.

5 Τὴν Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν προσεξέκαιον) Ὡς ὁ Μάγιστρος Συλοκάκας λέγεται Λέοντα τὸν βασι-

λέα ὅτι ἐξέβαλκεν περὶ Θεοφάνους πολλὰ καὶ τερατάων διειδὼν ἐτύπια, ἅτε καὶ ἄλλοι, ἵνα μόνον εὐδοκιμοῖν φευδόμενος. V.

atque sacrificia, festique dies novo Deo parari, sanctissimumque omnibus iusiurandum esse Hephaestion. Si quis vero subrideret ad ista, aut non satis religiosus esse videretur; mortis illi poena erat proposita. Excipientes porro puerilem hanc Alexandri cupiditatem adulatores, magis statim eam incenderunt, excitaruntque, qui immissa sibi ab Hephaestione infomnia narrarent, praesentiamque sibi illius oblatam, & sanationes quasdam illi tribuerent, vulgarentque edita ab illo oracula. Tandem sacrificarunt velut Affectori Depulforique malorum Deo. His audiendis delectari Alexander, ac tandem credere, & placere sibi, qui non Dei modo filius esset, sed facere etiam posset Deos. Quot ergo amicis Alexandri posuimus eo tempore, male expetisse Hephaestionis divinitatem? cum deferrentur, ut

- νὸν ἀπάντων θεὸν, καὶ διὰ τοῦτο ἐξελαθέντας, καὶ τῆς
 18 τοῦ βασιλέως εὐνοίας ἐκπεσόντας. Τότε καὶ Ἀγαθο-
 κλῆς ὁ Σάμιος ταξιαρχῶν παρ' Ἀλεξάνδρῳ, καὶ τιμώ-
 μενος παρ' αὐτοῦ, μικροῦ δεῖν συγκαθεύχθη λέοντι,
 διαβληθεὶς ὅτι δακρύσειε παριῶν τὸν Ἡφαιστίωνος τά-
 φον. ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν λέγεται βοηθῆσαι Περδίκκας, ἐπο-
 μοσάμενος κατὰ πάντων τῶν θεῶν, καὶ κατὰ Ἡφαι-
 στίωνος, ὅτι δὴ κυνηγετοῦντι οἱ, φανέντα ἐναργῆ τὸν θεὸν
 ἐπισκῆψαι εἰπεῖν Ἀλεξάνδρῳ, Φείσασθαι Ἀγαθο-
 κλέους. οὐ γὰρ ὡς ἀπιστοῦντα, οὐδὲ ὡς ἐπὶ νεκρῷ δα-
 19 κρύσαι, ἀλλὰ τῆς πάλαι συνηθείας μνημονεύοντα. Ἡ
 γοῦν κολακεία καὶ ἡ διαβολὴ τότε μάλιστα χώραν
 ἔσχε πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρου πάθος συντιθεμένη. καθάπερ
 γὰρ ἐν πολιορκίᾳ οὐκ ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ, καὶ ἀπόκρημνα,
 καὶ ἀσφαλῆ τοῦ τείχους προσίασιν οἱ πολέμοιοι, ἀλλ'
 ἐν ᾗ ἀφύλακτόν τι μέρος ἢ θαυρὸν αἰσθάνται, ἢ ταπει-

qui non colerent communem omnium Deum, eiiciendi ea causa, atque benevolentia regis excidentibus. Tum etiam Agathocles Samius, qui ordines duxerat apud Alexandrum, & in honore fuerat, parum abfuit, quin cum leone concluderetur, delatus nempe, ut qui sepulcrum Hephaestionis praeteriens flevisset. Verum succurrisse illi dicitur Perdiccas, deierans per omnes Deos, ipsumque adeo Hephaestionem, venanti sibi apparuisse manifestum Deum, ac iussisse dicere Alexandro, parceret Agathocli; neque enim quod fidem non haberet, vel tanquam de mortuo, sed veteris consuetudinis memoria, flevisse. Adulatio igitur atque calumnia tum maxime locum invenere apud Alexandrum, cum ad illius se affectionem animi componerent. Quemadmodum enim in obsidione non ad excelsa, & prae-rupta, & tuta murorum accedunt hostes, sed si qua incustoditam partem aliquam corruptamve animadvertunt,

νὸν, ἐπὶ τοῦτο πάσῃ δυνάμει χωροῦσιν, ὡς ῥᾶστα παρ-
 εισδύναι καὶ ἐλεῖν δυνάμενοι· οὕτω καὶ οἱ διαβάλλοντες,
 ὅ, τι ἂν ἀσθενὲς ἰδῶσι τῆς ψυχῆς, καὶ ὑπόσταθρον, καὶ
 εὐεπίβατον, τούτῳ προσβάλλουσι, καὶ προσάγουσι
 τὰς μηχανάς· καὶ τέλος ἐκπολιορκοῦσι, μηδενὸς ἀντι-
 τασσόμενου, μηδὲ τὴν ἔφοδον αἰσθόμενου. εἴτ' ἐπειδὴ
 ἐντὸς ἀπαξ τειχῶν γένωνται, πυρπολοῦσι πάντα, καὶ
 καίουσιν, καὶ σφάττουσι, καὶ ἐξελαύνουσιν, οἷα εἰκὸς
 ἀλικομένης ψυχῆς, καὶ ἐξηνδραποδισμένης ἔργα εἶναι.
 Μηχανήματα δὲ αὐτοῖς κατὰ τοῦ ἀπόντος ἢ τε ἀπάτη, 20
 καὶ τὸ ψεῦδος, καὶ ἡ ἐπιτορκία, καὶ προσλιπάρσεις, καὶ
 ἀναισχυντία, καὶ ἄλλα μυρία ῥαδιουργήματα· ἡ δὲ
 μεγίστη πασῶν ἡ κολακεία ἐστὶ, συγγενὴς, μᾶλλον δὲ
 ἀδελφὴ τις οὕσα τῆς διαβολῆς. οὐδεὶς γοῦν οὕτω γεννά-
 δας ἐστὶ, καὶ ἀδαμάντινον τεῖχος τῆς ψυχῆς προβεβλη-
 μένος, ὃς οὐκ ἂν ἐνδοίῃ πρὸς τὰς τῆς κολακείας διαβο-
 λάς· καὶ ταῦτα ὑπορυττούσης, καὶ τοὺς θεμελίους

aut humilem; hanc viribus omnibus invadunt, ubi nempe
 facillime subire, & capere urbem possint: sic delatores,
 quancunque imbecillam viderint animi, vitiosamque par-
 tem, & superatu facilem, hanc oppugnant, huic machi-
 nas adhibent, & expugnant denique, cum obiiciat se ne-
 mo, quin oppugnationem neque sentiat. Deinde cum se-
 mel sunt intra moenia, igne vastant omnia, urunt, cae-
 duntque, & abigunt, qualia nempe victo animo, & in ser-
 vitutem redacto, fieri probabile est. Machinae autem illis
 contra absentem fraus, & mendacium, & periurium, &
 improba assiduitas, & impudentia, & sexcenta alia malefi-
 cia. Maxima autem omnium adulatio est, cognata vel fo-
 ror potius delationis. Nemo enim tam generosus est, &
 adamantino muro sic munitum pectus habet, quin conce-
 dat adulationis calumniis: cum praesertim velut cuniculis

- 21 Ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς. Καὶ τὰ μὲν ἐκτὸς ταῦτα. ἐνδοθεν δὲ πολλαὶ προδοσίαι συναγωνίζονται, τὰς χεῖρας ὀρέγουσαι, καὶ τὰς πύλας ἀναπετῶσαι, καὶ πάντα τρόπον τῇ αἰλώσει τοῦ ἀκούοντος συμπροθυμούμεναι. πρῶτον μὲν τὸ Φιλόκαινον, ὃ φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει, καὶ τὸ αἰψίκoron. ἔπειτα δὲ τὸ πρὸς τὰ παράδοξα τῶν ἀκουσμάτων ἐπόμενον. οὐ γὰρ οἷδ' ὅπως ἡδόμεθα πάντες λαβηρῶν, καὶ πρὸς τὰς λεγομένας καὶ μεστὰς ὑπονοίας ἀκούοντες. οἶδα γοῦν τινὰς αὐτῶς ἡδέως γαργαλιζομένους τὰ ἄτα ὑπὸ τῶν διαβολῶν, ὥσπερ τοὺς πτε-
- 22 ροῖς, κκαμένους. Ἐπειδὴν τοίνυν ὑπὸ τούτων ἀπάντων συμμαχοῦμενοι προσπέσωσι, κατὰ κράτος αἰροῦσιν, οἶμαι, καὶ οὐδὲ δυσχερὲς ἡ νίκη γένοιτο, μηδενὸς ἀντιπαρατατταμένου, μηδὲ ἀμυνομένου τὰς προσβολάς· ἀλλὰ τοῦ μὲν ἀκούοντος ἐκόντος ἑαυτὸν ἐνδιδόντος· τοῦ διαβαλ-

6 Τὸ αἰψίκoron) Παρὰ αἰψί, ὃ σημαίνει τὸ εὐθίως, καὶ τὸ κίρος, ὃ πόθως κίρον λαμβάνον, καὶ ταχίως πληρούμενος, καινοπρεπὲς τὸ σχῆμα· οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως τὸ κοινοὶ καὶ καθωμίλημενον. V.

7 Οὐ γὰρ οἷδ' ὅπως) Καινοπρεπὲς τὸ σχῆμα, οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως τὸ κοινοὶ καὶ καθωμίλημενον. V. adter. (In ed. ad Λαβηρῶν relatum, & post σχῆμα omnia omiffa.)

quibusdam fundamenta subruat delatio. Et extra quidem sunt ista. Intus vero proditioes multae hostem adiuvant, quae manum praebent, & portas aperiunt, & omni modo expugnationi audientis favent. Primo quidem novitatis amor, qui natura inest omnibus hominibus; & illud celere eorum, quae vix attingimus, fastidium; tum quod mirabiles auditiones sectamur. Gaudemus enim, nescio quomodo, universi audire, quae clanculum atque ad aurem dicuntur, & plena sunt suspitionum. Novi enim quosdam, quorum aures non minus suaviter titillantur a calumniis, quam si plumis tangerentur. Cum igitur tantis undique auxiliis mixti ingruunt, vi vincunt, puto, nec difficilis victoria fuerit, cum nemo stet in contraria acie, nec impetum repellat; sed ille, qui audit, sua se sponte dedat; qui vero peti-

λομένου δὲ τὴν ἐπιβουλὴν ἀγνοοῦντος. ὥσπερ γὰρ ἐν νυκτὶ πόλειως ἀλούσης, καθεύδοντες οἱ διαβαλλόμενοι Φονεύονται. Καὶ τὸ πάντων οἰκτιστον, ὁ μὲν οὐκ εἰδὼς τὰ γε- 23
γενημένα, προσέρχεται τῷ Φίλῳ Φαῖδρος, ἅτε μηδὲν Φαῦλον ἑαυτῷ συνεπιστάμενος, καὶ τὰ συνήθη λέγει, καὶ ποιεῖ, παντὶ τρόπῳ ὁ ἄβλιος ἐνηδρευμένος. ὁ δὲ, ἦν μὲν ἔχῃ τι γενναῖον, καὶ ἐλεύθερον, καὶ παρρησιαστικόν. εὐθύς ἐξέρρηξε τὴν ὀργὴν, καὶ τὸν θυμὸν ἐξέχεε, καὶ τέλος, τὴν ἀπολογίαν προαισθόμενος, ἔγνω μάτην κατὰ τοῦ Φίλου παρωξυμένος. Ἦν δὲ ἀγεννέστερος καὶ ταπει- 24
νότερος, προσίσταται μὲν καὶ προσμειδῶ τοῖς χεῖλεσιν ἄκροισ, μισεῖ δὲ, καὶ λάθρα τοὺς ὀδόντας διαπρίει, καὶ ὥς ὁ ποιητὴς Φησι, βυσσοδομεύει τὴν ὀργήν. οὐ δὲ ἐγὼ οὐδὲν οἶμαι ἀδικώτερον, οὐδὲ δουλοπρεπέστερον, ἐνδακόντα τὸ χεῖλος ὑποτρέφειν τὴν χολήν, καὶ τὸ μῦθος ἐν αὐτῷ κατάκλειστον αὔξειν, ἕτερα μὲν κεύθοντα ἐνὶ φρεσίν,
⁵ Τὰ συνήθη) Πέποιθα τοῦτο καὶ μὴ, πρὸς βραχὺ, νικῶσα Ἀλκυονίδας, ὃ δειὰ δίκην, καὶ πάντα, εἰ δειὰ. G.

tur, ignoret infidias. Velut enim capta noctu urbe, dormientes caeduntur, quos petit delatio. Et quod omnium miserrimum est, hic quidem, rerum omnium ignarus, accedit ad amicum hilaris, ut qui nullius mali sibi sit confcius, & consueta loquiturque ac facit, undique infidiis circumventus miser. Alter vero, si quid generosi pectoris habeat, ac liberalitatis, & fiducia, statim erumpit iram, & impetum animi effundit, tandemque admissa defensione intelligit, se frustra contra amicum incitatum fuisse. Si vero minus generosus sit atque humilior, admittit ille quidem, & summis labris arridet; sed idem odit, & clanculum frendit dentibus, & ut ait poeta, iram tenet alta mente repositam. Qua sane re nihil equidem iniustius esse arbitror, aut servilius, commorfo labio, clanculum alere bilem, & conclusum intra se augere odium, aliud sub pe-

ἄλλα δὲ λέγοντα, καὶ ὑποκρινόμενον ἰλαρῶ καὶ κωμικῶ προσώπῳ, μάλα περιπαθῆ τινα καὶ πένθους γέμουσαν τραγωδίαν. μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχουσιν, ἐπειδὴν πάλαι. Φίλος ὁ ἐνδιαβάλλων δοκῶν εἶναι τῷ ἐνδιαβαλλομένῳ, ποιῆται ὁμοίως. τότε γὰρ οὔτε Φωνὴν ἀκούειν ἔτι θέλουσι τῶν διαβαλλομένων, ἢ τῶν ἀπολογουμένων, τὸ ἀξιόπιστον τῆς κατηγορίας ἐκ τῆς πάλαι δοκούσης Φιλίας προειληφότες· οὐδὲ τοῦτο λογιζόμενοι, ὅτι πολλὰ καὶ πολλάκις ἐν τοῖς Φιλτάτοις μίσους παραπίπτουσιν αἰτίαι, τοὺς ἄλλους λανθάνουσαι. καὶ ἐνίοτε οἷς αὐτὸς τις ἔνοχος ἐστὶ, ταυτὶ φθάσας κατηγορήσῃ τοῦ πλησίον, ἐκφυγεῖν οὕτω πειρώμενος τὴν διαβολήν. καὶ ὅλως, ἐχθρὸν μὲν οὐδεὶς ἂν τολμήσειε διαβάλλειν· ἄπιστος γὰρ αὐτοῖσι ἡ κατηγορία, πρόδηλον ἔχουσα τὴν αἰτίαν· τοῖς

8 Ὅτι πολλάκις Οἶον ἡδὺ πνεῖς, Λουκιανὲ, κατὰ τῆς καρδίας, ὥσπερ ἀσφαλτίας καὶ μύρου παρὰ πᾶσαν ὑπόνοιαν γυν' ἀλυσίαν. V.

10 Οἷς αὐτὸς) Εἰς τὸν Ἰωσήφ αἰνιττεῖσθαι μοι δοκεῖ. V. Οὐ κακῶς σοι δοκεῖ, ὃ ἱρμηνεύ· οὐ γὰρ οἷς -

Ἰωσήφ ὁ λόγος αἰνιττεται, ἀλλ' εἰς Βελλεροφόντην, ὃς καὶ αὐτὸς παρ' οἰσὶν αὐτοῦ πέποιθεν εἰς τὴν τοῦ Προΐτου γυναῖκα· Ἀντιαν. ὅς φησιν Ὅμηρος ἐν Ζ, καὶ τὴν χίμαιραν ἀντιγράφει αὐτός. οὐ πολλὸν δὲ τὸ ἐν μίση διάφορον. V.

Et ore rectum habere, aliud vero dicere, atque simulare, sub hilari & comica persona, tristem plenamque luctus tragœdiam. Maxime vero ita afficiuntur, cum delator, qui olim amicus videtur fuisse eius, quem defert, tamen hoc facit. Tum enim neque vocem audire amplius volunt eorum, quos calumnia petiit, dum causam dicunt: quod fide dignam accusationem ex longa, quam putant, amicitia præsumunt, neque hoc cogitant, multas saepe inter amicissimos causas odii incidere, quae fugiant alios. Nonnunquam etiam, quorum aliquis ipse reus est, eorum accusare occupat alium, effugere ita criminationem tentans. Atque in universum inimicum criminari nemo ausit. Fidem enim statim amittit delatio, quae causam manifestam habeat. Sed illos aggrediuntur, qui maxime videntur ami-

δοκοῦσι δὲ μάλιστα φίλοις ἐπιχειροῦσι, τὴν πρὸς τοὺς ἀκούοντας εὐνοίαν ἐμφῆναι προαιρούμενοι, ὅτι ἐπὶ τῶν ἐκείνων συμφέροντι οὐδὲ τῶν οἰκειοτάτων ἀπέσχοντο. Εἰσὶ δὲ τινες, οἱ καὶ μάθωσιν ὕστερον ἀδίκως διαβεβλη- 25 μένους παρ' αὐτοῖς τοὺς φίλους, ἅμως ὑπ' αἰσχύνῃς, ὧν ἐπίστευσαν, οὐδ' ἔτι προσέειπαι, οὐδὲ προσβλέπειν· τολμῶσιν αὐτοὺς, ὥσπερ ἡδικοημένοι, ὅτι μηδὲν ἀδικούν- τας ἐπέγνωσαν. Τοιγαροῦν πολλῶν κακῶν ὁ βίος ἐπλή- 26 σθη ὑπὸ τῶν οὕτω ῥαδίως καὶ ἀνεξετάστως πεπιστευ- μένων διαβολῶν. ἡ μὲν γὰρ Ἀντεία,

Τεθναίης, Φησὶν, ὦ Προῖτε, ἡ κάκταρε Βελλερο-
φόντην,

Ὅς μ' ἔβλεπεν Φιλότῃ μιγήμεναι οὐκ ἔβελούσῃ·
αὐτὴ προτέρα ἐπιχειρήσασα, καὶ ὑπεροφθεῖσα. καὶ
μικροῦ ὁ νεανίας ἐν τῇ πρὸς Χίμαιραν συμπλοκῇ διε-
φθάρη, ἐπιτίμιον σωφροσύνης ὑπέσχων, καὶ τῆς πρὸς
τὸν ξένον αἰδοῦς ὑπὸ μάχλου γυναικῶς ἐπιβεβουλευμέ-

11 Κάκταρε) Γραι. κάκταρε. G

ci, qua re suam adversus audientes benevolentiam offen-
tatum eunt, qui ipsorum utilitatis causa ne familiarissimis
quidem parcant. Sunt vero, qui etiam, cum deinde didice-
runt, iniuria delatos apud se. amicos, tamen verecundia
quadam fidei temere habitae, neque admittere quidquam
excusationis, nec adspicere illos audent, tanquam iniuria af-
fecti eo ipso, quod nihil iniuste egisse illos deprehenderunt.
Itaque malis multis impleta est vita, a creditis ita temere
& sine examine delationibus. Antia enim,

Aut morere, inquit, o Proete, aut interfice Bellerophontem,

Qui nostrum invitae voluit conscendere lectum:

cum tamen ipsa prius pudore illius tentato repulsam tu-
lisset. Et parum abfuit, quin in certamine cum chimaera
periret iuvenis, qui hanc mercedem retulit suae temperan-
tiae, & pudoris adversus hospitem, ut libidinofae mulie-

- νος. ἡ δὲ Φαῖδρα, καὶ κείνη τὰ ὅμοια κατεπιπύσσα τοῦ
 προγόνου, ἐπάρατον ἐποίησε τὸν Ἱππόλυτον γενέσθαι,
 ὑπὸ τοῦ πατρὸς, οὐδὲν, ὡς θεοὶ, οὐδὲν ἀνόσιον εἰργασμέ-
 27 ναί. Ναὶ, Φήσει τις. ἀλλ' ἀξίόπιστός ἐστιν ἐνίοτε ὁ δια-
 βάλλων ἀνὴρ, τάτε ἄλλα δίκαιος, καὶ συνετὸς εἶναι
 δοκῶν, καὶ ἐχρῆν προσέχειν αὐτῷ, ἅτε μηδὲν ἂν τοιοῦτο
 κακουργήσαντι. ἄρ' οὖν τοῦ Ἀριστείδου ἔστι τις δικαιο-
 28 τερος; ἀλλ' ὅμως καὶ κείνος συνέστη ἐπὶ τὸν Θεμιστο-
 κλέα, καὶ συμπάρῳξυνε τὸν δῆμον, ἧς Φησὶν ἐκεῖνος
 πολιτικῆς Φιλοτιμίας ὑποκεκνησμένος. δίκαιος μὲν γάρ
 οἷς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἀριστείδης, ἄνθρωπος δὲ καὶ αὐ-
 τὸς ἦν, καὶ χολὴν εἶχε, καὶ ἡγάπα τινὰς, καὶ ἐμίσει.
- 28 Καὶ εἶγε ἀληθὴς ἐστὶν ὁ περὶ τοῦ Παλαμῆδους λόγος,
 ὁ συνετώτατος τῶν Ἀχαιῶν, καὶ τοῖς ἄλλοις ἄριστος,
 τὴν ἐπιβουλὴν καὶ ἐνέδραν ὑπὸ Φθόνου φαίνεται συντε-

το Φιλοτιμίας ὑποκεκνησμένος).
 Τὸ λόγιον τοῦτο ταύτην ὑποκεκνη-
 σμένος ἀπὸ τοῦ διὰ ταύτην διαρθε-
 τούμενος αὐτῷ. ἐχθρὸς δὲ ἦν αἰὲς Θε-
 μιστοκλέους Ἀριστείδους. διὰ καὶ οὕ-

αὐτῷ προσβυτὴς πεμφθεὶς Ἀριστεί-
 δης, βούλει, φησὶ, ἐπὶ τῶν ὀρίων,
 Θεμιστόκληις, τὴν ἔχθραν ἀπολί-
 πωμεν, ἂν γὰρ δοκῇ, πάλιν αὐτὴν
 ἐπατιόντας ἀναρπάξομεθα. V.

ris insidiis peteretur. Phaedra autem, ipsa quoque similia
 cum detulisset contra suum privignum, effecit, ut execra-
 bilis fieret patri, nihil, Dii boni! nihil nefandum cum pa-
 trasset. Sane quam! dicit aliquis. Sed fide dignus nonnun-
 quam est delator; qui iustus cetera & prudens esse videatur: &
 oportebat rationem illius habere, qui nunquam tale malefictum
 commiseris. Numquid ergo est aliquis Aristide iustior? Sed
 tamen ille etiam coivit contra Themistoclem, & concita-
 vit una populum, eodem nempe, aiunt, quo iste, civilis am-
 bitionis pruritu sollicitatus. Scilicet iustus, si cum aliis
 comparetur, Aristides: at homo erat ipse quoque, & bi-
 lem habebat, & amabat quosdam atque oderat. Et, si vera
 est illa de Palamede narratio, Graecorum ille prudentissi-
 mus, & aliis rebus optimus, machinationem illam atque

θεκρῶς κατὰ ἀνδρὸς ὁμαίμου, καὶ φίλου, καὶ ἐπὶ τὸν αἰ-
 τὸν κίνδυνον ἐκπεπλευκός· οὕτως ἔμφυτον ἅπασιν ἀν-
 θρώποις ἢ περὶ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτία. Τί γὰρ ἂν τις ἢ τὸν 29
 Σωκράτην λέγοι, τὸν ἀδίκως πρὸς τοὺς Ἀθηναίους δια-
 βεβλημένον ὡς ἀσεβῆ καὶ ἐπίβουλον; ἢ τὸν Θεμιστο-
 κλέα, ἢ τὸν Μιλτιάδην, τοὺς μετὰ τηλικαύτας νίκας ἐπὶ
 προδοσίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὑπόπτους γενομένους; μυρία γὰρ
 τὰ παραδείγματα, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα ἤδη γνώρι-
 μα. Τί οὖν χρῆναι ποιεῖν τὸν γε νοῦν ἔχοντα, ἢ ἀρετῆς, 30
 ἢ ἀληθείας ἀμφισβητοῦντα; ὅπερ, οἶμαι, καὶ Ὅμηρος
 ἐν τῷ περὶ Σειρήνων μύθῳ ἠνίκατο, παραπλέειν κελεύ-
 σας τὰς ὀλεθρίους ταύτας τῶν ἀκουσμάτων ἡδονὰς, καὶ
 ἀποφράττειν τὰ ὦτα, καὶ μὴ ἀκέδῃ αὐτὰ ἀναπετα-
 νύειν τοῖς πάθει προειλημμένοις, ἀλλ' ἐπιστήσαντα ἀκρι-
 βῆ θυρωρὸν τὸν λογισμὸν ἅπασιν τοῖς λεγομένοις, τὰ

11 Ἐν τῷ περὶ Σειρήνων μύθῳ οὐ μὴν ἀποδιδῶν, ὡς φησὶ Ὅμη-
 ρος, V, (v. Odyss. M.)
 ἠνίκατο) Οὐκοῦν τὸ τοῦ Ὁμήρου
 περὶ Σειρήνας ἀλληγορικῶς λέγεται,

insidias invidia composuisse deprehenditur contra virum
 confanguineum, & amicum, & qui ad eiusdem societa-
 tem periculi una navigaverat. Adeo infitum est hominibus
 omnibus in tali re peccare. Quid enim de Socrate dica-
 mus, iniuste delato apud Athenienses pro impio atque in-
 fidiatore? vel de Themistocle, aut Miltiade, post tantas vi-
 ctorias prodicionis Graeciae suspectos? Infinita enim nu-
 mero sunt exempla, & pleraque fere iam cognita. Quid
 ergo facere par est prudentem, cum de *alicuius* virtute aut
 veritate disceptat? Quod, puto, Homerus etiam fabula de
 Sirenibus obscurè significavit, praeternavigare iubens per-
 niciosas illas auditionum voluptates, & obturare aures,
 nec ita temere illas pandere iis, qui perturbatione quadam
 sunt occupati: sed apponere curiosi ianitoris instar rectam-
 rationem his, quae dicuntur, omnibus, quae admittat digna-

μὲν ἄξια προσέσθαι καὶ παραβάλλεσθαι, τὰ Φαῦλα
 δὲ ἀποκλείειν καὶ ἀπωθεῖν. καὶ γὰρ ἂν εἴη γελοῖον, τῆς
 μὲν εἰκίας θυρωροὺς καθιστάναι, τὰ ὧτα δὲ καὶ τὴν διά-
 31 νοιαν ἀνεωγμένα ἔαν. Ἐπειδὴν τοίνυν τοιαῦτα προσή τις
 λέγων, αὐτὸ ἐφ' αὐτοῦ χρή τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν· μήτε
 ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ὀρῶντα, μήτε τὸν ἄλλον βίον, μήτε
 τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἀγχίνοιαν. ὅσω γὰρ τις πιθανώτερος,
 τοσούτῳ ἐπιμελεστέρας δεῖται τῆς ἐξετάσεως. οὐ δὲ τοί-
 νυν πιστεύειν ἄλλοτρία κρίσει, μᾶλλον δὲ μίσει τοῦ
 κατηγοροῦντος, ἀλλ' ἑαυτῷ τὴν ἐξέτασιν φυλακτέον,
 τῆς ἀληθείας ἀποδόντα καὶ τῷ διαβάλλοντι τὸν Φθόνον,
 καὶ ἐν Φακερῷ ποιησάμενον τὸν ἔλεγχον τῆς ἐκατέρου δια-
 νοίας, καὶ μισεῖν οὕτω, καὶ ἀγαπᾶν τὸν δεδοκιμασμέ-
 νον. πρὶν δὲ τοῦτο ποιῆσαι ἐκ τῆς πρώτης διαβολῆς κε-
 κινημένον, Ἡράκλεις, ὡς μεираκιῶδες, καὶ ταπεινόν, καὶ
 32 πάντων οὐχ ἥκιστα ἄδικον. Ἀλλὰ τούτων ἀπάντων αἰ-

*admissione, atque assumat, mala autem excludat repellat-
 que. Ridiculum enim fuerit, domus quidem ianitoras con-
 stituere, aures autem ac mentem apertas fingere. Cum igitur
 dicens talia aliquis accesserit, ipsum per se explorare
 negotium oportet, neque aetate considerata dicentis, ne-
 que vita alia, neque ea, quae in sermonibus illius forte
 ineat, sollertia. Quo enim quis probabilior est, eo curiosio-
 re exploratione opus habet. Non oportet igitur credere
 alieno iudicio, vel odio potius accusantis, sed examen ve-
 ritatis sibi servare, suamque sibi invidiam delatori redde-
 re, & qua quisque mente sit, in claram lucem protrahere,
 ac sic demum vel amare vel odisse, prout quemque
 probaveris. Prius autem hoc facere prima permotum de-
 latione, quam puerile est, bone Hercules! & humile, &
 non minime inter omnia inhonestum. At harum rerum*

τιον, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφημεν, ἡ ἄγνοια, καὶ τὸ ἐν σκότῳ
που εἶναι τὸν ἐκάστου τρόπον. ὡς εἶγε θεῶν τις ἀποκα-
λύψειεν ἡμῶν τοὺς βίους, οἵχοιτο ἂν φεύγουσα εἰς τὸ
βάραθρον ἢ διαβολή, χώραν οὐκ ἔχουσα, ὡς ἂν πεφω-
τισμένων τῶν πραγμάτων ὑπὸ τῆς ἀληθείας.

omnium causa, quam principio dicebamus, ignorantia, &
quod mores uniuscuiusque in obscuro sunt. Quae cum ita
sint, utinam Deorum aliquis vitas nostras aperiat! iret
sane fuga praeceptis in barathrum delatio, locum nempe,
rebus a veritate collustratis, non iam habitura.

ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΣΤΗΣ

Ἡ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΡΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ.

Ἰ ΑΛΛ' ὅτι μὲν ἡγνόεις τὸν ὄνομα τὴν Ἀποφράδα, παντὶ
 που δῆλον. πῶς γὰρ ἂν ἡτιῶ βάρβαρον εἶναι μετὰ τὴν Φω-
 νὴν ἐπ' αὐτῷ εἰπόντα ὑπὲρ σοῦ, ὡς ἀποφράδι ὅμοιος
 εἴης; (τὸν γὰρ τρόπον σου, νῆ Δία, μέμνημαι, εἰκάσας
 τῇ τοιαύτῃ ἡμέρᾳ) εἰ μὴ καὶ πάντα πᾶσιν ἀνθρώποις ἡσθα
 τοῦ ὀνόματος; ἐγὼ δὲ τὴν μὲν ἀποφράδα, ὅ, τι καὶ βού-
 λεται εἶναι, διδάξω σε μικρὸν ὕστερον· τὸ δὲ τοῦ Ἀρχι-
 λόχου ἐκεῖνο ἤδη σοι λέγω, ὅτι τέττιγα τοῦ πτεροῦ συν-
 εἴληφας· εἴπερ τινὰ ποιητὴν ἰάμβων ἀκούεις Ἀρχίλο-

2 ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΡΑΔΟΣ
 ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ) Ἀποφρά-
 δας ἡμέρας, καὶ ἀποφράδας ἀπλῶς
 καλοῦμεν τὰς σισημειωμένας. παρ-
 ἔχθη δὲ ἡ λέξις ἀπὸ ἱστορίας τοιαύ-
 δε, ἴθως ἢν τοῖς Ἀθηναίοις τοὺς κα-
 κούργους καταδικαζομένους ἔξω φέ-

ρειν τῆς πόλεως, καὶ δίδοναι αὐτοῖς
 τὴν ἀνέκουσιν δίκην· ἐξῆγον γοῦν
 αὐτοὺς ἀπὸ τινῶν σισημειωμένων πυ-
 λῶν, καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν συνήθων τοῖς
 ἄλλοις πολίταις, ἅς τινες ἐκάλουν
 ἀποφράδας. V. Romanis dicebatur
 porta scelerata & scelerata via. G.

PSEUDOLOGISTA

SIVE DE DIE NEFASTO, CONTRA TIMARCHUM.

V ERUM enim vero ignotum tibi fuisse nomen Apo-
 phras, unicuique manifestum. Quī enim accusares me hoc
 ipso nomine barbariei circa linguam, qui dixerim, esse
 te Apophradi, hoc est, atro diei similem? (Memini enim
 profecto, tuos me mores tali diei assimilare) si omnino
 nomen illud intelligeres? Ego vero, Apophras quid sibi
 velit, paulo post te docebo. Iam vero illud tibi Archilo-
 chi dicam, Cicadam alis prehendisti! si quidem iamborum
 quendam poetam nostri Archilochum, Parium genere, vi-

χον, Πάριον τὸ γένος, ἄνδρα κομιδῇ ἐλεύθερον, καὶ παρ-
 ρησία συνόντα, μηδὲν ὀκνοῦντα ὀνειδίζειν, εἰ καὶ ὅτι μά-
 λιστα λυπήσειν ἐμελλε τοὺς περιπετεῖς ἐσομένους τῇ χο-
 λῇ τῶν ἰάμβων αὐτοῦ. ἐκεῖνος τοίνυν πρὸς τινὸς τῶν τοι-
 οῦτων ἀκούσας κακῶς, Τέττιγα, ἔφη, τὸν ἄνδρα εἴλη-
 Φέναι τοῦ πτεροῦ, εἰκάζων ἑαυτὸν τῷ τέττιγι ὁ Ἀρχί-
 λοχος, Οὔσει μὲν λάλω ὄντι καὶ ἄνευ τινὸς ἀνάγκης·
 ὁπότεν δὲ καὶ τοῦ πτεροῦ ληφθῇ, γεγωνότερον βοῶντι.
 καὶ σὺ δῆ, ἔφη, ὦ κακόδαιμον ἄνθρωπε, τί βουλόμενος
 ποιητὴν λάλον παροξύνεις ἐπὶ σεαυτὸν, αἰτίας ζητοῦντα,
 καὶ ὑποθέσεις τοῖς ἰάμβοις; Ταῦτά σοι καὶ αὐτὸς ἀπει- 2
 λῶ, οὐ, μὰ τὸν Δία, τῷ Ἀρχιλόχῳ εἰκάζων ἑμαυτὸν·
 πόθεν; πολλοῦ γε καὶ δέω· σοὶ δὲ μυρία συνειδῶς ἰάμ-
 βων ἄξια βεβιωμένα, πρὸς ἃ μοι δοκεῖ οὐδ' ἂν ὁ Ἀρ-
 χίλοχος αὐτὸς διαρκέσαι, προσπαρακαλέσας καὶ τὸν
 Σιμωνίδην, καὶ τὸν Ἰππώνακτα συμποιεῖν μετ' αὐτοῦ

§ Γεγωνότερον) Τραγώτερον. V.

rum omnino liberum, & fiducia quadam uti solitum, nec
 cunctantem maledicere, si vel maxime laefurus videretur
 eos, qui in bilem iamborum suorum incidissent. Hic igi-
 tur, cum male ipsi a quodam ex illo genere dictum esset,
 dicebat, alis prehensam ab eo esse cicadam, ipsum se ci-
 cadae comparans Archilochus, strepero natura sua, etiam
 nemine cogente, *animali*, si vero etiam ala prehendatur,
 clamanti sonantius. Sic tu, inquiebat, *infelix*, quid tibi vis,
cum loquacem in te poetam concitas, occasiones & argumenta iam-
bis quaerentem? Haec ipse quoque tibi comminor, non pro-
 fecto, quasi Archilochus me comparem: unde enim? mul-
 tum sane ab eo absum: sed quod novi sexcenta tua faci-
 nora iambis digna, quibus ne ipse quidem sufficere mihi
 Archilochus videtur, etiamsi Simonidem & Hipponactem
 advocet, ut secum vel unum eorum, quae tibi infunt,

κᾶν ἔν τι τῶν προσόντων σοι κακῶν. οὕτω σύ γε παῖδας
 ἀπέφηνας ἐν πάσῃ βδελυρία, τὸν Ὀροδοικίδην, καὶ τὸν
 Λυκάμβην, καὶ τὸν Βούπαλον, τοὺς ἐκείνων ἰάμβους.
 καὶ ἔοικε θεῶν τις ἐπὶ χεῖλος ἀγαγεῖν σοι τότε τὸν γέ-
 λων ἐπὶ τῇ ἀποφράδι λεχθείσῃ, ὥς αὐτὸς μὲν Σκυθῶν
 καταφανέστερος γένοιο, κομιδῇ ἀπαίδευτος ὢν, καὶ τὰ
 κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ ἐν ποσὶν ἀγνοῶν, ἀρχὴν δὲ εὐλογον
 παράσχοις τῶν κατὰ σοῦ λόγων ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ, καὶ οἵ-
 κοθέν σε ἀκριβῶς εἰδότε, καὶ μηδὲν ὑποστελουμένῳ τὸ μὴ
 οὐχὶ πάντα ἐξειπεῖν μᾶλλον δὲ κηρύξαι ἅ πράττεας νύ-
 κτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἔτι καὶ νῦν, ἐπὶ πολλοῖς τοῖς πρὶν
 3 ἐκείνοις. Καίτοι μάταιον ἴσως, καὶ περιττὸν, ἐν παιδείας
 νόμῳ παρρησιάζεσθαι πρὸς σέ. οὔτε γὰρ ἂν αὐτὸς ποτε
 βελτίων γένοιο πρὸς τὴν ἐπιτίμησιν, οὐ μᾶλλον ἢ κᾶν-
 θαρὸς μεταπεισθεῖν ἂν, μηκέτι τοιαῦτα κυλινδεῖν, ἅπαξ
 αὐταῖς συνήθης γεγόμενος. οὐτ' εἶναι τινα νομίζω τὸν ἀγνο-

malorum carmine describant: adeo tu pueros in omni im-
 puritate ut videantur effecisti Orodœcides, & Lycambus,
 & Bupalus, iamborum illorum argumenta. Ac videtur
 Deorum aliquis in labia tum adduxisse tibi risum de dicta
a me Apophrade, ut ipse quidem manifestius, quam Scy-
 thae, ruditatis omnium rerum convinceretur, qui commu-
 nia ista, & quae ante pedes sunt, ignores; occasionemque
 & principium praeberes contra te scribendi viro libero,
 quique te domo inde accurate novit, neque metuat quid-
 quam, quo minus omnia proferat, vel praeconio vulget
 potius, quaecunque, praeter multa illa antiqua, nunc etiam
 noctu atque interdum perpetras. Quamquam vanum for-
 tasse & supervacuum fuerit, libertate illa, quae eruditos
 decet, apud te uti: neque enim ipse unquam a reprehensio-
 ne fias melior, non magis, quam scarabaeus dediscat
 volvere talia, cum semel iis assueverit; neque puto quem-

ὄντα ἔτι τὰ ὑπὸ σοῦ τολμώμενα, καὶ ἃ γέρων ἄνθρωπος ἐς ἑαυτὸν παρανομεῖς. οὐχ οὕτως ἀσφαλῆς, οὐδὲ ἀφανὴς βδελυρὸς εἶ· οὐδὲ δεῖ τινος τοῦ ἀποδύοντος τὴν λεοντῇν, ὡς Φανερός γένοιο, κανθήλιος ὢν, εἰ μὴ τις ἄρα ἐξ Ὑπερβορέων ἄρτι ἐς ἡμᾶς ἦκοι, ἢ ἐς τοσοῦτον Κυμαῖος εἴη, ὡς μὴ ἰδὼν, εὐθύς εἰδέναι ὄντων ἀπάντων ὑβριστότατόν σε ὄντα, μὴ περιμείνας ὀγκωμένου προσέτι ἀκούειν. οὕτω πάσαι καὶ πρὸς ἐμοῦ, καὶ παρὰ πᾶσι καὶ πολλάκις κεκήρυκται τὰ σὰ, καὶ δόξαν οὐ μικρὰν ἔχεις ἐπ' αὐτοῖς ὑπὲρ τὸν Ἀριφράδην, ὑπὲρ τὸν Συβαρίτην Μίσθωνα, ὑπὲρ τὸν Χίων ἐκείνον Βάσταν, τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις σοφόν. ῥητέον δὲ ὅμως, εἰ καὶ ἔωλα δόξω λέγειν, ὡς μὴ αἰτίαν ἔχοιμι μόνος αὐτὰ ἀγνοεῖν. Μᾶλλον δὲ πα- 4

10 Τὸν Ἀριφράδην) Ἀριφράδης οὗτος λαιδορεῖται αἰ γυναιξὶ συνῶν, καθαρωδὸς δὲ ἦν. Ἀριστοφάνης· Ἀριφράδης ἐστὶ μὲν ποιηρὸς, ἀλλὰ τοῦτο μὲν καὶ βούλεται· ἐστὶ δ' οὐ μόνον ποιηρὸς, οὐ γὰρ οὐδ' ἂν ἡσθόμεν οὐδ' ἀπαντήσομεν, ἀλλὰ καὶ προσεξυμῶν καὶ τι τὴν γὰρ αὐτοῦ γλῶτταν αἰσχροῦς ἴδον. τοῦτοισι τὸ αἰδοῖον τοῦ

ἀνθρώπου καὶ τὸ σπέρμα. Ἀριφράδης γε Πολύμνηστος καὶ Οἰάνηχος ἀρρητοποιεῖ. καὶ πολυμνήστια καὶ αὐτὴ καμωδίζονται ἐπ' αἰσχρότητι. εἰ τις οὖν τοιοῦτον ἄνδρα καὶ σφύρα φυλάττεται, μήποτε ἐκ τοῦ αὐτοῦ πίνεται ποτηρίου, καὶ αὐθις. Ἀριφράδης παῦσαι ληρῶν. V.

quam esse, qui adhuc ignoret, quae audeas, quaeque fenex homo in te ipsum designes. Non ita securus, non ita obscurus impurus es: neque opus est, qui leoninam tibi detrahat, ut appareat, te asinum esse, nisi quis forte ab Hyperboreis inde modo ad nos venerit, aut adeo sit Cumanus, ut non ad primum statim conspectum cognoscat, asinorum te omnium esse insolentissimum, neque expectet, dum rudentem etiam audiat; adeo olim & a me, & apud omnes, & saepe, tua vita praeconio vulgata est; & famam eo nomine non parvam habes supra Ariphradem, supra Sybaritam Mithonem, supra Chium illum Bastam, illum similibus in rebus doctum. Dicendum tamen, licet obsoleta dicere videar, ne reprehendar, qui solus ea ignorem.

ρακλητέος ἡμῖν τῶν Μενάνδρου προλόγων εἰς, ὁ Ἐλεγχος, Φίλος ἀληθεία καὶ παρρησία Θεός, οὐχ ὁ ἀσημότατος τῶν ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβαίνοντων, μόνοις ὑμῖν ἐχθρὸς τοῖς θεοῖσι τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, πάντα καὶ εἰδότης, καὶ σαφῶς διεξιόντος, ὅποσα ὑμῖν σύνοιδε. χάριεν γοῦν τοῦτο γένοιτ' ἂν, εἰ ἐδελήσειεν ἡμῖν προεισελθὼν οὗτος διηγῆσασθαι τοῖς θεαταῖς σύμπαντα τοῦ δράματος τὸν λόγον. Ἄγε τοίνυν, ὦ προλόγων καὶ δαιμόνων ἄριστε Ἐλεγχε, ὅρα ὅπως σαφῶς προδιδάξης τοὺς ἀκούοντας, ὡς οὐ μάτην, οὐδὲ φιλαπεχθημόνως, οὐδ' ἀνίπτοις ποσὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐπὶ τόνδε τὸν λόγον ἀπηντήκαμεν, ἀλλὰ καὶ ἰδίον τι ἀμυνόμενοι, καὶ τὰ κοινὰ μισοῦντες τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ. ταῦτα μόνον εἰπὼν, καὶ σαφῶς προδιηγησάμενος, ἴλεως ἅπιθι ἐκποδῶν, τὰ δὲ ἄλλα, ἡμῖν κατὰ λειπὲ' μιμησόμεθα

10 Ἀνίπτοις ποσὶ) Ἀνίπτοις ἀμαθῶς ἐπὶ τιτὰ ἔργα καὶ πράξεις ποσὶ, ἀντὶ τοῦ ἀντιοίμοις, καὶ χωρὶς ἀφικνουμένων. V.
 τινὲς παρασκηνῆς. παροιμία ἐπὶ τῶν 13 Βδελυρία) Αἰσχροποίᾳ. V.

Vel potius advocandus erit Menandri prologorum unus, Elenchus, amicus Veritati & Libertati in dicendo Deus, non obscurissimus eorum, qui in scenam prodeunt, folis vobis inimicus, qui linguam ipsius timeris, qui & novit omnia, & diserte, quae de vobis novit, eloquatur. Lepidum sane fuerit, si velit ille ad nos accedere, & enarrare spectatoribus totam fabulae rationem. Age igitur, Prologorum atque Geniorum optime, Elenche, vide, ut diserte auditores edoceas, quam non temere, neque animo ad inimicitias prono, neque illotis, quod aiunt, pedibus ad hanc disputationem devenerimus, sed cum propriam iniuriam ulciscentes, tum communi quodam odio hominem impuritatis causa persequentes. Haec sola ubi dixeris, & aperte exposueris, propitius e vestigio discedere hinc poteris, & reliqua nobis permittere. Te enim imitabimur, & con-

γάρ σε, καὶ διελέγξομεν τὰ πολλὰ, ὡς παρήσias τε καὶ ἀληθείας ἕνεκα, μηδένα αἰτιάσασθαι σε. μήτε δὲ ἐμὲ πρὸς αὐτοὺς ἐπαινήσης, ὦ Φίλτατε Ἐλεγχε, μήτε τὰ ἐκείνῳ προσόντα προεκχέης αὐτῶς· οὐ γὰρ ἄξιον θεῶ ὄντι ἐπὶ στόμα σοι ἐλθεῖν τοὺς περὶ τῶν οὕτω καταπτύστων λόγους. Ὁ γὰρ σοφιστὴς οὗτος εἶναι λέγων, ὁ πρόλογος ἤδη Φησὶ ταῦτα, ἐς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἦκε, λόγον τινὰ πρὸ πολλοῦ συγγεγραμμένον ἐπιδειξόμενος τοῖς πανηγυρισταῖς. ἦν δὲ ὑπόθεσις τῷ συγγράμματι, ὁ Πυθαγόρας καλωδόμενος ὑπὸ τινος Ἀθηναίων, οἶμαι, μετέχειν τῆς ἐν Ἐλευσίνι τελετῆς, ὡς Βάρβαρος, ὅτι ἔλεγεν αὐτὸς ὁ Πυθαγόρας πρὸ τούτου ποτὲ, καὶ Εὐφορβος γεγονέναι. ἐτύχανε δὲ ὁ λόγος αὐτῷ κατὰ τὸν Αἰσώπου κολοῖον, συμφορητὸς ὢν ἐκ ποικίλων ἀλλοτρίων πτερῶν. βουλόμενος δὴ μὴ ἑῷλα δόξαι λέγειν, ἀλλ' αὐτοσχεδιάζειν τὰ ἐκ τοῦ βιβλίου, δεῖται τῶν συνήθων

4 Αὐτὸς) Ματαίως. V.

16 Σχεδιάζειν) Ἦτος σχῆμα

6 Ὁ γὰρ σοφιστὴς) Τίμαρχος.

λέγειν, τὰ μὴ μετὰ σκέψεως γινόμενα. V.

vincemus cum in plerisque, ut libertatis veritatisque neglectae nemo te accusare possit. Neque vero me laudaveris apud illos, Elenche carissime, neque, isti quae infunt, temere effundas. Neque enim dignum fuerit, tibi, qui Deus es, in os venire sermones de rebus adeo despuendis. Nimirum iste, qui Sophistam se esse ait, ista iam loquitur Prologus, Olympiam venit aliquando, orationem olim conscriptam habiturus in panegyri. Erat autem argumentum libelli, Pythagoras prohibitus ab aliquo, Atheniensium puto, sacris Eleusiniis interesse, tanquam Barbarus, quod ipse dixisset Pythagoras, se quondam Euphorbum fuisse. Erat porro oratio illa ad Aesopicae corniculae instar consarcinata ex multis pennis alienis. Cum autem vellet non antiqua videri dicere, sed velut ex tempore proponere, quae de libro edidicerat: rogat sodalium aliquem,

τινός, (ἦν δὲ ἐκ Πατρῶν ἐκεῖνος, ἀμφὶ δίκας ἔχων τὰ πολλὰ) ἐπειδὴν αἰτήσῃ τινὰς ὑποθέσεις τοῖς λόγοις, τὸν Πυθαγόραν αὐτῷ προελέσθαι. καὶ οὕτως ἀνὴρ ἐποίησε, καὶ συνέπεισε τὸ θέατρον ἀκούειν τὸν ὑπὲρ τοῦ Πυ-
 6 θαγόρου ἐκεῖνον λόγον. Ἦν δὴ τὸ ἐπὶ τούτῳ, ὁ μὲν πάνυ ἀπίθανος ἐν τῇ ὑποκρίσει, συνείρων οἷον εἰκὸς ἐκ πολλοῦ ἐσκεμμένα, καὶ μεμελετημένα, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἡ ἀναισχυντία οὔσα ἐπήμυνε, καὶ χεῖρα ὠρεγε, καὶ συνηγωνίζετο αὐτῷ. γέλως δὲ πολὺς παρὰ τῶν ἀκούοντων. καὶ οἱ μὲν, ἐς τὸν Πατρέα ἐκεῖνον μεταξὺ ἀποβλέποντες, ὑπεδήλουν ὡς οὐ λέληθε συμπράξας αὐτῷ τὴν ραδιουργίαν, οἱ δὲ καὶ αὐτὰ γνωρίζοντες τὰ λεγόμενα, παρ' ὅλην τὴν ἀκρόασιν διετέλεσαν, ἐν τούτῳ μόνον ἔργον ἔχοντες ἀλλήλων πειρώμενοι, ὅπως μνήμης ἔχωσι πρὸς τὸ διαγιγνώσκειν, ὅτου ἕκαστον ἦν τῶν ὀλίγων πρὸ ἡμῶν εὐδοκιμησάντων ἐπὶ ταῖς καλουμέναις μελέταις σοφιστῶν.
 7 Ἐν δὲ τούτοις ἅπασι καὶ ὁ τὸν λόγον τότε συγγράψας
 8 Ἐπήμυνε) Ἐπιβοῦθει. C. 17 Ὁ τὸν λόγον) Λουκιανός. G.

(erat ille Patrensis, in causis multum v. r. sapiens homo) cum argumenta posceret dicendi, Pythagoram ut ipse deligeret. Idque facit homo, ac persuadet theatro, ut audire vellent homines illam pro Pythagora orationem. Postea iste in actione valde improbabilis, qui connefferet orationem, qualem videri necesse est a longo inde tempore commentatam & meditatam, etsi quam maxime praesens homini impudentia pro illo pugnaret, & manum illi porrigeret, & certamen illius adiuuaret. Risus interim multus apud auditores, cum alii in Patrensem illum intuentes, subindicarent, auxilium istius imposturae ab illo praestitum non latere: alii vero, qui agnoscerent quae dicebantur, toto, quo audiebant, tempore illud unum agebant, ut alter alterius memoriam tentaret in agnoscendo, cuius esset unumquodque eorum Sophistarum, qui paulo ante nostram aetatem in declamationibus floruerunt. Inter hos autem omnes, qui riderent, ipse quoque fuit, qui hunc libellum scri-

ἦν ἐν τοῖς γελαῶσι καὶ αὐτός. τί δ' οὐκ ἔμελλε γελαῖν ἐϑ' οὕτω περιφανεῖ, καὶ ἀπιθάνῳ, καὶ ἀναισχύντῳ τολμήματι; καὶ πῶς; (ἔστι δὲ ἀκρατὴς γέλῳτος) ὁ μὲν τὴν Φωὴν ἐντρέψας εἰς μέλος, ὡς ᾤετο, Θρήνόν τινα ἐπηύλει τῷ Πυθαγόρᾳ, ὁ δὲ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, ὄνον καθαρίζειν πειρώμενον ὀρών, ἀνεκάγχασε μάλα ἠδὺ ὁ ποιητὴς οὗτος ὁ ἐμός· ὁ δὲ εἶδεν ἐπιστραφεῖς. τοῦτο ἐξεπολέμωσε τότε αὐτοὺς ἑναγχος. Ἐνθένδε ἦν μὲν ἡ τοῦ ἔτους ἀρχή, 8 μᾶλλον δὲ ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νομηνίας τρίτη, ἐν ἣ οἱ Ῥωμαῖοι, κατὰ τὶ ἀρχαῖον, εὐχονταί τε αὐτοὶ ὑπὲρ ἅπαντος τοῦ ἔτους εὐχάς τινας, καὶ θύουσι, Νουμᾷ τοῦ βασιλέως καταστησαμένου τὰς ἱερουργίας αὐτοῖς, καὶ πεπιστεύκασιν τοὺς θεοὺς ἐν ἐκείνῃ μάλιστα τῇ ἡμέρᾳ χρηματίζειν τοῖς εὐχομένοις. ἐν τοιαύτῃ τοίνυν ἑορτῇ καὶ ἱερομηνίᾳ, ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκεῖνος ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, ἰδὼν προσίοντα τὸν κατὰ πτυστον, καὶ ἀλαζόνα, τὸν τῶν ἀλλοτρίων λόγων ὑπο-

3 Ἀκρατὴς γέλῳτος) Γέλως γὰρ ἦν ὅταν τὸ σύγγραμμα. G.

7 Ἐξεπολέμωσιν) Πολέμιους ἐποίουν. (ἴσως ἐξεπολέμωσιν) G.

psit. Quí enim non rideret auso tam manifesto, & improbabili atque impudenti? Quí, inquam? Est autem alioqui risus impotens. Atque ille quidem inflexa ad modulationem voce, threnum quendam, uti putabat, accinebat Pythagorae: et hic poeta meus, in suaves cachinnos solvi, asinum videns citharam tractare conantem. Verum iste conversus hoc observat. Hoc illos tum nuper inimicos reddidit. Deinde fuit principium anni, vel potius dies a magnis illis Kalendis tertius, quo Romani prisco quodam more, & ipsi vota quaedam pro toto anno, & sacra faciunt, a Numa rege praescripta, creduntque, Deos illo maxime die operam dare precantibus. Hoc igitur festo die atque sacro, is, qui riserat Olympiae institutum illum Pythagoram, cum videret accedere conspuendum istum atque superbum alienae orationis histrionem, cuius

Lucian. Vol. VIII. E

κριτήν, (ἐτύγχανε δὲ καὶ τὸν τρόπον ἀκριβῶς εἰδὼς αὐ-
τοῦ, καὶ τὴν ἄλλην ἀσέλγειαν, καὶ μιαιρίαν τοῦ βίου,
καὶ ἃ ποιεῖν ἐλέγετο, καὶ ἃ ποιῶν κατείληπτο) Ὡρα
ἡμῖν, ἔφη πρὸς τινὰ τῶν ἐταίρων, ἐκτρέπεσθαι τὸ δυσ-
αντητον τοῦτο θεάμα, ὃς φανεῖς ἔοικε τὴν ἡρίστην ἡμέ-
ραν ἀποφράδα ἡμῖν ποιήσειν. τοῦτ' ἀκούσας ὁ σοφιστὴς
τὴν ἀποφράδα, ὥς τι ξένον καὶ ἀλλότριον τῶν Ἑλλήνων
ὄνομα, ἐγέλα εὐθύς, καὶ τὸν ἄνδρα τοῦ πάλαι ἐκείνου
γέλωτος ἡμύνετο, ὥς γοῦν ᾤετο, καὶ πρὸς ἅπαντας
ἔλεγεν, ἀποφράς· τί δὲ τοῦτό ἐστι; καρπός τις, ἢ βο-
τάνη τις, ἢ σκεῦος; ἄρα τῶν ἐσθιομένων ἢ πινομένων τί
ἐστὶν ἀποφράς; ἐγὼ μὲν οὔτε ἤκουσα πώποτε, οὔτ' ἂν
9 συνίην ποτὲ ὅ, τι καὶ λέγει. Ταῦθ' ὁ μὲν ᾤετο κατὰ τού-
του διεξιέμαι, καὶ πολὺν ἐπῆγε τῇ ἀποφράδι τὸν γέλων.
ἐλελεῖται δὲ καὶ αὐτοῦ τὸ ὕστατον τεκμήριον ἀπαιδεύ-

13 Ὑστατον τὸ μέγα) Euripi- την ὅπα, ἔτοι τὴν ὑπερχύσαν, τὴν
des: οἱ δ' ὥς τάχιστ' ἤκουσαν ὕστα- βασιλίχην. G.

etiam mores accurate nosset, & reliquam vitae istius libidinem
atque impuritatem, quaeque facere diceretur, & in quibus depre-
hensus fuerat, Suadeo, inquit ad sodalium quendam, devite-
mus infelicis occurfus hoc spectaculum, qui sua praesentia
iucundissimum nobis diem atrum (Apophrada) videtur fa-
cturus. Hoc ipsum nomen Apophrada audiens Sophista, tan-
quam peregrinum & alienum Graecis nomen statim risit, & prio-
ris illius risus nomine virum ultus est, ut quidem sibi videbatur,
& apud omnes usurpabat hoc ipsum, Apophras! Quid vero
id rei est? fructusne aliquis? an herba quaedam? an vas?
an esculentorum quiddam vel poculentorum est Apophras?
Equidem nec audiui unquam, neque intelligebam unquam,
quid sibi velit, Talia iste contra hunc meum se disputare opi-
nabatur, multumque Apophradi risum constabat, ignarus nem-
pe, ultimum se hoc rudimentis contra se indicium proferre. Hac

σίας ἐκφέρων. ἐπὶ τούτῳ τόνδε τὸν λόγον συνέγραψεν,
 ἐμὲ προεισπέμφας ὑμῖν, ὥς δείξειε τὸν αἰοδιμον σοφι-
 στήν τὰ κοινὰ τῶν Ἑλλήνων ἀγνοοῦντα, καὶ ὅποσα καὶ
 οἱ ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων καὶ τῶν καπηλείων εἶδεῖεν. ταῦ-
 τα μὲν ὁ Ἐλεγχος. Ἐγὼ δὲ (ἥδη γὰρ αὐτὸς παρείληθα 10
 τοῦ δράματος τὰ λοιπὰ) δίκαιος ἂν εἴην, τὰ ἐκ τοῦ Δελ-
 Φικοῦ τρίποδος ἥδη λέγειν, οἷα μὲν σου τὰ ἐν τῇ πατρίδι,
 οἷα δὲ τὰ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ, οἷα δὲ τὰ ἐν Αἰγύπτῳ,
 οἷα δὲ τὰ ἐν Φοινίκῃ, καὶ Συρίᾳ, εἴτα ἐξῆς τὰ ἐν Ἑλ-
 λάδι, καὶ Ἰταλίᾳ, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὰ ἐν Ἐφέσῃ νῦν,
 ἅπερ κεΦαλαιωδέστατα τῆς ἀπονοίας τῆς σῆς, καὶ κο-
 ρυφῇ, καὶ κορωνίς τοῦ τρόπου. ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὴν παροι-
 μίαν, Ἰλιεύς ὢν, τραγωδοὺς ἐμισθώσω, καιρὸς ἥδη σοι
 ἀκούειν τὰ σαντοῦ κακὰ. Μᾶλλον δὲ ταῦτα μὲν μηδέ- 11
 πω περὶ δὲ τῆς ἀποφράδος πρότερον. εἰπέ γάρ μοι πρὸς
 Πανδήμου, καὶ Γενετυλλίδος, καὶ Κυβήβης, πῇ σοι

6 Ἐκ τοῦ Δελφικοῦ) Ὡς κε-
 κρυμμένα μὲν, ἀληθῆ δέ. G. (Cor-
 rupte scriptum erat κεκρυμμένα.)

16 Καὶ Γενετυλλίδαν) Εἰς ἀφο-
 ρίσια σκῶψαι βουλευμένος τὸν κακο-
 δαίμονα τούτου, τοῖς τοιούτοις αἰ-

*igitur causa hunc libellum conscripsit ille poeta meus, qui me
 ad vos praemisit, ut ostendat, nobilem Sophistam communia Grae-
 corum ignorare, quaeque de officinis etiam & cauponis homines
 norunt. Ista quidem Elenchus. Ego vero (iam enim ipse
 fufcepi quod reliquum est fabulae) iure meo iam possem
 ista velut e Delphico tripode dicere, quid in patria egeris,
 quid in Palaestina, quid in Aegypto, quid in Phoenice &
 Syria, quid deinde in Graecia & Italia: ac super omnia,
 quae nunc Ephesi, quae quidem maxime capitalia, & fasti-
 gium amentiae tuae, & imposita moribus tuis coronis. Cum
 enim, quod est in proverbio, Iliensis ipse tragoedus condu-
 xeris; iam decebat tua te mala audire. Sed potius ista non-
 dum: de Apophrade autem prius. Nam dic mihi, per ego
 te Vulgivagam, & Genetriculam, & Cybeben oro, qua-*

μεμπτόν, καὶ γέλωτος ἄξιον τοῦνομα εἶναι ἔδοξεν ἡ ἀπο-
 Φράς; ἢ Δί', οὐ γὰρ ἦν τῶν Ἑλλήνων ἴδιον, ἀλλὰ πό-
 θεν ἐπεισχωμάσαν αὐτοῖς ἀπὸ τῆς πρὸς Κελτοὺς ἢ Θρά-
 κας, ἢ Σκύθας, ἐπιμιξίας. σὺ δὲ (ἅπαντα γὰρ οἶσθα
 τὰ τῶν Ἀθηναίων) ἐξεκλειςας τοῦτο εὐθύς, καὶ ἐξεκῆ-
 ρυξας τοῦ Ἑλληνικοῦ. καὶ ὁ γέλως ἐπὶ τούτῳ, ὅτι βαρ-
 βαρίζω, καὶ ξειρίζω, καὶ ὑπερβαίνω τοὺς ὅρους τοὺς Ἀτ-
 τικούς. καὶ μὴν τί ἄλλο οὕτως Ἀθηναίους ἐπιχώριον, ὡς
 τουτὶ τοῦνομα, φαῖεν ἂν οἷγε σοῦ μᾶλλον τὰ τοιαῦτα εἰ-
 δότες; ὥστε θάττον ἂν τὸν Ἐρεχθέα, καὶ τὸν Κέκροπα,
 ξένους ἀποφήναις, καὶ ἐπήλυδας εἶναι τῶν Ἀθηναίων, ἢ
 τὴν ἀποφράδα δείξειας οὐκ οἰκείαν καὶ αὐτόχθονα τῆς
 12 Ἀττικῆς. Πολλὰ μὲν γάρ ἐστιν, ἃ καὶ αὐτοὶ κατὰ
 ταῦτα τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομάζουσιν· ἀποφράδα δὲ

τὴν ὀνόμασιν ὀρχῶσαι δέγνεται, ἢ
 προδίῳ τῆς αἰσχρᾶς Ἀφροδίτης
 εἶσιν ἐπιθετα. V. Γενετῆρες δαι-
 μων παρὰ τὴν Ἀφροδίτην γενέσεως
 αἰτίας· ὅθ' ὅτι καὶ appellata sic. οἱ
 δὲ περὶ τὴν Ἀρτεμίν φασιν τῶν τε-
 χιτῶν ἐφόρους. καὶ πάλιν παρὰ τὴν

γένεσιν. Αἰθιοφ. ἡδὺ τὸ μέλος, ὃ
 πότνια Γενετῆρες, καὶ Σηλυ-
 δριῶδες καὶ κασιγλαττιζόμενοι, καὶ
 μανδαλωτῶν. Γενετῆρες, ἥτοι ἡ Ἀ-
 φροδίτη, ὡς γενέσεως αἰτία. G.

II Ἐπήλυδας) Ξένους, ἐποίκους.
 G.

re tibi reprehensione aut risu dignum *Apophradis* nomen
 visum est? Ita sane. Nec enim erat Graecorum proprium;
 sed alicunde quasi commissatum venit illis a Celtarum, aut
 Thracum, aut Scytharum colluvie. Tu vero (nos enim
 Atheniensium omnia) statim hoc exclusisti, & praeconio
 de Graeco solo eiecisti. Hinc risus, quod barbare loquor,
 & peregrinum in morem, & terminos Atticos egredior.
 Verum enimvero quod aliud ita Atheniensibus patrium
 sit, atque hoc nomen, qui magis, quam tu, norunt talia,
 dixerint: adeo ut citius Erechtheum & Cecropem peregri-
 nos atque advenas esse Athenis ostendas, quam *Apophra-
 da* demonstrates non domesticam esse indigenamque Atticae.
 Multa enim sunt, quae ipsi eodem modo, ac reliqui ho-
 mines, appellant. *Apophrada* autem soli isti, atrum, & abo-

μόνοι ἐκεῖνοι τὴν μιὰρὰν, καὶ ἀπευκτὴν, καὶ ἀπαίσιοι·
καὶ ἄπρακτον, καὶ σοὶ ὁμοίαν ἡμέραν. ἰδοὺ καὶ μεμά-
θηκας ἤδη ὁδοῦ πάρεργον, τί βούλεται αὐτοῖς ἡ ἀποφράς
ἡμέρα, ὅταν μὴτε αἱ ἀρχαὶ χρηματίζωσι, μὴτε εἰσα-
γώγιμοι αἱ δίκαι ᾧσι, μὴτε τὰ ἱερὰ ἱερουργῇται, μὴδ'
ὅλως τι τῶν αἰσίων τελεῇται, αὕτη ἀποφράς ἡμέρα.
Ἐνομίσθη δὲ τοῦτο ἄλλοις ἐπ' ἄλλαις αἰτίαις· ἡ γὰρ 13
ἀν' ἡττηθέντες μάχαις μεγάλαις, ἔπειτα ἔταξαν ἐκεῖνας
τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς τὰ τοιαῦτα ἐπεπόνθεισαν, ἀπράκτους
καὶ ἀκύρους τῶν ἐνόμων πράξεων εἶναι, ἡ καὶ, νῆ Δία.
καίτοι ἄκαιρον ἴσως, καὶ ἔξωρόν γε ἤδη, γέροντα ἄνδρα
μεταπαιδεύειν, καὶ ἀναδιδάσκειν τὰ τοιαῦτα, μὴδὲ τὰ
πρὸ τούτων εἰδότα. πάνυ γοῦν τοῦτ' ἐστὶ τὸ λοιπόν, καὶ
ἐκμάβης αὐτὸ, πᾶν ἡμῖν εἰδὼς ἔση. πόθεν γὰρ, ὦ οὗτος;
τὰ μὲν γὰρ ἄλλα καὶ ἀγνοῆσαι συγγνώμη, ὅποσα

minandum, & infaustum, & inauspicatum, & similem ti-
bi diem. Ecce iam obiter didicisti, quid sibi velit apud il-
los dies *Apophras*: cum neque magistratus sui copiam fa-
ciunt, neque in iure aliquis conveniri potest, neque sacra
peraguntur, neque o- iino rerum, quas faustas esse vo-
lumus, quidquam peragitur: illa dies *Apophras* est. Illud
vero aliis aliisque de causis receptum est. Aut enim ma-
gnis superati proelii, deinde dies hosce, quibus talia il-
lis evenerant, nefastos esse constituerunt, quibus nihil le-
gitimae actionis, ita quidem ut ratum deinde esset, pos-
set suscipi: aut etiam, per Iovem.... Quamquam intem-
pestivum forte, & ferum nimis iam, aliter instituere se-
nem hominem, ac de novo docere talia, qui neque ea,
quae praecedunt, noverit. Nimirum, *dicas forte*, hoc est
solum reliquum: & hoc si discas, futurum ut omnia dein-
de noveris. Unde enim, mi homo? Reliqua enim si igno-
res, condonandum fuerit, quae extra communem *quasi*

- ἔξω τοῦ πολλοῦ πάτου, καὶ ἄδηλα τοῖς ἰδιώταις τὴν ἀποφράδα δέ, οὐδὲ βουλευθεὶς ἂν, ἄλλως εἴποις. ἐν γὰρ
- 14 τοῦτο καὶ μόνον ἀπάντων τοῦνομα ἔστω, Φησί τις. Ἄλλα καὶ τῶν παλαιῶν ὀνομάτων τὰ μὲν λεκτέα, τὰ δ' οὐ, ὅποσα αὐτῶν μὴ συνήθη τοῖς πολλοῖς, ὥς μὴ ταραττοίμεν τὰς ἀκοὰς, καὶ τιτρώσκοιμεν τῶν συνόντων τὰ ὦτα. ἐγὼ δέ, ὦ βέλτιστε, πρὸς μὲν σέ ἴσως ταῦτα περὶ σοῦ εἰπὼν, ἡμάρτον, ἐχρῆν γὰρ, ἐχρῆν ἢ κατὰ τὰ Παφλαγόνων, ἢ Καππαδοκῶν, ἢ Βακτριῶν πάτρια διαλέγεσθαι σοι, ἕως ἐκμάθης τὰ λεγόμενα, καὶ σοὶ ἀκούειν ἡδέα τοῖς δ' ἄλλοις Ἑλλησιν, οἶμαι, καθ' Ἑλλάδα γλῶτταν συνεῖναι χρή. εἶτα καὶ τῶν Ἀττικῶν κατὰ χρόνους τινὰς πολλὰ ἐντρεψάντων τῆς αὐτῶν Φωνῆς, τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα τοῦνομα διετέλεσεν, οὕτως αἰεὶ, καὶ
- 15 πρὸς ἀπάντων αὐτῶν λεγόμενον. Εἶπον ἂν καὶ τοὺς πρὸ ἡμῶν κεχρημένους τῷ ὀνόματι, εἰ μὴ καὶ ταύτῃ σε δια-

viam, & plebelis incognita: sed *apophrada*, ne si velis quidem, aliter dixeris. Unum nempe hoc & solum omnium nomen hoc esto, dicit *forte* aliquis. Sed de veteribus quoque nominibus alia dicenda sunt, alia minus: quae nimirum non usitata vulgo, ne perturbemus audientes, auresque eorum, quibuscum verſamur, vulneremus. Ego vero, bone vir, peccaveram, si ad te ista de te dixissem; oportebat enim, oportebat aut Paphlagonum, aut Cappadocum, aut Bactrianorum vernacula tecum agere, ut intelligeres, quae dicerentur, & auditu tibi essent iucunda. Sed apud Graecos reliquos Graeca, puto, lingua utendum est. Deinde cum Attici etiam diversis temporibus multa in lingua sua mutaverint, hoc inter praecipua nomen remansit, ita semper dictum, & ab omnibus. Dicerem etiam eos, qui ante nos hoc nomine usi sunt, nisi & ea ratione

ταράξειν ἔμελλον, ξένα σοι καὶ ἄγνωστα ποιητῶν, καὶ
 ῥητόρων, καὶ συγγραφέων ὀνόματα διεξιῶν. μᾶλλον δὲ
 οὐδ' ἐγὼ σοι τοὺς εἰπόντας ἐρῶ. πάντες γὰρ ἴσασιν. ἀλλ-
 λά σύ μοι ἕνα τῶν πάσαι δείξας οὐ κεχρημένον τῷ ὀνό-
 ματι, Χρυσούς, Φασίν, ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθῃ. καίτοι,
 ὅστις γέρων ὢν, καὶ Ἀφῆλιξ, τὰ τοιαῦτα ἀγνοεῖ, δοκεῖ
 μοι ὅτι καὶ Ἀθῆναι πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ Κό-
 ρινθος ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ, καὶ Σπάρτη ἐν τῇ Πελοποννήσῳ,
 μὴ εἰδέναι. Λοιπὸν ἴσως ἐκεῖνό σοι λέγειν, ὡς τὸ μὲν ὄνο- 16
 μα ἦδεις, τὴν δὲ χρῆσιν αὐτοῦ ἄκαιρον ἡτιάσω. Φέρε δὴ
 καὶ ὑπὲρ τούτου πρὸς σὲ ἀπολογησομαι τὰ εἰκότα, σὺ
 δὲ πρόσεχε τὸν νοῦν, εἰ μὴ πάνυ ὀλίγον σοι μέλει τοῦ μη-
 δὲν εἰδέναι. εἰ οἱ πάσαι πολλὰ τοιαῦτα πρὸ ἡμῶν ἀπέ-
 ριψαν ἐς τοὺς σοὶ ὁμοίους ἕκαστοι ταῦς τότε ἦσαν γὰρ
 καὶ τότε, ὡς τὸ εἶκος, βδελυροὶ τινες ἐς τὰ ἥθη, καὶ μια-

6 Ἀφῆλιξ) Πρεσβύτες. V. 10 Ἠτιάσω) Ἐμίφου. V. 15 Βδελυροὶ)
 Αἰσχροποιοί. G.

te perturbaturus essem, peregrina tibi & incognita poë-
 tarum, ac rhetorum, & historicorum nomina recensendo.
 Potius nec ego tibi, qui dixerint, nominabo. Omnes enim
 norunt. At tu mihi unum si ostenderis antiquorum non
 usum eo nomine, aureus, aiunt, stabis Olympiae. Etsi,
 quisquam senex & devexa aetate haec talia ignorat, idem
 mihi videtur ignorare, Athenas urbem esse in Attica, &
 in Isthmo Corinthum, & Spartam in Peloponneso. Reli-
 quum illud forte tibi fuerit, uti dicas, nomen quidem te
 scivisse, sed usum intempestivum a te esse reprehensum.
 Age igitur, pro hoc etiam, ut par est, causam dicam: tu
 vero animum adverte, si non nimis parum tua referre pu-
 tas, nihil scire. Si antiqui multa id genus ante nos iece-
 runt in tui similes suae quisque aetatis: (fuerunt enim tum
 quoque, ut verosimile est, abominandi quidam moribus,

ροὶ, καὶ κακοήβεις τὸν τρόπον. καὶ ὁ μὲν Κόθορνόν τινα εἶπεν, εἰκάσας αὐτοῦ τὸν βίον, ἀμφίβολον ὄντα τοῖς τοιούτοις ὑποδήμασιν· ὁ δὲ Λυπάην, ὅτι τὰς ἐκκλησίας Θουρβάδης ῥήτωρ ὢν, ἐπετάραττεν· ὁ δὲ Ἐβδόμην, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἐβδόμαις, καὶ κεῖνος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐπαιζε, καὶ διεγέλα, καὶ παιδιὰν ἐποιεῖτο τὴν σπουδὴν τοῦ δήμου· μὴ δῶς οὖν καί μοι, πρὸς Ἀδώνιδος, εἰκάσαι παμπόνηρον ἄνθρωπον, ἀπάσῃ κακίᾳ σύντρο-
 17 Φον, ἡμέρα δυσφήμῳ καὶ ἀπαισίῳ; Ἡμεῖς καὶ τοὺς χωλοὺς τῷ δεξιῷ ἐκτρεπόμεθα, καὶ μάλιστα εἰ ἔωθεν ἰδοίμεν αὐτούς. καὶ εἴ τις βάκηλον ἢ εὐνοῦχον ἰδοί, ἢ πίθηκον, εὐθὺς ἐξίῳν τῆς οἰκίας, ἐπὶ πόδα ἀναστρέφει, καὶ ἐπανέρχεται, οὐκ ἀγαθὰς μαντευόμενος τὰς ἐφημέρους ἐκείνας πράξεις ἔσεσθαι αὐτῷ, ὑπὸ πονηρῶν τῶ πρώτῳ καὶ δυσφήμῳ κληδονίσματι. ἐν ἀρχῇ δὲ, καὶ ἐν θύραις, καὶ ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐξόδῳ, καὶ ἔωθεν τοῦ ἀπαντός ἔτους,

& impuri, & malefica vita) & alius Cothurnum quendam appellavit, vitam illius depingens, quae talibus calceamentis comparari posset; alius Rabiem, quod conciones tumultuosus orator perturbaret; alius Septimum, quod ut pueri septimis cuiusque mensis diebus, sic ille in concionibus luderet, rideretque, ac ludibrio sibi seriam rem populi haberet: nonne igitur mihi etiam hoc, per Adonidem, dederis, uti comparem hominem undique malum, flagitio omni innutritum, inauspicato diei atque infausto? Nos etiam claudos dextro pede averfamur, & maxime si mane illos videamus: & si quis aut exsectum videat aut castratum, aut simiam, ad primum domo egressum, in sua vestigia reversus redit, auguratus non bonas sibi futuras illius diei actiones, post malum illud atque obscoenum primum omen. In principio vero, atque in foribus, primoque egressu, summoque velut mane totius anni, si quis videat cinae-

εἴ τις ἴδοι κίναidon, καὶ ἀπόρρητα ποιοῦντα, καὶ πᾶσχον-
τα, ἐπίσημον ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἀπερρώγοτα, καὶ μονον-
ουχὶ τοῦνοματῶν ἔργων αὐτῶν ὀνομαζόμενον, ἀπατεῶνα,
γόητα, ἐπίορκον, ὀλεθρον, κύφωνα, βάραθρον, μὴ φύ-
γη, μῆδ' εἰκάσῃ τούτον ἀποφράδι ἡμέρα; Ἄλλ' οὐχὶ 18
σὺ τοιοῦτος; οὐκ ἂν ἔξαρκος γένοιο, εἰ ἐγὼ τὴν ἀνδρίαν σι-
δα τὴν σὴν, ὅσγε καὶ μέγα φρονεῖν ἐπὶ τούτῳ μοι δο-
κεῖς, ὅτι μὴ ἀπόλλυταί σοι ἡ δοῖσα τῶν ἔργων, ἀλλὰ
πᾶσι δῆλος εἰ καὶ περιβόητος. εἰ δὲ καὶ ὁμόσε χωρή-
σειας, καὶ ἀρνήσαιο μὴ τοιοῦτος εἶναι, τίσι πιστὰ ἐρεῖς;
τοῖς πολίταις τοῖς σοῖς; (ἐκεῖθεν γὰρ ἄρχεσθαι δίκαιον)
ἀλλ' ἴσασιν ἐκεῖνοι τὰς πρώτας σου τροφάς, καὶ ὡς
παραδούς σεαυτὸν τῷ ὀλεθρῷ ἐκείνῳ στρατιώτῃ, συμ-

4 Κύφωνα) Κύφωνες ξύλα ἥσαν ἐπιτιθέμενα εἰς τοὺς τίνοντας τῶν καταδίκων, ἵνα μὴ εὐρῶσιν ἀνακύψαι. Ἀριστοφάνης Πλουτῶ, ὃ τύμ-πανα, ὃ κύφωνες, οὐκ ἀρῆξετε; κύφων δέ ἐστι δεσμὸς ξύλινος, ὃν οἱ μὲν κλοιὸν, οἱ δὲ καλοῖον ὀνομάζουσιν. ἐπὶ καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος κύφων τάσσεται καὶ ἐπὶ πάντων δυσχερῶν καὶ ὀλεθρίων. καὶ κύφωνισμὸς ἐπὶ τῶν τιμωριῶν. Ἀρχίλοχος δὲ, ἀντί

τοῦ κακῆς, καὶ ὀλεθρίου. εἰρηται κύφων παρὰ τὸ ἀναγκάζειν τοὺς δεσμίους κύφειν. εἰδὼν δὲ τις θρασυγό-μενος τὰ ἐκ τοῦ νόμου παρ' οὐδὲν ποίησται, διδόντα ἐν κύφῳ πρὸς τῷ ἀρχίῳ ἡμερῶν κ', ἐπιπρεόμενος μέλιτι γυμνὸς καὶ γάλακτι, ἵνα ἡ μελίτταις καὶ μυῖαις δειπνῶν. τοῦ δὲ χρόνου διελθόντος κατὰ κρημάτων ὠθεῖσθαι, σκολὴν γυναικεῖαν περιβαλόντα. V.

dum, facientem infanda patientemque, notabilem hac ipfa re, ruptumque & vietum, & tantum non nomine suorum operum appellatum, impostorem, praestigiatozem, periurum, perniciem, carcerem, barathrum, non fugiat? non atro hunc diei comparet? Verum nonne talis tu es? Non negaveris, si fortitudinem tuam novi, qui etiam multum tibi ea in re placere videaris, quod non perit tibi fama operum, sed manifestus es omnibus & famosus. Si vero manum conferere velis, ac negare, te talem esse: quibus fidem dictorum facies? civibusne tuis? inde enim incipere aequum est. Sed norunt illi prima tua alimenta, & quomodo deditus tua voluntate perditō illi militi cum illo

περιεφθείρου πάντα ὑπηρετῶν, ἄχρι δὴ σε τὸ τοῦ λόγου
 19 τοῦτο, ῥάκος πολυσχίδες ἐργασάμενος, ἐξέωσε. Καί κε-
 να μέμνηται, ὡς τὸ εἶκος, ἀ πρὸς τὸ θεάτρον ἐνεανιεύου,
 τοῖς ὀρχησταῖς ὑποκρινόμενος, καὶ συνταγματάρχης
 ἀξιῶν εἶναι. οὐδεὶς γοῦν πρὸ σοῦ ἂν εἰσῆλθεν εἰς τὸ θεά-
 τρον, οὐδ' ἂν ἐμήνυσεν, ὃ, τι τοῦνομα τῷ δράματι· ἀλλὰ
 σὺ κοσμίως πάνυ, χρυσᾶς ἐμβάδας ἔχων, καὶ ἐσθῆτα
 τυραννικὴν, προεῖσεπέμπου, εὐμένειαν αἰτήσων παρὰ τοῦ
 θεάτρου, στεφάνους κομίζων, καὶ κρότῳ ἀπιῶν, ἤδη
 τιμώμενος πρὸς αὐτῶν. ἀλλὰ νῦν ῥήτωρ καὶ σοφιστής.
 καὶ διὰ τοῦτο ἦν πύθωνταί ποτε τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ σοῦ
 ἐκεῖνοι, τοῦτο δὴ τὸ ἐκ τῆς τραγωδίας, δύο μὲν ἡλίους ὄραν
 δοκοῦσι, δισσὰς δὲ Θήβας. καὶ πρόχειρον ἅπασιν εὐθύς
 τὸ, Ἐκεῖνος, ὁ τότε, καὶ μετ' ἐκεῖνα. τοιγάρτοι καὶ αὐ-
 τὸς εὖ ποιῶν, οὐκ ἐπιβαίνεις τὸ παράπαν, οὐδ' ἐπιχω-

3 Νεανιέται) Νέου ἔργα ποιῇ, κομπάζεται, κατὰ τοῦμα, ἐγκαυ-
 χάται. V.

corruptus fueris, in omnibus ei subserviens, donec te la-
 cerum, quod aiunt, pannum cum effecisset, exegit. Etiam
 illa meminerunt, ut probabile est, quomodo in scena ado-
 lescentem te validum ostenderis, cum saltatoribus accom-
 modares operam tuam, & dux gregis esse postulares. Ne-
 mo enim te prius in theatrum prodibat, neque, quod no-
 men esset fabulae, indicabat. Sed tu decenti habitu, aureis
 indutus calceis, vesteque tyrannica, praemittebare, bene-
 volentiam petiturus a theatro, coronas ferens, discedens
 cum plausu, iam tum honoratus ab illis; sed modo ora-
 tor ac Sophista. Itaque cum audient quondam talia de te
 illi, illud fane, quod est in Tragoedia, duo sibi soles videre
 videbuntur ac Thebas duplices: atque in promptu statim erit
 omnibus, *Istene? qui tum? post ista?* Itaque ipse, prudenti
 fane consilio, omnino non accedis ad illos, neque in ista

ριάξεις αὐτοῖς, ἀλλὰ Φεύγεις ἐκὼν πατρίδα, οὔτε χεῖ-
μα κακὴν, οὔτε θέρει ἀργαλήν, ἀλλὰ καλλίστην καὶ
μεγίστην τῶν ἐν Φοινίκῃ ἀπασῶν. τὸ γὰρ ἐλέγχεσθαι,
καὶ τοῖς εἰδόσι καὶ μεμνημένοις τῶν πάλαι ἐκεῖνων συν-
εῖναι, βρόχος ὡς ἀληθῶς ἔστι σοι. καίτοι τί ταῦτα λη-
ρῶ; τίνα γὰρ ἂν αἰδεσθεῖς σύ; τί δ' ἂν αἰσχρὸν ἡγή-
σαιο τῶν ὑστάτων; πυνθάνομαι δὲ καὶ κτήματα εἶναί
σοι μεγάλα παρ' αὐτοῖς, τὸ δύστηνον ἐκεῖνο πυργίον, ὡς
τὸν τοῦ Σινωπέως πίθον, τὴν Διὸς αὐλὴν εἶναι πρὸς αὐ-
τό. τοὺς μὲν δὴ πολίτας οὐδαμῇ οὐδαμῶς μεταπέσειας
ἂν, μὴ οὐχὶ τῶν ἀπάντων βδελυρώτατόν σε ἡγεῖσθαι,
ὄνειδος κοινὸν ἀπάσῃ τῇ πόλει. Τάχα δ' ἂν τοὺς ἄλλους 20
τοὺς ἐν τῇ Συρίᾳ προσλάβοις ὁμοψήφους, εἰ λέγοις μη-
δὲν πονηρὸν μηδὲ ἐπαίτιον βεβιωσθαι σοι. Ἡράκλεις, ἡ
μὲν Ἀντιόχεια καὶ τοῦργον αὐτὸ εἶδεν, ὅτε τὸν Ταρσό-
θεν ἤκοντα ἐκεῖνον νεανίσκον ἀπαγαγών. ἀλλὰ καὶ ἀνα-

9 Τοῦ Σινωπίαις) Διογύτους. V.

regione versaris, sed sponte exfulas e patria, nec mala per
hiemem, neque gravi per aestatem, sed pulcherrima &
maxima earum, quae in Phoenice sunt, omnium. Nempe
redargui, & versari cum scientibus & recordantibus an-
tiquorum illorum, vere tibi suspendium est. Verum quid
ita deliro? Quem enim tu vereris? Quid ultimorum
turpe putares? Audio vero etiam, possessiones apud illos
magnas tibi esse, miseram illam turriculam adeo, ut Sino-
pensis dolium cum illa comparatum Iovis aula esse videat-
ur. Civibus ergo tuis nulla unquam ratione persuadeas,
quo minus omnium te putent impurissimum, commune
totius civitatis opprobrium. Fortasse autem reliquorum in
Syria suffragia feras, si dicas, nihil tibi malum neque ob-
noxium patratum esse? At Hercule ipsum opus vidit An-
tiochia, cum venientem illum e Tarso adolescentem abdu-

δέρειν αὐτὰ, αἰσχρὸν ἴσως ἐμοί. πλὴν ἀλλὰ ἴσασί γε,
 καὶ μέμνηται οἱ τότε ὑμῖν ἐπιστάντες, καὶ σέ μὲν ἐς γό-
 νυ συγκαθήμενον ἰδόντες, ἐκείνον δὲ, οἷσθα ὅ, τι καὶ
 21 ποιοῦντα, εἰ μὴ παντάπασιν ἐπιλήσμων τις εἴ. Ἀλλ' οἱ
 ἐν Αἰγύπτῳ ἴσως ἀγνοοῦσί σε, οἱ μετὰ τοὺς ἐν Συρίᾳ
 θαυμαστοὺς ἄβλους ἐκείνους ὑποδεξάμενοι φεύγοντα,
 ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπὸ τῶν ἱματιοκαπήλων διωκόμενον, παρ'
 ὧν ἐσθῆτας πολυτελεῖς πριάμενος, ἐφόδια εἶχες. ἀλλ'
 οὐκ ἐλάττω σοι ἢ Ἀλεξάνδρεια σύνοιδεν, οὐδὲ, μὰ Δί',
 ἐχρῆν δευτέραν τῆς Ἀντιοχείας κεκρίσθαι αὐτήν· ἀλλ'
 ἥτε ἀκολασία γυμνοτέρα, καὶ ἡ αἰσχρουργία σοι ἐκεί
 ἐπιμανεστέρα, καὶ τούνομα ἐπὶ τούτοις μείζον, καὶ ἐπὶ
 πᾶσιν ἀκάλυπτος ἡ κεφαλὴ· εἰς μόνος ἂν ἐπίστευσέ σοι
 ἐξάρῃ γιγνομένῳ μὴδὲν τοιοῦτον ἐργάσασθαι, καὶ βοή-
 θος ἂν κατέσθῃ ὁ τελευταῖος μισθοδότης ἀνὴρ ἐν τοῖς ἀρί-
 στοῖς Ῥωμαίων. τούνομα δὲ αὐτὸ δώσεις ἀποσιωπῆσαι

xisti. . . . Verum etiam detegere ista turpe forte mihi fue-
 rit. Interim norunt & meminere, qui tum adstiterunt, ac
 te conquinescentem viderunt, illum autem, facientem il-
 lud, quod tu nosti, nisi omnino obliviosus es. Sed Aegy-
 ptii forte te ignorant, qui post praeclara illa in Syria cer-
 tamina fugientem ob ea, quae dixi, te receperunt, cum
 vestiarii te mercatores persequerentur, a quibus emtas ve-
 stes pretiosas habebas pro viatico. Sed nec minorum tibi
 Alexandria conscia est, nec oportebat, ita me Iuppiter, il-
 lam Antiochia inferiorem iudicari. Verum libido magis nu-
 da, & turpitudine flagitiorum furiosa magis, & maior pro-
 pter ista celebritas, & super omnia caput apertum. Unus
 solus neganti tibi credidit, nihil te tale fecisse; & auxilio
 tibi fuit, ultimus, qui te conduxit, vir inter principes Ro-
 manorum. Nomen ipsum tacere mihi permittes, idque

μοι, καὶ ταῦτα πρὸς πάντας εἰδότας, ὃν λέγω. ἐκεῖνος
 τοίνυν τὰ μὲν ἄλλα ὅποσα ἔτλη ἐν τῇ συνουσίᾳ τολμη-
 θέντα ὑπὸ σοῦ, τί χρὴ λέγειν; ἀλλ' ἡνίκα σε κατέλαβε
 τοῦ μεираκίου τοῦ οἰνοχόου τοῦ Οἰνοπίωνος ἐν γόνασι κεί-
 μενον, τί οἶει; ἐπίστευσεν ἂν σοι μὴ εἶναι τοιοῦτον, αὐτὸ
 τὸ ἔργον ὁρῶν; οὐκ, εἶγε μὴ παντάπασι τυφλὸς ἦν, ἀλλ'
 ἐδήλωσε τὴν γνώμην, αὐτίκα ἐξελάσας τῆς οἰκίας, καὶ
 καθάρσιόν γε, ὡς Φασι, περιενεγκὼν ἐπὶ τῇ σῇ ἐξόδῳ.
 Ἀχαΐα μὲν γὰρ καὶ Ἰταλία πᾶσα ἐμπέπλησται τῶν 22
 σῶν ἔργων, καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς δόξης, καὶ ὄναίό γε τῆς
 ευκλείας. ὥστε πρὸς τοὺς θαυμάζοντας ἔγωγε τὰ ἐν
 Ἐφέσῳ νῦν πραττόμενα ὑπὸ σοῦ, ἐκεῖνο λέγω, ὅπερ
 ἀληθέστατον, πῶς οὐκ ἂν ἐθαύμαζον, εἰ τὰ πρῶτά σου
 ἤδεισαν; καίτοι καινὸν ἐνταῦθα καὶ τὸ πρὸς τὰς γυναῖ-
 κας προσέμαβες. Οὐ περὶ πόδα οὖν τῷ τοιούτῳ, εἶπέ μοι, 23
 ἀποφράδα ὀνομάζεσθαι; ἀλλὰ τί, πρὸς Διός, καὶ Φι-
 15 Παρὰ πόδα) Ἑγγύς, πλησίον. G.

cum sciant omnes, quem designem. Ille igitur quot alias
 res sustinuerit in tua consuetudine a te perpetratas, quid
 attinet dicere? Sed cum deprehendisset te pueri pocillato-
 ris Oenopionis in genibus iacentem, quid putas? crediditne
 tibi, te non esse talem, ipsum opus cum videret? Non:
 nisi caecus omnino fuit. Verum indicavit nempe senten-
 tiam suam, qui statim domo te eiceret, & purgamina
 quaedam, ut aiunt, post excessum tuum circumferret. Er-
 go Achaia quidem & omnis Italia tuorum plena facino-
 rum, & partae inde famae. Ac fruaris, opto, ista gloria.
 Itaque ad eos, qui mirantur, quae nunc fiunt Ephesi, il-
 lud equidem dico, quod est verissimum, quam non ad-
 miraturi tum essent, si priora tua nossent? Verum etiam
 novum quiddam hic, circa mulieres, addidisti. Nonne
 ergo tali homini convenit, dic mihi, *Apophrada* vocari?
 Sed quid, per Iovem, etiam osculum offerre nobis adhuc

λῆσαι τῷ στόματι προσέτι ἀξιώσειας ἡμᾶς ἐπ' ἐκείνοις τοῖς ἔργοις; τοῦτο γοῦν τὸ ὑβριστότατον ποιεῖς, καὶ μάλιστα πρὸς οὓς ἥκιστα ἐχρῆν, καὶ τοὺς ὁμιλητάς, οἷς ἱκανὰ ἦν ἐκεῖνα μόνα τὰ κακὰ τοῦ σοῦ στόματος ἀπολαύειν, τὸ βάρβαρον τῶν ὀνομάτων, τὸ τραχὺ τῆς Φωνῆς, τὸ ἄκριτον, τὸ ἄτακτον, τὸ πάντῃ ἄμουσον, καὶ τὰ τοιαῦτα· Φιλῆσαι δέ σε ἐπὶ τούτοις μὴ γένοιτο, ὦ ἀλεξίκακε· ἀσπίδα μᾶλλον ἢ ἔχιδραν Φιλῆσαι ἄμεινον, δῆγμα ἐκεῖ τὸ κινδύνευμα, καὶ ἄλγῃμα, καὶ ὁ ἱατρὸς εἰσκληθεῖς, ἐπῆμυνεν· ἀπὸ δὲ τοῦ σοῦ Φιλήματος, καὶ τοῦ ἰοῦ ἐκείνου, τίς ἂν ἢ ἱεροῖς ἢ βωμοῖς προσέλθοι; τίς δ' ἂν Θεὸς ἐπακούσειεν ἔτι εὐχομένου; πόσων περιρραντηρίων, 24 πόσων ποταμῶν δεῖ; Καὶ τοιοῦτος αὐτὸς ὢν, κατεγέλας τῶν ἄλλων ἐπ' ὀνόμασι, καὶ ῥήμασιν, ἔργα τοιαῦτα καὶ τηλικαῦτα ἐργαζόμενος. καίτοι ἐγὼ μὲν ἀποφράδα μὴ εἰδώς, ἡσχυνόμην ἂν μᾶλλον, οὐχ ὅπως εἰπὼν ἀρνηθεῖην αὖ· σέ δὲ οὐδεὶς ἠτιάσατο ἡμῶν βρωμολόγους λέ-

audes post isthaec facinora? hoc enim facis contumeliosissime, & illis maxime, quibus minime oportebat, tuis fodalibus, quos fatis erat illa sola oris tui mala exhaurire, nomina barbara, vocem asperam, nihil discretum, nihil ordinatum, a Musis aliena omnia, & quae his similia sunt. Osculum autem te ferre insuper, absit, Depulsor malorum! natricem aut viperam osculari potius est. Morsus hic periculum, & dolor, quem advocatus depellit medicus. A tuo vero osculo, & isto veneno, quis ad templa accedat vel altaria? Quis Deus amplius precantem exaudiat? quot adspersionibus, quot fluminibus opus erit? Ac talis ipse cum esses, risisti alios de nominibus ac verbis, facinora talia ac tanta perpetrans? Verum ego, si nescissent *Apophrada*, pudore afficerer potius, tantum abest, ut me usum eo nomine, negem: at te nemo nostrum adhuc ac-

γοντα, καὶ τροπομάσθλητας, καὶ ῥησιμετρέϊν, καὶ Ἀθηνιῶν, τὸ Ἀθηνῶν ἐπιθυμῶν, καὶ ἀνθοκρατεῖν, καὶ σφενδικίζειν, καὶ χειροβλημᾶσθαι. κακὸν κακῶς σε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτρίψειεν αὐτοῖς λόγοις. ποῦ γὰρ ταῦτα τῶν βιβλίων εὐρίσκεις; ἐν γωνίᾳ που τάχα τῶν ἱαλέμων τινὸς ποιητῶν κατορωρυγμένα, εὐρώτος καὶ ἀραχνίων μεστὰ; ἤπου ἐκ τῶν Φιλαινίδος δέλτων, ἃς διὰ χειρὸς ἔχεις; σοῦ μέντοι, καὶ τοῦ σοῦ στόματος ἄξια. Ἐπεὶ δὲ τοῦ στόματος ἐμνήσθην, τί Φαίης ἀν, εἴ σε ἡ 25 γλῶττα εἰς δικαστήριον προκαλεσαμένη (θῶμεν γὰρ οὕτως) ἀδίκηματος, ἢ, τὸ μετρίωτατον, ὕβρεως διάκοι, λέγουσα, Ἐγὼ σε, ὦ ἀχάριστε, πένητα καὶ ἄπορον παραλαβοῦσα, καὶ βίου δεόμενον, τὰ μὲν πρῶτα ἐν τοῖς θεάτροις εὐδοκίμειν ἐποίησα, νῦν μὲν Νῆνον, νῦν δὲ Μητίοχον, εἴτα μετὰ μικρὸν Ἀχιλλέα τιθεῖσα; μετὰ ταῦτα δὲ, παῖδας συλλαβίζειν διδάσκοντα, μακρῷ χρόνῳ ἔβασκον, ἥδη δὲ καὶ τοὺς ἀλλοτρίους τούτους λόγους ὑπο-

cufavit, cum verbicrepor diceres, & morefuiles, & vocimeiri, & Athenurio, h. e. Athenas cupio, & floripotentem esse, & σφενδικίζειν, & χειροβλημᾶσθαι. Male te malum hominem dicendi arbiter Mercurius ipsis tuis cum verbis conterat! Ubi enim librorum ista invenis? In angulo forte Ialemorum poetarum cuiusdam defossa, rubiginis & aranearum plena, aut forte de Philaenidis tabulis, quas prae manu habes; te tamen ac tuo ore dignissima. Cum vero in mentionem oris incidi, quid dicas, si tecum in ius vocato lingua, (ita enim ponamus) iniuriae, aut minimum contumeliae agat, dicens, Ego te, ingrate, pauperem & omnium inopem cum acceperissem, & victus indigum, primo in theatris ut floreress effeci, quae modo Ninum te, modo Metiochum, & paulo deinde post Achillem constituerim. Postea syllabas colligere docentem pueros diu alui. Iam vero, alienas agens

κρινόμενον, σοφιστήν εἶναι δοκεῖν ἐποίησα, καὶ τὴν μηδὲν
 προσήκουσαν δόξαν περιῆψα· τί τοίνυν τηλικούταν ἔχων
 ἔγκαλεῖν, τοιαῦτά με διατίθης, καὶ ἐπιτάττεις ἐπι-
 τάγματα αἰσχιστά, καὶ ὑπουργίας καταπτύστους;
 οὐχ ἱκανά μοι τὰ ἐπὶ τῆς ἡμέρας ἔργα, ψεύδεσθαι, καὶ
 ἐπιορκεῖν, καὶ τοὺς τοσούτους ὕβλους καὶ λήρους διαν-
 τλεῖν, μᾶλλον δὲ τὸν βόρβορον τῶν λόγων ἐκείνων ἐμεῖν;
 ἀλλ' οὐδὲ νυκτὸς τὴν κακοδαίμονα σχολὴν ἄγειν ἕως·
 ἀλλὰ μόνη σοι πάντα ποιῶ, καὶ πατοῦμαι, καὶ μισαί-
 νομαι, καὶ ἀντὶ γλώσσης, ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέ-
 γνωκας, καὶ ὥσπερ ἀλλοτρίαν ὑβρίζεις, καὶ ἐπικλύζεις
 τοσούτοις κακοῖς. λαλεῖν μοι ἔργον ἐστὶ μόνον· τὰ δὲ τοι-
 αῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν, ἄλλοις μέρεσι προστέτα-
 κται. ὥς ὦφеле καὶ μέ τις, ὥσπερ τὴν τῆς Φιλομήλας,
 ἐκτεμεῖν. μακαριώτεραι γοῦν μοι αἱ γλῶτται τῶν τὰ
 26 τέκνα κατεδηδοκότων. Πρὸς Θεῶν, ἣν λέγῃ ταῦτα ἡ
 γλῶττα, ἰδίαν αὐτῇ Φωνὴν λαβοῦσα, καὶ τὸν πῶγωνα

*orationes, Sophista ut videreris, effeci, gloriamque tibi, quae ni-
 hil ad te pertineat, conciliaui. Quid igitur tantum habes, quod
 mihi obijcias, quod ita tecum agis, & imperia mihi imperas
 spurcissima, ac despuenda ministeria? Nonne satis mihi erant
 diurna illa opera, mentiri, peierare, tot nugas & deliramenta
 exhaustire, vel potius coenum orationum illarum vomere? At tu
 neque nocibus infelicem me otiosam esse pateris: sed sola tibi fa-
 cio omnia, & conculcor, & insatio. Et pro eo quod lingua nata
 sum, ut manu uti me decrevisti: meque tanquam alienam contu-
 meliose tractas, & tot malis obruis. Loqui meum opus unicum est:
 ista vero talia & facere ac pati, aliis membris a natura iniunctum
 est. Itaque uinam me quoque aliquis, ut illam Philomelae, exfec-
 cet! Beatiores enim me sunt linguae eorum, qui suos ipsi pueros
 devorarunt. Per Deos! si ista dicat, suum sibi sermonem su-
 mens lingua, & advocatam sibi adsciscat barbam tuam,*

συνήγορον ἐπικαλεσαμένη, τί ἂν ἀποκρίναιο αὐτῇ; ἐκεῖ-
 να δηλονότι, ἃ καὶ πρὸς τὸν Γλαῦκον ἐναγχος εἶρηταί
 σοι, ἐπὶ πεπραγμένῳ ἤδη τῷ ἔργῳ αἰτιώμενον, ὥς ἐπὶ
 τούτῳ ἐνδοξος ἐν βραχεῖ, καὶ γνώριμος ἅπασι γυγνή-
 σαι. πόθεν ἂν οὕτω περιβόητος ἐπὶ τοῖς λόγοις γενόμε-
 νος; ἀγαπητὸν δὲ ὅπως οὖν κλεινὸν καὶ ὀνομαστὸν εἶναι.
 εἴτα καταριθμήσειν αὐτῇ τὰς πολλὰς σου προσηγορίας,
 ὅπως κατὰ ἔθνη προσείληφας. ὁ καὶ θαυμάζω, ὅτι
 τὴν μὲν ἀποφράδα ἐδυσχέρανας ἀκούσας, ἐπ' ἐκείνοις δὲ
 τοῖς ὀνόμασιν οὐκ ἠγανάκτεας. Ἐν Συρίᾳ μὲν ροδοδάφνη 27
 κληθεῖς, ἐφ' ᾧ δὲ, καὶ τὴν Ἀθηναίαν, αἰσχύνομαι διηγεί-
 σθαι ὥστε τόγχε ἐπ' ἐμοί, ἀσαφὲς ἔτι ἔστω. ἐν Παλαι-
 στίνῃ δὲ, φραγμὸς ἐς τὰς ἀκάνθας τοῦ πάγωνος, οἶμαι,
 ὅτι ἐνυττε μεταξύ' ἔτι γὰρ ἔξυρες αὐτόν. ἐν Αἰγύπτῳ δὲ
 συνάγχῃ, πρόδηλον τοῦτο· μικροῦ γοῦν φασιν ἀποπνι-
 γῆναί σε ναυτῇ τινὶ τῶν τριαρμένων ἐντυχόντα, ὃς ἐμπε-

quid illi respondeas? Illa nempe, quae etiam ad Glaucum
 nuper a te dicta sunt, de perpetrato iam facinore expo-
 stulantem, te hac ipsa re nobilem brevi tempore & conspi-
 cuum omnibus factum. Unde enim tantum celebritatis di-
 cendo confectus esses? Optabile autem est, quacunque
 demum ratione celebrem esse atque nobilem. Tum enu-
 merares illi multas illas tuas appellationes, quas per gen-
 tes accepisti. Qua in re miror, te Apophrade audita in-
 dignatum esse, illis autem nominibus non fuisse offensum.
 In Syria rhododaphne vocatus es: qua vero causa, ita
 me Pallas amet! enarrare pudet; itaque, quantum ad me,
 obscurum porro sit: in Palaestina vero sepes, propter bar-
 bae spinas arbitror, quae interea pungeret, tum enim ad-
 huc eam radebas: in Aegypto angina, quod manifestum
 est; parum enim abfuisse aiunt, quin suffocareret, cum in
 navem quandam, de his, qui trium velorum naves habent,

σὺν ἀπέφραξέ σοι καὶ στόμα. Ἀθηναῖοι μὲν γὰρ βέλτιστοι, αἰνιγματῶδες οὐδέν, ἀλλὰ γράμματος ἐνὸς προσθήκη τιμήσαντές σε, Ἀτίμαρχον ὠνόμαζον· ἔδει γὰρ καί κεινόν τι περιττότερον προσεῖναι σοι. ἐν Ἰταλίᾳ δέ, βαβαῖ, ἡρωϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεκλήθης, ὁ Κύκλωψ, ἐπεὶ ποτε καὶ πρὸς ἀρχαίαν διασκευὴν παρ' αὐτὰ τὰ τοῦ Ὀμήρου ραψωδῆσαι, καὶ σὺ τὴν αἰσχρουργίαν ἐπεθύμησας. καὶ αὐτὸς μὲν ἔκεισο μεθύων ἤδη, κισσύβιον ἔχων ἐν τῇ χειρὶ βινητιῶν Πολύφημος, νεανίας δὲ ὑπόμισθος, ὀρθὸν ἔχων τὸν μοχλόν, εὖ μάλα ἠκονημένον, ἐπὶ σέ Ὀδυσσεύς τις ἐπῆει, ὥς ἐκκόψων τὸν ὀφθαλμόν·

Καί κεινόν μὲν ἄμαρτε, παρὰ δέ οἱ ἐτράπετ' ἔγχρως.

Αἰχμὴ δ' ἐξελύθη παρὰ νεῖατον ἀνθερεῶνα.

καὶ γὰρ οὐδὲν ἄτοπον ὑπὲρ σοῦ λέγοντα ψυχρολογεῖν· σὺ δὲ ὁ Κύκλωψ, ἀναπετάσας τὸ στόμα, καὶ ὥς ἐνι

9 Βινητιῶν) Συνοουσιάζων.

incidisses, qui irruens ipsum tibi os obturaverit. Athenienses quidem, viri optimi, nullā circuitione usi, sed unius re literae additione honorantes, Atimarchum [*principem infamium*] appellabant: oportebat enim illo etiam amplius quiddam tibi inesse. In Italia autem, vah! Heroicum illud cognomen adeptus es, Cyclops, cum supra veterem illum apparatus, ad Homericae fabulae imitationem peragere impuritatem velles. Atque ipse quidem iacebas ebrius iam, poculum illud manu tenens libidinans Polyphemos. Adolefcens vero mercede conductus, rectum gestans vestem probe acutum, te velut Ulysses aliquis invasit, ut exte-
rebraturus oculum:

Hinc at aberravit: aliorsum vertitur hasta,

Cuspisq; ad menti extremas effunditur oras.

Nec enim absurdum est, de te qui dicat, frigide dicere. Tu vero Cyclops, aperto ore, & quam poteras latissime

πλατύτατον κεχηγνώς, ἡνείχου τυφλούμενος ὑπ' αὐτοῦ
 τὴν γνάθον. μᾶλλον δὲ, ὥσπερ ἡ Χαρύβδις, αὐτοῖς ναύ-
 ταις, καὶ πηδαλίοις, καὶ ἰστίοις, ὅλον ζιτῶν καταπιεῖν
 τὸν Οὔτιν. καὶ ταῦτα ἐώρων καὶ ἄλλοι παρόντες. εἰπά
 σοι ἐς τὴν ὑστεραίαν μία ἦν ἀπολογία, ἡ μέθη, καὶ εἰς
 τὸν ἄκρατον ἐνέφευγες. Τοιούτοις δὲ καὶ τοσούτοις ὀνό- 28
 μασι πλουτῶν, αἰσχύνῃ τὴν ἀποφράδα; πρὸς θεῶν εἰ-
 πέ μοι τί πάσχεις, ἐπεὶ κἄν καὶ κέῖνα λέγῳσιν οἱ πολ-
 λοὶ, λεσβιάζειν σε καὶ φοινικίζειν; ἄρα καὶ ταῦτα ὥσ-
 περ τὴν ἀποφράδα ἀγνοεῖς, καὶ οἶε τάχα που ἐπαινέ-
 σθαι πρὸς αὐτῶν; ἢ ταῦτα μὲν διὰ τὸ σύντροφον οἶσθαι,
 τὴν ἀποφράδα δὲ ὡς ἀγνώτα μόνῃν ἀτιμάζεις, καὶ ἀπο-
 κλείεις τοῦ καταλόγου τῶν ὀνομάτων; τοιγαροῦν οὐ μεμ-
 πτὰς ἡμῶν τίνεις τὰς δίκας, ἀλλὰ μέχρι καὶ τῆς γυναι-
 κωνίτιδος περιβόητος εἶ. πρῶν γοῦν ἐπειδὴ τινα γάμον
 ἐν Κυζίκῳ μνάσθαι ἐτόλμησας, εὖ μάλα ἐκπεπυσμένη
 πάντα ἡ βελτίστη ἐκείνη γυνή, Οὐκ ἂν προσείμην, ἔφη.

hians, buccas tibi ab illo excaecari patiebaris, vel potius
 ut Charybdis, ipsis cum nautis & gubernaculis ac velis,
 totum glutire Utin cupiens. Atque haec alii quoque vide-
 bant praesentes. Deinde postridie illius diei sola tibi pro
 defensione ebrietas, confugiebasque ad merum. His ergo
 talibus ac tantis cum nominibus abundes, *Apophradis* te pu-
 det? Per Deos dic mihi, quid tibi est animi, cum etiam illa
 vulgus ait, Lesbio te & Phoenicio morbo laborare? Num-
 quid ista quoque; ut *Apophrada* ignoras, & putas forte
 illis te laudari? An ista quidem, ut familiaria tibi, nosti,
Apophrada autem solam ut ignotam respuis, & tuorum ca-
 talogo nominum excludis? Haec cum ita sint, non leves
 nobis poenas luis, sed ad Gynaeconitidem usque celebra-
 ris. Nuper enim cum nuptias quasdam Cyzici ambire au-
 deres, bene edocta de omnibus optima illa mulier, *Non ad-*

29 ἄνδρα, καὶ αὐτὸν ἀνδρὸς δεόμενον. Εἶτα ἐν τοιούτοις ὄντι σοι, ὀνομάτων μέλει, καὶ γελᾷς, καὶ τῶν ἄλλων καταπτύεις; εἰκότως. οὐ γὰρ ἂν ἅπαντες ὅμοιά σοι λέγειν δυναίμεθα. πόθεν; τίς οὕτως ἐν λόγοις μεγαλότολμος, ὡς ἐπὶ μὲν τοὺς τρεῖς μοιχοὺς, ἀντὶ ξίφους, τρίαῖναν αἰτῶν; τὸν δὲ Θεόπομπον ἐπὶ τῷ Τρικάρανῳ κρίνοντα Φάναϊ, τριγλώχινι λόγῳ καθηρηκέναι αὐτὸν τὰς προυχούσας πόλεις; καὶ πάλιν, ἐκτριαίνῳσαι αὐτὸν τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἶναι Κέρβερον ἐν τοῖς λόγοις; πρῶν γὰρ καὶ λύχρον αἴψας ἐξήτεις ἀδελφόν τινα, οἶμαι, ἀπολωλότα· καὶ ἄλλα μυρία, ὧν οὐδὲ μεμνήσθαι ἄξιον, ἢ μόνου ἐκείνου, ὅπερ οἱ ἀκούσαντες ἀπερμημόνευον. πλούσιός τις, οἶμαι, καὶ δύο πένητες ἦσαν ἐχθροί. εἶτα μεταξὺ περὶ τοῦ πλουσίου λέγων, Ἀπέκτεινεν, ἔφης, θάτερον

6 Τρικάραν) Τριάρανος φρούριόν ἐστι τῆς Ἀργείας οὕτω λεγόμενον. V.

7 Τριγλώχινι) Τριγλώχιντα τόξα, τρίγωνα. V.

14 Θάτερον) Κακῶς τὸ θάτερον εἶπε. V.

Θάτερον τῶν πενήτων) Κακῶς γὰρ

τὸ θάτερον εἶπεν, ἐπεὶ καὶ ἡ εὐθεΐα θάτερος, ἀλλ' ἄτερος ἀπὸ γὰρ τοῦ ὀύτερος συναλειφθὲν ἄτερος λέγεται, καὶ ἄτερον ἡ αἰτιατική. αἰ γὰρ αὐτῇ τῇ εὐθείᾳ ἀκολουθεῖ. τὸ δὲ τριῶν μνησὶν, προδήλως βάρβαρον οὖν καὶ τῶν τριῶν ἐπαχόμενον. ὡσαύτως δύσφημον καὶ τὸ ἀνεπιμία. τίς γὰρ

miserim, inquit, virum, qui virum ipse quaerat. Deinde cum hic loci sint res tuae, nomina curas, & rides, & despicias alios? Merito sane. Nec enim, qualia tu, dicere omnes possumus. Unde? Quis ira audax in verbis, ut contra tres moechos pro gladio tridentem poscat? aut ut Theopompum de Tricarano iudicantem dicat, *tricuspide oratione destruxisse eminentes urbes*: & rursus, *extridentasse illum* [tridente illo expugnasse] *Gracciam*, & esse in dicendo *Cerberum*? Nuper quidem etiam *accensa lucerna quaerebas fratrem quendam*, puto, *perditum*: & sexcenta alia, quorum neque meminisse operae pretium est, praeterquam istius solius, quod auditores referebant. *Dives aliquis*, puto, & *duo pauperes inimici erant*. Deinde, cum de divite diceres, *Interfecit*, aiebas,

τῶν πενήτων. γελασάντων δέ, ὡς τὸ εἰκὸς, τῶν παρόν-
των, ἐπανορθούμενος δὴ σὺ, καὶ ἀνατιθέμενος τὸ διημαρ-
τημένον, Οὐμενοῦν, ἔφης, ἀλλὰ ἄτερον αὐτῶν ἀπέκτει-
νεν. ἔω τὰ ἀρχαῖα, τὸ τριῶν μηνῶν, καὶ τὸ ἀννημία, καὶ
τὸ πέταμαι, καὶ τὸ ἐκχύνειν, καὶ ὅσα ἄλλα καλὰ τοῖς
σοῖς λόγοις ἐπανθεῖ. Ἄ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς πενίας ἐλαυνό- 30
μενος ποιεῖς, Ἀδράστεια Φίλη, οὐκ ἂν τινι ὀνειδίσαιμι.
συγγνωστὰ γοῦν, εἴ τις λιμῶ πιεζόμενος, παρακατα-
θήκας παρ' ἀνδρὸς πολίτου λαβὼν, εἴτα ἐπιώρκησεν, ἥ

χρεῖα τοῦ στερητικοῦ, μὴδὲν πλέον
τοῦ νὴ δηλοῦντος; τὸ δέ τοι ἐκχύνειν,
καὶ ἀδιόρθωτον. ἵπαι χίω μὲν ἐπί-
σταται ἡ Ἑλληνικὴ χῆσις, χύνω
δὲ οὐδέπω ἐγκρίεται τῇ Ἑλλάδι
γλώσσῃ, ὥσπερ οὐδὲ τὸ πέταμαι. οὐ
γὰρ ἴσθι πίτῃμι, ἀλλὰ πίτω βαρύ-
τονον, ἄφ' οὗ πίτομαι ἴσως ἂν λε-
χθίην. οὐ καὶ ἡ μετοχὴ πετόμενος,
ὥς καὶ Πλάτων Εὐθύφρονι, τί δαι
πετόμενον τιὰ διώχεις; πέταμαι δὲ,
οὐδαμῶς, ἀλλ' ἡ ἄρα ἵπταμαι, ὥς
ἀπὸ τοῦ ἵπτημι, ὥς καὶ ἀπὸ τοῦ
ἴσθῃμι λεχθίην ἂν ἴσταμαι. V.
alter.

4 Τὸ τριῶν μηνῶν) Τριῶν μηνῶν
προδύλας βάρβαρον, δύικου τοῦ
τριῶν ἐπαγομένου· ὥσπερ πάλιν
δύσφημον καὶ τὸ ἀννημία. τίς γὰρ
χρεῖα τοῦ στερητικοῦ μὴδὲν πλέον

τοῦ νὴ δηλοῦντος; τὸ δέ τοι ἐκχύνειν
καὶ ἀδιόρθωτον, χύνω γὰρ οὐκ ἐπί-
σταται ἡ Ἑλληνίζουσα χῆσις. ὅσ-
περ οὐδὲ τὸ πέταμαι· οὐ γὰρ ἴσθι
πίτῃμι, ἵν' εἴην πέταμαι, ὥς ἴσθῃμι
ἴσταμαι, ἀλλὰ πίτω, ἀφ' οὗ πίτω-
μαι ἴσως ἂν λεχθίην, οὐ καὶ ἡ μετο-
χὴ ὁ πετόμενος, ὥς ἐν Εὐθύφρονι
Πλάτων, τί δαι; πετόμενον τιὰ διώ-
χεις; οὐ μὲν πέταμαι, ἀλλ' ἡ ἄρα
ἵπταμαι, ὥς ἀπὸ τοῦ ἵπτημι παρα-
πλοῖως τῷ ἴσταμαι. V.

5 Ἐκχύντας) Καὶ ἀδιόρθωτον·
χύνω (sic scriptum erat) γὰρ οὐκ
ἐπίσταται ἡ Ἑλληνικὴ χῆσις· χύνω
δὲ οὐδέπω ἐγκρίεται τῇ Ἑλλάδι
γλώσσῃ. G.

7 Ἀδράστεια) Δαίμονα εἶναι λέ-
γουσι ταύτην τοῖς πάντοι μεγάλῃ ἐγ-
καυχόμενης ὑπομεμισσᾶσαν. V.

Ἐάτερον *pauperum* [alterum, τὸν ἕτερον]. Ridentibus autem,
ut facile est ad credendum, qui aderant, emendaturus pec-
catum tuum, & repositurus, in quo peccatum erat, *Non*
ita volebam, dicebas, *sed interfecit ἄτερον*. Omitto antiqua
illa τριῶν μηνῶν, [*trium duorum mensium*] & ἀννημία, [*pro*
νηνμία, tranquillitas a ventis] & illud πέταμαι, [*volo*] &
ἐκχύνειν, [*effundere*] & quae alia pulchra tuis in orationi-
bus efflorescunt. Quae enim paupertate stimulante facis,
illa ego, o fave Adrastea! nemini exprobraverim. Igno-
scendum enim, si quis fame subactus depositum a cive ac-
ceptum, deinde periurio interposito abneget; aut si quis

μήν μὴ παρειληφέναι· ἢ εἴ τις ἀναισχύντως αἰτεῖ, μᾶλλον δὲ προσαιτεῖ, καὶ λαποδυτεῖ, καὶ τελωνεῖ. οὐ δὴ λέγω ταῦτα. Θρόνος γὰρ οὐδεὶς ἐξ ἅπαντος ἀμύνασθαι τὴν ἀπορίαν· ἐκεῖνο δὲ οὐκέτι Φαρήτον; πένητά σε ὄντα, ἐς μόνας τὰς τοιαύτας ἡδονὰς ἐκχεῖν τὰ ἐκ τῆς ἀναισχυντίας περιγιγνόμενα. πλὴν εἴ γέ τι καὶ ἐπαινέσαι μοι δώσεις πᾶν ἀστείως ὑπὸ σοῦ πεπραγμένον, ὅποτε τοῦ Τισίου τὴν τέχνην οἶσθα, ὡς τὸ δισκόρακος ἔργον αὐτὸς ἐποίησας, ἐξαρπάσας τοῦ ἀνοήτου ἐκείνου πρεσβύτου χρυσοῦς τριάκοντα· ὁ δὲ διὰ τὸν Τισίαν, ἀντὶ τοῦ βιβλίου, πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας ἐξέτισε, κατασοφισθεῖς. Πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, τὰ μὲν ἄλλα ἐκὼν ἀφίημί σοι. ἐκεῖνο δὲ μόνον προσλέγω, πράττε μὲν ταῦτα, ὅπως σοι φίλον, καὶ μὴ παύσαιο τὰ τοιαῦτα ἐς ἑαυτὸν παροινῶν, ἐκεῖνο δὲ μηκέτι, ἀπαγε. οὐ γὰρ ὅσιον ἐπὶ

2 Προσαιτεῖ) Πολλὰ αἰτεῖ. G.

8 Τισίου) Τισίῳ λίγει τοῦ Κόρακος τοῦ Σικελᾶυ μαθητοῦ. τάχα γὰρ τι τοιοῦτον καὶ αὐτὸς κατασοφισάμενός τινα πρεσβύτην ἐργάσα-

το. V. Eadem habet V. alter, nisi quod pro λίγει τοῦ Κόρακος, scribat: Τούτου λίγει τοῦ Κορ. &c. & pro τάχα, τάχει, (sed cui bono, corrupta repetere?)

impudenter roget, vel mendicet potius, & spoliēt alios vestibus, & telonium humile exerceat. Non dico sane talia. Nulla est invidia paupertatem omni ope depellere. At illud iam ferri non potest, pauperem te hominem in solas id genus libidines effundere impudentiae tuae lucra. Verum si quid etiam laudare mihi permittis, illud urbane admodum a te factum est, cum Tisiae artem, nosti quomodo, bis Coracis [corvi] opus ipse fecisti, triginta aureis illum imprudentem senem emungens: at ille propter Tisiam pro libro quinquaginta & septingentas drachmas astu circumventus exsolvit. Multa cum dicenda adhuc habeam, reliqua tibi remitto libens. Illud vero solum adiicio. Age istaec, ut libitum fuerit, nec desine ebrios in te ipsum furores exercere. At illud, quod dicere nolo, ne amplius. Apaga-

τὴν αὐτὴν ἐστίαν τοὺς ταῦτα διατιθέντας καλεῖν, καὶ Φιλοτησίας προπίνειν, καὶ ὄψων τῶν αὐτῶν ἀπτεσθαι. ἀλλὰ μὴδὲ ἐκεῖνο ἔστω τὸ ἐπὶ τοῖς λόγοις, Φιλήματα· καὶ ταῦτα πρὸς τοὺς οὐ πρὸ πολλοῦ ἀποφράδα σοι ἐργασαμένους τὸ στόμα. καὶ περὶ δὲ ἅπαξ Φιλικῆς παρρηνέσεως ἡρξάμην, καὶ ἐκεῖνα, εἰ δοκεῖ, ἄΦελε, τὸ μῦθον χρεῖσθαι τὰς πολιὰς, καὶ τὸ πιττοῦσθαι μόνον ἐκεῖνα. εἰ μὲν γὰρ νόσος τις ἐπείγει, ἅπαν τὸ σῶμα θεραπεύειν· εἰ δὲ μὴδὲν νοσεῖς τοιοῦτον, τί σοι βούλεται καθάραι, καὶ λείαι, καὶ ἐλισθηρὰ ἐργάζεσθαι, ἃ μὴδὲ ὀρασθαι θέμις; ἐκεῖνό σοι μόνον σοφόν, αἱ πολιαί, καὶ τὸ μὴκέτι μελαίνεσθαι, ὡς προκαλύμμα εἶεν τῆς βδελυρίας. Φείδου δὴ αὐτῶν πρὸς Διὸς, καὶ τούτῳ, καὶ μάλιστα τοῦ πάγωνος αὐτοῦ, μὴδὲ μιάνης ἔτι, μὴδὲ ὑβρίσης· εἰ δὲ μὴ, ἐν νυκτὶ γε, καὶ σὺν σκότῳ. τὸ δὲ μεθ' ἡμέραν, ἄπαγε, κορυμνὴ ἄγριον καὶ θηριῶδες. Ὀρᾷς, 32

Neque enim fas est ad eandem mensam vocare, qui ita se instituunt, & amicitiae illis poculum propinare, & eodem attingere cibos. Verum nec illud fiat, quod post sermones solet, oscula: eaque apud illos, qui paulo ante ipsum tibi os ut *Apophras* [*obscœnum, detestabile*] fieret, effecere. Et quando semel amice te cohortari coepi, etiam illa, si videtur, aufer, ut unguento ungas canos, ac vellas ista sola. Si quis enim morbus urget, totum corpus curandum est: sin tale nihil aegrotas, quid sibi vult, quod pura, & levia, & lubrica facis, quae nec videri fas est? Illud solum in te sapiens, cani, & quod non amplius niger es. Itaque velum sit patere tuae impuritatis. Parce sane illis, per Iovem, vel haecenus, & inprimis barbae ipsi, nec amplius illam pollue, vel contumeliosè tracta. Si vero minus hoc potes, certe noctu & in tenebris fac, quae facis: interdum enim, apage, nimis ferum & belluinum est. Vides,

ὡς ἄμεινον ἦν σοι ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν ἔαν, μηδὲ καταγελᾶν τῆς ἀποφράδος, ἢ σοι ἀποφράδα τὸν βίον ὅλον ἐργάσεται; ἢ ἔτι προσδεῖ τινος; ὡς τό γε ἔμὸν οὐποτ' ἐλλείψει. οὐδέπω γοῦν οἶσθα ὡς ὅλην τὴν ἄμαξαν ἐπεσπᾶσω, δέον, ᾧ παιπάλημα, καὶ κίναϊδος, ὑπεκτίσσειν εἰ τις ἀνὴρ δασύς, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀρχαῖον, μελάμπυγος, δριμύ μόνον εἰς σὲ ἀποβλέψειεν. ἴσως ἤδη καὶ ταῦτα γελάσῃ, τὸ παιπάλημα, καὶ τὸ κίναϊδος, ὥσπερ τινὰ αἰνίγματα, καὶ γρίφους ἀκούσας. ἄγνωστα γὰρ σοι τῶν σῶν ἔργων τὰ ὀνόματα. ὥστε ὦρα ἤδη καὶ ταῦτα συκοφαντεῖν, εἰ μὴ τριπλῇ καὶ τετραπλῇ σοι ἡ ἀποφράς ἐκτέτικεν. αἰτίῳ δ' οὖν σεαυτὸν ἐπὶ πᾶσιν. ὡς γὰρ

ἢ τὴν Καμαρίναν) Δίμνη φασὶ τῇ Καμαρίνῃ πόλει περιχειμένην, ὁμώνυμον αὐτῇ· ἢ βουλομένοις Καμαριναίοις μετοχευῆσαι, ἔχρησεν ὁ θεός, μὴ κινεῖ Καμαρίναν. Οἱ δὲ τοῦ θεοῦ παρακούσαντες ἐβλάβησαν, ὅθεν ἡ παροιμία εἰρηται ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτὸν βλαβερός τι ποιεῖν μελλόντων. τινὲς δὲ φασὶ φυτὸν δυσῶδες εἶναι τὴν Καμάρην, οὗ τοὺς κλάδους διασιομένους ἀηδίστερον ὕζειν. V. 5 Παιπάλημα) Παιπάλημα ὁ

παντῦργος ἀνθρώπος κυρίως. ὁ ὅσοι περὶ ἄλευρον τοῖς κακοῖς συναλλεσμένοις, καὶ συντετριμμένοις. νῦν δὲ οὐ τοῦτο βούλεται ὁ λοῦν, ἀλλὰ τὸν ὑπὸ ἀνενδύτου μισητίας ἄσπερ ἄλευρον διατετριμμένον. Κίναϊδος δὲ ὁ τε ποιῶν, ὁ τε πάσχων, παρὰ τὸ τὴν αἰδᾶ κινεῖν. V. (Eadem in V, altero; sed ante βούλεται inserit τῷ γλωσσολογί, & pro πάσχων habet παθόν. At πάσχειν etiam in G. V. & M.)

quanto melius tibi fuisset non movisse Camarinam, nec derisisse *Apophrada*, quae tibi, *apophrada*, detestabilemque totam vitam reddet? Aut deest forte adhuc *ad eam rem* aliquid? Quantum in me est, nunquam deficiet. Nondum enim scis, quam totum in te plaustrum attraxeris, qui deberes, o pollen, o vulpes, metu trepidare, si quis vir hirsutus, &, ut veteres dicebant, nigro podice, vel torvum te intueretur? Forte iam haec etiam ridebis, cum illud *pollen* & illud *vulpes* tanquam aenigmata quaedam & griphos audieris. Incognita enim tibi sunt operum tuorum nomina. Itaque haec etiam licet calumnieris, nisi iam tripli aut quadrupli poenas tibi dedit *Apophras*. Tibi nimirum impu-

ὁ καλὸς Εὐριπίδης λέγειν εἶπεν, Ἀχαλίνων στομάτων, καὶ ἀφροσύνης, καὶ ἀνομίας τὸ τέλος δυστυχίας γίγνεται.

tabis omnia. Ut enim praeclarus Euripides dicere solet,
Effrenis oris, & stuporis impii solet esse finis infortunium.

Π Ε Ρ Ι Τ Ο Υ Ο Ι Κ Ο Υ.

Ι ΕΙΤΑ Ἀλέξανδρος μὲν ἐπεθύμησεν ἐν τῷ Κύδνῳ λου-
σασθαι, καλὸν τε καὶ διαυγῇ τὸν ποταμὸν ἰδὼν, καὶ
ἀσφαλῶς βαθύν, καὶ προσηνῶς ὄξυν, καὶ νῆξασθαι
ἡδύν, καὶ θέρους ὥρα ψυχρὸν, ὥστε καὶ ἐπὶ προδήλῳ τῇ
νόσῳ, ἣν ἐνόσησεν ἀπ' αὐτοῦ, δοκεῖ μοι οὐκ ἂν τοῦ λου-
τροῦ ἀποσχέσθαι· οἶκον δέ τις ἰδὼν μεγέθει μέγιστον,
καὶ κάλλει κάλλιστον, καὶ Φωτὶ Φαιδρότατον, καὶ
χρυσῷ στιλπνότατον, καὶ γραφαῖς ἀνθρώτατον, οὐκ ἂν
ἐπιθυμήσειε λόγους ἐν αὐτῷ διαθέσθαι, εἰ τύχοι περὶ
τούτους διατρίβων, καὶ ἐνευδοκιμῆσαι, καὶ ἐλλαμπρύ-
νασθαι, καὶ βοῆς ἐμπλῆσαι, καὶ ὡς ἐνὶ μάλιστα καὶ

Ι Ἀλέξανδρος μὲν ἐπεθύμησεν)
"Ὅτι Ἀλέξανδρος ἐν τῷ Κύδνῳ λου-
σάμενος, οὐ μικρῶς ἠρώσθησεν, ὥς
φασιν Ἀρριανός. Στράβων δὲ οὐ γὰρ
γράφος ἱστορεῖ περὶ τοῦ ποταμοῦ

Κύδνου, ὅτι διὰ ψυχρότητα τὰ πλα-
τυνευροῦντα τῶν ζῶων ἰάται ἐμβάι-
νοντα τῷ ρεῖθρῳ τούτου καὶ ἐγγρηνί-
ζοντα. V. (Sed & tu lege Q. Cui-
uslibet super hoc. C.)

D E O E C O.

Ε R G O Alexander lavare in Cydno cupiit, cum pul-
chrum videret & pellucidum amnem, & sine periculo pro-
fundum, & blande celerem, & ad natandum iucundum,
& frigidum aestate; adeo ut videatur mihi ne praesenti
quidem morbi, quem inde nactus est, periculo a lavandi
voluptate revocari potuisse: oecum autem aliquis con-
spicarius magnitudine ingentem, & specie pulcherrimum,
& luce multa hilarem, & fulgentem ab auro, & picturis
floridum, non concupiscat orationem (si haec forte illius
sit professio) in eo habere, & in illo prohari, & clari-
tatem sibi in eo parare, & clamoribus eum implere, &

αὐτὸς μέρος τοῦ κάλλους αὐτοῦ γενέσθαι, ἀλλὰ περι-
σκοπήσας ἀκριβῶς, καὶ θαυμάσας μόνον, ἄπεισι, κω-
Φὸν αὐτὸν καὶ ἄλογον καταλιπὼν, μήτε προσειπὼν,
μήτε προσομιλήσας, ὥσπερ τις ἀναυδος, ἢ Φθόνῳ σιω-
πᾶν ἐγνωνκώς; Ἡράκλεις, οὐ Φιλοκάλου τινός, οὐδὲ 2
περὶ τὰ εὐμορφότατα ἐρωτικοῦ τὸ ἔργον, ἀγροικία δὲ
πολλή, καὶ ἀπειροκαλία, καὶ προσέτι γε ἀμουσία,
τῶν ἡδίστων αὐτὸν ἀπαξιοῦν, καὶ τῶν καλλίστων ἀπο-
ξενοῦν, καὶ μὴ συνιέναι ὡς οὐχ ὁ αὐτὸς περὶ τὰ θεάμα-
τα νόμος ιδιώταις τε καὶ πεπαιδευμένοις ἀνδράσιν, ἀλ-
λὰ τοῖς μὲν ἀπόχρη τὸ κοινὸν τοῦτο ἰδεῖν μόνον, καὶ περι-
βλέψαι, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ περιενεγκεῖν, καὶ πρὸς τὴν
ὄροφὴν ἀνακύψαι, καὶ τὴν χεῖρα ἐπιστεῖσαι, καὶ κατ'
ἡσυχίαν ἡσθῆναι, δεῖ τοῦ μὴ ἂν δυνηθῆναι ἄξιόν τι τῶν
βλεπομένων εἰπεῖν· ὅστις δὲ μετὰ παιδείας ὁρᾷ τὰ κα-
λὰ, οὐκ ἂν, οἶμαι, ἀγαπήσειεν, ὅψει μόνῃ καρπῶσά-

quantum licet, & ipse pars illius pulchritudinis fieri? sed
perspectis cum cura omnibus, & admiratus solum, abeat,
furdum relinquens & orationis suae expertem, nec allo-
cutus eum, neque sermone cum illo habito, ut mutus ali-
quis, aut qui invidia tacere decreverit? Non elegantis
istuc, Hercules, neque amore pulcherrimorum capti fue-
rit, sed rusticitas multa, & stupor quidam circa pulchra,
ipsasque insuper Musas, rebus iucundissimis se indignum
iudicare, & alienum ostendere a rebus pulcherrimis, nec
intelligere, non eandem circa spectacula legem esse impe-
ritis literarum, atque eruditis hominibus: cum illis suffi-
ciat commune illud, videre solum, & circumspicere, &
circumferre oculos, & ad lacunar suspicere, & movere
ab admiratione manum, & tacite oblectari prae metu, ut
quidquam dignum iis, quae spectantur, proferre possint. Qui
vero eruditus pulchrarum rerum spectator est, non, pu-

μενος τὸ τερπνόν, οὐδ' ἂν ὑπομείναι ἄφρωνος θεατῆς τοῦ κάλλους γενέσθαι· πειράσεται δέ, ὡς οἶόν τε, καὶ ἐν-
 3 διατρίψαι, καὶ λόγῳ ἀμείψασθαι τὴν θέαν. Ἡ δὲ ἀμοιβή, οὐκ ἔπαινος τοῦ οἴκου μόνον, (τοῦτο μὲν γὰρ ἴσως ἐκείνῳ τῷ νησιώτῃ μεираκίῳ ἔπρεπε, τὴν Μενέλεω οἰκίαν ὑπερεκπεπλήχθαι, καὶ πρὸς τὰ ἐν οὐρανῷ καλὰ, τὸν ἐλέφαντα καὶ τὸν χρυσὸν αὐτῆς ἀπεικάζειν, ὅτε μηδὲν ἐν γῇ καλόν τι ἄλλο ἑωρακότι) ἀλλὰ καὶ τὸ εἰπεῖν ἐν αὐτῷ, καὶ τοὺς βελτίστους συγκαλέσαντα λόγων ἐπίδειξιν ποιήσασθαι, μέρος τοῦ ἐπαίνου καὶ τοῦτο γένοιτο ἂν. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερήδιστον, οἶμαι, οἴκῳ ὁ κάλλιστος ἐς ὑποδοχὴν λόγων ἀναπεπταμένος, καὶ ἐπαίνου καὶ εὐφημίας μεστός ὢν, ἡρέμα καὶ αὐτὸς ὥσπερ τὰ ἄντρα συνεπηχῶν, καὶ τοῖς λεγομένοις παρακολουθῶν, καὶ παρατείνων τὰ τελευταῖα τῆς Φωνῆς, καὶ τοῖς ὑστάτοις τῶν λόγων ἐμβραδύνων, μᾶλλον δὲ ὡς ἂν

to, fatis habeat oculis tantum fructum illius iucunditatis percipere, neque sustineat mutus pulchri spectator esse; sed tentabit, quantum potest, immorari spectaculo, & oratione illud *quasi* pensare. Pretium vero illud non laus modo conclavis. Hoc forte infulanum illum adolescentulum decuerit, ut admiratione domus Menelai percellatur, & cum coelestium rerum pulchritudine ebur atque aurum illius comparet, ut qui nihil in terra pulchrum aliud viderit. Sed ipsum illud dicere in eo, & convocatis praestantissimis hominibus, orationis facultatem ostendere, id ipsum, inquam, pars forte laudis fuerit. Ac res meo iudicio iucundissima, pulcherrimus oecus ad accipiendam orationem apertus, laude & faventium vocibus plenus, placide & ipse antrorum instar resonans, & subsequens quae dicuntur, & ultima vocis protendens, extremisque orationis immorans,

τις εὐμαθὴς ἀκροατὴς διαμνημονεύων τὰ εἰρημένα, καὶ τὸν λέγοντα ἐπαινῶν, καὶ ἀντίδοσιν οὐκ ἄμουσον ποιούμενος πρὸς αὐτά· οἷόν τι πάσχουσι πρὸς τὰ αὐλήματα τῶν ποιμένων αἱ σκοπιαὶ ἐπαυλοῦσαι, τῆς Φωνῆς ἐπαριούσης κατὰ τὸ ἀντίτυπον, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀναστρεφούσης· οἱ δὲ ἰδιῶται νομίζουσι παρθένον τινὰ εἶναι τὴν ἀμειβομένην τοὺς ἄδοντας, ἢ βοῶντας, ἐν μέσοις που τοῖς κρημνοῖς κατοικοῦσαν, καὶ λαλοῦσαν ἐκ τῶν πετρῶν ἔνδοθεν. Ἔμοι γοῦν δοκεῖ καὶ συνεξαίρεσθαι οἴκου πολυ- 4 τελεία ἢ τοῦ λέγοντος γνώμη, καὶ πρὸς τοὺς λόγους ἐπεγεύρεσθαι, καθάπερ τι καὶ ὑποβαλλούσης τῆς θεάς. σχεδὸν γὰρ εἰσρεῖ τι διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐπὶ τὴν ψυχὴν καλόν. εἴτα πρὸς αὐτὸ κοσμήσαν ἐκπέμπει τοὺς λόγους. ἢ τῷ μὲν Ἀχιλλεῖ πιστεύομεν, τὴν ὄψιν τῶν ὅπλων ἐπιτεῖναι κατὰ τῶν Φρυγῶν τὴν ὁρμὴν, καὶ ἐπειδὴ ἐνέδω αὐτὰ πειρώμενος, ἐπαρθῆναι καὶ πτερωθῆναι πρὸς τὴν

vel potius ut docilis auditor memorans, quae dicta sunt, laudansque dicentem, & aliquid non alienum a Musis reddens. Quale quiddam excelsis rupibus accidit, quae tibia-rum pastoriarum cantum resonant, redeunte per reper-cussionem voce, & in se ipsam revertente. Imperiti autem putant, virginem quandam esse, quae canentibus respon-deat clamantibusve, in mediis alicubi praeruptis habitan-tem, & intus loquentem e rupibus. Videtur enim mihi, cum pretioso conclavi efferri etiam animus dicentis, & ad orandum excitari, quasi subiciente aliquid spectaculo. Fe-re enim per oculos pulchrum quiddam in ipsum etiam ani-mum influit, quod exornatam ad illud *exemplum* orationem deinde emittit. Nisi credimus, Achilli ab ipso conspectu ar-morum auditum esse impetum contra Phryges, & cum ten-tandi causa illa induisset, elatum esse & quasi alatum ad

τοῦ πολέμου ἐπιθυμίαν· λόγου δὲ σπουδὴν μὴ ἐπιτείνε-
σθαι πρὸς κάλλη χωρίων; καίτοι Σωκράτει μὲν ἀπέ-
χρησε πλάτανος εὐφύης, καὶ πόα εὐβαλῆς, καὶ πηγὴ
διαυγής, μικρὸν ἀπὸ τοῦ Ἴλισσοῦ· κἀνταῦθα καθεζόμε-
νος, Φαίδρου τε τοῦ Μυρρίνουσίου κατειρωνεύετο, καὶ τὸν
Λυσίου τοῦ Κεφάλου λόγον διήλεγχε, καὶ τὰς Μού-
σας ἐκάλει, καὶ ἐπίστευεν ἥξειν αὐτὰς ἐπὶ τὴν ἐρημίαν,
συμπεριληφομένας τῶν περὶ τοῦ ἔρωτος λόγων. καὶ οὐκ
ἡσχύνετο γέρον ἄνθρωπος, παρακαλῶν παρθέτους, συνε-
σομένας τὰ παιδευαστικά. ἐς δὲ οὕτω καλὸν χωρίον, οὐκ
5 ἂν οἰώμεθα καὶ ἀκλήτους αὐτὰς ἐλθεῖν; Καὶ μὲν οὐ
κατὰ γε σκίαν μόνην, οὐδὲ κατὰ πλατάνου κάλλος, ἢ
ὑποδοχὴν, οὐδ' ἂν τὴν ἐπὶ τῷ Ἴλισσῳ καταλιπὼν, τὴν
βασιλέως λέγῃς τὴν χρυσῇ. ἐκείνης μὲν γὰρ ἐν τῇ πο-
λυτελείᾳ μόνῃ τὸ θαῦμα· τέχῃ δὲ, ἢ κάλλος, ἢ τέρψις,
ἢ τὸ σύμμετρον, ἢ τὸ εὐρυθμον, οὐ συνείργαστο, οὐδὲ

belli cupiditatem; dicendi autem studium non intendi ad
pulchritudines locorum? Verum Socrati satis ad hoc erat
platanus bene nata, & herba florida, & fons pellucidus
parum *distans* ab Ilisso: atque ibi affidens Phaedrum Myr-
rhinusium diffimulatae sermonibus sapientiae lufit, & Ly-
siae, Cephali filii, orationem redarguit, & Musas voca-
vit, ratus, in illud desertum venturas, adiuturasque il-
lam de amore, disputationem. Nec puduit hominem senem
vocare virgines, audituras de puerorum amore sermones:
in locum autem adeo pulchrum non putemus etiam non
vocatas illas venire? Atqui non umbram modo habet,
aut platani pulchritudinem, hoc diversorium, etiam si re-
lictā ista ad Ilissum, illam Regis auream dicas. Istius enim
in solo pretio inerat miraculum: ars vero, aut pulchritu-
do, aut delectatio, aut commensurata proportio, non una

κατεμέμικτο τῷ χρυσῷ, ἀλλ' ἦν βαρβαρικὸν τὸ θέαμα, πλοῦτος μόνον, καὶ φθόνος τῶν ἰδόντων, καὶ εὐδαιμονισμὸς τῶν ἐχόντων. ἔπαινος δὲ οὐδαμοῦ προσῆν' οὐδὲ γὰρ ἔμελε τοῖς Ἀρσακίδαις τῶν καλῶν, οὐδὲ πρὸς τὸ τερπνὸν ἐποιοῦντο τὰς ἐπιδείξεις, οὐδὲ ἐφρόντιζον, εἰ ἐπαινέσονται οἱ θεαταί, ἀλλ' ὅπως ἐκπλαγῆσονται. οὐ Φιλόκαλοι γάρ, ἀλλὰ Φιλόπλουτοί εἰσιν οἱ βάρβαροι. Τούτου 6 δὲ τοῦ οἴκου τὸ κάλλος, οὐ κατὰ βαρβαρικούς τινας ὀφθαλμούς, οὐδὲ κατὰ Περσικὴν ἀλαζονίαν, ἢ βασιλικὴν μεγαλαυχίαν, οὐδὲ πένητος μόνον, ἀλλὰ εὐφυοῦς θεατοῦ δεόμενον, καὶ ὅτε μὴ ἐν τῇ ὄψει ἡ κρίσις, ἀλλὰ τις καὶ λογισμὸς ἐπακολουθεῖ τοῖς λεγομένοις. τὸ γὰρ τῆς τε ἡμέρας πρὸς τὸ κάλλιστον ἀποβλέπειν, (κάλλιστον δὲ αὐτῆς καὶ ποθεινότατον ἡ ἀρχή) καὶ τὸν ἥλιον ὑπερκύψαντα εὐθὺς ὑποδέχεσθαι, καὶ τοῦ φωτὸς ἐμπίπλασθαι ἐς κόρον, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, καθ'

4 Τοῖς Ἀρσακίδαις) Ἀρσακίδας. ἀπὸ Ἀρσάκου τοῦ παλαιστάτου τὰς τοὺς τῶν Περσῶν φρεῖ βασιλεῖς, γονὰς ἔλκοντας. V.

elaborata aut permixta auro erat: sed barbaricum spectaculum, divitiae solum, quibus inviderent spectantes, beati possidentes iudicarentur. Laus autem inerat nusquam: Neque enim pulchra curabant Arsacidae, neque ad delectationem hominum visui exponere sua solebant, neque curabant, laudaturine essent spectatores; sed id solum, ut percellerentur. Neque enim elegantiarum, sed divitiarum studiosi sunt barbari. Huius autem pulchritudo oeci non ad barbaricos oculos *exakta est*, neque ad Persicam superbiam, aut iactationem regiam, neque pauperem solum, sed ingeniosum spectatorem postulat, cui non in solis oculis sit iudicium, sed ratiocinatio etiam dicta consequatur. Quod enim pulcherrimam diei partem spectat, (est autem pulcherrima, & amabilissima pars principium) & tollentem statim caput solem excipit; quod valvis apertis lucē ad sa-

ὅ τὰ ἱερὰ βλέποντα ἐποιοῦν οἱ παλαιοὶ, καὶ τὸ τοῦ μή-
 κους πρὸς τὸ πλάτος, καὶ ἀμφοῖν πρὸς τὸ ὕψος εὐρυθμον,
 καὶ τῶν Φωταγωγῶν τὸ ἐλεύθερον, καὶ πρὸς ὥραν ἐκά-
 στην εὐστοχον, πῶς οὐχ ἠδέα ταῦτα πάντα, καὶ ἐπαί-
 7 νων ἄξια; Ἐτι δὲ θαυμάσειεν ἂν τις καὶ τῆς ὀροφῆς ἐν
 τῷ εὐμόρφῳ τὸ ἀπέριττον, καὶ τῷ εὐκόσμῳ τὸ ἀνεπί-
 ληπτον, καὶ τὸ τοῦ χρυσοῦ ἐς τὸ εὐπρεπὲς σύμμετρον,
 ἀλλὰ μὴ περὶ τὰς χρεῖας ἐπίφθονον, ἀλλ' ὅπόσον ἂν καὶ
 γυναικὶ σώφρονι καὶ καλῇ ἀρκέσῃ ἐπισημότερον ἐργά-
 σασθαι τὸ κάλλος, ἢ περὶ τῆς δειρῆς λεπτός τις ὄρμος, ἢ
 περὶ τῷ δακτύλῳ σφενδόνῃ εὐφωρος, ἢ ἐν τοῖν ὤτοι ἐλ-
 λόβια, ἢ πάρπη τις, ἢ ταινία τὸ ἀφετον τῆς κόμης συν-
 δέουσα, τσαῦτον τῇ εὐμορφίᾳ προστιθεῖσα, ὅσον τῇ
 ἐσθῆτι ἡ πορφύρα· αἱ δέ γε ἐταῖραι, καὶ μάλιστα αἱ
 ἁρμορφότεραι αὐτῶν, καὶ τὴν ἐσθῆτα ὅλην πορφυραῖν,
 καὶ τὴν δειρὴν χρυσοῖν πεποιήνται, τῷ πολυτελεῖ θηρώ-

tietatem repletur; quo positu templa faciebant antiqui:
 quod longitudo latitudini, & utrisque altitudo decora pro-
 portione respondet; quod fenestrae sunt liberae, & ad
 unamquamque partem anni recte dispositae: qui non iu-
 cunda haec omnia & digna laudibus? Insuper admiretur
 aliquis, quod in formoso lacunari nihil superfluum, in or-
 nato nihil, quod reprehendi possit, illa auri decora & com-
 mensurata distinctio, nihil habens in usu invidiosum; sed
 quantum etiam in muliere pudica & pulchra ad formam
 insigniorem reddendam sufficiat, aut tenue circa collum
 monile, aut in digito anulus habilis, aut inaures in auri-
 bus, aut fibula quaedam, aut cohibens comam fluctuan-
 tem taenia, quae tantum addat formae, quantum vesti pur-
 pura. At meretrices, praesertim si qua est deformior, &
 vestem totam purpuream, & collum sibi faciunt aureum,

μειναι τὸ ἐπαγωγὸν, καὶ τὸ ἐνδέον τῷ καλῷ, προσθήσει
 τοῦ ἔξωθεν τερπνοῦ παραμυθούμεναι. ἡγοῦνται γὰρ καὶ
 τὴν ὠλένην αὐτῶν στιλπνοτέραν φαίνεσθαι, συναπο-
 λάμπουσιν τῷ χρυσῷ, καὶ τοῦ ποδὸς τὸ μὴ εὐπερίγρα-
 φον, λύσειν ὑπὸ χρυσῷ σανδάλω, καὶ τὸ πρόσωπον αὐ-
 τὸ ἐρασμιώτερον γενήσεσθαι, τῷ Φαινοτάτῳ συνορώ-
 μενον. ἀλλ' ἐκεῖναι μὲν οὕτως. ἡ δὲ γε σώφρων γυνή
 χρυσῷ μὲν τὰ ἀρκούντα, καὶ μόνον τὰ ἀναγκαῖα προσ-
 χρεῖται, τὸ δ' αὐτῆς κάλλος, οὐκ ἂν αἰσχύνοιτο, οἶ-
 μαι, καὶ γυμνὸν δεικνύουσα. Καὶ τοῖνυν ἡ τοῦδε τοῦ οἴ- 8
 κου ὀροφῇ, μᾶλλον δὲ κεφαλῇ, εὐπρόσωπος μὲν καὶ
 καθ' ἑαυτήν, τῷ χρυσῷ δὲ ἐς τοσοῦτον κεκόσμηται, ἐς
 ὅσον καὶ οὐρανὸς ἐν νυκτὶ ὑπὸ τῶν ἀστέρων ἐκ διαστή-
 ματος περιλαμπόμενος, καὶ ἐκ δικλείμματος ἀνθῶν τῷ
 πυρί. εἰ δὲ γε πῦρ ἦν τὸ πᾶν, οὐ καλὸς ἂν, ἀλλὰ φο-
 βερὸς ἡμῖν ἔδοξεν. ἴδοι δ' ἂν τις οὐδ' ἄργον ἐνταῦθα τὸν

2 Ἠγοῦν γὰρ καὶ τὴν ὠλένην αὐταῖς στιλπνοτέραν ἴσασθαι σ. τ. χ. G.

Ipso pretio venantes illecebras, & quod pulchritudini deest,
 extra apponendis, quae aliquam suavitatem habent, solan-
 tes. Putant enim, & brachium sibi candidius visum iri, au-
 rum si una refulgeat; & pes quod minus circumscripte for-
 mosus est, illud occultatum iri sub aureo sandalio; ipsam
 faciem visum iri amabiliorem, si una cum eo, quod splen-
 didissimum est, adspiciatur. Atque istae quidem hoc modo.
 Verum modesta mulier auro, quantum fatis est, & ad ne-
 cessaria tantum utitur: suam vero pulchritudinem neque
 nudam ostendere erubescat. Igitur lacunar oeci huius, vel
 caput potius, formosum quidem per se quoque, auro ea-
 tenus ornatum est, quatenus etiam coelum noctu a stellis
 per intervalla collustratum, & ignibus per interstitia quae-
 dam a se remotis floret. Si vero totum esset ignis, non
 pulchrum nobis, sed terribile videatur. Videat autem hic

Lucian. Vol. VIII.

G

χρυσόν, οὐδὲ μόνου τοῦ τέρποντος εἵνεκα τῷ λοιπῷ κόσμῳ
 συνεσπαρμένον, ἀλλὰ καὶ αὐγὴν τινα ἡδεῖαν ἀπολάμ-
 πει, καὶ τὸν οἶκον ὅλον ἐπιχρῶννυσι τῷ ἐρυθρήματι. ὁπό-
 ταν γὰρ τὸ Φῶς προσπεσὼν ἐφάψεται, καὶ ἀναμιχθῇ
 τῷ χρυσῷ, κοινόν τι ἀπαστράπτουσι, καὶ διπλασίαν
 9 τοῦ ἐρυθρήματος ἐκφαίνουσι τὴν αἰθρίαν. Τὰ μὲν δὴ ὑψη-
 λὰ καὶ κορυφαῖα τοῦ οἴκου τοιαῦδε, Ὀμήρου τινὸς θεό-
 μενα ἐπαινέτου, ἵνα αὐτὸν ἢ ὑψόροφον, ὡς τὸν Ἑλένης
 θάλαμον, ἢ αἰγλήεντα, ὡς τὸν Ὀλυμπόν, εἴποι. τὸν
 δὲ ἄλλον κόσμον, καὶ τὰ τῶν τοίχων γράμματα, καὶ
 τῶν χρωμάτων τὰ κάλλη, καὶ τὸ ἐναργές ἐκάστου, καὶ
 τὸ ἀκριβές, καὶ τὸ ἀληθές, ἔαρος ὄψει καὶ λεμιῶνι δὲ
 εὐανθεῖ καλῶς ἂν ἔχοι παραβαλεῖν· πλὴν παρ' ὅσον ἐκεῖ-
 να μὲν ἀπανθεῖ, καὶ μαραίνεται, καὶ ἀλλάττεται, καὶ
 ἀποβάλλει τὸ κάλλος, ταῦτ' δὲ τὸ ἔαρ αἰόδιον, καὶ ὁ λει-
 μὼν ἀμάραντος, καὶ τὸ ἄνθος ἀθάνατον, ἄτε μόνης τῆς

10 Καὶ τὰ τῶν τοίχων γράμ.) Ταῖς γραφάς φησιν, ἥτοι τὰς ζωγραφίας,
 ὑφ' αἷς ἀνθρώπων καὶ φυτῶν μιμήματα εἰργασται, καὶ εἰ τί τοιοῦτο ἄλλο. V.

aliquis neque otiosum aurum, neque solius delectationis
 causa reliquo ornatui adpersum; verum splendore etiam
 quodam iucundo relucet, totique domui rutikum quen-
 dam colorem adiicit. Cum enim incidens lumen attingit au-
 rum, permixtumque illi est, commune quiddam refulgent,
 ac duplicem ruboris serenitatem reddunt. Excelsa ergo oe-
 ci & fastigio proxima talia sunt, Homero quodam lauda-
 tore indigentia, qui illam aut alté - fastigiatam, ut Hele-
 nae thalamum, aut splendidam, ut Olympum, forte dictu-
 rus esset. Ornatum vero reliquum, & picturas parietum,
 & colorum pulchritudinem, & evidentiam uniuscuiusque,
 accuratoremque, & veritatem, adspectui veris, & prato
 florido comparare rectum fuerit: nisi quod ista deflorent,
 marcescuntque, & mutantur, ac pulchritudinem amittunt;
 hoc vero perpetuum ver, & nunquam marcescens pra-

ὄψεως ἐφαπτομένης, καὶ δρεπομένης τὸ ἥδ' ὅτ' τῶν δρεπο-
 μένων. Τὰ δὲ τῶσαῦτα καὶ τῶσαῦτα, τίς οὐκ ἂν ἡσθεῖη 10
 βλέπων, ἢ τίς οὐκ ἂν προθυμηθεῖη καὶ παρὰ τὴν δύναμιν
 ἐν αὐτοῖς λέγειν, εἰδὼς αἰσχρὸν ὃν ἀπολεῖσθαι τῶν
 ὀρωμένων; ἐπαγωγότατον γάρ τι ἢ ὄψις τῶν καλῶν,
 οὐκ ἐπ' ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἵππος ἥδιον ἂν, οἶ-
 μαι, δράμοι κατὰ πρηνούς πεδίου, καὶ μαλακοῦ, προσ-
 ηνῶς δεχομένου τὴν βάσιν, καὶ ἡρέμα ὑπείκοντος τῷ
 ποδί, καὶ μὴ ἀντιτυποῦντος τῇ ὀπλῇ. ἅπαντι γοῦν τότε
 χρήται τῷ δρόμῳ καὶ ὅλον ἐπιδούς ἑαυτὸν τῷ τάχει,
 ἀμιλλᾶται καὶ πρὸς τοῦ πεδίου τὸ κάλλος. Ὅθ' ὅτε ταῦς, 11
 ἢ πρὸς ἀρχομένου, πρὸς λειμῶνά τινα ἐλθὼν, ὅποτε καὶ τὰ
 ἀνθή προείσιν, οὐ ποθεινότερα μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἂν
 εἴποι τις ἀνθηρότερα, καὶ τὰς βαφὰς καθαρώτερα, τότε
 καὶ οὗτος ἐμπετάσας τὰ πτερὰ, καὶ ἀναδείξας τῷ ἡλίῳ,
 καὶ τὴν οὐρὰν ἐπάρας, καὶ πάντοθεν αὐτῷ περιστήσας,
 10 Καὶ ὄργιλον ἐπιδούς ἑαυτ.) Γραι. καὶ ὀλίγον. G.

tum, & flos aeternus, quem solus attingat visus, & spe-
 ctaculi illam suavitatem demetat. Haec igitur tanta ac ta-
 lia quis non cum voluptate videat? aut quis non cupiat,
 etiam praeter vires, inter haec verba facere? qui sciat, tur-
 pissimum esse non paria facere his, quae videmus. Est enim
 res illecebrarum plena pulchrarum rerum adspectus, non in
 hominibus modo, sed equis etiam lubentius, puto, de-
 currat per pronum campum ac mollem, placide accipien-
 tem gressus, & molliter pedi cedentem, nec repellentem
 ungulas. Omnibus enim tum utitur viribus ad currendum,
 totumque se celeritati impendit; eaque cum campi pulchri-
 tudine certat. Ac pavo sub veris initia in campum ve-
 niens, cum flores etiam prodeunt non desiderabiliores tan-
 tum, verum etiam, ut dicat aliquis, floridiores, colori-
 busque purioribus; ipse quoque passis pennis ac soli osten-
 sis, elata cauda & in orbem circa se erecta, suos itidem

- ἐπιδείκνυται τὰ ἄνθη τὰ αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔαρ τῶν πτερῶν, ὥσπερ αὐτὸν προκαλοῦντος τοῦ λειμῶνος ἐς τὴν ἀμίλλαν. ἐπιστρέφει γοῦν ἑαυτὸν, καὶ περιάγει, καὶ ἐκπομπεύει τῷ κάλλει. ὅτε δὴ καὶ θαυμασιώτερος φαίνεται πρὸς τὴν αὐγὴν, ἀλλαττομένων αὐτῷ τῶν χρωμάτων, καὶ μεταβαινόντων ἡρέμα, καὶ πρὸς ἕτερον εὐμορφίας εἶδος τρεπομένων. πάσχει δὲ αὐτὸ μάλιστα ἐπὶ τῶν κύκλων, οὓς ἐπ' ἄκροις ἔχει τοῖς πτεροῖς, ἱριδὸς τινος ἑκαστον περιβεύσης. ὃ γὰρ τέως χαλκὸς ἦν, τοῦτο ἐγκλιναντος ὀλίγον, χρυσὸς ὤφθη, καὶ τὸ ὑπὸ τῷ ἡλίῳ κυαναυγές, εἰ σκιασθεῖν, χλοαυγές ἐστίν· οὕτω μετακοσ-
12. μεῖται πρὸς τὸ Φῶς ἢ πτέρωσις. "Οτι μὲν γὰρ καὶ ἡ θάλαττα ἱκανὴ προκαλέσασθαι, καὶ εἰς ἐπιθυμίαν ἐπισπᾶσθαι ἐν γαλήνῃ φανεῖσα, ἵστε, καὶ μὴ εἰπὼ ὥστε, εἰ καὶ παντάπασιν ἡπειρώτης καὶ ἀπειρόπλους τις εἴη, πάντως ἂν ἐβελήσειε καὶ αὐτὸς ἐμβῆναι,

flores exponit, suarumque ver pennarum, prato velut ad certamen ipsum provocante. Convertit se itaque & circumagit, & pulchritudinis suae quandam velut pompam agit: ubi sane admirabilior etiam videtur, mutantibus subinde ad lucem coloribus, & sensim in aethos transeuntibus, atque in aliam se pulchritudinis speciem vertentibus. Maxime hoc illi accidit in illis orbibus, quos in extremis habet pennae, quorum unumquemque velut iris quaedam circumcui. Quod enim modo aes erat, hoc, modice illo inclinate, aurum videtur: atque ille caeruleus ad solem splendor si inumbretur, viridem lucem spargit: ita alium atque alium ornatum pennae illius ad lucem induunt. Quin ipsum etiam mare habere, quo nos alliciat, & cupidine quadam, cum tranquillum est, ad se trahat, vel me tacente nostis; cum etiam si aliquis plane mediterraneus sit & navigandi imperitus, tamen & ipse conscendere navim velit, & cir-

καὶ περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπᾶσαι,
καὶ μάλιστα εἰ βλέποι τὴν μὲν αὔραν κούφως ἐπουριά-
ζουσαν τὴν ὁδόν, τὴν δὲ ναῦν προσηνῶς τε καὶ λείως ἐπ’
ἄκρων ἡρέμα διολισθαίνουσαν τῶν κυμάτων. Καὶ τοί- 13
νυν καὶ τοῦδε τοῦ οἴκου τὸ κάλλος ἱκανὸν καὶ παρορμη-
σαι ἐς λόγους, καὶ λέγοντα ἐπεγεῖραι, καὶ πάντα τρό-
πον εὐδοκιμῆσαι παρασκευάσαι. ἐγὼ μὲν δὴ τούτοις πεί-
θουμαι, καὶ ἤδη πέπεισμαι, καὶ ἐς τὸν οἶκον ἐπὶ λόγοις
παρελήλυθα, ὥσπερ ἀπὸ ἰϋγγος ἡ Σειρῆνος τῷ κάλλει
ἐλκόμενος, ἐλπίδα οὐ μικρὰν ἔχων, εἰ καὶ τέως ἡμῖν
ἄμφοροι ἦσαν οἱ λόγοι, καλοὺς αὐτοὺς φανεῖσθαι καθ-
άπερ ἐσθῆτι καλῇ κεκοσμημένους. Ἄλλος δὲ τις οὐκ 14
ἀγενεὶς λόγος, ἀλλὰ καὶ πάνυ γενναῖος, ὥς φησι, καὶ
μεταξὺ μου λέγοντος ὑπέκρουε, καὶ διακόπτειν ἐπειράτο
τὴν ῥῆσιν. καὶ ἐπειδὴ πέπαυμαι, οὐκ ἀληθῆ ταῦτα λέ-
γειν φησὶ με, ἀλλὰ θαυμάζειν, εἰ φάσκοιμι ἐπιτη-

4 Διολισθαίνουσαι τῶν κυμάτων)
Ὡς καινὰ σου αἱ παραδείξεις,
Λουκιανῆ; V.

9 Ἀπὸ ἰϋγγος) Ex Theocrito:
ἰϋγγὲ ἔλκε τὸ τῆνον ἐμὸν πατὶ δῶμα
τὸν ἀνδρα. G.

cumnavigare, & multum discedere de terra, idque inprimis si videat ab aura secunda leniter inflari vela, navim autem blando levique motu per summos labi fluctus. Itaque huius etiam pulchritudo oeci apta est, quae impellat ad dicendum, & dicentem excitet, & plausum illi omni ratione paret. Equidem his ipsis moveor, & iam sum motus, & in oecum dicendi causa ingressus sum, tanquam ab iynge quadam aut Sirene tractus a pulchritudine, spe non parva fretus, etiamsi ad hunc diem informis nostra fuit oratio, pulchram visum iri, velut veste honesta ornatam. Verum enimvero etiam alia non ignava oratio, sed generosa, ut videri vult, cum inter dicendum me interpellavit, & abrumpere dictionem conata est, tum postquam desii, non vera, ait, me dixisse, sed mirari se, si aptiorem

δειότερον εἶναι πρὸς λόγων ἐπίδειξιν οἴκου κάλλος, γρά-
 Φῃ καὶ χρυσῷ κεκοσμημένον. αὐτὸ γὰρ που τούνακτίον
 ἀποβαίνειν. μᾶλλον δέ, εἰ δοκεῖ, αὐτὸς παρελθὼν ὁ λό-
 γος ὑπὲρ ἑαυτοῦ, καθάπερ ἐν δικασταῖς ὑμῖν, εἰπάτω,
 ὅπῃ λυσιτελέστερον ἡγείται τῷ λέγοντι εὐτέλειαν οἴκου,
 καὶ ἀμορφίαν. ἐμοῦ μὲν ἀκηκόατε ἤδη λέγοντος, ὥστε
 οὐδὲν δεόμεναι δις περὶ τῶν αὐτῶν εἰπεῖν. ὁ δὲ παρελθὼν ἤδη
 λεγέτω, καὶ γὰρ σιωπήσομαι, καὶ πρὸς ὀλίγον αὐτῷ με-
 15 ταστήσομαι. Ἄνδρες ταῖνυν δικασταί, Φησὶν ὁ λόγος,
 ὁ μὲν προειπὼν ῥήτωρ, πολλὰ καὶ μεγάλα τόνδε τὸν οἴ-
 κον ἐπῆνεσε, καὶ τῷ ἑαυτοῦ λόγῳ ἐκόσμησεν· ἐγὼ δὲ
 τοσούτου δέω ψόγον αὐτοῦ διεξελεύσεσθαι, ὥστε καὶ τὰ
 ὑπ' ἐκείνου παραλελειμμένα προσθήσειν μοι δοκῶ. ὅσα
 γὰρ ἂν ὑμῖν καλλίων φαίνεται, τοσῶδε ὑπεναντίως τῇ
 τοῦ λέγοντος χρεῖα δειχθήσεται. καὶ πρῶτόν γε ἐπειδὴ
 γυναικῶν, καὶ κόσμου, καὶ χρυσοῦ ἐκείνος ἐμνημόνευσε,

esse ad edenda eloquentiae specimina dicam pulchritudinem
 oeci pictura & auro ornata. Contrarium enim quodam-
 modo evenire. Quia, si videtur, ipsa in medium progres-
 sa oratio pro se apud vos, tanquam iudices, dicat, quare
 commodiorem esse putet dicenti vilitatem loci atque de-
 formitatem. Me quidem orantem iam audistis: ergo non
 opus est, me bis de eadem re verba facere. Ista vero iam
 progressa in medium dicat: tacebo interim ego, & pau-
 lulum illi decedam. Sic igitur oratio: Qui modo dixit orator,
*Iudices, multis & magno opere laudavit hunc oecum, suaeque il-
 lum oratione ornavit. Ego vero tantum abest, ut reprehensionem
 illius velim dicere, ut etiam praetermissa ab illo additurus mihi
 videar. Quo enim ille vobis pulchrior videbitur, tanto magis con-
 trarius dicentis usui ostendetur. Ac primum, quandoquidem mu-
 lierum, & mundi, & auri mentionem, iste fecit, etiam mihi, ut*

καί μοι ἐπιτρέψατε χρῆσασθαι τῷ παραδείγματι. Φημί γάρ οὖν καὶ γυναῖξί καλαῖς οὐχ ὅπως συλλαμβάνειν ἐς τὸ εὐμορφότερον, ἀλλὰ καὶ ἐναντιοῦσθαι τὸν κόσμον τὸν παλύν, ὅποτε τῶν ἐντυγχανόντων ἕκαστος ὑπὸ τοῦ χρυσοῦ, καὶ τῶν λίθων τῶν πελυτελῶν ἐκπλαγεῖς, ἀντὶ τοῦ ἐπαινεῖν ἢ χρόαν, ἢ βλέμμα, ἢ δειρὴν, ἢ πῆχυν, ἢ δάκτυλον. ὁ δὲ ταῦτ' ἀφῆς, ἐς τὴν σαρδῶν, ἢ τὸν σμάραγδον, ἢ τὸν ὄρμον, ἢ τὰ ψέλλον ἀποβλέπει, ὥστε ἄχθοιτο ἂν εἰκότως παρορωμένη, διὰ τὸν κόσμον, οὐκ αἰγόντων σχολὴν ἐπαινεῖν αὐτὴν τῶν θεατῶν, ἀλλὰ πάρεργον αὐτῆς ποιουμένων τὴν θέαν. Ὅπερ ἀνάγκη, 16 οἶμαι, παθεῖν καὶ τὸν ἐν οὕτω καλοῖς ἔργοις λόγους δεικνύοντα. λανθάνει γὰρ ἐν τῷ μεγέθει τῶν καλῶν τὸ λεχθέν, καὶ ἀμαυροῦται, καὶ συναρπάζεται, καθάπερ εἰ λύχνον τις εἰς πυρκαϊᾶν μεγάλην φέρων ἐμβάλοι, ἢ μύρμηκα ἐπ' ἐλέφαντος ἢ καμήλου δεικνύσι. τοῦτο γοῦν φυλακτέον τῷ λέγοντι καὶ προσέτι γε μὴν καὶ τὴν Φω-

ea similitudine utar, permittite. Aio enim ego, pulchris etiam mulieribus non modo nihil ad hoc, ut formosiores videantur, conferre, sed contrarium etiam esse mundum copiosum, cum videndum unusquisque ab auro & lapidibus pretiosis percussus, pro eo, quod laudare debebat aut colorem, aut oculorum coniectum, aut collum, aut brachium, aut digitum; relictis hisce ad Sardam aut Smaragdum, aut monile, aut armillam respicit; adeo ut illa habeat, quod indigne ferat, se propter mundum praetervideri, non habentibus otium ad eam laudandam spectatoribus, sed obiter tantum ad ipsam respicientibus. Quod quidem necessario etiam accidere arbitror illi, qui inter opera adeo pulchra dicendi facultatem velit ostendere. Delitescit enim, quidquid dicitur in magna vi rerum pulchrarum, & obscuratur, atque una abripitur, quasi lucernam quis magnum in incendium iniiciat, aut formicam in elephanto vel camelo ostendat. Hoc ergo cavendum dicenti. Ad

ἣν αὐτὴν ἐπιταράττεται, ἐν οὕτως εὐφώνῳ καὶ ἡχίαντι οἴκῳ λέγων. ἀντιφθέγγεται γὰρ, καὶ ἀντιφωνεῖ, καὶ ἀντιλέγει, μᾶλλον δὲ ἐπικαλύπτει τὴν βοὴν, οἷόν τι καὶ σάλπιγξ ὁρᾷ τὸν αὐλόν, εἰ συναυλοῖεν, ἢ τοὺς κελευστοὺς ἢ θάλαττα, ὅποταν πρὸς κύματος ἤχον ἐπάδειν τῇ εἰρεσίᾳ θέλωσιν. ἐπικρατεῖ γὰρ ἡ μεγαλοφωνία,
 17 καὶ καταφιωπᾷ τὸ ἥττον. Καὶ μὴν καίκεῖνο, ὅπερ ἔφη ὁ ἀντίδικος, ὡς ἄρα ἐπεγεῖρει ὁ καλὸς οἶκος τὸν λέγοντα, καὶ προθυμότερον παρασκευάζει· ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιεῖ. ἐκπλήττει γὰρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὴν λογισμὸν διαταράττει, καὶ δειλότερον ἐργάζεται ἐνθυμούμενον ὡς ἀπάντων ἐστὶν αἰσχιστον ἐν εὐμόρφῳ χωρίῳ μὴ ἁμοίους φαίνεσθαι τοὺς λόγους. ἐλέγχων γὰρ οὗτός γε ὁ φανερώτατος, ὥσπερ ἂν εἴ τις πανοπλίαν καλὴν ἐνδύς, ἔπειτα φεύγει πρὸ τῶν ἄλλων, ἐπισημότερος ὢν δειλὸς ἀπὸ τῶν ὅπλων. τοῦτο δὲ μοι δοκεῖ λογισάμενος καὶ ὁ τοῦ Ὀμήρου ῥήτωρ ἐκεῖνος, εὐμορφίας ἐλάχιστον φρον-

16 Καὶ ὁ τοῦ Ὀμήρου ῥήτωρ φησὶν Ὀμηρος, Ἀλέξανδρον θεοεικεῖνος) Εἰς Πάριον Ἀλέξανδρον, ὡς δὴ, ὁ λόγος φησὶ. V.

haec vox etiam ipsa confunditur, in vocali adeo & sonoro oeco dicentis. Resonat enim, & reclamationes, & contra dicit, aut potius occultat clamorem, quate quid etiam tuba facit tibiae, si una canans, aut celeusma canentibus mare, si per fluctus illum sonum accinere remigio velint. Vincis nimirum sonus magnus, & ad silentium illum, qui minor est, redigit. Quin illud ipsum, quod decebat adversarius, excitari a pulchro oeco dicentem, & alacritatem reddi, illius, mea quidem sententia, fit contrarium. Percellit enim ac terret, & cogitationem perturbat, facitque timidiorem, dum cogitat, omnium turpissimum esse, si in loco formoso habita non similis ei videatur oratio. Sic enim manifestissime aliquis deprehendatur. Velut si quis armis indutus pulcherrimis deinde fugiat ante alios, cuius nempe ignavia ipsis ab armis fiat apertior. Hoc ipsum perpendens Homericus ille orator videtur minimam curam

τίσαι, μάλλον δὲ καὶ παντελῶς αἰόρει Φωτὶ ἑαυτὸν
 ἀπεικάσαι, ἵνα αὐτῶν παραδοξότερον Φαίνεται τῶν λό-
 γων τὸ κάλλος, ἐκ τῆς πρὸς τὸ ἀμωρότερον ἐξετάσεως.
 ἄλλως τε ἀνάγκη πᾶσα καὶ τὴν τοῦ λέγοντος αὐτοῦ
 διανοίαν ἀσχολεῖσθαι περὶ τὴν θεάν, καὶ τῆς Φρόντιδος
 τὸ ἀκριβὲς ἐκλύειν, τῆς ὅψιως ἐπικρατούσης, καὶ πρὸς
 αὐτὴν καλούσης, καὶ τῷ λόγῳ προσέχειν οὐκ ἑώσης.
 ὥστε τίς μηχανὴ μὴ οὐχὶ πάντως ἐλάττον εἶναι αὐτὸν,
 τῆς ψυχῆς διατριβούσης περὶ τὸν τῶν ὁρωμένων ἔπαινον;
 Ἐγὼ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ οἱ παρόντες αὐτοὶ, καὶ πρὸς 18
 τὴν ἀκρόασιν παρελημμένοι, ἐπειδὴν εἰς τὸν τοιοῦτον οἴ-
 κον παρέλθωσιν, ἀντὶ ἀκροατῶν θεαταὶ καθίστανται.
 καὶ οὐχ οὕτω Δημοδόκος, ἢ Φήμιος, ἢ Θάμυρις, ἢ Ἀμ-
 Φίων, ἢ Ὀρφεύς τις λέγων ἔστιν, ὥστε ἀποσπᾶσαι τὴν
 διανοίαν αὐτῶν ἀπὸ τῆς θεᾶς. ἀλλ' οὖν ἕκαστος, ἐπει-
 δὴν μόνον ὑπερβῇ τὸν εὐδὸν, ἀθρόω τῷ κάλλει περιχυ-
 θεῖς, λόγων μὲν ἐκείνων, ἢ ἀκρόασεως, ἀλλ' οὐδὲ τὴν

13 Δημοδόκος, καὶ Φήμ.) Ὅνόματα μουσικῶν τε καὶ μελοδῶν. G.

*habuisse pulchritudinis; potius imperito omnium homini se affi-
 milasse, ut ipsius pulchritudo orationis tanto admirabilior ex ipsa
 ad illam deformitatem comparatione appareret. Alioqui necesse est,
 ipsum dicentis animum occupari in spectaculo, & exquisitam il-
 lam curam remittere, cum vincat illa species, & ad se vocet, atque
 attendere ad orationem non patiaur. Quomodo ergo fieri potest,
 ut non omnino dicat deterius, occupato circa laudem eorum, quae
 videntur, animo? Omitto dicere, quod ipsi etiam praesentes &
 ad audiendum assumti, cum intrant in talem oecum, spectatores
 fiunt pro auditoribus. Neque quisquam ita vel Demodocus est,
 vel Phemius in dicendo, vel Thamyris, vel Amphion, vel Or-
 pheus adeo, qui abstrahere mentem illorum a spectaculo possit;
 verum unusquisque transmissio solum limine, conferta illa pulchri-
 tudine circumfusius, orationem illam, sive auditionem, nec omni-*

ἀρχὴν αἰῶντι ἔοικεν· ὅλος δὲ πρὸς τοῖς ὀρωμένοις ἐστίν, εἰ μὴ τύχοι τις παντελῶς τυφλὸς ὢν, ἢ ἐν νυκτὶ, ὥσπερ ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή, ποιοῖτο τὴν ἀκρόασιν.

19 Ὅτι γὰρ οὐκ ἀξιόμαχον λόγων ἰσχὺς ὄφει ἀνταγωνίσασθαι, καὶ ὁ Σειρήνων μῦθος παρατεθείς, τῷ περὶ τῶν Γοργόνων διδάξειεν ἄν' ἐκείναι μὲν γὰρ ἐκῆλουν τοὺς παραπλέοντας, μελωδοῦσαι, καὶ κολακεύουσαι τοῖς ἄσμασι, καὶ καταπλεύσαντας ἐπιπολὺ κατεῖχον, καὶ ὅλως τὸ ἔργον αὐτῶν ἐδεῖτό τινος διατριβῆς· καὶ πού τις αὐτὰς καὶ παρέπλευσε, καὶ τοῦ μέλους παρήκουσε. τὸ δὲ τῶν Γοργόνων κάλλος, ἅτε βιαιότατόν τε ὄν, καὶ τοῖς καιριωτάτοις τῆς ψυχῆς ὀμιλοῦν, εὐθὺς ἐξίστη τοὺς ἰδόντας, καὶ ἀφῶνους ἐποίει· ὥς δὲ ὁ μῦθος βούλεται, καὶ λέγεται, λίθιναι ἐγίγνοντο ἀπὸ τοῦ θαύματος. ὥστε καὶ ὃν ὑπὲρ τοῦ τὰὼ λόγον εἶπε πρὸς ὑμῖας μικρὸν ἐμπροσθεν, ὑπὲρ ἑμαυτοῦ εἰρησθαι νομίζω. καὶ γὰρ ἐκεῖκου ἐν τῇ ὄφει, οὐκ ἐν τῇ Φωνῇ τὸ τερπνόν. καὶ εἰ γέ τις

11. Τῶν Γοργῶν κάλλος) Ὅτι αἱ σπᾶσαι οἰοῖν ἀπελῖθου τοὺς ἀ-
Γοργόνας κάλλει καὶ εὐμορφίᾳ ἐξ- δρώπους. V.

no audire videtur; sed totus est in his, quae videntur, nisi quis forte plane caecus sit, aut noctu, ut illud Arcopagitarum consilium, audiat. Neque enim satis valere vim verborum, quoties cum visu pugnandum est, Sirenum etiam fabula, cum altera Gorgonum composita, doceat. Nam illae quidem praeternavigantes mulcebant, canendo & adulando carminibus, detinebantque appulso, & mora omnino quadam opus illarum indigebat. Et aliquando aliquis praeternavigavit, & inaudita praetermisit illorum carmina. At Gorgonum pulchritudo, quae esset violentissima, & ad principes animae partes pertineret, statim videntes extra se rapiebat, faciebatque mutos: ut vero vult fabula, ac dicitur, lapidei praecipue admiratione facti sunt. Igitur & quae de pavone paulo ante ad vos iste dixit, ea pro me dicta arbitror. Etenim illius quoque quod delectat, in specie inest, non in voce. Et si quis iux-

παρεστησάμενος τὴν ἀηδὸν ἢ τὸν κύκνον, ἄδειν κελεύ-
 αι, μεταξὺ δὲ αἰδόντων παραδείξειε τὸν ταῶ σιωπῶντα,
 εὖ οἶδ' ὅτι ἐπ' ἐκείνων μεταβήσεται ἡ ψυχὴ, μακρὰ χαί-
 ρειν Φράσασα τοῖς ἐκείνων ἄσμασιν. οὕτως ἄμαχόν τι
 εἴκειν εἶναι ἢ δι' ὅψεως ἡδονή. Καὶ ἔγωγε, εἰ βούλεσθε, 20
 μάρτυρα ὑμῖν παραστήσομαι σοφὸν ἄνδρα, ὃς αὐτίκα
 μοι μαρτυρήσει, ὡς πολὺ ἐπικρατέστερά ἐστι τῶν ἀκουο-
 μένων τὰ ὀρώμενα. καὶ μοι σὺ ἤδη, ὁ κήρυξ, προσκά-
 λει αὐτὸν Ἡρόδοτον τοῦ Λύξου Ἀλικαρνασσόθεν καππει-
 δὴ καλῶς ποιῶν ὑπήκουσε, μαρτυρεῖτω παρελθών. ἀνα-
 δεξασθε δὲ αὐτὸν, ἴαστ' ἢ πρὸς ὑμᾶς λέγοντα, ὥσπερ
 αὐτῷ ἔθος. Ἀληθέα τὰδε ὁ λόγος ὑμῖν, ἄνδρες δικασταί,
 μυθέεται, καὶ οἱ πείθεσθε ὅσα ἂν λέγῃ τούτων πέρι,
 ὅψιν ἀκοῆς προτιμέων. ὧτα γὰρ τυγχάνει εἶντα ἀπι-
 στότερα ὀφθαλμῶν. ἀκούετε τοῦ μάρτυρος, ἂ φησιν, ὡς
 τὰ πρῶτα τῇ ὄψει ἀπεδόδωκεν; εἰκότως. τὰ μὲν γὰρ
 ἔπειτα πτερόεντά ἐστι, καὶ οἴχεται ἅμα τῷ προελθεῖν

*ea collocatos hinc lusciniam & cygnum canere iubeat, hinc in-
 ter ipsum cantum tacentem ostendat pavonem; novi ego, transitu-
 ram ad hunc mentem, longum valere iussis illorum cantibus: adeo
 invictum quid esse videtur ea, quae per visum voluptas contin-
 git. Et ego, si vultis, testem ad vos allegabo virum sapientem,
 qui statim testimonium mihi perhibebit, multo, quae videntur, his,
 quae auditu percipiuntur, esse validiora. Et mihi tu iam, praeco,
 huc voca ipsum Herodotum, Lyxi filium, Halicarnasso. Et quan-
 do, praeclare ille quidem, obsecutus est, in medium progressus
 iam dicat testimonium. Patiimini autem illum Ionice vobiscum pro
 more suo loqui: Vera ista haec oratio apud vos, iudices,
 loquitur, & credite illi, quae in hanc sententiam dixerit,
 visum esse praeferendum auditui: aures enim oculis fere
 sunt infideliores. Auditis testem, quae dicat, ut primas tribuat
 visui. Merito sane. Verba enim alata sunt, & abeunt, & simul,*

ἀποπτάμενα· ἡ δὲ τῶν ὁρωμένων τέρψις, αἰὶ παρόντων
σα, καὶ παραμένουσα, πάντως τὸν θεατὴν ὑπάγεται.

- 21 Πῶς οὖν οὐ χαλεπὸς τῷ λέγοντι ἀνταγωνιστὴς, οἶκος
οὕτω καλὸς, καὶ περίβλεπτος ὢν; μᾶλλον δὲ τὰ μέ-
γιστον οὐδέπω Φημί ὑμεῖς γὰρ αὐτοὶ οἱ δικασταί, καὶ
μεταξὺ λεγόντων ἡμῶν, εἰς τὴν ὀροφὴν ἐπεβλέπετε, καὶ
τοὺς τοίχους ἐθαυμάζετε, καὶ τὰς γραφὰς ἐξητάζετε·
πρὸς ἐκάστην ἀποστρεφόμενοι. καὶ μὴδὲν αἰσχυρῆτε·
συγγνώμη γάρ, εἴ τι ἀνθρώπινον πεπόνθατε, ἄλλως τε,
καὶ πρὸς οὕτω καλὰς καὶ ποικίλας τὰς ὑποθέσεις. τῆς
γὰρ τέχνης τὸ ἀκριβές, καὶ τῆς ἱστορίας μετὰ τοῦ ἀρ-
χαίου τὸ ὠφέλιμον, ἐπαγωγὸν ὡς ἀληθῶς, καὶ πεπαι-
δευμένων θεατῶν δεόμενον. καὶ ἵνα μὴ πάντα ἐκείσθαι
ἀποβλέπητε, ἡμᾶς ἀπολιπόντες, φέρε, ὡς οἷόν τε γρά-
ψωμαι αὐτὰ ὑμῖν τῷ λόγῳ. ἡσθήσεσθε γάρ, οἶμαι,
ἀκούοντες, ἃ καὶ ὁρῶντες θαυμάζετε. καὶ ἴσως ἂν με
καὶ δι' αὐτὸ ἐπαινέσαιτε, καὶ τοῦ ἀντιδίκου προτιμήσαι-
τε, ὡς καὶ αὐτὸν ἐπιδείξαντα, καὶ διπλασιάσαντα ὑμῖν

dum prodeunt, a volant. Verum delectatio ex his, quae videntur,
adstans semper ac manens, subit omnino spectatorem. Quis igitur
non validus dicenti adversarius sit oecus adeo pulcher, adeo spe-
ctabilis? Quin, quod maximum est, nondum dico. Vos enim ipsi,
iudices, dum nos dicimus, lacunar respiciebatis, muros admira-
bamini, picturas examinabatis, conversi ad singulas. Nec est, quod
vos pudeat. Ignoscendum enim, si quid humani vobis acciderit:
praesertim in argumentis ita pulchris, ita variis. Ars enim exqui-
sita, & historiae cum antiquitate utilitas, illecebras habens vere,
& eruditus spectatoribus indigent. Et ne omnino relictis nobis eo
respiciatis, age, quantum eius fieri potest, verbis illa vobis de-
pingam. Delectabimini enim, puto, iis audiendis, quae spectan-
tibus admirationi sunt. Ac forte illo ipso nomine me laudabitis,
& adversario praeponebis, ut qui & ipse ostendam oecum, & vo-

τὴν ἡδονήν. τὸ χαλεπὸν δὲ τοῦ τολμήματος ὁρᾶτε, ἄνευ
 χρωμάτων, καὶ σχημάτων, καὶ τόπου, συστήσασθαι
 τοσαύτας εἰκόνας· ψιλὴ γάρ τις ἢ γραφὴ τῶν λόγων.
 Ἐν δεξιᾷ μὲν οὖν εἰσιόντι, Ἀργολικῷ μῦθῳ ἀναμέμ- 24
 κται πάθος Αἰθιοπικόν, ὁ Περσεὺς τὸ κῆτος Φονεύει, καὶ
 τὴν Ἀνδρομέδαν καθαιρεῖ, καὶ μετὰ μικρὸν γαμήσει,
 καὶ ἄπεισιν, αὐτὴν ἄγων· πάρεργον τοῦτο τῆς ἐπὶ Γορ-
 γόνας πτήσεως· ἐν βραχεὶ δὲ πολλὰ ὁ τεχνίτης ἐμιμή-
 σατο, αἰδῶ παρθένου, καὶ φόβον· ἐπισκοπεῖ γὰρ τὴν
 μάχην ἄνωθεν ἐκ πέτρας, καὶ νεανίου τόλμαν ἐρωτικὴν,
 καὶ θηρίου ὄψιν ἀπρόσμαχον· καὶ τὸ μὲν ἔπεισι πεφρι-
 κὸς ταῖς ἀκάνθαις, καὶ δεδιττόμενον τῷ χάσματι· καὶ
 ὁ Περσεὺς δὲ τῇ λαιᾷ μὲν προδείκνυσι τὴν Γοργόνα· τῇ
 δεξιᾷ δὲ καθικνεῖται τῷ ξίφει. καὶ τὸ μὲν ὅσον τοῦ κῆ-
 τους εἶδε τὴν Μέδουσαν, ἥδη λίθος ἐστί· τὸ δ' ὅσον ἔμ-
 ψυχον μένει, τῇ ἄρπῃ κόπτεται. Ἐξῆς δὲ μετὰ τήνδε 25
 τὴν εἰκόνα, ἕτερον γράμμα γέγραπται δικαιοτάτον, οὗ
 τὸ ἀρχέτυπον ὁ γραφεὺς παρ' Εὐρυπίδου ἢ Σοφοκλέους

lupratem vobis geminem. Difficultatem autem incepti mei videte;
qui audeam sine coloribus, & figuris, & loco, tot imagines con-
stituere. Tenuis nempe est verborum pictura. Igitur ad dextram
intranſi Argolicæ fabulae Aethiopicus affectus permixtus est. Per-
seus cetum interficit, & liberat Andromedam, uxorem paulo post
sibi habiturus, abſque illam ducens. Agit hoc obiter in ſuo ad
Gorgonas volatu. In brevi autem tabella multa expreſſit artifex:
pudorem virginis ac metum; inſpicit enim pugnam deſuper e ſco-
pulo: & auſum iuvenis amatorium, & difficilem oppugnatum ſpe-
ciem belluæ. Atque hæc quidem irruit ſpinis horrens, ac terri-
bilis riſtu: Perſeus autem larva Gorgonem obſcit, dextra ferit
gladio; & qua parte vidit Meduſam cetus, iam lapis eſt; qua
adhuc vivit, falce caeditur. Deinde poſt hanc imaginem, alia ta-
bula picta eſt plena iuſtitia, cuius animale exemplum ab Euri-

δοκεῖ μοι λαβεῖν. ἐκείνοι γὰρ ὁμοίαν ἔγραφαν τὴν εἰκόνα, τῷ νεανία τῷ ἑταίρῳ, Πυλάδης τε ὁ Φωκεὺς, καὶ Ὀρέστης, δοκοῦντε ἤδη τεθνάναι, λαθόντε τὰ βασίλεια, καὶ παρελθόντε, Φονεύουσιν ἄμφω τὸν Αἰγισθον. ἡ δὲ Κλυταιμνήστρα ἤδη ἀνήρηται, καὶ ἐπ' εὐνῆς τινος ἡμίγυμνος πρόκειται, καὶ θεραπεία πᾶσα, ἐκπεπληγμένοι τὸ ἔργον, οἱ μὲν ὥσπερ βοῶσιν, οἱ δὲ τινες, ὅπῃ Φύγωσι, περιβλέπουσι. σεμνὸν δέ τι ὁ γραφεὺς ἐπενόησε, τὸ μὲν ἀσεβὲς τῆς ἐπιχειρήσεως δείξας μόνον, καὶ ὥς ἤδη πεπραγμένον παραδραμῶν, ἐμβραδύνοντας δὲ τοὺς νεανίσκους ἐργασάμενος τῷ τοῦ μοιχοῦ

24 Φόνῳ. Μετὰ δὲ τοῦτο Θεός ἐστιν εὐμορφος, καὶ μεῖράκιον ὥραϊον, ἐρωτική τις παιδιὰ· ὁ Βράγχος ἐπὶ πέτραις καθήμενος, ἀνέχει λαγῶν, καὶ προσπαίζει τὸν κύνα. ὁ δὲ πηδησομένῳ ἔοικεν ἐπ' αὐτὸν εἰς τὸ ὕψος· καὶ Ἀπόλλων παρεστὼς μειδιᾷ, τερπόμενος ἀμφοῖν, καὶ τῷ παι-

25 δι παίζοντι, καὶ πειρωμένῳ τῷ κυνί. Ἐπὶ δὲ τούτοις ὁ

pide vel Sophocle sumfisse pictor videtur, qui similem & ipsi pinxerunt imaginem: Iuvenes duo sodales, Pylades Phocensis atque Orestes, qui iam putabantur esse mortui, atque sic latentes, in regiam intrant, interficiuntque ambo Aegisthum. Clytaemnestra vero iam occisa in cubili quodam seminuda iacet, ac ministerium omne circumstat, consternati facinore, alii clamant; alii quorsum fugiant, circumspiciunt. Speciose illud commentus est pictor, cum, impium quod fuit in hoc facinore, ostendit modo, & tanquam perpetratum iam praetercucurrit: sed immorantes pinxit iuvenes in caede adulteri. Post haec vero formosus Deus est, & adolescentulus pulcher, lusus quidam amatorius. Branchus in petra sedens, leporem retinet, & alludit cani: hic vero assilientis ad ipsum in altum speciem habet. Atque adstans Apollo subridet, delectatus utroque, & puero ludente, & tentante captivam cane. Post ista

Περσεὺς πάλιν τὰ πρὸ τοῦ κήτους ἐκείνα τολμῶν, καὶ ἡ Μέδουσα τεμνομένη τὴν κεφαλὴν, καὶ Ἀθηναῖα σκέπουσα τὸν Περσέα· ὁ δὲ τὴν μὲν τόλμαν εἰργασται, τὸ δὲ ἔργον αὐχὲν εἰώρακέ πω, ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, τῆς Γοργόνος τὴν εἰκόνα. οἶδε γὰρ τὸ πρόστιμον τῆς ἀληθείας ὀφείας. Κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον, ἄνω τῆς ἀντίθυρος, 26 Ἀθηναῖα ναὸς πεποιήται, ἡ θεὸς λίβου λευκοῦ, τὸ σχῆμα οὐ πολεμιστήριον, ἀλλ' οἷον ἂν γένοιτο εἰρήνην ἀγούσης θεοῦ πολεμικῆς. Εἶτα μετὰ ταύτην ἄλλη Ἀθηναῖα, 27 οὐ λίβος αὕτη γε, ἀλλὰ γραφὴ πάλιν. Ἡφαιστος αὐτὴν διώκει ἐρῶν, ἡ δὲ φεύγει· καὶ τῆς διώξεως Ἐριχθόνιος γίγνεται. Ταύτῃ ἐπιτεταί παλαιά τις ἄλλη γραφή. 28 Ὠρίων φέρει τὸν Κηδάλιονα, τυφλὸς ὢν. ὁ δ' αὐτῷ σημαίνει τὴν πρὸς τὸ Φῶς ὁδὸν, ἐποχούμενος. Καὶ ὁ 29 Ἥλιος φανείς, ἰάται τὴν πῆρωσιν, καὶ ὁ Ἡφαιστος Ἀημιόθεν ἐπισκοπεῖ τὸ ἔργον. Ὀδυσσεὺς τὸ μετὰ τοῦ- 30 το, δῆθεν μεμνηνὼς, ὅτε στρατεύειν τοῖς Ἀτρεΐδασι μὴ

6 Τῆς ἀντίθυρος.) Ὡς ἀπὸ τῆς εὐθείας ἡ ἀντίθυρος. V.

iterum Perseus, ausus illa, quae ante cetum gesta sunt, & Medusa, cui caput praeciditur, tegensque Perseum Minerva. At ille peregit facinus, ut opus ipse suum non videret, praeterquam Gorgonis in clypeo suo imaginem: noverat nimirum, quanti constaret directo visu illam adspexisse. In medio pariete, superne, e regione ionuae aediculae Minervae facta est. Dea e candido marmore: habitus non bellicus; sed qualis fuerit pacem agente Dea bellica. Tum post hanc Minerva alia, non marmor illa quidem, sed pictura rursus. Persequitur illam Vulcanus amator: illa se subducit, atque ex illa persecutione nascitur Erichthonius. Hanc sequitur vetus quaedam alia pictura. Caecus Orion fert Cedalionem: hic vero insidens illi viam ad lucem monstrat. Oriensque Sol caecitati illius medetur. Ac Vulcanus e Lemno rem inspicit. Ulysses post ista, nempe furens, ut qui expeditionem suscipere

θέλων πάρεσι δὲ οἱ πρέσβεις ἤδη καλοῦντες. καὶ τὰ
 μὲν τῆς ὑποκρίσεως, πιθανὰ πάντα, ἡ ἀπήνη, τὸ τῶν
 ὑπερυγμένων ἀσύμφωνον, ἄγνοια τῶν δρωμένων· ἐλέγ-
 χεται δὲ ὅμως τῷ βρέφει. Παλαμῆδης γὰρ ὁ τοῦ Ναυ-
 πλίου, συνεῖς τὸ γιγνόμενον, ἀρπάσας τὸν Τηλέμαχον,
 ἀπειλεῖ φονεύσειν, πρόκωπον ἔχων τὸ ξίφος, καὶ πρὸς
 τὴν τῆς μανίας ὑπόκρισιν, ὄργην καὶ οὗτος ἀνθυποκρίνε-
 ται. ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς πρὸς τὸν φόβον τοῦτον σωφρονεῖ,
 31 καὶ πατὴρ γίγνεται, καὶ λύει τὴν ὑπόκρισιν. Ὑστάτη
 δὲ ἡ Μήδεια γέγραπται, τῷ ζήλῳ διακαῆς, τῷ παῖ-
 δε ὑποβλέπουσα, καὶ τι δεινὸν ἐννοοῦσα· ἔχει γοῦν ἤδη
 τὸ ξίφος, τὸ δ' ἀθλίῳ καθῆστον γελῶντε, μηδὲν τῶν
 μελλόντων εἰδότε· καὶ ταῦτα ὁρῶντε τὸ ξίφος ἐν ταῖν
 32 χεροῖν. Ταῦτα πάντα, ὦ ἄνδρες δικασταί, οὐχ ὁράτε
 ὅπως ἀπάγει μὲν τὸν ἀκρατήν, καὶ πρὸς τὴν θεῶν ἀπο-
 στρέφει, μόνον δὲ καταλείπει τὸν λέγοντα; καὶ ἔγωγε
 διεξῆλθον αὐτὰ, οὐχ ἵνα τὸν ἀντίδικον, τολμηρὸν ὑπολα-

*cum Atridis nolit. Adsunt autem legati iam vocantes. Et simu-
 latio ipsius satis illa quidem probabilis: cunctus, discrepantia iu-
 mentorum, eorum, quae agerentur, ignorantia. Atprehenditur ta-
 men in puero. Palamedes enim, Nauplii filius, intelligens quid age-
 retur, raptum Telemachum interfecturum se minatur, stricto iam
 gladio, & adversus furoris simulationem iram & ipse vicissim si-
 mulat. At Ulysses ab hoc metu respicit, & fit pater, & simu-
 lationem solvit. Ultima Medea picta est zelotypia inflammata,
 pueros duos torvum adspiciens, & dirum quiddam animo agitans.
 Iam enim habet gladium. At miselli sedent ridentes, futurorum
 ignari, idque cum in manu videant gladium. Haec omnia, iu-
 dices, nonne, ut abducant auditorem, videtis, & ad spectaculum
 avertant, solumque eum, qui dicit, relinquunt? Atque ego ista per-
 fectus sum, non ut adversarium meum, audacem rati ac teme-*

βόντες, καὶ θρασὺν, εἰ τοῖς οὕτω δυσκόλοις ἑαυτὸν ἐκὼν
 φέρων ἐπέβαλε, καταγνῶτε, καὶ μισήσητε, καὶ ἐπὶ
 τῶν λόγων ἐγκαταλίπητε, ἀλλ' ἵνα μᾶλλον αὐτῷ συν-
 αγωνίσῃθε, καὶ ὡς οἷόν τε καταμύοντες, ἀκούητε τῶν
 λεγομένων, λογιζόμενοι τοῦ πράγματος τὴν δυσχέρειαν.
 μόλις γὰρ ἂν οὕτω δυνηθεῖη οὐ δικασταῖς, ἀλλὰ συν-
 αγωνισταῖς ὑμῖν χρησάμενος; μὴ παντάπασιν ἀνάξιος
 τῆς τοῦ οἴκου πολυτελείας νομισθῆναι. εἰ δὲ ὑπὲρ ἀντι-
 δίκου ταῦτα δέομαι, μὴ θαυμάσητε· ὑπὸ γὰρ τοῦ τὸν
 οἶκον φιλεῖν, καὶ τὸν ἐν αὐτῷ λέγοντα, ὅστις ἂν ἤ, βου-
 λοίμην ἂν εὐδοκιμεῖν.

*rarium, qui difficilibus adeo rebus volens ipse se ingesserit, dampna-
 tum habeatis odio, atque in ipsa oratione destitueris; sed uti po-
 tius adiuvetis ipsi certamen, & conniventes, quantum eius fieri
 potest, verba illius audiat, perpensa nimirum operis difficulta-
 te. Vix enim vel sic potuerit, etiamsi non iudicibus vobis, sed so-
 ciis, utatur, non usquequaque indignus magnifico isto oeco putari.
 Quod vero pro adversario ista peto, nolite mirari: ob amorem
 enim huius oeci, quisquis est, qui in eo dicit, velim probari.*

Μ Α Κ Ρ Ο Β Ι Ο Ι.

1. **Ο**ΝΑΡ τι τοῦτο, λαμπρότατὲ Κυϊντίλλε, κελευ-
σθεῖς προσφέρω σοι δῶρον, τοὺς μακροβίους, πάλαι
μὲν τὸ ὄναρ ἰδὼν, καὶ ἱστορήσας τοῖς Φίλοις, ὅτε ἐτίθεσθ
τῷ δευτέρῳ σου παιδί τούνομα· συμβαλεῖν δὲ οὐκ ἔχων,
τίνας ὁ Θεὸς κελεύει μοι προσφέρειν σοι τοὺς μακρο-
βίους, τότε μὲν ἠϋξάμην τοῖς Θεοῖς ἐπὶ μῆκιστον ὑμᾶς
βιῶναι, σέ τε αὐτὸν, καὶ παῖδας τοὺς σούς· τοῦτο συμ-
φέρειν νομίζων καὶ σύμπαντι μὲν τῷ τῶν ἀνθρώπων γέ-
νει, πρὸ δὲ τῶν ἀπάντων αὐτῶν τε ἐμοῖ, καὶ πᾶσι τοῖς
ἐμοῖς. καὶ γὰρ καὶ μοί τι ἀγαθὸν ἐδόκει προσημάνειν ὁ
2. Θεός. Σκεπτόμενος δὲ κατ' ἐμαυτὸν, εἰς σύννοιαν ἦλθον,
εἰκὸς εἶναι τοὺς Θεοὺς, ἀνδρὶ περὶ παιδείαν ἔχοντι ταῦτα
προστάσσοντας, κελεύειν τι προσφέρειν σοι τῶν ἀπὸ τῆς
5 Συμβαλεῖν) Διακρίνας, νοῦσαι. V.

L O N G A E V I.

SOMNIO monitus hoc facere, ο Quintille clarissime,
munus ad te defero Longaevos: *somnio*, *inquam*, quod
olim vidi, cum nomen poneret filio tuo secundo, ac nar-
ravi amicis. Sed quod conicere non possem, quosnam Lon-
gaevos tibi offerri Deus iuberet: tum quidem vota Diis
nuncupavi, ut quam longissime & tu vivas, & tui filii;
utile id esse ratus cum universo hominum generi, tum
praeter ceteros & ipsi mihi & meis omnibus: etenim mihi
quoque bonum quiddam praesignificare videbatur Deus.
Re autem mecum considerata, in cogitationem veni, ve-
ro esse simile, Deos, cum viro doctrinae studiis operato
haec imperent, iubere, de arte tibi *mea* aliquid ut offe-

τέχνης. ταύτην οὖν αἰσιωτάτην νομίζων τήν γε τῶν σῶν
 γενεβλίων ἡμέραν, δίδωμί σοι τοὺς ἱστορημένους εἰς μα-
 κρὸν γῆρας ἀφικέσθαι ἐν ὑγιαίνουσῃ τῇ ψυχῇ, καὶ ὁλο-
 κλήρῳ τῷ σώματι. καὶ γὰρ ἂν καὶ ὄφελος γένοιτο τί
 σοι ἐκ τοῦ συγγράμματος διπλοῦν. τὸ μὲν εὐθυμία τις,
 καὶ ἐλπίς ἀγαθὴ, καὶ αὐτὸν ἐπιμήκιστον δύνασθαι
 βιώναι. τὸ δὲ διδασκαλία τις ἐκ παραδειγμάτων, εἰ
 ἐπιγνοίης ὅτι οἱ μάλιστα αὐτῶν ἐπιμέλειαν ποιησάμε-
 νοι κατὰ τὸ σῶμα, καὶ κατὰ ψυχὴν, οὗτοι δὲ εἰς μα-
 κρότατον γῆρας ἦλθον, σὺν ὑγείᾳ παντελεῖ. Νέστορα 3
 μὲν οὖν τὸν σοφώτατον τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τρεῖς παρατεῖ-
 ναι γενεὰς Ὅμηρος λέγει, ὃν συνίστησιν ἡμῖν γεγυμνα-
 σμένον ἄριστα καὶ ψυχῇ καὶ σώματι. καὶ Τειρεσίαν δὲ
 τὸν μάντιν ἢ τραγωδία μέχρις ἐξ γενεῶν παρατεῖναι
 λέγει. πιθανὸν δ' ἂν εἴη ἄνδρα θεοῖς ἀνακείμενον, καὶ
 καθαρωτέρα διαίτη χρώμενον τὸν Τειρεσίαν, ἐπὶ μήκι-
 στον βιώναι. Καὶ γένη δὲ ὅλα μακρόβια ἱστορεῖται διὰ 4

ram. Hunc igitur auspiciatissimum rarus natalitiorum tuo-
 rum diem, dono tibi eos, qui ad longam senectutem per-
 venisse, cum sana mente & corpore integro, memoran-
 tur. Etenim duplex quaedam tibi utilitas ex hoc libello
 nascatur: hinc animus alacris, & bona spes, fieri posse, ut
 ipse quoque vivas quam diutissime; hinc quaedam *petita* ab
 exemplis disciplina, si cognoscas, ut quisque maxime &
 corporis sui & animi curam gesserit, ita ad longissimam
 senectutem, cum valetudine integra, pervenisse. Itaque
 Nestorem, Achivorum sapientissimum, ad tria secula ex-
 tendisse *aetatem*, Homerus narrat, quem proponit nobis
 corpore pariter atque animo exercitatum optime: Tire-
 siam vero vatem ad sex usque secula produxisse *vitam*, ait
 Tragoedia. Probabile autem fuerit, virum Diis dicatum,
 & puriore usum victu, Tiresiam, vixisse longissime. Com-

τὴν διαίταν, ὥσπερ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμματεῖς, Ἀσσυρίων δὲ καὶ Ἀράβων οἱ ἐξηγηταὶ τῶν μύθων· Ἰνδῶν δὲ, οἱ καλούμενοι Βραχμᾶνες, ἄνδρες ἀκριβῶς Φιλοσοφία σχολάζοντες, καὶ οἱ καλούμενοι δὲ μάγοι, γένος τοῦτο μαντικόν, καὶ θεοῖς ἀνακείμενον, παρὰ τε Πέρσαις, καὶ Πάρθοις, καὶ Βάκτροις, καὶ Χωρασμίσις, καὶ Ἀρείοις, καὶ Σάκαις, καὶ Μήδοις, καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις βαρβάροις ἐρρωμένοι τέ εἰσι, καὶ πολυχρόνιοι, διὰ τὸ μαγεύειν διαιτῶμενοι καὶ αὐτοὶ ἀκριβέστερον. Ἦδη δὲ καὶ ἔθνη ὅλα μακροβιώτατα, ὥσπερ Σήρας μὲν ἱστοροῦσι μέχρι τριακοσίων ἔτην ἐτῶν, οἱ μὲν τῷ αἵρι, οἱ δὲ τῇ γῇ τὴν αἰτίαν τοῦ μακροῦ γήρεως προστιθέντες, οἱ δὲ καὶ τῇ διαίτῃ. ὕδροποτεῖν γάρ Φασι τὸ ἔθνος τοῦτο σύμπαν. καὶ Ἀθῶντας δὲ μέχρι τριακοντα καὶ ἑκατὸν ἐτῶν βιοῦν ἱστέρηται· καὶ τοὺς Χαλδαίους ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη βιοῦν λόγος. τοὺτους μὲν καὶ κριθίνω

memorantur autem genera quoque hominum integra longæva propter victus rationem fuisse, ut Aegyptiorum, qui sacri scribae vocantur; Assyriorum autem & Arabum, qui interpretes fabularum; Indorumque, qui vocantur Brachmanes, viri in solidum vacantes philosophiae; & qui dicuntur magi, genus hominum fatidicum & dicatum Diis, apud Persas, & Parthos, & Bactros, Chorasmiisque, & Arios, atque Sacas, & Medos, Barbaros denique multos alios, valentes sunt ac longævi, cum ob magiae exercitium exquisitiore vivendi ratione ipsi quoque utantur. Iam vero gentes etiam totæ diutissime vivunt, ut Seres referunt ad trecentos usque annos vitam proferre, cuius longæ senectutis causam alii aëri, terræ alii imputant, alii vero etiam rationi victus: aquam enim bibere universam gentem, aiunt. Athotes etiam ad triginta & centum annos vivere, literis proditum est; & Chaldaeos supra centum an-

ἄρτω χρωμένους, ὡς ὀξυδορκίας τοῦτο Φάρμακον· οἷς γε
 Φασὶ διὰ τὴν τοιαύτην διαίταν, καὶ τὰς ἄλλας αἰσθή-
 σεις ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἐρρωμένας εἶναι. Ἀλλ- 6
 ἃ ταῦτα μὲν. περὶ τῶν μακροβίων γενῶν, καὶ τῶν
 ἐθνῶν, ἃ τινὰ Φασιν ὡς ἐπὶ πλεῖστον διαγίγνεσθαι
 χρόνον· οἱ μὲν διὰ τὴν γῆν, καὶ τὸν αἶρα, οἱ δὲ διὰ τὴν
 διαίταν, οἱ δὲ καὶ δι' ἅμφω. ἐγὼ δ' ἂν σοι δικαίως τὴν
 ἐλπίδα ῥαδίως παράσχοιμι, ἱστορήσας ὅτι καὶ κατὰ
 πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ κατὰ πάντα αἶρα, μακρόβιοι γε-
 γόνασιν ἄνδρες, οἱ γυμνασίους τοῖς καθήκουσι, καὶ διαί-
 τη τῇ ἐπιτηδειστάτῃ πρὸς ὑγίειαν χρώμενοι. Διαίρεσιν δὲ 7
 τοῦ λόγου ποιήσομαι τὴν πρώτην κατὰ γε τὰ ἐπιτηδεύ-
 ματα τῶν ἀνδρῶν· καὶ πρώτην γέ σοι τοὺς βασιλικούς
 καὶ στρατηγικούς· ἄνδρας ἱστορήσω, ὧν ἓνα καὶ εὐσεβε-
 στάτη μεγάλου Θειοτάτου αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν
 τελεωτάτην ἀγαγοῦσα τάξιν, εὐηργέτηκε τὰ μέγιστα
 τὴν οἰκουμένην τὴν ἑαυτοῦ· οὕτω γὰρ ἂν ἀπιδὼν καὶ σὺ,

nos fertur vivere, hos etiam pane hordeaceo uti, acuti vi-
 sus remedio: quibus nempe dicant ob talem victum reli-
 quos etiam sensus supra reliquos homines vigere. Sed haec
 de longaevis & generibus hominum & gentibus, quos lon-
 gissimo durare tempore aiunt, partim propter terram &
 aërem, partim propter rationem victus, partim propter
 utrumque. Aequum autem est, ut facilem tibi spem inii-
 ciam, narrando, in omni solo, in aëre omni, longaevos
 fuisse viros, exercitationibus convenientibus, & aptissima
 ad sanitatem victus ratione usos. Distribuem vero oratio-
 nem primo pro vitae generibus virorum, & initio quidem
 regii fastigii viros, aut exercituum duces, commemorabo;
 (quorum uno etiam pia magni augustique Imperatoris no-
 stri Fortuna in supremum ordinem evecto, maximum be-
 neficium suo terrarum orbi tribuit.) Sic enim respiciens m

τῶν μακροβίων ἀνδρῶν πρὸς τὸ ὅμοιον τῆς ἕξως καὶ τῆς
 τύχης, ἐτοιμότερον ἐλπίσσεις γῆρας ὑγιεινόν, καὶ μα-
 κρόν, καὶ ἅμα ζηλώσας, ἐργάσαιο σεαυτῷ τῇ διαίτῃ
 8 μέγιστόν τε ἅμα καὶ ὑγιεινότατον βίον. Πομπίλιος
 Νουμᾶς ὁ εὐδαιμονέστατος τῶν Ῥωμαίων βασιλέων,
 καὶ μάλιστα περὶ τὴν θεραπείαν τῶν θεῶν ἀσχοληθεὶς,
 ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη βεβιωκέναι ἱστορεῖται. Σέρβιος δὲ
 Τούλλιος Ῥωμαίων καὶ οὗτος βασιλεὺς, ὑπὲρ τὰ ὀγ-
 δοήκοντα ἔτη καὶ αὐτὸς βιώσας ἱστορεῖται. Ταρκύνιος δὲ
 ὁ τελευταῖος Ῥωμαίων βασιλεὺς, Φυγαδευθεὶς, καὶ ἐπὶ
 Κύμης διατρίβων, ὑπὲρ τὰ ἐνεήκοντα ἔτη λέγεται
 9 στερρότατα βιώσαι. Οὗτοι μὲν οὖν Ῥωμαίων βασι-
 λεῖς, οἷς συκάψω καὶ τοὺς λοιποὺς βασιλεῖς, τοὺς εἰς
 μακρόν γῆρας ἀΦικομένους, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ἐκά-
 στου. ἐπὶ τέλει δέ σοι καὶ τοὺς λοιποὺς Ῥωμαίων, τοὺς
 εἰς μήκιστον γῆρας ἀΦικομένους προσαναγράψω, προσ-
 θεῖς ἅμα καὶ τοὺς κατὰ τὴν λοιπὴν Ἰταλίαν ἐπὶ πλεῖ-
 9 Αὐτὸς βιώσας ἱστορεῖται.) Ἀντὶ τοῦ βιώσαι. Participium pro in-
 finitivo. G.

quoque ad longaeavorum similes habitus ac fortunas, fe-
 nestutem sanam longamque speraveris facilius; simulque
 aemulatus eos, longissimam pariter atque saluberrimam ti-
 bi vitam eadem servata victus ratione paraveris. Pompilius
 Numa, felicissimus Romanorum regum, & maxime circa
 Deorum cultum occupatus, supra octoginta annos vixisse
 memoratur. Servius Tullius, rex & ipse Romanorum, su-
 pra octoginta indidem vixisse refertur. Tarquinius vero, ul-
 timus Romanorum rex, exsul Cumis cum ageret, ultra
 nonagesimum annum firmissima valetudine dicitur perve-
 nisse. Hi Romanorum reges, quibus adiungam reliquos
 etiam reges, longam senectutem adeptos, & uniuscuius-
 que studia. In fine autem Romanos adscribam reliquos,
 qui ad longissimam senectutem pervenere, additis etiam.

στον βιώσαντας. ἀξιόλογος γὰρ ἔλεγχος ἡ ἱστορία τῶν
 διαβάλλειν πειρωμένων τὸν ἐνταῦθα ἀέρα, ὥστε καὶ
 ἡμᾶς χρηστοτέρως ἔχειν τὰς ἐλπίδας, τελείους ἡμῖν τὰς
 εὐχὰς ἔσεσθαι πρὸς τὸ εἰς μῆκιστόν τε καὶ λυπαρὸν,
 τὸν πάσης γῆς καὶ θαλάττης δεσπότην, γῆρας ἀφικέ-
 σθαι, τῇ ἐαυτοῦ οἰκουμένη βασιλεύοντα ᾗδῃ, καὶ γέ-
 ροντα. Ἀργανθώνιος μὲν οὖν Ταρτησίων βασιλεὺς, πεν- 10
 τήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη βιῶναι λέγεται, ὡς Ἡρόδοτος ὁ
 λογοποιὸς, καὶ ὁ μελοποιὸς Ἀνακρέων· ἀλλὰ τοῦτο μὲν
 μῦθος τισὶ δοκεῖ. Ἀγαθοκλῆς δὲ ὁ Σικελίας τύραννος,
 ἐτῶν ἑνενηκονταπέντε τελευτᾷ, καθάπερ Δημοχάρης καὶ
 Τίμαιος ἱστοροῦσιν· Ἰέρων δὲ ὁ Συρακουσίων τύραννος,
 δύο καὶ ἑνεήκοντα ἐτῶν γενόμενος, ἐτελεύτα νοσῶν, βα-
 σιλεύσας ἐβδαμήκοντα ἔτη, ὥσπερ Δημήτριός τε ὁ Κα-
 λατιανὸς, καὶ ἄλλοι λέγουσιν. Ἀντέας δὲ Σκυθῶν βα-
 σιλεὺς, μαχόμενος πρὸς Φίλιππον περὶ τὸν Ἰστρον πο-

qui in reliqua Italia diutissime vixerunt. Digna enim literis
 ratio refutandi eos, qui istum aërem criminantur, histo-
 ria. Quo meliorem nos quoque spem habemus, rata fu-
 tura vora nostra, ut in longissimam & pinguem senectu-
 tem perveniat terrae totius atque maris dominus, qui
 iam senex suum terrarum orbem regit. Arganthonius er-
 go; Tartessiorum rex, quinquaginta & centum annos vixit
 se dicitur, ut volunt Herodotus historicus, & poeta Ana-
 creon. Verum ista quibusdam videtur fabula. Agathocles
 autem, Siciliae tyrannus, cum esset annorum quinque & no-
 naginta, mortuus est, sicut Demochares ac Timaeus tra-
 dunt. Hiero, Syracusanorum tyrannus, duo & nonaginta
 annos natus morbo finiit vitam, cum septuaginta annos
 regnasset, ut Calatianus Demetrius & alii perhibent, An-
 teas, Scytharum rex, pugnans contra Philippum circa

ταμὸν, ἔπεσεν ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη γεγονώς. Βάρδυ-
 λης δὲ ὁ Ἰλλυριῶν βασιλεὺς, ἀφ' ἵππου λέγεται μά-
 χεσθαι ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ, εἰς ἐνενήκοντα
 τελῶν ἔτη. Τήρης δὲ Ὀδρυσῶν βασιλεὺς, καθά Φησι
 11 Θεόπομπος, δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν ἐτελεύτησεν. Ἀν-
 τίγονος δὲ ὁ Φιλίππου ὁ μονόφθαλμος, βασιλεύων Μα-
 κεδόνων, περὶ Φρυγίαν μαχόμενος Σελεύκῳ καὶ Λυσι-
 μάχῳ, τραύμασι πολλοῖς περιπεσὼν, ἐτελεύτησεν ἐτῶν
 εἰς καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ ὁ συστρατευόμενος αὐτῷ
 Ἰερώνυμος ἱστορεῖ. καὶ Λυσίμαχος δὲ Μακεδόνων βα-
 σιλεὺς ἐν τῇ πρὸς Σέλευκον ἀπώλετο μάχῃ, ἔτος ὀγδοη-
 καστὸν τελῶν, ὡς ὁ αὐτὸς Φησιν Ἰερώνυμος. Ἀντίγονος
 δὲ, υἱὸς μὲν ἦν Δημητρίου, υἱωνὸς δὲ Ἀντιγόνου τοῦ μον-
 οφθαλμοῦ, οὗτος τέσσαρα καὶ τεσσαράκοντα Μακεδό-
 νων ἐβασίλευσεν ἔτη, ἐβίωσε δὲ ὀγδοήκοντα, ὡς Μῆδιός
 τε ἱστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀν-

3 Ἐνενήκοντα τελῶν ἔτη) Τελεῖ ἀνὴρ ἴσθι. τελεῖ δὲ εἰς ἐνενήκοντα
 εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἀντὶ τοῦ Ἕλλην
 ἴσθι. τελεῖ εἰς τοὺς ἄνδρας, ἀντὶ τοῦ
 ἔτη, ἀντὶ τοῦ ἐνενήκοντα ἐτῶν ἴσθι.
 οὕτως γὰρ φασιν οἱ Ἀπικροί. V.

Istrum flumen cecidit; supra nonaginta annos natus, Bar-
 dylis, rex Illyriorum, ex equo dicitur pugnasse in bello con-
 tra Philippum, annos natus nonaginta. Teres, Odrysarum
 rex, ut refert Theopompus, duorum & nonaginta anno-
 rum cum esset, obiit. Antigonus, Philippi filius, Cocles, rex
 Macedonum, in Phrygia pugnans cum Seleuco & Lysim-
 macho, vulneribus multis confectus cecidit, annorum cum
 esset unius & octoginta, ut narrat, qui expeditionis illius
 socius fuit, Hieronymus. Etiam Lysimachus, Macedonum
 rex, in proelio contra Seleucum periit, annum agens octo-
 gesimum, ut idem ait Hieronymus. Antigonus, filius De-
 metrii, Antigoni Coclitis nepos, quatuor & quadraginta
 annos imperavit Macedonibus, vixit autem octoginta, ut
 Medius refert, & scriptores alii. Sic etiam Antipater, Io-

τίπατρος ὁ Ἰολάου μέγιστον δυνατὴς, καὶ ἐπιτροπεύσας πολλοὺς Μακεδόνων βασιλέας, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη οὗτος ζήσας, ἐτελεύτα τὸν βίον. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λά- 12 γου, ὁ τῶν καθ' ἑαυτὸν εὐδαιμονέστατος βασιλέων, Αἰγύπτου μὲν ἐβασίλευσε, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα βιώσας ἔτη, ζῶν δὲ παρέδωκε τὴν ἀρχὴν πρὸ δυοῖν ἐτῶν τῆς τελευτῆς τῷ Πτολεμαίῳ τῷ υἱῷ, Φιλαδέλῳ δὲ ἐπικλησιν, ὅστις διεδέξατο τὴν πατρῴαν βασιλείαν. ἀδελφῶν δὲ Φιλέταιρος, πρῶτος μὲν ἐκτήσατο τὴν περὶ Πέργαμον ἀρχὴν, καὶ κατέσχεν, εὐνοῦχος ὢν. κατέστρεψε δὲ τὸν βίον, ὀγδοήκοντα ἐτῶν γενόμενος. Ἀτταλος δὲ ὁ ἐπικληθεὶς Φιλάδελφος, τῶν Περγαμηνῶν καὶ οὗτος βασιλεύων, πρὸς ὃν καὶ Σκηπίων ὁ τῶν Ῥωμαίων στρατηγὸς ἀφίκετο, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἔξελυπε τὸν 13 βίον. Μιθριδάτης δὲ ὁ Πόντου βασιλεὺς, ὁ προσ' ἀγορευθεὶς Κτίστης, Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον Φεύγων, ἐπὶ Πόντου ἐτελεύτησε, βιώσας ἔτη τέσσαρα καὶ ὀγδοήκον-

10 Κατέστρεψε) Ἐτελεύτησε. V.

lai filius, potentissimus vir, aliquot Macedoniae regum tutor, cum supra octoginta annos vixisset, vitam finiit. Ptolemaeus Lagi, regum suae aetatis felicissimus, Aegypti regnum tenuit ad quartum & octogesimum vitae annum: idque duobus ante mortem annis tradidit Ptolemaeo filio, qui Philadelphi cognomen habuit, qui solus fratrum in paterno regno successit. Philetaerus, eunuclus, primus Pergami imperium peperit pariter ac tenuit, annos natus octoginta vitam cum morte computavit. Attalus is, qui Philadelphi cognomen habuit, Pergamenorum & ipse rex, ad quem etiam Scipio ille dux Romanus venit, annorum octoginta duorum cum esset, e vita discessit. Mithridates, Ponti rex, cognomine Conditor, Antigoni Coclitem fugiens in Ponto mortuus est, cum vixisset quatuor & octo-

τα, ὥσπερ Ἱερώνυμος ἱστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς.
 Ἀριαράθης δὲ ὁ Καππαδοκῶν βασιλεὺς, δύο μὲν καὶ
 ὀγδοήκοντα ἔζησεν ἔτη, ὡς Ἱερώνυμος ἱστορεῖ· ἐδυνήθη δὲ
 ἴσως καὶ ἐπὶ πλεον διαγενέσθαι, ἀλλ' ἐν τῇ πρὸς Περ-
 14 δίκαν μάχῃ ζωγρηθεὶς, ἀνεσκολοπίσθη. Κῦρος δὲ ὁ
 Περσῶν βασιλεὺς, ὁ παλαιός, ὡς δηλοῦσιν οἱ Περσῶν
 καὶ Ἀσσυρίων ὄροι, οἷς καὶ Ὀνησίκριτος ὁ τὰ περὶ Ἀλεξ-
 ἀνδρου συγγράψας, συμφωνεῖν δοκεῖ, ἑκατοντούτης γε-
 νόμενος ἐξήτει μὲν ἕνα ἕκαστον τῶν Φίλων· μαβίων δὲ τοὺς
 πλείστους διεφθαρμένους ὑπὸ Καμβύσου τοῦ υἱέος, καὶ
 Φάσκοντος Καμβύσου κατὰ πρόσταγμα τὰ ἐκείνου
 ταῦτα πεποιήκεναι, τὸ μὲν τι πρὸς τὴν ὠμότητα τοῦ υἱοῦ
 διαβληθεῖς, τὸ δὲ τι, ὡς παρανομοῦντα αὐτὸν αἰτιασά-
 15 μενος, ἀθυμήσας ἐτελεύτα τὸν βίον. Ἀρταξέρξης ὁ Μνη-
 μων ἐπικληθεὶς, ἐφ' ὃν Κῦρος ὁ ἀδελφὸς ἐστρατεύσατο,
 βασιλεύων ἐν Πέρσαις ἐτελεύτησε νοσῶν, ἐξ καὶ ὀγδοή-
 κοντα ἐτῶν γετόμενος· ὡς δὲ Δείνων ἱστορεῖ, τεσσαράων

ginta annos, ut refert Hieronymus, & scriptores alii. Aria-
 rathes, Cappadocum rex, duo & octoginta vixit annos, ut
 narrat Hieronymus. Poterat forte diutius superstes esse:
 sed captus in proelio contra Perdicam, & in crucem actus
 est. Cyrus, Persarum rex, antiquus ille, ut indicant Per-
 sarum atque Assyriorum cippi, quibus etiam Onesicritus,
 vitae Alexandri scriptor, consentire videatur, centum an-
 norum cum esset, amicorum unumquemque requisivit.
 Comperto autem, plerosque interfectos a Cambyse filio
 suo, qui ipsius se imperio fecisse diceret, contristatus par-
 tim, quod male audiret propter crudelitatem filii, par-
 tim, quod facinora ipsius coarguisset, vitam finiit. Ar-
 taxerxes, Memqriosis cognomine notus, contra quem Cy-
 rus frater expeditionem moverat, regnans in Persis, mor-
 bo finiit annos sex & octoginta: ut vero Dino pro-

καὶ ἐνενήκοντα. Ἀρταξέρξης, ἕτερος Περσῶν βασιλεὺς, ὃν Φησὶν ἐπὶ τῶν πατέρων τῶν αὐτοῦ Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς συγγραφεὺς βασιλεύειν, ἔτη τρία καὶ ἐνενήκοντα βίους, ἐπιβουλῇ τᾶδελφου Γωσίθρου ἐδολοφονήθη. Συναρθοκλῆς δὲ ὁ Παρθυαίων βασιλεὺς, ἔτος ὀγδοηκοστὸν ἤδη γεγονώς, ἀπὸ Σακαυράκων Σκυθῶν καταχθεὶς, βασιλεύειν ἤρξατο, καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη ἑπτὰ. Τιγράνης δὲ ὁ Ἀρμενίων βασιλεὺς, πρὸς ὃν Λούκουλος ἐπολέμησε, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἐτελεύτα νόσω. Ὑσπασίνης δὲ ὁ Χάρακος, καὶ τῶν κατ' Ἐρυθρὰν τῶν 16 πῶν βασιλεὺς, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν νοσήσας ἐτελεύτησε. Τήραιος δὲ ὁ μετὰ Ὑσπασίνην τρίτος βασιλεύσας, δύο καὶ ἐνενήκοντα βίους, ἐτελεύτα νόσω. Ἀρτάβαζος δὲ ὁ μετὰ Τήραιον ἐβδόμος βασιλεύσας Χάρακος, ἐξ καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν καταχθεὶς ἀπὸ Παρθῶν ἐβασίλευσε. καὶ Μνασκίρης δὲ βασιλεὺς Παρθυαίων ἐξ καὶ ἐνενήκοντα ἔζησεν ἔτη. Μασσινισσᾶς δὲ Μαυρου- 17

15 Καταχθεὶς) Ξενοδοχθεὶς. V. Καταπλεύσας. C.

didit, quatuor & nonaginta. Artaxerxes, Perfarum rex alius, quem patrum suorum aetate regnasse dicit Isidorus Characenus historicus, tres & nonaginta annos cum vixisset, insidiis fratris sui Gofithris periit. Sinarthocles, Parthorum rex, annum iam agens octogesium, ab Sacauracis Scythis reductus, regnare coepit, regnavitque annos septem. Tigranes, Armeniorum rex, quicum Lucullus bellum gessit, quinque & octoginta annos natus fuit, cum morbo decederet. Hyaspasines, Characis, & locorum Erythraeo mari vicinorum rex, quinto & octogesimo anno ex morbo decessit. Teraeus, tertius ab Hyaspasine rex, duo & nonaginta annos cum vixisset, morbo finiit. Artabazus, a Teraeo septimus, qui Charace regnavit, sexto & octogesimo anno deductus a Parthis, regnum tenuit. Et Mnascires, rex Parthorum, sex & nonaginta annis vixit. Massinissa, Mauro-

σίῳ βασιλεὺς, ἐνενήκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Ἀσανδρος δὲ ὁ
 ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Σεβαστοῦ ἀντὶ ἐθνάρχου, βασιλεὺς ἀνα-
 γορευθεὶς Βοσπόρου, περὶ ἔτη ὧν ἐνενήκοντα, ἱππομάχων
 καὶ πεζομάχων οὐδενὸς ἧττων ἐΦάνη ὡς δὲ ἑώρα τοὺς
 ὑπὸ τῇ μάχῃ Σκριβωνίῳ προστιθεμένους, ἀποσχόμενος
 σιτίων, ἐτελεύτησε, βιούς ἔτη τρία καὶ ἐνενήκοντα. Γόαι-
 σος δὲ, ὡς Φησὶν Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς, ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ
 ἡλικίας Ὀμανῶν τῆς ἀρωματοφόρου βασιλεύσας, πεν-
 τεκαίδεκα καὶ ἑκατὸν γεγονὼς ἐτῶν, ἐτελεύτησε νόσῳ.
 Βασιλέας μὲν οὖν τοσούτους ἱστορήκασιν μακροβίους οἱ
 18 πρὸ ἡμῶν. Ἐπεὶ δὲ καὶ Φιλόσοφοι, καὶ πάντες οἱ περὶ
 παιδείαν ἔχοντες, ἐπιμέλειάν πως καὶ οὗτοι ποιούμενοι
 ἑαυτῶν, εἰς μακρὸν γῆρας ἤλθον, ἀναγράψωμεν καὶ τού-
 των τοὺς ἱστορημένους, καὶ πρώτους γε Φιλοσόφους. Δη-
 μόκριτος μὲν ὁ Ἀβδηρίτης, ἐτῶν γεγονὼς τεσσάρων καὶ
 ἑκατὸν, ἀποσχόμενος τροφῆς ἐτελεύτα. Ξενόφιλος δὲ ὁ

rum rex, nonaginta annos implevit. Asander ille, qui a di-
 vo Augusto pro Ethnarcha rex Bospori renuntiatus fue-
 rat, circa annum nonagesimum nullo neque equite neque
 milite deterior visus est. Cum vero videret, suos cives ad
 Scribonii se partes conferre, inedia de vita exiit, quam
 ad tres & nonaginta annos produxerat. Goaesius, auctore
 Isidoro Characeno, ipsius aequali, Omanorum in turifera
 regione rex, quindecim supra centum annos cum habe-
 ret, e morbo obiit. Tot reges longaevos nobis tradide-
 runt, qui ante nos scripsere. Quando vero etiam philoso-
 phi, & omnigo literarum cultores, qui curam & ipsi sui
 ipsorum *exquisitiorem* habent, ad longam senectutem per-
 venire; scribamus etiam de his, quotquot in literarum mo-
 numentis relati sunt, & primos quidem philosophos. De-
 mocritus Abderitanus, annos natus quatuor supra centum,
 abstinens a cibo, vitam finit. Xenophilus musicus, emi-

μουσικὸς, ὡς Φησιν Ἀριστόξενος, προσχὼν τῇ Πυθαγόρου
 φιλοσοφίᾳ, ὑπὲρ τὰ πέντε καὶ ἑκατὸν ἔτη Ἀθήνησιν
 ἐβίωσε. Σόλων δέ, καὶ Θαλῆς, καὶ Πιττακὸς, οἱ τινες
 τῶν κληθέντων ἑπτὰ σοφῶν ἐγένοντο, ἑκατὸν ἕκαστος
 ἔζησεν ἔτη. Ζήνων δὲ ὁ τῆς Στωϊκῆς φιλοσοφίας ἀρχή- 19
 γος, ὀκτὼ καὶ ἐνενήκοντα, ὃν φασιν εἰσερχόμενον εἰς τὴν
 ἐκκλησίαν, καὶ προσπταίσαντα, ἀναφθέγγασθαι, τί
 με βοᾷς; καὶ ὑποστρέψαντα οἰκαδὲ, καὶ ἀποσχόμενον
 τροφῆς, τελευτῆσαι τὸν βίον. Κλεάνθης δὲ ὁ Ζήνωνος
 μαθητὴς, καὶ διάδοχος, ἐννέα καὶ ἐνενήκοντα οὗτος γε-
 γωνὸς ἔτη. Φῦμα ἔσχεν ἐπὶ τοῦ χεῖλους, καὶ ἀποκαρ-
 τερῶν, ἐπελθόντων αὐτῷ παρ' ἐταίρων τινῶν γραμμιά-
 των, προσενεγκάμενος τροφήν, καὶ πράξας περὶ ὧν ἡξί-
 ουν αἱ φίλοι, ἀποσχόμενος αὐτῆς τροφῆς, ἐξέλιπε τὸν
 βίον. Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξίνου μὲν υἱὸς, Ἀρχελάου δὲ 20
 τοῦ Φυσικοῦ μαθητὴς, ἐβίωσεν ἔτη ἐν καὶ ἐνενήκοντα.

11 Φῦμα) Ψυδράκιον, ψάρα.

ibid. Καὶ ἀποκατερῶν) Ἐαυτὸν
 λαμβῶν ἢ ἀγχόνην ἐξάγων. V.

nens, ut ait Aristoxenus, philosophia Pythagorae, supra
 quinque & centum annos Athenis vixit. Solon, & Tha-
 les, & Pittacus, qui de septem illis, qui sapientes vocan-
 tur, fuere, centum quisque annos vixerunt. Zeno, Stoi-
 cae philosophiae princeps, octo & nonaginta: quem aiunt,
 cum in concionem prodiret, & lapsus offenderet, exclamasse,
Quid me vocas? [o terra!] reversumque domum;
 inedia vitam finiisse. Cleanthes autem, discipulus Zenonis
 & successor, novem & nonaginta annos natus, tuber in
 labio nactus est, iam suscepto moriendi consilio, cum su-
 pervenirent ipsi a sodalibus quibusdam literae, cibo assum-
 to perfecit, quae rogaverant amici, tum denuo a cibis se
 abstinens de vita exiit. Xenophanes, Dexini filius, Archelai
 Physici discipulus, annos vixit nonaginta unum. Xenocra-

- Ξενοκράτης δὲ Πλάτωνος μαθητὴς γενόμενος, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα· Καρνεάδης δὲ ὁ τῆς νεωτέρας Ἀκαδημίας ἀρχηγός, ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. Χρύσιππος ἐν καὶ ὀγδοήκοντα. Διογένης δὲ ὁ Σελευκεὺς ἀπὸ Τίγριος, Στωϊκὸς Φιλόσοφος, ὀκτὼ καὶ ὀγδοήκοντα. Ποσειδώνιος ὁ Ἀπαμεύς τῆς Συρίας, νόμῳ δὲ Ῥόδιος, Φιλόσοφος τε ἅμα, καὶ ἱστορίας συγγραφεὺς, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα. Κριτόλαος ὁ Περιπατητικὸς, ὑπὲρ δύο καὶ 21 ὀγδοήκοντα. Πλάτων δὲ ὁ ἱερώπαιτος, ἐν καὶ ὀγδοήκοντα. Ἀθηνόδωρος, Σάνδωνος, Ταρσεύς, Στωϊκὸς, ὃς καὶ διδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος Σεβαστοῦ Θεοῦ, ὑφ' οὗ ἡ Ταρσεὺς πύλις καὶ Φόρων ἐκουφίσθη, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη βίου, ἐτελεύτησεν ἐν τῇ πατρίδι, καὶ τιμὰς ὁ Ταρσεὺς δῆμος αὐτῷ κατ' ἔτος ἕκαστον ἀπονέμει ὡς ἥρωϊ. Νέστωρ δὲ Στωϊκὸς ἀπὸ Ταρσοῦ, διδάσκαλος Καίσαρος Τιβερίου, ἔτη δύο καὶ ἐνενήκοντα. Ξενοφῶν δὲ 22 ὁ Γρύλλου, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Οὗτοι μὲν

4 (Ὁ Σελευκεὺς) Ἐστὶ γὰρ Σελεύκιος καὶ ἐπὶ Τίγριδι τῷ ποταμῷ. V.

tes, Platonis auditor, quatuor & octoginta • Carneades*, iunioris Academiae princeps, annos quinque & octoginta: Chrysippus unum & octoginta: Diogenes Seleucienſis ad Tigrim, Stoicus philosophus, octo & octoginta: Posidonius Apameenſis Syriae, lege autem Rhodius, philosophus, & idem historicus, quatuor & octoginta: Critolaus Peripateticus, supra duos & octoginta. Plato divinus, unum & octoginta. Athenodorus, Sandonis filius, Tarsenſis, Stoicus, qui divi quoque Caesaris Augusti praeceptor fuit, a quo etiam tributis levata est Tarsenſium civitas, duo & octoginta annos natus in patria mortuus est, cui honorem quotannis habet Tarsenſium populus, tanquam Heroi. Nestor Stoicus e Tarſo, Caesaris Tiberii praeceptor, annos duo & nonaginta: Xenophon, Grylli filius, supra nonaginta vixit an-

Φιλοσόφων οἱ ἑνδοξοί, συγγραφέων δὲ Κτησίβιος μὲν, ἑκατὸν εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν ἐν περιπάτῳ ἐτελεύτησεν, ὡς Ἀπολλόδοφος ἐν τοῖς χρονικοῖς ἱστορεῖ. Ἱερώνυμος δὲ ἐν πολέμοις γενόμενος, καὶ πολλοὺς καμάτους ὑπομείνας καὶ τραύματα, ἔζησεν ἔτη τέσσαρα καὶ ἑκατὸν, ὡς Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν περὶ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν λέγει, καὶ θαυμάζει γὰρ τὸν ἄνδρα, ὡς μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας ἄρτιον ὄντα ἐν ταῖς συνουσίαις, καὶ πᾶσι τοῖς αἰσθητηρίοις μηδενὸς γενόμενον τῶν πρὸς ὑγίειαν ἑλλιπῇ. Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος, ὀγδοήκοντα καὶ πέντε. καὶ Φερεκύδης ὁ Σύρος, ὁμοίως ὀγδοήκοντα καὶ πέντε. Τίμαιος, ὁ Ταυρομενεΐτης, ἕξ καὶ ἐνεήκοντα. Ἀριστόβουλος δὲ ὁ Κασανδρεὺς, ὑπὲρ τὰ ἐνεήκοντα ἔτη λέγεται βεβιωκέναι· τὴν ἱστορίαν δὲ τέταρτον καὶ ὀγδοηκαστὸν ἔτος γεγονὼς ἤρξατο συγγράφειν, ὡς αὐτὸς ἐν ἀρχῇ τῆς πραγματείας λέγει. Πολύβιος δὲ ὁ Λυκόρτα, Μεγαλοπολίτης, ἀγρόθεν ἀνελθὼν, ἀφ' ἵππου κατέ-

nos. Hi philosophi nobiles. Inter historicos Ctesibius centum viginti quatuor annos natus in Peripato obiit, ut auctor est in Chronicis Apollodorus. Hieronymus, in bellis versatus, multos labores perpeffus & vulnera, annos vixit quatuor supra centum, ut ait Agatharchides nona historiarum Asiae, atque admiratur virum, qui ad ultimum vitae diem aptus fuerit consuetudini hominum, nec in ullius sensus usu aut sanitate quidquam desideraverit. Hellenicus Lesbicus octoginta & quinque, & Pherecydes Syrus similiter octoginta & quinque. Timaeus Tauromenites sex & nonaginta. Aristobulus Cassandrinus supra nonaginta annos dicitur vixisse; historiam autem quatuor & octoginta annos natus coepit scribere, ut ipse refert in principio operis. Polybius, Lycortae filius, Megalopolitanus, rure rediens ex equo cecidit, unde morbum nactus diem

πεσε, καὶ ἐκ τούτου νόσήσας, ἀπέθανεν ἑτῶν δύο καὶ
 ογδοήκοντα· Ὑψικράτης δὲ ὁ Ἀμισηνὸς συγγραφεὺς,
 διὰ πολλῶν μαθημάτων γενόμενος, ἔτη δύο καὶ ἐνενή-
 23 κοντα. Ῥητόρων δὲ Γοργίας, ὃν τινες σοφιστὴν καλοῦ-
 σιν, ἔτη ἑκατὸν ὀκτώ. τροφῆς δὲ ἀποσχόμενος, ἐτελεύ-
 τησεν· ὃν Φασιν ἐρωτηθέντα τὴν αἰτίαν τοῦ μακροῦ γήρως,
 καὶ ὑγιεινοῦ ἐν πάσαις ταῖς αἰσθήσεσιν, εἶπεν, διὰ τὸ
 μηδέποτε συμπεριεnehθῆναι ταῖς ἄλλων εὐωχίαις. Ἰσο-
 κράτης ἐνενήκοντα καὶ ἑξ ἑτῶν γεγονώς, τὸν πανηγυρικὸν
 ἔγραφε λόγον· περὶ ἑτῶν δὲ ἐνὸς ἀποδέοντα ἑκατὸν γεγο-
 νώς, ὡς ἤσθετο Ἀθηναίους ὑπὸ Φιλίππου ἐν τῇ περὶ
 Χαϊρώνειαν μάχῃ νενικημένους, ποτινῶμενος, τὸν Εὐρι-
 πίδειον στίχον προσηνέγκατο, εἰς ἑαυτὸν ἀναφέρον,

Σιδωνίον ποτ' ἄστῳ Κάδμος ἐκλιπών·

καὶ ἐπειπὼν ὡς δουλεύσει ἡ Ἑλλὰς, ἐξέλιπε τὸν βίον.
 Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Περγάμηνος ῥήτωρ, θεοῦ Καίσαρος

12 Ποτινῶμενος) Ἀνιόμενος, ποτιῶμαι τὸ δυσφορῶ, καὶ τὴ μετὰ δει-
 νοπαθῆσις ἰκετεύω. V.

obiit, annorum cum esset duorum & octoginta. Hypsicra-
 tes, Amisenus scriptor, multiplici doctrina eruditus, vixit
 annos duo & nonaginta. Inter oratores Gorgias, quem So-
 phistam quidam nominant, annos octo & centum. Absti-
 nentia vero cibi finiit: quem aiunt interrogatum de causa
 longae senectutis, & omnibus sensibus sanae, respondisse,
 quod nunquam ab aliorum se conviviis passus sit auferri.
 Isocrates, sex & nonaginta annorum cum esset, Panegy-
 ricam orationem scripsit: circa annum vero undecentesi-
 mum, audito, Athenienses a Philippo pugna ad Chaero-
 neam victos, lamentabili voce Euripidis versiculum pro-
 tulit, quem ad se referebat,

Quondam Sidonis urbe Cadmus excitus:

cumque subiecisset, servitutam esse Graeciam, e vita dis-
 cessit. Apollodorus Pergamenus, rhetor, Augusti Caesaris

Σεβαστοῦ διδάτκαλος γινόμενος, καὶ σὺν Ἀθηνοδώρῳ τῷ Ταρσεῖ φιλοσόφῳ παιδεύσας αὐτὸν, ἔζησε ταῦτα τῷ Ἀθηνοδώρῳ, ἔτη ὀγδοήκοντα δύο. Ποτάμων δὲ οὐκ ἄδοξος ῥήτωρ, ἔτη ἐνενήκοντα. Σοφοκλῆς ὁ τραγωδο- 24 ποιοῖς, ῥᾶγα σταφυλῆς καταπιὼν, ἀπεπνίγη, πέντε καὶ ἐνενήκοντα ζήσας ἔτη. οὗτος ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ υἱέος ἐπὶ τέλει τοῦ βίου παρανοίας κρινόμενος, ἀνέγνω τοῖς δικασταῖς Οἰδίπου τὸν ἐπὶ Κολωνῷ, ἐπιδεικνύμενος διὰ τοῦ δράματος, ὅπως τὸν νοῦν ὑγιαίνει ὡς τοὺς δικαστάς, τὸν μὲν ὑπερθαυμάσαι, καταψήφισασθαι δὲ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ μανίαν. Κρατῖνος δὲ ὁ τῆς κωμωδίας ποιητής, 25 ἑπτὰ πρὸς τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν ἐβίωσε, καὶ πρὸς τῷ τέλει τοῦ βίου διδάξας τὴν Πυτίνην, καὶ νικήσας, μετ' οὐ πολὺ ἐτελεύτα. καὶ Φιλῆμων δὲ ὁ κωμικὸς, ὁμοίως τῷ Κρατίνῳ, ἑπτὰ καὶ ἐνενήκοντα ἔτη βίου, κατέκειτο μὲν ἐπὶ κλίνης ἡρεμῶν· θρασάμενος δὲ ὄνον τὰ παρεσκευασμένα αὐτῷ σῦκα κατεσθίοντα, ὥρμησε μὲν εἰς

praeceptor, qui cum Athenodoro Tarsensi philosopho illum instituerat, sicut Athenodorus annos vixit octoginta duos: Potamo rhetor non ignobilis annos nonaginta. Sophocles, Tragicus poëta, glutito uvae acino suffocatus est; quinque & nonaginta annos cum vixisset. Hic ab Iophon- te filio sub finem vitae accusatus dementiae, recitavit iudicibus Oedipum in Colono, ostendens illa fabula, quam sibi mente constaret, adeo ut iudices ipsum quidem vehementer admirarentur, filii autem furorem damnarent. Cratinus, Comicus poëta, septem supra nonaginta annis vixit, cumque versus finem vitae Pytinen docuisset, vicissetque, non ita multo post obiit. Etiam Philemon Comicus, non minus, quam Cratinus, septem & nonaginta annos natus, decumbebat quiescens in lectulo. Cum vero videret asinum paratas sibi ficus devorantem, in cochinnos effundi-

γέλωτα, καλέσας δὲ τὸν οἰκέτην, καὶ σὺν πολλῶ καὶ
 ἀνθρώπῳ γέλωτι εἰπὼν προσδοῦναι τῷ ὄντι ἀκράτου ῥοφεῖν,
 ἀποπνιγείς ὑπὸ τοῦ γέλωτος ἀπέθανε. καὶ Ἐπίχαρμος
 δὲ ὁ τῆς κωμωδίας ποιητῆς, καὶ αὐτὸς ἐνενήκοντα καὶ
 26 ἑπτὰ ἔτη λέγεται βιώσαι. Ἀνακρέων δὲ ὁ τῶν μελῶν
 ποιητῆς, ἔζησεν ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. καὶ Στησί-
 χορος δὲ ὁ μελοποιὸς, ταῦτά. Σιμωνίδης δὲ ὁ Κεῖος, ὑ-
 27 πὲρ τὰ ἐνενήκοντα. Γραμματικῶν δὲ, Ἐρατοσθένης μὲν
 ὁ Ἀγλαοῦ Κυρηναῖος, ὃν οὐ μόνον γραμματικόν, ἀλλὰ
 καὶ ποιητὴν ἂν τις ἀνομάσειε, καὶ Φιλόσοφον, καὶ γεω-
 28 μέτρην, δύο καὶ ὀγδοήκοντα εὗτος ἔζησεν ἔτη. Καὶ Λυ-
 κούργος δὲ ὁ νομοθέτης τῶν Λακεδαιμονίων, πέντε καὶ
 29 ὀγδοήκοντα ἔτη ζῆσαι ἱστορεῖται. Τοσούτους ἐδυνήθημεν
 βασιλέας, καὶ πεπαιδευμένους, ἀνθρώποις· ἐπεὶ δὲ ὑπε-
 σχόμεν καὶ Ῥωμαίων τινὰς, καὶ τῶν τὴν Ἰταλίαν οἰκη-
 σάντων μακροβίων ἀναγράψαι, τούτους σοι, θεῶν βου-
 λωμένων, ἱερώτατε Κυϊντίλλε, ἐν ἄλλῳ δηλώσομεν λόγῳ.

tur; vocatoque servo cum multo *iidem* confertoque risu
 imperat, ut asino etiam merum forbendum addat: atque
 ipsum per risum intercluso spiritu moritur. Etiam Epichar-
 mus Comicus septem & nonaginta annos dicitur vixisse.
 Anacreon, canticorum poëta, vixit annos quinque & octo-
 ginta, & Stefichorus melicus totidem: Simonides autem
 Ceus supra nonaginta. Inter Grammaticos Eratosthenes,
 Aglai filius, Cyrenaeus, quem non Grammaticum solum,
 sed etiam Poëtam aliquis nominaverit, & Philosophum, &
 Geometram; duo & octoginta hic vixit annos. Lycurgus,
 Lacedaemoniorum legislator, quinque & octoginta annos
 vixisse narratur. Tot potuimus reges & eruditos homines
 colligere. Cum vero promiserim etiam Romanorum quos-
 dam, & Italicorum longaevorum referre, eos tibi, Diis
 volentibus, Quintille sanctissime, alio libello indicabimus.

ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

ὍΤΙ μὲν οὐδὲν γλύκιον ἢς πατρίδος Φθάνει προτε- 1
 ρυλλημένον. ἄρ' οὖν ἥδιον μὲν οὐδὲν, σεμνότερον δέ τι
 καὶ θεϊότερον ἄλλο; καὶ μὴν ὅσα σεμνὰ καὶ θεῖα νομί-
 ζουσιν ἄνθρωποι, τούτων πατρίς αἰτία, καὶ διδάσκαλος
 γεννησαμένη, καὶ ἀναβρεψαμένη, καὶ παιδευσαμένη.
 πόλεων μὲν οὖν μεγέθη, καὶ λαμπρότητας, καὶ πολυ-
 τελείας κατασκευῶν, θαυμάζουσι πολλοὶ, πατρίδας δὲ
 στέργουσι πάντες· καὶ τοσοῦτον οὐδεὶς ἐξηπατήθη τῶν
 καὶ πάνυ κεκρατημένων ὑπὸ τῆς κατὰ τὴν θέαν ἡδονῆς,
 ὥς ὑπὸ τῆς ὑπερβολῆς τῶν παρ' ἄλλοις θαυμάτων λή-
 βην ποιήσασθαι τῆς πατρίδος. Ὅστις μὲν οὖν σεμνύνε- 2
 ται πολίτης ὢν εὐδαίμονος πόλεως, ἀγνεεῖν μοι δοκεῖ

2 Ὅτι μὲν οὐδὲν) Τὸ παρὸν ἀνα- Errat. Nam est pleonasm. notus.
 πόδοτον ὃν ἐσφάλλαι δοκεῖ. G. V. ad Musc. Enc. c. 1. Reitz.

P A T R I A E E N C O M I U M.

Sua cuique patria nihil esse dulcius, olim illud quidem
 eritum est. Numquid autem dulcius quidem nihil, sed ta-
 men augustius aliud quid est ac divinius? Quin quaecun-
 que augusta & divina putant homines, eorum causa &
 magistra patria est, quae genuerit ea, nutraverit, institue-
 rit. Itaque magnitudines urbium & claritates, & sumtus
 aedificiorum, multi admirantur, patrias vero amant uni-
 versi. Atque in tantum se errorem abduci nemo passus
 est eorum etiam, qui valde spectaculorum voluptatibus
 delinuntur, ut propter excellentiam spectaculorum apud
 alios, suae patriae oblivionem caperet. Ac si quis beatæ
 se civitatis civem esse gloriatur, ille, quis honos haben-

τίνα χρὴ τιμὴν ἀπονέμειν τῇ πατρίδι· καὶ ὁ τοιοῦτος, δῆ-
 λός ἐστιν ἀχθόμενος ἂν, εἰ μετριοτέρας ἔλαχε τῆς πα-
 τρίδος. ἐμοὶ δὲ ἥδιον αὐτὸ τιμᾶν τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα.
 πόλεις μὲν γὰρ παραβαλεῖν πειρωμένῳ, προσήκει μέ-
 γεθος ἐξετάζειν, καὶ κάλλος, καὶ τὴν τῶν ὠνίων ἀφθο-
 νίαν. ὅπου δ' αἰρεσίς ἐστι πόλεων, οὐδεὶς ἂν ἔλοιτο τὴν
 λαμπρότεραν, εἰσας τὴν πατρίδα, ἀλλ' εὖξατο μὲν ἂν
 εἶναι καὶ τὴν πατρίδα ταῖς εὐδαίμοσι παραπλησίαν,
 3 ἔλοιτο δ' ἂν τὴν ὁποιοῦν. Τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ οἱ Ἀ-
 καῖοι τῶν παιδῶν πράττουσι, καὶ οἱ χρηστοὶ τῶν πατέ-
 ρων. οὔτε γὰρ νέος καλὸς καὶ γαβὸς, ἄλλον ἂν προτιμή-
 σαι τοῦ πατρὸς, οὔτε πατὴρ καταμελήσας τοῦ παιδὸς
 ἕτερον ἂν στερῆσαι νέον, ἀλλὰ τοσούτον γε οἱ πατέρες νι-
 κώμενοι, προσνέμουσι τοῖς παισὶν, ὥστε καὶ κάλλιστοι,
 καὶ μέγιστοι, καὶ τοῖς πᾶσιν ἄριστα φαίνονται κεκο-
 σμημένοι οἱ παῖδες αὐτοῖς. ὅστις δὲ μὴ τοιοῦτός ἐστι δα-

dus sit patriae, ignorare mihi videtur; manifestumque est;
 aegre fuisse laturum, si mediocrem magis patriam sorti-
 ritus esset. At mihi ipsum nomen honorare patriae dulcius
 est. Ipsas enim comparare urbes si quis velit, conveniens
 est, ut magnitudinem exigat, & pulchritudinem, & rerum
 venalium abundantiam: at de optione urbium ubi agitur,
 nemo sane, relicta sua patria, splendidiorem elegerit: sed
 optaverit ille quidem esse suam patriam beatis illis proxi-
 mam; ceterum ipsam, qualiscunque deum sit, praetule-
 rit. Idem nempe liberi faciunt, si sunt iusti, ac boni pa-
 rentes. Neque enim honestus bonusque iuvenis alium quem-
 cunque patri praetulerit; neque, suo neglecto filio, pater
 iuvenem alium complectatur. Sed tantum amore victi pa-
 tres ex se natis tribuunt, ut & pulcherrimi, & maximi,
 & rebus omnibus ornatissimi, sui illis liberi videantur. Si
 quis vero talis non est filii sui iudex, ille non patris mi-

καστῆς πρὸς τὸν υἱόν, οὐ δοκεῖ μοι πατὴρ ὁ Φθαλμοῦς
 εἶναι. Πατρίδος τοίνυν τὸ ὄνομα, πρῶτον, καὶ οἰκειότατον 4
 πάντων· οὐδὲν γὰρ ὅ, τι τοῦ πατὸς οἰκειότερον. εἰ δέ τις
 ἀπονέμει τῷ πατρί τὴν δικαίαν τιμὴν, ὥσπερ καὶ ὁ νό-
 μος, καὶ ἡ Φύσις κελεύει, προσηκόντως ἀντὶ τὴν πατρίδα
 προτιμῆσαι. καὶ γὰρ ὁ πατὴρ αὐτὸς τῆς πατρίδος κτῆ-
 μα, καὶ ὁ τοῦ πατὸς πατὴρ, καὶ οἱ ἐκ τούτων οἰκεῖοι
 πάντες ἀνωτέρω, καὶ μέχρι Θεῶν πατρῶων πρόεσιν ἀνα-
 βιβάζομενον τὸ ὄνομα. Χαίρουσι καὶ Θεοὶ πατρίσι, καὶ 5
 πάντα μὲν, ὡς εἰκὸς, ἐφορᾷσι τὰ τῶν ἀνθρώπων, αὐτῶν
 ἡγούμενοι κτήματα πᾶσαν γῆν, καὶ θάλασσαν· ἐφ'
 ἧς δὲ ἕκαστος αὐτῶν ἐγένετο, προτιμᾷ τῶν ἄλλων ἀπα-
 σῶν πόλεων, καὶ πόλεις σεμνότεραι Θεῶν πατρίδες, καὶ
 νῆσοι Θειότεραι, παρ' αἷς ὑμνεῖται γενέσεις Θεῶν. ἱερὰ
 γοῦν κεχαρισμένα ταῦτα νομίζεται τοῖς Θεοῖς, ἐπειδὴ
 εἰς τοὺς οἰκεῖους ἕκαστος ἀφικόμενος ἱερουργῇ τόπους. εἰ

hi oculos videtur habere. Ergo nomen patriae primum
 omnium & familiarissimum: neque enim. patre quidquam
 familiarius. Si quis vero iustum suo patri honorem habet,
 quod lex pariter ac natura praecipit, convenienter ille pa-
 triam praetulerit: quando ipse quoque pater res patriae
 est, & patris pater, & qui propter hosce ad nos perti-
 nent sursum omnes: atque ad patrios usque Deos. retro
 ascendens illud nomen progreditur. Gaudent ipsi quoque
 suis Diſ patriis, & cum omnia inspiciant humana, ut cre-
 dere fas est, qui suae ditionis & terram & mare esse arbi-
 trentur; tum in qua quisque illorum natus est, eam urbi-
 bus praefert aliis omnibus. Itaque & urbes augustiores,
 quae Deorum patriae sunt, & diviniore insulae, in qui-
 bus natales celebrantur Deorum. Sacra quippe ea demum
 grata Diis putantur, quae in domestica illis loca delatus

6 δὲ θεοὶς τίμιον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα, πῶς οὐκ ἀνθρώ-
 6 ποις πολὺ γε μᾶλλον; Καὶ γὰρ εἶδε τὸν ἥλιον πρῶτον
 ἕκαστος ἀπὸ τῆς πατρίδος· ὡς καὶ τοῦτον τὸν θεόν, εἰ
 καὶ κοινός ἐστιν, ἀλλ' οὖν ἑκάστῳ νομίζεσθαι πατρῶον,
 διὰ τὴν πρῶτην ἀπὸ τοῦ τόπου θείαν· καὶ Φωνῆς ἐνταῦθα
 ἤρξατο, ἐπιχώρια πρῶτα λαλεῖν μανθάνων, καὶ θεοὺς
 ἐγνώρισεν. εἰ δέ τις τοιαύτης ἔλαχε πατρίδος, ὡς ἑτέρας
 δεηθῆναι πρὸς τὴν τῶν μειζόνων παιδείαν, ἀλλ' οὖν ἐχέ-
 τω καὶ τούτων τῶν παιδευμάτων τῇ πατρίδι τὴν χάριν·
 7 οὐ γὰρ ἂν ἐγνώρισεν οὐδὲ πόλεως ὄνομα, μὴ διὰ τῆς πα-
 7 τρίδος, πόλιν εἶναι μαθών. Πάντα δέ, οἶμαι, παιδεύ-
 ματα καὶ μαθήματα συλλέγουσιν ἄνθρωποι, χρησιμω-
 τέρους αὐτοὺς ἀπὸ τούτων ταῖς πατρίσι παρασκευάζον-
 τες. κτῶνται δὲ καὶ χρήματα, φιλοτιμίας ἐνεκὴν τῆς εἰς
 τὰ κοινὰ τῆς πατρίδος δαπανήματα. καὶ εἰκότως, οἶμαι·
 δεῖ γὰρ οὐκ ἀχαρίστους εἶναι τοὺς τῶν μεγίστων τυχόν-

quisque peregerit. Si vero Diis carum est nomen patriae,
 quidni multo magis hominibus? Etenim vidit solem pri-
 mum e sua quisque patria: ut hic quoque Deus, licet
 communis sit, patrius ille ramen unicuique videatur ideo,
 quod primum ex illo *sibi* loco conspectus sit. Et vocem
 mittere ibi auspicatus est, patria loqui lingua cum disce-
 ret, & Deos agnovit. Talem vero si quis patriam sorti-
 tus est, ut alia quoque ad maiorum rerum institutionem
 opus habuerit; habeat ille sane huius etiam institutionis
 patriae gratiam. Neque enim vel nomen illius *alterius* ur-
 bis scivisset, nisi patriae beneficio, urbem *eiusmodi* esse, di-
 dicisset. Ceterum eruditionem, puto, doctrinamque omnem
 colligunt homines, ut ea se utiliores praestent *suis* quique
 patriis. Opes sibi parant iidem ambitione quadam ad pu-
 blicas patriae impensas. Idque merito, arbitror. Oportet
 enim non ingratos esse, qui maximis affectu sunt beneficia.

τας εὐεργεσιῶν. ἀλλ' εἰ καὶ τοῖς καθ' ἕνα τις ἀπονέμοι
 χάριν, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, ἐπειδὴν εὖ πάβη πρὸς τινός.
 πολὺ μᾶλλον προσήκει τὴν πατρίδα τοῖς καθήκουσιν
 ἀμείβεσθαι. κακώσεως μὲν γὰρ γονέων εἰςὶ νόμοι παρὰ
 ταῖς πόλεσι κοινὴν δὲ προσήκει πάντων μητέρα τὴν πα-
 τρίδα νομίζεῖν, καὶ χαριστήρια τροφῶν ἀποδιδόναι, καὶ
 τῆς τῶν νόμων αὐτῶν γνώσεως. Ὡφθη δὲ οὐδεὶς οὕτως 8
 ἀμνήμων τῆς πατρίδος, ὥς ἐν ἄλλῃ πόλει γεγόμενος,
 ἀμελεῖν. ἀλλ' οἱ τε κακοπραγούντες ἐν ταῖς ἀποδη-
 μίαις, συνεχῶς ἀνακαλοῦσιν ὡς μέγιστον τῶν ἀγαθῶν ἡ
 πατρίς· οἱ τε εὐδαιμονοῦντες, ἀν καὶ τὰ ἄλλα εὖ πρᾶτ-
 τωσι, τοῦτο γοῦν αὐτοῖς μέγιστον ἐνδεῖν νομίζουσι, τὸ
 μὴ τὴν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν. ὄνειδος γὰρ τὸ
 τῆς ξενιτείας· καὶ τοὺς κατὰ τὸν τῆς ἀποδημίας χρόνον
 λαμπροὺς γενομένους, ἢ διὰ χρημάτων κτῆσιν, ἢ διὰ τι-
 μῆς δοξάν, ἢ διὰ παιδείας μαρτυρίαν, ἢ δι' ἀνδρίας ἔπαι-

Verum si quis fingulis etiam gratiam, prout iustum est, refert obligatus beneficio, multo magis patriae rependere iusta convenit. Etenim malae tractationis parentum leges sunt in civitatibus: communem autem parentem putare patriam convenit, & praemia pro alimentis, ipsaque adeo legum cognitione, rependere. Visus autem est nemo adeo immemor patriae, qui in alia civitate constitutus illius curam abiiciat. Sed cum ii, quibus adversa in peregrinatione obveniunt, perpetuo in animum revocent, maximum bonorum esse patriam, tum quibus secunda sunt omnia, quantumvis reliquis rebus felices, tamen hoc sibi maximum putant deesse, quod patriam non inhabitant, sed peregrinantur. Ipsa enim crimen habet peregrinitas. Ac videre licet ipsos, qui peregrinationis suae tempore, vel bonorum possessione, vel honorum gloria, vel eruditionis testimonio, vel laude fortitudinis, illustrati sunt, in patriam

νον, ἔστιν ἰδεῖν ἐς τὴν πατρίδα πάντας ἐπιγομένους, ὡς οὐκ ἂν ἐν ἄλλοις βελτίοσιν ἐπιδειξομένους τὰ αὐτῶν καλά. καὶ τοσούτω γε μᾶλλον ἕκαστος σπεύδει λαβέσθαι τῆς πατρίδος, ὅσῳ περ ἂν φαίνεται μειζόνων παρ' ἄλλοις ἡξιωμένος. Ποθεινὴ μὲν οὖν καὶ νέοις πατρίς. τοῖς δὲ ἤδη γεγηρακόσιν, ὅσῳ πλέον τοῦ Φρονεῖν ἢ τοῖς νέοις μέτεστι, τοσούτω καὶ πλείων ἐγγίνεται πόθος ὁ τῆς πατρίδος. ἕκαστος γοῦν τῶν γεγηρακότων, καὶ σπεύδει καὶ εὐχεται καταλῦσαι τὸν βίον ἐπὶ τῆς πατρίδος, ἵν', ὅθ' ἤρξατο βιοῦν, ἐνταῦθα πάλιν καὶ τὸ σῶμα παρακατάθῃται τῇ θρεψαμένη γῇ, καὶ τῶν πατρῶων κοινωνήσῃ τάφῳ. δεινὸν γὰρ ἕκαστῳ δοκεῖ ξενίας ἀλίσκεσθαι, 9 καὶ μετὰ θάνατον ἐν ἀλλοτρίᾳ κειμένῳ γῇ. Ὅσον δὲ τῆς εὐνοίας τῆς πρὸς τὰς πατρίδας μέτεστι τοῖς ὡς ἀληθῶς γνησίοις πολίταις, μάθοι τις ἐκ τῶν αὐτοχθόνων. οἱ μὲν γὰρ ἐπήλυδες, καθάπερ νόθοι, ραδίας ποιοῦνται τὰς μεταναστάσεις, τὸ μὲν τῆς πατρίδος ὄνομα μήτε εἰ-

tamen festinare omnes; ut qui inter meliores sua ostendere bona non possint. Ac tanto magis festinat unusquisque ad suam complectendam patriam, quo maioribus rebus dignati ipsum sunt alii. Igitur iunioribus etiam amabilis est patria. His vero, qui pervenere ad senectutem, quanto maior quam iuvenibus prudentiae portio obigit, tanto etiam vehementius inest patriae desiderium. Senum enim unusquisque in patria finire vitam & studet, & optat, ut, unde coepit vivere, ibi rursus & altrici terrae corpus commendet, & maiorum suorum monumentis inferatur. Durum enim unicuique videtur, peregrinitatis damnari in terra aliena iacenti. Quantum porro benevolentiae in patriam germanis vere civibus inest, ex indigenis aliquis intelligat. Nam advenae, velut spurii, migrationes facile suscipiunt, qui neque intelligant nomen patriae, neque ament; sed,

δότες, μήτε στέργοντες· ἡγούμενοι δ' ἀπανταχῇ τῶν
 ἐπιτηδείων εὐπορήσειν, μέτρον εὐδαιμονίας τὰς τῆς γα-
 στρός ἡδονὰς τιθέμενοι. οἷς δὲ καὶ μήτηρ ἢ πατὴρ, ἀγα-
 πῶσι τὴν γῆν, ἐφ' ἧς ἐγένοντο, καὶ ἐτράφησαν, καὶ ὀλί-
 γην ἔχουσι, καὶ τραχεῖαν, καὶ λεπτόγεων· καὶ ἀπο-
 ρῶσι τῆς γῆς ἐπαινέσαι τὴν ἀρετὴν, τῶν γε ὑπὲρ τῆς πα-
 τρίδος οὐκ ἀπορήσουσιν ἐγκωμίων. ἀλλὰ καὶ ἰδῶσιν
 ἑτέροις σεμνυνομένους, πεδίοις ἀνειμένους, καὶ λειμῶσι
 φυτοῖς παντοδαποῖς διειλημμένοις, καὶ αὐτοὶ τῶν τῆς
 πατρίδος ἐγκωμίων οὐκ ἐπιλανθάνονται· τὴν δὲ ἵπποτρό-
 φον ὑπερορῶντες, καὶ κουροτρόφον ἐπαινῶσι. Καὶ σπεύ- 11
 δει τις ἐς τὴν πατρίδα, καὶ νησιώτης ἢ καὶ παρ' ἄλλοις
 εὐδαιμονεῖν δύνηται, καὶ διδομένην ἀθανασίαν οὐ προσή-
 σεται, προτιμῶν τὸν ἐπὶ τῆς πατρίδος τάφον· καὶ ὁ τῆς
 πατρίδος αὐτῷ καπνὸς λαμπρότερος ὀφθῆσεται τοῦ παρ'
 ἄλλοις πυρός. Οὕτω δὲ ἄρα τίμιον εἶναι δοκεῖ παρὰ 12
 πᾶσιν ἢ πατὴρ, ὥστε καὶ τοὺς πανταχοῦ νομοθέτας ἰδοί

11 Σπύδι) De Ulyss. 6. ●

necessariorum rerum copiam praesto sibi ubique futuram
 rati, mensuram voluptatis in ventris voluptatibus collo-
 cent. Quibus vero parens etiam est patria, hi amant in
 qua nati sunt & alibi terram, licet parvam habeant, licet
 asperam, & tenuem: & licet non habeant, quam terrae
 virtutem commendat, laudes certe non defunt illis, qui-
 bus ornent patriam. Verum etsi videant gloriantes alios
 campis laxis, pratibusque vario plantarum genere distinctis;
 ipsi tamen patriae laudum non obliviscuntur, despectaque
 equorum altrice terra, laudant suae nutriculam pueritiae.
 Ac festinat in patriam aliquis insulanus etiam, etiam cum
 felicem apud alios vitam licet agere, nec oblatam sibi im-
 mortalitatem admittit, sepeliri praeoptans in patria, fu-
 musque patriae igni apud alios ei clarior videbitur. Adeo
 autem carum super omnia videtur patria, ut, qui ubique

τις ἂν ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασιν ὡς χαλεπωτάτην ἐπιβεβληκότας τὴν Φυγὴν τιμωρίαν. καὶ οὐχ οἱ νομοβέ-
ται μὲν οὕτως ἔχουσιν, οἱ δὲ πιστευόμενοι τὰς στρατη-
γίας ἐτέρως, ἀλλ' ἐν ταῖς μάχαις τὸ μέγιστόν ἐστι τῶν
παραγγελμάτων τοῖς παραταττομένοις, ὡς ὑπὲρ πα-
τρίδος αὐτοῖς ὁ πόλεμος. καὶ οὐδεὶς ὅστις ἂν ἀκούσας
τούτου, κακὸς εἶναι θέλῃ, ποιεῖ γὰρ καὶ τὸν δειλὸν ἀν-
δρεῖν τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα.

fuere legum latores, eos videas maximis quibusque crimi-
nibus gravissimam imposuisse poenam, exilium. Nec ve-
ro legum modo latores in ea sunt sententia; aliter anima-
tis exercituum ducibus: quin sub ipsa proelia ad eos, qui
stant iam in acie, maximum illud adhortamentum est, bel-
lum ipsis esse pro patria: neque quisquam est, qui, hoc
audito, ignavus esse velit: virtutem enim timido etiam
addit nomen patriae.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΨΑΔΩΝ.

ΤΗΣ Λιβύης τὰ νότια ψάμμος ἐστὶ βαθεῖα, καὶ γῆ 1
 διακεκαυμένη, ἔρημος ἐπὶ πολὺ, ἀκριβῶς ἀκαρπος, πε-
 δινὴ ἅπασα, οὐ χλόην, οὐ πῶαν, οὐ Φυτόν, οὐχ ὕδωρ
 ἔχουσα, ἢ εἴ που ἄρα ἐν κοίλοις συνεστηκὸς ὑετοῦ ὀλίγου
 λείψανον, παχὺ καὶ τοῦτο, καὶ δυσῶδες, οὐδὲ πάνυ δι-
 ψῶντι ἀνθρώπῳ πότιμον. ἀοίκητος γοῦν ἐστὶ διὰ ταῦτα.
 ἢ πῶς γὰρ ἂν οἰκοῖτο, ἀνήμερος οὕτω, καὶ ξηρὰ, καὶ
 ἄφορος οὔσα, καὶ πολλῶ τῷ αὐχμῷ πιεζομένη; καὶ τὸ
 θάλλπος δὲ αὐτὸ, καὶ ὁ ἀῆρ, κομιδῇ πυρώδης, καὶ Φλο-
 γερὸς ὢν, καὶ ἡ ψάμμος ὑπερξέουσα, παντελῶς ἄβα-
 τον τὴν χώραν τίθησι. Γαράμαντες μόνοι πρόσοικοι ὄντες, 2
 εὐσταλές καὶ κοῦφον ἔθνος, ἀνθρώποι σκηνίται, ἀπὸ θή-
 ρας τὰ πολλὰ ζῶντες, ἐνίοτε οὔτοι ἐσβάλλουσι, θη-

DE DIPSA DIBUS.

QUAE ad austrum spectant Libyae, arena sunt pro-
 funda, adusta tellus, deserta maiorem partem, infoecunda
 plane, universa campestris, quae non herbam, non gra-
 men, non plantam, non aquam habeat; aut si quae etiam
 consistentes locis cavis pluviarum tenues reliquiae, craf-
 sum & hoc atque odoris mali, nec sitienti licet homini
 potabile. Ergo propter ista inhabitabilis est; aut quomodo
 habitetur, quae immanis adeo atque arida sit & sterilis,
 multoque squalore obsita? cum vapor ipse & aër igneus
 vehementer atque aestuosus sit, & arena fervidissima, in-
 viam omnino regionem reddit. Garamantes soli accolae,
 gens succincta & levis, in tabernaculis vivere soliti homi-
 nes, venatu viventes plerumque; hi igitur per venatus

ρεύοντες ἀμφὶ τροπὰς τὰς χειμερινὰς, μάλιστα ὕσαντα
 τὸν θεὸν τηρήσαντες, ὅποτε τὸ πολὺ τοῦ καύματος σβε-
 σθείη, καὶ ἡ ψάμμος νοτισθείη, καὶ ἀμηνέπη βατὰ
 γένοιτο. ἡ θήρα δὲ ἐστὶν ὄνων τε τῶν ἀγρίων, καὶ στρου-
 θῶν τῶν μεγάλων χαμαιπετῶν, καὶ πιθήκων μάλιστα,
 καὶ ἐλεφάντων ἐνίστε. ταῦτα γὰρ μόνα διαρκεῖ πρὸς τὸ
 δίψος, καὶ ἀνέχεται ἐπὶ πολὺ ταλαιπωρούμενα ὑπὸ
 πολλῷ καὶ ὀξεί τῷ ἡλίῳ. καὶ ὅμως οἱ Γαράμαντες ἐπει-
 δὲν τὰ σίτια καταναλώσωσιν, ἅπερ ἔχοντες ἀφίκοντο,
 ἀπελαύνουσιν εὐθὺς ὀπίσω, δεδότες μὴ σφίσιν ἡ ψάμ-
 μος ἀναφλεγέῃσα δύσβατος καὶ ἄπορος γένηται, εἴτα
 ὥσπερ ἐντὸς ἀρκύων ληφθέντες, καὶ αὐτοὶ ἀπόλωνται
 μετὰ τῆς ἄγρας. ἄφυκτα γὰρ ἐστὶν, ἣν ὁ ἥλιος ἀνα-
 σπάσας τὴν ἱκμάδα, καὶ τάχιστα ξηράνας τὴν χώραν,
 ὑπερξέσῃ, ἀκραιότεραν τὴν ἀκτῖνα προσβαλὼν, ἅτε
 πρὸς τὴν νοτίδα παρατεθηγμένην· τροφὴ γὰρ αὕτη τῷ

16 Τροφὴ) Ὡς περ γὰρ τίς τρο- ὕγρον. ἀλλὰ τῷ ψυχρῷ μὴ ἔτε
 φὴ καὶ τῷ θερμῷ καὶ τῷ ψυχρῷ τὸ συγγνωστότερον μᾶλλον κρατύνεται

causam irruunt interdum circa ipsam brumam, observato
 tempore maxime pluvio, cum ardoris maior pars exsting-
 uita est, & confersa arena, itineris copia utcumque con-
 tingit. Venatus autem est asinorum agrestium & marinor-
 um passerum, ingentium illorum, qui humo tollere se
 non possunt, & simiorum maxime, & interdum elephan-
 torum. Haec enim sola durant ad sitim, & vexationem a
 multo acutoque sole sustinent. Et tamen Garamantes, con-
 sumtis cibariis, quibuscum venerant, celeriter revertuntur,
 veriti, ne sibi accensa rursus arena transitum vel diffici-
 lem reddat, vel plane neget, ac deinde velut intra retia
 deprehensi cum captura ipsi sua pereant. Neque enim ulla
 superest effugiendi ratio, ubi sol, sursum tracto humore,
 exsiccataque celeriter regione, vehementer exarsit, radios
 iaculatus fortiores, tanquam ab ipso humore acutos, qui

πυρί. Καίτοι ταῦτα πάντα ὅποσα εἶπον, τὸ θάλλος, 3
τὸ δῖφος, ἡ ἐρημία, τὸ μηδὲν ἔχειν ἐκ τῆς γῆς λαβεῖν,
ἦττον ὑμῖν δυσχερῆ εἶναι δοξεῖ τοῦ λεχθησομένου· καὶ διὰ
τοῦτο Φευκτέα πάντως ἡ χώρα ἐκείνη. ἐρπετὰ γὰρ ποι-
κίλα, μυγέβη τε μέγιστα, καὶ πλήθει πάμπολλα,
καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτα, καὶ τὸν ἰὸν ἄμαχα, ἐπι-
νέμεται τὴν γῆν. τὰ μὲν ὑποβρύχια, Φωλεύοντα ἐν μυ-
χῇ τῆς ψάμμου· τὰ δὲ ἄνω ἐπιπολάζοντα, Φύσαλλοι,
καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κεράσται, καὶ βουπρή-
στες, καὶ ἀκοντίαι, καὶ ἀμφίσβαιναι, καὶ δράκοντες,
καὶ σκορπίων γένος διττὸν, τὸ μὲν ἕτερον ἐπίγειόν τε καὶ
πεζόν, ὑπέρμεγα, καὶ πολυσφόνδυλον, θάτερον δὲ ἐν-
αέριον, καὶ πτηνόν, ὑμενόπτερον δὲ οἷα ταῖς ἀκρίσι, καὶ
τέττιξι, καὶ νυκτερίσι τὰ πτερά. τοιαῦτα ὄρνεα πολλὰ

καὶ ἐπιδίδουσι· τῷ δὲ θερμῷ μα-
ρίνεται τε καὶ ἀφανίζεται συναι-
ρούσα. τὸ ὡς ἴφ' ἑαυτῇ τὸ θερμόν.
αἱ γὰρ πρὸς ὀλίγον αὐτὰ μὲν ἡ
ὕγροτις ὀλιγομένη ἀκμάζειν ὑπεν-
δίδουσι, ὡς οἷα τριφύουσα τῷ θερμῷ.

τέλος δὲ ἔκταζομένη καὶ πρὸς τὸ
μὴ εἶναι χωροῦσα, ἀσπερί παρα-
θρᾶναι καὶ παρακμάζειν ποιεῖ καὶ
αὐτὰ τὸ θερμόν. εἰ καὶ μὴ τοῦτο πά-
σχειν δοκί. ἀτοποι τ' ἡδὴ κεκρατη-
κίνας τῶν τιμῶν ἐνικμων τόπων. Μ.

alimentum igni praeftet. Quamquam ista, quae adhuc com-
memoravi, omnia, vapor, sitis, solitudo, inopia copiarum
terrestrium, minus vobis difficilia videbuntur eo, quod iam
dicam: & propter hoc fugienda omnino ista regio. Serpen-
tes nempe varii, magnitudine ingentes, plurimi numero,
formis peregrini, veneno *armati* invicto, terram pascun-
tur; partim submersi, nido in arenae recessibus defosso;
alii in summo versantur, bufones, & aspidēs, & viperae,
& ceraetae, & buprestae, & iaculi, & amphisbaenae, &
dracones, & scorpionum genus duplex, terrestre alterum,
pedestre, ingens, vertebrae [*in cauda*] habens plures; aë-
rium alterum & volucre, membranaceis quidem alis, qua-
les sunt locustis, & cicadis, & vespertilionibus alae. Id ge-

ἐπιπετόμενα, οὐκ εὐπρόσιτον ἀπεργάζεται τὴν Λιβύην
 4 ἐκείνην. Τὸ δὲ δὴ πάντων ἐρπετῶν δεινότατον, ὧν ἡ ψάμ-
 μος τρέφει, ἡ διψάς ἐστιν, ὅφρις οὐ πᾶν μέγας, ἐχίδνη
 ὅμοιος, τὸ δῆγμα βίαιος, τὸν ἰὸν παχὺς, ὀδύνας μὲν ἀλγί-
 κτους ἐπάγων εὐθύς ἐκκαίει τε γὰρ, καὶ σῆπει, καὶ
 πίμπρασθαι ποιεῖ, καὶ βοᾶσιν, ὥσπερ οἱ ἐν πυρὶ κεί-
 μενοι. τὸ δὲ μάλιστα καταπονοῦν, καὶ κατατρύχον αὐ-
 τοὺς, ἐκεῖνό ἐστιν, ὁμώνυμον πάθος τῷ ἐρπετῷ. διψῶσα
 γὰρ εἰς ὑπερβολὴν καὶ τὸ παραδοξότατον, ὥσπερ ἂν
 πίνωσι, τοσούτῳ μᾶλλον ὀρέγονται τοῦ ποτοῦ. καὶ ἡ ἐπι-
 θυμία πολὺ πλεον ἐπιτείνεται αὐτοῖς. οὐδ' ἂν σβέσειας
 σποτε τὸ δίψος, οὐδ' ἦν τὸν Νεῖλον αὐτὸν, ἢ τὸν Ἰστρον
 ὅλον ἐκπιεῖν παράσχεις, ἀλλὰ προσεκκαύσεις ἐπάρδων
 τὴν νόσον, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐλαίῳ πῦρ κατασβεννύοι.
 5 Λέγουσιν ἱατρῶν παῖδες ἐκείνην τὴν αἰτίαν εἶναι, παχὺν
 τὸν ἰὸν ὄντα, ἔπειτα δευόμενον τῷ ποτῷ, ὀξύκνητον γί-

nus volucres oberrantes multae difficilem accessu reddunt
 illam Libyam. Bestiarum vero, quas ea nutrit arena, im-
 portunissima est dipsas, serpens non ita magnus, viperæ
 fimilis, morfu violento, veneno crasso, immedicabiles sta-
 tim dolores afferens. Nam exurit, & putredinem inducit;
 & ut ardeant *morsi*, efficit. Itaque clamant, ut qui in igni
 iaceant. Quae autem maxime illos conficit atque atterit,
 illa est affectio, a qua nomen accepit bestia. Sitiunt nem-
 pe supra modum: quodque maxime mirum est, quo plus
 biberint, tanto magis potum appetunt, multoque magis in-
 tenditur eorum bibendi cupiditas: nec unquam sitim ex-
 stinxeris, neque si Nilum ipsum, totumve Istrum ebiben-
 dum iis praebeas; sed ipsa illa irrigatione morbum accen-
 das, velut si quis oleo extinguere ignem tentet. Aiunt
 medicorum filii, istam esse causam, Venenum illud crassum

γνέσθαι, ὑγρότερον, ὡς τὸ εἶκος, καθιστάμενον, καὶ ἐπὶ
 πλεῖστον διαχεόμενον. Ἐγὼ μὲν οὖν οὐδένα τοῦτο πε- 6
 πονθότα εἶδον. μηδὲ, ὦ θεοί, ἴδοιμι οὕτω κολαζόμενον ἄν-
 θρωπον, ἀλλ' οὐδὲ ἐπέβην τῆς Λιβύης τὸ παράπαν, εὖ
 ποιῶν. ἐπίγραμμα δέ τι ἤκουσα, ὃ μοι τῶν ἐταίρων τις
 ἔλεγεν αὐτὸς ἐπὶ στήλης ἀνεγνώκεναι, ἀνδρὸς οὕτως ἀπο-
 θανόντος, ὃς ἐκ Λιβύης, ἔφη, ἀπὼν ἐς Αἴγυπτον, παρὰ
 τὴν μεγάλην Σύρτιν ἐποιεῖτο τὴν πορείαν· οὐ γὰρ εἶναι
 ἄλλως. ἔνθα δὴ τάφῳ ἐντυχεῖν, παρὰ τὴν ἡϊόνα, ἐπ' αὐ-
 τῷ τῷ κλύσματι, καὶ στήλην ἐφεστάναι, δηλοῦσαι τοῦ
 ὀλέθρου τὸν τρόπον. κεκολάσθαι γὰρ ἐπ' αὐτῇ ἄνθρωπον
 μὲν τινα, οἷον τὸν Τάνταλον γράφουσιν ἐν λίμνῃ ἐστῶ-
 τα, καὶ ἀρϋόμενον τοῦ ὕδατος, ὡς πίοι δῆθεν τὸ θηρίον
 δέ, τὴν διψάδα, ἐμπεφυκὸς αὐτῷ περισπειρᾶσθαι τῷ
 ποδὶ, καὶ τινὰς γυναῖκας ὑδροφορούσας ἅμα πολλὰς
 καταχεῖν τὸ ὕδωρ αὐτοῦ. πλησίον δὲ ὡς κεῖσθαι οἷα

potu deinde dilutum, moveri celerius, quippe quod liqui-
 dius sic fiat, & diffundatur maxime. Equidem neminem
 vidi, cui hoc acciderit, neque, Di boni! videam homi-
 nem talibus cruciatum suppliciis. Sed, bono consilio, pe-
 dem nunquam omnino intuli in Libyam. Sed Epigramma
 audiui, quod in ipso se legisse cippo viri hoc modo de-
 functi fodalium aliquis mihi dixit, qui e Libya, sic nar-
 rabat, dum Aegyptum transit, iterque facit ad Syrtim ma-
 iorem, (neque enim posse aliter) ibi in monumentum in-
 cidit, ad oram maris, in ipso litore: hic adstare, ait, co-
 lumellam, quae rationem interitus declararet. Insculptum
 enim in illa hominem, qualem pingunt Tantalum stantem
 in litore, haurientemque de aqua, bibendi nempe gratia.
 Bestiam vero dipsada adhaerescens, ac pedi implexam,
 & mulieres quasdam, aquam afferentes simul multas, ea
 hominem perfundere. In proximo autem ova iacere, qua-

τῶν στρουθῶν ἐκείνων, οὓς ἔφην θηρᾶν τοὺς Γαράμαντας.
γεγραφοῦναι δὲ πρὸς τοῦτίγραμμα, οὐ χεῖρον δὲ καὶ
αὐτὸ εἰπεῖν,

Τοῖα παθόντ', οἶμαι, καὶ Τάνταλον αἰθόπος ἰοῦ

Μηδὰ μὰ κοίμισαι διψαλέην ὀδύνην.

Καὶ Δαναοῦ κόρας τοῖον πῖθον οὐκ ἀναπλήσαι,

Αἰὲν ἐπαντλούσας ὕδροφόρῳ καμᾶτῳ.

ἔτι καὶ ἄλλα ἔπη τέτταρά ἐστι περὶ τῶν ὠῶν, καὶ ὡς
ἀναιρούμενος αὐτὰ, ἐδήχθη. ἀλλ' οὐκ ἔτι μέμνημαι ἐκεί-
νων. Συλλέγουσι δὲ ἄρα τὰ ὠὰ, καὶ ἐσπουδάκασιν περὶ
αὐτὰ οἱ περίοικοι, οὐχ ὡς φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ
σκεύεσιν χρῶνται κενώσαντες, καὶ ἐκπώματα ποιοῦνται
ἀπ' αὐτῶν. οὐ γὰρ ἔχουσι κεραμεύειν, διὰ τὸ ψάμμον
εἶναι τὴν γῆν. εἰ δὲ καὶ μεγάλα εὐρεθείη, καὶ πῖλοι γί-
γνονται δύο ἐκ τοῦ ὠοῦ ἐκάστου· τὸ γὰρ ἡμίτομον ἐκά-
τερον ἀποχρῶν τῇ κεφαλῇ, πῖλός ἐστιν. Ἐκεῖ τοίνυν λο-

14 Πῖλοι) Εἶδον τοιαῦτα. καὶ οὐ ψευδὲς τὸ λεγόμενον. Μ.

lia illorum struthiocamelorum, quos venantur, ut dixi,
Garamantes. Adscriptum autem esse Epigramma... nihil
vero prohibet ipsum recitare,

Fallor, an haec talis de nigro accensa veneno,

Tantale, vexavit te sine fine fitis.

Tale olim, proles Danaï numerosa, replere

Frustrato te haustu vas voluisse, reor.

Adhuc alii versiculi quatuor sunt de ovis, & ut, dum tol-
lit illa, morsus sit; sed eorum non amplius memini. Col-
ligunt nimirum ova illa accolae non cibi modo causa, sed
evacuatis etiam utuntur in supellectile, & pocula sibi in-
de faciunt, cum fingere de luto non possint, quod *mera*
arena illorum solum est. Si verò fatis magna inveniantur,
etiam pilei ex unoquoque ovo bini parantur. Dimidiatum
enim ovum unumquodque capiti cum sufficiat, pileus est.

χῶσιν αἱ διψάδες παρὰ τὰ ὡά, καὶ ἐπειδὴν προσέλθῃ
ὁ ἄνθρωπος, ἐκ τῆς ψάμμου ἐξερπύσασαι, δάκνουσι τὸν
κακοδαίμονα· ὁ δὲ πάσχει ἐκεῖνα τὰ μικρὸν ἐμπροσθεν
εἰρημένα, πίνων αἰεὶ, καὶ μᾶλλον διψῶν, καὶ πιμπλά-
μενος οὐδέποτε. Ταῦτα οὐ, μὰ Δία, πρὸς Νικάνδρον τὸν 9
ποιητὴν Φιλοτιμούμενος διεξῆλθον, οὐδ' ὅπως ὑμεῖς μά-
θοιτε ὡς οὐκ ἀμελὲς γεγένηταί μοι, φύσεις τῶν Λιβυ-
κῶν ἑρπετῶν εἰδέναι, ἰατρῶν γὰρ ἂν μᾶλλον ὁ ἔπαινος
εἴη, οἷς ἀνάγκη εἰδέναι ταῦτα, ὡς καὶ ἀμύνασθαι αὐ-
τὰ μετὰ τῆς τέχνης ἔχοιεν· ἀλλὰ μοι δοκῶ (καὶ πρὸς
Φιλίου μὴ δυσχεράνητε τὴν εἰκόνα θηριώδη οὔσαν) ὁμοίον
τι καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς, οἷον ἐκεῖνοι πάσχουσι
πρὸς τὸ ποτὸν οἱ δηχθέντες ὑπὸ τῆς διψάδος. ὅσω γὰρ ἂν
ἐπὶ πλεον παρίω ἐς ὑμᾶς, τοσούτῳ μᾶλλον ὀρέγομαι
τοῦ πράγματος, καὶ τὸ δῖψος ἄσχετον ὑπεκκαίεται μοι,

7 Φύσεις) Δύναται καὶ οὕτως εἶ-
ναι, ἢ οὕτως) ὅς οὐκ ἀμελὲς πρὸς
τὸ εἰδέναι ἢ φύσεις τῶν Λιβυκῶν ἑρ-
πετῶν γεγίνηταί μοι. δυσχερίσκει-

ρον δέ. M.

15 Ἄσχετον) Ἄσχετον habent C.
Γραι. ἄσχετον. G.

Ibi ergo insidiantur apud ova dipsades: & cum accedit
homo, prorpentes de arena, mordent miserum: at illi
eveniunt illa, quae paulo ante dicta sunt, ut bibat semper,
& magis sitiat, & nunquam satiatur. Haec, ita me Iup-
piter, non contendendi quodam adversus Nicandrum poe-
tam studio a me dicta sunt, neque uti vos cognosceretis,
nonnihil me curae in discendis serpentium Libycorum in-
geniis posuisse. Ista enim Medicorum magis laus fuerit,
quibus scire talia necesse est, ut etiam depellere illa ex ar-
te possint. Verum ego mihi videor, ac, per ego vos ami-
citiae praesidem *Iovem* rogo, nolite offendi transumta a be-
stiiis imagine, similiter erga vos affectus, atque illi a di-
psade morfi ad potum affecti sunt. Quo frequentius enim
prodeo in conspectum vestrum, tanto magis eius rei sum
cupidus, sitisque me urit, quae reprimi nullo modo potest,

καὶ ἔοικα οὐδ' ἐμπλήσεσθαι ποτε τοῦ τοιούτου ποτοῦ,
καὶ μάλα εἰκότως. ποῦ γὰρ ἂν οὕτω διειδέῃ τε καὶ
καθαρῶ ὕδατι ἐντύχοιμι; ὥστε σύγγνωτε, εἰ δηχθεῖς
καὶ αὐτὸς τὴν ψυχὴν ἠδίστῳ τούτῳ καὶ ὑγιεινοτάτῳ τῷ
δήγματι, ἐμφοροῦμαι. χανδὸν, ὑποθεῖς τῷ κρουνοῦ τὴν
κεφαλὴν· εἴη μόνον μὴ ἐπιλείπειν τὰ παρ' ὑμῶν ἐπιρ-
ρέοντα, μηδὲ χυθεῖσθαι τὴν σπουδὴν τῆς ἀκροάσεως, κε-
κηνότα ἔτι καὶ διψῶντα καταλείπειν ὥς δίψους γε ἔνε-
κα τοῦμοῦ πρὸς ὑμᾶς, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε πίνειν αἰεὶ. κατὰ
γὰρ τὸν σοφὸν Πλάτωνα, Κόρος οὐδεὶς τῶν καλῶν.

nec unquam illo satiari potui mihi posse videor. Nec in-
iuria. Ubi enim in aquam pellucidam adeo & puram in-
cidam? Itaque ignoscite, si morsus & ipse in animo meo
morsum istum suavissimum saluberrimumque, pleno me
haustu, caput salienti supponens, ingurgitem. Modo illud
mihi contingat, ne, quae a vobis affluunt, deficient, nec
exhaustum vestrum audiendi studium hiantem me & sitien-
tem destituat. Quantum quidem ad meam vestri sitim at-
tinet, nihil obstat, quo minus semper bibam. Platone enim
auctore sapientissimo, Pulchrorum nulla satietas.

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΠΡΟΣ ΗΣΙΟΔΟΝ.

ΛΥΚ. **Α**ΛΛΑ ποιητὴν μὲν ἄριστον εἶναί σε, Ἡσίοδε, καὶ τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβεῖν μετὰ τῆς δάδνης αὐτός τε δεικνύεις ἐν οἷς ποιεῖς, ἐνθεα γάρ, καὶ σεμνὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν οὕτως ἔχειν· ἐκείνο δὲ ἀπορῆσαι ἄξιον, τί δήποτε προειπὼν ὑπὲρ σαυτοῦ, ὥς διὰ τοῦτο λάβοις τὴν θεσπέσιον ἐκείνην ὥδην παρὰ τῶν θεῶν, ὅπως κλείοις καὶ ὕμνοίης τὰ παρεληλυθότα, καὶ θεσπίζοις τὰ ἐσόμενα, θάτερον μὲν καὶ πάνυ ἐντελῶς ἐξηγήνοχας· θεῶν τε γενέσεις διηγούμενος, ἄχρι καὶ τῶν πρώτων ἐκείνων, χάους, καὶ γῆς, καὶ οὐρανοῦ, καὶ ἔρωτος· ἔτι δὲ γυναικῶν ἀρετάς, καὶ παραινέσεις γεωργικάς· καὶ ὅσα περὶ Πλειάδων, καὶ ὅσα περὶ καιρῶν ἀρότου, καὶ ὥμης·

ἩΣΙΟΔΟΝ) Οὗτος ὁ λόγος ἐνδεῖ τῆς τοῦ Λουκίου ἰδέας καὶ ἀρχινούσας. G. 4 Ἐνθεα) Θεῶν πνεύματι κινούμενα. V.

DISPUTATIO CUM HESIODO.

Lyc. **V**ERUM enimvero poëtam quidem optimum esse te, Hesiode, idque a Musis te una cum lauro accepisse, ipse quoque tuis in carminibus ostendis; divina enim omnia atque augusta: & nos, ita rem se habere, credimus. De illo vero disceptare fas fuerit, quid tandem sit, quod cum de te ipso praedixisses, hanc te ob causam divinum illud a Dis carmen accepisse, uti celebrares cantaresque prae-terita, ac divina futura; alterum quidem, idque perfectè omnino perfecisti, Deorum generationibus enarrandis, usque ad prima illa, Chaos, Tellurem, Coelum, & Amorem; insuper etiam mulierum commemorandis virtutibus, & praeceptis agriculturae, & quae de Pleiadibus, ac de tem-

του, καὶ πλοῦ, καὶ ὅλως τῶν ἄλλων ἀπάντων. θάτερον δὲ, καὶ ὁ χρησιμώτερον ἦν τῷ βίῳ παραπολὺ, καὶ θεῶν δωρεαῖς μᾶλλον εὐικός, λέγω δὲ τὴν τῶν μελλόντων προαγόρευσιν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐξαπέφθηας, ἀλλὰ τὸ μέρος τοῦτο πᾶν λήθη παραδέδωκας, οὐδαμῶς τῆς ποιήσεως ἢ τὸν Κάλχαντα, ἢ τὸν Τήλεφον, ἢ τὸν Πολυΐδον, ἢ καὶ Φινέα μιμησάμενος, οἱ μὴδὲ παρὰ Μουσῶν τούτου τυχόντες, ὅμως προεθέσπιζον, καὶ οὐκ ᾤκνουν χρᾶν τοῖς
 2 δεομένοις. Ὡστε ἀνάγκη σοι τῶν τριῶν τούτων αἰτιῶν μιᾷ γε πάντως ἐνεχεσθαι. ἢ γὰρ ἐφεύσω, εἰ καὶ πικρὸν εἰπεῖν, [οὐχ] ὥς ὑποσχομένων σοι τῶν Μουσῶν καὶ τὰ μέλλοντα προλέγειν δύνασθαι ἢ αἱ μὲν ἔδοσαν ὥσπερ ὑπέσχοντο, σὺ δὲ ὑπὸ Φθόγου ἀποκρύπτεις, καὶ ὑπὸ κόλπον φυλάττεεις τὴν δωρεάν, οὐ μεταδίδους αὐτῆς τοῖς δεομένοις· ἢ γέγραπται μὲν σοι καὶ τὰ τοιαῦτα πολλὰ, οὐδέγω δὲ αὐτὰ τῷ βίῳ παραδέδωκας, οὐκ οἶδαι

poribus arandi, messis, navigationis, reliquarumque rerum omnium, dici possunt: alterum vero, quod multo utilius futurum erat vitae, & Deorum muneribus magis simile, dico autem futurarum rerum praedictionem, plane non ostendisti, sed parte illa simpliciter oblivioni tradita, nusquam tua in poësi vel Calchantem, vel Telephum, vel Polyidum, vel Phineum adeo imitatus es, qui non consecuti illud a Musis, tamen divinarunt, nec oracula reddere consulentibus dedignati sunt. Itaque trium horum criminum in uno adhaerescas omnino necesse est. Aut enim, quantumvis id dictu amarum sit, mentitus es, cum non promiserint tibi Musae futura praedicendi facultatem: aut illae dederunt, sicut fuere pollicitae, at tu prae invidia occultas, in sinuque *absconditum* servas munus, non impertiens illud indigentibus: aut scripta quidem tibi sunt etiam in hoc genere multa; tu vero nonquam ea seculo tra-

εἰς ὃν καιρὸν τινα ἄλλον ταμειυόμενος τὴν χρῆσιν αὐτῶν.
ἐκείνο μὲν γὰρ οὐδὲ τολμήσαιμι ἂν εἰπεῖν, ὥς αἱ Μοῦ-
σαι δύο σοι παρέξουσιν ὑποσχόμεναι, τὸ μὲν ἔδοσαν, ἐξ
ἡμισείας δὲ ἀνεκαλέσαντο τὴν ὑπόσχεσιν· λέγω δὲ τὴν
τῶν μελλόντων γνῶσιν. καὶ ταῦτα προτέραν αὐτὴν ἐν ταῖς
ἔπει ὑποσχημένα. Ταῦτα οὖν παρὰ τίνος ἄλλου, Ἡ- 3
σίοδε, ἢ παρ' αὐτοῦ σοῦ μάθοι τις ἄν; πρέπαν γὰρ ἂν,
ὥσπερ οἱ θεοὶ δοτῆρες εἰῶν εἰσιν, οὕτω δὲ καὶ ὑμῖν τοῖς
φίλοις καὶ μαθηταῖς αὐτῶν, μετὰ πάσης ἀληθείας ἐξ-
ηγεῖσθαι περὶ ὧν ἴσῃτε, καὶ λύειν ἡμῖν τὰς ἀπορίας.

ΗΣΙΟΔ. Ἐγὼ μὲν μοι, ὦ βέλτιστε, ῥαδίαν ἀπόκρι- 4
σιν ἀποκρίνεσθαι σοι περὶ πάντων, ὅτι μηδὲν ἐστὶ τῶν
ἐρραϊσθημένων ὑπ' ἐμοῦ, ἴδιον ἐμὸν, ἀλλὰ τῶν Μου-
σῶν. καὶ ἐχρῆν σε παρ' ἐκείνων τοὺς λογισμοὺς τῶν τε
εἰρημένων καὶ τῶν παραλελειμμένων ἀπαιτεῖν· ἐγὼ δὲ

1 Εἰς ὃν καιρὸν τινα) Ὑπέρθεσις
τοῦ εἰς ὄντινα ἄλλον καιρὸν, ἵνα
περικαλλῆ τὸν λόγον ποιήσῃ, ὥς ἐν
τῷ, εἰ καὶ διὰ μηδὲν ἄλλο, ὅπῃται

οἱ ῥήτορες εἰ καὶ μὴ δι' ἄλλο
ὑπερβάντες εἰπῶσιν, εἴτε χρὴ Ἐρμω-
γίνοι πιστεῦεσθαι. V.

II. Ἐγὼ μὲν μοι) Δυνατὸν ἂν. V.

didisti, cum usum eorum ad nescio quod aliud tempus re-
ponas. Illud enim neque ausim dicere, Musas, duo tibi
praestare pollicitas, alterum quidem dedisse, ex dimidia ve-
ro parte promissionem suam, de futurorum cognitione lo-
quor, revocasse, cum tamen prius illam in versu pollici-
tae essent. Ista ergo numquid ab alio, Hesiodo, quam ab
ipso te, aliquis potest discere? Decuerit enim, quemadmo-
dum ipsi Dii bonorum sunt auctores, ita etiam vos illorum
amicos atque discipulos, cum veritate omni, quae nostis
enarrare, & si qua nobis videntur dubia, ea resolvere.

Hef. Licebat mihi, vir optime, facili responsione defun-
gi de omnibus, nihil esse eorum carminum, quae a me
confuta sunt, mihi proprium, sed Musarum: ab his proin-
de rationem dictorum pariter & praetermissorum esse po-

ὑπὲρ μὲν ὧν ἰδία ἡπιστάμην, λέγω δὲ τοῦ νέμειν, καὶ ποιμαίνειν, καὶ ἐξελαύνειν, καὶ βδάλλειν, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσα ποιμένων ἔργα, καὶ μαθήματα, δίκαιος ἂν εἶην ἀπολογεῖσθαι. αἱ θεαὶ δὲ τὰς αὐτῶν δωρεάς, οἷς τε ἂν ἐβέλωσι, καὶ ἐφ' ὅσον ἂν οἴωνται καλῶς ἔχειν, μεταδιδόασιν. Ὅμως δὲ οὐκ ἀπορήσω πρὸς σὲ καὶ ποιητικῆς ἀπολογίας· οὐ γὰρ, οἶμαι, χρὴ παρὰ τῶν ποιητῶν ἐς τὸ λεπτότατον ἀκριβολογουμένους, ἀπαιτεῖν κατὰ τὴν συλλαβὴν ἐκάστην ἐντελῇ πάντως τὰ εἰρημένα, καὶ εἴ τι ἐν τῷ τῆς ποιήσεως δρόμῳ παραρρῦεν λάβη, πικρῶς τοῦτο ἐξετάζειν, ἀλλ' εἰδέναι ὅτι πολλὰ ἡμεῖς, καὶ τῶν μέτρων ἕνεκα, καὶ τῆς εὐφωνίας, ἐπεμβάλλομεν. τὰ δὲ καὶ τὸ ἔπος αὐτὸ πολλάκις λεία ὄντα οὐκ οἶδ' ὅπως παρεδέξατο. σὺ δὲ τὸ μέγιστον ὧν ἔχομεν ἀγαθῶν, Ἀφαιρῇ ἡμᾶς, λέγω δὲ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τὴν ἐν τῷ ποιεῖν ἐξουσίαν· καὶ τὰ μὲν ἄλλα, οὐχ ὅρας ὅσα τῆς

2 Καὶ βδάλλειν). Ἀμείλιτον, καὶ βδάλειν τὸ ἀμολγεῖν. V.

scendam: me vero de his, quae per me sciebam, de pascendo, inquam, curandoque grege, & exigendo, & mulgendo, reliquisque, quae pastorum opera sunt ac disciplina, causam dicere merito: Deas quidem sua munera, quibuscunque voluerint, & in quantum decere putent, impertiri. Interim tamen neque poëtica mihi apud te defensio defuerit. Neque enim, puto, decet, a poëtis tenuiter nimis & minuto studio reposcere, syllabarum tenuis omnium, perfecta omnino, quae dixere, & si quid in ipso poëseos cursu non animadversum effluat, acerbe illud exigere; verum scire, multa nos & modulorum causa & soni inculcare. Quaedam autem carmen ipsum saepe, utpote laevia ac polita, nescio quomodo assumit. At tu maximo nos nostro bono is privatum, libertatem dico, & in fingendo potestatem. Et reliqua in poësi pulchra non vides; sed ramenta

ποιήσεως καλὰ. σκινδαλάμους δὲ, καὶ ἀκάνθας τινὰς
ἐκλέγεις, καὶ λαβὰς τῇ συκοφαντίᾳ ζητεῖς. ἀλλ' οὐ
μόνος ταῦτα σὺ, οὐδὲ κατ' ἐμοῦ μόνου, ἀλλὰ πολλοὶ
καὶ ἄλλοι τὰ τοῦ ὁμοτέχου τοῦ ἐμοῦ Ὀμήρου κατακνί-
ζουσι, λεπτὰ οὕτω κομιδῇ, καὶ μάλιστα μικρὰ ἅττα
διεξιόντες. Εἰ δὲ καὶ χρὴ ὁμόσε χωρήσαντα τῇ αἰτίᾳ τὴν 6
ὀρθοτάτην ἀπολογίαν ἀπολογήσασθαι, ἀνάγνωθι, ὦ
οὔτος, τὰ ἔργα μου, καὶ τὰς ἡμέρας. εἴσῃ γὰρ ὅσα ἐν
τῷ ποιήματι τούτῳ, μαντικῶς ἅμα καὶ προφητικῶς
προτεδέσπισταί μοι, τὰς ἀποβάσεις προδηλοῦντα τῶν
γε ὀρθῶς καὶ κατὰ καιρὸν πραττομένων, καὶ τῶν παρα-
λειμμένων τὰς ζημίας. καὶ τὸ,

Οἷσεις δ' ἐν Φορμῷ, παῦροι δέ σε θήησονται,

1 Σκινδαλάμους) Σκινδάλαμοι
τὰ τῶν καλάμων ἀποξύσματα ἢ
σκέλοπες, ἢ ἐπιξηρυσία τῶν ἀκρι-
βῶν. σκινδάλαμος. τοῦτο δὲ ἐπὶ μὲν
εὐθείας ἐξύνεται. σκινδαλάμους οὖν
λεπτολογίας. Ἀριστοφάνης ἐν νεφέ-
λαις, λόγων ἀκριβῶν σκινδαλάμους
μαθήσομαι. V.

4 Κατακνίζουσι) Κεντῶσι. V.
Κατατίμνουσι, καταλιποῦσι. C.
5 Ἄττα) Τινὰ. ἢ ἄτινα. ἢ παρα-
πλήσια. ἢ ὀλίγα. G.
13 Φορμῷ) Φορμὸς, προκαλυμ-
μένον ἢ πλεκτόν ἀγγεῖον ἐκ φλοιοῦ,
ἐν ᾧ εἰσθήσιν ἰσχύδας κομίζε-
σθαι. G.

quaedam & spinas eligis, ansaeque quaeris calumniae. Ne-
que vero solus tu talia, neque contra me solum, sed mul-
ti etiam alii sunt, qui Homeri, eandem artem professi, car-
mina vellicant, ira minuta omnino & valde exigua dispu-
tantes. Si vero opus est cominus congregi cum crimine,
& eam dicere causam, quae verissima est, lege, tu homo,
Opera mea ac dies. Intelliges enim, quot res in illo car-
mine, divine & tanquam a vate praedictae a me sint, quae
exitus praesignificent cum eorum, quae recte & suo tem-
pore peraguntur, tum illorum, quae praetermissa sunt, no-
xas. Iam illud:

Corbe ferēs raro, rarus tibi & accola plaudet:

καὶ πάλιν, ὅσα ἀγαθὰ περιέσται τοῖς ὀρθῶς γεωργοῦσι, χρησιμωτάτη ἐν τῷ βίῳ μαντικὴ νομίζεται.

- 7 ΛΥΚ. Τοῦτο μὲν οὖν, ὦ θαυμαστὲ Ἡσίοδε, καὶ πάνυ ποιμενικὸν εἶρηταί σοι, καὶ ἐπαληθεύειν ἔοικας τὴν τῶν Μουσῶν ἐπίπνοιαν, αὐτὸς οὐδ' ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ τῶν ἐπῶν δυνάμενος· ἡμεῖς δέ, οὐ ταύτην τὴν μαντικὴν παρὰ σοῦ καὶ τῶν Μουσῶν περιεμένομεν. ἐπεὶ τὰ γε τοιαῦτα πολὺ μαντικώτεροι ὑμῶν οἱ γεωργοί, καὶ ἄριστα μαντεύσαιντ' ἂν ἡμῖν περὶ αὐτῶν, ὅτι ὕσαντος μὲν τοῦ Θεοῦ, εὐβαλῆῃςται τὰ δράγματα· ἣν δὲ αὐχμὸς ἐπιλάβῃ, καὶ διψήσωσιν αἱ ἄρουραι, οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐχὶ λιμὸν ἐπακολουθῆσαι τῷ διψῇ αὐτῶν. καὶ ὅτι οὐ μεσοῦντος Θέρουσιν χρὴ ἀροῦν, ἢ οὐκ ἂν τι ὄφελος γένοιτο, εἰκὴ ἐκχυβέντων τῶν σπερμάτων· οὐδὲ ἀμῶν χλωρὸν ἔτι τὸν στάχυν, ἢ κενὸν εὐρεθήσεσθαι τὸν καρπὸν. οὐ μὴν οὐδ' ἐκεῖνο μαντείας δεῖται, ὡς ἦν μὴ καλύψῃς τὰ σπέρ-

3 Καὶ πάνυ ποιμενικὸν εἶρηταί σοι) Ἀπὸ τοῦ ἀπλούστατον καὶ κατὰ ποιμενικὴν εὐθείαν. V.

& rursus, quae bona recte colentibus agrum superfutura sint, utilissima vitae divinatione iure habeatur.

Lyc. Istuc quidem, vir admirabilis Hesiodē, plane pro pastore a te dictum est, viderisque confirmare illum Musarum afflatum, qui neque causam dicere pro versibus possis. At non istam nos quidem divinationem a te ac Musis expectabamus: cum ad talia multo vobis diviniore sint rustici, & optime nobis de illis rebus varicinentur, si pluat Deus, florentes futuros esse manipulos; [*messē copiosā*] si vero aestus invaleseat, sitiantque arva, fieri non posse, quin fames sitim illorum consequatur; nec oportere media aestate arare, alioquin nihil inde utilitatis exoriturum, fusis frustra seminibus; neque metendum spicam adhuc viridem, alioquin vanum inventum iri fructum. Neque sane divinatione ad illud opus est, nisi obruas semina, &

ματα, καὶ θεράπων μακέλλην ἔχων ἐπιφοροίῃ τῆς γῆς
αὐτοῖς, καταπτήσεται τὰ ὄρνεα, καὶ προκατεδέϊται τὴν
ἅπασαν τοῦ θέρους ἐλπίδα. Τὰ γὰρ τοιαῦτα παραι- 8
νέσεις μὲν, καὶ ὑποθήκας λέγων, οὐκ ἂν τις ἀμαρτάνοι.
μαντικῆς δὲ πάμπλου ἀποδεῖν μοι δοκεῖ, ἥς τὰ ἔργον τὰ
ἀδῆλα, καὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς φανερά προγιγνώσκειν·
ὥσπερ τὸ τῷ Μίνῳ προειπεῖν, ὅτι ἐν τῷ τοῦ μέλιτος πί-
θῳ ὁ παῖς ἔσται αὐτῷ ἀποπεπνιγμένος, καὶ τὸ τοῖς
Ἀχαιοῖς προμηνύσαι τῆς Ἀπόλλωνος ὀργῆς τὴν αἰτίαν,
καὶ τῷ δεκάτῳ ἔτει ἀλώσσεσθαι τὸ Ἴλιον. ταῦτα γὰρ ἡ
μαντικῇ. ἐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀνατιθείῃ,
οὐκ ἂν φθάνοι καὶ μὲ μάντιν λέγων. προερῶ γὰρ, καὶ
προβεςπιῶ, καὶ ἄνευ Κασταλίας, καὶ δάφνης, καὶ τρί-
ποδος Δελφικοῦ, ὅτι ἂν γυμνὸς τοῦ κρύους περινοσῇ
τις, ὕοντος προσέτι ἢ χαλαζῶντος τοῦ θεοῦ, ἠπιάλος οὐ
μικρὸς ἐπιπεσεῖται τῷ τοιούτῳ· καὶ τὸ ἔτι γε τούτου

15 Ἠπιάλος) Ῥυγοπέρτος. V.

figone armatus servus terram iis inducat, devoluturas aves,
omnemque spem aestatis interceptam devoraturas. Talia
enim si quis praecepta dicat aut monita, non peccaverit;
a divinatione autem multum abesse mihi hoc opus vide-
tur, cuius fit obscura & nusquam nullo modo manifesta
ante cognoscere. Quale est illud, cum Minoi praedictum
est, in dolio mellis suffocatum iri illius filium, & cum
prae significata Achivis causa irarum Apollinis, itemque
anno decimo captum iri Ilium. Haec enim sunt divinatio.
Alioqui si ista quoque *superiora* ad divinationem aliquis re-
ferat, effugere non poterit, quin me quoque vatem dicat.
Praedicam enim ac divinabo, idque sine Castalia, & lauru,
& tripode Delphico, si quis nudus in frigore obambulet,
pluvias insuper aut grandines fundente Deo, hunc talem
rigor cum tremore non parvus invadet: &, quod magis

μαντικώτερον, ὅτι καὶ θέρμη μετὰ ταῦτα, ὡς τὸ εἰκὸς, ἐπιγενήσεται, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα, ὧν γελοῖον
 9 ἂν εἶη μεμνήσθαι. Ὡστε τὰς μὲν τοιαύτας ἀπολογίας καὶ μαντείας ἄφες· ἐκεῖνο δὲ ὃ εἴρηκας ἐν ἀρχῇ, ὥςως παραδέχεσθαι ἄξιον, ὡς οὐδὲν ἥδεις τῶν λεγομένων, ἀλλὰ τις ἔμπνοια δαιμόνιος ἐνεποίει σοι τὰ μέτρα, οὐ πάνυ οὐδὲ ἐκείνη βέβαιος οὔσα. οὐ γὰρ ἂν τὰ μὲν ἐπτετέλει τῶν ὑπεσχημένων, τὰ δ' ἀτελῇ ἀπελίμπανεν.

adhuc divinum est, etiam calor postea, ut probabile est, superveniet, & multa in hoc genere, quorum meminisse ridiculum fuerit. Itaque hoc genus defensionis & divinationum omitte. Illud vero, quod initio dicebas, forte dignum fuerit, quod recipiatur, nihil te scivisse eorum, quae diceres, sed afflatu quodam divino subiecta tibi carmina, quamquam ne illud quidem satis firmum est: neque enim ille alia quidem promissorum impleturus erat, alia vero imperfecta relicturus.

ΠΛΟΙΟΝ Η ΕΥΧΑΙ.

ΛΥΚΙΝΟΣ, ΤΙΜΟΛΑΟΣ, ΣΑΜΙΠΠΟΣ,
ΚΑΙ ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ.

ΛΥΚ. ΟΥΚ ἔγώ 'λεγον ὅτι θάττον τοὺς γύπας ἔωλος ἢ νεκρὸς ἐν Φανερώ κείμενος, ἢ θάμα τι τῶν παραδόξων Τιμόλαον διαλάβοι, καὶ εἰς Κόρινθον δέοι ἀπνευστὶ θέοντα ἀπιέναι διὰ τοῦτο; οὕτω φιλοθεάμων σύ γε καὶ ἄοκνος τὰ τοιαῦτα.

ΤΙΜ. Τί γάρ ἔδει καὶ ποιεῖν, ὦ Λυκῖνε, σχολὴν ἄγοντα, πυθόμενον οὕτως ὑπερμεγέθη ναῦν, καὶ πέρα τοῦ μέτρου ἐς τὸν Πειραιᾶ καταπεπλευκέναι, μίαν τῶν ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν; οἶμαι δὲ καὶ σφῶ, σέ τε καὶ Σάμιππον τουτονὶ, μὴ κατ' ἄλλο τι ἐξ ἄσπετος ἤκειν, ἢ ὀψομένους τὸ πλοῖον.

4 Οὐκ ἔγώ 'λεγον) Κρᾶσις τοῦ α καὶ τοῦ ε εἰς τὸ α τοῦ ἔγδ καὶ τοῦ ἔλεγον. V.

NAVIGIUM SEU VOTA.

LYCINUS, TIMOLAUS, SAMIPPUS, ET ADIMANTUS.

Lyc. NONNE dicebam ego, facilius posse fieri, ut vultures effugiat iacens in proparulo antiquum cadaver, quam Timolao mirabilis spectaculi aliquid *subducatur*, etsi uno spiritu Corinthum abire curriculo propter illud oporteat; adeo tu spectaculorum avidus, & impiger ad talia.

Tim. Quid enim agendum erat, Lycine, homini otioso, qui audisset, ingentem adeo, vel immensam potius navem in Piraeo appulsam, de illarum numero unam, quae annonam ex Aegypto in Italia madvehunt? Puto autem, vos quoque, te, *inquam*, & Samippum hunc, non alia, quam spectandae huius navis causa ex urbe venire.

ΛΥΚ. Νῆ Δία, καὶ Ἀδείμαντος ὁ Μυρρρινούσιος εἶπετο μεθ' ἡμῶν. ἀλλ' οὐκ οἷδ' ἅπου νῦν ἐκεῖνός ἐστιν, ἀποπλανηθεὶς ἐν τῷ πλήθει τῶν θεατῶν. ἄχρι μὲν γὰρ τῆς νεῆς ἅμα ἤλθομεν, καὶ ἀνιόντες ἐς αὐτήν, σὺ μὲν, οἶμαι, Σάμιππε, προήεις· μετὰ σὲ δὲ ὁ Ἀδείμαντος ἦν· εἴτ' ἐγὼ μετ' ἐκεῖνον ἐχόμενος αὐτοῦ ἀμφοτέρωθεν, καὶ με διὰ τῆς ἀπαβάθρας ὅλης παρέπεμψε χειραγωγῶν, ὑπρόδεσμένον, ἀνυπόδητος αὐτὸς ὢν. τὸ ἀπὸ τοῦτου δὲ αὐκ ἐτι αὐτὸν εἶδόν, οὔτε ἔνδοκ οὔτε ἐπεὶ κατεληλύθειμεν.

- 2 ΣΑΜ. Οἶσθα, ὦ Λυκῖνε, ὅπου ἡμᾶς ἀπέλειπεν, ὁπότε, οἶμαι, τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο μεράκιον ἐκ τῆς θαλάμης προῆλθε, τὸ τὴν καθαρὰν ὀθόνην ἐνδεδυκὸς, ἀναδεδμενὸν ἐς τοῦπίσω τὴν κόμην, ἐπ' ἀμφοτέρα τοῦ μετώπου ἀπηγμένη. εἰ τοίνυν ἐγὼ Ἀδείμαντος οἶδα, οἶμαι, γλαφυρὸν οὕτω ἐκεῖνος θεῖαμα ἰδὼν, μακρὰ χαίρειν

12 Θαλάμης) Θαλάμη καὶ διάλαμος, οἶκος ἢ κοιτὴν. V.

13 Ἐνδεδυκὸς) Σημαιοῦ τὸ ἐνδεδυκὸς, ἀντὶ τοῦ ἐνδεδεμένον. V.

Lyc. Sic est, per Iovem. Etiam Adimantus nos sequebatur Myrrhinusius. Verum ubi ille nunc sit, nescio, in spectatorum turba errore quodam a nobis distractus: ad nāvim quidem usque una venimus: cumque in illam ascenderemus, tu quidem, puto, Samippe, praecedebas: post te erat Adimantus, tum, ego post illum utraque illum manu tenens, quippe ille me per totum ponticulum manu prehensum ducebat calceatum discalceatus ipse. Abhinc autem illum, non vidi, neque intus, neque postquam descendimus.

Sama Nosti, Lycine, ubi nos reliquerit? puto ego ibi, ubi formosus ille puer de diaeta progrediebatur, ille puro linteo indutus, retro comam revinctus, utrinque a fronte abductam. Si ergo Adimantum ego novi, puto, hominem, eleganti adeo spectaculo viso, longum valere iusso naupego

Φράσας τῷ Αἰγυπτίῳ ναυπηγῷ, περιηγουμένῳ τὸ πλοῖον, παρέστηκεν δακρύων, ὥσπερ εἴωθε ταχύδακρυς γὰρ ὁ ἀνὴρ ἐς τὰ ἐρωτικά.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν οὐ πάνυ καλὸς, ὦ Σάμιππε, ὁ με-
ρακίσκος ἔδοξε μοι, ὡς ἂν καὶ Ἀδείμαντον ἐκπλήξαι,
ὦ τοσαῦτοι Ἀθήνησι καλοὶ ἔπονται, πάντες ἐλεύθεροι,
στωμύλοι τὸ Φθέγμα, παλαιόστρας ἀποπνέοντες, οἷς
καὶ παραδακρύσαι οὐκ ἀγεννές· οὗτος δὲ πρὸς τῷ με-
λάγχρους εἶναι, καὶ πρόχειλός ἐστι, καὶ λεπτὸς ἄγαν
τοῖν σκελοῖν, καὶ ἐΦθέγγετο ἐπισεσυρμένον τι, καὶ συν-
εχές, καὶ ἐπίτροχον, Ἑλληνιστὶ μὲν, ἐς τὸ πάτριον δὲ
τῷ Ψόφῳ, καὶ τῷ τῆς Φωνῆς τόνῳ. ἡ κόμη δὲ, καὶ ἐς
τῷ πύσω ὁ πλόκαμος συνεσπειραμένος, οὐκ ἐλευθέρῳ
Φησιν αὐτὸν εἶναι.

ΤΙΜ. Τοῦτο μὲν εὐγενείας, ὦ Λυκίε, σημεῖόν ἐστιν 3
Αἰγυπτίας, ἡ κόμη. ἅπαντες γὰρ αὐτοῖς οἱ ἐλεύθεροι

13 Συνεσπειραμένος) Συνεστραμμένος. G.

Aegyptio, qui monstrabat navim, adstitisse lacrimantem;
ut solet. Facilis enim vir est, ubi amat, ad lacrimas.

Lyc. Quin non admodum pulcher mihi, Samippe, puer videbatur, ut Adimantum etiam percelleret, quem tot Athe-
nis formosi sectantur, liberi omnes, iucundi sermonis,
olentes palaestram, apud quos forte lacrimari etiam non
ignavum fuerit. At iste, praeterquam quod niger, labiosus
etiam est, & tenui nimis crure, & tractum quiddam de
imo gutture, continuatumque nimis & volubile loquitur,
Graece ille quidem, sed ita, ut patrium quiddam sibilo at-
que tenore vocis prodat. Coma vero, & actus ille retro
tortusque in spiram cincinnus, non liberalem esse indicat.

Tim. Quin illud nobilitatis Aegyptiae signum est, coma,
Lycine. Omnes quippe apud illos ingenui eas implectunt,

παῖδες ἀναπλέκονται, ἕς τε πρὸς τὸ ἐφηβικόν· ἔμπαλιν ἢ οἱ πρόγονοι ἡμῶν, οἷς ἐδόκει καλὸν εἶναι κομᾶν τοὺς γέροντας, ἀναδουμένους κρῶβυλον ὑπὸ τέττιγι χρυσῷ ἀνειλημμένον.

ΣΑΜ. Εὖγε, ὦ Τιμόλαε, ὅτι ἡμᾶς ἀναμνησκέεις τῶν Θουκυδίδου συγγραμμάτων, ἃ ἐν τῷ προοίμῳ περὶ τῆς ἀρχαίας ἡμῶν τρυφῆς εἶπεν ἐν τοῖς Ἴωσιν, ὁπότε οἱ τότε συναπωκίσθησαν.

- 4 ΛΥΚ. Ἀτὰρ, ὦ Σάμιππε, νῦν ἀνεμνήσθην ὁπάθειν ἡμῶν ἀπελείφθῃ Ἀδείμαντος, ὅτε παρὰ τὸν ἰστὸν ἐπιπολὺ ἔστημεν ἀναβλέποντες, ἀριθμοῦντες τῶν βυρσῶν τὰς ἐπιβολὰς, καὶ θαυμάζοντες ἀνιόντα τὸν ναύτην διὰ τῶν κάλων, εἴτα ἐπὶ τῆς κεραίας ἄνω ἀσφαλῶς διαβέοντα, τῶν κεροιάκων ἐπειλημμένον.

ΣΑΜ. Εὖγε λέγεις. τί δ' οὖν χρή ποιεῖν ἡμᾶς ἐν-

3 Κρῶβυλον) Κρῶβυλον εἶδος πλέγματος τῶν τριχῶν, ἀπὸ ἑκατέρωθεν εἰς ὅθι καταλήγουν. V. (Εἶδος ἐμπλοκῆς. Thucyd. in l. Suidas. C.)

14 Τῶν κεροιάκων ἐπειλημμένον) Τὰ νῦν κάρια λεγόμενα παρὰ τοῖς ναυτικοῖς, ἃ καὶ κρήκους καλοῦσιν οἱ παλαιοί. V.

usque dum pubertatem attigerint. Contra ea maiores nostri: quibus pulchrum visum est, comam alere seniores, revinctam in cincinnum aurea cicada comprehensum.

Sam. Bene facis, Timolaë, quod Thucydidis nos scriptorum admones, quae in prooemio dixit de veteri luxu nostro, ubi & de Ionibus, quando, qui tum erant, una inde deducti sunt.

Lyc. Verum, Samippe, iam recorder, ubi relictus nobis sit Adimantus, cum ad malum staremus multum suspicientes numerantesque coniectus telorum in coriis, atque admirantes ascendentem per rudentes nautam, deinde per antennam in alto prehensis ceruchis transcurrentem.

Sam. Recte istuc dicis. Quid ergo hic nobis faciendum

ταῦθα; παραδοκεῖν αὐτὸν, ἢ ἐβέλεις ἐγὼ αὖτις ἐπ'ἀνέμι
ἐς τὸ πλοῖον;

ΤΙΜ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προΐωμεν. εἰκὸς γὰρ ἤδη
παρεληλυθέναι ἐκεῖνον ἀποσοβοῦντα ἐς τὸ ἄστυ, ἐπεὶ
μηκέθ' ἡμᾶς εὐρεῖν ἐδύνατο· εἰ δὲ μὴ, ἀλλ' οἶδε τὴν ὁδὸν
Ἀδείμαντος, καὶ θεὸς οὐδέν, μὴ ἀπολειφθεῖς ἡμῶν
ἀποβουκοληθῇ.

ΛΥΚ. Ὅρατε μὴ σκαιὸν ἦ, Φίλον ἀπολιπόντας αὐ-
τοὺς ἀπιέναι· βαδίζωμεν δ' ὅμως, εἰ καὶ Σαμίππω
τοῦτο δοκεῖ.

ΣΑΜ. Καὶ μάλα δοκεῖ, ἣν πῶς ἀνεωγυῖαν τὴν πα-
λαίστραν ἔτι καταλάβωμεν. Ἀλλὰ μεταξύ τῶν λό- 5
γων, ἡλικὴ ναῦς, εἴκοσι καὶ ἑκατὸν πήχεων ἔλεγεν ὁ
ναυπηγὸς τὸ μῆκος, εὖρος δὲ ὑπὲρ τὸ τέταρτον μάλιστα
τούτου· καὶ ἀπὸ τοῦ καταστρώματος ἐς τὸν πυθμένα, ἢ
βαθύτατον κατὰ τὸν ἄντλον, ἐννέα πρὸς τοῖς εἴκοσι. τὰ
δ' ἄλλα ἡλικὸς μὲν ὁ ἰστός, ὅσῃν δὲ ἀνέχει τὴν κεραίαν,

est? expectandusne est, an vis, in navem ego redeam?

Tim. Nequaquam: sed pergamus. Credibile enim est, il-
lum per tumultuariam festinationem praeteriisse iam nos
in urbem, cum non amplius invenire non posset. Sin mi-
nus; at novit certe viam Adimantus, nec metus est, ne re-
lictus a nobis in devium errorem incidat.

Lyc. Videte, ne sinistrum sit, nos relicto amico abire.
Abeamus tamen, si idem etiam Samippo videatur.

Sam. Omnino ita videtur, si qua apertam adhuc palae-
stram inveniamus. Verum, ut interim aliquid loquamur,
quanta haec navis! centum & viginti cubitorum longi-
tudinem esse dicebat naupegus, latitudinem autem supra
quartam huius partem; ac de constrato navis in fundum,
ubi profundissima est, ad fentinam, undetriginta. Ceterum
quantus est malus! quantam vero sustinet antennam, quan-

εἷω δὲ προτόνω συνέχεται, ὥς δὲ ἡ πρύμνα μὲν ἐπ' ἀνέστη-
 κεν ἡρέμα καμπύλῃ, χρυσοῦν χηνίσκον ἐπικειμένη, κατ-
 ἀντικρὺ δὲ ἀνάλογον ἡ πῶρα ὑπερβέβηκεν, ἐς τὸ πρόσω
 ἀπομηκυνομένη, τὴν ἐπ' ὠνυμον τῆς νεῶς θεὸν ἔχουσα τὴν
 Ἰσιν ἐκατέρωθεν. ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος, αἱ γραφαί,
 καὶ τοῦ ἰστίου τὸ παράσειον πυραυγές, καὶ πρὸ τούτων
 αἱ ἄγκυραι, καὶ στροφέϊα, καὶ περιαγωγεῖς, καὶ αἱ
 μετὰ τὴν πρύμναν οἰκῆσεις, θαυμάσια πάντα μοι ἔδοξε.
 6 Καὶ τὸ τῶν ναυτῶν πλήθος στρατοπέδῳ ἂν τις εἰκάσειεν.
 ἐλέγετο δὲ καὶ τοσοῦτον ἄγειν σῖτον, ὥς ἱκανὸν εἶναι πᾶσι
 τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐνιαύσιον πρὸς τροφὴν. καὶ κεῖνα πάντα
 μικρὸς τις ἀνθρωπίσκος γέρων ἤδη ἔσωζεν, ὑπὸ λεπτῇ κά-
 μακι τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περιστρέφων. ἐδείχθη γάρ
 μοι ἀναφаланτίας τις, οὖλος, Ἑρῶν, αἶμαι, τοῦνομα.

TIM. Θαυμάσιος τὴν τέχνην, ὥς ἔφασκον οἱ ἐμ-

6 Τοῦ ἰστίου τὸ παράσειον) Τὸ 12 Κάμακι) Κάμαξ, χάραξ· ὁρ-
 καρχήσιον. V. θον ξύλον. λέγεται θηλυκῶς. V.

to opus habet & continetur proto-no! Ut vero puppis af-
 surgit sensim incurva, cui cheniscus impositus est aureus;
 ab altera parte iusta proportionē prora extollitur in adver-
 sum porrecta, habens ab utraque parte cognominem na-
 vis Deam Isidem. Ornatus enim reliquus, picturae, & sup-
 parum veli colore flammeo, & ante istaec anchorae, &
 versoria, & circumactoria, & illae ad puppim habitatio-
 nes, admirabilia mihi videbantur omnia. Et nautarum mul-
 titudinem exercitui aliquis comparaverit. Dicebatur vero
 tantam etiam frumenti vim vehere, quae omnibus Atticae
 incolis ad annua alimenta sufficeret. Atque haec omnia
 parvus aliquis homuncio, iam senex, servabat, parva per-
 tica tantae molis gubernacula torquens. Ostensus enim mi-
 hi est recalvaster aliquis, cetera crispus, Heron nomine,
 arbitror.

Tim. Admirabilis artis nomine, ut vectores dicebant, &

σπλέοντες, καὶ τὰ θαλάττια σοφὸς ὑπὲρ τὸν Πρωτέα.
Ἦκούσατε δὲ ὅπως δεῦρο κατήγαγε τὸ πλοῖον, οἷα ἔπα- 7
θον πλέοντες, ἢ ὡς ὁ ἀστὴρ αὐτοὺς ἔσωσεν;

ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ Τιμόλαε, ἀλλὰ νῦν ἡδέως δ' αὖ
ἀκούσαιμεν.

ΤΙΜ. Ὁ ναύκληρος αὐτὸς διηγεῖτό μοι, χρηστὸς
ἀνὴρ, καὶ προσομιλῆσαι δεξιός. ἔφη δὲ ἀπὸ τῆς Φάρου
ἀπάραντας οὐ πάνυ βιαίῳ πνεύματι, ἐβδομαίους ἰδεῖν
τὸν Ἀκάμαντα· εἶτα ζεφύρου ἀντιπνεύσαντος, ἀπενε-
χθῆναι πλαγίους ἄχρι Σιδῶνος· ἐκεῖθεν δὲ χειμῶνι με- 8
γάλῳ δεκάτῃ ἐπὶ Χελιδονέας διὰ τοῦ Αὐλῶνος ἐλθεῖν·
ἐνθα δὴ παρὰ μικρὸν ὑποβρυχίους δύναι ἀπαντας. Οἶδα
δὲ ποτε παραπλεύσας καὶ αὐτὸς Χελιδονέας, ἠλίκον ἐν
τῷ τόπῳ ἀνίσταται τὸ κύμα, καὶ μάλιστα περὶ τὸν Λί-
βα, ὅπότεν ἐπιλάβῃ καὶ τοῦ Νότου. κατ' ἐκεῖνο γὰρ
δὴ συμβαίνει μερίζεσθαι τὸ Παμφύλιον ἀπὸ τῆς Λυ-
κιακῆς θαλάσσης· καὶ ὁ κλύδων αἰετὶ ἀπὸ πολλῶν ρευ-

doctus circa maritima supra Proteum. Audistis autem, quo-
modo huc deduxerit navem, quæ illis inter navigandum
acciderint, & quomodo stella ipsos servarit?

Lyc. Non, Timolaë, sed iam libenter ex te audiverimus.

Tim. Nauclerus ipse mihi narrabat, vir bonus, & con-
suetudini aptus. Dicebat autem, cum solvissent e Pharo
vento non valde vehementi, septimo die vidisse Acaman-
tem: tum reflante Zephyro obliquos Sidonem usque esse
delatos. Inde autem magna tempestate die decimo per Au-
lonem venisse ad Chelidoneas. Hic vero parum abfuisse;
quin submersi omnes perirent. Novi autem, cum ipse ali-
quando Chelidoneas circumnavigaverim, quantus ibi lo-
corum fluctus furgat, & maxime spirante Africo, cum
Notum etiam affluisit. Post hoc enim evenire solet, ut a
Lycio mari dividatur Pamphylium: fluctusque, utpote ab

μάτων περὶ τῷ ἀπρωτηρίῳ σχιζόμενος, (ἀπόξυροι δὲ εἰς
πέτραι, καὶ ὄξεια, παραθηγόμεναι τῷ κλύσματι,) καὶ
φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματωγὴν, καὶ τὸν ἦχον
μέγαν· καὶ τὸ κύμα πολλάκις αὐτῷ ἰσομέγεθες τῷ
9 σκοπέλῳ. Τοιαῦτα καὶ σφᾶς καταλαβεῖν ἔφασκεν ὁ
ναύκληρος, ἔτι καὶ κυκλὸς οὐσης, καὶ ζόφου ἀκριβοῦς·
ἀλλὰ πρὸς τὴν οἰμωγὴν αὐτῶν ἐπικλασθέντας τοὺς
θεοὺς, πῦρ τε ἀναδείξαι ἀπὸ τῆς Λυκίας, ὡς γνωρίσαι
τὸν τόπον ἐκεῖνον, καὶ τινα λαμπρὸν ἀστέρα, Διοσκού-
ρων τὸν ἕτερον, ἐπικαθίσαι τῷ καρχησίῳ, καὶ κατευθύν-
ναι τὴν ναῦν ἐπὶ τὰ λαιὰ ἐς τὸ πέλαγος, ἥδη τῷ κρημνῷ
προσφερομένην. τούντεῦθεν δὲ ἅπαξ τῆς ὁρῆς ἐκπεσόν-
τας, διὰ τοῦ Αἰγαίου πλεύσαντας, ἐβδομηκοστῇ ἀπ’
Αἰγύπτου ἡμέρᾳ πρὸς ἀντίαις τοὺς Ἑτησίας πλαγιά-
ζοντας, ἐς Πειραιᾶ χθὲς καθορμίσασθαι, τοσούτον ἀπο-
σyrέντας ἐς τὸ κάτω, οὓς ἔδει τὴν Κρήτην δεξιᾶν λαβόντας,
ὑπὲρ τὸν Μαλέαν πλεύσαντας, ἥδη εἶναι ἐν Ἰταλίᾳ.

3 Κυματωγὴν) Γραι. κυμαγωγὴν. G.

undis pluribus circa ipsum scissus promontorium, (sunt
autem petrae abruptae & ab alludentibus aquis acutae) ter-
ribili cum sonitu frangitur: atque ipsa saepe scopulo ma-
gnitudine aequalis est. Ab his se etiam deprehensos nau-
clerus dicebat, cum nox adhuc esset & merae tenebrae. Sed
ad ipsorum ploratum fractos misericordia Deos, cum ignem
ostendisse de Lycia, ut oram illam agnoscerent, lucidam-
que stellam quandam, Dioscurorum alterum, insedisse
carchesio, ac direxisse navim sinistrorsum in mare, cum
iam iam ferretur ad scopulum. Inde, cum recta via semel
excidissent, transnavigato Aegeo, septuagesimo ab Aegy-
pto die, obliquo ad tenentes sibi adversum Etesias cursu,
in Piraeum heri appulisse, tantum ad inferiora detractos,
quos oportuerit dextram legentes Cretam, Malea supera-
to, iam esse in Italia.

ΛΥΚ. Νῆ Δία, θαυμάσιόν τινα Φῆς κυβερνήτην τὸν Ἡρώνα, ἡ τοῦ Νηρέως ἡλικιώτην, ὃς τοσοῦτον ἀπεσφάλη τῆς ὁδοῦ. Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐκ Ἀδείμαντος ἐκεῖνός ἐστι;

ΤΙΜ. Πάνυ μὲν οὖν Ἀδείμαντος αὐτός. ἐμβοήσωμεν οὖν. Ἀδείμαντε, σέ φημι τὸν Μυρρηνόσιον, τὸν Στροβίχου.

ΛΥΚ. Δυσὸν θάτερον, ἢ δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκπεκώφωται. Ἀδείμαντος γάρ, οὐκ ἄλλος τίς ἐστι, πάνυ ἤδη σαφῶς ὄρω, καὶ θαμάτιον αὐτοῦ, καὶ τὸ βάδισμα ἐκείνου, καὶ ἐν χρῶ ἡ κουρά. ἐπιτείνωμεν δὲ ὅμως τὸν πτόματον, ὡς καταλάβωμεν αὐτόν. Ἦν μὲν τοῦ ἱματίου λαβόμενός σε ἐπιστρέψωμεν, ὦ Ἀδείμαντε, οὐχ ὑπακούσεις ἡμῶν ἐμβοῶσιν; ἀλλὰ καὶ φροντίζοντι ἔοικας ἐπὶ συννοίας τινός, οὐ μικρὸν οὐδ' εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα, ὡς δοκεῖς, ἀνακυκλῶν.

ΑΔΕΙΜ. Οὐδέν, ὦ Λυκίη, χαλεπὸν, ἀλλὰ με

Lyc. Admirabilem, ita me Iuppiter, mihi gubernatorem narras Heronem, aut aequalem Nerei, qui tantum de via aberraverit. Sed quid istuc? Nonne iste Adimantus est?

Tim. Omnino ipse est Adimantus, inclamemus igitur. Adimante, te volo, Myrrhinusium, Strobichi filium.

Lyc. Alterutrum horum, aut iratus nobis est, aut aurium usum amisit. Adimantus enim est, non alius. Satis iam clare video: & vestimentum ipsius est, & incessus, & brevis ad ipsam cutem tonsura. Acceleremus tamen gradum, ut ipsum assequamur. Nisi veste te prehensum adverramus, Adimante, non exaudies nos inclamantes; sed videris etiam profundae cogitationi immerfus, non parvum neque contentibile negotium animo agitare ac revolvere.

Adim. Nilul, Lycine, sinistrum: sed nova me inter eun-

καινή τις ἔνοια μεταξὺ βαδίζοντα ὑπελθούσα, παρα-
κούσαι ὑμῶν ἐποίησεν, αἰτενὲς πρὸς αὐτὴν ἀπαντὶ τῷ
λογισμῷ ἀποβλέποντα.

ΛΥΚ. Τίς αὕτη; μὴ γὰρ ὀκνήσης εἰπεῖν, εἰ μὴ τις
ἐστὶ τῶν πάνυ ἀπορρήτων. καίτοι ἐτελέσθημεν, ὡς οἶ-
σθα, καὶ στέγειν μεμαθήκαμεν.

ΑΔΕΙΜ. Ἄλλ' αἰσχύνομαι ἔγωγε εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς
οὕτω γὰρ μεираκιῶδες ὑμῖν δόξει τὸ Φρόντισμα.

ΛΥΚ. Μὴν ἐρωτικόν τί ἐστίν; οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τοῦτο
ἀμυήτοις ἡμῖν ἐξαγορεύσεις, ἀλλ' ὑπὸ λαμπρᾷ τῇ δα-
δί καὶ αὐτοῖς τετελεσμένοις.

12 ΑΔΕΙΜ. Οὐδέν, ὦ θαυμάσιε, τοιοῦτον; ἀλλὰ τινὰ
πλοῦτον ἐμαυτῷ ἀνεπλαττόμην, ἣν κενὴν μακαρίαν οἱ

5 Ἐτελέσθημεν) Ὡς μόνον ἀπορ-
ρήτου ὄντος τῶ τὰ μυστήρια ἀμυήτων
ἐξεῖπεν. τοῦτο οὖν αὐτοῦ ἀπο-
κλείοντος, φησὶν ὥς οὐκ ἔξον σοι
οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς ἔχειν ἀπορρήτον,
εἴγε καὶ οὐ δεῖ τοῖς ἄλλοις ἀποκρύ-
πτειν, ἐν ἀκινδύνῳ σοι τὰ πρὸς ἡμᾶς
ἐκφίρειν καθίσταται, μεμυήμεθα

γὰρ καὶ αὐτοὶ, καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῶν
τραγῳδῶν πρὸς οἰκίαν χορὸν ἱρίσ-
V.

13 Κενὴν μακαρίαν) Τὰ πρὸς ρα-
σάνην καὶ εὐμερίαν τείνοντα, εἴτε
ἐγρηγορεύωντι εὐθυμία, εἴτε καὶ
καθευδόντων ἐνύπνια, κενὴν μακα-
ρίαν οἱ παλαιὸι κατεφύμισαν. V.

dum cogitatio subiens, ut inauditam praetermitterem ve-
stram vocem effecit, qui defixum totum in illa animum
haberem.

Lyc. Quenam est illa? Ne enim cunctis dicere, nisi
est de valde secretis. Quamquam initiati, ut nosti, sumus,
ac celare *commissa* didicimus.

Adim. Sed pudet me nimirum apud vos dicere: adeo
puerilis vobis videbitur cogitatio.

Lyc. Numquid amatorium quid est? neque enim hoc
etiam profanis nobis enarraveris, sed *hominibus* ad claram
facem ipsis quoque initiatis.

Adim. Nihil tale, o noster. Sed divitias mihi quasdam ipse
fingebam animo, quam fictitiam Beatam *insulam* omnes

πολλοὶ καλοῦσι· καὶ μοι ἐν ἀκμῇ τῆς περιουσίας καὶ
 τρυφῆς ἐπέστητε.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν τὸ προχειρότατον τοῦτο, κοινὸς Ἑρ-
 μῆας, Φασι· καὶ ἐς μέσον κατατίθει φέρων τὸν πλοῦτον·
 ἄξιον γὰρ ἀπολαῦσαι τὸ μέρος φίλους ὄντας, τῆς Ἀδείκ-
 μάντου τρυφῆς.

ΔΔΕΙΜ. Ἀπελείθην μὲν ὑμῶν εὐδὺς ἐν τῇ πρώτῃ ἐς
 τὴν ναῦν ἐπιβάσει, ἐπεὶ σε, ὦ Λυκίνε, κατέστησα ἐς τὸ
 ἀσφαλές, περιμετροῦντος γὰρ μου τῆς ἀγκύρας τὸ μέ-
 γεος, οὐκ οἶδ' ὅπου ὑμεῖς ἀπέστητε. Ἰδὼν δ' ὅμως τὰ 13
 πάντα, ἡρόμην τινὰ τῶν ναυτῶν ὁπόσῃ ἀποφέρει ἡ ναῦς
 τῷ δεσπότη ὡς ἐπιτοπολὺ κατ' ἔτος ἕκαστον τὴν μισθο-
 φορίαν. ὁ δέ μοι, Δώδεκα, ἔφη, Ἀττικὰ τάλαντα, εἰ
 πρὸς τοῦλάχιστον τις λογίζοιτο. τὸν τεύθεν οὖν ἐπανιών,
 ἐλογιζόμεν, εἴ τις θεῶν τὴν ναῦν ἄφνω ἐμὴν ποιήσειεν
 εἶναι, οἷον ἂν ὡς εὐδαίμονα βίον ἐβίωσα, εὖ ποιῶν τοὺς

14 Πρὸς τοῦλάχιστον τις λογίζοιτο) Ναυτικά. V.

vocant; vosque in ipso mihi divitiarum & voluptatis fa-
 stigio supervenistis.

Lyc. Itaque illud hic valeat expeditissimum, communis
 esto Mercurius! aiunt: atque in medium allatas deponere di-
 vitias: aequum enim est, in partem venire nos, qui ami-
 ci fumus, voluptatum Adimanti.

Adim. A vobis quidem relictus sum in primo statim in
 navim ingressu, cum te, Lycine, in tuto collocassem. Di-
 meriente enim me ancorae magnitudinem, vos nescio quo
 discefferatis. Tamen visis omnibus, quaerebam ex nauta-
 rum aliquo, Quantum plerumque mercedis domino singulis an-
 nis ea navis referat? At ille, Duodecim, inquit, talenta Atti-
 ca, si quis, quod minimum est, computet. Hinc ergo rediens ita
 cogitabam, Si quis Deorum hanc navem subito, ut mea sit,
 faciat; quam ego, quam felicem vitam agam! bene faciens ami-

Φίλους, καὶ ἐπιπλέων ἐνίοτε μὲν αὐτὸς, ἐνίοτε δὲ οἰκέτας ἐκπέμπων· εἴτα ἐκ τῶν δώδεκα ἐκείνων ταλάντων, οἰκίαν τε ἥδη ὠκοδομησάμην ἐν ἐπικαίρῳ μικρὸν ὑπὲρ τὴν ποικίλην, τὴν παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ἐκείνην τὴν πατρίαν ἀΦεῖς, καὶ οἰκέτας ὠνούμην καὶ ἐσθλῆτας, καὶ ζεύγη, καὶ ἵππους. νυνὶ δὲ ἥδη καὶ ἔπλεον, ὑφ' ἀπάντων εὐδαιμονιζόμενος τῶν ἐπιβατῶν, Φοβερὸς τοῖς ναύταις, καὶ μονοσυχὶ βασιλεὺς νομιζόμενος. ἐτι δέ μοι τὰ κατὰ τὴν ναῦν εὐθετίζοντι, καὶ ἐς λιμένα πόρρωθεν ἀπεσβλέποντι, ἐπιστάς, ὧς Λυκῖνε, κατέδυσας τὸν πλοῦτον, καὶ ἀνέτρεψας εὖ Φερόμενον τὸ σκάφος οὐρίῳ τῆς εὐχῆς τῷ πνεύματι.

- 14 ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ γενναῖε, λαβόμενός μου, ἄπαγε πρὸς τὸν στρατηγόν, ὥς τινα πειρατὴν, ἢ καταποντιστὴν, ὃς τηλικούτον ναυάγιον εἰργασμαί, καὶ ταῦτα ἐν γῇ κατὰ τὴν ἐκ Πειραιῶς ἐς τὸ ἄστυ. ἀλλ' ὅρα ὅπως παρὰ μυθήσομαί σου τὸ πταῖσμα. πέντε γὰρ, εἰ βούλει,

cis, interdum ipse navigans, emittens nonnunquam servos. Deinde de duodecim illis talentis domum iam aedificabam loco opportuno, paulo supra Poecilen, relicta illa ad Ilissum paterna: & servos emebam, & vestes, currusque, & equos. Iamque & navigabam, felixque praedicabar a vectoribus omnibus, metuendus nautis, ac tantum non rex ab illis habitus. Verum adhuc componenti mihi rem navalem, & in portum prospectanti e longinquo, tunc, Lycine, adventu demersisti divitias, evertisti, dum bene & secundo votorum flatu fertur, navigium.

Lyc. Igitur, vir fortis, prehensum me ad Imperatorem abducito, ut piratam aliquem, aut perniciem navium, qui tanti tibi naufragii causa fuerim, idque in terra, ipsaque inter Piraeae atque urbem via. Sed vide, quomodo casum tuum solaturus sim. Habe enim tibi, ecce, quinque, si vo-

καλλίῳ καὶ μείζῳ τοῦ Αἰγυπτίου πλοῦς ἤδη ἔχε, καὶ τὸ μέγιστον, οὐδὲ καταδύναϊ δυνάμενα. καὶ τάχα σὺ πεντάκις ἐξ Αἰγύπτου κατ' ἔτος, ἕκαστον σιταγωγχεῖται σιταγωγίαν, εἰ καὶ, ὡς ναυκλήρων ἀρίστε, δηλὰς εἰ ἀφόρητος ἡμῖν τότε γενησόμενος. ὥς γὰρ ἐτι ἐνὸς πλοίου τούτουι δεσποτῆς ὦν, παρήκουες βοῶντων, εἰ πέντε κτήσαιο πρὸς τούτῳ τριάρμενα πάντα, καὶ ἀνώλεθρα, οὐδὲ ὄψει δηλαδὴ τοὺς Φίλους. σὺ μὲν αὖν εὐπλόει, ὡς βέλτιστε ἡμεῖς δὲ ἐν Πειραιεὶ καθεδούμεθα· καὶ τοὺς ἐξ Αἰγύπτου ἢ Ἰταλίας καταπλέοντας ἀνακρίνοντες, εἴ πᾶν τὸ μέγα Ἀδειμάντου πλοῖον, τὴν Ἰσιν, τις οἶδεν.

ΑΔΕΙΜ. Ὅρα, διὰ τοῦτο ὥκνουν εἰπεῖν ἃ ἐνεόουν, 15 εἰδὼς ὅτι ἐν γέλῳτι καὶ σκώμματι ποιήσεσθαι μοι τὴν εὐχὴν. ὥστε ἐπιστὰς μικρὸν, ἔστ' ἂν ὑμεῖς προχωρήσητε, ἀποπλευσεῦμαι πάλιν ἐπὶ τῆς νεώς. πολὺ γὰρ

lueris, pulchriora maioraque Aegyptio illo, navigia, & quod maximum est, quae mergi non possint: ac celeriter tibi, quinquies singulis annis, frumenta unumquodque advehat: te vero, nauclerorum praestantissime, intolerabilem nobis tum futurum apparet. Qui enim modo unius huiusce navigii dominus cum esses, inclamantes non audieris, si quinque possideas, praeter hanc, trium omnes velorum, quae perire non possint, nec respicies nimirum amicos. Itaque feliciter, amice, naviga. Nos in Piraeo fedebimus, rogantes, qui ex Aegypto aut Italia appellent. Num forte magnum Adimanti navigium, Idem, aliquis viderit.

Adim. Vides? Propterea dicere, quae cogitabam, cunctabar, qui scirem, risui vos & ludibrio votum meum habituros. Itaque resistam paululum, dum vos processeritis.

ἄμεινον τοῖς ναύταις προσλαλεῖν, ἢ ὑφ' ὑμῶν καταγελασθαι.

ΛΥΚ. Μηδαμῶς, ἐπεὶ συνεμβησόμεθά σοι καὶ αὐτοὶ ὑποστάντες.

ΑΔΕΙΜ. Ἄλλὰ ὑφαιρήσω τὴν ἀποβάθραν, προεισελθών.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἡμεῖς γε προσηζόμεθα ὑμῖν. μὴ γὰρ οἶου σοὶ μὲν εἶναι ῥάδιον τηλικαῦτα πλοῖα κτᾶσθαι, μήτε πριαμένῳ μήτε ναυπηγησαμένῳ ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν παρὰ τῶν θεῶν ἐπὶ πολλοὺς σταδίους ἀκριῆτες δύνασθαι νεῖν. καίτοι πρῶτον καὶ εἰς Αἴγιναν ἐπὶ τῆς ἐνοδίας τελετὴν, οἶσθα ἐν ἡλίῳ σκαφιδίῳ πάντες ἅμα οἱ Φίλοι τεττάρων ἕκαστος ὀβολῶν διεπλεύσαμεν, καὶ αὐδὲν ἐδυσχέραινες ἡμᾶς συμπλέοντας· νῦν δὲ ἀγανακτεῖς, εἰ συνεμβησόμεθά σοι, καὶ τὴν ἀποβάθραν προεισελθὼν ἀφαιρεῖς. ὑπερμαζῶς γε, ὦ Ἀδεΐμαντε, καὶ

II Καὶ εἰς Αἴγιναν) Ἑρτὸ ἐν Αἴγιγι. V.

16 Ὑπερμαζῶς γὰρ) Λίγεται τοῦτο ἐπὶ τῶν ἀπὸ τῆς ἀγαν πειρίας

ac navim deinde rursus solvam. Praestat enim cum nautis agere, quam a vobis derideri.

Lyc. Nequaquam, resistemus & ipsi, ut conscendere tecum possimus.

Adim. At ego praegressus tollam ponticulum.

Lyc. Nos itaque ad vos annatabimus. Numquid enim putas, facile tibi esse tot ac tantas possidere naves, quas nec emeris, neque aedificaveris: nos vero votis non impetraturos a Diis, ut multa stadia nihil fatigati natrare possimus? Quamquam nuper etiam Aeginam ad Hecates caerimonias, nosti, quam parva in scaphula omnes simul amici quaternis quisque obolis traiecerimus, nec molestum tibi tum erat nobiscum navigare: nunc autem fers graviter, si tecum inscendamus, & praegressus auferre vis ponticulum: nimis enim intumescis, Adimante, & in sinum

ἐς τὸν κόλπον οὐ πτύεις, οὐδὲ οἶσθα ὅστις ἂν ναυκλη-
ρεῖς. οὕτως ἐπῆρέ σε καὶ ἡ οἰκία, ἐν καλῷ τῆς πόλεως
οἰκοδομηθεῖσα, καὶ τῶν ἀκολουθῶν τὸ πλῆθος. ἀλλ', ὦ
ἄγαθε, πρὸς τῆς Ἰσιδος, καὶ τὰ Νειλῶα ταῦτα ταρίχη
τὰ λεπτὰ μέμνησο ἡμῖν ἄγειν ἀπ' Αἰγύπτου, ἢ μύρον
ἀπὸ τοῦ Κανώπου, ἢ Ἴβιν ἐκ Μέμφιδος· εἰ δὲ καὶ ἡ
ναῦς ἐδύνατο, καὶ τῶν πυραμίδων μίαν.

TIM. Ἄλις παιδιᾶς, ὦ Λυκῖνε· ὅρας ὡς ἐρυθρίαν 16
Ἀδείμαντον ἐποίησας, πολλῷ τῷ γέλῳτι ἐπικλύσας τὸ
πλοῖον, ὡς ὑπέραντλον εἶναι, καὶ μηκέτι ἀντέχειν πρὸς
τὸ ἐπιρρέον· καὶ ἐπεὶ περ ἔτι πολὺ ἡμῖν τὸ λοιπὸν ἐστὶ
πρὸς τὸ ἄστυ, διελόμενοι τετραχῇ τὴν ὁδὸν κατὰ τοὺς
ἐπιβάλλοντας ἕκαστος σταδίους, αἰτῶμεν ἅπερ ἂν δο-
κῇ παρὰ τῶν θεῶν· οὕτω γὰρ ἂν ἡμᾶς ὁ, τε κάματος
λάβοι, καὶ ἅμα εὐφρανόμεθα, ὥσπερ ἡδίστῳ ὀνείρατι
ἀρξαμένοι πλουτεῖν, ἔπειτα σοβαρόν μνηστέον καὶ αὐτὸ ἐπὶ τῶν
τι τοῖς συνήθισι τίως ἰσχυροῦναι καὶ κρίσεως φερομένην, καὶ ἀλαζόνων
ὑπεροπτικῶν, ὅθεν καὶ ὑπερμαζῶν φθιτὶ τὸ κινεῖ εἰς τὸν κόλπον πτύειν,
λίγεται, ὅς μὴ πλέον μάλῃς πρὸ τοῦ οὐδὲ καὶ διὰ τοῦτο ἡ συνήθεια μακρο-
εὐπορικότος. Ταῦτα καὶ τὸ ἐπιφερό- πτύστας σκοπτικῶς ὀνομάζει. V.

tuum non despui, neque, quis homo sis, tantus iam nau-
clerus cogitas. Ita te elatum fecit etiam domus pulcherri-
mo urbis loco aedificata, & multitudo pedissequorum. Sed
per Isidem, amice, certe Nilotica illa fassamenta, illa te-
nuia afferre nobis ex Aegypto memento, aut unguentum
de Canopo, aut ex Memphide Ibin; si vero navis possit,
unam etiam pyramidum.

Tim. Satis ioci, Lycine. Vides, ut ruborem Adimanto in-
ieceris; multo risu ita perfudisti navigium, ut exhauriri
iam non possit, nec undarum vim sustinere. Et quando
adhuc multum nobis viae ad urbem superest, divisa in
quatuor partes via, per stadia quisque sibi assignata, quod
cuique visum fuerit, a Dis optemus. Sic enim & laborem
sefellerimus, & oblectaverimus animum, tanquam in sua-

ἐκουσίῳ περιπεσόντες, ἐφ' ὅσον βουλόμεθα εὖ ποιήσοντες ἡμᾶς. παρ' αὐτῷ γὰρ ἐκάστω τὸ μέτρον τῆς εὐχῆς, καὶ οἱ θεοὶ πάντα ὑποκείσθωσαν παρέχοντες, εἰ καὶ τῇ φύσει ἀπίθανα ἔσται. τὸ δὲ μέγιστον, ἐπίδειξις ἔσται τὸ πρᾶγμα, ὅστις ἂν ἄριστα χρήσαιο τῷ πλούτῳ, καὶ τῇ εὐχῇ. δηλώσει γὰρ οἷος ἂν καὶ πλουτήσας ἐγένετο.

- 17 ΣΑΜ. Καλῶς, ὦ Τιμόλαε, καὶ πείβομαι σοι, καὶ ὅταν ὁ καιρὸς καλῇ, εὐξομαι ἅπερ ἂν δοκῇ. εἰ μὲν γὰρ Ἀδείμαντος βούλεται, οὐδ' ἐρωτᾶν οἶμαι, ὅς γε δὴ ἐν τῇ νηὶ τὸν ἕτερον πᾶσα ἔχει χρῆ. δὲ καὶ Λυκίνῳ δοκεῖν.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ πλουτῶμεν, εἰ τοῦτα ἄμεινον, μὴ καὶ βασκαίνειν ἐπὶ ταῖς κοιναῖς εὐτυχίαις δοκῶ.

ΑΔΕΙΜ. Τίς γοῦν πρῶτος ἄρξεται;

ΛΥΚ. Σὺ, ὦ Ἀδείμαντε, εἴτα μετὰ σέ, οὐτοσί Σάμιππος, εἴτα Τιμόλαος, ἐγὼ δὲ ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον

vissimum voluntate nostra somnium delapsi, quod, quamdiu voluerimus, voluptatem nobis afferat. Penes unumquemque enim votorum erit mensura, ponemusque praebituros omnia Deos, licet natura sua ab omni veri similitudine abhorreant. Quod vero maximum est, documentum ipsum hoc fuerit, ecquis optime usus sit divitiis, atque voto: ostender enim, qualis homo esset, si dives esset.

Sam. Praeclare *isus*, Timolaë: equidem tibi obtempero, & cum tempus me vocaverit, quae videbuntur optabo. Utrum enim velit Adimantus, ne quaerendum quidem puto, qui iam alterum in navi pedem habeat. Oportet vero Lycino etiam *idem* videri.

Lyc. Divites ergo simus, si hoc videtur melius, ne invidere etiam communi felicitati videar.

Adim. Quis ergo primus incipiet?

Lyc. Tu, Adimante, deinde post te hic Samippus, deinde Timolaus; ego vero parvi semistadii spatio ante portam

τὸ πρὸ τοῦ Διπύλου ἐπιλήψομαι τῇ εὐχῇ, καὶ τοῦτο ὡς οἶόν τε παραδραμῶν.

ΑΔΕΙΜ. Οὐκοῦν ἐγὼ μὲν οὐδὲ νῦν ἀποστήσομαι τῆς 18 νεώς. ἀλλ', εἴπερ ἔξεστιν, ἐπιμετρήσω τῇ εὐχῇ. ὁ δὲ Ἑρμῆς ὁ κερδαῖος ἐπινευσάτω ἅπασιν. ἔστω γὰρ τὸ πλοῖον, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα, ἐμὰ, καὶ ὁ Φόρτος, οἱ ἔμποροι, αἱ γυναῖκες, οἱ ναῦται, καὶ ἄλλο εἴ τι ἡδίστον κτημάτων ἀπάντων.

ΣΑΜ. Λέληθας σεαυτὸν ἔχων ἐν τῇ νηί.

ΑΔΕΙΜ. Τὸν παῖδα Φῆς, ὦ Σάμιππε, τὸν κομήτην; καὶ κείνος οὖν ἔστω ἐμός· ὁπόσος δὲ ὁ πυρὸς ἔνδον ἔστιν, οὗτος ὁ ἀριθμὸς ἅπας, χρυσίον ἐπίσημον γενέσθω, τοσοῦτοι Δαρεικοί.

ΛΥΚ. Τί τοῦτο, ὦ Ἀδείμαντε; καταδύσεταιί σοι τὸ 19 πλοῖον, οὐ γὰρ ἴσον βάρος πυροῦ, καὶ τοῦ ἰσαρίθμου χρυσοῦ.

ΑΔΕΙΜ. Μὴ Φβόνει, ὦ Λυκῖνε, ἀλλ' ἐπειδὴν εἰς σέ

geminam votum aggressus, quantum potero, percurram.

Adim. Proinde ego ne nunc quidem a nave discedam: verum quandoquidem licet, corollarium voto meo adiiciam. Mercurius autem lucrificus ille omnibus annuat. Sit ergo navis mea, & quidquid in illa est, sarcinae, vectores, mulieres, nautae, & si qua ibi alia possessionum omnium suavissima.

Sam. Oblivifceris, te in navi esse.

Adim. De puero, Samippe, loqueris, comato illo. Et ille ergo meus esto. Quantum vero est tritici, universus ille numerus, aurum signatum fiat, Darici totidem.

Lyc. Quid hoc, Adimante? mergetur tibi navigium, nec enim idem pondus tritici, & pari numero auri.

Adim. Noli invidere mihi, Lycine: sed cum ad te optan-

παρέλθῃ ἡ εὐχή, τὴν Πάρνηθα ἐκείνην, εἰ θέλοις, ὅλην χρυσὴν ποιήσας ἔχε, καὶ γὰρ σιωπήσομαί σοι.

ΛΥΚ. Ἄλλ' ὑπὲρ ἀσφαλείας τοῦτο ἔγωγε τῆς σῆς ἐποίησάμην, ὥς μὴ ἀπολέσθαι ἅπαντας μετὰ τοῦ χρυσίου· καὶ τὰ μὲν ὑμέτερα, μέτρια, τὸ μειράκιον δὲ τὸ ὠραῖον, ἀποπνιγῆσεται ἄβλιον, νῦν οὐκ ἐπιστάμενον.

ΤΙΜ. Θάρρει, ὦ Λυκῖνε· οἱ δελφῖνες γὰρ αὐτὸ ὑποδύντες ἐξοίσουσιν ἐπὶ τὴν γῆν. ἢ νομίζεις κιθαρωδὸν μὲν τινα σωθῆναι παρ' αὐτῶν, καὶ ἀπολαβεῖν τὸν μισθὸν ἀντὶ τῆς ὥδης, καὶ νεκρὸν τι ἄλλο παιδίον εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἐπὶ δελφίνος ὁμοίως προκομισθῆναι, τὸν δὲ Ἀδειμάντου εἰκέτην τὸν νεώνητον, ἀπαρῆσειν δελφίνος ἐρωτικῶς;

ΑΔΕΙΜ. Καὶ σὺ γὰρ, Τιμόλαε, μιμῆ Λυκῖνον, καὶ ἐπιμέτρεῖς τῶν σκωμμάτων, καὶ ταῦτα εἰσηγητὴς αὐτὸς γενόμενος.

20 ΤΙΜ. Ἀμεινον γὰρ ἦν πιθανώτερον αὐτὸ ποιεῖν, καὶ

10 Καὶ νεκρὸν τι ἄλλο παιδίον) δα, ἐπιδιόκοντος τοῦ Ἀθάμαντος
Μελικέρτην φροῦ τὸν τῆς Ἰουῦς παῖ- αὐτῶν. V.

di fors delata fuerit, Parnetha illum totum aureum factum tibi habe, & ego tibi praeftabo silentium.

Lyc. Verum pro tua ego hoc securitate feci, ne cum auro pereamus omnes. Ac quantum ad nos attinet, mediocre illud *periculum* fuerit: at formosus ille adolescentulus periret, qui nare nesciat.

Tim. Bono es animo, Lycine. Delphini enim subeuntes illum in terram deportabunt. Aut putas, citharoedum quendam ab iis servatum cantus sui mercedem percepisse; & mortuum adolescentulum alium in Isthmum Delphini tergo similiter exportatum, Adimanti autem servulo recens emto, amatorium Delphinum esse defuturum?

Adim. Tu etiam, Timolae, Lycinum imitaris, & adii-
cis ludibria, ipse auctor huius sermonis cum fueris.

Tim. Nempe melius erat, maiori cum probabilitate hoc

τινα θησαυρὸν ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀνευρεῖν, ὡς μὴ πράγματα ἔχοις ἐκ τοῦ πλοίου, μετατιθεῖς χρυσίον ἐς τὸ ἄστυ.

ΑΔΕΙΜ. Εὖ λέγεις. ἀνορωρύχθω θησαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν τὸν λίθινον, ὅς ἐστιν ἡμῖν ἐν τῇ αὐλῇ, μέδιμνοι χίλιοι ἐπισήμου χρυσίου. εὐθύς οὖν, κατὰ τὸν Ἡσίοδον, οἶκος τὸ πρῶτον, ὡς ἂν ἐπισημότατα οἰκοῖν· καὶ τὰ περὶ τὸ ἄστυ πάντα ὠνησάμην ἤδη, πλὴν ὅσα Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ ἐν Ἐλευσίνι· ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ περὶ τὸν Ἰσθμὸν ὀλίγα, τῶν ἀγώνων ἕνεκα, εἴ ποτε δῆ τὰ Ἰσθμια ἐπισθμῆσαιμι, καὶ τὸ Σικυώνιον πεδίον, καὶ ὅλως εἴ που τι ᾗ συνηρεφές, ἢ ἐνυδρον, ἢ εὐκαρπον ἐν τῇ Ἑλλάδι, πάντα ἐν ὀλίγῳ Ἀδειμάντου ἔστω. ὁ χρυσὸς δὲ κοῖλος ἡμῖν ἐμφαγεῖν· τὰ δὲ ἐκπώματα οὐ κοῦφα, ὡς τὰ Ἐχεκράτους, ἀλλὰ διτάλαντον ἕκαστον τὴν ἑλκῆν.

ΛΥΚ. Εἴτα πῶς ὁ οἰνοχόος ὀρέξει πλήρες αὐτῷ βαρὺ 21

facere, ac thesaurum quendam invenire sub lecto, ne tantum negotii tibi faceffat transferendus e navi in urbem thesaurus.

Adim. Recte mones. Effossus esto thesaurus sub Mercurio lapideo, quem in aula habemus, medimni mille auri signati. Statim ergo de sententia Hesiodi, *Prima domus*, ut splendidissime habitem: iam, quae circa urbem sunt, emam omnia: quin etiam quae Isthmi, & Pythone; & Eleusines maritima, & pauca circa Isthmum, ludorum causa, si quando ad Isthmia spectanda ibi commorer; & campum Sicyonium, & in universum, si quid usquam aut opacum, aut irriguum, aut foecundum in Graecia, brevi tempore Adimanti sunt omnia. Aurum nobis esto factum, in quo edamus: pocula non levia, qualia Echecratis, sed talentorum duorum unumquodque pondere.

Lyc. Tum quomodo pincerna tibi praebebit plenum gra-

ἐκπῶμα; ἢ σὺ δέξῃ παρ' αὐτοῦ ἀμογητὶ οὐ σκύφον, ἀλλὰ Σισύφιον τι βάρος ἀναδιδόντος;

ΑΔΕΙΜ. Ἄνθρωπε, μὴ μὲ ἀνάλυε τὴν εὐχὴν. ἐγὼ δὲ καὶ τραπέζας ὅλας χρυσᾶς ποιήσομαι, καὶ τὰς κλῖνας χρυσᾶς· εἰ δὲ μὴ σιωπήσῃ, καὶ τοὺς διακόνους αὐτοὺς.

ΛΥΚ. Ὅρα μόνον, μὴ ὥσπερ τῷ Μίδα, καὶ ὁ ἄρτος σοι, καὶ τὸ ποτὸν χρυσὸς γένηται, καὶ πλουτῶν ἄβυσσος ἀπόλη, λιμῶ διαφθαρεῖς πολυτελεῖ.

ΑΔΕΙΜ. Τὰ σὰ ῥυθμιεῖς πιθανώτερον, ὦ Λυκίνε, 22 μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν αὐτὸς αἰτῆς. Ἐσθῆς ἐπὶ τούτοις ἀλουργίς, καὶ ὁ βίος οἷος ἀβρότατος ὕπνος, ἐφ' ὅσον ἡδίστος· Φίλων πρόσοδοι, καὶ δεήσεις, καὶ τὸ ἅπαντας ὑποπτήσσειν, καὶ προσκυνεῖν· καὶ οἱ μὲν ἔωθεν πρὸς ταῖς θύραις ἄνω καὶ κάτω περιπατήσουσιν, ἐν αὐτοῖς δὲ καὶ Κλεαινέτος, καὶ Δημοκράτης οἱ πάνυ. καὶ προσελθοῦσι

1 Οὐ σκύφον, ἀλλὰ Σισύφιον τι βάρος) Τῷ γὰρ Σισύφῳ πῖπτον ἐν ᾧ οὐ ἀνοχλίζειν ὁ μῦθος ποιεῖ. V.

ve adeo poculum? aut tu quomodo ab illo capies sine molestia non scyphum, sed Sisyphium quoddam onus tibi praeistente?

Adim. Heus tu! noli mihi turbare votum meum. Ego vero menses etiam ex auro solidas mihi faciam, & lectos aureos, ac, nisi tacueris, ipsos quoque famulos.

Lyc. Vide modo, ne velut Midae etiam panis tibi & potus aurum fiant, atque inter divitias pereas miser, fame sumtuosa enectus.

Adim. Tua paulo post probabilius ordinare, Lycine, licebit, cum optabis ipse. Vestis posthaec mihi erit purpurea, & victus quam mollissimus, somnus, quamdiu erit iucundus; salutationes amicorum & preces, atque illud, ut revereantur omnes ac supplicent. Atque alii a summo mane ad ianuas inambulabunt sursum deorsum, inter illosque Cleaenetus & Democrates, summi viri: & accedendibus illis,

γε αὐτοῖς, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων εἰσδεχθῆναι ἀξιοῦσι,
 θυρωροὶ ἐπὶ τὰ ἐφειστώτες, εὐμεγέθεις βάρβαροι προσ-
 αραξάτωσαν ἐς τὸ μέτωπον εὐθὺ τὴν θύραν, οἷα νῦν αὐ-
 τοὶ ποιοῦσιν. ἐγὼ δὲ, ὅπότεν δοξῇ, προκύψας ὥσπερ ὁ
 ἥλιος, ἐκείνων μὲν σὺδ' ἐπιβλέψοιμι ἐνίους· εἰ δέ τις πέ-
 νης, οἷος ἦν ἐγὼ πρὸ τοῦ θησαυροῦ, ΦιλοΦρονήσομαι
 τοῦτον, καὶ λουσάμενον ἤκειν κελεύσω τὴν ὥραν ἐπὶ τὸ
 δεῖπνον. οἱ δὲ ἀποπνιγῆσονται οἱ πλούσιοι, ὀρώντες ὀχή-
 ματα, ἵππους, καὶ παῖδας ὠραίους, ὅσον δισχιλίους ἐξ
 ἀπάσης ἡλικίας, ὅ, τι περ τὸ ἀνθρώπιατον. Ἔῖτα δεῖπνα 23
 ἐπὶ χρυσοῦ, (εὐτελὲς γὰρ ὁ ἄργυρος, καὶ σὺ κατ' ἐμὲ)
 τάριχος μὲν ἐξ Ἰβηρίας, οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλίας, ἔλαιον δὲ
 ἐξ Ἰβηρίας καὶ τοῦτο, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, καὶ
 ὅσα πανταχόθεν, καὶ σῦες, καὶ λαγῶς, καὶ ὅσα πτη-
 νὰ, ὄρνις ἐκ Φάσιδος, καὶ ταῦς ἐξ Ἰνδίας, καὶ ἀλε-

12 Οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλίας) Ὅτι Φά-
 λην φασὶ. τῆς κάτω δὲ Ἰβηρίας
 τῆς πρὸς τὰ Γάδειρα λίγει, πολλὰ
 γὰρ ἐκεῖθεν ἰχθύατα τάριχη ἐκρομί-

ζετο, ἰχθύας φερούσι οὐ κατὰ τὴν
 ἄλλην θάλασσαν, ἀλλὰ πολλὰ καὶ
 τῷ μεγέθει καὶ τῷ λίπει τοὺς ἄλ-
 λους παρευδοκίμοῦντας. V.

intromittique ante alios volentibus, adstantes ianitores se-
 ptem bene magni, barbari, in ipsam frontem iam impin-
 gant ianuam, ut nunc ipsi faciunt. Ego vero, ubi visum
 fuerit, solis instar exorians quosdam illorum neque adspi-
 ciam. Si quis vero pauper *adstet*, qualis ego ante thesau-
 rum fueram, hunc tractabo humaniter, & post balneum
 iusto tempore venire ad coenam iubebo. Isti vero rumpen-
 tur divites, cum videbunt currus, equos, pueros formo-
 sos bis mille circiter, quod ex omni aetate erit florentis-
 simum. Tum coenae in auro; vile enim nimis argen-
 tum, nec me dignum: salgama ex Iberia; ex Italia vinum;
 oleum ipsum quoque ex Iberia; mel autem nostras illud
 sine igne depuratum; & opsonia undique, & apri, & le-
 pores; & quod ad volucra, gallina ePhaside, & ex India

- κτρυῶν Νομαδικός· οἱ δὲ σκευάζοντες ἕκαστα, σοφίσται
 τινες, περὶ πέμματα καὶ χυμούς ἔχοντες. εἰ δὲ τινι προ-
 πίοιμι, σκύφον ἢ Φιάλην αἰτήσας, ὁ ἐκπιὼν ἀποφερεται
 24 καὶ τὸ ἔκπωμα. Οἱ δὲ νῦν πλούσιοι πρὸς ἐμὲ Ἴροι καὶ
 προσαίται δηλαδὴ ἅπαντες. καὶ οὐκ ἔτι τὸ ἀργυροῦν
 πινάκιον, ἢ τὸν σκύφον ἐπιδείξεται Διόνικος· ἐν τῇ πομ-
 πῇ, καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ὄρᾳ τοὺς οἰκέτας τοὺς ἐμούς
 ἀργύρῳ τοσούτῳ χρωμένους. τῇ πόλει δὲ ταῦτα παρ'
 ἐμοῦ ἐξαίρετα ὑπῆρξεν ἂν, αἱ μὲν διανομαί, κατὰ μῆνα
 ἕκαστον δραχμαί τῷ μὲν ἀστῷ ἑκατὸν, τῷ δὲ μετοίκῳ
 ἡμισυ τούτων· δημόσια δὲ εἰς κάλλος θεάτρα, καὶ βα-
 λανεῖα· καὶ τὴν θάλατταν ἄχρι πρὸς τὸ Δίπυλον ἤκειν,
 κἀνταῦθ' αὖ πού λιμένα εἶναι, ἐπαχθέντος ὀρύγματι με-
 γάλῳ τοῦ ὕδατος, ὥς τὸ πλοῖόν μου πλησίον ὀρμεῖν,
 25 καταφανές ὃν ἐκ τοῦ Κεραμικοῦ. Τοῖς φίλοις δὲ ὑμῖν.
 Σαμίππῳ μὲν εἴκοσι μεδίμνους ἐπισήμου χρυσίου πα-

pavo, gallus autem Numidicus: qui vero parent singula,
 sophistae quidem *sunt* in coquendo & succis parandis oc-
 cupati. Si cui vero propinam scypho postulato aut phia-
 la, qui exhibet, poculum quoque ipsum auferat. Qui ve-
 ro iam sunt divites, Iri ad me & mendici nimirum *sunt*
 omnes: nec amplius parvulam illam lancem argenteam,
 aut poculum, in pompa ostentabit Dionicus; praesertim
 ubi viderit, servos meos tanto uti argento. Civitati vero
 haec a me insignia *munera* contigerint. Divisiones men-
 struae, drachmae civi unicuique centum; inquilino harum
 dimidium: publica ad pulchritudinem *culta* theatra, & ba-
 lineae, & ut mare ad Dipylum [*geminam portam*] usque
 perveniat, atque hic circiter portus sit, adducta per ma-
 gnam fossam aqua, ut prope appellere navis mea possit,
 ab ipso inde Ceramico iam conspicua. Amicis autem meis,
 Samippo quidem viginti medimnos auri signati dispensato-

ραμετρήσῃσιν τὸν οἰκονόμον ἐκέλευσα ἂν, Τιμολάῳ δὲ πέν-
τε χοίνικας, Λυκίνῳ δὲ χοίνικα, ἀπομεμαγμένην καὶ
ταύτην, ὅτι λάλος ἐστὶ, καὶ ἐπισκώπτει μου τὴν εὐχὴν.
τοῦτον ἐβουλόμην βιάσθαι τὸν βίαν, πλουτῶν ἐς ὑπερβο-
λὴν, καὶ τρυφῶν, καὶ πάσαις ἡδοναῖς ἀφρόνως χρῶ-
μενος. εἴρηκα. καὶ μοι ὁ Ἑρμῆς τελεσιουργήσειεν αὐτά.

ΛΥΚ. Οἶσθα οὖν, ὦ Ἀδείμαντε, ὡς πάνυ σοι ἀπὸ 26
λεπτῆς κρόκης ὁ πᾶς οὗτος πλοῦτος ἀπήρτηται, καὶ ἦν
ἐκείνη ἀπορράγῃ, πάντα οἷχεται, καὶ ἀνδρακὲς σοι ὁ
θησαυρὸς ἔσται;

ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὦ Λυκῖνε;

ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἄριστε, ἄδηλον ὅποσον χρόνον βιώσεις
πλουτῶν. τίς γὰρ οἶδεν εἰ ἐτι παρακειμένης σοι τῆς χρυ-
σῆς τραπέζης, πρὶν ἐπιβαλεῖν τὴν χεῖρα, καὶ ἀπογεύ-
σασθαι τοῦ ταῶ, ἢ τοῦ Νομάδος ἀλεκτρυόνος, ἀποφυ-
σίσας τὸ ψυχίδιον ἅπει, γυψὶ καὶ κόραξι πάντα ἐκείνα

rem meum admetiri iubeam; Timolao choenices quinque;
Lycino autem choenicem, abrafam ipsam quoque, quod
garrulus est, meumque votum irridet. Hanc ego vellem
vitam vivere, divitiis supra modum affluens, & deliciis
voluptatibusque omnibus fruens liberrime. Dixi: ac perfi-
ciat ista mihi Mercurius.

Lyc. Nosti ergo, Adimante, quam a tenui tibi filo uni-
versae istae divitiae suspensae sint, quo rupto, perierint
omnia, & carbonēs tibi pro thesauro relinquuntur?

Adim. Quid ais, Lycine?

Lyc. Quod obscurum est, vir bone, quamdiu sis in istis
divitiis victurus. Quis enim novit, an non apposita adhuc
mensa illa aurea, ante etiam quam manum iniicias, ac
gustes de pavone, vel de gallo Numidico, efflata animula
hinc abeas, vulturibus & corvis relinquens ista omnia?

Lucian. Vol. VIII,

M

καταλιπών; ἢ ἐβέλεις καταριθμήσομαι σοι τοὺς μὲν αὐ-
 τήκα πρὶν ἀπολαῦσαι τοῦ πλούτου ἀποθανόντας, ἐνίους
 δὲ καὶ ζῶντας ἀποστερηθέντας ὧν εἶχον, ὑπὸ τινὸς βα-
 σκάνου πρὸς τὰ τοιαῦτα δαίμονος; ἀκούεις γὰρ που τὸν
 Κροῖσον καὶ τὸν Πολυκράτην, πολὺ σοῦ πλουσιωτέρους
 γενομένους, ἐκπεσόντας ἐν βραχεὶ τῶν ἀγαθῶν ἀπάν-
 27 των; Ἴνα δέ σοι καὶ τούτους ἀφῶ, τό, τε ὑγιαίνειν ἐχέγ-
 γυον, οἷε σοι γενήσεσθαι, καὶ βέβαιον; ἢ οὐχ ὅρας
 πολλοὺς τῶν πλουσιῶν κακοδαιμόνως διάγοντας ὑπὸ τῶν
 ἀλγυθόνων, τοὺς μὲν οὐδὲ βαδίζειν δυναμένους, ἐνίους δὲ
 τυφλοὺς, ἢ τῶν ἐντοσθίων τι ἀλγούντας; ὅτι μὲν γὰρ
 οὐκ ἂν ἔλοιο, πλουτῶν δις τοσούτον πλούτον, ὅμοια πά-
 σchein Φανομάχῳ τῷ πλουσίῳ, καὶ θηλύνεσθαι ὡς
 ἐκεῖνος, εὖ οἶδα καὶ μὴ εἶπης. ἐγὼ λέγειν ὅσας ἐπιβουλάς
 οἶδα μετὰ τοῦ πλούτου, καὶ ληστὰς, καὶ φθόνον, καὶ
 μῖσος παρὰ τῶν πολλῶν. ὅρας οἶκον σοι πραγμάτων αἰ-
 τιος ὁ θησαυρὸς γίγνεται;

An vis, ut eos tibi recenseam, qui statim, ante quam
 fruerentur divitiis, mortui sunt; quosdam vero, dum vi-
 verent, iis, quae habebant, ab invidio quodam ad talia dae-
 mone privatos? Audis enim forte, Croesum & Polycratem,
 multum te ditiores, bonis omnibus brevi tempore excidisse?
 Ut autem hos etiam tibi remittam, an valetudinem ti-
 bi tanquam sponfore quodam certam firmamque futuram
 arbitraris? aut non vides, multos divitum misere a dolori-
 bus habere, quosdam ne incedere quidem valentes, ali-
 quos caecos, aut intestino quodam dolore laborantes? Te
 enim nec cum altero tanto divitiarum optaturum esse ea pati,
 quae dives ille Phanomachus, atque ita, ut iste, effeminari;
 etiam te tacente bene novi. Mitto dicere, quot insidias no-
 vi cum divitiis coniunctas, & latrones, & invidiam, & odium
 multitudinis. Vides, quot tibi negotia faceffat thesaurus?

ΑΔΕΙΜ. Ἀεὶ σύ μοι, ὦ Λυκῖνε, ὑπεναντίας ὥστε οὔτε τὴν χοινικίδα ἐτι λήψῃ, ἐς τέλος μου τῆς εὐχῆς ἐπηρᾶζων.

ΛΥΚ. Τοῦτο μὲν ἤδη κατὰ τοὺς πολλοὺς τῶν πλουσίων ἀναδύῃ, καὶ ἀνακαλεῖς τὴν ὑπόσχεσιν. ἀλλὰ σὺ ἤδη, ὁ Σάμιππος, εὐχου.

ΣΑΜ. Ἐγὼ δὲ (ἡπερώτης γὰρ εἰμι, Ἀρκᾶς, ἐκ 28 Μαντινείας, ὡς ἴστε) ναῦν μὲν οὐκ αἰτήσομαι γενέσθαι, ἣν γε τοῖς πολίταις ἐπιδείξασθαι ἀδύνατον, οὐδὲ μικρολογήσομαι πρὸς τοὺς θεοὺς, θησαυρὸν αἰτῶν, καὶ μεμετρημένον χρυσίον· ἀλλὰ (δύνανται γὰρ ἅπαντα οἱ θεοὶ, καὶ τὰ μέγιστα εἶναι δοκοῦντα, καὶ ὁ νόμος τῆς εὐχῆς, ὃν Τιμόλαος ἔθηκε, φήσας μηδὲν ὀκνεῖν αἰτεῖν, ὡς ἐκείνων πρὸς οὐδὲν ἀνανευόντων) αὐτῷ δὴ βασιλεὺς γενέσθαι, οὐχ οἷός ᾤομαι Ἀλεξάνδρος ὁ Φιλίππου, ἢ Πτολεμαῖος, ἢ Μιθριδάτης, ἢ εἴ τις ἄλλος ἐκδιξάμενος τὴν βασιλείαν παρὰ πατρός, ἤρξεν· ἀλλὰ μοι τὸ πρῶτον

Adm. Semper tu mihi, Lycine, adversaris. Itaque nec choenicem iam accipies, qui perpetuo votum meum calumnieris.

Lyc. Istuc iam pro more vulgi divitum facis, quod retractas & revocas promissum. Sed tu iam, Samippe, opta.

Sam. Ego autem, (quippe mediterraneus homo, Arcas, ut noſtis, ex Mantinea) navem mihi obſingere non optabo, quippe quam ostendere civibus meis nequeam: neque ita minute cum Dis rationes putabo, uti theſaurum optem ac dimensum aurum. Verum, (possunt enim omnia Dii, etiam quae maxima videntur, & lex optandi haec est, quam Timolaus posuit, cum dixit, ne quid verecundemur optare, tanquam nihil illis renuentibus:) opto igitur rex fieri, non qualis Alexander Philippi, aut Ptolemaeus, aut Mithridates, aut si quis alius acceptum a patre regnum te-

ἀπὸ ληστείας ἀρξαμένῳ, ἑταῖροι καὶ συνωμόται ὅσων
 τριάκοντα, πιστοὶ μάλα καὶ πρόθυμοι γενέσθωσαν· εἴ-
 τα κατ' ὀλίγον, τριακόσιοι προσιόντες ἡμῖν, ἄλλοι ἐπ'
 ἄλλους· εἴπα χίλιοι, καὶ μετ' οὐ πολὺ, μύριοι· καὶ τὸ
 πᾶν εἰς πέντε μυριάδας τὸ ὀπλιτικόν, ἱππεῖς δὲ ἀμφὶ
 29 τοὺς πεντακισχιλίους. Ἐγὼ δὲ χειροτονητὸς ὑφ' ἀπάν-
 των προκριθεὶς ἄρχων, ἄριστος εἶναι δοξάας ἀνθρώπων
 ἡγεῖσθαι, καὶ πράγμασι χρῆσθαι. ὥς τοῦτό γε αὐτὸ
 ἤδη μείζον εἶναι τῶν ἄλλων βασιλέων, ἅτε ἀρετῇ προ-
 χειρισθέντα τῆς στρατιᾶς ἄρχειν, οὐ κληρονόμον γενό-
 μενον, ἄλλου πονήσαντος εἰς τὴν βασιλείαν. ἐπεὶ τῷ
 Ἀδεμάντου θησαυρῷ παραπλήσιον τὸ τοιοῦτο, καὶ τὸ
 πρᾶγμα οὐχ ὅμοιον ἡδὺ, ὥσπερ ὅταν ἴδῃ τις αὐτὸς δι'
 αὐτοῦ κτησάμενος τὴν δυναστείαν.

ΛΥΚ. Παπαί, ὦ Σάμιππε, οὐδὲν μικρὸν, ἀλλὰ τὸ
 κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων σύγχε ἤτησας,

nuit. Sed mihi primum a latrociniis auspicanti sodales con-
 tingant & coniurati circiter triginta, fideles maxime atque
 alacres. Tum accedentes paulatim trecenti alii post alios;
 tum mille, & non ita multo post, decies mille. Et in uni-
 versum ad quinquaginta millia armatorum, equites vero
 circiter quinquies mille. Ego vero suffragiis omnium prae-
 latus imperator, qui optime videar hominibus praeesse,
 & tractare negotia: ut eo ipso iam maior sim regibus ce-
 teris, tanquam virtute praelatus ad regendum exercitum,
 non heres factus alterius, qui in regno *parando* elaborarit:
 quando hoc thesauro Adimanti valde simile est, neque res
 aequae iucunda, quam si quis per se sibi partum impe-
 rium videat.

Lyc. Papae, Samippe, nihil parvum, sed ipsum caput
 bonorum tu quidem petiisti, tantae multitudini armatorum

ἄρχειν ἀσπίδος τοσαύτης, ἄριστος δὴ προκρίβεις ὑπὸ τῶν πεντακισμυρίων. τοιοῦτον ἡμῶν ἡ Μαντίνηια θαυμαστὸν βασιλεία καὶ στρατηγὸν ἐλελήθει ἀνατρέφουσα. πλήν ἀλλὰ βασιλεῦ, καὶ ἡγοῦ τῶν στρατιωτῶν, καὶ διακόμει τό, τε ἱππικόν, καὶ τοὺς ἀνέρας τοὺς ἀσπιδιώτας. ἐθέλω γὰρ εἰδέναι οἱ βαδιῆσθε τοσοῦτοι ὄντες ἐξ Ἀρκαδίας, ἢ ἐπὶ τίνας ἀθλίους πρώτους ἀφίξεσθε.

ΣΑΜ. Ἀκουέ, ὦ Λυκίη, μᾶλλον δέ, εἰ σοι φίλον, 39 ἀκολουθεῖ μεθ' ἡμῶν, ἵππαρχον γάρ σε τῶν πεντακισχιλίων ἀποφανῶ.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ τῆς μὲν τιμῆς, ὦ βασιλεῦ, χάριν οἶδά σοι, καὶ ὑποκύψας ἐς τὸ Περσικόν, προσκυνῶ σε περι-αγαγὼν ἐς τοῦπίσω τῷ χεῖρι, τιμῶν τὴν τιάραν ὀρθῆν οὔσαν, καὶ τὸ διάδημα· σὺ δὲ τῶν ἐρρωμένων τούτων τίνα ποιήσον ἵππαρχον. ἐγὼ γάρ σοι δεινῶς ἄφικτός εἰμι, καὶ οὐδὲ ὅλως ἐπέβην ἵππου ἐν τῷ πρὸ τοῦ χρόνου. δέδισα τοῖνυν μὴ τοῦ παλτιγυκτοῦ ἐποτρύνοντες, καταπεσὼν

imperare, praestantissimum iudicatum a quinquaginta milibus. Talem nobis, tam admirabilem regem a Mantinea enutritum, nesciebamus. Verum regna iam, & duc milites, adorna equitatum, & viros scutatos. Volo enim scire, quo ituri sitis tot homines ex Arcadia, aut ad quos miseros primum accessuri.

Sam. Audi, Lycine, vel potius nos, si volueris, comitare. Quinque enim te millibus equitum praeficiam.

Lyc. Verum ego honoris tibi, Rex, gratiam facio, inclinatusque Perfarum in morem te adoro, reductis in tergum manibus, tiaram illam tuam rectam veneratus ac diadema: at tu de robustis hisce unum fac praefectum equitum. Ego enim vehementer a re equestri abhorreo, nec omnino equum superiori tempore conscendi. Metuo igitur, ne, classicum canente tubicine, delapsus ego in turba

ἔγωγε, συμπατηθῶ ἐν τῇ τύρβῃ ὑπὸ τοσαύταις ὀπλαῖς, ἢ καὶ θυμοειδὲς ὁ ἵππος ὢν, ἐξελέγκη με, τὸν χαλινὸν ἑνδακὼν, εἰς μέσους τοὺς πολεμίους, ἢ δέησει καταδεθῆναι με πρὸς τὸ ἐφίππειον, εἰ μέλλω μένειν τε ἄνω, καὶ ἔξισθαι τοῦ χαλινοῦ.

31 ΑΔΕΙΜ. Ἐγὼ σοι, ὦ Σάμιππε, ἠγήσομαι τῶν ἵππων· Λυκῖνος δὲ τὸ δεξιὸν κέρας ἐχέτω. δίκαιος δ' ἂν εἴην τυχεῖν παρὰ σοῦ τῶν μεγίστων, τοσούτοις σε μεδίμνοις δωρησάμενος ἐπιστήμου χρυσοῦ.

ΣΑΜ. Καὶ αὐτοὺς ἐρώμεθα, ὦ Ἀδείμαντε, τοὺς ἵππεας, εἰ δέξονται σε ἄρχοντα σφῶν γενέσθαι. ὅτῳ δοκεῖ, ὦ ἵππεῖς, Ἀδείμαντον ἵππαρχεῖν, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα πάντες, ὡς ὁρᾷς, ὦ Ἀδείμαντε, ἐχειροτόνησαν. ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχε τῆς ἵππου, Λυκῖνος δὲ ἐχέτω τὸ δεξιόν· οὗτος δὲ Τιμόλαος ἐπὶ τοῦ εὐωνόμου τετάσσεται. ἐγὼ δὲ κατὰ μέσον, ὡς νόμος βασιλεῦσι τῶν Περσῶν, ἐπειδὴ αὐτοὶ συμπαραδρεύειν αὐτοῖς βούλωνται τινας.

4 Πρὸς τὸ ἐφίππειον) Τὴν ἀσπράβην φασὶν, ἣτοι τὴν ἐφιστρίδα, ἣν τῶν σέλλων καλοῦσι. V.

conculcer a tot ungulis, aut etiam ne acer equus frena mordens in medios me hostes inferat, aut ne ad ephippium deligandus sum, ut supra manere ac retinere frena possim.

Adim. Ego tibi, o Samippe, equitatum ducam, dextrum vero cornu Lycinus teneat: dignus autem esse videor, qui maxima a te consequar, tot tibi auri signati largitus modios.

Sam. Ipsos etiam interrogemus, Adimante, equites, utrum te recipiant suum praefectum futurum. Qui censetis, equites, Adimantum equitatus praefici, manum tollite. Omnes, ut vides, Adimante, sustulerunt. Verum habe tibi equestre imperium. Lycinus vero dextrum cornu habeat. At hic Timolaus sinistro praeficietur. Ego ero in media acie, ut mos est Persarum regibus, cum sibi legatos adesse, fastigio fere aequato, volunt aliquos. Iam vero progredia-

Προΐκρουν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου διὰ τῆς ὀρεινῆς, ἔπεν- 32
 ξάμενοι τῷ βασιλεῖ Διί. καίπειδ' αὖ τὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι
 πάντα χειρωσώμεθα, (οὐδείς γὰρ ὁ ἐναντιωθησόμενος
 ἡμῖν τὰ ὄπλα τοσούτοις οὖσιν, ἀλλ' ἀκαντὶ κρατήσο-
 μεν) ἐπιβάντες ἐπὶ τὰς τριήρεις, καὶ τοὺς ἵππους εἰς
 τὰς ἵππαγωγὰς ἐμβιβάσαστες (παροικέυσται δ' ἐν
 Κεγχρεαῖς καὶ σῖτος ἱκανός, καὶ τὰ πλοῖα διαρκῆ, καὶ
 τὰλλα πάντα) διαβάλλωμεν τὸν Αἰγαῖον εἰς τὴν Ἰω-
 νίαν. εἴτα ἐκεῖ τῇ Ἀρτέμιδι θύσαντες, καὶ τὰς πόλεις
 ἀτειχίστους λαβόντες ῥαδίως, ἄρχοντας ἀπολιπόντες,
 προχωρῶμεν ἐπὶ Συρίας διὰ Καρίας, εἴτα Λυκίας, καὶ
 Παμφυλίας, καὶ Πισιδῶν, καὶ τῆς παραλίου καὶ ὀρει-
 νῆς Κιλικίας, ἄχρις ἂν ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἀφικώμεθα.

ΛΙΚ. Ἐμὲ, ὦ βασιλεῦ, εἰ δοκεῖ, Σατράπην τῆς 33
 Ἑλλάδος κατάλιπε. θεῖλος γὰρ εἰμι, καὶ τῶν οἴκοι πα-
 λὺ ἀπελθεῖν οὐκ ἂν ἠδέως ὑπομείναιμι· σὺ δὲ ἔωκας ἐπὶ

mur Corinthum versus per montana, votis antea Iovī re-
 gum custodi nuncupatis. Cumque Graeciam omnem sube-
 gerimus, (neque enim quisquam nobis armatus, qui tan-
 to numero sumus, occurrer, sed citra pulveris iactum su-
 perabimus) consensu triremibus, impositisque in hippa-
 gines equis, (paratum autem est Cenchreis frumenti mul-
 tum, & navium quod satis est, & reliqua omnia) per Ae-
 geum navigemus in Ioniam: Deinde ibi sacro Dianae fa-
 cto, captisque facile urbibus non munitis, relictisque ea-
 rum praefectis, in Syriam tendemus per Cariam, tum Ly-
 ciam, & Pamphyliam, & Pisidas, & maritimam monta-
 namque Ciliciam, donec perveniamus ad Euphratem.

Lyc. Me, Rex, si videtur, Satrapam relinque Graeciae.
 Meticulosus enim sum, & longe discedere domo non fa-
 cile sustinuerim. At tu videris ducturus in Armenios atque

Ἀρμενίους καὶ Παρθυαίους ἐλάσειν, μάχημα Φῦλα,
καὶ τὴν τοξικὴν εὐστοχα, ὥστε ἄλλω παραδὸς τὸ δε-
ξιὸν, ἐμὲ Ἀντίπατρον τινα ἑασόν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, μὴ
με καὶ διαπείρῃ τις οἷστῶ, ἄθλιον βαλὼν ἐς τὰ γυμνά,
περὶ Σοῦσα ἢ Βάκτρα ἡγούμενόν σοι τῆς Φάλαγγος.

ΣΑΜ. Ἀποδιδράσκεις, ὦ Λυκῖνε, τὸν κατάλογον,
δειλὸς ὢν. ὁ δὲ νόμος ἀποτετμήσθαι τὴν κεφαλὴν, εἴ τις
λιπὼν φαίνοιτο τὴν τάξιν. ἀλλ' ἐπεὶ κατὰ τὸν Εὐφρά-
την ἤδη εἰσμέν, καὶ ὁ ποταμὸς ἐξβυκται, καὶ κατόπιν
ὅποσα διεληλύθαμεν ἀσφαλῶς ἡμῖν ἔχει, καὶ πάντα
ὑπαρχοὶ κατέχουσιν, ὑπ' ἐμοῦ ἐκάστῳ ἔθγει ἐπεισα-
χθέντες, οἱ δὲ καὶ ἀπίασι, τὴν Φοινίκην ἡμῖν ἐν τοσού-
τῳ, καὶ τὴν Παλαιστίνην, εἴτα καὶ τὴν Αἴγυπτον προ-
καζόμενοι. σὺ πρῶτος, ὦ Λυκῖνε, διάβαινε, τὸ δεξιὸν
ἄγων, εἴτα ἐγὼ, καὶ μετ' ἐμὲ οὗτος Τιμόλαος. ἐπὶ
34 πᾶσι δὲ τὸ ἵππικόν ἄγε σὺ, ὦ Ἀδείμαντε. Καὶ διὰ μὲν

3 Ἀντίπατρον τινα ἑασόν) Ἀλεξάνδρου τοῦτο τῆς ἱστορίας κακῶς
γὰρ παλαιούμενος τὸν Ἑλλησποντόν, ἐπὶ τῆς Εὐρώπης Ἀντίπατρον ἀπ'
αὐτοῦ καταλείπει. V.

Parthos, gentes pugnaces, & sagittis bene collineantes.
Igitur dextrum cornu trade alii, me Antipatrum quen-
dam relinque in Graecia, ne me, dum phalangem tibi du-
co, sagitta aliquis miserum, circa Susa aut Bactra, qua
parte interfectus sum, traiciat.

Sam. Fugis delectum, Lycine, metu. At lex est, capite
plecti, si quis ordines deseruisse deprehendatur. Sed quan-
do iam sumus ad Euphratem, & iunctus est ponte fluvius,
& a tergo quae reliquimus, tuta sunt omnia: atque omnia
tenent praefecti, unicuique populo a me dati: alii vero
discesserunt, qui Phoenicen nobis interea, & Palaestinam,
deinde etiam Aegyptum reducant. Ac tu primus, Lycine,
dextro cornu inducto, transiice: tum ego: & post me hic
Timolaus: post omnes autem tu equitatum, Adimante,

τῆς Μεσοποταμίας οὐδεὶς ἀπήντηκεν ἡμῖν πολέμιος, ἀλλ' ἐκόντες αὐτούς τε καὶ τὰς ἀκροπόλεις ἄνθρωποι ἐνεχείρισαν, καὶ ἐπὶ Βαβυλῶνα ἐλθόντες ἀπροσδόκητοι παρήλθομεν εἰς τὸ εἶσω τῶν τειχῶν, καὶ ἔχομεν τὴν πόλιν. ὁ βασιλεὺς δὲ περὶ Κτησιφῶντα διατρίβων, ἤκουσε τὴν ἔφοδον· εἶτα εἰς Σελεύκειαν παρελθὼν, παρασκευάζεται ἱππέας τε ὅτι πλείστους μεταπεμπόμενος, καὶ τοξότας, καὶ σφενδονήτας. ἀπαγγέλλουσι δ' οὖν οἱ σκοποὶ ἀμφὶ τὰς ἑκατὸν ἤδη μυριάδας τοῦ μαχίμου συνεiléχθαι, καὶ τούτων εἴκοσιν ἱπποτοξότας· καίτοι οὕτω ὁ Ἀρμένιος πάρεστιν, οὔτε οἱ κατὰ τὴν Κασπίαν θάλατταν οἰκοῦντες, οὔτε οἱ ἀπὸ Βάκτρων, ἀλλ' ἐκ τῶν πλησίον καὶ προαστείων τῆς ἀρχῆς· οὕτω ῥαδίως τοσαύτας μυριάδας κατέλεξε. καιρὸς οὖν ἤδη σκοπεῖν ἡμᾶς ὅ, τι χρὴ ποιεῖν.

ΑΔΕΙΜ. Ἄλλ' ἐγὼ μὲν Φημι δεῖν ὑμᾶς τὸ πεζὸν 35

ducito. Atque per Mesopotamiam nullus nobis obviam venit hostis, sed sponte se cum arcibus viri nobis dediderunt: progressique ad Babylonem, ex improvise intra muros delati urbem habemus. Rex autem, qui circa Ctesiphontem haeret, audita impressione progressus ad Seleuciam parat se, equitatu arcessito quam plurimo, & sagittariis funditoribusque. Renuntiant ergo exploratores, circa millies mille iam viros pugnae aptos collectos esse, in his ducenta millia iaculantium ex equis, quamquam Armenius nondum adest, neque qui Caspium mare accolunt, neque Bactriani, sed de partibus modo vicinis & suburbanis quasi imperii: adeo facile tot millia coëgit. Itaque tempus est, ut nos etiam, quid nobis agendum sit, circumspiciamus.

Adim. Nimirum ego aio, oportere vos pedites Ctesiphone

ἐπιέναι τὴν ἐπὶ Κτησιφῶντος, ἡμᾶς δὲ τὸ ἱππικὸν αὐτοῦ μένειν, τὴν Βαβυλῶνα διαφυλάσσοντας.

ΣΑΜ. Ἀποδειλιάς καὶ σὺ, ὦ Ἀδείμαντε, πλησίον τοῦ κινδύνου γενόμενος. σοὶ δὲ τί δοκεῖ, ὦ Τιμόλαε;

ΤΙΜ. Ἀπάσῃ τῇ στρατιᾷ βαδίζειν ἐπὶ τοὺς πολέμους, μὴδὲ περιμένειν ἕστ' ἂν ἄμεινον παρασκευάσωνται, πανταχόθεν αὐτοῖς συμμάχων προσγενομένων, ἀλλ' ἕως ἔτι καθ' ὁδὸν εἰσιν οἱ πολέμοι, ἐπιχειροῦμεν αὐτοῖς.

ΣΑΜ. Εὖ λέγεις· σὺ δὲ τί, ὦ Λυκίνε, δοκιμάζεις;

ΛΥΚ. Ἐγὼ σοι φράσω. ἐπειδὴ κεκμήκαμεν συντόνως ὁδεύοντες, ὅποτε κατήειμεν ἑωθεν εἰς τὸν Πειραῖα, καὶ κῦν δὲ ἤδη τριάκοντά που σταδίους προκεχωρήκαμεν, καὶ ὁ ἥλιος πολὺς, κατὰ μεσημβρίαν γὰρ ἤδη μάλιστα, ἐνταῦθά που ἐπὶ τὰς ἐλαίας ἐπὶ τῆς ἀναγεγραμμένης στήλης καθίσαντας ἀναπαύσασθαι, εἴτα οὕτως ἀναστάντας πορεύεσθαι, καὶ ἀνύειν τὸ λοιπὸν εἰς τὸ ἄστυ.

tem petere; nos autem, equitatum, hic manere ad Babylonem tuendam.

Sam. Etiam tu, Adimante, metuis constitutus prope periculum. Tibi vero, Timolaë, quid videtur?

Tim. Omni cum exercitu hostes aggredi, nec exspectare, donec parent se melius, affluentibus undique auxiliis. Sed dum adhuc in via sunt hostes, illos aggrediamur.

Sam. Bene mones. Tu vero, Lycine, quid censes?

Lyc. Ego tibi dicam. Quandoquidem a conventionem itineris fatigati sumus, qui hodie mane descenderimus in Piræeum, nunc vero iam triginta circiter stadia progressi sumus, & sol [ardor] multus: (circa meridiem enim est) ut hic alicubi sub oleis, in eversa illa columella affidentes, requiescamus, ac deinde surgentes, studiose redeamus in urbem.

ΣΑΜ. Ἐπι γὰρ Ἀθήνησιν, ὦ μακάριε, εἶναι δοκεῖς, ὃς ἀμφὶ Βαβυλῶνα ἐν τῷ πεδίῳ, πρὸ τῶν τειχῶν ἐν τοσούτοις στρατιώταις κάθησαι περὶ τοῦ πολέμου διασκοπούμενος.

ΛΥΚ. Ὑπέμνησας ἐγὼ δὲ νήφειν ὤμην, καὶ σὺ παρὰ τὸ Φανεῖσθαι τὴν γνώμην.

ΣΑΜ. Πρόσκειμεν δὴ, εἰ σοι δοκεῖ, καὶ ὅπως ἄνδρες 36 ἀγαθοὶ ἐν ταῖς κινδύνοις ἔσεσθε, μὴδὲ προδώσετε τὸ πάτριον Φρόνημα· ἤδη γὰρ πού καὶ οἱ πολέμιοι ἐπιλαμβάνουσιν. ὥστε τὸ μὲν σύνθημα ἔστω, Ἐνυάλιος. ὑμεῖς δὲ ἐπειδὴν σημάνῃ ὁ σαλπιγκτὴς, ἀλαλάξαντες, καὶ τὰ δόρατα κρούσαντες πρὸς τὰς ἀσπίδας, ἐπείγεσθε συμμίζειν τοῖς ἐναντίοις, καὶ ἐντὸς γενέσθαι τῶν τοξευμάτων, ὡς μὴδὲ πληγὰς λαμβάνωμεν, ἀκροβολίζεσθαι αὐτοῖς δίδόντες· καὶ ἐπειδὴ ἐς χεῖρας ἤδη συνεληλύθαμεν, τὸ μὲν εὐώνυμον, καὶ ὁ Τιμόλαος, ἐτρέψαντο τοὺς καθ' αὐτοὺς, Μήδους ὄντας, τὸ δὲ κατ' ἐμὲ ἰσόπα-

Sam. Scilicet Athenis tibi adhuc esse, bone vir, videris, qui circa Babylonem in campo ante muros fedear tot inter milites, disputans de bello.

Lyc. Reposuisti me in memoriam. At ego putabam me sobrium esse. Iam tuium est dicere sententiam.

Sam. Aggredimur sane, si tibi videtur. Et mementote, ut viri fortes sitis in periculis, nec prodatis sensum illum patrium: iam enim alicubi invadunt hostes. Itaque tessera erit Mars! Vos vero, cum classicum cecinerit tubicen, clamore sublato, incussis in clypeos hastis, urgete manus conferere cum hostibus, & intra teli iactum venire, ut nec excipiamus ictus, iaculandi facultate illis data: & cum ad manus iam venerimus, sinistrum cornu & Timolaus iam in fugam verterunt sibi oppositos Medos, sed meum agmen

λον ἔτι. Πέρσαι γάρ εἰσι, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐν αὐτοῖς· ἡ δὲ ἵππος ἅπασα τῶν βαρβάρων ἐπὶ τὸ δεξιὸν ἡμῶν ἐλαύνουσιν, ὥστε, ὦ Λυκίне, αὐτὸς τε ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγναι, καὶ τοῖς μετὰ σαυτοῦ παρακελεύου δέχεσθαι τὴν ἐπέλασιν.

- 37 ΛΥΚ. Ὡς τῆς τύχης, ἐπ' ἐμὲ γὰρ οἱ ἵππεῖς ἅπαντες, καὶ μόνος ἐπιτήδειος αὐτοῖς ἐδόξα ἐπελαίνεσθαι· καὶ μοι δοκῶ, ἣν βιάζονται αὐτομολήσιν, προσδραμῶν ἐς τὴν παλαίστραν, ἔτι πολεμοῦντας ὑμᾶς καταλιπών.

ΣΑΜ. Μηδαμῶς. κρατεῖς γὰρ αὐτῶν καὶ σὺ ἤδη τὸ μέρος· ἐγὼ δὲ ὡς ὄρας, καὶ μονομαχήσω πρὸς τὸν βασιλέα, προκαλεῖται γάρ με, καὶ ἀναδύναί πάντως αἰσχρόν.

ΛΥΚ. Νῆ Δία, καὶ τετρώσῃ αὐτίκα μάλα πρὸς αὐτοῦ, βασιλικὸν γὰρ καὶ τὸ τραῦθῆναι περὶ τῆς ἀρχῆς μαχόμενον.

ΣΑΜ. Εὖ λέγεις, ἐπιπόλαιον μὲν μοι τὸ τραῦμα,

aequo adhuc Marte pugnat: sunt enim Persae & rex inter ipsos. Equitatus autem barbarorum universus in dextram aciem nostram invehitur: itaque, Lycine, & ipse vir fortis esto, & tuis, ut imperum excipiant, impera.

Lyc. Vah fortunam! In me enim equites universi: & solus idoneus sum visus, in quem irruant. Videor mihi, si vim faciant, fugere curriculo in palaestram, & adhuc pugnantes vos deserturus.

Sam. Nequaquam. Vincis enim iam tu quoque tua in parte. Ego autem, ut vides, iam solitariam cum rege pugnam pugnabo. Etenim me provocat, & retrocedere omnino turpe est.

Lyc. Per Iovem, etiam mox ab illo vulneraberis: regium enim hoc etiam, vulnerari in pugna pro imperio.

Sam. Bene mones. Leve quidem mihi vulnus, minime-

καὶ οὐκ εἰς τὰ Φανερὰ τοῦ σώματος· ὥς μηδὲ τὴν οὐλὴν
 ὕστερον ἄμορφον γενέσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὁρᾷς ὅπως ἐπε-
 λάσας, μιᾷ πληγῇ αὐτόν τε καὶ τὸν ἵππον διέπειρα,
 τὴν λόγχην ἀφείς; εἴτα τὴν κεφαλὴν ἀποτεμών, καὶ
 ἀφελὼν τὸ διάδημα, βασιλεὺς ἦδη γέγονα, προσκυ-
 νούμενος ὑφ' ἀπάντων. Οἱ βάρβαροι προσκυνεῖτωσαν· 38
 ὑμῶν κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον ἄρξω, εἰς στρατηγὸς
 ὀνομαζόμενος. ἐπὶ τούτοις ἄρα ἐννοεῖτε ὅσας μὲν πόλεις
 ἐπ' αὐτούς ἐμαντοῦ οἰκίῳ, ὅσας δὲ καὶ καθαιρήσω ἐλὼν
 κατὰ κράτος, αἱ ἂν ὑβρίσωσί τι ἐς τὴν ἀρχήν· ἀπάντων
 δὲ μάλιστα Κυδίαν τὸν πλούσιον μετελεύσομαι, ὃς ὁμο-
 ρος ἦδη ἂν μοι, ἐξέωσσε τοῦ ἀγροῦ, ἐπιβαίνων κατ' ὀλίγον
 ἐς τὸ εἶσω τῶν ὄρων.

ΛΥΚ. Πέπαυσο ἦδη, ὦ Σάμιππε, καιρὸς γὰρ σε 39
 ἦδη μὲν νενικηκότα τηλικαύτην μάχην, ἐν Βαβυλῶνι
 εὐωχεῖσθαι τὰ ἐπινίκια, (ἐκστάδιος γὰρ, οἶμαί, σοι ἢ

16 Ἐκστάδιος γὰρ, οἶμαί, σοι) ὅσων σταδίων ἀπ' ἰσίου ἂν ἀφικνο-
 ῖτο, εἴρητο γὰρ ἦδη αὐτοῖς μῖνον ἢ κατὰ μαχαρία. V.

que aperto corporis loco, adeo ut neque cicatrix in po-
 sterum deformis futura sit. Verum vides, ut investus ego
 ictu uno ipsum cum equo emissa hasta traieci, ac deinde
 capite abscisso, ablatoque diademate, rex iam factus sum.
 Ac barbari quidem nos adorent; vobis autem Graeco mo-
 re unici Praetoris nomine imperabo. Post haec igitur co-
 gitare, quot urbes de meo nomine appellatas conditurus
 sim, quot contra vi captas sim vastaturus, si qua iniuria
 imperium meum affecerint. Omnium vero maxime Cydiam
 divitem mulcabo, qui, vicinus meus cum esset, agro me,
 ingressus paulatim intra fines, expulit.

Lyc. Define iam, Samippe. Tempus enim est, te iam;
 qui talem pugnam viceris, Babylone epulari victoriae causa,

ἀρχῇ) Τιμόλαον δὲ ἐν τῷ μέρει εὔχασθαι ὅπερ ἂν ἰβέλη.

ΣΑΜ. Τί δ' οὖν, ὦ Λυκῖνε, οἷά σοι ἡτῆσθαι δοκῶ;

ΛΥΚ. Παραπολὺ, ὦ θαυμασιώτατε βασιλέων, ἐπι-
πονώτερα καὶ βιαίτερα τῶν Ἀδεϊμάντου, παρ' ὅσον
ἐκεῖνος μὲν ἐτρύφα, διτάλαντα χρύσεια ἐκπώματα προ-
τείνων τοῖς συμπόταις, σὺ δέ, καὶ ἐπιτρώσκου μονομα-
χῶν, καὶ ἐδεδείξας, καὶ ἐφρόντιζας νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέ-
ραν' οὐ μόνον γάρ σοι τὰ παρὰ τῶν πολεμίων φοβερά
ἦν, ἀλλὰ καὶ ἐπιβουλαὶ μυρίαί, καὶ Φθόνος παρὰ τῶν
συνόντων, καὶ μῖσος, καὶ κολακεία, Φίλος δὲ οὐδεὶς
ἀληθής, ἀλλὰ πρὸς τὸ θεὸς ἅπαντες, ἢ πρὸς τὴν ἐλπίδα
εὖνοι δοκοῦντες εἶναι. ἀπόλαυσις μὲν γε, οὐδὲ ὄναρ τῶν
ἡδέων, ἀλλὰ δόξα μόνον, καὶ πορφυρὶς χρυσῷ ποικίλη,
καὶ ταινία λευκὴ περὶ τῷ μετώπῳ, καὶ δορυφόροι πραιόν-
τες. τὰ δ' ἄλλα κάματος ἀφόρητος, καὶ ἀηδία πολλή·
καὶ ἡ χρηματίζειν τοῖς παρὰ τῶν πολεμίων ἤκουσι δέῃ

(ultra stadia enim tua decem, puto, tibi iam processit impe-
rium) ac Timolaum iam suo loco optare, quidquid voluerit.

Sam. Quid ergo, Lycine, qualia optasse tibi videor?

Lyc. Multum, maxime admirabilis regum, laboriosiora &
magis violenta votis Adimanti, quatenus ille quidem luxu-
riose vivebat, aurea binorum talentorum pocula propinans
convivis: at tu & vulneratus es in pugna solitaria, & me-
tuisti, & sollicitus noctes diesque fuisti. Neque enim ab hoste
tibi solo metuendum erat, sed insidiae sexcentarum, & invidia
a familiaribus, & odium, & adulatio: amicus autem nemo
verus, sed ad metum omnes aut ad spem benevoli qui es-
se videantur. Fructus rerum suavium ne per somnum qui-
dem, sed gloria sola, & distincta auro purpura, & taenia
circa frontem alba, & praecedentes satellites: ceterum la-
bor intolerabilis, & multum iniucunditatis; cum aut ope-
ra danda sit his, qui ab hostibus veniunt, aut ius dicen-

ἢ δικάζειν, ἢ καταπέμπειν τοῖς ὑπηκόοις ἐπιτάγματα. καὶ ἦτοι ἀφίστηκέ τι ἔθνος, ἢ ἐπελαύνουσί τινες τῶν ἐξω τῆς ἀρχῆς. δεδέναι οὖν δεῖ πάντα, καὶ ὑφορᾶσθαι. καὶ ὅλως ὑπὸ πάντων μᾶλλον ἢ ὑπὸ σεαυτοῦ εὐδαιμονίζεσθαι. Καὶ γὰρ οὖν καὶ τότε πῶς οὐ ταπεινὸν, ὅτι καὶ 40
 ῥοσεῖς τὰ ὅμοια τοῖς ιδιώταις, καὶ ὁ πυρετὸς οὐ διαγιγνώσκει σε βασιλέα ὄντα, οὐδὲ ὁ θάνατος δέδιδε τοὺς δορυφόρους, ἀλλ' ἐπιστὰς ὁπότεν αὐτῷ δοκῇ, ἄγει οἰμώζοντα, οὐκ αἰδούμενος τὸ διάδημα; σὺ δὲ ὁ οὕτως ὑψηλὸς καταπεσὼν, ἀνάσπαστος ἐκ τοῦ βασιλείου θρόνου τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἄπει, τοῖς πολλοῖς ισότιμος, ἐλαυνόμενος ἐν τῇ ἀγέλῃ τῶν νεκρῶν, χῶμα ὑψηλὸν ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλην μακρὰν, ἢ πυραμίδα εὐγραμμὸν τὰς γωνίας ἀπολιπὼν, ἐκπρόθεσμα καὶ ἀνιπαίοθῃτα φιλοτιμήματα εἰκόνες δὲ ἐκείναι, καὶ νεῶς, οὓς ἀνιστᾶσιν αἱ πόλεις θεραπεύουσαι, καὶ τὸ μέγα ὄνομα, πάντα κατ'

dum, aut mittenda civibus imperia. Et aut defecit gens aliqua, aut externi quidam imperium invadunt. Metuere ergo oportet omnia, & suspicari, atque in universum omnibus potius, quam tibi ipsi, videri beatum. Etenim illud etiam quā non humile, quod aegrotabis non minus, quam privati, nec febris te regem esse internoscit, neque metuit mors satellites; sed, cum ipsi visum fuerit, superveniens, plorantem nihil diadema reverita abducit? Tu vero de loco ita excelsio delapsus, detractusque de throno regio, eandem abis viam, aequatus vulgo, abactus cum grege mortuorum, tumulum in terra relinquens excelsum, & columnam longam, aut accurate descriptam angulis pyramidem, in quibus sero homines, cum nihil iam inde ad sensum ipsorum perveniat, superbiunt. Statuae autem illae & templa, quae excitant colendi causa civitates, & magnificum illud nomen, paulatim defluunt omnia, & negle-

ὀλίγον ἀπορρεῖ, καὶ ἄπεισιν ἀμελούμενα. ἦν δὲ καὶ ὅτι
 μάλιστα ἐπὶ πλεῖστον παραμένη, τίς ἐτι ἀπόλαυσις
 ἀναισθητῶ αὐτῶν γενομένῳ; ὁρᾷς οἷα μὲν ζῶν ἐτι ἔξεις
 πράγματα δεδιώς, καὶ Φροντίζων, καὶ κάμνων, οἷα δὲ
 41 καὶ μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἔσται. Ἀλλ' ἤδη σὺν αἰτεῖν,
 ὦ Τιμόλαε, καὶ ὅπως ὑπερβάλη τούτους, ὥσπερ εἰκὸς
 ἄνθρωπον συνετὸν, καὶ πράγμασι χρῆσθαι εἰδότα.

TIM. Σκόπει γοῦν, ὦ Λυκῖνε, εἴ τι ἐπιλήψιμον εὔ-
 ξομαι, καὶ ὅ, τι ἂν εὐθύναι τίς δυνήθει. χρυσὸν μὲν οὖν,
 καὶ θησαυροὺς, καὶ μεδίμνους νομίσματος, ἢ βασι-
 λείας, καὶ πολέμους, καὶ δείματα ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς, ἃ
 εἰκότως διέβαλες, οὐκ αἰτήσομαι, ἀβέβαια γὰρ ταῦ-
 τά γε, καὶ πολλὰς τὰς ἐπιβουλάς ἔχοντα, καὶ πλεον
 42 τοῦ ἡδέος τὸ ἀνιάρων ἐν αὐτοῖς ἦν. Ἐγὼ δὲ βούλομαι τὸν
 Ἑρμῆν ἐντυχόντα μοι δοῦναί τινας δακτυλίους τοιοῦτους
 τὴν δύναμιν, ἕνα μὲν, ὥστε ἀεὶ ἐρρῶσθαι καὶ ὑγιαίνειν

ita abeunt. Si vero vel maxime ad longissimum tempus
 permaneant, quis adhuc fructus ad eum pervenire potest,
 qui nihil sentiat? Vides, quas molestias vivus adhuc sis
 habiturus, metuens, sollicitus, laborans; & quis post mor-
 tem status futurus sit? Sed iam optare tuum est, Timo-
 laë, & ut illos superes, ut *facturum* probabile est virum
 prudentem, & uti rebus scientem.

Tim. Vide igitur, Lycine, si quid reprehensione dignum
 optaturus sim, & quod corrigere aliquis possit. Aurum
 proinde ac thesauros, & modios nummum, aut regna, &
 bella, & metus pro imperio, quae merito reprehendisti,
 non poscam. Nam ista quidem infirma, & insidiis exposi-
 ta multis, & plus, quam suavitatis, in iis molestiarum in-
 est. Ego autem optem, ab occurrente mihi Mercurio anu-
 los dari quosdam, qui virtutem habeant huiusmodi: unum,

τὸ σῶμα, καὶ ἄτρωτον εἶναι, καὶ ἀπαθῆ ἕτερον δὲ, ὡς
μὴ ὁρᾶσθαι τὸν περιβέμενον, οἷος ἦν ὁ τοῦ Γύγου· τὸν δὲ
τινα, ὡς ἰσχύειν ὑπὲρ ἄνδρας μυρίους, καὶ ὅ, τι ἂν ἄχθος
ἅμα μυρίοι κινήσῃ μόνον δύναιντο, τοῦτό με ῥαδίως
μόνον ἀνατίθεσθαι ἔτι δὲ καὶ πέτεσθαι, πολὺ ἀπὸ
τῆς γῆς ἀρβέντα· καὶ πρὸς τοῦτό μοι εἶναι δακτύλιόν τι-
να, καὶ μὴν καὶ ἐς ὕπνον κατασπᾶν, ὅπόσους ἂν ἐθέλω,
καὶ ἅπασαν θύραν προσιόντι μοι ἀνοίγεσθαι, χαλω-
μένου τοῦ κλειθροῦ, καὶ τοῦ μοχλοῦ ἀφαιρουμένου. ταῦ-
τα ἀμφοτέρω εἰς δακτύλιος δυνάσθω. Τὸ δὲ μέγιστον, 43
ἄλλος τις ἔστω ἐπὶ πᾶσιν ὁ ἡδίστος, ὡς ἐράσμιον εἶναί
με, περιβέμενον πασι τοῖς ὡραίοις, καὶ γυναῖξιν, καὶ δῆ-
μοις ὅλοις, καὶ μηδένα εἶναι ἀνέραστον, καὶ ὅτῳ μὴ πο-
θεινότερος ἐγὼ, καὶ ἀνὰ στόμα· ὥστε πολλὰς γυναῖ-
κας οὐ φερούσας τὸν ἔρωτα, καὶ ἀναρτᾶν ἑαυτάς, καὶ
τὰ μεῖράκια ἐπιμεμηνῆναι μοι, καὶ εὐδαίμονα εἶναι δο-

ut valeat semper corpus & salubre sit, & vulneri nulli,
aut morbo penetrabile; alterum, cuius auxilio non vi-
deatur, qui induit, qualis erat ille Gygis: alium rursus, ut
plus decies mille hominum robur habeam, & quod onus
vix decies mille homines moliri simul queant, hoc ut faci-
le solus transferre possim: insuper volare ut possim, mul-
tum elatus de terra, ad hoc quoque sit mihi anulus. Ve-
rum somno sopire ut queam, quoscumque voluero, & ianua
mihi unaquaeque accedenti sua sponte ut aperiatur, laxa-
to claustro, remoto pessulo; ad hoc utrumque unus idem-
que valeat anulus. Quod vero caput est, sit etiam alius
omnium ille iucundissimus, quo induto amabilis sim for-
mosis pueris, & mulieribus, & totis populis, ut nemo sit;
quin me amet, desideret, in ore habeat; adeo ut multae
mulieres amoris impatientia se suspendant, & prae amore
mei infaniant adolescentuli, beatusque videatur, si quem

κεῖν, εἴ τινα καὶ μόνον προσβλέψαιμι αὐτῶν, εἰ δ' ὑπερορώην, καὶ κείνα ὑπὸ λύπης ἀπολλύσθω. καὶ ὅλως, ὑπὲρ τὸν Ὑάκινθον, ἢ Ὑλαν, ἢ Φάωνα τὸν Χῖον εἶναι
 44 με. Καὶ ταῦτα πάντα ἔχειν, μὴ ὀλιγοχρόνιον ὄντα, μηδὲ κατὰ μέτρον ζῶντα τῆς ἀνθρωπίνης βιοτῆς, ἀλλ' ἔτη χίλια νέον ἐκ νέου γιγνόμενον διαβιῶναι, ἀμφὶ τὰ ἑπτακαίδεκα ἔτη αἰὲ ἀποδυόμενον τὸ γῆρας, ὥσπερ οἱ ὄφεις. οὐδὲν γὰρ δέήσει με ταῦτα ἔχοντα· πάντα γὰρ ἐμὰ ἦν ἂν τὰ τῶν ἄλλων, ἐς ὅσον ἀνοίγειν τε τὰς θύρας ἐδυνάμην, καὶ κοιμίζειν τοὺς Φύλακας, καὶ ἀθέατος εἶναι εἰσιών. εἰ δέ τι ἐν Ἰνδοῖς ἢ Ὑπερβορείοις θάμα παράδοξον, ἢ κτῆμα τίμιον, ἢ ὅσα ἐμφαγεῖν ἢ πιεῖν ἠδέα, οὐ μεταστειλάμενος, ἀλλ' αὐτὸς ἐπιπετόμενος, ἀπέλαυον ἀπάντων ἐς κόρον. καὶ ἐπεὶ γρύψ, ὑπόπτερον θηρίον, ἢ Φοῖνιξ, ὄρνειον ἐν Ἰνδοῖς ἀθέατον τοῖς ἄλλοις, ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο ἰώρων ἂν, καὶ τὰς πηγὰς δὲ τὰς Νεῖλου

illorum modo adspiciam; si vero negligentius tractem, hi quoque prae dolore pereant: atque in universum supra Hyacinthum, aut Hylan, aut Chium Phaonem ego sim. Et omnia haec habeam, non parvae aetatis homo, neque ad mensuram vitae humanae vivens; sed annos mille iuventutem unam post alteram vivam, interiectis septemdecim quibusque annis exuens senectutem instar serpentum. Haec si habeam, nihil mihi defuerit. Mea enim fuerint, quae aliorum sunt omnia, in quantum aperire possem ianuas, & custodes sopire, & oculos omnium effugere, dum intro. Si quod vero apud Indos aut Hyperboreos spectaculum nobile, aut pretiosa possessio, aut quaecunque in cibo vel potu iucunda sunt, ea non afferri demum curarem, sed advolans ipse ad satietatem illis fruerer. Et quando Gryps alata belua, aut Phoenix avis apud Indos spectata nemini; ego etiam ista viderem: & fontes Nili vide-

μένος ἀν' ἡπιστάμην, καὶ ὅσον τῆς γῆς αἰοίκητον, καὶ εἴτινες
 ἀντίποδες ἡμῶν οἰκοῦσι, τὸ νότιον τῆς γῆς ἡμίτομον ἔχον-
 τες. ἔτι δὲ καὶ ἀστέρων φύσιν, καὶ σελήνης, καὶ αὐτοῦ
 ἡλίου, ραδίως ἀν' ἐγνων, ἀπαθείης ἀν' τῷ πυρί. καὶ τὸ πάν-
 των ἥδιον, αὐθημερόν ἀγγεῖλαι ἐς Βαβυλῶνα τίς ἐν-
 κησεν Ὀλύμπια καὶ ἀριστήσαντα, εἰ τόχοιμι ἐν Συ-
 ρίᾳ, δειπνῆσαι ἐν Ἰταλίᾳ. εἰ δέ τις ἐχθρὸς εἴη, ἀμύνα-
 σθαι καὶ τοῦτον ἐκ τοῦ ἀφανοῦς, πέτρῳ ἐμβαλόντα τῇ
 κεφαλῇ, ὥς ἐπιτετρίφθαι τὸ κρανίον. τοὺς τε αὖ φίλους
 εὖ ποιεῖν, ἐπιχέαντα κοιμωμένοις αὐτοῖς τὸ χρυσίον. καὶ
 μὴν εἴ τις ὑπερόπτης εἴη, ἢ τύραννος πλούσιος ὕβριστής,
 ἀράμενος αὐτὸν ὅσον ἐπὶ σταδίους εἰκοσιν, ἀΦῆκα Φέ-
 ρεσθαι κατὰ τῶν κρημνῶν. τοῖς παιδικαῖς δὲ ὀμιλεῖν
 ἀκωλύτως ἀν' ἐξῇ, εἰσιόντα ἀθάτον, κοιμίσαντα ἀπαν-
 τας, ἄνευ ἐκείνων μόνων. οἷον δὲ καὶ κύνεον ἦν, τοὺς πολε-
 μοῦντας ἐπισκοπεῖν ἔξω βέλους ὑπεραικαρούμενον; καὶ εἰ

rem solus, & quantum telluris inhabitabile est; & si qui
 converfis ad nos vestigiis australe telluris hemisphaerium
 habitant. Insuper vero stellarum naturam & Lunae, ipsius-
 que adeo Solis facile cognoscere, in quem nihil ignis
 valeat. Quodque omnium suavissimum, eodem die nun-
 tiare possem Babylonem, Olympia quis vicerit; & pran-
 sus forte in Syria, in Italia coenare. Si quis vero inimi-
 cus sit, ulcisci eum quoque ex occulto liceret, impacto in
 caput illius saxo, quo conteratur ipsi cranium; contra be-
 nefacere amicis, affuso dormientibus auro. Quin si quis
 contemtor sit, aut tyrannus, dives, contumeliosus, subla-
 tum ad viginti stadia, demitterem casurum per praeceps.
 Amoribus autem meis frui nemine prohibente liceret: in-
 gressus quippe nemine vidente sopirem omnes, praeter il-
 los solos. Quale autem illud fuerit, inspectare proeliantes
 ultra iactum teli sublatum? Et, si videretur mihi, accedens

δοξεί μοι προσθέμενος ἂν τοῖς ἡττημένοις, κοιμίσας τοὺς
 κρατοῦντας, νικᾶν παρέιχον τοῖς Φεύγουσιν, ἀναστρέ-
 ψασιν ἀπὸ τῆς τροπῆς. καὶ τὸ ὅλον, παιδιὰν ἐποιούμην
 ἂν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον, καὶ πάντα ἐμὰ ἦν, καὶ θεὸς
 ἐδόκουν τοῖς ἄλλοις. τοῦτο ἢ ἄκρα εὐδαιμονία ἐστὶ, μήτε
 ἀπολέσθαι, μήτε ἐπιβουλευθῆναι δυναμένη, καὶ μά-
 45 λιστα μεθ' ὑγείας ἐν μακρῷ τῷ βίῳ. Τί ἂν αἰτιάσαιτο,
 ὦ Λυκίνε, τῆς εὐχῆς;

ΛΥΚ. Οὐδέν, ὦ Τιμόλαε· οὐδὲ γὰρ ἀσφαλὲς ἐναν-
 τιούσθαι ἀνδρὶ πτηνῷ, καὶ ὑπὲρ μυρίους τὴν ἰσχύν. πλὴν
 ἀλλὰ ἐκεῖνο ἐρήσομαί σε, εἴ τινα ἄλλον εἶδες ἐν τοσού-
 τοις ἔθνεσιν, ὅσα ὑπερέπτης, γέροντα ἤδη ἀνδρά, οὕτω
 παρείκεκινηκότα τὴν γνῶμην, ἐπὶ δακτυλίου μικροῦ ὀχού-
 μενον, ὅρῃ ὅλα κινεῖν ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ δυνάμενον, ἐπ-
 έραστον πᾶσι, καὶ ταῦτα Φαλακρὸν ὄντα, καὶ τὴν ῥῖνα
 σιμόν; ἀτὰρ εἶπέ μοι καὶ τόδε, τί δὴ ποτε οὐχ εἰς δα-
 κτύλιος ἅπαντα ταῦτα δύναται σοι, ἀλλὰ τοσούτους

13 Παρακινηκότα τὴν γνῶμην) Οἷον μυριάοντα. V.

ad victos, sopitis victoribus, victoriam fugientibus tribue-
 rem de fuga reversis. Atque in universum, lusum mihi ha-
 berem vitam hominum, mea essent omnia, & Deus reliquis
 viderer. Haec summa est felicitas, quae perire, quae insidiis
 peti nequeat, cum valetudine praesertim in vita adeo longa.
 Quid habes, Lycine, in quo votum hoc reprehendas?

Lyc. Nihil quidquam, Timolaë: neque enim tutum fue-
 rit adversari volucris viro, & supra decies mille alios ro-
 busto. Verum illud tamen ex te quaeram, Numquid alium
 vidisti in tot, quas supervolasti, gentibus, senem homi-
 nem adeo mente non constantem, qui veheretur parvo
 anulo, totos qui montes extremo movere digito pos-
 set, amabilem omnibus, idque calvus cum sit & fimo
 naso? Verum hoc quoque mihi dicas. Quid tandem est,
 quod non unus anulus haec tibi potest omnia? sed tot in-

περιημμένος βαδιῇ, τὴν ἀριστερὰν πεφορτισμένους κατὰ δάκτυλον ἕνα; μᾶλλον δὲ ὑπερπαίει ὁ ἀριθμὸς, καὶ δεήσει καὶ τὴν δεξιὰν συνεπιλαβεῖν. καίτοι ἑνὸς τοῦ ἀναγκαιοτάτου προσδεῖ, ὃς περιβέμενόν σε παύσει μωραίνοντα, τὴν πολλὴν ταύτην κόρυζαν ἀποξύσας. ἢ τοῦτο μὲν καὶ ὁ ἐλλέβορος ἱκανὸς ποιῆσαι, ζωρότερος ποθείς.

TIM. Ἀλλὰ πάντως, ὦ Λυκίνε, καὶ αὐτὸς εὗξῃ τί 46 ἤδη ποτὲ, ὡς ἂν μάθωμεν οἷα αἰτήσεις ἀνεπίληπτα καὶ ἀνέγκλητα, ὁ συκοφαντῶν τοὺς ἄλλους.

ΛΥΚ. Ἀλλ' οὐ δέομαι εὐχῆς ἐγώ. ἤκομεν γὰρ ἤδη πρὸς τὸ Δίπτυλον, καὶ ὁ βέλτιστος αὐτοσὶ Σάμιππος, ἀμφὶ Βαβυλῶνα μονομαχῶν, καὶ σὺ, ὦ Τιμόλαε, ἀριστῶν μὲν ἐν Συρία, δειπνῶν δὲ ἐν Ἰταλία, καὶ τοῖς ἐμοὶ ἐπιβάλλουσι καὶ σταδίοις κατεχρήσασθε, καλῶς ποιοῦντες ἄλλως τε οὐκ ἂν δεξαίμην πλουτήσας ἐπ' ὀλίγον, ὑπηνέμιόν τινα πλοῦτον, ἀμαθῆναι μετ' ὀλίγον

1 Τὴν ἀριστερὰν πεφορτισμένους) φοροῦσι. V. (δάκτυλον φοροῦσι)
Ἐπὶ γὰρ τῆς ἀριστερᾶς δακτυλιδίου- C. D. M.)

ditus ambulabis, oneratae sinistrae unoquoque digito? quin excedit numerus, ut dextram subvenire oporteat. Quamquam tamen unus deest maxime necessarius, quo induto ineptire, deterfa illa muka coryza, desinas. An hoc idem praestabit potus meracior hellebori?

Tim. Sed omnino, Lycine, ipse quoque iam tandem aliquando optabis aliquid, ut videamus, quam tu irreprehensibilia, & crimine omni vacantia, petiturus sis, calumniator reliquorum.

Lyc. Quin nihil voto mihi opus est. Venimus enim iam ad portam geminam: & optimus hic Samippus, dum circa Babylonem depugnat, & tu, Timolae, dum pransus in Syria, in Italia coenas, his etiam, quae mihi assignata erant, stadiis, quod gaudeo, abusi estis. Alioqui nolim ego post brevem fructum irritarum inaniumque divitiarum

ψιλὴν τὴν μάζαν ἐσθίων, οἷα ὑμεῖς πείσεσθε μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν ἡ εὐδαιμονία μὲν ὑμῶν, καὶ ὁ πολὺς πλοῦτος οἷχεται ἀποπτάμενος· αὐτοὶ δὲ καταβάντες ἀπὸ τῶν θησαυρῶν τε καὶ διαδημάτων, ὥσπερ ἐξ ἡδίστου ὀνείρατος ἀνεγρόμανοι, ἀνόμοια τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας εὐρίσκητε· ὥσπερ οἱ τοὺς βασιλεῖς ὑποκρινόμενοι τραγωδοὶ, ἐξελθόντες ἀπὸ τοῦ θεάτρου, λιμώττοντες οἱ πολλοί, καὶ ταῦτα πρὸ ὀλίγου Ἀγαμέμνονες ὄντες ἢ Κρέοντες. λυπήσεσθε οὖν, ὡς τὸ εἶκος, καὶ δυσάραστοι ἐσεσθε τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ μάλιστα σὺ, ὦ Τιμόλαε, ὅπταν δέῃ σε τὸ αὐτὸ παθεῖν τῷ Ἰκάρῳ τῆς πτερείσεως διαλυθείσης, καταπεσόντα ἐκ τοῦ οὐρακοῦ χαμαὶ βαδίζειν, ἀπολέσαντα τοὺς δακτυλίους ἐκείνους ἅπαντας ἀπορρύνοντας τῶν δακτύλων. ἐμοὶ δὲ καὶ τοῦτο ἱκανόν, ἀντὶ πάντων θησαυρῶν, καὶ βαβυλῶνος αὐτῆς, τὸ γελάσαι μάλα ἡδέως ἐφ' αἷς ὑμεῖς ἡτήσατε, τοιαύταις εὖσι, καὶ ταῦτα φιλοσοφίαν ἐπαινοῦντες.

moleste ferre paulo post, cum misera puls devoranda est: quale quid vobis paulo post eveniet, cum illa vobis felicitas & multae divitiae avolaverint, vos autem a thesauris illis diadematisque delapsi, & tanquam e suavissimo somnio excitati, dissimilia omnia domi inveneritis, ut illi, qui reges egerant, Tragoedi, egressi de theatro plerumque esuriunt, idque cum Agamemnones paulo ante aut Creontes fuerint. Dolebitis ergo, ut credibile est, & displicebunt vobis domestica, tibi praesertim, Timolae, cum idem tibi, quod Icaro, eventurum sit, ut solutis alis de coelo delapsus humi incedas, perditis illis omnibus, qui de digitis defluerint, anulis. Mihi vero hoc etiam pro thesauris omnibus, ipsaque Babylone, satis est, quod suaviter ridere possum, quae vos petistis, cum sint talia! eaque homines, qui philosophiam laudatis.

ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ΓΛΥΚΕΡΑ ΚΑΙ ΘΑΙΣ.

ΓΛΥΚ. ΤΟΝ στρατιώτην, Θαῖ, τὸν Ἀκαρνᾶνα, ὃς
 πάλαι μὲν Ἀβρότονον εἶχε, μετὰ ταῦτα δὲ ἡράσθη
 ἐμοῦ, τὸν εὐπαυρον λέγω, τὸν ἐν τῇ χλαμύδι, οἶσθα
 αὐτόν, ἢ ἐπιλέλυσαι τὸν ἄνθρωπον;

ΘΑΙΣ. Οὐκ, ἀλλὰ οἶδα, ὦ Γλυκέρων, καὶ συνέπιε
 μεθ' ἡμῶν πέρυσιν ἐν ταῖς Ἀλώοις. τί δὲ τοῦτο; ἐᾷς
 γάρ τι περὶ αὐτοῦ διηγέισθαι.

ΓΛΥΚ. Γοργόνα αὐτὸν ἢ παμπόνηρος, Φίλη δοκοῦσα
 εἶναι, ἀπέσπασεν ἀπ' ἐμοῦ ὑπαγαγαῶσα.

DIALOGI MERETRICI.

GLYCERA ET THAIS.

Glyc. MILITEMNE istum, Thais, Acarnanem, qui Abro-
 tonum quondam habuit, postea autem me amavit, purpu-
 ratum illum dico, cum chlamyde, illum ergo nosti, an
 hominis oblita es?

Thais. Quin novi, Glycerium, & potavit nobiscum su-
 periore anno, sacris arealibus. Quorsum autem hoc? Vi-
 deris enim aliquid de illo narratura.

Glyc. Gorgona illum scelestissima, quae amica tum vi-
 debatur esse, dolo subductum a me abstraxit.

ΘΑΙΣ. Καὶ νῦν σοι μὲν ἐκεῖνος οὐ πρόσσεστι, Γοργόαν δὲ ἑταῖραν πεποιήται;

ΓΛΥΚ. Ναί, ὦ Θαῖ, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐ μετρίως μου ἦψατο.

ΘΑΙΣ. Πονηρὸν μὲν, ὦ Γλυκέριον, αὐκ ἀδόκητον δέ, ἀλλὰ εὐθὺς γίγνεσθαι ὑφ' ἡμῶν τῶν ἑταιρῶν. οὐκοῦν χρή οὔτε ἀνιάσθαι ἄγαν, οὔτε μέμφεσθαι τῇ Γοργόῃ. οὐδὲ γὰρ σε Ἀβρότονον ἐπ' αὐτῷ πρότερον ἐμέμψατο, καίτοι φίλαι ἦτε. ἀτὰρ ἐκεῖνο θαυμάζω, τί καὶ ἐπήνεσεν αὐτῆς ὁ στρατιώτης αὗτος, ἐκτὸς εἰ μὴ παντάπασι τυφλὸς ἐστίν, ὃς οὐχ ἐωράκει, τὰς μὲν τρίχας αὐτῇ ἀραιὰς ἔχουσιν, καὶ ἐπιπολὺ τοῦ μετώπου ἀπηγμέναι· τὰ χεῖλη δὲ πελιδῶνα, καὶ νεκρικὰ, καὶ τράχηλος λεπτοὺς, καὶ ἐπίσημοι ἐν αὐτῷ αἱ φλέβες, καὶ ῥίς μακρά. ἐν μόνον εὐμήκης ἐστὶ, καὶ ὀρθή, καὶ μειδιᾷ πάντῃ ἐπαγωγόν.

ΓΛΥΚ. Οἶε γὰρ, ὦ Θαῖ, τῷ κάλλει ἠρῆσθαι τὸν

Thais. Nunc igitur tecum non est, sed amicam sibi adscivit Gorgonam?

Glyc. Ita fane, Thais, nec mediocriter illa me res movit.

Thais. Malum istuc quidem, Glycerium, at nihil prae-ter opinionem: sed quod fieri a nobis meretricibus soleat. Quare nec aegre nimis ferre par est, nec accusanda Gorgona; quippe nec te Abrotonum illius causa accusavit olim, quamvis effeteris amicae. Verum illud miror, quod probaverit in illa hic miles, nisi plane caecus est, qui non viderit, capillos illam raros habere, & multum a fronte abductos. Labia autem livida ei sunt atque cadaverosa, cervix tenuis, eminentibus in ea venis, & nasus longus. Unum modo habet, quod procera est, & recta, & illecebrosam quiddam ridet.

Glyc. Nempe putas, Thais, forma captum Acaeanem?

Ἀκαρνανά; οὐκ εἶσθαι, ὡς Φαρμακίς ἢ Χρυσάριον ἢ μήτηρ αὐτῆς, Θεσσαλάς τινος ὠδᾶς ἐπισταμένη, καὶ τὴν σελήνην καταγούσα; Φασὶ δὲ αὐτὴν καὶ πέτεσθαι τῆς νυκτός· ἐκεῖνη ἐξέμνηε τὸν ἄνθρωπον, πιεῖν τῶν Φαρμάκων ἐγχεάσα, καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτόν.

ΘΑΙΣ. Καὶ σὺ, ᾧ Γλυκέριον, ἄλλον τρυγήσεις, τοῦτον δὲ χαίρειν ἔα.

Non nosti, veneficam esse Chrysarium illius matrem, Thes-salas quasdam incantationes quae sciat, ac deducat Lunam? Aiunt vero, illam etiam volare noctu. Ista in furorem vertit hominem, temperatis, quae biberet, venenis. At nunc ipsam sibi habent vindemiam.

Thais. Nempe tu, Glycerium, ipsa quoque alium vin-demiabis. Hunc quidem valere iube.

II.

ΜΥΡΤΙΟΝ, ΠΑΜΦΙΛΟΣ ΚΑΙ ΔΩΡΙΣ.

ΜΥΡΤ. ΓΑΜΕΙΣ, ᾧ Πάμφιλε, τὴν Φίλωνος τοῦ ναυ-κλήρου θυγατέρα, καὶ ἤδη σε γεγαμηκέναι φασίν. οἱ τοσοῦτοι δὲ ὅρκοι, οὓς ὤμασας, καὶ τὰ δάκρυα ἐν ἀκαρεῖ πάντα εἵχεται, καὶ ἐπιτέλῃσαι Μυρτίου νῦν, καὶ ταῦτα, ᾧ Πάμφιλε, ἐπότε κύω μῆνα ὀγδοὺν ἤδη. τοῦτο γοῦν

MYRTIUM, PAMPHILUS ET DORIS.

Myrt. **D**UCIS, Pamphile, Philonis naucleri filiam: & iam duxisse te aiunt: repetitum autem toties iusiurandum, & lacrimae, momento temporis abierunt omnia, & Myr-tii nunc oblitus es, idque eo tempore, cum octavum iam mensem sero uterum. Hoc nempe solum amoris tui pre-

καὶ μόνον ἐπριάμην τοῦ σοῦ ἔρωτος, ὅτι μου τηλικαύτην πεποίηκας τὴν γαστέρα, καὶ μετὰ μικρὸν παιδοτροφεῖν δεήσει, πρᾶγμα ἑταίρα βαρύτερον. οὐ γὰρ ἐκλήσω τὸ τεχθὲν, καὶ μάλιστα εἰ ἄρρεν γένοιτο, ἀλλὰ Πάμφιλον ὀνομάσασα, ἐγὼ μὲν ἔξω παραμύθιον τοῦ ἔρωτος· σοὶ δὲ ὀνειδιεῖ ποτε προσελθὼν ἐκεῖνος, ὡς ἄπιστος γεγένησai περὶ τὴν ἀθλίαν αὐτοῦ μητέρα. γαμεῖς δ' οὐ καλὴν παρθένον. εἶδον γὰρ αὐτὴν ἑναγχος ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις μετὰ τῆς μητρός, οὐδέπω εἰδυῖα ὅτι δι' αὐτὴν οὐκ ἐτι οὔνομαι Πάμφιλον. καὶ σὺ δ' οὖν πρότερον ἰδοὺ αὐτὴν, καὶ τὸ πρόσωπον, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἴδε, μή σε ἀνιάτω, εἰ πάνυ γλαυκοὺς ἔχει αὐτοὺς, μηδὲ ὅτι διάστροφοί εἰσι, καὶ ἐς ἀλλήλους ὀρώσι· μᾶλλον δὲ τὸν Φίλωνα εἰώρακας τὸν πατέρα τῆς νύμφης, τὸ πρόσωπον αὐτοῦ οἶσθα, ὥστε οὐδὲν ἐτι δεήσει τὴν θυγατέρα ἰδεῖν.

ΠΑΜΦ. Ἐτι σου ληρώσης, ὦ Μύρτιαν, ἀκούσομαι,

tium habeo, quod tantum mihi ventrem conciliaſti, & paulo poſt alendus erit infans, negotium meretrici moleſtiſſimum. Neque enim, quod natum erit, exponam, inprimis ſi virile ſecus erit: ſed Pamphilium nominabo, habitura illum amoris mei ſolatium: tibi vero aliquando ad te accedens obiciet, quam perfidus in miſeram ipſius matrem fueris. Duces autem non pulchram tu quidem virginem. Vidi enim illam nuper Theſmophoriis cum matre, cum nondum ſcirem, illius me opera non amplius viſuram Pamphilum. Igitur tu quoque prius illam contemplare, & faciem, & oculos adſpice; nec aegre ferto, ſi plane caecos habet, neque quod ſtrabi ſunt, & ſe invicem reſpiciunt. Quin Philonem vidifti, patrem ſponſae: faciem illius noſti: itaque nihil opus erit videre filiam.

Pamph. Adhuc te delirantem, mea Myrtium, audiam;

παρθένους καὶ γάμους ναυκληρικοὺς διεξιούσης. ἐγὼ δὲ ἢ σιμὴν τινα ἢ καλὴν νύμφην οἶδα; ἢ ὅτι Φίλων ὁ Ἀλωπεκῆθεν (οἶμαι γὰρ ἐκεῖνον λέγειν σε) θυγατέρα ὅλως εἶχεν ὡραίαν ἤδη γάμου; ἀλλ' οὐδὲ Φίλος ἐστὶν οὗτος τῷ πατρί. μέμνημαι γὰρ ὡς πρῶν ἐδιδάσατο περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ. τάλαντον γὰρ, οἶμαι, ὀφείλων τῷ πατρί, οὐκ ἤθελεν ἐκτίνειν ὁ δὲ παρὰ τοὺς ναυτοδίκας ἀπήγαγεν αὐτὸν, καὶ μόλις ἐξέτισεν αὐτὸ, οὐδ' ὅλον, ὡς ὁ πατὴρ ἔφασκεν. εἰ δὲ καὶ γαμῶν ἐδέδοκτό μοι, τὴν τοῦ Δημέου θυγατέρα τὴν τοῦ πέρυσιν ἐστρατηγηκότος ἀφείς, καὶ ταῦτα πρὸς μητρὸς ἀνεψίαν οὔσαν, τὴν Φίλωνος ἐγάμουσιν ἄν; σὺ δὲ πόθεν ταῦτα ἤκουσας; ἢ συντέβηκας αὐτὴν, ὦ Μύρτιον, καινὰς τινὰς ζηλοτυπίας σκιαμαχοῦσα;

ΜΥΡΤ. Οὐκοῦν οὐ γαμῶν, ὦ Πάμφιλε;

² Ὁ Ἀλωπεκῆθεν) Δῆμος τῆς Ἀπτιοχίδος φυλῆς. δῆμος Ἀπτικὸς ἢ Ἀλωπεκίς. V.

virgines mihi & nauclericas nuptiās narrantem? Ego vero sumamne an pulchram sponfam novi? aut Philoni Alopecia, (illum enim puto te dicere) filiam esse maturam nuptiis scio? Sed neque amicus est patri. Memini enim, nuper illum de nautico negotio litem cum ipso habere. Cum enim talentum, credo, deberet patri,olvere noluit. At ille ad eos, qui nautis ius dicunt, traxit hominem, & aegre solvit; ac ne sic quidem totum, ut pater dicebat. Si vero uxorem ducere mihi decretum esset, relicta nempe Demeae filia, eius, qui superiore anno duxit exercitum, eaque consobrina mea, Philonis *puellam* ducerem? Tu vero unde ista audisti? an ipsa tibi, Myrtium, finxisti novas, quibuscum zelotypia tua deinde pugnet, larvas?

Myrt. Igitur uxorem non ducis, Pamphile?

ΠΑΜΦ. Μέμνηνας, ὦ Μύρτιον, ἡ κραιπαλᾶς. καίτοις
χθές οὐ πᾶν ἐμεθύσαμεν.

ΜΥΡΤ. Ἡ Δωρίς αὐτὴ ἐλύπησέ με. πεμφθεῖσα
γὰρ ὡς ἔρια ἀνήσαιοτό μοι ἐπὶ τὴν γαστέρα, καὶ εὐξαι-
το τῇ λοχείᾳ ὡς ὑπὲρ ἐμοῦ, Λεσβίαν ἔφη ἐντυχούσαν
αὐτῇ. . . . μᾶλλον δὲ σὺ αὐτῷ, ὦ Δωρί, λέγε, ἅπερ
ἀκήκοας, εἴ γε μὴ ἐπλάσω αὐτά.

ΔΩΡ. Ἄλλ' ἐπιτριβείην, ὦ δέσποινα, εἴ τι ἐψευσά-
μην· ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὸ Πρυτανεῖον ἐγενόμην, ἐνέτυχέ
μοι ἡ Λεσβία μειδιδῶσα, καὶ Φησιν, ὁ ἔραστής ὑμῶν ὁ
Πάμφιλος γαμεῖ τὴν Φίλωνος θυγατέρα· εἰ δὲ ἀπα-
στοίην, ἡξίου με παρακύψασαν ἐς τὸν στενωπὸν ὑμῶν
ιδεῖν πάντα κατεστεμμένα, καὶ αὐλητρίδας, καὶ θόρυ-
βον, καὶ Ὑμέναιον ἄδοντάς τινας.

ΠΑΜΦ. Τί οὖν; παρέκνυψας, ὦ Δωρί;

ΔΩΡ. Καὶ μάλα, καὶ εἶδον ἅπαντα, ὡς ἔφη.

ΠΑΜΦ. Μανθάνω τὴν ἀπάτην. οὔτε πάντα ἡ Λεσβία,

*Pamph. Furis, Myrtium, an ebria es? Certe heri non
plane fuimus ebrii.*

*Myrt. Doris me ista in dolorem coniecit. Missa enim,
ut lanas mihi emeret ad ventrem, & votum pro me Lu-
cinae nuncuparet, Lesbiam ait sibi obviam factam... Quin
tute huic, Doris, quae audiisti, dicito, nisi ea confinxisti.*

*Dor. At ego dispeream, hera, si quid mentita sum. Cum
enim prope Prytaneum essem, obviam mihi fuit Lesbia,
quae subridens dicebat, Amator vester Pamphilus Philonis du-
cit filiam. Si vero non crederem, iubebat me vestrum in
angiportum inspicere, ac videre sertis exornata omnia, &
sibicinas, ac tumultum, & Hymenaeum canentes aliquos.*

Pamph. Quid ergo? Num inspexisti, Doris?

Dor. Omnino, & vidi omnia, ut praedixerat.

Pamph. Disco, quid erraveritis. Non omnia apud te,

Δωρί, πρὸς σέ ἐψεύσατο, καὶ σὺ τάληθ' ἀπήγγελλας Μυρτίῳ· πλὴν μάτην γε ἐταράχθητε· οὔτε γὰρ παρ' ἡμῖν οἱ γάμοι· ἀλλὰ νῦν ἀνεμνήσθην ἀκούσας τῆς μητρὸς, ὅποτε χθὲς ἀνέστρεψα παρ' ὑμῶν· ἔφη γάρ, ὦ Πάμφιλε, ὁ μὲν ἡλικιώτης σοι Χαρμίδης, ὁ τοῦ γείτονος Ἀρισταίνετου υἱὸς, γαμεῖ ἤδη, καὶ σωφρονεῖ, σὺ δὲ μέχρι τίνος ἐταῖρα σύνει; τοιαῦτα παρακούων αὐτῆς, ἐς ὕπνον κατηνέχθην· εἴτα ἔωθεν προῆλθον ἀπὸ τῆς οἰκίας, ὥστε οὐδὲν εἶδον ὧν ἡ Δωρίς ὕστερον εἶδεν· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, αὖθις ἀπελθοῦσα, ὦ Δωρί, ἀκριβῶς ἰδὲ, μὴ τὸν στενωπὸν, ἀλλὰ τὴν θύραν, ποτέρα ἐστὶν ἡ κατεστεμμένη· εὐρήσεις γὰρ τὴν τῶν γειτόνων.

ΜΥΡΤ. Ἀπέσωσας, ὦ Πάμφιλε· ἀπηγξάμην γὰρ ἂν, εἴ τι τοιοῦτο ἐγένετο.

ΠΑΜΦ. Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐγένετο, μηδ' οὕτω μακρίν, ὥς ἐκλαβῆσθαι Μυρτίου· καὶ ταῦτα ἤδη μοι κυούσης παιδίον.

Dori, mentita est Lesbia: & tu vera narraſti Myrtio. Verum turbatae frustra eſtis. Neque enim apud nos nuptiae. Verum iam recordor, quod heri e matre audivi, cum a vobis domum rediſſem. Dicebat enim, *Tuus, Pamphile, aequalis, Charmidas, vicini noſtri Ariſtaeneti filius, uxorem iam ducit, & frugi eſt. Tu vero quamdiu es cum meretrice?* Haec aure parum attenta cum ex illa auდიſſem, obdormivi: deinde mane domo egreſſus ſum: itaque nihil eorum vidi, quae Doris deinde vidit. Si vero fidem mihi non habes, rurfus abi, Dori, & accurate inſpice, non angiportum, ſed ianuam, utra coronata ſit. Invenies enim, *eſſe vicinorum.*

Myrt. Servaſti me, Pamphile. Suſpenderem enim me, ſi quid tale fieret.

Pamph. Sed nihil factum eſt. Neque ita ego infaniam; ut obliviſcar Myrtii, idque ferentis ex me uterum.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΦΙΛΙΝΝΑ.

ΜΗΤ. ΕΜΑΝΗΣ, ὦ Φίλινα, ἥ τί ἔπαβες ἐν τῷ ξυμ-
ποσίῳ χρέες; ἦκε γὰρ παρ' ἐμὲ Δίφιλος ἔωθε δακρύων,
καὶ διηγῆσατό μοι ἃ ἔπαβεν ὑπὸ σοῦ. μεμεθύσθαι γάρ
σε, καὶ ἐς τὸ μέσον ἀναστᾶσαν, ὀρχήσασθαι αὐτοῦ
διακωλύοντος, καὶ μετὰ ταῦτα Φιλῆσαι Λαμπρίαν τὸν
ἐταῖρον αὐτοῦ, καὶ ἐπεὶ ἐχαλέπηνέ σοι, καταλιπούσαν
αὐτόν, ἀπελθεῖν πρὸς τὸν Λαμπρίαν, καὶ περιβαλεῖν
ἐκεῖνον, ἑαυτὸν δὲ ἀποπνίγεσθαι, τούτων γιγνομένων.
ἀλλ' οὐδὲ τῆς νυκτός, οἶμαι, συνεκάβευδες. καταλιπού-
σα δὲ δακρύοντα, μόνῃ ἐπὶ τοῦ πλησίον σκίμπαδος κατέ-
κεισο ἄδουσα, καὶ λυπούσα ἐκεῖνον.

ΦΙΛ. Τὰ γὰρ αὐτοῦ σοι, ὦ μήτηρ, οὐ διηγῆσατο. οὐ
γὰρ ἂν συνηγόρευες αὐτῷ ὑβριστῇ γε ὄντι, ὃς ἐμοῦ γε
7 Καταλιπούσαν αὐτόν ἐπελθεῖν οἶμαι, συνεκάβευδες (μετ' αὐτοῦ)
 ἐς τὸν Λαμπρίαν καὶ περιβαλεῖν καταλιπούσα. V.
 ἐκείνον. οὐτὸν δὲ ἀποπνίγεσθαι τοῦ- 14 Συνηγόρεις) Γραι. συνηγό-
 τως γασομένην. ἀλλ' οὐδὲ τῆς νυκτός, ραις. G.

MATER ET PHILINNA.

Mat. FUREBASNE, Philinna, aut quid tibi erat heri in
convivio? Venit enim ad me Diphilus mane plorans, &
quae perpeffus a te esset, narravit. Ebriam te fuisse, pro-
gressamque in medium, se licet prohibente, saltasse: ac
deinde osculum dedisse sodali ipsius Lampriae: cumque gra-
viter id ferret, se relicto, abiisse ad Lamprian, eumque am-
plexatam esse: se vero hisce factis enecari. Verum neque
noctu, puto, cum ipso cubuisti, sed plorantem relinquens
sola iacuisti in proximo lectulo, canens, molestia illum
afficiens.

Phil. Nimirum quae ipse fecerit, mater, non enarravit.
Neque enim causam illius, contumeliosi hominis, ageres,

ἀφ' ἑμένου ἐκινολογεῖτο Θαΐδι τῇ Λαμπρίου ἑταίρα, μηδέπω ἐκείνου παρόντος· ἐπεὶ δὲ χαλεπαίνουσιν εἰδέναι με, καὶ διένειυσεν αὐτῷ οἶα ποιεῖ, τοῦ ὠτὸς ἄκρου ἐφάψαμενος, ἀνακλάσας τὸν αὐχένα τῆς Θαΐδος ἐφίλησεν αὐτῷ προσφυῶς, ὥστε μόλις ἀπέσπασε τὰ χεῖλη, εἰτ' ἐγὼ μὲν ἰδάκρυον, ὃ δὲ ἐγέλα, καὶ πρὸς τὴν Θαΐδα πολλὰ πρὸς τὸ οὖς ἔλεγε, κατ' ἐμοῦ δηλαδὴ, καὶ ἡ Θαῖς ἐμειδία, βλέπουσα πρὸς ἐμέ· ὡς δὲ προσιόντα ἤσθοντο τὸν Λαμπρίαν, καὶ ἐκορέσθησαν ποτε φιλοῦντες ἀλλήλους, ἐγὼ μὲν ὅμως παρ' αὐτὸν κατεκλίβην, ὡς μὴ καὶ τοῦτο προφασίζοιτο ὕστερον· ἡ Θαῖς δὲ ἀναστᾶσα, ὠρχήσατο πρώτη ἀπογυμνοῦσα ἐπιπολὺ τὰ σφυρὰ, ὡς μόνῃ καλὰ ἔχουσα. καὶ ἐπειδὴ ἐπαύσατο, ὁ Λαμπρίας μὲν ἐσίγα, καὶ εἶπεν οὐδέν· Δίφιλος δὲ ὑπερεπήνει τὸ εὐρυθμον, καὶ τὸ κεχορηγημένον, καὶ ὅτι εὖ πρὸς τὴν κιθάραν ὁ πούς, καὶ τὸ σφυρὸν, ὡς καλὸν, καὶ ἄλλα μυρία, καθάπερ τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν

1 Ἀφ' ἑμένου) Ἀποστὰς. G.

qui me relicta sermones misceret cum Thaide, amica Lampriae, cum ille nondum adesset. Cum vero aegre me ferre videret, nutu, quid ageret, significantem; extrema Thaidis aure prehensa, reflexaque cervice, ira arcte illam osculatus est, vix ut labia retraheret. Tum plorare ego; at iste ridere, & multa in aurem dicere Thaidi, contra me scilicet. Ac subridebat Thais, ad me respiciens. Cum vero advenientem sentirent Lamprian, & satiati tandem essent oculis mutuis; ego tamen apud ipsum accubui, ne quid deinde haberet obtentui. Surgens vero Thais saltabat prima, nudatis multum talis, quasi pulchros sola habeat; cumque desisset, tacente Lampria, & nihil dicente, Diphilus laudare numerosam saltationem & accommodatam choro, quamque bene ad citharam pes congrueret, quam pulcher talus, & sexcenta alia, quasi qui Sosandram lau-

ἐπαινῶν, ἀλλ' οὐχὶ Θαΐδα, ἣν καὶ σὺ οἶσθα συλλουόμενῃ ἡμῖν, οἷά ἐστι. Θαῖς δὲ οἷά καὶ ἔσκαψεν εὐθύς ἐς ἐμέ; εἰ γάρ τις, ἔφη, μὴ αἰσχύνεται λεπτὰ ἔχουσα τὰ σκέλη, ὀρχήσεται καὶ αὐτὴ ἐξαναστᾶσα. τί ἂν λέγοιμι, ὦ μήτηρ; ἀνέστην γάρ, καὶ ὠρχησάμην. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν; ἀνασχέσθαι, καὶ ἐπαληθεύειν τὸ σκῶμμα, καὶ τὴν Θαΐδα ἑᾶν τυραννεῖν τὸ συμπόσιον;

ΜΗΤ. Φιλοτιμότερον μὲν, ὦ θυγάτερ, οὐδὲ φροντίζειν γὰρ ἐχρῆν' λέγε δ' ὅμως τὰ μετὰ ταῦτα.

ΦΙΛ. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἐπήνουν, ὁ Δίφιλος δὲ μόνος ὑπτίον καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἐς τὴν ὀροφὴν ἀνέβλεπεν, ἄχρι δὴ καμουῖσα ἐπαυσάμην.

ΜΗΤ. Τὸ Φιλῆσαι δὲ τὸν Λαμπρίαν ἀληθές ἦν, καὶ τὸ μεταβάσαν περιπλέκεσθαι αὐτῷ; τί σιγᾶς; οὐκ ἔτι γὰρ ταῦτα συγγνώμης ἄξια.

ΦΙΛ. Ἀντιλυπεῖν ἐβουλόμην αὐτόν.

4 Αὐτὴ ἀναστᾶσα) Γραι. ἔξανα-
στᾶσα. G.

6 Ἐπαληθεύειν) Ἀλυσθὲν ποι-
εῖν. G.

daret Calamidis, non Thaida, quam tu quoque, qualis sit, nosse, cum lavet nobiscum. Thais vero qualia statim in me iecit? *Si quam*, inquit, *non pudet crurum exilitatis, saltatum & ipsa surgat!* Quid dicerem, mater? Surrexi nimirum, & saltavi. Quid enim facerem? ferrem, & confirmarem illius dictum, Thaida tyrannidem habere convivii paterer?

Mat. Ambitiosius quidem istuc, filia; nec enim curare oportebat: sed dic tamen, quid postea factum sit.

Phil. Alii laudabant. Solus Diphilus supinum se abiacerat, lacunar respiciens, dum fatigata definerem.

Mat. Illud autem verum erat, quod Lamprian osculatus es, &, transiens ad eum, amplexa? Quid taces? Haec iam venia indigna sunt.

Phil. Vicissim, quod illum morderet, volebam facere.

ΜΗΤ. Εἴτα οὐδὲ συνεκάθευδες, ἀλλὰ καὶ ἦδες, ἐκείνου δακρύοντος; οὐκ αἰσθάνη, ὦ θυγάτερ, ὅτι πτωχαὶ ἐσμεν, οὐδὲ μέμνησαι ὅσα παρ' αὐτοῦ ἐλάβομεν, ἢ οἷον δὴ τὸν πέρυσιν χειμῶνα διηγάγομεν ἂν, εἰ μὴ τοῦτον ἡμῖν ἡ Ἀφροδίτη ἔπεμψε;

ΦΙΛ. Τί οὖν; ἀνέχωμαι διὰ τοῦτο, ὑβριζομένη ὑπ' αὐτοῦ;

ΜΗΤ. Ὀργίζου μὲν, μὴ ἀνθύβριζε δέ. οὐκ οἶσθα ὅτι ὑβριζόμενοι παύονται οἱ ἐρώντες, καὶ ἐπιτιμῶσιν ἑαυτοῖς; σὺ δὲ πάνυ χαλεπὴ αἰὲ τῷ ἀνθρώπῳ γεγένησαι, καὶ ὄρα μὴ κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἀπορρήξωμεν πάνυ τείνουσαι τὸ καλῶδιον.

Mat. Deinde neque cubuisti cum illo, sed illo plorante etiam cecinuisti? Nonne cogitas, filia, nos esse pauperes; neque, quantum ab illo acceperimus, meministi, aut quomodo hiemem superiorem acturae fueramus, nisi hunc nobis Venus misisset?

Phil. Quid ergo, patiarne propter hoc, me contumeliose ab illo tractari?

Mat. Irascere, sed noli contra contumeliosa esse. An ignoras, qui amant, eos mox desistere a contumelia, ac se ipsos reprehendere? Tu vero aspera nimis semper in hominem fuisti. Et vide, ne, quod est in proverbio, nimium contendendo funem rumpamus.

IV.

ΜΕΛΙΤΤΑ ΚΑΙ ΒΑΚΧΙΣ.

ΜΕΛ. Εἰ τινα οἶσθα, Βακχί, γραῦν, οἶαι πολλὰι

MELISSA ET BACCHIS.

Mel. Si quam nosti, mea Bacchis, anum, quales esse in
Lucian. Vol. VIII. O

Θετταλαὶ λέγονται ἐπάδουσαι, καὶ ἐρασμίους ποιῶσαι, εἰ καὶ πάνυ μισομένη γυνὴ τυγχάνοι, (οὕτως ὄναιο) παραλαβοῦσα ἤκέ μοι. Φοιμάτια γὰρ ὅλα, καὶ τὰ χρυσία ταυτὶ προείμενη ἡδέως, εἰ μόνον ἴδοιμι ἐπ' ἐμὲ αὖθις ἀναστρέψαντα Χαρίνον, μισήσαντα Σιμμίχην, ὡς νῦν ἐμέ.

ΒΑΚΧ. Τί Φῆς; οὐκ ἔτι σύνεστιν, ἀλλὰ παρὰ τὴν Σιμμίχην, ὧ Μέλितτα, οἴχεται Χαρίνος, δι' ἣν τοσαύτας ὀργὰς τῶν γονέων ἠνέσχето, οὐ βουλευθεὶς τὴν πλουσίαν ἐκείνην γῆμαι, πέντε προικὸς τάλαντα, ὡς ἔλεγον, ἐπιφερομένην; μέμνημαι γὰρ ταῦτά σου ἀκούσασα.

ΜΕΛ. Ἄπαντα ἐκεῖνα οἴχεται, ὧ Βακχί, καὶ πέμπτην ταύτην ἡμέραν οὐδ' εἴωρακα ὅλως αὐτὸν, ἀλλὰ πίνουσι παρὰ τῷ συνεφῆβῳ Παμμένει αὐτὸς τε καὶ Σιμμίχη.

ΒΑΚΧ. Δεινὰ, ὧ Μέλितτα, πέπονθας. ἀλλὰ τί καὶ ὑμᾶς διέστησεν; εἴοικε γὰρ οὐ μικρὸν τοῦτ' εἶναι.

Theffalia multae dicuntur, quae incantent & amabiles praestent, si qua etiam valde exosa sit mulier; illa assumpta, ita beata sis! ad me venito. Vestes enim integras & hoc aurum lubens abiiciam, modo videam redeuntem ad me Charinum odio Simmichen, uti nunc me, habere.

Bacch. Quid ais? Non amplius tecum est, sed ad Simmichen, mea Melissa, transiit Charinus, propter quam tantas parentum iras sustinuit, divitem illam recusans ducere, quinque dotis talenta, uti dicebant, afferentem? Ista enim ex te audire memini.

Mel. Abierunt ista, Bacchis, omnia: & quintus hic dies est, quod omnino illum non vidi: sed apud sodalem ipsius Pammenen bibunt ipse pariter ac Simmiche.

Bacch. Indigna perpeteris, Melissa. Sed quid vos disiunxit? videtur enim non parvum quiddam illud esse.

ΜΕΛ. Τὸ μὲν ὅλον οὐδὲ εἰπεῖν ἔχω. πρώην δὲ ἀνελθὼν ἐκ Πειραιῶς (κατεληλύθει γὰρ, οἶμαι, χρέος τι ἀπαιτήσων πέμψαντος τοῦ πατρὸς) οὔτε με προσέβλεψεν ἔσελθων, οὔτε προσήκατο ὡς ἔθος προσδραμοῦσαν, ἀποσεισάμενος δὲ περιπλακῆναι θέλουσιν, Ἄπιθι, Φησὶ, πρὸς τὸν ναύκληρον Ἑρμότιμον, ἢ τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων γεγραμμένα ἐν τῷ Κεραμεικῷ ἀνάγνωθι, ὅπου κατεστηλίσταται ὑμῶν τὰ ὀνόματα. Τίνα Ἑρμότιμον, τίνα, ἔφη, ἢ ποίαν στήλην λέγεις; ὁ δὲ οὐδὲν ἀποκρινάμενος, οὐδὲ δειπνήσας, ἐκάθευδεν ἀποστραφεὶς. πόσα οἶε ἐπὶ τοῦτον μεμηχανῆσθαι με περιβάλλουσιν, ἐπιστρέφουσιν, Φιλοῦσαν ἀπεστραμμένον τὸ μετάφρενον; ὁ δ' οὐδ' ὀπωστιῶν ὑπεμαλάχθη, ἀλλ' εἰ μοι, Φησὶν, ἐπὶ πλέον ὀχλήσεαι, ἄπειμι ἤδη, εἰ καὶ μέσαι νύκτες εἰσὶν.

ΒΑΚΧ. Ὅμως ἤδεις τὸν Ἑρμότιμον.

ΜΕΛ. Ἀλλά με ἴδοις, ὦ Βακχί, ἀθλιώτερον διά-

Mel. Totum nec ipse habeo dicere. Sed nuper reversus ex Piraeo, (descenderat enim missu patris, debiti puto cuiusdam exigendi causa) nec adspexit me intrans, nec admisit meo more accurrentem, sed amplecti volentem repellens, *Abi*, inquit, *ad nauclerum Hermotimum*, aut scripta in parietibus in Ceramico lege, ubi nomina vestra, ignominiae causa in pila proscripta sunt. Quem tu mihi, inquam, *Hermotimum*, aut quam pilam narras? At ille nihil respondens, nec coenatus, averfus iacuit. Quas tu me putas admovisse illi machinas? amplexa sum illum, convertere ad me studui, dorsum averfi osculata sum. Ille vero ne qualitercunque quidem emolli-ri se passus, *At si mihi*, inquit, *diutius molesta fueris*, iam statim, media licet nocte, abeo.

Bacch. Tamen nosti *Hermotimum*.

Mel. At miserius me viventem, quam nunc habeo, vi-

γούσαν ἢ ὣν ἔχω, εἴ τινα ἐγὼ καύκληρον Ἑρμότιμον εἶ-
 -δα, πλὴν ἀλλ' ὁ μὲν ἔωβεν ἀπεληλύθει, τοῦ ἀλεκτρυόνος
 εὐθύς ἄσαντος ἀνεγρόμενος· ἐγὼ δὲ ἐμεμνήμην ὅτι κατὰ
 τοίχου τινὸς ἔλεγε καταγεγράφθαι τούνομα ἐν Κερα-
 μεικῷ· ἐπεμύσα οὖν Ἀκίδα κατασκεψομένην· ἥδ' ἄλλο
 μὲν οὐδὲν εὔρε, τοῦτο δὲ μόνον ἐπιγεγραμμένον ἐσιόντων
 ἐπὶ τὰ δεξιά πρὸς τῷ Διπύλῳ, Μελίττα φιλεῖ Ἑρμό-
 τιμον, καὶ μικρὸν αὐτὸς ὑποκάτω, Ὁ ναύκληρος Ἑρμό-
 τιμος φιλεῖ Μελίτταν.

ΒΑΚΧ. Ὡ τῶν περιέργων νεανίσκων. συνήρει γάρ.
 λυπῆσαί τις θέλων τὸν Χαρίνον, ἐπέγραψε ζηλότυπον
 ὄντα εἰδώς· ὁ δὲ αὐτίκα ἐπίστευσεν. εἰ δὲ που ἰδοίμι αὐ-
 τὸν, διαλέξομαι. ἄπειρός ἐστι, καὶ παῖς ἔτι.

ΜΕΛ. Πού δ' ἂν ἰδοίς ἐκεῖνον, ὃς ἐγκλεισάμενος ἑαυ-
 τὸν, σύνεστι τῇ Σιμμίχῃ; οἱ γονεῖς δὲ ἔτι παρ' ἐμοὶ ζη-
 τοῦσιν αὐτόν. ἀλλ' εἴ τινα εὔροίμι, ὦ Βακχί, γράυν, ὡς
 ἔφην, ἀποσώσοι γὰρ ἂν Φανεῖσα.

ideas, si quem ego nauclerum novi Hermotimum. Verum
 ille sub galli cantum surgens mane abiit. Ego memineram,
 illum dicere in pariete scriptum nomen in Ceramico. Misi
 ergo visuram Acidem. At illa nihil invenit aliud, praeter-
 quam hoc solum scriptum ad dextram introeuntium ver-
 fus portam geminam, *Melissa amat Hermotimum*, & paulo
 inferius iterum, *Nauclerus Hermotimus amat Melissam*.

Bacch. Male sedulos istos adolefcentulos! Intelligo enim.
 Aegre aliquis volens Charino facere, inscripsit, qui zeloty-
 pia ipsum laborare sciret. Atque ille statim credidit. Sicubi ve-
 ro illum videro, alloquar. Puer adhuc est atque imperitus.

Mel. Ubi autem illum tu videas, qui se cum Simmiche
 incluserit? Parentes vero illum apud me adhuc quaerunt.
 Sed utinam, Bacchis, anum aliquam inveniam, uti dixi.
 Illa enim sua me praesentia fervaret.

ΒΑΚΧ. Ἔστιν, ὦ Φιλτάτη, ὅτι χρησίμη Φαρμακίς, Σύρα τὸ γένος, ὧμή ἐτι καὶ συμπεπηχυία, ἥ μοι ποτὲ Φανίαν χαλεπαίνοντα καὶ κείνον εἰκῇ, ὥσπερ Χαρίνος, διήλλαξε μετὰ μῆνας ὅλους τέσσαρας, ὅτε ἐγὼ μὲν ἤδη ἀπεγνώκειν· ὁ δὲ ὑπὸ τῶν ἐπωδῶν ἤκεν αὖθις ἐπ' ἐμέ.

ΜΕΛ. Τί δὲ ἐπραξεν ἡ γραῦς, εἴπερ ἐτι μέμνησαι;

ΒΑΚΧ. Λαμβάνει μὲν οὐδὲ παλὺν, ὦ Μελίττα, τὸν μισθόν, ἀλλὰ δραχμὴν καὶ ἄρτον, καὶ ἐπικεύσθαι δὲ δεῖ μετὰ τῶν ἀλῶν, καὶ ὀβολοὺς ἑπτὰ, καὶ θεῖον, καὶ θάδα. ταῦτα δὲ ἡ γραῦς λαμβάνει, καὶ κρατῆρα κε-
κεράσθαι δεῖ, καὶ πίνειν ἐκεῖνην μόνην. δεήσει δέ τι αὐ-
τοῦ τοῦ ἀνδρὸς εἶναι, οἷον ἱμάτια, ἢ κρηπίδας, ἢ ὀλίγας
τῶν τριχῶν, ἢ τι τῶν τοιούτων.

ΜΕΛ. Ἐχω τὰς κρηπίδας αὐτοῦ.

ΒΑΚΧ. Ταύτας κρεμάσασα ἐκ παττάλου ὑποθυμῶ,
τῷ θεῖῳ, πάττουσα καὶ τῶν ἀλῶν ἐπὶ τὸ πῦρ ἐπιλέγει.

Bacch. Est, carissima, praestantissima venefica, Syra ge-
nus, crudā adhuc & compacta, quae mihi Phaniam, cum
asperum se & ipse, ut nunc tibi Charinus, temere mihi
praeberet, reconciliavit post quatuor integros menses, ubi
ille incantationum beneficio ad me iam desperatam rediit.

Mel. Quid vero fecit anus, si adhuc meministi?

Bacch. Caput mercedem non multam, Melissa, sed drach-
mam & panem. Et appositos esse oportet cum salibus etiam
septem obolos, & odores sacros, & facem. Haec quoque
anus sibi aufert. Et poculum temperatum esse oportet,
eamque solam illud elibare. Oportet autem ipsius viri
praesto esse aliquid, velut vestes, aut soleas, aut pilos
paucos, aut quid ex eo genere.

Mel. Habeo illius soleas.

Bacch. Has de clavo suspensas suffitu ex odoribus facto
imbui, de sale etiam aliquid in ignem coniicit, pronun-

δὲ ἀμφοῖν τὰ ὀνόματα, καὶ τὸ ἐκείνου, καὶ τὸ σόν. εἶτα ἐκ τοῦ κόλπου προκομίσασα ῥόμβον, ἐπιστρέφει ἐπ' αὐτὴν τινὰ λέγουσα, ἐπιτρέχω τῇ γλώσση, βαρβαρικὰ καὶ Φρικώδη ὀνόματα. ταῦτα ἐποίησε τότε. καὶ μετ' οὐ πολὺ Φανίας ἅμα, καὶ τῶν συνεφύβων ἐπιτιμησάντων αὐτῷ, καὶ τῆς Φοιβίδος, ἥ συνῆν, πολλὰ αἰτούσης, ἥκε μοι τὸ πλεον ὑπὸ τῆς ἐπώδης ἀγόμενος. ἔτι δὲ καὶ ταῦτό με σφόδρα κατὰ τῆς Φοιβίδος τὸ μίσῃθρον ἐδιδάξατο, τηρήσασαν τὸ ἔχνος ἐπ' ἀπολίποι ἀμαυρώσασαν ἐπιβῆναι μὲν τῷ ἀριστερῷ ἐκείνης τὸν ἐμὸν δεξιὸν, τῷ δεξιῷ δὲ τὸν ἀριστερὸν ἐμπαλιν, καὶ λέγειν, Ἐπιβέβηκά σοι, καὶ ὑπεράνω εἰμι, καὶ ἐποίησα ὡς προσέταξε.

ΜΕΛ. Μὴ μέλλε, μὴ μέλλε, ὦ Βακχί, κάλει ἤδη τὴν Σύραν. σὺ δὲ, ὦ Ἀκί, τὸν ἄρτον καὶ τὸ θεῖον, καὶ τὰ ἄλλα πάντα πρὸς τὴν ἐπώδην εὐτρέπιζε.

tians simul nomina utriusque, & ipsius, & tuum. Tum prolatum de sinu rhombum intorquet, carmen simul volubili lingua dicens, barbarica horribiliaque nomina. Haec tum fecerat, cum non ita multo post Phantias, sodalibus licet illum reprehendentibus, & multum rogante, quicum adhuc fuerat, Phoebide, ad me venit ab illo maxime incantamento adductus. Insuper vero illud mihi valde odii contra Phoebidem excitandi remedium commendavit, ut observatum illius vestigium, cum primum illud reliquisset, ipsa deletem, ita ut sinistro illius meus dexter pes, sinister autem contra dextro vestigio insisteret, diceremque, *conscendi te, & superior sum!* ac feci, quod praeceperat.

Mel. Noli, noli cunctari, Bacchis. Voca mihi iam Syram. Tu vero, Acis, panem & odores, & reliqua omnia ad incantationem compara.

V.

ΚΛΩΝΑΡΙΟΝ ΚΑΙ ΛΕΑΙΝΑ.

ΚΛΩΝ. **Κ**ΑΙΝΑ περὶ σοῦ ἀκούομεν, ὦ Λεάινα, τὴν Λεσβίαν Μέγισσαν τὴν πλουσίαν, ἑρᾶν σοῦ ὥσπερ ἄνδρα, καὶ συνεῖναι ὑμᾶς οὐκ οἶδ' ὅ, τι ποιούσας μετ' ἀλλήλων. τί τοῦτο; ἠρυθρίασας; ἀλλ' εἰπέ εἰ ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν.

ΛΕΑΙ. Ἀληθῆ, ὦ Κλωνάριον· αἰσχύνομαι δέ, ἀλλόκοτον γὰρ τί ἐστι.

ΚΛΩΝ. Πρὸς τῆς κουροτρόφου τί τὸ πρᾶγμα, ἢ τί βούλεται ἡ γυνή; τί δὲ καὶ πράττετε ὅταν συνῆτε; ὁρᾶς; οὐ φιλεῖς με, οὐ γὰρ ἂν ἀπεκρύπτου τὰ τοιαῦτα.

ΛΕΑΙ. Φιλῶ μὲν, εἰ καὶ τίνα ἄλλην· ἡ γυνὴ δὲ δεινῶς ἀνδρική ἐστιν.

ΚΛΩΝ. Οὐ μανθάνω ὅ, τι καὶ λέγεις, εἰ μὴ τις ἐταίριστρια τυγχάνει οὔσα τοιαύτας γὰρ ἐν Λέσβῳ λέγου-

CLONARIUM ET LEAENA.

Clon. **N**OVA de te, Leaena, audimus, Lesbiam Megillam, divitem, tui ut virum amore incensam, & coire vos, nescio quid inter vos peragentes. Quid hoc? erubui-si? verum dic, an vera sint ista?

Leae. Vera, Clonarium, sed pudet me: est enim absurdum quiddam.

Clon. Per matrem Liberae, quid negotii est, aut quid sibi vult mulier? Quid vero facitis, cum una estis? Vides? non amas me: neque enim talia celares.

Leae. Amo equidem, si quam aliam. Illa vero mulier vehementer mascula est.

Clon. Nondum, quid dicas, intelligo, nisi forte quaedam mascula amica est. Tales enim Lesbi esse aiunt mulieres,

σι γυναῖκας, ὑπὸ ἀνδρῶν μὲν οὐκ ἐβελούσας αὐτὸ πάσχειν, γυναιξὶ δὲ αὐτὰς πλησιαζούσας, ὥσπερ ἀνδρας.

ΛΕΑΙ. Τοιούτό τι.

ΚΛΩΝ. Οὐκοῦν, ὦ Λέαينا, τοῦτο αὐτὸ καὶ διήγησαι, ὅπως μὲν ἐπείρα τὸ πρῶτον, ὅπως δὲ καὶ συνεπέσθης, καὶ τὰ μετὰ ταῦτα.

ΛΕΑΙ. Πότον τινὰ συγκροτοῦσα αὐτῇ, καὶ Δημώκασσα ἡ Κερινθία, πλουσία δὲ καὶ αὐτῇ, καὶ ὁμότεχνος τῇ Μεγίλλῃ, παρειλήφασί με κιθαρίζειν αὐταῖς· ἐπεὶ δὲ ἐκιθάρισα, καὶ ἄνωρ ἦν, καὶ ἔδει καθεύδειν, καὶ ἐμέθυον, Ἄγε δὴ, ἔφη, ὦ Λέαينا, ἡ Μεγίλλα, κοιμᾶσθαι γὰρ ἤδη καλὸν, ἐνταῦθα κάθευδε μεθ' ἡμῶν μέση ἀμφοτέρων.

ΚΛΩΝ. Ἐκάθευδες; τὸ μετὰ ταῦτα τί ἐγένετο;

ΛΕΑΙ. Ἐφίλουν με τὸ πρῶτον ὥσπερ οἱ ἄνδρες, οὐκ αὐτὰ μόνον προσαρμόζουσαι τὰ χεῖλη, ἀλλ' ὑπαναί-

quae viros quidem pati recusent, ipsae vero mulieribus fruuntur, ut viri.

Leae. Tale quid est.

Clon. Ergo, mea *Leaena*, illud ipsum quoque narra, quomodo tentaverit primum, quomodo tibi persuasum sit, & quae sequantur.

Leae. Convivium instituerat cum *Corinthia Demonassa*, divite & ipsa, atque eandem artem, quam *Megilla*, exercente: assumerant autem me, quae cithara ipsas oblectarem. Cum autem cecinissem, & serum esset, atque tempus eundi cubitum, essentque bene potae, *Age sane, mea Leaena*, inquit *Megilla*, dormiendi iam tempus est, hic apud nos cuba utrarumque media.

Clon. Accubuisti ergo: deinde quid actum est?

Leae. Osculabantur me primum ut viri, non ipsa modo applicantes labia, sed os etiam aliquantum aperientes:

γουςαι τὸ στόμα, καὶ περιέβαλλον, καὶ τοὺς μαστοὺς ἔβλιβον· ἡ Δημώνασσα δὲ καὶ ἔδακνε μεταξὺ καταφιλοῦσα· ἐγὼ δὲ οὐκ εἶχον εἰκάσαι ὅ, τι τὸ πρᾶγμα εἴη. χρόνῳ δὲ ἡ Μέγιλλα ὑπόθερμος ἦδη οὔσα, τὴν μὲν πηνήκην ἀφείλετο τῆς κεφαλῆς, ἐπέκειτο δὲ πάνυ ὁμοία, καὶ προσΦύης, καὶ ἐν χρῶ ὄφθη αὐτῇ, καθάπερ οἱ σΦόδρα ἀνδρώδεις τῶν ἀθλητῶν, ἀποκεκαρμένη· καὶ ἐγὼ ἐταράχθην ἰδοῦσα. ἡ δὲ, ὦ Λέαινά, Φησιν, ἐώρακας ἦδη οὕτω καλὸν νεανίσκον; Ἄλλ' οὐχ ὁρῶ, ἔφην, ἐνταῦθα νεανίσκον, ὦ Μέγιλλα. Μὴ καταβήλυνέ με, ἔφη, Μέγιλλος γὰρ ἐγὼ λέγομαι, καὶ γεγάμηκα πρόπαλαι ταύτην τὴν Δημώνασσαν, καὶ ἔστιν ἐμὴ γυνή. ἐγέλασα, ὦ Κλωνάριον, ἐπὶ τούτῳ, καὶ ἔφην, Οὐκοῦν σὺ, ὦ Μέγιλλε, ἀνὴρ τις ὢν ἐλελήθεις ἡμᾶς, καθάπερ τὸν Ἀχιλλέα Φασὶ κρυπτόμενον ἐν ταῖς παρθένοις· καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἐκεῖνο ἔχεις, καὶ ποιεῖς τὴν Δημώνασσαν ὅπερ οἱ ἄνδρες. Ἐκεῖνο μὲν, ἔφη, ὦ Λέαινα, οὐκ ἔχω· δέομαι

amplexabantur, opprimebant papillas: Demonassa autem inter osculandum etiam mordere. Ego vero, quid res sibi vellet, nondum coniicere. Tandem Megilla, quae iam incauisset, ficticiam de capite comam aufert; impositam autem habebat valde similem & bene applicitam; atque apparet accurate ad ipsamque cutem, ut viriliores athletae, detonfa; ut ego ipso adspectu perturbarer. At illa, *Mea Leana*, inquit, *vidistine iam pulchrum adeo iuvenem?* Ego vero, inquam, *non video hic iuvenem*, Megilla. *Noli me*, inquit, *facere feminam*. Megillus enim vocor, & olim duxi hanc Demonassam, & mea uxor est. Risi ego hoc, Clonarium, & Tu igitur, Megille, inquam, cum vir sis, imprudentibus nobis, sicut de Achille dicunt, inter virgines delituisse? & illud habes, quo viri censentur, & Demonassae facis, quod viri? Illud equidem, inquit, *Leana*, non habeo: sed neque omnino illo indigeo: sed

δὲ οὐδὲ πᾶν αὐτοῦ. ἴδιον δέ τινα τρόπον ἡδῶ παραπολὺ ὁμιλοῦντα ὄψει με. Ἀλλὰ μὴ Ἑρμαφρόδιτος εἶ, ἔφην, οἷοι πολλοὶ εἶναι λέγονται ἀμφοτέρω ἐχοντες; ἔτι γὰρ ἠγνόουν, ὦ Κλωνάριον, τὸ πρᾶγμα. Οὐ, φησιν, ἀλλὰ τὰ πᾶν ἀνὴρ εἰμι. Ἦκουσα, ἔφην ἐγὼ, τῆς Βοιωτίας αὐλητρίδος Ἰσμενοδώρας, διηγουμένης τὰ Ἐφέστρια παρ' αὐτοῖς, ὡς γένοιτό τις ἐν Θήβαις ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ὁ δ' αὐτὸς καὶ μάντις ἄριστος, οἶμαι, Τειρεσίας τοῦνομα. μὴ οὖν τι καὶ σὺ τοιοῦτο πέπονθας; Οὐκουν, ὦ Λέαينا, ἔφη, ἀλλὰ ἐγεννήθην μὲν ὁμοίᾳ ταῖς ἄλλαις ὑμῖν ἡ γνώμη δὲ, καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ τᾶλλα πάντα, ἀνδρὸς ἐστί μοι. Καὶ ἱκανὴ γοῦν σοι, ἔφην, ἐπιθυμία. Πάρεχε γοῦν, ὦ Λέαينا, εἰ ἀπιστεῖς, ἔφη, καὶ γνώσῃ αὐδὲν ἐνδέουσάν με τῶν ἀνδρῶν. ἔχω γάρ τι ἀντὶ τοῦ ἀνδρείου, ἀλλὰ πάρεχε, ὄψει γάρ. παρέσχον, ὦ Κλωνάριον, ἐκετελεύσης καλλὰ, καὶ ὄρμον τινά μοι δοῦσης τῶν πο-

proprio quodam modo & multum iucundiore coeuntem me videbis. Ego, Numquid ergo, inquam, Hermaphroditus es, quales multi esse dicuntur, habens utraque? Nempe adhuc, mea Clonarium, quid rei esset, ignorabam. Non, inquit, sed omnino vir sum. Hic ego, Audivi, inquam, Boeotiam tibicinam, Ismenodoram, res patriae suae narrantem, cum diceret, fuisse quendam Thebis ex femina virum: fuisse eundem etiam vatem optimum: puto, Tiresiam nomen illi fuisse. Numquid ergo tibi simile quid usu venit? Neutiquam, ait, mea Leaena: sed ita nata sum, ut vos reliquae: sed animus, & libido, & reliqua omnia in me viri sunt. Igitur satis tibi est, inquam, libido? Quin tu praebe, inquit, Leaena, si fidem mihi non habes, & nihil me inferiorem esse viris, intelliges. Habeo enim pro illo virili aliquid: sed praebe: videbis enim. Praebui, Clonarium, multum supplicanti, & monile mihi donanti pretiosum, atque lintea te-

λυτελῶν, καὶ ὀνόμας τῶν λεπτῶν. εἶτα ἐγὼ μὲν, ὥσπερ ἄνδρα περιελάμβανον· ἡ δὲ ἐποίει τε, καὶ ἐφίλει, καὶ ἡσθμαινε, καὶ ἐδόκει μοι ἐς ὑπερβολὴν ἡδεσθαι.

ΚΛΩΝ. Τί ἐποίει, ὦ Λέαυνα; ἢ τίνα τρόπον; τοῦτο γὰρ μάλιστα εἶπέ.

ΛΕΑΙ. Μὴ ἀνάκρινε ἀκριβῶς, αἰσχρὰ γάρ· ὥστε μὰ τὴν Οὐρανίαν, οὐκ ἂν εἴποιμι.

nuissima. Tum ego illam uti virum complexa sum: illa fecit, basiauit, anhelavit, atque supra modum delectari mihi visa est.

Clon. Quid ergo fecit, aut quomodo? Hoc enim dic maxime.

Leae. Noli curiose exquirere: turpicula enim. Quare; ita me Coelestis Venus, non dixerim.

VI.

ΚΡΩΒΥΛΗ ΚΑΙ ΚΟΡΙΝΝΑ.

ΚΡΩΒ. **Ω** ΚΟΡΙΝΝΑ, ὥς μὲν οὐ πάνυ δεινὸν ἦν ὁ ἐνόμιζες, τὸ γυναικᾶ γενέσθαι ἐκ παρθένου, μεμάρθηκας ἤδη, μετὰ μεираκίου μὲν ὡραίου γενομένη, μνᾶν δὲ τὸ πρῶτον μίσθωμα κομισαμένη, ἐξ ἧς ὄρμον αὐτίκα ὠνήσομαι σοι.

CROBYLE ET CORINNA.

Crob. **I**GITUR, mea Corinna, quam non valde formidandum fuerit, quod putabas, mulierem fieri ex virgine, iam didicisti: quae cum pulchro adolescentulo fueris, & minam mercedem primam abstuleris, de qua monile iam statim tibi emam.

ΚΟΡ. Ναί, μαννάριον. ἐχέτω δὲ καὶ ψήφους τινὰς πυραυγεῖς, οἷος ὁ Φιλαίνιδός ἐστιν.

ΚΡΩΒ. Ἔσται τοιοῦτος· ἄκουε δὲ καὶ τᾶλλα παρ' ἐμοῦ, ἃ σε χρὴ ποιεῖν, καὶ ὅπως προσφέρεσθαι τοῖς ἀνδράσιν. ἄλλη μὲν γὰρ ἡμῖν ἀποστροφὴ τοῦ βίου οὐκ ἔστιν, ὧ ὅνυγατερ, ἀλλὰ δύο ἔτη ταῦτα ἐξ οὗ τέθνηκεν ὁ μακαρίτης σου πατήρ, οὐκ οἶσθα ὅπως ἀπεξήσαμεν; ὅτε δὲ ἐκεῖνος ἔζη, πάντα ἦν ἡμῖν ἱκανά. ἐχάλκευε γὰρ, καὶ μέγα ἦν ὄνομα αὐτοῦ ἐν Πειραιεῖ, καὶ πάντων ἐστὶν ἀκούσαι διομνυμένων, ἢ μὴν μετὰ Φιλῖνον μηκέτι ἔσεσθαι ἄλλον χαλκέα. μετὰ δὲ τὴν τελευταίην τὸ μὲν πρῶτον ἀποδομένη τὰς πυράγρας, καὶ τὸν ἄκρονα, καὶ σφύραν δύο μῶν, ἀπὸ τούτων διетράφημεν. εἴτα νῦν μὲν ὑφαίνουσα, νῦν δὲ κρίκην κατάγουσα, ἢ στήμονα κλώθουσα, ἐποριζόμενη τὰ σιτία μόλις· ἔβοσκον δὲ σε, ὧ ὅνυγατερ, τὴν ἐλπίδα περιμένουσα.

Cor. Ita sane, mea matercula. Habeat vero etiam lapillos aliquot ignei coloris, quale est Philaenidis.

Crob. Erit tale. Audi vero ex me, quae facienda tibi sunt reliqua, & quomodo viri tractandi sint. Nec alia enim nobis est, filia, vitae tolerandae ratio. Sed hos iam duos annos, ex quo pater tuus, iam felix, obiit, non nosti, quam tenuiter ac misere vixerimus? cum autem ille viveret, omnium rerum nobis erat copia: aerariam enim officinam exercebat, magnumque ipsius erat in Piraeo nomen: estque audire deierantes omnes, non futurum post Philinum fabrum alium. At post mortem illius, primo quidem forcipes, & incudem, & malleum, duabus minis vendidi, de quibus viximus. Deinde nunc texendo, nunc deducendo subremen, aut stamen nendo, aegre paravi nobis cibaria. Te autem, filia mea,alui, spem exspectans.

KOP. Τὴν μὲν λέγεις;

KPΩB. Οὐκ' ἀλλὰ ἐλογιζόμενην ὡς τηλικαύτη γενομένη, θρέψεις μὲν ἐμὲ, σεαυτὴν δὲ κατακοσμήσεις ραδίδως, καὶ πλουτήσεις, καὶ ἐσθῆτας ἔξεις αἰλουργεῖς, καὶ θεραπεῖνας.

KOP. Πῶς, ἔφη, μήτηρ, ἢ τί λέγεις;

KPΩB. Συνοῦσα μὲν τοῖς νεανίσκοις, καὶ συμπίνουσα μετ' αὐτῶν, καὶ συγκαθεύδουσα ἐπὶ μισθῷ.

KOP. Καθάπερ ἡ Δάφνιδος θυγάτηρ Λύρα;

KPΩB. Ναί.

KOP. Ἀλλὰ ἐκείνη ἑταῖρά ἐστιν.

KPΩB. Οὐδὲν τοῦτο δεινόν. καὶ σὺ γὰρ πλουτήσεις ὡς ἐκείνη, καὶ πολλοὺς ἐραστὰς ἔξεις. τί ἐδάκρυσας, ὦ Κόριννα; οὐχ ἑρᾶς ὀπόσαι, καὶ ὡς περισπούδαστοὶ εἰσιν αἱ ἑταῖραι, καὶ ὅσα χρήματα λαμβάνουσι; τὴν Δάφνίδα γοῦν ἐγὼ οἶδα, ὦ Φίλη Ἀδράστεια, ῥάκη, πρὶν αὐ-

Cor. De mina dicis?

Crob. Non. Sed ita rationes subducebam, te, ubi ad hanc aetatulam pervenisses, me quidem alituram esse, te ipsam vero exornaturam facile, & futuram divitem, & vestimenta habituram purpurea, atque ancillas.

Cor. Quomodo dicebas, mater? aut quid tibi vis?

Crob. Si cum adolescentulis una sis, & bibas cum illis; & mercede concumbas.

Cor. Ut Lyra illa, filia Daphnidis?

Crob. Ita fane.

Cor. At illa meretrix est.

Crob. Nihil istoc mali. Nam tu quoque dives eris, ut ista, & multos amatores habebis. Quid ploras, Corinna? Non vides, quot, & quanto in honore sint meretrices, & quas opes accipiant? Daphnidem enim ego novi, o bona Adra-

τὴν ἀκμάσαι τὴν ὥραν, περιβεβλημένην, ἀλλὰ νῦν ὄρας οἷα πρόεσι, χρυσὸς, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ θεράπαινοι τέσσαρες.

KOP. Πῶς δὲ ταῦτα ἐκτίσατο ἡ Λύρα;

KPΩB. Τὸ μὲν πρῶτον κατακοσμοῦσα ἑαυτὴν εὐπρεπῶς, καὶ εὐσταλὴς οὔσα, καὶ Φαιδρὰ πρὸς ἅπαντας, οὐκ ἄχρι τοῦ καυχάζειν ῥαδίως, καθάπερ σὺ εἴωθας, ἀλλὰ μειδιῶσα ἡδὺ καὶ ἐπαγωγὸν, εἴτα προσομιλοῦσα δεξιῶς, καὶ μῆτε φενακίζουσα εἴ τις προσέλθοι ἢ προπέμψει, μῆτε αὐτὴ ἐπιλαμβανομένη τῶν ἀνδρῶν. ἦν δὲ ποτε καὶ ἀπέλθῃ ἐπὶ δεῖπνον λαβοῦσα μίσθωμα, οὔτε μεθύσκεται, (καταγέλαστον γὰρ, καὶ μισοῦσιν οἱ ἄνδρες τὰς τοιαύτας) οὔτε ὑπερεμφορεῖται τοῦ ὄψου ἀπειροκάλως, ἀλλὰ προσάπτεται μὲν ἄκροις τοῖς δακτύλοις, σιωπῇ δὲ τὰς ἐνθέσεις οὐκ ἐπ' ἀμφοτέρας παραβύεται τὰς γνάθους, πίνει δὲ ἡρέμα, οὐ χανδὼν, ἀλλ' ἀναπauομένη.

stea! pannis ante vestitam, quam ad maturam viris aetatem pervenisset. Sed nunc vides, qualis prodeat; aurum, vestis florida, ancillae quatuor.

Cor. Quomodo vero illa sibi Lyra paravit?

Crab. Primo quidem decenter se ornavit, bene composita, & iucunda ad omnes, non eo usque, ut in cachinnos facile solveretur, quod tu soles, sed suave quiddam & illecebrosus subridens: deinde dextre versata est cum hominibus, ut nec illuderet plane, si quis adiret ipsam vel deduceret, nec vero ipsa viros invaderet. Si quando autem mercede conducta eat in convivium, nec inebriatur, (derisui enim illud opportunum, & oderunt viri, si qua talis sit) neque cibis, tanquam insueta bonarum rerum, se ingurgitat; sed extremis modo digitis attingit, ac silentio sumit buceas, non in utramque malam infercit: bibit autem placide, non uno haustu, sed interquiescens.

ΚΟΡ. Καὶ εἰ διψῶσα, ὦ μήτηρ, τύχοι;

ΚΡΩΒ. Τότε μάλιστα, ὦ Κόριννα, καὶ οὔτε πλέον τοῦ δέοντος Φθέγγεται, οὔτε ἀποσκώπτει ἐς τινα τῶν παρόντων, ἐς μόνον δὲ τὸν μισθωσάμενον βλέπει· καὶ διὰ τοῦτο ἐκεῖνοι φιλοῦσιν αὐτήν. καὶ ἐπιδᾶν κοιμᾶσθαι θεοί, ἀσελγὲς οὐδέν, οὐδὲ ἀμελὲς ἐκείνη ἂν τι ἐργάσαιτο, ἀλλὰ ἐξ ἅπαντος ἐν τούτῳ θηραῖται, ὡς ὑπαγάγοιτο, καὶ ἐραστὴν ποιήσειεν ἐκείνον· ταῦτα γὰρ αὐτὴν ἅπαντες ἐπαινοῦσιν. εἰ δὴ καὶ σὺ ταῦτα ἐκμάθοις, μακάριαι καὶ ἡμεῖς ἐσόμεθα. ἐπεὶ τὰ γε ἄλλα παραπολὺ αὐτῆς. ἄλλο οὐδέν, ὦ Φίλη Ἀδράστειά, φημι, ζῶης μόνον.

ΚΟΡ. Εἰπέ μοι, ὦ μήτηρ, οἱ μισθούμενοι πάντες τοιοῦτοί εἰσιν, οἷος ὁ Εὐκρίτος, μεθ' οὗ χθες ἐκάθευδον;

ΚΡΩΒ. Οὐ πάντες, ἀλλ' ἐνίοι μὲν ἀμείνους, οἱ δὲ καὶ ἤδη ἀνδράδεις· οἱ δὲ καὶ οὐ πάνυ μορφῆς εὐφυῶς ἔχοντες.

11 Ἀδράστεια) Ἀδράστειαν λέγουσι δαίμονα εἶναι τοῖς πάνυ μεγάλα ἐγκαυχομένοις ὑπογεμισσάν. V.

Cor. Etiam si forte fitiat, mater?

Crob. Tum vel maxime, mea Corinna. Neque plus, quam opus est, loquitur, neque in praesentium quemquam dista iacit, sed solum illum, qui se conduxit, adspicit. Et ob haec illi amant ipsam. Et cum cubitum eundum est, nihil illa lascivum, nihil indecens egerit, sed unum illud venatur undique, ut in potestatem illum redigat, & suum faciat amatorem. Propter haec enim omnes illam laudant. Si ergo tu etiam ista discas, beatæ nos quoque erimus: quandoquidem, quod ad reliqua, multum tu ista.... Verum nihil, cara Adrastea! dico: vivas solum!

Cor. Dic mihi, mater, qui nos conducunt, omnesne tales sunt, qualis Eucritus, quicum heri cubui?

Crob. Non omnes, sed alii quidem meliores, alii vero iam viriles; alii forma non satis a natura felici.

KOP. Καὶ τούτοις συγκαθεύδειν δεήσει;

KPΩB. Μάλιστα, ὦ θύγατερ· οὗτοι μέντοι καὶ πλείονα διδάσιν· οἱ καλοὶ δὲ αὐτὸ μόνον, καλοὶ θέλουσιν εἶναι. καὶ σοὶ δὲ μελέτω αἱ τοῦ πλείονος, εἰ θέλεις ἐν βραχεὶ λέγειν ἀπάσας, ἐνδείξασας σε τῷ δακτύλῳ, οὐχ ὁρᾷς τὴν Κόρινναν τὴν τῆς Κρωβύλης θυγατέρα, ὡς ὑπερπλουτεῖ, καὶ τρισευδαίμονα πεποίηκε τὴν μητέρα; τί Φῆς; ποιήσεις ταῦτα; ποιήσεις, οἶδα ἐγὼ, καὶ προέξεις ἀπασῶν ραδίως. νῦν δ' ἄπιθι λουσομένη, εἰ ἀΦίκοιτο καὶ τήμερον τὸ μερράκιον ὁ Εὐκρίτος· ὑπισχνεῖτο γάρ.

8 Πράξεις ἅπαντα ραδίως. G.

Cor. Etiam cum his cubare oportebit?

Crob. Ac maxime, filia: hi quidem plura etiam largiuntur. Formosi vero solum illud, formosi volunt esse. Tibi vero semper sit cura maioris lucri, si vis, brevi tempore mulieres omnes dicere, digito te monstrata, *Nonne vides Crobyles Corinnam filiam? Quam supra fidem dives est, ut ter beatam matrem praeferat!* Quid ais? facies ista? facies, novi ego; & facile principatum tenebis omnium. Nunc vero lotum abi, si forte hodie quoque venerit adolescentulus Eucritus: certe promissit.

VII.

MHTHP KAI MOYΣAPION.

MHT. ^αAN ἔτι τοιοῦτον ἔραστὴν εὖρωμεν, ὦ Μουσάριον, οἷος ὁ Χαιρέας ἐστὶ, θῦσαι μὲν τῇ Πανδῆμῳ δεή-

MATER ET MUSARIUM.

Mat. **S**I talem adhuc unum amatorem inveniamus, Musarium, qualis est Chaereas, immolare oportebit Popula-

φει λευκὴν μηκάδα, τῇ Οὐρανία δέ, καὶ τῇ ἐν κήποις
δάμαλιν ἐκατέρα, στεφανῶσαι δέ καὶ τὴν πλουτοδότει-
ραν, καὶ ὅπως μακάριαι καὶ τρισευδαίμονες ἐσόμεθα.
κῦν ὁρᾷς γοῦν παρὰ τοῦ νεανίσκου ἡλίκᾳ λαμβάνομεν,
ὃς ὀβολὸν μὲν οὐδεπώποτε σοι δέδωκεν, οὐκ ἐσθῆτα,
οὐχ ὑποδήματα, οὐ μῦρον, ἀλλὰ προφάσεις αἰεὶ, καὶ
ὑποσχέσεις, καὶ μακρὰ ἐλπίδες, καὶ πολὺ τὸ εἶναι ὁ πα-
τὴρ, καὶ εἰ κύριος γένωμαι τῶν πατρῶων, καὶ πάντα
σά. σὺ δὲ καὶ ὁμωμοκέναι αὐτὸν Φῆς, ὅτι νόμῳ σε γα-
μετὴν ποιήσεται.

ΜΟΥΣ. Ὡμοσε γὰρ, ὦ μῆτερ, κατὰ ταῖν θεῶν,
καὶ τῆς Πολιάδος.

ΜΗΤ. Καὶ πιστεύεις δηλαδὴ; καὶ διὰ τοῦτο πρῶτον
οὐκ ἔχοντι αὐτῷ καταθεῖναι συμβολὴν, τὸν δακτύλιον
δέδωκας ἀγνοούσης ἐμοῦ· ὁ δὲ ἀποδόμενος κατέπιε, καὶ
πάλιν τὰ δύο περιδέραια τὰ Ἴωνικὰ, ἔλκοντα ἐκάτερον

2 Πλουτοδότειραν) Γῆν. G. 14 Συμβολὴν) Ὁ ἄρκτος. V.

ri *Veneri* albam capellam, Coelesti vero & Hortensi bucu-
lam unicuique, & coronare divitiarum donatricem *Iuno-*
nem: atque in universum beatae ac ter felices erimus. Nunc
enim vides, quantum accipiamus ab hoc iuvene, qui obo-
lum nondum unum tibi dederit, non vestem, non calceos,
non unguentum; sed *apud illum* excusationes semper, &
promissiones, & longae spes, & multum illud, *Si pater, &*
Si dominus paternorum fuero! &, *Tua erunt omnia!* Tu vero
etiam iurasse illum tibi dicis, se legitimam sibi uxorem te
ducturum.

Mus. Iuravit enim, mater, per Liberas & Custodem urbis.

Mat. Tu credis nimirum! & propterea nuper, symbo-
lam, quam daret, non habenti, anulum, imprudente me,
dedisti? quem ille venditum abliguriit; & rursus duo illa
monilia Ionica, Daricos unumquodque duo pendentia, quae

Lucian. Vol. VIII.

P

δύο Δαρεικοὺς, ἃ σοι ὁ Χῖος Πραξίας ὁ ναύκληρος ἐκόμισε ποιησάμενος ἐν Ἐφέσῳ. εἶδ'ετο γὰρ Χαίρεας ἔρανον σὺν Ἐφήβοις ἀπενεγκεῖν. ὀνόνας γὰρ καὶ χιτωνίσκους, τί ἂν λέγοιμι; καὶ ὅλως Ἑρμαῖόν τι ἡμῖν, καὶ μέγα ὄφελος συμπέπτωκεν οὗτος.

ΜΟΥΣ. Ἀλλὰ καλὸς, καὶ ἀγένειος, καὶ Φησὶν ἑρᾶν, καὶ δακρύει, καὶ Δεινομάχης καὶ Λάχης υἱὸς ἐστὶ τοῦ Ἀρεοπαγίτου, καὶ Φησὶν ἡμᾶς γαμήσειν, καὶ μεγάλας ἐλπίδας ἔχομεν παρ' αὐτοῦ, ἣν ὁ γέρων μόνον καταμύσῃ.

ΜΗΤ. Οὐκοῦν, ὦ Μουσάριον, εἰαν ὑποδήσασθαι δέη, καὶ ὁ σκυτοτόμος αἰτῇ τὸ δίδραχμον, ἐρῶμεν πρὸς αὐτὸν, Ἀργύριον μὲν οὐκ ἔχομεν, σὺ δὲ τῶν ἐλπίδων ὀλίγας παρ' ἡμῶν λάβε' καὶ πρὸς τὸν ἀλφιτοπώλην τὰ αὐτά· καὶ ἦν τὸ ἐνοίκιον αἰτώμεθα, Περίμεινον, Φήσομεν, ἐστ' ἂν Λάχης ὁ Κολυττεὺς ἀποθάνῃ· ἀποδώσομεν γὰρ σοι μετὰ τοὺς γάμους. οὐκ αἰσχρὴν μόνη τῶν ἐται-

tibi Chius ille Praxias nauclerus attulerat, cum fieri ea Ephesi curasset: oportebat enim Chaeream eranum conferre cum sodalibus. Vela enim & tunicas quid dicam? Sane missus a Mercurio thesaurus, & magnum lucrum hic nobis homo oblatum est.

Mus. Sed pulcher est, & imberbis, & amare se dicit, & lacrimatur, & Dinomaches Lachetisque Areopagitae filius est: & se ducturum nos promittit, & magnas ab eo spes habemus, modo senex moriens conniveat.

Mat. Ergo, Musarium, cum opus erit soleis, & postulabit futor didrachmum, dicemus illi, Pecuniam quidem non habemus, habe tibi vero aliquantum spei a nobis: & ad pistorem eadem: & cum mercedem habitationis exigemur, Expecta, dicemus, dum Laches Colytteae [tribu] moriatur: solvetur enim tibi post nuptias. Nonne te pudet, quae sola mere-

ρῶν οὐκ ἐλλόβιον, οὐχ ὄρμον, οὐ Ταραντινίδιον ἔχουσα;

ΜΟΥΣ. Τί οὖν, ὦ μήτηρ, ἐκεῖναι εὐτυχέστεραί μου, καὶ καλλίους εἰσίν;

ΜΗΤ. Οὐκ, ἀλλὰ συνετώτεραι, καὶ ἴσασιν ἐταιρίζειν. οὐδὲ πιστεύουσι ῥηματίοις, καὶ νεανίσκοις ἐπ' ἄκρου τοῦ χεῖλους τὰς ὀρκους ἔχουσι· σὺ δὲ εἴ πιστὴ, καὶ Φίλανδρος, οὐδὲ προσίη ἄλλον τινὰ, ὅτι μὴ μόνον Χαιρέαν· καὶ πρῶν ἅτε ὁ γεωργὸς ὁ Ἀκαρνανεὺς ἦκε δύο μῆνας κομίζων, ἀγένειος καὶ αὐτὸς (οἶνου δὲ τιμὴν ἀπαιλεῖ τοῦ πατρὸς πέμψαντός) σὺ δὲ ἐκείνον μὲν ἀπεμύκτισας, καθεύδεις δὲ μετὰ τοῦ Ἀδώνιδος Χαιρέου.

ΜΟΥΣ. Τί οὖν; ἐχρῆν Χαιρέαν καταλείψασαν παρὰδέξασθαι τὸν ἐργάτην ἐκείνον κινάβρας ἀπόζοντα; Δεῖός μοι, Φασί, Χαιρέας, καὶ χοιρίσκος Ἀκαρνανίος.

ΜΗΤ. Ἔστω. ἐκεῖνος ἀγροῖκος, καὶ πονηρὸν ἀποσπνέι.

tricum nec in aurem, nec monile, nec Tarentinulam habebas?

Mus. Quid ergo, mater, num illae feliciores me aut pulchriores sunt?

Mat. Non: sed prudentiores, & norunt artem meretriciam; neque verbulis credunt, & adolescentulis, in extremis labris iusiurandum habentibus. Tu vero fidelis es, & viri amans, neque admittis quemquam, solum praeter Chaerean: & nuper ille ex Acarnania rusticus cum veniret, imberbis & ipse, minas ferens duas, (vini enim pretium patris missu acceperat) tu illum quidem superbe rececisti, cubas autem cum tuo Chaerea Adonide.

Mus. Quid ergo? oportebat, relicto Chaerea, recipere operarium istum, hircum olentem? Laevis mihi Chaereas, & porcellus, quod est in proverbio, Acarnanius.

Mat. Esto. Agrestis iste, & male olet. Cur etiam Anti-

τί καὶ Ἀντιφῶντα τὸν Μενεκράτους μνᾶν ὑπισχνούμενον, οὐδὲ τοῦτον ἐδέξω; οὐ καλὰς ἦν, καὶ ἀστείος, ἡλικιώτης Χαιρέου;

ΜΟΥΣ. Ἄλλ' ἠπέιλησε Χαιρέας ἀποσφάζειν ἀρροφότερους, εἰ λάβοι με ποτὲ μετ' αὐτοῦ.

ΜΗΤ. Πόσοι δὲ καὶ ἄλλοι ταῦτα ἀπειλοῦσιν; οὐκ οὖν ἀνέραστος σὺ μενεῖς διὰ τοῦτο, καὶ σωφρονήσεις, καθάπερ οὐχ ἑταῖρα, τῆς δὲ Θεομοφόρου ἱερείᾳ τις οὔσα; εἴω τᾶλλα, σήμερον Ἀλῶα ἐστὶ τί δέ σοι δέδωκεν ἐς τὴν ἑορτήν;

ΜΟΥΣ. Οὐκ ἔχει, ὦ μαινάριον.

ΜΗΤ. Μόνος οὗτος οὐ τέχνην εὗρηκεν ἐπὶ τοῦ πατέρα, οὐκ οἰκέτην καθήκεν ἐξαπατήσονται, οὐκ ἀπὸ τῆς μητρὸς ἤτησεν ἀπειλήσας ἀποπλευσεῖσθαι στρατευσόμενος, εἰ

9 Σήμερον Ἀλῶα ἐστὶ) Ἀλῶα, ἑορτὴ ἐστὶν Ἀθηναίων, μυστήρια περιέχουσα, Δήμητρος καὶ Κόρης καὶ Διονύσου, ἐπὶ τῇ τομῇ τῆς ἀμπέλου, καὶ τῇ γέσει τοῦ οἴνου, καὶ

τῶν ἄλλων καρπῶν. Φιλόχορος δὲ φησὶν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς περὶ τὰς ἄλως ποιεῖσθαι. V.

phontem, Menecratis filium, qui minam pollicebatur, neque hunc recepisti? non pulcher erat, & urbanus, aequalis Chaereae?

Muf. At minatus erat Chaereas, se interfecturum utrumque, si quando me cum illo deprehendisset.

Mat. Quot vero alii minantur eadem? Num igitur tu amatorum expers manebis propterea, & pudica eris, quasi non meretrix esses, sed legiferae Cereris sacerdos. Mitto reliqua: sunt arealia hodie: quid vero dedit tibi diei festi causa?

Muf. Non habet, quod det, matercula.

Mat. Solus ille non invenit aliquam ad patrem machinam? non servum immisit deceptorem? non a matre petiit, minatus, se militatum enavigaturum, nisi accipiat? Sed

μή λάβῃ; ἀλλὰ κἀνήται ἡμᾶς ἐπιτρίβων, μήτε αὐτὸς διδοὺς, μήτε παρὰ τῶν διδόντων ἑῶν λαμβάνειν; σὺ δὲ οἶε, ὦ Μουσάριον, ὀκτωκαίδεκα ἐτῶν αἰὲ ἔσσεσθαι; ἢ τὰ αὐτὰ Φρονήσῃ Χαιρέαν, ὅταν πλουτῇ μὲν αὐτὸς, ἢ δὲ μήτηρ γάμον πολυτάλαντον ἐξεύρῃ αὐτῷ; μνησθήσεται οἶε τότε τῶν δακρύων, ἢ τῶν Φιλημάτων, ἢ τῶν ὀρκῶν, πέντε ἴσως τάλαντα προικὸς βλέπων;

ΜΟΥΣ. Μνησθήσεται ἐκεῖνος· δεῖγμα δὲ, ὡς οὐδὲ νῦν γεγάμηκεν, ἀλλὰ καταναγκασζόμενος καὶ βιαζόμενος ἤρνήσατα.

ΜΗΤ. Γένοιτο μὴ ψεύδεσθαι, ἀναμνήσω δὲ σε, ὦ Μουσάριον, τότε.

desidet, nos atterit, neque dans ipse quidquam, neque accipere ab his, qui offerunt, patiens. Tu vero putas, Musarium, duodeviginti annorum te semper futuram? aut eundem animum fore Chaereae, cum dives ipse erit, mater autem multorum illi talentorum nuptias inveniet? Memor erit tum, putas, lacrimarum, & basiorum, & iurisiurandi, quinque forte dotis talenta ubi viderit?

Mus. Memor sane erit. Argumentum eius rei hoc est, quod nondum duxit uxorem, sed urgentibus, vim quasi parantibus, negavit.

Mat. Utinam non mentiat! Sed tum te, Musarium, admoneho.

VIII.

ΑΜΠΕΛΙΣ ΚΑΙ ΧΡΥΣΙΣ.

ΑΜΠ. Εἰ τις θῷ, ὦ Χρυσί, μήτε ζήλοτυπῆ, μήτε ὀρ-

AMPELIS ET CHRYSIS.

Amp. Si quis vero, mea Chrysis, neque zolotypus est,

γίγεται, μήτε ἐρράπισέ ποτε, ἢ περιέκειρεν ἢ τὰ ἱμάτια περιέσχισεν, ἔτι ἐραστῆς ἐκεῖνός ἐστιν;

ΧΡΥΣ. Οὐκοῦν ταῦτα μόνα ἐράωντος, ὦ Ἀμπελὶ, δείγματα;

ΑΜΠ. Ναὶ, ταῦτ' ἀνδρὸς θερμοῦ. ἐπεὶ τᾶλλα, Φιλήματα, καὶ δάκρυα, καὶ ὄρκοι, καὶ τὸ πολλάκις ἡκεῖν, ἀρχομένου ἔρωτος σημεῖον, καὶ φουομένου ἔτι τὸ δὲ πῦρ ὅλον ἐκ τῆς ζηλοτυπίας ἐστίν. ὥστε εἰ καὶ σὲ, ὡς Φῆς, ὁ Γοργίας ραπίζει, καὶ ζηλοτυπεῖ, χρηστὰ ἐλπίζε, καὶ εὐχου αἰεὶ τὰ αὐτὰ ποιεῖν.

ΧΡΥΣ. Τὰ αὐτά; τί λέγεις; αἰεὶ ραπίζειν με;

ΑΜΠ. Οὐχί, ἀλλ' ἀνιᾶσθαι, εἰ μὴ πρὸς μόνον αὐτὸν βλέποις. ἐπεὶ εἰ μὴ ἐρᾷ γε, τί ἂν ἔτι ὀργίζαιτο, εἰ σύ τινα ἕτερον ἐραστὴν ἔχοις;

ΧΡΥΣ. Ἄλλ' οὐδὲ ἔχω ἔγωγε. ὁ δὲ μάτην ὑπέλαβε

neque irascitur, neque alapam inflixit unquam, aut comam abscidit, aut discidit vestem; illene adhuc amator est?

Chryf. Numquid ergo, Ampelis, haec sola amantis argumenta?

Amp. Sane quam calidi viri haec sunt. Nam reliqua, oscula & lacrimae, & iusiurandum frequens, & adventus creber, incipientis amoris signum & adhuc nascentis: at ignis totus a zelotypia est. Itaque si te quoque, ut ais, colaphis mulcat Gorgias, & zelotypus est, bona spera, &, semper eadem facere illum, opta.

Chryf. Eadem? Quid ais? semper eum mihi dare alapas?

Amp. Non istuc: sed indigne eum ferre, nisi ad ipsum solum respicias. Quandoquidem si non amaret, quid tandem, alium te amatorem habente, irasceretur?

Chryf. Sed neque habeo equidem alium. At ille temere

τὸν πλούσιόν μου ἔραν, διότι ἄλλως ἐμνημόνευσά ποτε αὐτοῦ.

ΑΜΠ. Καὶ τοῦτο ἡδὺ τὸ, ὑπὸ πλουσιῶν οἰεσθαι σπουδάζεσθαι σε. οὕτω γὰρ ἀνιάσεται μᾶλλον, καὶ Φιλατιμήσεται, ὥς μὴ ὑπερβάλουντο αὐτὸν οἱ ἀντερασταί.

ΧΡΥΣ. Καὶ μὴν οὗτός γε μόνον ὀργίζεται, καὶ ραπίζει· δίδωσι δὲ οὐδέν.

ΑΜΠ. Ἀλλὰ δώσει· ζηλότυποι γὰρ καὶ μάλιστα λυπηθήσονται.

ΧΡΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅπως ραπίσματα λαμβάνειν βούλει με, ὦ Ἀμπελίδιον.

ΑΜΠ. Οὐκ' ἀλλ', ὥς οἶμαι, μεγάλοι ἔρωτες γίνονται, καὶ εἰ πύθοιτο ἀμελεῖσθαι· εἰ δὲ πιστεῦσαι μόνος ἔχειν, ἀπομαραίνεται πως ἢ ἐπιθυμία. ταῦτα λέγω πρὸς σε, εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν ἐταιρίσασα· σὺ δὲ ὀκτωκαιδεκάτης, οἶμαι, ἢ ἑλαττόν, οὕσα τυγχάνεις. εἰ

suspiciatus est, amari me a divite, eo quod casu quodam illius aliquando mentionem inieci.

Amp. Etiam hoc iucundum, si a divitibus coli te suspicetur: ita enim magis etiam aegre feret, & honorem suum in eo putabit agi, ne rivalet ipsum superent.

Chrys. Verum enimvero hic solum irascitur, & infligit alapas, ceterum dat nihil.

Amp. At dabit. Zelotypis enim vel maxime dolet.

Chrys. Nescio, cur alapas accipere me velis, mea Ampelidium.

Amp. Non. Sed, ut arbitror, magni amores etiam sic fiunt, si se putet amator negligi. Si vero solus potiri se credat, marcescit quodam modo cupiditas. Haec ad te dico, quae viginti totos annos meretriciam vitam colui, tu vero duodeviginti annos, aut minus etiam vixisti. Si vis, narrabo

βούλει δέ, καὶ διηγῆσομαι ἃ ἔπαθόν ποτε, οὐ πάνυ πρὸ πολλῶν ἐτῶν. ἦρα μου Δημόφαντος ὁ δανειστής, ὁ κατόπιν οἰκῶν τῆς Ποικίλης. οὗτος οὐδὲ πάποτε πλέον πέντε δραχμῶν δέδωκε, καὶ ἡξίου δεσπότης εἶναι. ἦρα δέ, ὦ Χρυσί, ἐπιπόλαιόν τινα ἔρωτα, οὔτε ὑποστένων, οὔτε δακρύνων, οὔτε ἁρὶ παραγιγνόμενος ἐπὶ τὰς θύρας, ἀλλ' αὐτὸ μόνον συνεκάβευδέ μοι ἐνίστε, καὶ τοῦτο διὰ μακροῦ. ἐπειδὴ δὲ ἐλθόντα ποτὲ ἀπέκλεισα, (Καλλιάρχης γὰρ ὁ γραφεὺς ἔνδον ἦν, δέκα δραχμᾶς πεπομφῶς) τὸ μὲν πρῶτον ἀπῆλθέ μοι λαιδωρῆσάμενος. ἐπεὶ δὲ πολλὰ μὲν διῆλθον ἡμέραι, ἐγὼ δὲ οὐ προσέπεμπον, ὁ Καλλιάρχης δὲ ἔνδον ἦν αὖθις, ὑποθερμαινόμενος ἤδη τότε ὁ Δημόφαντος, καὶ αὐτὸς ἀναφλέγεται εἰς τὸ πρᾶγμα, καὶ ἐπιστάς ποτε, ἀνεωγμένην τηρήσας τὴν θύραν, ἔκλαεν, ἔτυπτεν, ἠπεῖλει φονεύσειν, περιεῖρήγνυε τὴν ἐσθῆτα, ἅπαντα ἐποίει, καὶ τέλος τάλαντον δοῦς, μό-

tibi, quae quondam mihi ante annos non ita multos acciderunt. Amabat me Demophantus danista, qui post Pogcilen habitat. Hic neque unquam plus quinque drachmis dederat, & herus esse postulabat. Amabat autem, Chrysis, amorem quendam in summo tantum innatantem, nec ingemiscens, neque lacrimans, neque intempesta nocte veniens ad fores; sed solum hoc agebat, ut interdum mecum cubaret, idque sat longis intervallis. Cum vero advenientem aliquando exclusissem, (Calliades enim pictor intus erat, qui drachmas decem miserat) primo quidem conviciatus mihi abiit. Cum vero multis interiectis diebus non mitterem ego; Calliades autem intus esset rursus: tum demum incalescens Demophantus & ipse ad eam rem inflammatur: & cum adstans aliquando apertam observasset ianuam, ploravit, pulsavit, interfecturum se minatus est, vestem discidit, fecit omnia: ac tandem talento dato, so-

τος εἶχεν ὀκτὼ ὅλους μῆνας· ἡ γυνὴ δὲ αὐτοῦ πρὸς ἅπαντας ἔλεγεν, ὡς ὑπὸ Φαρμάκων ἐκμῆναιμι αὐτόν. τὸ δὲ ἦν ἄρα ζηλοτυπία, τὸ Φάρμακον. ὥστε, ὦ Χρυσί, καὶ σὺ χρῶ ἐπὶ τὸν Γοργίαν τῷ αὐτῷ Φαρμάκῳ. πλούσιος δὲ ὁ νεανίσκος ἔσται, ἢν τι ὁ πατὴρ αὐτοῦ πάβῃ.

lus me habuit menses octo integros. Uxor autem ipsius distare omnibus, me venenis in furorem illum egisse: nempe venenum illud zelotypia fuit. Itaque tu etiam, Chrysis, utere eodem in Gorgiam veneno: dives enim erit adolescentulus, si quid patri illius acciderit.

IX.

ΔΟΡΚΑΣ, ΠΑΝΝΥΧΙΣ, ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ,
ΠΟΛΕΜΩΝ.

ΔΟΡΚ. ἈΠΟΛΩΛΑΜΕΝ, ὦ κεκτημένη, ἀπολώλαμεν, ὁ Πολέμων ἀπὸ τῆς στρατείας ἀνέστρεψε πλουτῶν, ὡς Φασιν· ἐώρακα δὲ καὶ γὰρ αὐτόν, ἐφεστρίδα περιπόρφυρον ἐμπεπορπημένον, καὶ ἀκολουθούς ἅμα πολλούς. καὶ οἱ φίλοι, ὡς εἶδον, συνέβειν ἐπ' αὐτόν ἀσπασόμενοι. ἐν τοσούτῳ δὲ τὸν θεράπαιντα ἰδοῦσα κατόπιν ἐπόμενον, ὅς συναποδοθημήκει μετ' αὐτοῦ, ἡρόμην, καὶ,

DORCAS, PANNYCHIS, PHILOSTRATUS,
POLEMO.

Dorc. **P**ERIIMUS, hera, perimus! E bello rediit Polemo, dives, ut aiunt. Vidi autem illum ipsa quoque: fagum purpura praetextum fibula confixum habet, & pedissequos simul multos. Et amici ut viderunt, salutandi causa ad ipsum concurrere: interea famulum conspicata a tergo sequentem, qui cum illo peregre abfuerat, interroga-

εἰπέ μοι, ἔφην, ὦ Παρμένων, ἀσπασαμένη πρότερον αὐτὸν, πῶς ἡμῖν ἐπράξατε, καὶ εἴτι ἄξιον τῶν πολέμων ἔχοντες ἐπανηλύθετε;

ΠΑΝ. Οὐκ ἔδει τοῦτο εὐθὺς, ἀλλ' ἐκεῖνα, Ὅτι μὲν ἐσώθητε, πολλὴ χάρις τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα τῷ ξενίῳ Διὶ, καὶ Ἀθηνᾶ στρατείᾳ· ἡ δέσποινα δὲ ἐπυνθάνετο αἰεὶ, τί πράττοιτε; καὶ ἐνθα εἴητε; εἰ δὲ καὶ τοῦτο προσέβηκας, ὡς καὶ ἐδάκρυε, καὶ αἰεὶ ἐμέμνητο Πολέμωνος, ἄμεινον ἦν παραπολύ.

ΔΟΡΚ. Προεῖπον εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἅπαντα· πρὸς δὲ σέ οὐκ ἂν εἶπον, ἀλλὰ ἀἥκουσα, ἐβουλόμην εἰπεῖν. ἐπεὶ πρὸς γε Παρμένωνα οὕτως ἠρξάμην. ἦ που, ὦ Παρμένων, ἐβόμβει τὰ ὦτα ὑμῖν; αἰεὶ γὰρ ἐμέμνητο ἡ κεκτημένη μετὰ δακρύων, καὶ μάλιστα εἴ τις ἐληλύθει ἐκ τῆς μάχης, καὶ πολλοὶ τεθνάναι ἐλέγοντο, ἐσπάραττε τότε τὰς κόμας, καὶ τὰ στέργα ἐτύπτετο, καὶ ἐπένθει πρὸς τὴν ἀγγελίαν ἐκάστην.

vi, &, cum salutassem prius, *Dic mihi, inquam, Parmeno, ut egisfis nobis, & utrum dignum quidpiam bellis habentes reversi estis?*

Pan. Non oportebat hoc statim: sed ista, *Cum salvi rediisistis, multas gratias agimus Diis, & hospitali praeferim Iovi, & Minervae bellicae. Hera autem semper interrogavit, ut ageretis? & ubi essetis? Si vero illud etiam addidisses, Lacrimavit etiam, & semper memoriam usurpavit Polemonis, multo fuerat melius.*

Dorc. Praedixi initio statim haec omnia: apud te vero nolebam iterum dicere, sed ea solum, quae audivi. Nempe apud Parmenonem sic inceperam, *Numquid, Parmeno, unniebat vobis auris? Semper enim cum lacrimis hera mea meminerat, & maxime si quis rediisset e proelio, ubi caesi esse multi dicerentur, tum illa comas lacerare, & pectus plangere, & ad unumquemque nuntium lugere.*

ΠΑΝ. Εὖγε, ὦ Δορκᾶς, οὕτως ἐχρῆν.

ΔΟΡΚ. Εἴτα ἐξῆς μετ' οὐ πολὺ ἡρόμην ἐκεῖνα. ὁ δὲ πάνυ λαμπρῶς, Φησιν, ἀνεστρέψαμεν.

ΠΑΝ. Οὕτω καὶ κεῖνος οὐδὲν προειπὼν, ὡς ἐμέμνητό μου ὁ Πολέμων, ἢ ἐπὶ οἴκει, ἢ ἡύχето ζῶσαν καταλαβεῖν;

ΔΟΡΚ. Καὶ μάλα πολλὰ τοιαῦτα ἔλεγε. τὸ γοῦν κεφάλαιον ἐξήγγειλε, πλοῦτον πολὺν, χρυσὸν, ἐσθῆτα, ἀκολούθους, ἐλέφанта. τὸ μὲν γὰρ ἀργύριον μηδ' ἀριθμῶ ἄγειν αὐτὸν, ἀλλὰ μεδίμνω, ἀπομεμετρημένον πολλοὺς μεδίμνους. εἶχε δὲ καὶ αὐτὸς Παρμένων δακτύλιον ἐν τῷ μικρῷ δακτύλῳ, μέγιστον, πολύγωνον, καὶ ψῆφος ἐνεβέβλητο τῶν τριχρώμων, ἐρυθρά τε ἦν ἐπιπολῆς. εἴασα δ' οὖν αὐτὸν ἐθέλοντά μοι διηγέισθαι ὡς τὸν Ἄλυν διέβησαν, καὶ ὡς ἀπέκτειναν Τηριδάταν τινά, καὶ ὡς διέτριψεν ὁ Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Πισίδας μάχῃ· καὶ ἀπέδραμόν σοι ταῦτα προσαγγελοῦσα, ὡς περὶ τῶν

Pan. Euge, Dorcas, ita oportebat.

Dorc. Tum deinde non ita multo post ista rogavi. At ille, *Magnifice omnino*, inquit, *rediimus*.

Pan. Itane ille quoque sine prooemio, quam meminisset mei Polemo, aut desiderasset, aut vivam invenire optasset?

Dorc. Omnino multa id genus dixit. Verum caput rei hoc mihi renunciavit, divitias multas, aurum, vestem, pedissequos, ebur; argentum enim nec numero illum advenire, sed dimensum modio, modios multos. Habebat autem ipse quoque Parmeno anulum parvo in digito, maximum, multiangulum, & gemma in eo de tricoloribus illis, suprema quidem facies rubicunda. Passa ergo sum volentem mihi enarrare, ut, Halys traiecto, Teridatem quendam interfecerint, & ut in proelio contra Pisidas se gesserit Polemo, & haec tibi nuntiatura transcucurri, uti de

παρόντων σκέψαιο. εἰ γὰρ ἐλθὼν ὁ Πολέμων (ἥξει γὰρ πάντως ἀποσεισάμενος τοὺς γνωρίμους) ἀναπυθόμενος, εὔροι τὸν Φιλόστρατον ἔνδον παρ' ἡμῖν, τί οἶε ποιήσει αὐτόν;

ΠΑΝ. Ἐξευρίσκωμεν, ὦ Δορκᾶς, ἐκ τῶν παρόντων σωτήριον· οὔτε γὰρ τοῦτον ἀποπέμψαι καλὸν, τάλαντον ἑναγχος δεδωκότα, καὶ τᾶλλα ἔμπορον ὄντα, καὶ πολλὰ ὑπισχνούμενον· οὔτε Πολέμωνα τοιοῦτον ἐπανήκοντα, χρήσιμον μὴ παραδέχασθαι· προσέτι γὰρ καὶ ζηλότυπός ἐστιν, ὃς καὶ πενόμενος ἔτι, πολὺ ἀφόρητος ἦν· νῦν δὲ τί οὐκ ἂν ἐκεῖνος ποιήσειεν;

ΔΟΡΚ. Ἀλλὰ καὶ προσέρχεται.

ΠΑΝ. Ἐκλύομαι, ὦ Δορκᾶς, ὑπὸ τῆς ἀπορίας, καὶ τρέμω.

ΔΟΡΚ. Ἀλλὰ καὶ Φιλόστρατος προσέρχεται.

ΠΑΝ. Τίς γένωμαι; πῶς ἂν με ἡ γῆ καταπίοι;

ΦΙΛ. Τί σὺ πίνωμεν, ὦ Παννυχί;

omnibus deliberes. Si enim adveniens Polemo, (omnino equidem dimotis familiaribus veniet) resciverit, & intus apud nos esse Philostratum invenerit; quid facturum esse existimas?

Pan. Inveniamus, Dorcas, e re praesenti auxilium. Neque enim dimittere hunc honestum est, qui nuper admodum talentum dederit, mercatorem alioquin & multa pollicitum: neque utile non recipere redeuntem hunc Polemonem. Insuper zelotypus est, qui, cum egeret adhuc, plane erat intolerabilis. Iam vero quid non iste audeat?

Dorc. Sed accedit.

Pan. Deficio animi, Dorcas, prae consilii inopia, & tremo.

Dorc. Verum etiam accedit Philostratus.

Pan. Quid me fiet? Quid si terra mihi dehiscat!

Phil. Cur non potamus, mea Pannychis?

ΠΑΝ. Ἀνθρώπε, ἀπολώλεκάς με. σὺ δὲ χαῖρε, Πο-
λέμων, χρόνιος Φανείς.

ΠΟΛ. Οὗτος οὖν τίς ἐστὶν ὁ προσίων ὑμῶν; σιωπᾶς;
εὖγε, οἶχου, ὦ Παννυχί· ἐγὼ δὲ πεμπταῖος ἐκ Πυλῶν
διέπτην, ἐπειγόμενος ἐπὶ τοιαύτην γυναῖκα. καὶ δίκαια
μέντοι πέπονθα, καὶ σοι χάριν ἔχω, οὐκ ἔτι γὰρ ἀρπα-
σθήσομαι ὑπὸ σοῦ.

ΦΙΛ. Σὺ δὲ τίς εἶ, ὦ βέλτιστε;

ΠΟΛ. Ὅτι Πολέμων ὁ Στεiriεύς, Πανδίωνος Φυ-
λῆς, ἀκούεις; χιλιαρχήσας τὸ πρῶτον, νῦν δὲ ἐξανάστη-
σας πεντακισχιλίαν ἀσπίδα, ἐραστὴς Παννυχίδος, ὅτε
ᾧμην ἔτι ἀνθρώπινα φρονεῖν αὐτήν.

ΦΙΛ. Ἀλλὰ τὰ νῦν, ὦ ξαναγέ, Παννυχὶς ἐμὴ ἐστὶ,
καὶ τάλαντον εἴληφε, λήψεται δὲ ἤδη καὶ ἕτερον, ἐπει-
δὲν τὰ φορτία διαδώμεθα. καὶ νῦν ἀκολουθεῖ μοι, ὦ
Παννυχί. τοῦτον δὲ παρ' Ὀδρύσαις χιλιαρχεῖν ἔα.

Pan. Perdidisti me, homo. Tu vero falve, Polemo. Tar-
de advenis!

Pol. Iste ergo quis est, qui ad vos accessit? Taces? Euge!
periisti, Pannychis! At ego quinto die e Pylis huc advolavi
ad talem festinans mulierem. Verum merito hoc mihi accidit.
Et gratiam tibi habeo: nec enim amplius a te dispoliabor.

Phil. Tu vero quis es, mi homo?

Pol. Polemo Stiriensis, tribu Pandionia, audin'? qui pri-
mum mille armatos duxi, iam quinquies mille hominum
agmen ago, amator Pannychidis, cum putarem, illam ad-
huc humanum sapere.

Phil. Sed ut nunc habet, o dux mercenariorum, mea
est Pannychis, & talentum accepit: accipiet autem iam
etiam alterum, cum sarcinas disposuerimus. Et iam seque-
re me, Pannychis: hunc vero mille hominibus praeesse
apud Odryfas iube.

ΔΟΡΚ. Ἐλευθέρα μὲν ἔστι, καὶ ἀκολουθήσει, ἣν ἐθέλη.

ΠΑΝ. Τί ποιεῖς, Δορκάς;

ΔΟΡΚ. Ἐστίναι ἄμεινον, ὀργιζομένῳ οὐκ οἶόν τε παρ-
εῖναι Πολέμωνι, καὶ μᾶλλον ἐπιταβήσεται ζηλοτυπῶν.

ΠΑΝ. Εἰ θέλεις, εἰσῴμεν.

ΠΟΛ. Ἄλλὰ προλέγω ὑμῖν, ὅτι τὸ ὕστατον πίεσθε
τήμερον, ἢ μάτην ἐγὼ τοσούτοις Φόνοις ἐγγεγεγυμνασμένος
πάρεμι. τοὺς Θρᾷκας, ὧ Παρμένων.

ΠΑΡΜ. Ὀπλισμένοι ἦκον, ἐμφράξαντες τὸν στενω-
πὸν τῇ Φάλαγγι· ἐπὶ μετώπου μὲν τὸ ὀπλιτικόν, παρ'
ἐκάτερα δὲ οἱ σφενδονῆται, καὶ τοξόται, οἱ δὲ ἄλλοι
κατόπιν.

ΦΙΛ. Ὡς βρεφυλλίοις ταῦτα, ὧ μισθοφόρε, ἡμῖν
λέγεις, καὶ μορμολύττεις· σὺ γὰρ ἀλεκτρυόνα πώποτε
ἀπέκτεινας, ἢ πόλεμον εἶδες; ἐρυμάτιον ἐφρούρεις, τά-

Dorc. Libera quidem est, & sequetur, si voluerit.

Pan. Quid agam, Dorcas?

*Dorc. Intrasse melius erit. Irato enim adesse Polemoni
non convenit: & magis ipsa zelotypia intenderetur.*

Pan. [ad Philostratum] Si vis, intremus.

*Pol. Sed praedico vobis, vos ultimum hodie potaturos;
aut frustra ego tot caedibus exercitatus adsum. Heus, Par-
meno, Thraces adduc.*

*Par. Armati venerunt, phalange obsepsere angiportum:
in fronte gravis armatura, in utroque cornu funditores &
sagittarii, reliqui in ultima acie.*

*Phil. Tanquam parvis infantibus ista, mercenarie, dicis?
& larva quasi terrere nos postulas? Tu enim gallum gal-
linaceum an interfecisti unquam? aut bellum vidisti? ca-*

χα διμοιρίτης ὦν, ἵνα καὶ τοῦτο προσχαρίσωμαί σοι.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν εἴσῃ μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν προσιόντας ἡμῶς ἐπὶ δόρυ θεάσῃ, στίλβοντας τοῖς ὅπλοις.

ΦΙΛ. Ἦκετε μόνον συσκευασάμενοι. ἐγὼ δὲ, καὶ Τίβιος οὗτος (μόνος γὰρ οὗτος ἔπεταιί μοι) βάλλοντες ὑμᾶς λίθοις τε, καὶ ὀστράκοις, οὕτω διασκεδάσομεν, ὥς μὴδὲ ὅποι οἵχοισθε, ἔχοιτε εἰδέναι.

ἰ Διμοιρίτης ὦν) Διμοιρίτης, πούτῃ ἐνίστη τὸ τρίβολον ἀποδεύα-
κασιν, ἐπειδὴ τούτῳ διμοιρον ἐστὶ
τῆς δραχμῆς, ὃ οὖν τοῦτο λαμβάναν
στρατιῶτης διμοιρίτης ἐλέγγο. ἐστὶ
ὅστις καὶ στρατιωτικὴ ἀρχὴ ὁ λοχα-

γός, διὰ τὸ παρ' ἄλλους στρατιώτας
δύο μοίρας λαμβάνειν. οἱ δὲ διμοι-
ρίαν καὶ ἡμιλοχίαν ταῦτό φασιν. καὶ
διμοιρίτης καὶ ἡμιλοχίτης, ὁ ἀρχὼν
τῆς διμοιρίας, καὶ ἡμιλοχίας. V.

stellum forte infedisti, dimidii dux manipuli, ut etiam hoc tibi largiar.

Pol. Quin scies paulo post, ubi accedentes nos protensis hastis videbis, armis fulgentibus.

Phil. Venite modo instructi. Ego autem & Tibys iste (solus enim hic me sequitur) lapidibus vos ac testis ita dispergemus, ut neque, quorsum effugiendum sit, reperiat.

X.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ ΚΑΙ ΔΡΟΣΗ.

ΧΕΛ. ΟΥΚ ἔτι φοιτᾷ παρὰ σέ, ὦ Δροσὴ, τὸ μεῖράκιον ὁ Κλεινίας; οὐ γὰρ ἐώρακα, πολὺς ἤδη χρόνος, αὐτὸν παρ' ὑμῶν.

CHELIDONIUM ET DROSE.

Chel. **N**ON amplius ad te ventitat, mea Drose, adolescentulus ille Clinias? Diu enim est, cum illum apud vos non vidi.

ΔΡΟΣ. Οὐκ ἔτι, ὦ Χελιδόνιον. ὁ γὰρ διδάσκαλος αὐτὸν εἶρξε μηκέτι μοι προσίεναι.

ΧΕΛ. Τίς οὗτος; μή τι τὸν παιδοτρίβην Διότιμον λέγεις; ἐπεὶ ἐκεῖνός γε Φίλος μοι.

ΔΡΟΣ. Οὐκ· ἀλλ' ὁ κάκιστα Φιλοσόφων ἀπολούμενος Ἀρισταίνετος.

ΧΕΛ. Τὸν σκυθρωπὸν λέγεις; τὸν δασύν; τὸν βαθυπώγωννα; ὃς εἴωθε μετὰ τῶν μεिरακίων περιπατεῖν ἐν τῇ Ποικίλῃ;

ΔΡΟΣ. Ἐκεῖνόν φημι τὸν ἀλαζόνα, ὃν κάκιστα ἐπίδοιμι ἀπολούμενον, ἐλκόμενον τοῦ πάγωνος ὑπὸ δημῖα.

ΧΕΛ. Τί παθὼν δὲ ἐκεῖνος, τοιαῦτα ἔπεισε τὸν Κλεινίαν;

ΔΡΟΣ. Οὐκ οἶδα, ὦ Χελιδόνιον. ἀλλὰ μηδέποτε ἀπόκοιτός μου γενόμενος, ἀφ' οὔ γυναικὶ ὁμιλεῖν ἤρξατο, (πρῶτον δὲ ὠμίλησέ μοι) τριῶν τούτων ἕξῃς ἡμερῶν,

Drof. Non amplius, mea Chelidonium: magister enim interdixit, ne amplius ad me accedat.

Chel. Quis est iste? Diotimumne dicis, ludi gymnici magistrum? nam ille quidem mihi amicus.

Drof. Non: sed est perditissimus ille philosophorum Aristænetus.

Chel. Tristem illum dicis, hirsutum, barba proluxa, qui cum adolescentibus inambulare solet in Poecile?

Drof. Illum dico impostorem, quem utinam videam pessime perire, barba tractum a carnifice.

Chel. Sed quid in mentem illi venit, quod istuc persuasit Cliniae?

Drof. Nescio, Chelidonium. Sed qui nondum a me abnotaverit, a quo tempore usum habere mulieris coepit, (primum autem fuit medium) tribus hisce deinceps diebus

οὐδὲ προσῆλθε τῷ στενωπῷ· ἐπεὶ δὲ ἠνιώμην, (οὐκ οἶδα δὲ ὅπως τὶ ἔπαθον ἐπ' αὐτῷ) ἔπεμψα τὴν Νεβρίδα περισκεψομένην αὐτὸν, ἣ ἐν ἀγορᾷ διατρίβοντα, ἣ ἐν Παικίλῃ· ἣ δὲ περιπατοῦντα ἔφη ἰδοῦσα μετὰ τοῦ Ἀρισταινέτου, νῦσαι πόρρω, ἐκέϊνον δὲ ἐρυθρίασαντα κάτω ὄραν, καὶ μηκέτι παρενεγκεῖν τὸν ὀφθαλμόν. εἴτ' ἐβάδιζον ἅμα ἐς τὴν πόλιν· ἣ δὲ ἄχρι τοῦ Διπύλου ἀκολουθήσασα, ἐπεὶ μηδ' ὅλως ἐπεστράφη, ἐπανῆκεν, οὐδὲν σαφεὲς ἀπαγγεῖλαι ἔχουσα. πῶς με οἶει διάγειν τὸ μετὰ ταῦτα, οὐκ ἔχουσαν εἰκάσαι ὅ, τι μοι πέπονθεν ὁ μεираκίσκος; ἀλλὰ μὴ ἐλύπησά τι αὐτὸν, ἔλεγον, ἣ τινὸς ἄλλης ἠράσθη, μισήσας ἐμέ; ἀλλ' ὁ πατὴρ διεκώλυσεν αὐτόν; πολλὰ τοιαῦτα ἔστρεφον. ἤδη δὲ περὶ δείλην ὀψίαν ἦκεν ὁ Δρόμων, τὸ γραμματίον τουτὶ παρ' αὐτοῦ κομίζων. ἀνάγνωθι λαβοῦσα, ὦ Χελιδόνιον, οἷσθα γὰρ δῆπου γράμματα.

7 Τὴν Ἀκαδημίαν) Γραι. τὴν πόλιν. G.

neque accessit ad angiportum. Cum vero aegre ferrem, (nescio vero quid de illo mihi praesagiebat animus) misi Nebridem, quae circumspiceret illum in foro versantem, vel in porticu. Illa vero inambulanti ait se vidisse cum Aristae-neto, & innuisse ei e longinquo. Ipsum vero cum rubore deiecisse vultum, nec amplius eo oculum adiecisse. Deinde una in urbem iisse. Illa ad portam usque geminam profecuta, cum nec omnino se converteret, rediit nihil certi habens, quod renuntiaret. Quid animi mihi putas ab eo inde tempore fuisse, quae coniectare non possem, quid factum esset adolescentulo? Sed, *numquid aliqua in re ipsum offendi?* dicebam; *an alterius amore captus me odit?* At pater prohibuit? Multa talia versabam in animo. Iam vero sero vespere venit Dromo, hanc ab illo epistolam ferens. Sume, lege, Chelidonium: nosti enim fane literas.

Lucian. Vol. VIII.

Q

ΧΕΛ. Φέρ', ἰδῶμεν τὰ γράμματα οὐ πάνυ σαφῆ, ἀλλ' ἐπισεσυσρμμένα, δηλοῦντα ἔπειξιν τινα τοῦ γεγρα-
 φότος. λέγει δὲ, Πῶς μὲν ἐφίλησά σε, ὦ Δροσῆ, τοὺς
 Θεοὺς ποιῶμαι μάρτυρας.

ΔΡΟΣ. Αἱ αἱ τάλαν, οὐδὲ τὸ χαίρειν προσέγραψε.

ΧΕΛ. Καὶ νῦν δὲ οὐ κατὰ μῖσος, ἀλλὰ κατὰ ἀνάγκην ἀφίσταμαί σου. ὁ πατὴρ γὰρ Ἀρισταινέτω παρ-
 ἑδωκέ με φιλοσοφεῖν αὐτῷ. καὶ ἐκεῖνος (ἔμαθε γὰρ τὰ
 καθ' ἡμᾶς ἅπαντα) πάνυ πολλὰ ἐπετίμησέ μοι, ἀπρε-
 πές εἶναι λέγων ἐταῖρα συνεῖναι, Ἀρχιτέλους καὶ Ἐρα-
 σικλείας υἱὸν ὄντα· πολὺ γὰρ ἄμεινον εἶναι τὴν ἀρετὴν
 προτιμᾶν τῆς ἡδονῆς.

ΔΡΟΣ. Μὴ ὥραιοις ἴκοιτο ὁ λῆρος ἐκεῖνος, τοιαῦτα
 παιδεύων τὸ μεράκιον.

ΧΕΛ. Ὡστε ἀνάγκη πείθεσθαι αὐτῷ· παρακολου-
 θεῖ γὰρ ἀκριβῶς παραφυλάσσων, καὶ ὅλως οὐδὲ
 προσβλέπειν ἄλλω οὐδενὶ ἔξεστιν, ὅτι μὴ ἐκείνῳ· εἰ δὲ

Chel. Age, videamus literas, non valde disertas, sed sibi
 implicitas, festinationem quandam scribentis indicantes. Di-
 cunt autem, *Quam te amaverim, mea Drose, Deos facio testes.*

Drof. Hei, hei! miser ne salutem quidem adscripsit.

Chel. Et nunc non odio, sed necessitate, discidium a te fa-
 cio. Pater enim Aristaegeto me commendavit, apud quem phi-
 losophiae dem operam. Et ille (comperit enim nostra omnia) mul-
 tum sane me increpuit, indignum esse dicens, cum meretrice me
 vivere Architelis & Erasicleae filium: multo enim melius esse, vir-
 tutem praeferre voluptati.

Drof. Male pereat nugator ille, qui talia doceat adoles-
 centulum!

Chel. Itaque necesse est illi parere. Accurate enim me sequi-
 tur & custodit: nec adspicere licet quidquam, praeter ipsum. Si

σωφρονοῖμι, καὶ πάντα πεισθεῖν αὐτῷ, ὑπισχνεῖται
πάνυ εὐδαίμονα ἔσεσθαι με, καὶ ἐνάρετον καταστήσε-
σθαι, τοῖς πόνοις προγεγυμνασμένον. ταῦτά σοι μόλις
ἔγραψα, ὑποκλέψας ἑμαυτόν. σὺ δέ μοι εὐτύχει, καὶ
μέμνησο Κλεινίου.

ΔΡΟΣ. Τί σοι δοκεῖ ἡ ἐπιστολὴ, ὦ Χελιδόνιον;

ΧΕΛ. Τὰ μὲν ἄλλα ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις, τὸ δὲ μέ-
μνησο Κλεινίου, ἔχει τινὰ ὑπόλοιπον ἐλπίδα.

ΔΡΟΣ. Καί μοι οὕτως ἔδοξεν ἀπόλλυμαι δ' οὖν ὑπὸ
τοῦ ἔρωτος. ὁ μέντοι Δρόμων ἔφασκε παιδεραστήν τινα
εἶναι τὸν Ἀρισταίνετον, καὶ ἐπὶ προφάσει τῶν μαθημά-
των, συνεῖναι τοῖς ὠραιότατοις τῶν νέων, καὶ ἰδίᾳ λο-
γοποιεῖσθαι πρὸς τὸν Κλεινίαν ὑποσχέσεις τινὰς ὑπι-
σχνούμενον, ὡς ἰσόθειον ἀποφανεῖ αὐτόν. ἀλλὰ καὶ ἀνα-
γινγνώσκει μετ' αὐτοῦ ἐρωτικούς τινας λόγους τῶν πα-
λαιῶν φιλοσόφων πρὸς τοὺς μαθητὰς, καὶ ὅλως περὶ τὸ

*vero modestus sim, & per omnia sibi obsequar; pollicetur, beatum
me futurum, & virtutis compotem, laboribus ante exercitum. Haec
aegre tibi ut scriberem, me subduxi. Tu vero felix mihi esto, ac
memento Cliniae.*

Drof. Quid tibi videtur haec epistola, Chelidonium?

Chel. Cetera velut Scytharum dictio: at illud, *Memento
Cliniae!* habet spei aliquid reliquum.

Drof. Etiam mihi ita videbatur. Pereo igitur prae amo-
re. Verum dixit mihi Dromo, paediconem esse Aristaene-
tum, & disciplinae obtentu rem habere cum formosissimis
adolescentulis, & privatim sermones habere cum Clinia,
promissa quaedam illi pollicentem, quasi Dis parem factu-
rus sit. Verum etiam legit cum illo amatorios quosdam
antiquorum philosophorum suis cum discipulis sermones,

μειράκιόν ἐστιν· ἠπείλει δὲ καὶ τῷ πατρὶ τοῦ Κλεινίου κατερεῖν ταῦτα.

ΧΕΛ. Ἐχρῆν, ὦ Δροσῇ, γαστρίσαι τὸν Δρόμωνα.

ΔΡΟΣ. Ἐγάστρισα, καὶ ἄνευ δὲ τούτου ἐμός ἐστι. κέκνισται γὰρ καὶ κείνος τῆς Νεβρίδος.

ΧΕΛ. Θαῤῥρει, πάντα ἔσται καλῶς. ἐγὼ δὲ καὶ ἐπιγράψω μοι δοκῶ ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐν Κεραμεικῷ, ἔνθα ὁ Ἀρχιτέλης εἴωθε περιπατεῖν, Ἀρισταινέτος διαφθεῖρει Κλεινίαν, ὥστε καὶ ἐκ τούτου τι συνδραμεῖν τῇ παρὰ τοῦ Δρόμωνος διαβολῇ.

ΔΡΟΣ. Πῶς δ' ἂν λάβοις ἐπιγράψασα;

ΧΕΛ. Τῆς νυκτός, ὦ Δροσῇ, ἀνθρακα ποθὲν λαβοῦσα.

ΔΡΟΣ. Εὖγε. συστράτευε μόνον, ὦ Χελιδόνιον, κατὰ τοῦ ἀλαζόνος Ἀρισταινέτου.

3 Γαστρίσαι) Λαμπρότερον τρίψαι. G.

& totus est in hoc adolescentulo. Minatus autem est Dromo, se patri Cliniae denuntiaturum ista.

Chel. Oportebat, Drose, cibo corruptum impellere Dromonem.

Drof. Feci: & praeterea meus est; prurit enim & ille in Nebridem.

Chel. Bono animo esto. Bene succedent omnia. Ego vero etiam inscribere cogito in pariete in Ceramico, ubi inambulare solet Architeles, Aristaeetus corrumpit Cliniam! ut etiam ex hac parte adiuvem Dromonis delationem.

Drof. Quomodo vero fatis occulte poteris scribere?

Chel. Noctu, Drose, sumto alicunde carbone.

Drof. Euge, iuva modo, Chelidonium, pugnam adversus impostorem Aristaeetum.

XI.

ΤΡΥΦΑΙΝΑ ΚΑΙ ΧΑΡΜΙΔΗΣ.

ΤΡΥΦ. ΕΤΑΙΡΑΝ δέ τις παραλαβὼν, πέντε δραχμὰς τὸ μίσθωμα δούς, καθεύδει ἀποστραφείς, δακρύνων καὶ στένων; ἀλλ' οὔτε πέπωκας ἡδέως, οἶμαι, οὔτε δεῖπνῆσαι μόνος ἠθέλησας, ἔκλαες δὲ καὶ παρὰ τὸ δεῖπνον, εἴρων γάρ. καὶ νῦν δὲ οὐ διαλέλοιπας ὀλολύζων, ὥσπερ βρέφας, ταῦτα οὖν, ὦ Χαρμίδη, τίνος ἕνεκα ποιεῖς; μὴ ἀποκρύψῃ με, ὥς ἂν καὶ τοῦτο ἀπολαύσω τῆς νυκτὸς ἀγρυπνήσασα μετὰ σοῦ.

ΧΑΡΜ. Ἐρως με ἀπόλλυσιν, ὦ Τρύφαινα, καὶ οὐκέτ' ἀντέχω πρὸς τὸ δεινόν.

ΤΡΥΦ. Ἄλλ' ὅτι μὲν οὐκ ἐμοῦ ἐρᾷς, δῆλον. αὐτὰρ γὰρ ἂν ἔχων με ἡμέλεις, καὶ ἀπαθῶ με περιπλέκεσθαι θέλουσαν, καὶ τέλος διετείχιζες τὸ μεταξὺ ἡμῶν τῷ ἱματίῳ, δεδιὼς μὴ ψεύσαιμί σου, τίς δὲ ἄμως ἐκείνη

TRYPHAENA ET CHARMIDES.

Tryph. **M**ERETRICEM autem aliquis quinque drachmarum mercede conductam ubi habet, averfus deinde iacet lacrimans & ingemiscens? Sed neque bibisti, puto, iucunde, neque coenare solus voluisti. Plorasti autem in coena etiam, vidi enim: & nunc non definis pueruli instar eiulare. Ista ergo, Charmides, cur facis? Noli apud me celare, ut hunc certe fractum vigilatae tecum noctis capiam.

Charm. Perdit me, Tryphaena, amor; nec amplius durare ad vim illius possum.

Tryph. Sed me non esse, quam amas, illud quidem factis apparet: nec enim, quam habes, negligeres, & amplexari te volentem repelleres, & tandem quasi murum inter nos quendam veste interposita fecisses, metu, ne forte

ἐστίν, εἰπέ. τάχα γὰρ ἂν τι καὶ συντελέσαιμι πρὸς τὸν ἔρωτα, οἶδα γὰρ ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα διακονεῖσθαι.

ΧΑΡΜ. Καὶ μὴν οἶσθα καὶ πάνυ ἀκριβῶς αὐτήν, κακέϊνθ σέ. οὐ γὰρ ἀΦανὴς ἐταῖρά ἐστιν.

ΤΡΥΦ. Εἰπέ τούνομα, ὦ Χαρμίδη.

ΧΑΡΜ. Φιλημάτιον, ὦ Τρύφαινα.

ΤΡΥΦ. Ὅποτέραν λέγεις; δύο γὰρ εἰσὶ τὴν ἐκ Περραιῶς, τὴν ἄρτι διακεκορευμένην, ἥς ἔρα Δάμυλλος ὁ τοῦ νῦν στρατηγούντος υἱός; ἢ τὴν ἑτέραν, ἣν Παγίδα ἐπικαλοῦσιν;

ΧΑΡΜ. Ἐκείνην, καὶ ἐάλωκα ὁ κακοδαίμων, καὶ συνείλημμαι πρὸς αὐτῆς.

ΤΡΥΦ. Οὐκοῦν δι' ἐκείνην ἔκλαες;

ΧΑΡΜ. Καὶ μάλα.

ΤΡΥΦ. Πολὺς δὲ χρόνος ἔστι σοι ἐρῶντι, ἢ νεοτελής τις εἶ;

te attingam. Quae tamen est illa? dic mihi. Forte enim aliquid illum tibi amorem adiuvero: certe, ut ministranda sint talia, novi.

Charm. Quin nosti illam, & accurate quidem, & illa te. Nec enim obscura est meretrix.

Tryph. Dic nomen, Charmides.

Charm. Philematium, mea Tryphaena.

Tryph. Utram dicis? Duae enim sunt: illam ex Piraeo, quae nuper demum devirginata est, quam Damyllus amat, eius, qui nunc Praetor est, filius: an illam alteram, cui Pagidis [*Laquei*] nomen est?

Charm. Hanc ipsam. Equidem captus ab illa atque irretitus sum.

Tryph. Propter hanc ergo plorasti?

Charm. Omnino.

Tryph. Multumne tempus est, ex quo amas, an nuper demum initiatus es?

ΧΑΡΜ. Οὐ νεοτελής, ἀλλὰ μῆνες ἑπτὰ σχεδὸν ἀπὸ Διονυσίων, ὅτε πρῶτον εἶδον αὐτήν.

ΤΡΥΦ. Εἶδες δὲ ὅλην ἀκριβῶς, ἢ τὸ πρόσωπον μόνον, καὶ ὅσα τοῦ σώματος Φανερά, ἃ εἶδες, Φιληματίου, καὶ ὡς ἔχρην γυναῖκα πέντε καὶ τετταράκοντα ἔτη γεγονυῖαν ἤδη;

ΧΑΡΜ. Καὶ μὴν ἐπόμενται δύο καὶ εἴκοσι εἰς τὸν ἐπόμενον Ἑλαφηβολιώνα τελέσειν.

ΤΡΥΦ. Σὺ δὲ ποτέροις πιστεύσεις ἂν, τοῖς ἐκείνης ὀρκοῖς, ἢ τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς; ἐπίσκειται γὰρ ἀκριβῶς, ὑποβλέψας ποτὲ τοὺς κροτάφους αὐτῆς, ἔνθα μόνον τὰς αὐτῆς τρίχας ἔχει· τὰ δὲ ἄλλα Φενάκη Βαθεΐα· περὶ δὲ τοὺς κροτάφους ὁπότεν ἀσθενήσῃ τὸ Φάρμακον, ὧ βάπτεται, ὑπολευκαίνεται τὰ πολλά· καίτοι τί τοῦτο; βιάσαι ποτὲ καὶ γυμνὴν ἰδεῖν.

ΧΑΡΜ. Οὐδὲ πώποτε μοι πρὸς τοῦτο ἐνέδωκεν.

Charm. Non nuper initiatus; sed menses fere septem sunt a Bacchanalibus inde, cum primum illam vidi.

Tryph. Verum vidistine totam accurate; an facies sola est, & partes corporis apertae, quae vidisti in Philematio, ut nempe conveniebat mulieri quinque & quadraginta annos iam natae?

Charm. At illa deierat, duo & viginti se Februario proximo annos impleturam.

Tryph. Tu vero utri credendum putas, illine deieranti, an tuis oculis? Accurate enim adverte oculos considerandis illius temporibus, ubi solum suos ipsius capillos habet, reliqua omnis coma proluxa adscititia. Circa tempora autem, ubi medicamentum defecit, quo tingitur, multum cana est. Quamquam quid hoc est? Urge aliquando, ut nudam videas.

Charm. Nunquam eo usque mihi indulsit.

ΤΡΥΦ. Εἰκότως ἠπίστατο γὰρ μυσαχθησόμενόν σε τὰς αὐτῆς λευκάς· ὅλη δὲ ἀπὸ τοῦ αὐχένος ἐς τὰ γόνατα παρδάλει ἔοικεν. ἀλλὰ σὺ ἐδάκρυες, τοιαύτη μὴ συνών; ἥπου τάχα καὶ ἐλύπει σε, καὶ ὑπερέωρα;

ΧΑΡΜ. Ναὶ, ὦ Τρύφαινα, καίτοι τοσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα. καὶ νῦν ἐπειδὴ χιλίας αἰτούσῃ οὐκ εἶχον διδόναι ῥαδίως, ἅτε ὑπὸ πατρὶ Φειδομένῳ τρεφόμενος, Μοσχίωνα ἐσδεξαμένη, ἀπέκλεισέ με, ἀνθ' ὧν λυπῆσαι καὶ αὐτὸς θέλων αὐτὴν, σὲ παρείληθα.

ΤΡΥΦ. Μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ ἂν ἤκον, εἴ μοι προεῖπέ τις, ὡς ἐπὶ τούτοις παραλαμβανοίμην λυπῆσαι ἄλλην, καὶ ταῦτα Φιλημάτιον τὴν σφόν. ἀλλ' ἄπειμι, καὶ γὰρ ἤδη τρίταν τοῦτο ἤσεν ἀλεκτρυών.

ΧΑΡΜ. Μὴ σύγε· οὕτω ταχέως, ὦ Τρύφαινα. εἰ γὰρ ἀληθὴ ἔστιν ἃ Φῆς περὶ Φιληματίου, τὴν Φενάκην.

Tryph. Merito illa quidem. Sciebat enim, pauseaturum te illius vitiligines. Tota autem a cervice inde ad genua parvuli similis est. Sed tu lacrimatus es, quod cum hac tibi esse non liquit? Numquid fortasse etiam male te tractavit, & contemtim habuit?

Charm. Ita sane, mea Tryphaena, licet tantum a me acceperit. Et nunc, quando mille poscenti non facile, unde darem, inveniebam, quem parvus pater alat; Moschione recepto, me exclusit; pro quo dolorem ipsi ut regeram, te assumpsi.

Tryph. Ita me Venus, non venissem, si quis mihi praedixisset, ideo me arcessi, uti aegre alii fieret: idque Philematio illi capulari. Sed discedo. Iam enim tertium hoc galus cecinit.

Charm. Ne ita celeriter, mea Tryphaena. Si enim vera sunt, quae narras de Philematio, de coma adscita, & quod

καὶ ὅτι βάπτεται, καὶ τὸ τῶν ἀλφῶν, οὐδὲ προσβλέ-
πειν ἂν ἐτι δυναίμην αὐτῇ.

ΤΡΥΦ. Ἐροῦ τὴν μητέρα, εἴ ποτε λέλονται μετ' αὐ-
τῆς· περὶ γὰρ τῶν ἐτῶν καὶ ὁ πάππος διηγῆσεται σοι,
εἴγε ζῇ ἐτι.

ΧΑΡΜ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ τοιαύτη ἐκείνη, ἀΦηρήσθαι
μὲν ἤδη τὸ διατείχισμα, περιβάλλωμεν δὲ ἀλλήλους,
καὶ φιλῶμεν, καὶ ἀληθῶς συνῶμεν· Φιλημάτιον δὲ
πολλὰ χαιρέτω.

tingitur, & illud de vitiliginibus, nec adspicere illam pos-
sum amplius.

Tryph. Matrem interroga, si quando cum illa laverit: de
annis enim vel tuus tibi avus narrabit, si adhuc vivit.

Charm. Cum igitur illa talis sit, auferatur iam murus,
complectamur nos invicem, & amemus, & bona fide una
simus: longum vero valeat Philematium!

XII.

ΙΟΕΣΣΑ, ΠΥΘΙΑΣ ΚΑΙ ΛΥΣΙΑΣ.

ΙΟΕΣ. ΘΥΓΗΤΗ, ὦ Λυσία, πρὸς ἐμέ; καὶ καλῶς,
ὅτι μήτε ἀργύριον πώποτε ἤτησά σε, μήτ' ἀπέκλεισα
ἐλθόντα, ἔνδον ἕτερος, εἰπῶσα· μήτε παραλογισάμενον
τὸν πατέρα, ἢ ὑφελόμενον τῆς μητρὸς, ἠνάγκασα ἐμοί
τι κομίσαι, ὅποια αἱ ἄλλαι ποιοῦσιν, ἀλλ' εὐθὺς ἐξ ἄρ-

IOESSA, PYTHIAS ET LYSIAS.

Ioës. **D**ELICATUS es, Lysia, adversus me? & iure qui-
dem, quae neque argentum unquam te poposcerim, ne-
que excluderim venientem, dicens, intus iam alius! neque
te subegerim, quod faciunt aliae, ut, patre circumscripto,
aut spoliata clanculum matre, mihi ferres aliquid; sed sta-

χῆς ἄμισθον, ἀξύμβολον εἰσεδεξάμην. οἶσθα ὅσους
 ἐραστὰς παρεπεμψάμην; Ἡθοκλέα τὸν πρυτανεύοντά
 νῦν, καὶ Πασσιῶνα τὸν ναύκληρον, καὶ τὸν συνέφηβόν
 σου Μέλισσον, καίτοι ἑναγχος ἀποθανόντος αὐτῷ τοῦ
 πατρὸς, καὶ κύριον αὐτὸν ὄντα τῆς οὐσίας· ἐγὼ δὲ σὲ τὸν
 Φάωνα μόνον εἶχον, οὔτε τινα προσβλέπουσα ἕτερον,
 οὔτε προσιεμένη, ὅτι μὴ σέ' ὦμην γὰρ ἡ ἀνότητος ἀληθὴ
 εἶναι ἂ ὦμνες, καὶ διὰ τοῦτό σοι προσέχουσα, ὥσπερ
 ἡ Πηνελόπη, ἐσωφρόνου, ἐπιβοωμένης τῆς μητρὸς, καὶ
 πρὸς τὰς Φίλας ἐγκαλούσης· σὺ δὲ ἐπέιπερ ἑμαυτὸς ὑπο-
 χεῖριον ἔχων με τετηκυῖαν ἐπὶ σοὶ, ἄρτι μὲν Λυκαῖνῃ
 προσέπαιζες, ἐμοῦ ὀρώσης, ὡς λυποῖς ἐμὲ, ἄρτι δὲ σὺν
 ἐμοὶ κατακείμενος, ἐπήνεις Μαγίδιον τὴν ψάλτριαν·
 ἐγὼ δ' ἐπὶ τούτοις δακρύω, καὶ συνήμι ὑβριζομένη.
 πρῶν δὲ ὁπότε συνεπίνετε, Θράσων, καὶ σὺ καὶ Δίφι-
 λος, παρῆσαν καὶ ἡ αὐλητρίς Κυμβάλιον, καὶ Πυραλ-

tim ab initio sine mercede te, sine symbola receperim. No-
 sti, quot amatores reiecerim, Ethoclen, qui nunc in ma-
 gistratu est, & Passionem nauclerum, & aequalem tuum
 Melissum, licet, mortuo ipsius nuper patre, suarum rerum
 potestatem ipse adeptus sit. At ego te mihi Phaonem so-
 lum habui, nec adspiciens quemquam, neque admittens
 praeter te: putabam enim demens ego, vera esse, quae iu-
 rabas, atque ideo tibi dedita, velut Penelope, frugi eram,
 increpante matre, & apud amicas me accusante. Tu vero
 ubi sensisti, me tibi obnoxiam, tibi intabescere, modo Ly-
 caenae alludebas, me vidente, ut aegre mihi faceres; mo-
 do apud me iacens laudabas psaltriam Magidium. Ego au-
 tem ob ista ploro, & contumelia me affici intelligo. Nuper
 autem cum una biberetis, Thraso, tu, & Diphilus, ade-
 rant quoque Cymbalium tibicina, & Pyrallis mihi inimica.

λῖς, ἐχθρὰ οὔσα ἐμοί. σὺ δὲ τοῦτ' εἰδὼς, τὴν Κυμβάλιον μὲν οὐ μοι πάνυ ἐμέλησεν ὅτι πεντάκις ἐΦίλησας, σεαυτὸν γὰρ ὕβριζες τοιαύτην Φιλῶν Πυραλλίδα δὲ ὅσοι ἔνευες, καὶ πίων ἂν ἐκείνῃ μὲν ὑπέδειξας τὸ ποτήριον, ἀποδοῦς δὲ τῷ παιδί πρὸς τὸ οὖς ἐκέλευες, εἰ μὴ Πυραλλίς αἰτήσῃ, μὴ ἂν ἄλλῳ ἐγχείαι· τέλος δὲ τοῦ μήλου ἀποδακὼν, ὅποτε τὸν Δίφιλον εἶδες ἀσχολούμενον, (ἐλάλει γὰρ Θράσωνι) προκύψας πῶς, εὐστόχως προσηκόντισας ἐς τὸν κόλπον αὐτῆς, οὐδὲ λαβεῖν γε πειράζομαι ἐμέ. ἡ δὲ Φιλήσασα μετὰ τῶν μαστῶν ὑπὸ τῷ ἀποδέσμῳ παρεβύσατο. ταῦτα οὖν τίνος ἕνεκα ποιεῖς; τί σε ἢ μέγα ἢ μικρὸν ἠδίκησα; ἢ λελύπηκα ἐγώ; τίνα ἕτερον εἶδον; οὐ πρὸς μόνον σε ζῶ; οὐ μέγα, ὦ Λυσία, τοῦτο ποιεῖς, γυναῖον ἄθλιον λυτῶν, μεμνηνὸς ἐπὶ σοί; ἔστι τις θεὸς ἢ Ἀδράστεια, καὶ τὰ τοιαῦτα ὀρᾷ; σὺ δὲ ποτε λυπήσῃ, τάχα ἂν ἀκούσης τί περὶ ἐμοῦ

Tu vero haec cum scires, Cymbalium quidem quod quinques osculatus es, non vehementer curavi, tibi enim fecisti hac osculanda contumeliam: Pyrallidi vero quoties innuebas? & cum biberes, illi occulte monstrabas poculum, tradens autem servulo, ad aurem illi imperabas, nisi Pyrallis postulare, alii ne infunderet. Tandem vero pomum a te demorsum, observato, Diphilum aliud agere, qui cum Thrasone loqueretur, antrorsum inclinatus, accurateque collineans, in ipsius sinum coniciebas, ita ut ne stunderes quidem meum conspectum effugere; quod illa osculata intra papillas sub strophio abscondidit. Haec igitur qua causa facis? qua vel parva ego te vel magna iniuria affici? quem tibi obieci dolorem? quem adspexi alium? nonne soli tibi vivo? Non magnum est, quod facis, Lysia, miseram mulierculam dolore cum afficis, infano tui amore flagrantem. Est aliqua ultrix Dea, & videt talia. Forte

κειμένην με, ἢ τοι βρόχῳ ἐμαυτὴν ἀποπνίξασαν, ἢ ἐς τὸ φρέαρ ἐπὶ κεφαλὴν ἐμπροσθοῦσαν ἢ ἓνα γέ τινα τρόπον εὐρήσω θανάτου, ὥς μηκέτ' ἐνοχλοῖν βλεπομένη πομπεύσεις τότε, ὥς μέγα καὶ λαμπρὸν ἔργον ἐργασάμενος. τί με ὑποβλέπεις, καὶ πρὶν τοὺς ὀδόντας; εἰ γὰρ τι ἐγκαλεῖς, εἰπὲ, Πυθιάς ἡμῖν αὕτη δικασάτω. τί τοῦτο, οὐδὲ ἀποκρινάμενος ἀπέρχῃ καταλιπὼν με; ὁρᾷς, ὦ Πυθιάς, οἷα πάσχω ὑπὸ Λυσίου;

ΠΥΘ. ὦ τῆς ἀγριότητος, τὸ δὲ μὴ ἐπικλασθῆναι δακρυούσης, λίθος οὐκ ἀνθρωπὸς ἐστὶ πλὴν ἀλλ' εἴγε χρὴ τάλῃβες εἰπεῖν, σὺ, ὦ Ἰόεσσα, διέφθειρας αὐτὸν ὑπεραγαπῶσα, καὶ τοῦτο ἐμφαίνουσα. ἐχρῆν δὲ μὴ πάνυ αὐτὸν ζηλοῦν, ὑπερόπται γὰρ αἰσθανόμενοι γίνονται. παύου, ὦ τάλανα, δακρύουσα, καὶ ἦν μοι πείθῃ, ἅπαξ ἢ δις ἀπόκλεισον ἐλθόντα. ὄψῃ γὰρ ἀνακαίόμενον αὐτὸν πάνυ, καὶ ἀντιμεμνηνῆτα ἀληθῶς.

audies de me aliquid, iacere me, vel laqueo gula elisa, aut praecipitem defiliisse in puteum, aut unam certe mortis viam invenisse, ne meo tibi conspectu amplius molesta sim. Triumphabis nempe tum, tanquam maguo claroque patrato facinore. Quid furtim ad me respicis, & dentibus infrendes? si quid enim me accusas, dicito. Pythias haec nobis litem iudicabit. Quid hoc? ne respondens quidem me relicta discedis? Vides, Pythias, quomodo tractet me Lysias?

Pyth. Hem feritatem! Ne lacrimis quidem illum fractum esse? Lapis, non homo est. Verum, si, quod res est, dicendum est, tute ipsum, Ἀοῖσσα, corrupisti, quae nimis illum amaris, idque ipsum ostenderis. Oportebat vero non nimis illum studiose colere. Superbi enim, eo animadverso, fiunt. Desine plorare, misella, &, si me audis, semel aut bis venientem exclude. Videbis enim, illum plane accendi, & mutatis vicibus in te furere.

ΙΟΕΣ. Ἀλλὰ μὴδ' εἴπης, ἄπαγε ἀποκλείσω Λυσίαν; εἴθε μὴ αὐτὸς ἀποσταίῃ Φθάσας.

ΠΥΘ. Ἀλλ' ἐπανέρχεται αὖθις.

ΙΟΕΣ. Ἀπολώλεκας ἡμᾶς, ὦ Πυθιάς, ἡκρόαται σου ἴσως, ἀπόκλεισον, λεγούσης.

ΛΥΣ. Οὐχὶ ταύτης ἕνεκεν, ὦ Πυθιάς, ἐπανελήλυθα, ἣν οὐδὲ προσβλέψαιμι ἔτι τοιαύτην οὔσαν, ἀλλὰ διὰ σέ, ὡς μὴ καταγινώσκης ἐμοῦ, καὶ λέγης ἂν, ἄτεγκτος ὁ Λυσίας ἐστίν.

ΠΥΘ. Ἀμέλει καὶ ἔλεγον, ὦ Λυσία.

ΛΥΣ. Φέρειν οὖν ἐθέλεις, ὦ Πυθιάς, Ἰόεσσιν τὴν νῦν δακρύουσαν, αὐτὸν ἐπιστάντα αὐτῇ ποτε μετὰ νεανίου καβευδούσῃ, ἐμοῦ ἀποστάσῃ;

ΠΥΘ. Λυσία, τὸ μὲν ὅλον ἑταῖρά ἐστι. πότε δ' οὖν κατέλαβες αὐτοὺς συγκαβεύδοντας;

ΛΥΣ. Ἐκτὴν σχεδὸν ταύτην ἡμέραν, νῆ Δί', ἔκτῃ

14 Πότε δ' οὖν κατέλαβες αὐτοὺς) Γραι. πῶς. G.

Ioëf. Tu vero ne quid tale dicas: apage! ego Lyfiam excludam? utinam ne ille prior discessionem faciat.

Pyth. Sed redit iterum.

Ioëf. Perdidisti nos, Pythias: audivit forte, de exclusionem cum diceres.

Lyf. Non propter istam redii, Pythias, quam nec adspicere amplius, talem mulierem, digner: sed propter te, ne me condemnes, aut dicas, nimium iracundus homo est Lyfias.

Pyth. Quin hoc ipsum modo dicebam, Lyfia.

Lyf. Ferre igitur me iubes, Pythias, istam plorantem modo Ioëffam, qui iuxta adfiterim aliquando ipsi dormienti cum adolescentulo, me deferenti?

Pyth. Lyfia, ut in summa dicam, meretrix est! quando vero illos una cubantes deprehendisti?

Lyf. Sextus fere hic dies est. Recte, sextus ipse, secun-

γε, δευτέρα ἵσταμένου· τὸ τήμερον δὲ ἐβδόμη ἐστίν. ὁ πατὴρ εἰδὼς ὡς πάλαι ἐρώων ταυτησὶ τῆς χρηστῆς, ἐνέκλεισέ με, παραγγείλας τῷ θυρωρῷ μὴ ἀνοίγειν· ἐγὼ δὲ, οὐ γὰρ ἔφερον μὴ οὐχὶ συνεῖναι αὐτῇ, τὸν Δρόμωνα ἐκέλευσα παρακύψαντα τῷ θριγκῷ τῆς αὐλῆς, ἣ ταπεινότατον ἦν, ἀναδέξασθαι με ἐπὶ τῶν νῶτων· ῥᾶον γὰρ οὕτως ἀναβήσεσθαι ἔμελλον. τί ἂν μακρὰ λέγοιμι; ὑπερέβην, ἦκον, τὴν αὐλιὸν εὖρον ἀποκεκλεισμένην ἐπιμελῶς· μέσαι γὰρ νύκτες ἦσαν. οὐκ ἔκψα δ' οὖν, ἀλλ' ἐπάρας ἡρέμα τὴν θύραν, ἥδη δὲ καὶ ἄλλοτε ἐπεποιήκειν αὐτὸ, παραγαγὼν τὸν στροφέα παρῆλθον ἀψοφῆτι, ἐκάθευδον δὲ πάντες, εἴτα ἐπαφώμενος τοῦ τοίχου, ἐφίσταμαι τῇ κλίνῃ.

ΙΟΕΣ. Τί ἐρεῖς, ὦ Δάματερ; ἀγωνιῶ γάρ.

ΛΥΣ. Ἐπειδὴ δὲ οὐχ ἐώρων τὸ ἄσθμα ἐν, τὸ μὲν πρῶτον ὥμην τὴν Λυδὴν αὐτῇ συγκαθεύδειν, τόδ' οὐκ ἦν,

ἢ τῷ θριγκῷ) Θριγκοὶ λέγονται οἱ ἐπικείμενοι ταῖς τῶν οἰκῶν ἐξοχαῖς λίθοι. τὰ αὐτὰ καὶ γῆσο-

σα. G.

Θρίγκον) Θρίγκος ἐπικείμενος λίθος ταῖς ἐξοχαῖς τῶν οἰκῶν. V.

do mensis die: hodie autem est septimus. Pater cum sciret, me olim amore bonae istius captum, me incluserat, & ne aperiret, ianitori interdixerat. Ego vero, qui ferre non possem, nisi cum illa essem, Dromonem iussi ad conspectum aulae, qua parte humillimum est, acclinatum adstare, meque recipere tergo, qua ratione facile transcendere mihi licebat. Quid multa dicam? Transcendi, veni: ianuam atrii cum cura clausam reperi: media enim nox erat. Non pulsavi igitur, sed sublata silentio ianua, quod alias iam feceram, supra cardinem, intravi sine strepitu. Dormiebant omnes: tum palpando murum ad lectum adsto.

Ιοῆς. Quid dices, sancta Ceres! vehementer enim laboro!

Λυσ. Cum autem simplicem spiritum non duci sentirem, primo putabam equidem, dormire cum ista Lyden. At hoc

ὦ Πυθιάς· ἀλλ' ἐφαψάμενος εὗρεν ἀγένοιόν τινα πάνυ ἀπαλόν, ἐν χρῶ κεκαρμένον, μύρων καὶ αὐτὸν ἀποπνέοντα· τοῦτο ἰδὼν, εἰ μὲν καὶ ξίφος ἔχων ἦλθον, οὐκ ἂν ὤκησα, εὖ ἴστε. τί γελάτε, ὦ Πυθιάς; γέλωτος ἄξια δοκῶ σοι διηγέισθαι;

ΙΟΕΣ. Τοῦτό σε, ὦ Λυσία, λελύπηκεν; ἡ Πυθιάς αὕτη μοι συνεκάβευδε.

ΠΤΘ. Μὴ λέγε, ὦ Ἰόεσσα, πρὸς αὐτόν.

ΙΟΕΣ. Τί μὴ λέγω; Πυθιάς ἦν, Φίλτατε, μετακληθεῖσα ὑπ' ἐμοῦ, ὡς ἅμα καθεύδοιμεν. ἐλυπούμην γὰρ σὲ μὴ ἔχουσα.

ΛΥΣ. Πυθιάς, ὃ ἐν χρῶ κεκαρμένος; εἴτα δι' ἑκτῆς ἡμέρας ἀνεκόμῃσε τοσαύτην κόμην;

ΙΟΕΣ. Ἀπὸ τῆς νόσου ἐξυρῆσατο, ὦ Λυσία· ὑπέρρεον γὰρ αὕτῃ αἱ τρίχες, νῦν δὲ καὶ τὴν πηνήκην ἐπέθετο.

15 Τὴν πηνήκην) Πηνήκη, τὸ κεφαλοδέμιον καὶ ἡ περίθετος κόμη ἀπατῶσα τοὺς πολλούς. V.

non erat, Pythias. Sed palpando prehendi imberbem quendam, molliculum, ad cutem detonsum, unguenta redolentem & ipsum. Hoc videns, si quidem cum gladio venissem, non cunctatus essem.... iam scitis... Quid rideris, Pythias? Ridiculane tibi narrare videor?

Ioēs. Hoc igitur te, Lysia, male habuit? Haec ipsa mecum dormiebat Pythias.

Pyth. Non hoc illi, Ioēssa, dicere.

Ioēs. Quidni dicam? Pythias erat, carissime, vocata a me, ut una dormiremus. Tristis enim eram, quae te non haberem.

Lys. Pythias, ille ad cutem detonsus? tum deinde intra sex dies tanta illi coma renata est?

Ioēs. Ob morbum radi se curavit, mi Lysia: defluebant enim illi comae. Iam vero etiam capillamentum imposuit.

δείξον, ὦ Πυθίας, δείξον οὕτως ὄν, πείσων αὐτόν. ἰδοῦ τὸ μειράκιον ὁ μοιχὸς, ὃν ἐζηλοτύπεις.

ΛΥΣ. Οὐκ ἐχρῆν οὖν, ὦ Ἰόεσσα, καὶ ταῦτα ἐρῶντα, ἐφαψάμενον αὐτόν;

ΙΟΕΣ. Οὐκοῦν σὺ μὲν ἤδη πέπεισαι, βούλει δὲ ἀντιλυπῆσω σε καὶ αὐτὴ ὀργιζομένη δικαίως ἐν τῷ μέρει;

ΛΥΣ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ πίνωμεν ἤδη, καὶ Πυθίας μεθ' ἡμῶν. ἄξιον γὰρ αὐτὴν παρεῖναι ταῖς σπονδαῖς.

ΙΟΕΣ. Παρέσται. οἷα πέπονθα διὰ σέ, ὦ γενναϊότατε νεανίσκων Πυθίας.

ΠΥΘ. Ἄλλα καὶ διήλλαξα ὑμᾶς ὁ αὐτός. ὥστε μή μοι χαλέπαινε. πλὴν τὸ δεῖνα ὅρα, ὦ Λυσία, μή τινη εἵπης τὸ περὶ τῆς κόμης.

Ostende, Pythias, ostende, rem ita se habere: fidem fac viro: en tibi adolescentulum, moechum illum, propter quem eras zelotypus!

Lyf. Nonne vero oportebat; Ioëssa, idque amantem, qui suis ipse manibus illum palpasset?

Ioëf. Ergo tibi quidem iam satisfactum est... Visne autem, ut vicissim ego tibi dolorem obiiciam, iuste ipsa vicissim tibi irascens?

Lyf. Minime vero; sed bibamus iam, & nobiscum Pythias: aequum enim est, illam nostro foederi interesse.

Ioëf. Aderit. Quid ego propter te perpeffa sum, generosissime iuvenum, Pythias?

Pyth. Verum etiam idem ego vos conciliaui. Itaque non mihi irata esse. Verum illud... vide, Lysia, ne cui dicas, illud de coma!

XIII.

ΛΕΟΝΤΙΚΟΣ, ΧΗΝΙΔΑΣ ΚΑΙ ΥΜΝΙΣ.

ΛΕΟΝΤ. ΕΝ δὲ τῇ πρὸς τοὺς Γαλάτας μάχῃ εἶπε, ὦ Χηνίδα, ὅπως μὲν προεξήλασα τῶν ἄλλων ἵππέων ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ λευκοῦ, ὅπως δὲ οἱ Γαλάται, καίτοι ἄλκιμοι ὄντες, ἔτρεσαν εὐθὺς ὡς εἶδόν με, καὶ οὐθεὶς ἔτι ὑπέστη. τότε τοίνυν ἐγὼ, τὴν μὲν λόγχην ἀκοντίσας, διέπειρα τὸν ἵππαρχον αὐτῶν, καὶ τὸν ἵππον, ἐπὶ δὲ τὸ πυνηστονικὸς ἔτι αὐτῶν (ἦσαν γάρ τινες, οἱ ἔμενον διαλύσαντες μὲν τὴν Φάλαγγα, ἐς πλαίσιον δὲ συναγαγόντες αὐτοὺς) ἐπὶ τούτους ἐγὼ σπασάμενος τὴν σπάθην, ἅπαντι τῷ θυμῷ ἐπελάσας, ἀνατρέπω μὲν ὅσον ἐπτά τοὺς προεστῶτας αὐτῶν τῇ ἐμβολῇ τοῦ ἵππου· τῷ ξίφει δὲ κατενεγκὼν, διέτεμον τῶν λοχαγῶν ἑνὸς ἐς δύο τὴν κεφαλὴν αὐτῶν κράνει· ὑμεῖς δὲ, ὦ Χηνίδα, μετ' ὀλίγον ἐπέστητε ἤδη Φευγόντων.

ΧΗΝ. Ὅτε γὰρ, ὦ Λεόντιχε, περὶ Παφλαγονίαν

LEONTICHUS, CHENIDAS ET HYMNIS.

Leont. IN pugna vero contra Gallograecos dic, Chenida; quomodo ante reliquos equites eruperim in equo albo, & quomodo Gallograeci, fortes licet, statim ad meum conspectum pertimuerint; & nemo amplius restiterit. Tum igitur emissâ hasta ducem equitatus illorum ipso cum equo traieci. In reliquos autem, qui constiterant adhuc, (erant enim quidam, qui manerent, soluta quidem phalange, sed contracti in quadratum oblongum) in hos igitur stricto gladio animosè invadens, ipsa equi impressione septem duces everto; tum gladio impacto, unius decurionis cum ipso cranio caput dissecui: vos autem, Chenida, paulo post aderatis, illis iam fugientibus.

Chen. Cum autem, Leontiche, apud Paphlagoniam so-

Lucian. Vol. VIII.

R

ἐμονομάχησας τῷ Σατράπῃ, σὺ μεγάλα ἐπεδείξω καὶ τότε;

ΛΕΟΝΤ. Καλῶς ὑπέμνησας οὐκ ἀγενοῦς οὐδ' ἐκείνης τῆς πράξεως. ὁ γὰρ Σατράπης μέγιστος ὢν, ὅπλο-
μάχων ἄριστος δοκῶν εἶναι, κατὰ Φρονήσας τοῦ Ἑλλη-
νικοῦ, προπηθήσας ἐς τὸ μέσον, προῦκαλεῖτο εἴ τις ἐβέλοι
αὐτῷ μονομαχήσας. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι κατεπεπλήγε-
σαν, οἱ λοχαγοὶ καὶ οἱ ταξίαρχοι, καὶ ὁ ἡγεμὼν αὐ-
τὸς, καίτοι οὐκ ἀγεννὴς ἄνθρωπος ὢν. Ἀρίσταιχμος γὰρ
ἡγεμὼν ἡγεῖτο Αἰτωλὸς, ἀκοντιστῆς ἄριστος, ἐγὼ δὲ
ἐχιλιάρχουν ἔτι, τολμήσας δ' ὅμως, καὶ τοὺς ἐταίρους
ἐπιλαμβανομένους ἀποσεισάμενος, ἐδεδόικεσαν γὰρ
ὑπὲρ ἐμοῦ ὀρώντες ἀποστίλβοντα μὲν τὸν βάρβαρον
ἐπιχρύσοις τοῖς ὅπλοις, μέγαν τε, καὶ φοβερόν ὄντα
τὸν λόφον, καὶ κραδαίνοντα τὴν λόγχην.

ΧΗΝ. Καὶ γὰρ εἴδισα τότε, ὦ Λεόντιχε, καὶ οἶσθαι

litaria pugna depugitares cum Sattapā, nonne magnifica
tum quoque opera edidisti?

Leont. Bene admones me actionis & ipsius non ignavae.
Sattapa enim, vir maximus, qui armatorum videretur ef-
fe praestantissimus, Graeci nominis contemtor, in medium
progressus provocabat, si quis pugnare secum vellet. Re-
liqui ergo perturbari, decuriones, & duces ordinum,
& ipse adeo imperator, quamquam vir minime ignavus.
Aristaechmus enim ducebat imperator Aetolus, iaculator
optimus, ego tum tribunatu adhucungebar: audacia ta-
men sumta, dimotis, qui me retinere vellent, sodalibus;
timebant mihi nimirum, videntes fulgentem aureis in armis
barbarum, magnum, cristaque & vibrata hasta terribilem...

Chen. Ego quoque tum, Leontiche, timebam, & nosci,

ὥς εἰχόμεν σου δεόμενος, μὴ προκινδυνεύειν ἀβίωτα γὰρ ἦν μοι σοῦ ἀποθανόντος.

ΛΕΟΝΤ. Ἄλλ' ἐγὼ τολμήσας, παρῆλθον ἐς τὸ μέσον, οὐ χειρόν τοῦ Παφλαγόνης ὠπλισμένος, ἀλλὰ πάγχρυσος καὶ αὐτός. ὥστε βοή εὐθύς ἐγένετο καὶ παρ' ἡμῶν, καὶ παρὰ τῶν βαρβάρων· ἐγνώρισάν με γὰρ καὶ κεῖνοι ἰδόντες ἀπὸ τῆς πέλτης μάλιστα, καὶ τῶν Φαλάρων, καὶ τοῦ λόφου. εἶπε, ὦ Χηνίδα, τίني με πάντες τότε εἶκαζον;

ΧΗΝ. Τίني δὲ ἄλλω, ἢ Ἀχιλλεῖ, νῆ Δία, τῷ Θέτιδος καὶ Πηλέως; οὕτως ἔπρεπε μὲν σοι ἡ κόρυς, ἢ Φοινικὶς δὲ ἐπήνθει, καὶ ἡ πέλτη ἐμάρμαιρεν.

ΛΕΟΝΤ. Ἐπεὶ δὲ συνέστημεν, ὁ βάρβαρος πρότερος τιτρώσκει με, ὀλίγον ὅσον ἐπιψαύσας τῷ δόρατι, μικρὸν ὑπὲρ τὸ γόνυ· ἐγὼ δὲ διελάσας τὴν ἀσπίδα τῇ σάρισσῃ, παῖω διαμπαῖξ εἰς τὸ στέρνον, εἴτ' ἐπιδραμῶν ἀπεδειροτόμησα τῇ σπαθῇ ραδίως, καὶ τὰ ὅπλα ἔχων ἐπαν-

quam retinuerim te, rogans, ne periculum pro aliis subires: neque enim, te mortuo, vivendum mihi putabam.

Leont. Sed ego, audacia fumta, in medium progredior, non deterius Paphlagone armatus, sed totus ipse etiam aureus. Itaque clamor statim elatus a nostris pariter atque a barbaris. Nam hi quoque ad primum me conspectum noverant a pelta maxime, & phaleris, & crista. Dic, Chénida, cui me omnes tum assimilabant?

Chen. Cui vero alii, quam Achilli, per Iovem, Thetidis illi atque Pelei filio? adeo decebat te galea, adeo floridum colorem spargebat paludamentum, adeo pelta splendebat.

Leont. Cum vero congressi effemus, leviter primo vulnerat me barbarus, aliquantum hastá perstringens paulum supra genu. Ego vero, clypeo illius sarissá mea perfollo, mediam pectoris compagem traicci, tum accurrens facile

ἤλθον, ἅμα καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς σαρίσσης πεπη-
γυῖαν κομίζων, λελουμένος τῷ Φόνῳ.

TMN. Ἀπαγε, ὦ Λεόντιχε, μιὰρὰ ταῦτα καὶ φο-
βερά περὶ σουτοῦ διηγῇ, καὶ οὐκ ἂν ἔτι σε οὐδὲ προσ-
βλέψειε τις, οὕτω χαίροντα τῷ λύθρῳ, οὐχ ὅπως συμ-
πίοι, ἢ συγκοιμηβοίῃ. ἔγωγε οὖν ἄπειμι.

LEONT. Διπλάσιον ἀπόλαβε τὸ μίσθωμα.

TMN. Οὐκ ἂν ὑπομείναιμι ἀνδροφόνῳ συγκαθεύδειν.

LEONT. Μὴ δέδιδι, ὦ Ὑμνί' ἐν Παφλαγόσιν ἐκεῖ-
να πέπρακται, νῦν δὲ εἰρήνην ἄγω.

TMN. Ἄλλ' ἐναγῆς ἄνθρωπος εἶ, καὶ τὸ αἷμα κατ-
έσταξε σου ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ βαρβάρου, ἣν ἔφερες
ἐπὶ τῇ σαρίσση. εἴτ' ἐγὼ τοιοῦτον ἄνδρα περιβαλῶ, καὶ
φιλήσω; μὴ, ὦ Χάριτες, γένοιτο. οὐδὲν γὰρ οὗτος ἀμεί-
νων τοῦ δημίου.

LEONT. Καὶ μὴν εἴ με εἶδες ἐν τοῖς ὅπλοις, εὖ οἶδα,
ἡράσθης ἂν.

caput gladio amputavi: sic cum armis viri redeo, caput
fimul fariſſa fixum gerens, caede illius madidus.

Hymn. Apage, Leontiche, foeda istaec & terribilia de
te narras, nec te ulla amplius adſpicere fuſtineat, adeo
gaudentem cruore, nedum ut bibat una aut cubet: equi-
dem hinc diſcedo.

Leont. Duplam tibi mercedem habe.

Hymn. Non fuſtineo ego iacere cum homicida.

Leont. Noli, mea Hymnis, metuere. Inter Paphlagones
iſta acta ſunt: iam quidem pacem ago.

Hymn. At impiatus tamen homo es, ſtillavitque in te
ſanguis de capite barbari, quod ferebas in fariſſa. Deinde
talem ego hominem complectar, & oſculer? Abſit hoc, o
Gratiae! Nihil enim hic homo carnifice melior.

Leont. Quin ſi in armis me videres, bene novi, me amares.

TMN. Ἀκούουσα μόνον, ὦ Λεόντιχε, ναυτιῶ, καὶ Φρίττω, καὶ τὰς σκιάς μοι δοκῶ ὁρᾶν, καὶ τὰ εἶδωλα τῶν πεΦονευμένων, καὶ μάλιστα τοῦ ἀβλίου λοχαγοῦ, ἐς δύο τὴν κεφαλὴν διηρημένου· τί οἶε τὸ ἔργον αὐτὸ καὶ τὸ αἷμα εἰ θεασαίμην, καὶ κειμένους τοὺς νεκρούς; ἐκθανεῖν γάρ μοι δοκῶ, οὐδ' ἀλεκτρυόνα πώποτε Φονευόμενον εἶδον.

ΛΕΟΝΤ. Οὕτως ἀγεννής, ὦ Ὑμνί, καὶ μικροῦψυχος εἶ; ἐγὼ δὲ ὥμην ἡσθήσεσθαι σε ἀκούουσαν.

TMN. Ἀλλὰ τέρπε τοῖς διηγήμασι τούτοις, εἴ τινας Λημνιάδας ἢ Δαναΐδας εὔροις· ἐγὼ δ' ἀποτρέχω παρὰ τὴν μητέρα, ἕως ἔτι ἡμέρα ἐστίν. ἔπου καὶ σὺ, ὦ Γραμμή· σὺ δὲ ἔρρωσο, χιλιάρχων ἄριστε, καὶ Φονεῦ, ὁπόσων ἂν ἐβέλῃς.

ΛΕΟΝΤ. Μεῖνον, ὦ Ὑμνί, μεῖνον. ἀπελήλυθε.

ΧΗΝ. Σὺ γὰρ, ὦ Λεόντιχε, ἀφελῇ παιδίσκην κατε-

Hymn. Cum audierim modo, Leontiche, nauseo, & horreo, & umbras mihi videre videor ac spectra interfectorum, & miseri praesertim decurionis, cui in duas partes caput a te dissectum est: quid putas, ipsum opus & sanguinem si viderem, & iacentes mortuos? moritura enim mihi videor, quae neque gallinaceum gallum necari viderim.

Leont. Adeo ignava, Hymnis, & pusilli es animi? Ego autem auditu te delectatum iri sperabam.

Hymn. At tu oblecta illis tuis narrationibus, si quas Lemniadas inveneris aut Danaidas. Ego autem ad matrem decurro, dum adhuc dies est. Sequere tu quoque, Gramme. Tu vero vale, tribunorum fortissime, & interfectorum quotcunque hominum volueris.

Leont. Mane, Hymnis, mane... Discessit.

Chen. Tu enim, Leontiche, puellam simplicem perter-

Φόβησας, ἐπιστείων λόφους, καὶ ἀπιθάνους ἀριστείας διεξιὼν· ἐγὼ δὲ εἰρων εὐθύς ὅπως χλωρὰ ἐγένετο, ἔτισου τὰ κατὰ τὸν λοχαγὸν ἐκεῖνα διηγούμενου, καὶ συνέστειλε τὸ πρόσωπον, καὶ ὑπέφριξεν, ἐπεὶ καὶ διακόψαι τὴν κεφαλὴν ἔφης.

ΛΕΟΝΤ. Ὡμην ἐρασμιώτερος αὐτῇ φανέσθαι, ἀλλὰ καὶ σύ με προσαπολώλεκας, ὦ Χηνίδα, τὸ μονομάχιον ὑποβαλὼν.

ΧΗΝ. Οὐκ ἔδει γὰρ συνεπιψεύδεσθαί σοι, ὁρῶντα τὴν αἰτίαν τῆς ἀλαζονείας; σὺ δὲ πολὺ φοβερὸν αὐτὸ ἐποίησας. ἔστω γὰρ, ἀπέτεμες τοῦ κακοδαίμονος Παφλαγόνος τὴν κεφαλὴν, τί καὶ κατέπηξας αὐτὴν ἐπὶ τῆς σαρίσσης, ὥστε σου καταρρεῖν τὸ αἷμα;

ΛΕΟΝΤ. Τοῦτο μιὰρον, ὡς ἀληθῶς, ὦ Χηνίδα, ἐπεὶ τὰ γε ἄλλα οὐ κακῶς συνεπέπλαστο. ἀπιδί δ' οὖν, καὶ πείσον αὐτὴν συγκαθευδήσουσαν.

tuisti, quatienda crista, & incredibilibus facinoribus enarandis. Ego vero statim videbam, quomodo expallescere, te adhuc illa de decurione narrante, & vultum mutaret, & perhorresceret, cum diffidisse te caput diceres.

Leont. Putabam, me amabiliorem illi visum iri. At tu insuper me, Chenida, perdidisti, subiicienda mihi illa pugna solitaria.

Chen. Nonne igitur oportebat tua adiuvere mendacia, cum tuae illius gloriationis causam viderem? Tu vero ita terribile illud fecisti. Esto enim. Abscideris caput misero Paphlagoni, quid etiam opus fuit hasta illud figere, ut sanguis in te deflueret?

Leont. Hoc re vera foedum, Chenida: nam reliqua non male erant conficta. Abi ergo, & illi persuade, mecum ut cubet,

ΧΗΝ. Λέγω οὖν ὡς ἐψεύσω ἅπαντα, γενναῖος αὐτῇ δοῖται βουλόμενος;

ΛΕΟΝΤ. Αἰσχρὸν, ὦ Χηνίδα.

ΧΗΝ. Καὶ μὴν οὐκ ἄλλως ἀφίκοιτο. ἐλοῦ τοίνυν θάτερον, ἢ μισεῖσθαι ἀριστεύς εἶναι δοκῶν, ἢ καθεύδειν μετὰ Ὑμνίδος, ἐψεύσθαι ὁμολογῶν.

ΛΕΟΝΤ. Χαλεπὰ μὲν ἄμΦω αἰροῦμαι δ' ὅμως τὴν Ὑμνίδα. ἄπιθι οὖν, καὶ λέγε, ὦ Χηνίδα, ἐψεύσθαι μὲν, μὴ πάντα δέ.

Chen. Dicam ergo, te mentitum esse omnia, cum fortis ipsi velles videri?

Leont. Turpe hoc, Chenida.

Chen. Verum aliter non venerit. Elige ergo alterutrum, ut aut odio illi sis cum viri fortis opinione, aut cum Hymnide cubes, mentitum te fassus.

Leont. Ambo quidem difficilia. Praeopto tamen Hymnidem. Abi ergo, &c, me mentitum esse, Chenida, dicito, non tamen omnia,

XIV.

ΔΩΡΙΩΝ ΚΑΙ ΜΥΡΤΑΛΗ.

ΔΩΡ. **Ν**ῦν με ἀποκλείεις, ὦ Μυρτάλη; νῦν, ὅτε πένης ἐγενόμην διὰ σέ; ὅτε δέ σοι τὰ τοσαῦτα ἐκόμιζον, ἐρώμενος, ἀνὴρ, δεσπότης, πάντ' ἦν ἐγώ. ἐπεὶ δ' ἐγὼ μὲν αὖτος ἤδη ἀκριβῶς, σὺ δὲ τὸν Βιθυνὸν ἔμπορον εὖρη-

DORIO ET MYRTALE.

Dor. **N**unc me excludis, Myrtale, nunc, postquam pauper per te factus sum? Cum vero tot tibi res afferrem, amatus, vir, dominus, omnia ego fui. Postquam vero ego iam plane exhaustus, tu vero amatorem Bithynum illum

κας ἐραστήν, ἀποκλείομαι μὲν ἐγὼ, καὶ πρὸ τῶν θυρῶν
ἔστηκα δακρύων, ὁ δὲ τῶν νυκτῶν Φιλεῖται, καὶ μόνος
ἔνδον ἐστὶ, καὶ πανιυχίζεται, καὶ κυεῖν Φῆς ἀπ' αὐτοῦ.

ΜΥΡΤ. Ταῦτά με ἀποπνίγει, Δωρίαν, καὶ μάλι-
στα ὅποτε λέγῃς ὡς πολλὰ ἔδωκας, καὶ πένης γε-
γένησαι δι' ἐμέ. λογισαὶ γοῦν ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς, ὅπα-
σα μοι ἐκόμισας.

ΔΩΡ. Εὐγε, ὦ Μυρτάλη, λογισάμεθα. ὑποδήμα-
τα ἐκ Σικυῶνος τὸ πρῶτον δύο δραχμῶν· τίθει δύο
δραχμάς.

ΜΥΡΤ. Ἄλλ' ἐκοιμήθης νύκτας δύο.

ΔΩΡ. Καὶ ὅποτε ἤκον ἐκ Συρίας, ἀλάβαστρον μύ-
ρου ἐκ Φοινίκης, δύο καὶ τοῦτο δραχμῶν, νῆ τὸν Ποσειδῶ.

ΜΥΡΤ. Ἐγὼ δέ σοι ἐκπλέοντι τὸ μικρὸν ἐκείνο χι-
τῶνιον, τὸ μέχρι τῶν μηρῶν, ὡς ἔχοις ἐρέττων, Ἐπιού-
ρου ταῦ προφρέως ἐκλαβομένου αὐτὸ παρ' ἡμῖν, ὅποτε
ἐκάβευδε παρ' ἐμοί. . . .

mercatores invenisti: ego excludor, & ad fores sto lacri-
mans; ille vero noctibus amatur, & solus intus est, &
pervigilia agit, & ex illo ferre te dicis iterum.

Myr. Ista me, Dorio, onerant, & maxime cum multa
te dedisse dicis, & pauperem propter me factum esse. Com-
puta enim ab initio inde omnia, quaecunque mihi attulisti.

Dor. Recte, Myrtale, computemus. Calceos e Sicyone
primum duarum drachmarum. Pone drachmas duas.

Myrt. Sed cubuisti apud me noctes duas.

Dor. Et cum venirem ex Syria, unguenti alabastrum e
Phoenice, duarum & hunc, ita me Neptunus, drachmarum.

Myrt. At ego tibi naviganti parvum illud amiculum, ad
femora modo pertinens, ut, dum remigas, haberes, quod
oblitus fuerat apud me Epiurus proreta, cum mecum cu-
buisset.

ΔΩΡ. Ἀπέλαβεν αὐτὸ γνωρίσας ὁ Ἐπίουρος πρῶν
 ἐν Σάμῳ μετὰ πολλῆς γε, ὦ θεοί, τῆς μάχης. κρόμ-
 μυα δὲ ἐκ Κύπρου, καὶ σαπέρας πέντε, καὶ πέρας
 τέσσαρας ὅποτε κατεπλεύσαμεν ἐκ Βοσπόρου, ἐκόμιστά
 σοι. τί οὖν; καὶ ἄρτους ὀκτὼ ναυτικούς ἐν γυργάθῳ
 ξηροὺς, καὶ ἰσχάδων βίκον ἐκ Καρίας, καὶ ὕστερον ἐκ
 Πατάρων σανδάλια ἐπίχρυσα, ὦ ἀχάριστε. καὶ τυρὸν
 ποτε μέμνημαι τὸν μέγαν ἐκ Γυθίου.

ΜΥΡΤ. Πέντε ἴσως δραχμῶν, ὦ Δωρίων, ταῦτα
 πάντα.

ΔΩΡ. ὦ Μυρτάλη, ἕσα ναύτης ἄνθρωπος ἐδυνά-
 μην, μισθοῦ ἐπιπλέων· νῦν γὰρ ἤδη τοίχου ἄρχω τοῦ
 δεξιοῦ, καὶ σὺ ἡμῶν ὑπεροῤῃς; πρῶν δὲ ὅποτε Ἀφρο-
 δίσια ἦν, οὐχὶ δραχμὴν ἔθηκε πρὸς τοῖν ποδοῖν Ἀφρο-
 δίτης σοῦ ἔνεκεν ἀργυρᾶν, καὶ πάλιν τῇ μητρὶ εἰς ὑπο-
 δήματα δύο δραχμαῖς, καὶ Λυδῇ ταύτῃ πολλάκις εἰς
 ἢ Ἐπίουρος) Proprium nomen. G.

Dor. Abstulit illud agnitum Epiurus nuper in Samo, post
 multam, o Dii, rixam. Cepas autem ex Cypro & saper-
 das quinque, & percas quatuor, cum e Bosporo appelle-
 remus, tibi attuli. Quid ergo? & panes octo nauticos, in
 reticulo fittos, & ficuum orcam e Caria, & nuper e Pa-
 taris inaurata sandalia, ingrata mulier. Casei tandem recor-
 dor magni e Gythio.

Myrt. Quinque forte drachmarum ista, Dorio, omnia.

Dor. Quantum nempe, Myrtale, vir nauta potui, mer-
 cede conductus navigans. Nunc enim demum lateri remi-
 gum dextro praefectus sum: & tu nos contemnis? Nuper
 vero Aphrodisiis, nonne drachmam posui tua causa ad pe-
 des Veneris argenteam? & iterum matri tuae ad calceos
 drachmas duas: & huic Lydae saepe in manum nunc duo,

τὴν χεῖρα νῦν μὲν δύο, νῦν δὲ τέσσαρας ὀβολούς; ταῦτα πάντα συντεθέντα, οὐσία ναύτου ἀνδρὸς ἦν.

ΜΥΡΤ. Τὰ κρίμματα, καὶ οἱ σαπέροδαι, ὦ Δωρίων;

ΔΩΡ. Ναί· οὐ γὰρ εἶχαν πλείω κομίζεин, οὐ γὰρ αὖ ἤρεττον, εἶγε πλουτῶν ἐτύγχανον· τῇ μητρὶ δὲ οὐδὲ κεφαλίδα μίαν σκοροῶδου ἐκόμισα πώποτε· ἠδέως δ' αὖ ἔμαθον ἅ τινά σοι παρὰ τοῦ Βιθυνοῦ τὰ δῶρα.

ΜΥΡΤ. Τοῦτ' πρῶτον ἄρ᾽ εἰς τὸ χιτῶνιον; ἐκεῖνος ἐπρίατο, καὶ τὸν ὄρμον τὸν παχύτερον.

ΔΩΡ. Ἐκεῖνος; ἤδειν γάρ σε πάλαι ἔχουσιν.

ΜΥΡΤ. Ἄλλ' ὃν ἤδεις, πολὺ λεπτότερος ἦν, καὶ σμαράγδους οὐκ εἶχε. καὶ ἐλλόβια ταυτὶ, καὶ δάπιδαι· καὶ πρῶν δύο μνᾶς· καὶ τὸ ἐνοίκιον κατέβαλεν ὑπὲρ ἡμῶν, οὐ σάνδαλα Παταρικὰ, καὶ τυρὸν Γυθιακόν, καὶ ΦληνάΦους.

ΔΩΡ. Ἀλλὰ ἐκεῖνο οὐ λέγεις, οἷα ὄντι συγκαθεύ-

nunc autem tres obolos. Haec omnia in summam collecta, substantia nautae erat.

Myrt. Cepae & saperdae, Dorio?

Dor. Omnino: nec enim plura, quae afferrem, habui: nempe nec navigarem, si dives essem. Matri vero neque caput allii unquam attuli. Lubenter autem sciam, quanam tibi a Bithyno munera venerint.

Myrt. Hanc primum vides tunicam? Ille emit, & monile hoc crassius.

Dor. Ille? Quin olim te habuisse, novi.

Myrt. Quin, quod tu vidisti, multo erat tenuius, & Smaragdus non habuit: tum emit in aures hasce, & tape-tem: & nuper minas duas, & domus mercedem solvit pro nobis; non sandalia de Patariis, & caseum Gythiacum, & id genus nugas.

Dor. Sed illud non dicis, quali cum homine cubes? uxore

δεῖς αὐτῶ; ἔτη μὲν ὑπὲρ τὰ πενήτηκοντα πάντως ἀνα-
 Φαλαντίας, καὶ τὴν χοροῖαν οἷος κάραβος· οὐδὲ τοὺς
 ἑδόντας αὐτοῦ ὄρας; αἱ μὲν γὰρ χάριτες, ὦ Διοσκόρω,
 πολλαὶ, καὶ μάλιστα ὁπόταν αἴῃ, καὶ ἄβρος εἶναι θέ-
 λη, ὅνος αὐτολυρίζων Φασίν. ἀλλὰ ὄναιο αὐτοῦ, ἀξία
 γε οὔσα, καὶ γένοιτο ὑμῖν παιδίον ὅμοιον τῷ πατρὶ,
 ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς εὐρήσω Δελφίδα, ἢ Κυμβάλιον τινα
 τῶν κατ' ἐμὲ, ἢ τὴν γείτονα ἡμῶν τὴν αὐλητρίδα, ἢ
 πάντως τινά. δάπιδας δὲ, καὶ ὄρμους, καὶ διμναῖα μι-
 σθώματα, οὐ πάντες ἔχομεν.

ΜΥΡΤ. ὦ μακαρία ἐκείνη, ἢ τις ἐραστὴν σε, ὦ
 Δωρίων, ἔξει, κρόμμια γὰρ αὐτῇ οἴσεις ἐκ Κύπρου,
 καὶ τυρὸν, ὅταν ἐκ Γυθίου καταπλέης.

3 ὦ Διοσκόρω) Ὡς ταύτης τοῦ 9 Δάπιδος) Τάπητις. παρὰ τὴν
 Διοσκόρου καλεῖ. οὗτοι γὰρ σω- ἐν Δαπίδι στράγγιςται. V.
 κηρες ἐλέγοντο τοῖς πλούσι. V.

rem duxit: supra quinquaginta omnino natus est, recal-
 vaster, & colore instar scarabaei. Neque dentes illius vi-
 des? Nam gratiae, boni Dioscuri! illius multae, praefer-
 tim cum canit & bellus esse vult, asinus ad lyram, aiunt.
 Sed fruaris illo; digna quidem es: & nascatur vobis puer
 patri similis. Ego vero & ipse inveniam Delphidem, aut
 Cymbalium quandam, mei ordinis mulierculam, aut vici-
 nam nostram tibicinam, aut aliquam omnino. Tapetes ve-
 ro, & monilia, & binarum minarum mercedes, non omnes
 habemus.

Myrt. Beatam illam, quae amatorem te habebit, Do-
 rio! Cepas enim illi afferes ex Cypro, & caseum, cum
 redibis e Gythio.

ΚΟΧΛΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΙΣ.

ΚΟΧΛ. **Τ**Ι δακρύεις, ὦ Παρθενί, ἢ πόθεν κατεαγόμενος τοὺς αὐλοὺς Φέρεις;

ΠΑΡΘ. Ὁ στρατιώτης ὁ Αἰτωλὸς ὁ μέγας, ὁ Κροκάλης ἐρῶν, ἐρράπισέ με, αὐλήσασαν εὐρὼν παρὰ τῇ Κροκάλῃ, ὑπὸ τοῦ ἀντεραστοῦ αὐτοῦ Γόργου μεμισθωμένην, καὶ τοὺς τε αὐλοὺς μου συνέτριψε, καὶ τὴν τράπεζαν μεταξὺ δειπνούντων ἀνέτριψε, καὶ τὸν κρατῆρα ἐξέχεεν ἐπεισπαίσας· καὶ τὸν μὲν ἀγροῦνον ἐκείνον τὸν Γόργον ἀπὸ τοῦ συμποσίου κατασπάσας τῶν τριχῶν, ἔπαιον περιστάντες αὐτὸς τε ὁ στρατιώτης, (Δεινόμαχος, οἶμαι, καλεῖται) καὶ ὁ συστρατιώτης αὐτοῦ. ὥς τε οὐκ οἶδα εἰ βιώσεται ὁ ἄνθρωπος, ὦ Κοχλί, αἰμά

9 Ἐπισπισσῶν) Γραι. ἐπεισπίσας. G. Lege ἐπεισπαίσας. Hoc addiderat Solan. continuo, adeo-

que dubie, num a se, an id in G. invenerit.

COCHLIS ET PARTHENIS.

Cochl. **Q**UID ploras, Parthenis, aut unde fractas fers tibias?

Parth. Miles Aetolus, ille magnus amator Crocalae pul-
favit me, cum deprehendisset tibiis canentem apud Croca-
len, conductam a rivali ipsius Gorgo, & tibias mihi fre-
git, & mensam inter coenandum evertit, & craterem ir-
ruens effudit. Et rusticum illum Gorgon de convivio de-
tractum crinibus, pulsarunt circumstantes tum ipse miles,
Dinomachus, puto, vocatur, tum illius commilito, ut ne-
sciam, viverene homo possit, mea Cochlis. Nam copiosus

τε γὰρ ἐρρύη πολὺ ἀπὸ τῶν ρινῶν, καὶ τὸ πρόσωπον ὅλον ἐξώδηκεν αὐτοῦ, καὶ πελιδνὸν ἐστίν.

ΚΟΧΛ. Ἐμάνη ὁ ἄνθρωπος, ἡ μέθη τις ἦν καὶ παρ-
οινία τὸ πρᾶγμα;

ΠΑΡΘ. Ζηλοτυπία τις, ὦ Κοχλὶ, καὶ ἔρως ἔκτο-
πος· ἡ Κροκάλῃ δέ, οἶμαι, δύο τάλαντα αἰτήσασα, εἰ
βούλεται μόνος ἔχειν αὐτήν· ἐπεὶ μὴ ἐδίδου ὁ Δεινόμα-
χος, ἐκεῖνον μὲν ἀπέκλεισεν ἥκοντα, προσαρράξασά γε
αὐτῷ τὰς θύρας, ὥς ἐλέγετο· τὸν Γόργον δὲ Οἰνοέα
τινὰ γεωργὸν εὐπορον ἐκ πολλοῦ ἐρῶντα, καὶ χρηστὸν
ἄνθρωπον προσιεμένη, ἔπινε μετ' αὐτοῦ, καὶ μὲν παρέλα-
βεν αὐλήσουσαν παρ' αὐτοῖς. ἤδη δὲ προχωροῦντος τοῦ
πότου, ἐγὼ μὲν ὑπέκρεκόν τι τῶν Λυδίων, ὁ γεωργὸς
δὲ ἤδη ἀνίστατο ὀρχησόμενος· ἡ Κροκάλῃ δὲ ἐκρότει, καὶ
πάντα ἦν ἡδέα· ἐν τούτῳ δὲ κτύπος ἠκούετο, καὶ βοή,
καὶ ἡ αὐλὸς ἠράσσετο, καὶ μετὰ μικρὸν ἐπεισέπαισαν

de naribus profluxit sanguis, & facies illius tota intumuit
& livida est.

Cochl. Furitne homo, an ebrietas erat & vinolenta in-
fania?

Parth. Zelotypia quaedam, Cochlis, & amor immode-
ratus. Crocale autem duo, puto, talenta cum postulasset,
si solus habere ipsam vellet, non dante Dinomacho, il-
lum exclusit venientem, impaeta, ut dicebatur, illi ianua.
Gorgum vero, Oenoënsem quendam rusticum divitem,
suum olim amatorem, & bonum virum, admisit, quicum
biberet, me quoque ad canendum adhibita. Iam vero pro-
cesserat compotatio: ego Lydium quoddam sonabam: fal-
tandi causa iam surgere parabat, plaudente Crocale, rusti-
cus: laeta erant omnia; cum tibi subito exauditur tumult-
us & clamor, & aulae porta effringitur. Et paulo post

ὅσον ὄντων νεανίσκοι μάλα κάρτεροί· καὶ ὁ Μεγαρεὺς ἐν αὐτοῖς· εὐθύς οὖν ἀνέτέτραπτο πάντα, καὶ ὁ Γόργος· ὥσπερ ἔφην, ἐπαίετο, καὶ ἐπατεῖτο χαμαὶ κείμενος. ἡ Κροκάλῃ δέ, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἔφθη ὑπεκφυγοῦσα παρὰ τὴν γείτονα Θεσπιάδα. ἐμὲ δὲ ραπίσας ὁ Δεινόμαχος, Ἐκφθείρου, Φησί, κατεαγότας μοι τοὺς αὐλοὺς προσρίψας. καὶ νῦν ἀποτρέχω Φράσουσα ταῦτα τῷ δεσπότη· ἀπέρχεται δὲ καὶ ὁ γεωργὸς οἰόμενός τινος Φίλους τῶν ἀστικῶν, οἱ παραδώσουσι τοῖς πρυτανεῦσι τὸν Μεγαρέα.

ΚΟΧΛ. Ταῦτ' ἐστὶν ἀπολαῦσαι τῶν στρατιωτικῶν τούτων ἐρώτων, πληγὰς καὶ δίκας· τὰ δὲ ἄλλα ἡγεμόνες εἶναι καὶ χιλιάρχοι λέγοντες, ἢν τι δοῦναι δέη, Περίμεινον, Φασί, τὴν σύνταξιν, ἔστ' ἂν ἀπολαύω τῆς μισθοφορᾶς, καὶ ποιήσω πάντα. ἐπιτριβείην δ' οὖν ἀλαζόνες ὄντες· ἔγωγ' οὖν εὖ ποιῶ, μὴ προσιεμένη αὐτοὺς τὸ παράπαν· ἀλτὺς τις ἐμοὶ γένοιτο, ἢ ναύτης, ἢ

irruunt octo iuvenes sane robusti, & inter illos iste Megarensis. Statim ergo everfa omnia, Gorgos ipse, uti dixi, pulsatus, & humi iacens conculcatus est. Crocale, nescio quomodo, fuga se ad vicinam Thespiadem subduxerat. Me vero colaphis caesam Dinomachus iubet in malam rem abire, & cum dicto impingit mihi fractas tibias: & nunc aufugio, nuntiatura haec meo hero. Abit vero etiam rusticus, urbanos quosdam amicos visurus, qui tradam Megarensē magistratibus.

Cochl. Isti fructus amorum istorum militarium, plagae & lites. Ceterum duces se ac tribunos cum dicant, si quid dandum sit, *Exspecta*, aiunt. *collectionem tributi militaris, dum stipendium percipiam, & faciam omnia*. Male pereant igitur superbi impostores. Recte sane ego istos omnino non admitto. Piscator mihi aliquis obtingat, aut nauta, aut ru-

γεωργὸς ἰσότημος, κολακεύειν εἰδὼς μικρὰ, καὶ κομίζων πολλά· οἱ δὲ τοὺς λόφους ἐπιστείοντες οὗτοι, καὶ μάχας διηγούμενοι, ψόφοι, ὦ Παρθενί.

sticus, aequus homo, parum adulandi gnarus, & multum afferens. At isti, qui suas cristas quatiunt, & enarrant pugnas, *inanis sunt*, Parthenis mea, strepitus.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΓΡΙΝΟΥ ΤΕΛΕΥΤΗΣ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΡΟΝΙΩ ΕΤ ΠΡΑΤΤΕΙΝ.

Ἰ **Ο** ΚΑΚΟΔΑΙΜΩΝ Περεγρίνος, ἡ (ὡς αὐτὸς ἔχαιρεν ὀνομάζων ἑαυτὸν) Πρωτεύς, αὐτὸ δὴ ἐκείνο τὸ τοῦ Ὀμηρικοῦ Πρωτέως ἔπαθεν· ἅπαντα γὰρ δόξης ἕνεκα γενόμενος, καὶ μυρίας τροπὰς τραπόμενος, τὰ τελευταῖα ταῦτα καὶ πῦρ ἐγένετο· τοσούτῳ ἄρα τῷ ἔρωτι τῆς δόξης εἵχετο. καὶ νῦν ἐκείνος ἀπηνθράκωται σοι ὁ βέλτιστος κατὰ τὸν Ἐμπεδοκλέα, παρ' ὅσον ὁ μὲν καὶ διαλαβεῖν ἐπειράβη ἐμβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τοὺς κρατῆρας· ὁ δὲ γεννάδας οὗτος τὴν πολυανθρωποτάτην τῶν Ἑλληνικῶν

1 ΠΕΡΕΓΡ.) Peregrini meminit in *Demonastis* vita, & in frequenti sermone. In hoc Dialogo Christianum nomen taxatur, quemadmodum etiam in *Philoparis*. Sed ille sermo alterius, quam Luciani, esse videtur. *Peregrinum* Gellius se Athenis vidisse ait, qui postea cognominatus est *Proteus*.

L. XII, c. 11, virum gravem & constantem vocat. Immo meminit & *Ammianus Marcellinus* L. XXIX, de qua eius morte ait, eum Olympiis quinquennali spectaculo, pyra, quam sibi substruxerat, incensa, interiisse. Vocat ter *Protea*. G.

DE MORTE PEREGRINI.

LUCIANUS CRONIO SALUTEM.

INFELIX ille Peregrinus, aut, ut ipse nominare se gaudebat, Proteus, ipsum illud Homericum Protei fatum subiit: gloriae enim causa cum fuisset omnia, & in mille se formas vertisset, denique etiam in ignem abiit; tanto nempe gloriae amore tenebatur. Iamque in carbones tibi vir optimus versus est Empedoclis exemplo, nisi quod ille effugere hominum oculos voluit, cum in crateras ipse se iuiceret; at hic generosus homo, observata celebritatum

πανηγύρεων τηρήσας, πυρὰν ὅτι μεγίστην νήσας ἐνεπή-
 ῃσεν, ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, καὶ λόγους τινὰς ὑπὲρ
 τούτου εἰπὼν πρὸς τοὺς Ἕλληνας, οὐ πρὸ πολλῶν ἡμε-
 ρῶν τοῦ τολμήματος. Πολλὰ τείνυν δοκῶ μοι ὁρᾶν σε 2
 γελῶντα ἐπὶ τῇ κορύζῃ τοῦ γέροντος· μᾶλλον δὲ καὶ
 ἀκούω βοῶντος, οἷά σε εἰκὸς βοᾶν, ὡς τῆς ἀβελτηρίας,
 ὡς τῆς δοξοκοπίας, ὡς τῶν ἄλλων, ἃ λέγειν εἰώβαμεν περὶ
 αὐτῶν. σὺ μὲν οὖν πόρρω ταῦτα, καὶ μακρῶ ἀσφαλές-
 στερον. ἐγὼ δὲ παρὰ τὸ πῦρ αὐτὸ, καὶ ἔτι πρότερον ἐν
 πολλῶ πληθεὶ τῶν ἀκροατῶν εἶπον αὐτά· ἐνίων μὲν ἀχθο-
 μένων, ὅσοι ἐθαύμαζον τὴν ἀπόνοιαν τοῦ γέροντος. ἦσαν
 δὲ τινες, οἱ καὶ αὐτοὶ ἐγγέλων ἐπ' αὐτῶ, ἀλλ' ὀλίγου
 δεῖν, ὑπὸ τῶν Κυνικῶν ἐγὼ σοι διεσπασθῆναι, ὥσπερ ὁ
 Ἀκταίων ὑπὸ τῶν κυνῶν, ἢ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ ὁ Πενθεὺς
 ὑπὸ τῶν Μαινάδων. Ἡ δὲ πᾶσα τοῦ δράματος δια- 3
 σκευὴ, ταῦτάδε ἦν· τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα οἷός γε ἦν, καὶ

1 Νήσας } Σπερσίτας. G.

16 Τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα } Οὐχ

ἔτι ποιητὴς ἦν Περειγρίτος, διὰ τοῦτο

ποιητὴν τὸν αὐτὸν καλεῖ. ἀλλ' ἔπει-

ὕη τραγικὸν τι πρᾶγμα διεύρη-
 σται μεγάλως συμφερέας αἰτίων ταῦ-

Graecarum frequentissima, rogo exstructo maximo, tot
 testibus infiliit, cum rationem consilii sui non multis ante
 ipsum factum diebus apud Graecos reddidisset. Quare te
 videre mihi videor multum ridentem obefas viri senis na-
 res: vel potius audire clamantem, vah ineptias! vah ae-
 rumnosam gloriae cupiditatem! vah reliqua, quae dicere
 de talibus solemus. Ac tu quidem e longinquo ista & mul-
 to securius: at ego apud ipsum ignem, & prius adhuc in
 magna audientium multitudine ista dixi, graviter ferenti-
 bus quibusdam, quotquot amentiam senis admirarentur.
 Erant autem, qui & ipsi illum riderent. Sed parum ab-
 fuit, quin discerptus tibi fuisset a Cynicis, ut a canibus
 Actaeon, aut ipsius Pentheus consobrinus a Maenadibus.
 Torus autem actionis apparatus hic fuit. Ipsum auctorem

ἡλικα ἔτραγώδει παρ' ὅλον τὸν βίον, ὑπὲρ τὸν Σοφοκλέα, καὶ τὸν Αἰσχύλον. ἐγὼ δ' ἐπεὶ τάχιστα εἰς τὴν Ἥλιν ἀφικόμεν, διὰ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν ἐπήκουον ἅμα Κυνικοῦ τινος, μεγάλη καὶ τραχεῖα τῇ Φωνῇ τὰ συνήθη ταῦτα, καὶ ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν ἐπιβωαμένου, καὶ ἅπασιν ἀπαξάπλως λοιδορουμένου, εἴτα κατέληξεν αὐτῷ ἡ βοή ἐς τὸν Πρωτέα· καὶ ὡς ἂν οἷός τε ὦ, πειράσομαί σοι αὐτὰ ἐκεῖνα ἀπομνημονεῦσαι, ὡς ἐλέγετο. σὺ δὲ γνωριεῖς δηλαδὴ, πολλάκις αὐτοῖς παρα-
 4 στας βοῶσι. Πρωτέα γάρ τις, ἔφη, κενόδοξον τολμᾷ λέγειν, ὦ γῆ, καὶ ἥλιε, καὶ ποταμοὶ, καὶ θάλαττα, καὶ πατρῶε Ἡράκλεις; Πρωτέα, τὸν ἐν Συρίᾳ δεβέντα, τὸν τῇ πατρίδι ἀνέντα πεντακισχίλια τάλαντα, τὸν ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων πόλεως ἐκβληθέντα, τὸν τοῦ Ἡλίου ἐπισημότερον, τὸν ἀνταγωνίσασθαι καὶ αὐτῷ τῷ Ὀλυμπίῳ δυνάμενον. ἀλλ' ὅτι διὰ πυρὸς ἐξάγειν τοῦ βίου τῷ, καὶ οἷα οἱ τραγωδιοποιοὶ γράφουσι· διὰ τοῦτο καὶ διασκευῆς ἐμνημόνευσε σκητικοῦ πράγματος, καὶ αὐτὸ ποιητὴς εἶπαι, ὅς τισι αὐτὸς τραγωδίας εἰσαγωγή. V.

fabulae nostri, qualis fuerit, quasque tota vita dederit Tragoedias, supra Sophoclem & Aeschylum. Ego vero cum primum veni in Elidem, statim audiebam per Gymnasium illorum Cynicum quendam, magna atque aspera voce, consueta illa, & istam de trivio virtutem inclamantem, maledicentemque simpliciter omnibus. Tum exibat illi clamor in Proteum: & quantum potero, studebo ipsa tibi illa, uti prolata sunt, referre. Tu vero agnosces nimirum, qui saepe clamantibus addititeris. Proteum ergo, inquit, vanae cupidum gloriae dicere quisquam audet? o terra, & sol, & flumina, & mare, & familiaris Hercules! Proteum illum vincitum in Syria, illum condonantem patriae suae quinquies mille talenta? illum Romanorum urbe eiectum, sole illum insigniorem, illum, qui cum ipso certare possit Olympio. Sed quod

διέγνωκεν ἑαυτὸν, εἰς κενοδοξίαν τινὲς τοῦτο ἀναφέρει-
 σιν. οὐ γὰρ Ἡρακλῆς οὕτως; οὐ γὰρ Ἀσκληπίος καὶ
 Διόνυσος κεραυνῶ; οὐ γὰρ τὰ τελευταῖα Ἐμπεδοκλῆς
 εἰς τοὺς κρατῆρας; Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Θεαγένης, 5
 (τοῦτο γὰρ ὁ κεκραγὼς ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο) ἡρόμην τινὰ
 τῶν παρεστώτων, τί βούλεται τὸ περὶ τοῦ πυρὸς, ἢ τί
 Ἡρακλῆς καὶ Ἐμπεδοκλῆς πρὸς τὸν Πρωτέα; ὁ δὲ,
 Οὐκ εἰς μακρὰν, ἔφη, καύσει ἑαυτὸν ὁ Πρωτεὺς Ὀ-
 λυμπιάσι. Πῶς, ἔφην, ἢ τίνος ἕνεκα; εἶτα ὁ μὲν ἐπει-
 ράτο λέγειν ἐβόα δὲ ὁ Κυνικός, ὥστε ἀμήχανον ἦν ἄλ-
 λου ἀκούειν. ἐπήκουον οὖν τὰ λοιπὰ, ἐπαντλοῦντος αὐ-
 τοῦ, καὶ θαυμαστάς τινας ὑπερβολὰς διεξιόντος κατὰ
 τοῦ Πρωτέως· τὸν μὲν γὰρ Σινωπέα, ἢ τὸν διδάσκαλον
 αὐτοῦ Ἀντισθένη, οὐδὲ παραβάλλειν ἤξιον αὐτῶ, ἀλλ'
 οὐδὲ τὸν Σωκράτη αὐτόν· ἐκάλει δὲ τὸν Δία ἐπὶ τὴν
 ἀμίλλαν. εἶτα μέντοι ἔδοξεν αὐτῷ ἴσους πῶς φυλάξαι

per ignem educere se de vita decrevit, ad vanam gloriam nonnulli hoc referunt. Nonne enim sic Hercules? Non enim Aesculapius ac Bacchus fulmine? Non enim ultima aetate in crateras Empedocles? Cum vero dixisset ista Theagenes, (hoc enim clamoroso illi nomen erat) interrogo adstantium aliquem, Quid vellet sibi illud de igne, aut quid ad Proteum Hercules atque Empedocles? Ille, Non ita multo post, inquit, cretabit se ipse Proteus Olympius. Quomodo, inquam, aut, quae de causa? Tum ille respondere parabat: clamabat autem Cynicus, ut alium exaudire non posses. Audivi igitur profundentem reliqua, & admirabiles quosdam dicendi excessus de Proteo proferentem. Nam Sinopensem illum, aut illius magistrum Antisthenem, ne comparare quidem illi dignabatur, sed nec ipsum Socratem: Iovem potius ad certamen illud provocabat. Deinde tamen visum illi est aequo aliquatenus fastigio utrumque servare, atque ita ora-

- 6 αὐτοὺς, καὶ οὕτω κατέπαυσε τὸν λόγον· Δύο γὰρ ταῦτα, ἔφη, ὁ βίος ἄριστα δημιουργήματα ἐθεάσατο, τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον, καὶ Πρωτέα· πλάσται δὲ καὶ τεχνίται, τοῦ μὲν Φειδίας, τοῦ δὲ ἡ Φύσις· ἀλλὰ νῦν ἐξ ἀνθρώπων εἰς θεοὺς τὸ ἄγαλμα τοῦτο οἰχήσεται, ὀχούμενον ἐπὶ τοῦ πυρὸς, ὀρφανούς ἡμᾶς καταλιπόν. ταῦτα ξὺν πολλῶ ἰδρῶτι διεξελθὼν, ἐδάκρυε μάλα γελοίως, καὶ τὰς τρίχας ἐτίλλετο, ὑποφειδόμενος μὴ πάνυ ἔλκειν, καὶ τέλος ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μεταξὺ τῶν
- 7 Κυνικῶν τινες, παραμυθούμενοι. Μετὰ δὲ τοῦτον ἄλλος εὐθύς ἀναβαίνει, οὐ περιμείνας διαλυθῆναι τὸ πλῆθος, ἀλλὰ ἐπ' αἰδομένοις τοῖς προτέροις ἱερείοις ἐπέχει τῶν σπονδῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ πολὺ ἐγέλα, καὶ δῆλος ἦν νεϊόθεν αὐτὸ δρῶν· εἴτα ἤρξατο ὥδέ πως· ἐπεὶ ὁ κατὰ-
 ρατος Θεαγένης τέλος τῶν μισαρωτάτων αὐτοῦ λόγων τὰ Ἡρακλείτου δάκρυα ἐποιήσατο, ἐγὼ κατὰ τὸ ἐναντίον ἀπὸ τοῦ Δημοκρίτου γέλωτος ἄρξομαι· καὶ αὖθις ἐγέ-

tionem finiit: *Haec nempe duo*, inquit, *opera praestantissima spectavit orbis, Olympium Iovem & Proteum. Fictores & artifices alterius Phidias, alterius vero natura. At nunc de hominibus ad Deos hoc simulacrum abibit, investum igni, nobis relictis orphanis. Ista multo cum sudore ubi pronuntiaffet, ploravit ridicule, & crines sibi vellit, aliquantum tamen parcens, ne nimis traheret. Tandem gannientem adhuc Cynicum quidam velut consolantes abducunt. Post hunc vero alius statim escendit, dilabi multitudinem non passus, sed ardentibus adhuc prioribus extis infundens libamina. Ac primo quidem multum risit, quod ex imis illum praecordiis facere, appareret. Tum ita fere exorsus est: Quandoquidem execrabilis ille iste Theagenes finem impuriſſimae orationis suae Heracliti fecit lacrimas; ego e contrario a Democriti risu incipiam, & denuo risit tantum, ut etiam nostrum plu-*

λα ἐπιπολὺ, ὥστε καὶ ἡμῶν τοὺς πολλοὺς ἐπὶ τὸ ὅμοιον
ἐπεσπάσατο. Εἴτα ἐπιστρέψας ἑαυτὸν, Ἦ τί γὰρ ἄλ- 8
λο, ἔφη, ὦ ἄνδρες, χρὴ ποιεῖν ἀκούοντας μὲν αὐτῷ γε-
λοίων ῥήσεων, ὁρῶντας δὲ ἄνδρας γέροντας δοξαρίου
καταπτύστου ἔνεκα, μονανουχὶ κυβιστῶντας ἐν τῷ μέ-
σῳ; ὡς δὲ εἰδείητε οἷόν τι τὸ ἄγαλμά ἐστι τὸ καυθισό-
μενον, ἀκούσατέ μου, ἐξ ἀρχῆς παραφυλάξαντος τὴν
γνώμην αὐτοῦ, καὶ τὸν βίον ἐπιτηρήσαντος ἔνια δὲ παρὰ
τῶν πολιτῶν αὐτοῦ ἐπυνθανόμην, καὶ οἷς ἀνάγκη ἦν
ἀκριβῶς εἰδέναι αὐτόν. Τὸ γὰρ τῆς φύσεως τοῦτο πλά- 9
σμα καὶ δημιουργημα, ὃ τοῦ Πολυκλείτου κανὼν, ἐπεὶ
εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξατο, ἐν Ἀρμενίᾳ μοιχεύων ἀλοὺς,
μάλα πολλὰς πληγὰς ἔλαβε, καὶ τέλος κατὰ τοῦ τέ-
γους ἀλόμενος διέφυγε, ραφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμέ-
νος· εἴτα μεираκιὸν τι ὠραῖον διαφθείρας, τρισχιλίῳ
ἐξωνήσατο παρὰ τῶν γονέων τοῦ παιδὸς, πενήτων ὄντων,

5 Κυβιστῶντας) Κυβιστόντας. G.
lege κολυμβῶντας.

14 Διέφυγε, ραφανίδι) Τοὺς μοι-
χοὺς γὰρ τοιαύτης ἀποτίνειν τοῖς

παλαιοῖς ἔθος ποιεῖν. ἔπ' αὐτὸν γὰρ ἔλαβον
μετὰ πολλὰς πὰς ἄλλας, τελευτῶν-
τες, ραφανίδα τῇ πυγῇ τοῦ μοιχοῦ
πάνυ ἄδραν ἐνεῖρον. V.

res ad risus societatem pertraheret. Dein se convertens,
Aut quid enim aliud, inquit, viri, faciendum est, ubi audimus
distiones adeo ridiculas, videmus autem viros senes despuendae
cuiusdam gloriolae causa tantum non saltare in carpit in publi-
co? Ut autem sciaſis, quale simulacrum sit iam comburendum,
me audite, qui diligenter observavi illius animum, & vitam ex-
ploravi: quaedam vero de civibus istius exquirendo cognovi, iſſ-
que, qui necessitate quadam recte istum nosse debebant. Hoc enim
ſictum naturae manibus simulacrum, hic Polycleti canon, cum
ad virilem aetatem perveniſſet, in Armenia deprehensus in adul-
terio plagas accepit sane multas, ac tandem saltu de tegulis ef-
fugit, obturatum raphano podicem auferens. Deinde adolescen-
tulum formosum cum corrupiſſet, tribus millibus redemit se a

- 10 μὴ ἐπὶ τὸν ἀρμωστὴν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας. Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἑάσειν μοι δοκῶ πηλὸς γὰρ ἔτι ἀπλαστός ἦν, καὶ οὐδέπω ἐντελὲς ἀγάλμα ἡμῖν ἐδεδημιούργητο, ἀ δὲ τὸν πατέρα ἑώρασε, καὶ πάνυ ἀκούσαι ἄξιον, καί-
 τοι πάντες ἴστε, καὶ ἀκηκόατε ὡς ἀπέπνιξε τὸν γέρον-
 τα, οὐκ ἀνασχόμενος αὐτὸν ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη ἤδη γη-
 ρῶντα. εἴτα ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο, Φυγὴν ἐαυ-
 τοῦ καταδικάσας ἐπλανᾶτο, ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων.
- 11 Ὅτεπερ καὶ τὴν θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστιανῶν ἐξέμαθε, περὶ τὴν Παλαιστίνην τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμ-
 ματεῦσιν αὐτῶν ξυγγενόμενος. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεῖ
 παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, προφήτης, καὶ θιασάρχης,
 καὶ ξυναγωγεὺς, καὶ πάντα μένος αὐτὸς ὢν. καὶ τῶν
 βιβλῶν τὰς μὲν ἐξηγεῖτο, καὶ διεσάφει, πολλὰς δὲ αὐ-
 τὸς καὶ ξυνέγραφε, καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν ἐκείνοι ἠγοῦντο.

9 θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χρι-
 στιαν.) θαυμαστὴ μὲν αὖν, ὡς μισρὴ;
 καὶ παντὸς ἐπίκαινα θαύματος· εἰ

καὶ σοὶ τυφλῶ ὄντι καὶ ἀλαζίνῃ τὸ
 κάλλος αὐτῆς ἀνεπίσκηπτοι καὶ
 ἀθῆατον. V.

parentibus pueri pauperculis, ne ad Praesidem Asiae deduceretur. Haec, & quae sunt in hoc genere, placet omittere: argilla enim adhuc erat informis, nondum inde perfectum nobis simulacrum effectum fuerat. Quae autem patri fecerit, audire omnino operae pretium est. Quamquam nostis omnes & audiistis, ut senem suffocaverit, non passus illum ultra sexaginta annos iam senescere. Deinde cum pervulgatum esset facinus, exsilio a se damnatus oberavit aliam alia terra permutans. Quo quidem tempore etiam admirabilem Christianorum sapientiam edidit, in Palaestina cum sacerdotibus illorum & scribis versatus. Et, quid multa? Brevis tempore, ut pueri iuxta se viderentur omnes, effecit, Propheta ipse, & chori illorum praesul, & concionator, & solus omnia. Ac librorum alios interpretatus est, ac declaravit, multos ipse conscripsit: itaque Dei instar ipsum habebant, & utebantur legis-

καὶ νομοθέτῃ ἐχρῶντο, καὶ προστάτῃ ἐπέγραφον. τὸν μέγαν γοῦν ἐκεῖνον ἔτι σέβουσιν ἄνθρωπον, τὸν ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἀνασκολοπισθέντα, ὅτι καινὴν ταύτην τε-
 λετήν εἰσήγαγεν εἰς τὸν βίον. Τότε δὴ καὶ συλληφθεὶς 12
 ἐπὶ τούτῳ ὁ Πρωτεύς, ἐνέπεσεν εἰς τὸ δεσμοκτήριον. ὅπερ
 καὶ αὐτὸ οὐ μικρὸν αὐτῷ ἄξιώμα περιεποίησε πρὸς τὸν
 ἐξῆς βίον, καὶ τὴν τερατείαν, καὶ δοξοκοπίαν, ὧν ἑρῶν
 ἐτύγχανεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἐδέδετο, οἱ Χριστιανὸι συμφορὰν
 ποιούμενοι τὸ πρᾶγμα, πάντα ἐκίνουν, ἑξαρπάσαι πει-
 ρώμενοι αὐτόν. εἴτ' ἐπεὶ τοῦτο ἦν ἀδύνατον, ἤγε ἄλλη
 θεραπεία πᾶσα οὐ παρέργως ἀλλὰ ζῆν σπουδῇ ἐγί-
 γνετο· καὶ ἔωθεν μὲν εὐθύς ἦν ὄραν παρὰ τῷ δεσμοκτήριῳ
 περιμένοντα γραῖδια, χήρας τινὰς, καὶ παιδία ὀρφανὰ·
 οἱ δὲ ἐν τέλει αὐτῶν καὶ συνεκάθευδον ἔνδον μετ' αὐτοῦ.
 διαφθείροντες τοὺς δεσμοφύλακας· εἴτα δέῖπνα ποικίλα
 εἰσεκομίζετο, καὶ λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν ἐλέγοντο, καὶ ὁ

2 Σέβουσι τὸν ἄνθρωπον) Τὸν ἀληθῆ θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, τὸν τοῦ παντός, ὃ λῆρε, ποιητήν. V.

latores, & suum scribebant antistitem. Nempe magnum illum ad-
 huc venerantur hominem, illum cruci in Palaestina, ob introdu-
 ctam in vitam haec mysteria, affixum. Tum quidem deprehensus eo
 in crimine Proteus in vincula coniectus est: quae ipsa res non
 parvam illi futurae vitae dignitatem conciliavit, & praestigia-
 rum gloriaeque studium, quae iam ante amabat. Cum igitur in
 vinculis esset, communem eam calamitatem rati Christiani, ni-
 hil intentatum relinquunt, ut illum eripiant. Deinde ubi hoc fieri
 non poterat, ministerium omne reliquum non obiter, sed summo
 studio peragebatur. Et mane quidem statim videres praesto esse
 ad carcerem vetulas, viduas quasdam & orphanos. Qui vero ho-
 noratiores illorum, ii etiam, corruptis carceris custodibus, intra
 apud istum pernoctabant. Deinde coenae inferebantur collaticiae,
 & sacri illorum libri recitabantur, & praeclarus ille Peregrinus

βέλτιστος Περεγρίνος (ἔτι γὰρ τοῦτο ἑκαλεῖτο) καινὸς
 13 Σωκράτης ὑπ' αὐτῶν ὠνομάζετο. Καὶ μὴν καὶ τῶν ἐν
 Ἀσίᾳ πόλεων ἐστὶν, ὧν ἤκόν τινες τῶν Χριστιανῶν
 στελλόντων ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, βοηθήσαντες, καὶ ξυναγο-
 ρεύσαντες, καὶ παραμυθησόμενοι τὸν ἄνδρα. ἀμήχανον
 δέ τι τὸ τάχος ἐπιδείκνυνται, ἐπειδὴν τι τοιοῦτον γένηται,
 δημόσιον. ἐν βραχεὶ γὰρ, ἀφειδοῦσι πάντων, καὶ δὴ καὶ
 τῷ Περεγρίνῳ πολλὰ τότε ἤκε χρήματα παρ' αὐτῶν
 ἐπὶ προφάσει τῶν δεσμῶν, καὶ προσοδὸν οὐ μικρὰν ταύ-
 την ἐποίησατο. πεπείκασι γὰρ αὐτοὺς οἱ κακοδαίμονες,
 τὸ μὲν ὅλον ἀθάνατοι ἔσεσθαι, καὶ βιώσεσθαι τὸν αἰὲ
 χρόνον. παρ' ὃ καὶ καταφρονοῦσι τοῦ θανάτου, καὶ
 ἐκόντες αὐτοὺς ἐπιδιδόασιν οἱ πολλοί. ἔπειτα δὲ ὁ νομο-
 θέτης ὁ πρῶτος ἔπεισεν αὐτοὺς, ὡς ἀδελφοὶ πάντες εἶεν
 ἀλλήλων· ἐπειδὴν ἅπαξ παραβάντες, θεοὺς μὲν τοὺς
 Ἑλληνικοὺς ἀπαρνήσωνται, τὸν δὲ ἀνεσκαλοπισμένον

15. Τοὺς Ἑλληνικοὺς ἀπαρνήσαν-
 ται) Μικρὰ κεφαλὴ, οὗς πρὸ βρα-
 χέως ἀετοὺς καὶ ταύρους καὶ χρυ-
 σοῦς θυσιῶν καὶ ὀρμῶν ἀξίους, καὶ
 μὴ καὶ τὸν ἄλλον ὃν κατέχουσιν ἄλλοι

περὶ τῶν Ἑλληνικῶν θεῶν, τῶν τοῦ
 τοιοῦτους οὐκ ἀξίους φησὶ παραβέ-
 σιναι. V.

16. Τὸν δὲ ἀνεσκαλοπισμένον) Οἷα
 ληραῖς, ὃ κατάρτε, κατὰ τοῦ σω-

(hoc enim adhuc eum nomine censebatur) novus ab illis diceba-
 tur Socrates. Quin etiam ex Asiaticis quibusdam urbibus, Chri-
 stianorum missu publico, venire quidam, adituri virum, & ad-
 vocati eius futuri, consalaturique. Incredibilem enim alacritatem
 ostendunt, si quid tale fiat publice. Ut enim breviter dicam, nul-
 li rei parcunt. Itaque etiam Peregrino tum multae ab illis venire
 vinculorum causa pecuniae, eumque reditum habuit sibi non me-
 diocrem. Persuaserunt enim sibi miseri, in universum quidem se
 futuros esse immortales, & perpetuo tempore victuros: unde etiam
 contemnunt mortem vulgo, suaeque se sponte occidendos praebent.
 Deinde vero primus illis legislator persuasit, omnes esse invi-
 cem fratres, postquam semel transgressi, Graecos Deos abnegave-
 rint, adoraverint autem affixum illum cruci suum Sophistam, et

ἐκείνον σοφιστὴν αὐτῶν προσκυνῶσι, καὶ κατὰ τοὺς ἐκείνου νόμους βιῶσι. καταφρονοῦσιν οὖν ἀπάντων ἐξίσης, καὶ κοινὰ ἡγοῦνται, ἄνευ τινὸς ἀκριβοῦς πίστεως τὰ τοιαῦτα παραδεξάμενοι. ἦν τοίνυν παρέλθῃ τις εἰς αὐτοὺς γόης, καὶ τεχνίτης ἄνθρωπος, καὶ πράγμασι χρῆσθαι δυνάμενος, αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐν βραχεῖ ἐγένετο, ιδιώταις ἀνθρώποις ἐγχανών. Πλὴν ἀλλ' ὁ 14

Περεγρίνος ἀφείδῃ ὑπὸ τοῦ τότε τῆς Συρίας ἀρχontos, ἀνδρὸς φιλοσοφία χαίροντος, ὃς συνεῖς τὴν ἀπόνοιαν αὐτοῦ, καὶ ὅτι δέξαιτ' ἂν ἀποθανεῖν, ὡς δόξαν ἐπὶ τούτῳ ἀπολίποι, ἀφῆκεν αὐτὸν, οὐδὲ τῆς κολάσεως ὑπολαβὼν ἄξιον. ὁ δὲ εἰς τὴν οἰκείαν ἐπανελθὼν, καταλαμβάνει τὸ περὶ τοῦ πατρῷου φόνου ἔτι φλεγμαῖνον, καὶ πολλοὺς τοὺς ἐπανατεινομένους τὴν κατηγορίαν. διήρπαστο δὲ τὰ πλεῖστα τῶν κτημάτων παρὰ τὴν ἀπαθῆμίαν αὐτοῦ, καὶ μόνοι ὑπελείποντο οἱ ἀγροὶ ὅσον εἰς πεντεκαί-

τῆρος Χριστοῦ; ὅς σε καὶ τούτου ἔτι καὶ, ἀθανάτω παιδῶσει κολάσει, ὅς παραβάτην, καὶ τὰ ἡμέτερα διασύροντα. ὡς τῆς ἀπείρατου συγχύσεως

καὶ βδελυρίας πάσης γεμούσης εὐτραπείας, μιᾶς, καὶ ἀκάθαρτης, ἀλλότριε τῆς ζωῆς, καὶ μέτοχε τῆς αἰωνίου κολάσεως. V.

que ex ipsius legibus vivant. Quare omnia reliqua aequae contempnunt, & arbitrantur communia, quae quidem nullo idoneo argumento receperunt. Si quis ergo ad illos veniat impostor, & callidus homo, & uti rebus qui sciat, illicet brevi statim tempore dives factus homines imperitos albis dantibus deridet. Verum Peregrinus ab eo, qui tum praesidebat Syriae, dimissus est, viro, qui philosophiam amaret, quique, intellecta ipsius amentia, eumque mortem optaturum, uti famam eo nomine relinqueret, hominem, ne dignum quidem poena ratus, dimisit. At ille in patriam reversus deprehendit flagrantem adhuc illam de patre interfecto famam, & multos accusationem intentantes. Verum etiam pleraeque ipsius opes per illam peregrinationem direptae fuerant, solis relictis agris

δεκα τάλαντα⁴ ἦν γὰρ ἡ πᾶσα οὐσία τριάκοντά που
 τάλαντων ἀξία, ἣν ὁ γέρον κατέλιπεν, οὐχ ὥσπερ ὁ
 παγγέλοιος Θεαγένης ἔλεγε, πεντακισχιλίων. τοσού-
 του γὰρ οὐδὲ ἡ πᾶσα τῶν Παριανῶν πόλις, πέντε σὺν
 αὐτῇ τὰς γειτνιώσας παραλαβοῦσα, πρᾶθει ἂν, αὐ-
 τοῖς ἀνθρώποις, καὶ βοσκήμασι, καὶ τῇ λοιπῇ παρα-
 15 σκευῇ. Ἄλλ' ἔτι γε ἡ κατηγορία καὶ τὸ ἔγκλημα θερ-
 μὸν ἦν, καὶ ἑώκει οὐκ εἰς μακρὰν ἐπαναστήσεσθαι τις
 αὐτῷ. καὶ μάλιστα ὁ δῆμος αὐτὸς ἡγανάκτει, χρηστὸν,
 ὡς ἔφασαν οἱ ἰδόντες, γέροντα πενθοῦντες, οὕτως ἀσε-
 βῶς ἀπολωλότα. ὁ δὲ σοφὸς οὗτος Πρωτεὺς πρὸς ἅπαν-
 τα ταῦτα σκέψασθε οἷόν τι ἐξεῦρε, καὶ ὅπως τὸν κίν-
 δυνον διέφυγε. παρελθὼν γὰρ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν
 Παριανῶν, (ἐκόμα δὲ ἤδη, καὶ τρίβωνα πιναρὸν ἡμπεί-
 χετο, καὶ πῆραν παρήρτητο, καὶ τὸ ξύλον· ἐν τῇ χειρὶ
 ἦν, καὶ ὅλως μάλα τραγικῶς ἐσκεύαστο.) τοιοῦτος οὖν

⁴ Τῶν Παριανῶν πόλις) Παριανὸς ὡς ἔοικεν Περειγῆτος, ἀπὸ Πάρου
 τῆς νήσου. V.

quindecim circiter talentorum. Tota enim, quam reliquerat senex,
 substantia, triginta forte talentorum fuerit; non quinquies mille,
 ut ridiculus iste dixit Theagenes. Tanti enim nec universa Pa-
 rianorum urbs, si vicinas sibi quinque alias assumat, forte ven-
 datur, ipsis cum hominibus, & pecudibus, & apparatu reliquo.
 Verumtamen accusatio illa & crimen adhuc calebat, videbatur-
 que futurum, ut non ita multo post aliquis contra illum consur-
 geret. Et maxime ipse indigne ferebat populus, bonum senem,
 uti dicebant, qui viderant, impie adeo perisse lugentes. At sa-
 piens iste Proteus ad haec omnia videte quid invenerit, & qua
 ratione effugerit periculum. Progreffus nempe in Parianorum con-
 cionem, (iam autem comam aluerat, & pallium induerat sordi-
 dum, & suspenderat peram, & in manu fustis erat, & tragicum
 omnino habitum sumserat.) Sic ergo in conspectum illorum prod-

ἐπιφανείς αὐτοῖς, ἀφείναι ἔφη τὴν οὐσίαν, ἣν ὁ μακα-
ρίτης πατὴρ αὐτῷ κατέλιπε, δημοσίαν εἶναι πᾶσαν. τοῦ-
το ὡς ἤκουσεν ὁ δῆμος, πένητες ἄνθρωποι, καὶ πρὸς δια-
νομᾶς κεχηγνότες, ἀνέκραγον εὐθύς ἕνα Φιλόσοφον, ἕνα
Φιλόπατριν, ἕνα Διογένηος καὶ Κράτητος ζηλωτὴν. οἱ δὲ
ἐχθροὶ ἐπεφίμωντο. καὶ εἴ τις ἐπιχειρήσειε μεμνησθαι
τοῦ φόνου, λίθοις εὐθύς ἐβάλλετο. Ἐξήκει οὖν τὸ δεύτερον 16
πλανησόμενος, ἱκανὰ ἐφόδια τοὺς Χριστιανοὺς ἔχων,
ὑφ' ὧν δορυφορούμενος, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν. καὶ χρό-
νον μὲν τινα οὕτως ἐβόσκετο. εἴτα παρανομήσας τι καὶ
ἐς ἐκείνους, (ᾧ φθῃ γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορ-
ρήτων αὐτοῖς) οὐκ ἔτι προσιεμένων αὐτῶν ἀπορούμενος,
ἐκ παλινωδίας ὥτετο δεῖν ἀπαιτεῖν παρὰ τῆς πόλεως τὰ
κτῆματα, καὶ γραμματεῖον ἐπιδούς, ἡξίου ταῦτα κο-
μίσασθαι, κελεύσαντος βασιλέως. εἴτα τῆς πόλεως

15 Εἴτα τῆς πόλεως ἀντιπροσβου-
σαμένης) Καὶ πᾶς, εἰ πατρολογίας
Περγρίνος, οὐκ ἀντιπεκλήθη παρὰ
τῶν Παριανῶν τῆς πατροκτονίας,
ἀπαιτουμένων τῶν διὰ τὴν πατρο-

κτονίαν, ὡς ἔφη, ἀφαιρῶν τούτοις
ἀγρῶν; ἀλλ' εἰς πάντας συκοφαι-
τεῖς, πάσης ἀρετῆς σκῆπτρα, καὶ
διαβολοῦ. V.

iens, *permittere se ait, ut universa patris sui felicitis memoriae substantia sit publica. Hoc ut populus audivit, homines pauperes & inhiantes largitionibus, statim exclamant, Unum sapientiae, unum patriae amatorem! unum Diogenis & Cratetis aemulum! Inimicis autem os iam obturatum erat, & si quis caedis iniicere mentionem conaretur, lapidibus statim petebatur. Iterum ergo in aliud exsilium atque errorem egressus est, satis luculentii viatici instar habens Christianos, quorum satellitio instructus copiis omnibus abundabat. Atque aliquamdiu ita alebatur. Deinde migratis etiam illorum legibus, visus enim, puto, fuerat prohibito illis cibo uti; cum non amplius eum admitterent, ad indigentiam redactus aequum censebat, retractata donatione, a civitate repetere bona sua: datoque libello, recipere illa Imperatoris iussu postulabat. Deinde, missis contra ipsum a civitate*

ἀντιπρεσβευσαμένης, οὐδὲν ἐπράχθη, ἀλλ' ἐμμένειν
 ἐκελεύσθη, οἷς ἅπαξ διέγνω, μηδενὸς καταναγκάσαν-
 17 τος. Τρίτῃ ἐπὶ τούτοις ἀποδημία εἰς Αἴγυπτον παρὰ τὸν
 Ἀγαθόβουλον, ἵνα περ τὴν θαυμαστὴν ἄσκησιν διήσκη-
 το, ξυρόμενος μὲν τῆς κεφαλῆς τὸ ἥμισυ, χριόμενος δὲ
 πηλῷ τὸ πρόσωπον, ἐν πολλῷ δὲ τῶν περιστάτων δῆ-
 μῳ ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον, καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ τοῦτο κα-
 λούμενον ἐπιδεικνύμενος. εἴτα παίων, καὶ παίόμενος
 νάρθηκι εἰς τὰς πυγὰς, καὶ ἄλλα πολλὰ νεανικώτερα
 18 θαυματοποιῶν. Ἐκεῖθεν δὲ οὕτω παρεσκευασμένος, ἐπὶ
 Ἰταλίαν ἔπλευσε, καὶ ἀποβάς τῆς νεῆς, εὐθὺς ἐλαιοδο-
 ρεῖτο πᾶσι, καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ, πραότατον αὐ-
 τὸν καὶ ἡμερώτατον εἰδώς· ὥστε ἀσφαλῶς ἐτόλμα.
 ἐκείνῳ γὰρ, ὡς εἰκὸς, ὀλίγον ἔμελε τῶν βλασφημιῶν,
 καὶ οὐκ ἡξίου φιλοσοφίαν ὑποδυόμενόν τινα κολάζειν ἐπὶ
 ῥήμασι, καὶ μάλιστα τέχνην τινὰ τὸ λοιδορεῖσθαι πε-

7 Ἀναφλῶν) Ἀναφλῶν λέγεται
 μαλάττειν τὸ αἰδοῖον, καὶ ὑποσύρειν
 τὸ καλύπτον τὴν βάλαντον δέρμα.
 i. e. masturbari. G.

12 Καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ)
 Βῆρον ἢ Μάρκον Ἀντωνῖνον, οἶμαι,
 λίγαι. V.

legatis, frustra fuit, iussusque in his, quae nemine cogente con-
 stituisse, manere. Post haec tertia ab illo suscepta in Aegyptum
 peregrinatio ad Agathobulum, ubi admirabilem illam exercitatio-
 nem suscepit, ut rafa dimidia capitis parte, oblita luto facie,
 in multo circumstantium populo, fricando pudendo, illud quod in-
 differens ab istis vocatur, in se ostenderet; deinde vel pulsaret ipse,
 vel pulsandae ferula nates aliis praeberet, aliaque vehementiora
 etiam spectacula ederet. Hinc autem sic instructus navigavit in
 Italiam, & egressus navi maledicere statim coepit omnibus, Im-
 peratori maxime, quem mitissimum sciret mansuetissimumque: quo
 maiori confidentia ausus est. Parum enim ille, ut par erat, cu-
 rabat maledicta, neque dignum se censebat, hominem philosophiae
 larvam indutum propter verba punire, eum praesertim, qui sibi

ποιημένον. τούτῳ δὲ καὶ ἀπὸ τούτων τὰ τῆς δόξης ἠὺξά-
νετο. παρὰ γοῦν τοῖς ἰδιώταις καὶ περιβλεπτοῖς ἦν ἐπὶ
τῇ ἀπονοίᾳ, μέχρι δὴ ὁ τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος ἀνὴρ
σοφὸς ἀπέπεμψε αὐτὸν ἀμέτρως ἐντροφῶντα τῷ πράγ-
ματι, εἰπὼν μὴ δεῖσθαι τὴν πόλιν τοιοῦτου φιλοσόφου.
πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο κλεινὸν αὐτοῦ, καὶ διὰ στόματος
ἦν ἅπασιν, ὁ φιλόσοφος διὰ τὴν παρρησίαν, καὶ τὴν
αἶαν ἐλευθερίαν ἐξελαθεῖς. καὶ προσήλανε κατὰ τοῦτο
τῷ Μουσωνίῳ, καὶ Δίωνι, καὶ Ἐπικτήτῳ, καὶ εἴ τις
ἄλλος ἐν περιστάσει τοιαύτῃ ἐγένετο. Οὕτῳ δὲ ἐπὶ τὴν 19
Ἑλλάδα ἐλθὼν, ἄρτι μὲν Ἡλείοις ἐλοιδορεῖτο, ἄρτι δὲ
τοὺς Ἕλληνας ἐπειθεν ἀντάρασθαι ὅπλα Ῥωμαίοις,
ἄρτι δὲ ἄνδρα παιδείᾳ καὶ ἀξιώματι προὔχοντα, διότι
καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις εὖ ἐποίησε τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὕδωρ
ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἔπαυσε διψεῖ ἀπολλυ-

8 Τούτῳ τῷ Μουσωνίῳ) Κυ-
κοὶ καὶ οὗτοι, ἃ καὶ ἄλλως φιλό-
σοφοι ἐλέγχουσιν ἔργον πεποιημένοι.
Ἐπικτήτων μὲν οὖν Στοῖχον οἶδα,
Δίωνα δὲ τὴν Προυσία, ᾧ καὶ

ἐπώνυμον ὁ Χρυσόστομος, ὅς καὶ
λόγους ἐκδίδωκε ἱκανοὺς, σπου-
δαίους τῷ ὄντι καὶ παρτοίας ἀφε-
λείας μεστούς. V.

artem ipsum illud maledicere fecisset. Isti vero etiam inde fama crevit. Apud imperitos enim propter ipsam hanc amentiam erat conspicuus, donec Praefectus urbis, vir sapiens, nimis se petulanter ea in re gerentem eiecit, praefatus, non indigere urbem tali philosopho. Verum enimvero hoc ipsum celebriorem reddidit, cum in ore esset omnium philosophus propter dicendi fiduciam & nimiam libertatem urbe exactus: idque ipsum admovit hominem ad Musonium, & Dionem, & Epictetum, & si quis alius simili conditione fuit. Ita certe in Graeciam cum venisset, iam Elensibus maledicebat: iam suadebat Graecis, uti arma contra Romanos caperent: iam virum doctrina pariter & dignitate eminentem, quod praeter cetera hoc beneficium Graeciae praestiterat, ut aquam perduceret Olympiam, & prohiberet, ne porro siti perirent.

μέγους τοὺς πανηγυριστάς, κακῶς ἡγόρευεν ὡς κατα-
 θηλύναντα τοὺς Ἕλληνας, δέον τοὺς θεατάς τῶν Ὀλυμ-
 πίων διακαρτερεῖν διψῶντας, καὶ νῆ Δία γε καὶ ἀπο-
 θνήσκειν πολλοὺς αὐτῶν ὑπὸ σφοδρῶν τῶν νόσων, αἱ τέως
 διὰ τὸ ξηρὸν τοῦ χωρίου, ἐν πολλῷ τῷ πλήθει ἐπεπόλα-
 ζον· καὶ ταῦτα ἔλεγε, πίνων τοῦ αὐτοῦ ὕδατος. ὡς δὲ
 μικροῦ κατέλευσαν αὐτὸν, ἐπιδραμόντες ἅπαντες, τότε
 μὲν ἐπὶ τὸν Δία καταφυγὼν ὁ γενναῖος, εὔρε τὸ μὴ
 20 ἀποθανεῖν. Ἐς δὲ τὴν ἐξῆς Ὀλυμπιάδα, λόγον τινὰ διὰ
 τεττάρων ἐτῶν συνθεῖς τῶν διὰ μέσου, ἐξήνεγκε πρὸς τοὺς
 Ἕλληνας ἔπαινον ὑπὲρ τοῦ τὸ ὕδωρ ἐπαγαγόντος, καὶ
 ἀπολογίαν ὑπὲρ τῆς τότε φυγῆς. ἥδη δὲ ἀμελούμενος
 ὅ· ἀπάντων, καὶ μηκέθ' ὁμοίως περιβλεπτος ὢν, ἔω-
 λα γὰρ ἦν ἅπαντα, καὶ οὐδὲν ἔτι καινουργεῖν ἐδύνατο,
 ἐο· ὅτῳ ἐκπλήξει τοὺς ἐντυγχάνοντας, καὶ θαυμάζειν,
 καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν ποιήσει, οὔπερ ἐξαρχῆς
 ὀριμὴν τινὰ ἔρωτα ἔρων ἐτύγχανε, τὸ τελευταῖον τοῦτο

*spectatores, maledictis incessebat, velut qui effeminaret Graecos;
 cum deceret sitim ferre spectatores Olympiorum, quin, ita me Iup-
 piter, perire multos illorum a morbis vehementibus, qui tum pro-
 pter regionis siccitatem, in magna multitudine frequentes erant.
 Et haec dicebat bibens ipse de eadem aqua. Cum vero parum abes-
 sent, quin lapidibus illum, concursu omnium facto, obruerent:
 tum ad Iovem confugiens vir fortis, mortem evitavit. Olympia-
 de proxima, orationem quatuor interiectis annis a se compositam
 ad Graecos attulit, laudem eius, qui aquam perduxit, & fugae
 superioris excusationem. Sed cum iam negligeretur ab omnibus,
 nec amplius ita conspicuus esset; obsoleta quippe erant omnia,
 nec novum quidquam poterat proferre, quo percelleret audientes,
 atque admirandum se conspiciendumque praeberet, cuius rei ab
 initio inde vehementer cupidus fuerat: ultimum hoc de rogo faci-*

τόλμημα ἐβουλεύσατο περὶ τῆς πυρᾶς, καὶ διέδωκε λόγον ἐς τοὺς Ἕλληνας εὐθύς ἀπ' Ὀλυμπίων τῶν ἔμπροσθεν, ὡς ἐς τοῦπιόν καύσων ἑαυτόν. Καὶ νῦν αὐτὰ 21
ταῦτα θαυματοποιεῖ, ὡς Φασι, βόθρον ὀρύττων, καὶ ξύλα συγκομίζων, καὶ δεινὴν τινα τὴν καρτερίαν ὑπὸ σχνούμενος. ἐχρῆν δέ, οἶμαι, μάλιστα μὲν περιμένειν τὸν θάνατον, καὶ μὴ δραπετεύειν ἐκ τοῦ βίου. εἰ δὲ καὶ πάντως διέγνωστό οἱ ἀπαλλάττεσθαι, μὴ πυρὶ, μηδὲ τοῖς ἀπὸ τῆς τραγωδίας τούτοις χρῆσθαι, ἀλλ' ἑτέρον τινα θανάτου τρόπον, μυρίων ὄντων, ἐλόμενον ἀπελθεῖν. εἰ δὲ καὶ τὸ πῦρ ὡς Ἡράκλειόν τι ἀσπάζεται, τί δήποτε οὐχὶ κατὰ σιγὴν ἐλόμενος ὅρος εὐδένδρον, ἐν ἐκείνῳ ἑαυτὸν ἐνέπρησε μόνος, ἕνα τινα, οἷον Θεαγένη τοῦτον, Φιλοκτῆτην παραλαβών; ὁ δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τῆς πανηγύρεως πληθούσης, μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῆς ὀπτήσει ἑαυτόν, οὐκ ἀνάξιος ὢν, μὰ τὸν Ἡρακλέα, εἶγε χρὴ καὶ τοὺς πατραλοίας, καὶ τοὺς ἀβέους, δίπας διδόναι τῶν τολμημάτων καὶ κατὰ τοῦτο πάνυ οὐδὲ δρᾶν αὐτὸ εἰ-

nus meditari coepit: sparsitque famam inter Graecos a superioribus statim Olympiis, se futuro tempore se crematurum. Et nunc eadem portenta agit, fodienda, ut aiunt, fossa, comportandis lignis, & mirifica quadam fortitudine pollicenda. Oportebat autem, arbitror, primum quidem exspectare mortem, non aufugere de vita: fin vero omnino mori illi decretum sit, non igne uti, neque tragico illo apparatu, sed alio mortis genere, cum sexcenta sint, delecto, discedere. Si vero ignem etiam ut Herculeum quidam amat, quid tandem non silentio eligens silvofsum montem, in illo se cremat solus, uno quodam Philoctete, verbi causa hoc Theagene, assumpto? At ille Olympiae, plena celebritate, tantum non in scena se affabit, non indignus, Mehercule! siquidem patricidas atque atheos poenas dare fucinatorum fas est, & hoc quidem

- κεν, ὃν ἐχρῆν πάλαι ἐς τὸν τοῦ Φαλάριδος ταῦρον ἐμπεσόντα τὴν ἀξίαν ἀποτετικέναι, ἀλλὰ μὴ ἅπαξ χανόντα πρὸς τὴν Φλόγα, ἐν ἀκαρεῖ τεθνάναι. καὶ γὰρ αὐ καὶ τότε οἱ πολλοί μοι λέγουσιν, ὡς οὐδεὶς ὀξύτερος ἄλλος θανάτου τρόπος τοῦ διὰ πυρός· ἀνοῖξαι γὰρ δεῖ μόνον
- 22 τὸ στόμα, καὶ αὐτίκα τεθνάναι. Τὸ μέντοι θέαμα ἐπινοεῖται, οἶμαι, ὡς σεμνὸν, ἐν ἱερῷ χωρίῳ καϊόμενος ἄνθρωπος, ἐνθα μὴδὲ θάπτειν ὅσιον τοὺς ἄλλους ἀποθνήσκοντας. ἀκούετε δέ, οἶμαι, ὡς καὶ πάλαι θέλων τις ἐνδοξος γενέσθαι, ἐπεὶ κατ' ἄλλον τρόπον οὐκ εἶχεν ἐπιτυχεῖν τούτου, ἐνέπρησε τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος τὸν νεών. τοιοῦτόν τι καὶ αὐτὸς ἐπινοεῖ, τοσοῦτος ἔρωσ τῆς
- 23 δόξης ἐντέτηκεν αὐτῷ. Καίτοι, φησὶν, ὅτι ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων αὐτὸ δρᾷ, ὡς διδάξειεν αὐτοὺς θανάτου καταφρονεῖν, καὶ ἐγκαρτερεῖν τοῖς δεινοῖς. ἐγὼ δὲ ἡδέως ἀν' ἐροίμην οὐκ ἐκεῖνον, ἀλλ' ὑμᾶς, εἰ καὶ τοὺς κακούργους βούλοισθε ἀν' μαθητὰς αὐτοῦ γενέσθαι τῆς καρτερίας
- 2 Ἀπαξ χανόντα) Γραι. χανόντα. G.

respectu tarde sane illud facere videtur, quem olim oportebat Phalaridis tauro inclusum digna dedisse supplicia, non semel hausta ore flamma, momento uno mori. Nam rursus hoc quoque multi mihi dicunt, non esse aliud celerius igni genus mortis. Licet enim os aperire, & statim mori. Verum ideo, puto, hoc excogitat spectaculum, quasi magnificum sit homo in loco sacro combustus, ubi neque sepelire alios mortuos per religionem licet. Sed nostis, puto, etiam olim aliquem, qui nobilis cuperet fieri, cum aliam eius rei consequendae rationem non haberet, Ephesiae Dianae aedem incendiisse. Tale quid & iste excogitat: tantus illi famae amor insedit. Quamquam dicit, se hominum gratia hoc facere, ut mortem contemnere illos doceat, & terribilia sustinere. Ego vero lumbens interrogaverim non illum, sed vos, Num maleficos etiam velitis imitatores illius fortitudinis fieri, & mortis con-

ταύτης, καὶ καταφρονεῖν θανάτου, καὶ καύσεως, καὶ τῶν τοιούτων δειμάτων. ἀλλ' οὐκ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι βουλευθεῖντε. πῶς οὖν ὁ Πρωτεὺς τοῦτο διακρίνει, καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς ὠφελήσει, τοὺς δὲ πονηροὺς οὐ φιλοκινδυνωτέρους καὶ τολμηροτέρους ἀποφανεῖ; Καίτοι δυνατόν 24 ἔστω ἐς τοῦτο μόνους ἀπαντήσασθαι τοὺς πρὸς τὸ ὠφέλιμον ὀφιομένους τὸ πρᾶγμα· ὑμᾶς δ' οὖν αὖθις ἐρήσομαι, δεξασθ' ἂν ὑμῶν τοὺς παῖδας ζηλωτὰς τοῦ τοιούτου γενέσθαι; οὐκ ἂν εἴποιτε. καὶ τί τοῦτο ἡρόμην, ἔπου μὴδ' αὐτῶν τις τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ζηλώσειεν ἄν; τὸν οὖν Θεαγένῃ τοῦτο μάλιστα αἰτιάσαιτο ἂν τις, ὅτι τᾶλλα ζηλῶν τάνδρὸς, οὐχ ἔπεται τῷ διδασκάλῳ, καὶ συνοδεύει παρὰ τὸν Ἡρακλέα, ὥς Φησιν, ἀπτόντι, δυνάμενος ἐν βραχεῖ πανευδαίμων γενέσθαι, συμπεσὼν ἐπὶ κεφαλῇς ἐς τὸ πῦρ. οὐ γὰρ ἐν πήρα, καὶ βάκτρῳ, καὶ τρίβωνι ὁ ζῆλος, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀσφαλῇ καὶ ράδια, καὶ παντὸς ἂν εἴη τὸ τέλος δὲ, καὶ τὸ κεφά-

temnendae, & vivicomburii, & terrorum similibus? Verum non vos, bene novi, hoc velitis. Quomodo ergo discernit illud Proteus, ut bonos iuvet, malos non amantiores periculorum & audaciores faciat? Quamquam ponamus, fieri posse, huc ut soli veniant, qui cum publica utilitate rem visuri sint. At ego vos rursus interrogabo, Velitisne, vestros liberos imitatores huiusmodi actionis fieri? Non sane dixeritis. Et quid sic interrogavi, cum neque discipulorum ipsius quisquam hoc imitaturus sit? Ac Theagenem istum merito quis accuset, quod cetera viri imitatus, non sequitur hac parte magistrum, & ad Herculem, ut ait, abeunti se adiungit comitem, cum possit brevi tempore beatus undique fieri, modo praeceptis in ignem se deiiciat. Neque enim in pera, & baculo, & pallio aemulatio inest: secuta ista, facilia, & uniuscuiusque fuerint. At finem & caput aemu-

Lucian. Vol. VIII.

λαιοι χρηζήλοῦν, καὶ πυρὰν συνθέντα κορμῶν σύκινων, ὡς ἐνὶ μάλιστα χλωρῶν, ἐναποπνιγῆναι τῷ καπνῷ. τὸ πῦρ γὰρ αὐτὸ οὐ μόνον Ἡρακλέους, καὶ Ἀσκληπιοῦ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἀνδροφόνων, οὓς ὅραν ἔστιν ἐκ καταδίκης αὐτὸ πάσχοντας. ὥστε ἄμεινον τὸ διὰ τοῦ καπνοῦ ἴδιον γὰρ καὶ ὑμῶν μόνων ἀν γένοιτο.

- 25 Ἄλλως τε ὁ μὲν Ἡρακλῆς, εἴπερ ἄρα καὶ ἐτόλμησέ τι τοιοῦτον, ὑπὸ νόσου αὐτὸ ἔδρασεν, ὑπὸ τοῦ Κενταυρίου αἵματος, ὡς Φησιν ἡ τραγωδία, κατεσθιόμενος. οὗτος δὲ, τίος αἰτίας ἔνεκεν ἐμβάλλει Φέρων ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ; νῆ Δί', ὅπως τὴν καρτερίαν ἐπιδείξῃται, καθάπερ οἱ Βραχμῆνες. ἐκείνοις γὰρ αὐτὸν ἡξίου Θεαγένης εἰκάζειν, ὥσπερ οὐκ ἐνὸν καὶ ἐν Ἰνδοῖς εἰναί τινας μωροὺς καὶ κενοδόξους ἀνθρώπους. ὅμως δ' οὖν καὶ ἐκείνους μιμείσθω. ἐκεῖνοι γὰρ οὐκ ἐμπηδῶσιν εἰς τὸ πῦρ, ὡς Ὀνησίκριτος ὁ Ἀλεξάνδρου κυβερνήτης, ἰδὼν Κάλανον καόμενον, Φησιν, ἀλλ' ἐπειδὴν νήσωσι, πλησίον παραστάν-

lari oportet, & rogo e ficulneis codicibus, quantum potest viridibus, composito, suffocandum se fumo praeberere. Nam ignis ipse non Herculis modo est & Aesculapii, sed sacrilegorum etiam & homicidarum, quos videre licet iudicio damnatos istuc pati. Quare fumo melius est: proprium enim vestrum fuerit. Alioquin ipse Hercules, siquidem tale quiddam ausus est, a morbo impulsus fecit, cum a Centauri sanguine, ut ait Tragoedia, exederetur. At hic cuius rei causa in ignem se coniicit? Per Iovem! ut patientiam suam ostendat, sicuti Brachmanes: illis comparandum Theagenes iudicavit, quasi non possent in India etiam esse stulti quidam & inanis gloriae cupidi homines. Attamen vel hosce aemuletur. Illi enim non insiliunt in ignem, ut Onesicritus narrat Alexandri gubernator, qui ardentem vidit Calanum, sed rogo exstructo prope adstantes immoii ustulari se patiuntur: tum conscen-

τες ἀκίνητοι, ἀνέχονται παροπτώμενοι, εἴτ' ἐπιβάντες
κατὰ σχῆμα, καίονται, οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες
τῆς κατακλίσεως. οὗτος δὲ τί μέγα, εἰ ἐμπεσὼν τεθνή-
ξεται συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός; οὐκ ἀπ' ἐλπίδος
μὴ ἀναπηδήσεται αὐτὸν, καὶ ἡμίφλεκτον, εἰ μὴ ὅπερ
Φασὶ, μηχανήσεται βαθεῖαν γενέσθαι καὶ ἐν βόθρῳ
τὴν πυράν. Εἰσὶ δ' οἱ καὶ μεταβάλλεσθαι Φασιν αὐ- 26
τὸν, καὶ τινα ὀνειράτα διηγείσθαι, ὡς τοῦ Διὸς οὐκ ἐῶν-
τος μιαίνειν ἱερὸν χωρίον. ἀλλὰ θαρρείτω τούτου γε ἔνε-
κα. ἐγὼ γὰρ διομοσαίμην ἂν, ἥ μὴν μηδένα τῶν Θεῶν
ἀγανακτήσειν, εἰ Περεγρίνος κακῶς ἀποθάνοι. οὐ μὴν
οὐδὲ ράδιον αὐτῷ ἔτ' ἀναδύναι. οἱ γὰρ συνόντες κύνες παρ-
ορμῶσι, καὶ συνωθοῦσιν ἐς τὸ πῦρ, καὶ ὑπεκκαίουσι τὴν
γνώμην, οὐκ ἐῶντες ἀποδειλιάν' ὧν εἰ δύο συγκατασπά-
σας ἐμπέσοι ἐς τὴν πυράν, τοῦτο μόνον χάριεν ἐργάσαι-
το. Ἡμοιον δὲ ὡς οὐδὲ Πρωτεὺς ἔτι καλεῖσθαι ἀξιοῖ, 27

so rogò, servato eodem habitu, cremantur, ne paulum quidem im-
mutantes de suo decubitu. Iste vero, quid magnum, si iniectus
statim moriatur, ubi correptus ab igne fuerit? Nec illud non li-
cet sperare, futurum, ut resiliat vel semiustulatus, nisi illud ma-
chinetur, quod facere illum aiunt, ut profundus fiat atque in
fossa rogas. Sunt autem, qui dicant, illum matare velle senten-
tiam, & somnia enarrare quaedam, quasi non sinat Iuppiter lo-
cum sacrum pollui. Sed bono potest esse animo, ad hoc quidem
quod attinget. Ego enim sacramentum dare paratus sum, Deo-
rum indignaturum esse neminem, si mala morte Peregrinus mo-
riatur. Quin nec facile est illi retrahere. Nam qui cum illo sunt
canes, incitant hominem, & una in ignem contrudunt, & ani-
mum illius subinde incendunt, nec metu resilire illum patiuntur.
Quorum si duobus secum detractis in ignem incidat, hoc solum
lepdatum opus fecerit. Audio vero, illum nec Protea vocari velle

- ἀλλὰ Φοίνικα μετωνόμασεν ἑαυτὸν, ὅτι καὶ Φοῖνιξ τὸ Ἰνδικὸν ὄρνεον ἐπιβαίνειν πυρᾶς λέγεται, πορρωτάτω γήρως προβεβηκώς. ἀλλὰ καὶ λογοποιεῖ, καὶ χρησμούς τινες διέξεισι παλαιούς δὴ, ὡς χρεὼν εἶναι δαίμονα νυκτοφύλακα γενέσθαι αὐτόν. καὶ δῆλός ἐστι βωμῶν ἤδη ἐπιθυμῶν, καὶ χρυσοῦς ἀναστῆσεσθαι ἐλπίζων.
- 28 Καὶ, μὰ Δία, οὐδὲν ἀπεικὸς ἐν ταῖς πολλοῖς τοῖς ἀνοήτοις εὐρεθῆσεσθαι τινὰς τοὺς καὶ τεταρταίων ἀπηλλάχθαι δι' αὐτοῦ Φήσοντας, καὶ νύκτωρ ἐντετυχηκέναι τῷ δαίμονι τῷ νυκτοφύλακι· οἱ κατάραται δὲ οὗτοι μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ χρηστήριον, οἶμαι, καὶ αὐτόν ἐπὶ τῇ πυρᾷ μηχανήσονται. διότι καὶ Πρωτεύς ἐκεῖνος ὁ Διὸς, ἢ προπάτωρ τοῦ ὀνόματος, μαντικὸς ἦν. μαρτύρομαι δὲ, ἢ μὴν καὶ ἱερέας αὐτοῦ ἀποδειχθῆσεσθαι, μαστίγων, ἢ καυτηρίων, ἢ τινος τοιαύτης τερατουργίας, ἢ καὶ, νῆ Δία, τελετὴν τινὰ ἐπ' αὐτῷ στησεσθαι νυκτέριον, καὶ
- 29 δαδουχίαν ἐπὶ τῇ πυρᾷ. Θεαγένης δὲ ἐναγχος, ὡς μοί

amplius, sed Phoenicis nomen pro suo sibi adscivisse, quod etiam Phoenix, Indica avis, ingredi rogam dicitur, ubi ad extremam senectutem provecta est. Verum etiam rumores spargit, & oracula quaedam vestuta refert, in fati esse, ut noctis custos genius ipse evadat: ac manifestum est, altaria illum concupiscere, & futurum sperare, uti flet aureus. Neque vero, per Iovem, abhorret, in magna dementium multitudine inventum iri, qui quartana se per ipsum liberatos dicant, & noctu sibi occurrisse noctis illum custodem genium. Exsecrabiles autem isti illius discipuli, etiam oraculum, puto, & adytum in rogo illius machinabuntur, propterea quod Proteus ille Iovis filius primus huius nominis auctor vates fuit. Testor autem, sacerdotes etiam illius constitutum iri, flagrorum, aut ustulationum, aut prodigiosarum id genus actionum: vel, per Iovem, mysteria quaedam institutum iri nocturna, & sacum gestationem circa rogam. Theagenes autem nuper, ut

τις τῶν ἑταίρων ἀπήγγειλε, καὶ Σιβύλλαν ἔφη προει-
ρηκέναι περὶ τούτων. καὶ τὰ ἔπη γὰρ ἀπεμνημόνευεν·

Ἄλλ' ὅπταν Πρωτεύς Κυνικῶν ὄχ' ἄριστος ἀπάν-
των,

Ζηὸς ἐριγδούπου τέμενος κατὰ πῦρ ἀνακαύσας,

Ἐς φλόγα πηδῆσας, ἔλθῃ ἐς μακρὸν Ὀλυμπον,

Δὴ τότε πάντας ὁμῶς, οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι,

Νυκτιπόλον τιμᾶν κέλευμαι ἥρωα μέγιστον,

Σύνθρονον Ἡφαίστῳ καὶ Ἡρακλῇ ἀνακτι.

Ταῦτα μὲν Θεαγένης Σιβύλλης ἀκηκοέναι Φησίν. ἐγὼ 30
δὲ Βάκιδος αὐτῷ χρησμὸν ὑπὲρ ταύτων ἔρω. Φησὶ δὲ ὁ
Βάκίς οὕτω σφόδρα εὖ ἐπειπῶν,

Ἄλλ' ὅπταν Κυνικός πολυώνυμος ἐς φλόγα πολλὴν

Πηδῆσῃ δόξης ὑπ' ἐριννύϊ θυμὸν ὀρινθεῖς,

Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κυναλώπεκας, οἱ οἱ ἔπονται,

Μιμεῖσθαι χρὴ πότμον ἀποιχομένοιο λύκοιο.

1 Καὶ Σιβύλλας. G.

*remittunt mihi aliquis sodallum, etiam Sibyllam dixit de hisce
rebus aliquid prae dixisse. Nempe versus recitavit illos:*

Ast ubi iam Proteus; Cynicorum maximus unus,

Ad Iovis altitoni succensis ignibus aedem

In flammam insiliens, altum conscendet Olympum;

Tunc una, quotquot vescuntur munere terrae,

Noctigavum iubeo venerari Heroa, potentem,

Herculeoque, tuoque throno, Vulcane, sedentem.

*Haec a Sibylla se accepisse, ait Theagenes. At ego Bacidis illi
de hisce rebus oraculum dicam. Ait autem Bacis ita praeclare
adiiciens ceteris:*

Ast ubi iam vario Cynicus cum nomine flammam

Insiliet, furiis agitat pectore Famae:

Tunc tunc vulpicanes, turba hunc imitata magistrum,

Fata lupi, edico, iam discedentis obibunt.

Ὅς δὲ καὶ δειλὸς ἔων, Φεύγει μένος Ἡφαίστοιο,
 Λάεσσι βαλέειν τούτον τάχα πάντα Ἀχαιοὺς,
 Ὡς μὴ ψυχρὸς ἔων, Θερμηγορέειν ἐπιχειρῇ,
 Χρυσῷ σαξάμενος πῆρην, μάλα πολλὰ δανείζων.

Ἐν καλάῃς Πάτραισιν ἔχων τρεῖς πέντε τάλαντα.
 τί ὑμῖν δοκεῖ, ἄνδρες; ἄρα Φαυλότερος χρησμολόγος ὁ
 Βάκισ τῆς Σιβύλλης εἶναι; ὥστε ὥρα τοῖς θαυμαστοῖς
 τούτοις ὁμιληταῖς τοῦ Πρωτέως, περισκοπεῖν εἶναι ἑαυ-
 τούς ἐξαερώσουσι· τούτα γὰρ τὴν καῦσιν καλοῦσι. Ταῦτ'
 εἰπόντος, ἀνεβόησαν οἱ περιστῶντες ἅπαντες, Ἦδῃ καὶ
 ἐσθώσαν, ἄξιοι τοῦ πυρός, καὶ ὁ μὲν κατέβη γελῶν,
 Νέστορα δ' οὐκ ἔλαβεν ἰαχὴν τὸν Θεαγένῃ· ἀλλ' ὡς
 ἤκουσε τῆς βοῆς, ἤκεν εὐθὺς, καὶ ἀναβὰς, ἐκεκράγει,
 καὶ μυρία κακὰ διεξέηκε περὶ τοῦ καταβεβηκότος· οὐ
 γὰρ οἶδα ὅστις ὁ βέλτιστος ἐκείνος ἐκαλεῖτο, ἐγὼ δὲ
 ἀφ' αὐτὸν διαῤῥηγνύμενον, ἀπῆειν οὐφόμενος τοὺς ἀθλη-

Sed quicumque metu Vulcani fugerit aestus,
 Iactis confestim hunc saxis perat omnis Achivus,
 Dicere ne calidum conetur frigidus ipse,
 Distendens auro peram de foenore capto,
 Patris condita habens pulchris ter quinque talenta.

*Quid vobis videtur, auditores? Numquid deterior Sibylla vates
 esse Bacis? Itaque auctor sum admirabilibus illis Protei sodalibus,
 ut ipsi quoque circumspiciant locum, ubi in aëra se dissolvant:
 isto enim verbo combustionem vocant. Haec illo dicente, excla-
 mant, qui circumstabant, omnes, Iam comburantur digni igne!
 Atque hic quidem cum risu descendit, Sed non fugerunt Ne-
 stora voces, Theagenem puto: verum audito clamore venit
 statim, descendensque clamavit, & sexcenta mala protulit
 contra eum, qui descenderat; nec enim novi, quomodo
 vir ille optimus vocatus sit. Ego vero, relinquens homi-
 nem dirumpentem se, abii visurus athletas. Iam enim esse*

τάς ἤδη γὰρ οἱ Ἑλλανοδῖκαι ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῷ πλε-
θρίῳ. ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν Ἡλίδι. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ὀ- 32
λυμπίαν ἀφικόμεθα, μεστὸς ἦν ὁ ὀπισθόδομος τῶν
κατηγορούντων Πρωτεύς, ἡ ἐπαινούντων τὴν προαίρεσιν
αὐτοῦ, ὥστε καὶ εἰς χεῖρας αὐτῶν ἦλθαν οἱ πολλοί,
ἄχρι δὴ παρελθὼν αὐτὸς ὁ Πρωτεὺς μυρίῳ τῷ πλήθει
παραπεμπόμενος, κατὰ πιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος,
λόγους τινὰς διεξῆλθε περὶ αὐτοῦ, τὸν βίον τε ὡς ἐβίω,
καὶ τοὺς κινδύνους, οὓς ἐκινδύνευσε διηγούμενος, καὶ ὅσα
πράγματα φιλοσοφίας ἕνεκα ὑπέμενε. τὰ μὲν οὖν εἰρη-
μένα πολλὰ ἦν. ἐγὼ δὲ ὀλίγων ἤκουσα ὑπὸ πλήθους τῶν
περιεστώτων. εἶτα φοβηθεὶς μὴ συντριβεῖν ἐν τῷ αὐτῷ
τύρβῃ, ἐπεὶ καὶ πολλοὺς τοῦτο πάσχοντας ἑώραν,
ἀπῆλθον, μακρὰ χαίρειν φράσας θανατιῶντι σοφιστῇ,
τὸν ἐπιτάφιαν αὐτοῦ πρὸς τελευτῆς διεξιόντι. Πλὴν τότε 33
τοσούτον ἐπήκουσα· ἔφη γὰρ βούλεσθαι χρυσῷ βίῳ
χρυσὴν κορώνην ἐπιθεῖναι· χρῆναι γὰρ τὸν Ἡρακλείδῳ

dicebantur in Plethrio iudices certaminum. Haec tibi Eli-
de. Ipsam vero Olympiam cum venissemus, plenum erat
posticum templi vel accusantium Protea, vel propositum
illius laudantium: adeo ut etiam ad manus multi illorum
venirent, donec ipse progressus innumerabili comitante
multitudine Proteus, post praeconum agonem verba fecit
de se, quam vitam vixerit, pericula quae subierit, enar-
rans, & quas philosophiae causa sustinuerit molestias. Mul-
ta quidem fuere, quae dixit: ego vero, prae circumstan-
tium multitudine, pauca audiui. Deinde, ne tanta in turba
eliderer, metuens, quod accidere videbam pluribus, abii,
longum valere iussu affectante mortem Sophista, ipso sibi
ante mortem parentante. Illud tamen audiui, cum diceret,
Velle se auream vitae aureae coronidem imponere: oportere enim,

Βεβιωκότα, Ἡρακλείῳ ἀποθανεῖν, καὶ ἀναμιχθῆναι τῷ αἵθερι. καὶ ὠφελῆσαι, ἔφη, βούλομαι τοὺς ἀνθρώπους, δείξας αὐτοῖς ὃν χρὴ τρόπον θανάτου καταφρονεῖν. πάντα οὖν δεῖ μοι τοὺς ἀνθρώπους Φιλοκτῆτας γενέσθαι. οἱ μὲν οὖν ἀνοητότεροι τῶν ἀνθρώπων, ἐδάκρυον, καὶ ἐβόων, Σώζου τοῖς Ἑλλήσιν· οἱ δὲ ἀνδραδέστεροι ἐκεκράγευσαν, Τέλει τὰ δεδογμένα· ὅφ' ὧν ἡ πρεσβύτης οὐ μετρίως ἐθορυβήθη, ἐλπίζων πάντας ἔξεσθαι αὐτοῦ, καὶ μὴ προήσεσθαι τῷ πυρὶ, ἀλλὰ ἄκοντα δὴ καθεζεῖν ἐν τῷ βίῳ. τὸ δὲ τελεῖν τὰ δεδογμένα, πάντῳ ἀδόκητον αὐτῷ προσπεσόν, ὠχρίαν ἔτι μάλλον ἐποίησε, καίτοι ἤδη νεκρικῶς τὴν χορίαν ἔχοντι, καὶ, νῆ

34 Δία, καὶ ὑποτρέμειν, ὥστε κατέπαυσε τὸν λόγον. Ἐγὼ δὲ, εἰκάζεις, οἶμαι, πῶς ἐγέλων· οὐδὲ γὰρ ἐλεεῖν ἄξιον ἦν, οὕτω δυσέρωτα τῆς θόξης ἀνθρώπων ὑπὲρ ἅπαντας, ὅσοι τῇ αὐτῇ πενῇ ἐλαύνονται. παρεπέμπετο δὲ ὁμῶς

qui Herculeo more vixerit, eum mori quoque more Herculeo, & remisceri aetheri. Ac prodesse, inquit, volo hominibus, ostendendo illis, quemadmodum mortem oporteat contemnere. Itaque Philoctetas mihi fieri omnes homines, aequum est. Qui ergo stupidiore erant hominum, lacrimari & clamare, Serva te Graecis! Qui autem fortiores, ii clamaverunt, decreta perage! a quibus non mediocriter perturbatus est senex, qui sperasset futurum, uti omnes retinerent se, neque igni permitterent, sed invitum in vita manere cogerent. Cum ergo plane prae-ter opinionem illi accideret, ut decreta perficienda essent, ea res magis etiam expallescere illum fecit, (quamquam cadaveroso iam ante colore esset) & tremere etiam, medi-
us fidius! Itaque orationem finiit. Ego vero quam riserim, puto, coniucis. Neque enim misericordia dignus erat homo, ita invenustus supra omnes, qui iisdem furiis agun-
tur, amator gloriae. Deducebatur tamen a multis, & in-

ὑπὸ πολλῶν, καὶ ἐνεφορεῖται τῆς δόξης, ἀποβλέπων εἰς
 τὸ πλῆθος τῶν θαυμαζόντων, οὐκ εἰδὼς ὁ ἄθλιος ὅτι καὶ
 τοῖς ἐπὶ τὸν σταυρὸν ἀπαγομέναις, ἢ ὑπὸ τοῦ δημίου
 ἐχομέναις, πολλῶν πλείους ἕπονται. Καὶ δὴ τὰ μὲν Ὀ- 35
 λυμπία τέλος εἶχε, κάλλιστα Ὀλυμπίων γενόμενα,
 ὧν ἐγὼ εἶδον, τετράκις ἤδη ὁρῶν. ἐγὼ δὲ, οὐ γὰρ ἦν εὐ-
 πορῆσαι ὀχήματος ἅμα πολλῶν ἐξιόντων, ἄκων ὑπε-
 λυόμεν. ἃ δὲ αἰεὶ ἀναβαλλόμενος, νύκτα τὸ τελευταῖον
 προειρήκει ἐπιθεῖσθαι τὴν καῦσιν· καί με τῶν ἐταίρων
 τινὸς παραλαβόντος περὶ μέσας νύκτας, ἐξαναστὰς,
 ἀπῆεν εὐθὺ τῆς Ἀρπίνης, ἐνθα ἦ ἡ πυρά. στάδιοι πάν-
 τες οὗτοι εἴκοσιν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας κατὰ τὸν ἱππό-
 δρομον ἀπιόντων πρὸς ἑω· καὶ ἐπεὶ τάχιστα ἀφικό-
 μεθα, καταλαμβάνομεν πυρὰν νηησμένην ἐν βάθει,
 ὅσων εἰς ὀργάνην τὸ βάθος. δῆδες ἦσαν τὰ πολλὰ, καὶ
 παριβέβυστο τῶν φρυγάνων, ὥς ἀναφθεῖν τάχιστα.

gurgitabat se gloria, dum ad multitudinem eorum, qui se
 admirarentur, respiceret, ignarus miser, etiam hos, qui
 ad crucem ducuntur, aut trahuntur a carnifice, multo plu-
 res sequi. Interim Olympia finem habuere, pulcherrima,
 quae ego vidi Olympiorum, qui quater iam viderim. Ego
 vero, neque enim vehiculi copia erat, multis simul disce-
 dentibus, invitus ibi relictus sum. At iste subinde differens,
 tandem praedicat noctem, qua spectaculum sui cremandi
 editurus esset. Ac me cum sodalium aliquis assumsisset, sur-
 gens circa mediam noctem recta Harpinam petii, ubi ro-
 gus erat. Stadia haec sunt viginti, Olympia iuxta Hippo-
 dromium orientem versus euntibus. Cum primum eo ve-
 nissemus, rogam deprehendimus in fossa ad passus unius
 profunditatem structum. Faces multae aderant, & sarmen-
 ta ubique interposita, ignem celerrime uti conciperet. Exo-

36 Καὶ ἐπειδὴ ἡ σελήνη ἀνέτειλεν, (ἔδει γὰρ καὶ κείνην θεάσασθαι τὸ κάλλιστον τοῦτο ἔργον) πρόεισιν ἐκεῖνος ἐσκευασμένος ἐς τὸν αἰεὶ τρόπον, καὶ ξὺν αὐτῷ τὰ τέλη τῶν κυνῶν καὶ μάλιστα ὁ γεννάδας ὁ ἐκ Πατρῶν, δαδα ἔχων, οὐ Φαῦλος δευτεραγωνιστής. ἑταδοφόρει δὲ καὶ ὁ Πρωτεύς καὶ προσελθόντες, ἄλλος ἀλλαχάθεν ἀνῆψαν τὸ πῦρ μέγιστον, ἅτε ἀπὸ δάδων, καὶ Φρυγῶν· ὁ δὲ, καὶ μοι πάνυ ἤδη πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀπαθέμενος τὴν πῆραν, καὶ τὸ τριβώνιον, καὶ τὸ Ἡράκλειον ἐκείνο ρόπαλον, ἔστη ἐν ὁδῷ ροπώσῃ ἀκριβῶς. εἴτα ἤτει λιβανωτὸν ὡς ἐπιβάλοι ἐπὶ τὸ πῦρ καὶ ἀναδόντος τινός, ἐπέβαλέ τε, καὶ εἶπεν, ἐς τὴν μεσημβρίαν ἀποβλέπων, (καὶ γὰρ καὶ τοῦτα πρὸς τὴν τραγωδίαν ἦν ἡ μεσημβρία) Δαίμονες μητρῴοι καὶ πατρῴοι, θεξασθε με εὐμένεϊς. ταῦτα εἰπὼν, ἐπήδησεν εἰς τὸ πῦρ, οὐ μὴν ἰωρατό γε, ἀλλὰ περιεσχέσθη ὑπὸ τῆς φλογός, πολ-

4 Ὁ ἐκ Πατρῶν δαδα ἔχων) Τὸν Θεαγέτην λέγει. ἐκ Πατρῶν δὲ τῆς Πιλοπονήσου. V.

riente luna, (oportebat enim hanc quoque videre pulcherrimum facinus) procedit iste quotidiano more indutus, & cum illo Cynicorum principes, praesertim generosus ille Patrensis, facem gestans, non malus secundarum partium certator. Facem gestabat vero etiam Proteus. Accedentes autem alter ab altera parte ignem incenderunt maximum, quippe a facibus ac farmentis. Iste vero, & iam mihi diligenter attende, deposita pera, pallio, & Herculea illa clava, adstabat in linteo plane sordido. Tum tus petit, quod in ignem iniiceret, datumque ab aliquo, iniecit, dixitque conversus ad meridiem, (nam hoc quoque ad Tragœdiam perrinet, meridies). *Materni paternique Dæmones, volentes propitii me recipite!* Haec ubi dixisset, in ignem insiluit. Verum non videbatur, circumfusus a multa, quae sur-

λῆς ἡρμένης. Αὐθις ὁρῶ γελῶντά σε, ὦ καλὲ Κρόνιε. 37
 τὴν καταστροφὴν τοῦ δράματος. ἐγὼ δὲ τοὺς μητρώους
 μὲν δαίμονας ἐπιβοῶμενον, μὰ τὸν Δί', οὐ σφόδρα
 ἠτιώμην. ὅτε δὲ καὶ τοὺς πατρώους ἐπεκαλέσατο, ἀνα-
 μνησθεῖς τῶν περὶ τοῦ Φόνου εἰρημένων, οὐδὲ κατέχειν
 ἡδυνάμην τὸν γέλωτα. οἱ Κυνικοὶ δὲ περιστάντες τὴν
 πυρὰν, οὐκ ἑδάκρυον μὲν, σιωπῇ δὲ ἐνεδείκνυντο λύπην
 τινὰ, εἰς τὸ πῦρ ὁρῶντες, ἄχρι δὲ ἀποπνιγεῖς ἐπ' αὐ-
 τοῖς, Ἀπώμεν, Φημί, ὦ μάταιοι. οὐ γὰρ ἡδὺ τὸ θέα-
 μα ἀπτημένον γέροντα ὁρᾶν, κνίσσης ἀναπιμπλαμένους
 πονηρᾶς. ἢ περιμένετε ἔστ' ἂν γραφεύς τις ἐπελθὼν,
 ἀπεικάζῃ ὑμᾶς, αἴους τοὺς ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ ἐταίρους
 τῷ Σωκράτει παραγράφουσιν; ἐκεῖνοι μὲν σὺν ἡγανά-
 κτουν, καὶ ἐλοιδοροῦντό μοι, ἔνιοι δὲ καὶ ἐπὶ τὰς βα-
 κτηρίας ἤξαν. εἶτα ἐπειδὴ ἠπέλιψα ξυναρπάσας τινὰς
 ἐμβαλεῖν εἰς τὸ πῦρ, ὡς ἂν ἔποιντο τῷ διδασκάλῳ,

gebat, flamma. Iterum video te ridentem, pulcher Cronie;
 fabulae conversionem. Equidem maternos daemones invo-
 cantem non valde, ita me Iuppiter, reprehendi: sed cum
 paternos etiam advocaret, recordatus eorum, quae de cae-
 de illius dicta sunt, neque risum tenere tum poteram. Cy-
 nici autem rogi circumstantes non illi quidem flebant,
 sed silentio ignem adspicientes moestitiam quandam prae se
 ferebant: donec ego, quem ea res paene enecaret, *Abca-*
mus, dicerem; *vani homines!* Neque enim iucundum spectaculum,
 senem affari videre, & malo ridere oppelli. An expecta-
 tis, dum pictor aliquis superveniens depingat vos, uti sodales in
 carcere appingunt Socrati? Illi ergo indignari & male mihi
 dicere, quidam vero ruere etiam ad baculos. Deinde cum
 interminatus essem, me quosdam illorum correptos in
 ignem esse detrusurum, magistrum uti sequerentur, quae-

- 38 ἐπαύσαντο, καὶ εἰρήνην ἤγον. Ἐγὼ δὲ ἐπανιών, ποικί-
λως, ἑταῖρε, πρὸς ἑμαυτὸν ἐνενόουν τὸ Φιλόδοξον εἶόν τί
ἐστὶν ἀναλογιζόμενος, ὡς μόνος οὗτος ὁ ἔρως ἄφικτος,
καὶ τοῖς πάνυ θαυμαστοῖς εἶναι δοκοῦσιν, οὐχ ὅπως
ἐκείνῳ τάνδρῃ, καὶ τᾶλλα ἐμπλήκτως, καὶ ἀπονενοη-
39 μένως βεβιωκότι, καὶ οὐκ ἀναξίως τοῦ πυρός. Εἴτα
ἐνετύγχανον πολλοῖς ἀπιστοῦσιν, ὡς θεάσαιντο καὶ αὐ-
τοί. ὦντο γὰρ ἔτι καταλήψεσθαι ζῶντα αὐτόν. καὶ
γὰρ καὶ τόδε τῇ προτεραίᾳ διεδέδοτο, ὡς πρὸς ἀνίσχον-
τα τὸν ἥλιον ἀσπασάμενος (ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοὺς
Βραχμᾶνας Φασὶ ποιεῖν) ἐπιβήσεσθαι τῆς πυρᾶς. ἀπέ-
στρεφον δ' οὖν τοὺς πολλοὺς αὐτῶν, λέγων ἤδη τετελέ-
σθαι τὸ ἔργον, οἷς μὴ καὶ τοῦτ' αὐτὸ περισπούδαστον
ἦν, καὶ αὐτὸν ἰδεῖν τὸν τόπον, καὶ τι λείψανον κατα-
λαμβάνειν τοῦ πυρός. ἔνθα δὴ, ὦ ἑταῖρε, μυρία πρά-
γματα εἶχον, ἅπασι διηγούμενος καὶ ἀνακρίνουσι, καὶ

tem pacemque egere. In reditu autem, varie mecum, mi
sodalis, cogitabam de cupiditate gloriae, vim illius perpen-
dens, ut solam hanc cupiditatem effugere nequeant illi
etiam, qui alioquin admiratione videantur dignissimi, ne-
dum ut ille vir, qui etiam alias furiose dementerque, &
ut igne dignus esset, vixisset. Tum incidi in multos ad spe-
ctaculum abeuntes ipsos quoque, qui putarent nempe, se
vivum adhuc deprehensuros. Nimirum illud quoque pridie
eius diei divulgatum fuerat, illum ita, ut exorientem so-
lem salutareret, quod scilicet Brachmanas facere dicunt, ro-
gum consensurum esse. Multos igitur illorum averti, cum
iam perfectum esse opus dicerem, quibus quidem non id
ipsum curae esset, etiam locum inspicere, & aliquid de
igni reliquum secum auferre. Hic sane, mi sodalis, sexcen-
ta negotia habui, dum omnibus enarro interrogantibus,

ἀκριβῶς ἐκπυθνομένοις. εἰ μὲν οὖν ἴδοιμι τινὰ χαρίεν-
 τα, ψιλὰ ἂν, ὥσπερ σοὶ, τὰ πραχθέντα διηγούμενη.
 πρὸς δὲ τοὺς βλάκας, καὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν πεχηνότας,
 ἐτραγώδουν τὶ παρ' ἐμαυτοῦ, ὡς ἐπειδὴ ἀνῆφθη μὲν ἡ
 πυρὰ, ἐνέβαλε δὲ Φέρων ἑαυτὸν ὁ Πρωτεύς, σεισμῷ
 πρότερον μεγάλου γενομένου, σὺν μυκηθμῷ τῆς γῆς,
 γυψ ἀναπτάμενος ἐκ μέσης τῆς Φλογός, οἴχοιτο ἐς τὸν
 οὐρανὸν, ἀνθρωπίνη μεγάλη τῇ Φωνῇ λέγων, Ἐλιπον
 γὰρ, βαίνω δ' ἐς Ὀλυμπον. ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἐτεθήπε-
 σαν, καὶ προσεκύνουν, ὑποφρίττοντες, καὶ ἀνέκρινόν με
 λέγοντες πότερον πρὸς ἔω, ἢ πρὸς δυσμὰς ἐνεχθεῖη ὁ
 γυψ; ἐγὼ δὲ τὸ ἐπελθὼν ἀπεκρινάμην αὐτοῖς. Ἀπελθὼν 40
 δὲ ἐς τὴν πανήγυριν, ἐπέστην τινὶ πολιῷ ἀνδρὶ, καὶ, νῆ
 τὸν Δί', ἀξιοπίστῳ τὸ πρόσωπον ἐπὶ τῷ πώγωνι, καὶ
 τῇ λοιπῇ σεμνότητι, τάτε ἄλλα διηγούμενῳ περὶ τοῦ
 Πρωτέως, καὶ ὡς μετὰ τὸ καυθῆναι, θεάσασατο αὐτὸν

& accurate singula exquirentibus. Si quem igitur viderem
 politum doctrina hominem, nuda illi acta, velut tibi mo-
 do, enarrabam. Apud stipites vero, & inhiantes narrationi,
 tragicæ quiddam gravitatis de meo adiciebam; ut hoc,
 Cum accensus esset rogos, & iam iniecisset se Proteus,
 motu telluris magno cum mugitu ante facto, evolantem
 media de flamma vulturem, coelum versus abiisse, humana
 magna voce clamantem, *Reliqui terram, abeo in Olympum!*
 Hi ergo obstupescentes cum horrore quodam adorare, &
 ex me quaerere, *Utrum versus orientem, an ad occidentem vo-*
lasset vultur? quibus ego, quidquid in buccam veniret, re-
 spondi. Tum in concionem delatus adfuiti cano cuidam vi-
 ro, & fide digno, medius fidius, si vultum spectares cum
 barba & gravitate reliqua, cum & reliqua narraret de Pro-
 teo, & ut vidisset ipsum paulo ante, post combustionem,

ἐν λευκῇ ἐσθῆτι μικρὸν ἔμπροσθεν, καὶ νῦν ἀπολίποι
 περιπατοῦντα Φαιδρόν ἐν τῇ ἑπταφώνῳ στοᾷ, κοτίνῳ
 τε ἐστεμμένον· εἴτ' ἐπὶ πᾶσι προσέθηκε τὸν γῦπα, διο-
 μνύμενος ἢ μὴν αὐτὸς ἐωρακέναι ἀναπτάμενον ἐκ τῆς
 πυρᾶς· ὃν ἐγὼ μικρὸν ἔμπροσθεν ἀφῆκα πέτεσθαι,
 καταγελῶν τὰ τῶν ἀνοήτων καὶ βλακικῶν τὸν τρόπον.
 41 Ἐννόει τὸ λοιπὸν οἷα εἰκὸς ἐπ' αὐτῷ γενήσεσθαι, ποίας
 μὲν οὐ μελίττας ἐπιστήσεσθαι ἐπὶ τὸν τόπον, τίνας δὲ
 τέττιγας οὐκ ἐπαγαγέσθαι, τίνας δὲ κορώνας οὐκ ἐπι-
 πτήσεσθαι, καθάπερ ἐπὶ τὸν Ἡσιόδου τάφον· καὶ τὰ
 τοιαῦτα; εἰκόνας μὲν γὰρ παρά τε Ἡλείων αὐτῶν,
 παρά τε τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, οἷς καὶ ἐπεσταλκέναι
 ἔλεγον, αὐτίκα μάλα οἶδα πολλὰς ἀναοτησόμενας.
 Φασὶ δὲ πάσαις σχεδὸν ταῖς ἐνδόξοις πόλεσιν ἐπιστο-
 λὰς διαπέμψαι αὐτὸν, διαθήκας τίνας, καὶ παραινή-
 σεις, καὶ νόμους. καὶ τίνας ἐπὶ τούτῳ πρεσβευτὰς τῶν
 ἑταίρων ἐχειροτόνησε, νεκραγγέλους καὶ νερεροδρόμους

in veste candida, & modo inambulanti laetum atque hi-
 larem in septem vocum porticu reliquisset, coronatum olea.
 Deinde post omnia etiam vulturem illum adiecit, iuratus,
 ipsum se vidisse de rogo evolantem, quem ego paulo an-
 te dimiseram, ut ridiculos faceret amentes homines & mo-
 ribus stupidos. Ceterum cogita, quae in illo postea futu-
 ra esse credibile sit: quas non apes in illo loco coniventu-
 ras? quas non congregaturas se cicadas? quas non cor-
 nices involaturas, ut in sepulcrum Hesiodi: & id genus
 alia? Statuas quidem cum apud ipsos Elenses, tum apud
 Graecos reliquos, quibus etiam scripsisse dicebant, statim
 multas staturas ei novi. Aiunt vero, nobilibus oppidis fe-
 re omnibus missas ab eo epistolas in praeceptionibus, &
 adhortationibus, atque legibus. Etiam sodalium nonnullos
 eius rei causa legatos constituerat, quos mortis nuntios &

προσάγορεύσας. Τοῦτο τέλος τοῦ κακοδαίμονος Πρω- 42
 τῶς ἐγένετο ἀνδρὸς, ὡς βραχεῖ λόγῳ περιλαβεῖν, πρὸς
 ἀλήθειαν μὲν οὐδεπώποτε ἀποβλέψαντος, ἐπὶ δόξῃ δέ,
 καὶ τῷ παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνῳ, ἅπαντα εἰπόντος
 αἰεὶ, καὶ πράξαντος, ὡς καὶ εἰς πῦρ ἀλῆσθαι, ὅτε μὴδ'
 ἀπολαύειν τῶν ἐπαίνων ἔμελλεν, ἀναίσθητος αὐτῶν
 γενόμενος. Ἐν ἔτι σοι προσδιηγησάμενος παύσομαι, ὡς 43
 ἔχης ἐπιπολὺ γελᾶν. ἐκεῖνα μὲν γὰρ πάλαι οἶσθα εὐ-
 θὺς ἀκούσας μου, ὅτε ἦκον ἀπὸ Συρίας διηγούμενου,
 ὡς ἀπὸ Τρωάδος συμπλεύσαιμι αὐτῷ, καὶ τήν τε ἄλ-
 λην τὴν ἐν τῷ πλῶ τρυφῇ, καὶ τὸ μεῖράκιον τὸ ὠραῖον,
 ὃ ἔπεισε κυνίζειν, ὡς ἔχοι καὶ αὐτός τινα Ἀλκιβιάδην
 καὶ ὡς ἐπιταραχθεῖν μὲν τῆς νυκτὸς, ἐν μέσῳ τῷ Αἰ-
 γαίῳ γνόφου καταβάντος, καὶ κύμα παμμέγεθες
 ἐγειραντος, ἐκώκυε μετὰ τῶν γυναικῶν ὁ θαυμαστός,

1 Τοῦ κακοδαίμονος Πρωτῆως
 ἐγένετο) Πρωτεύς μιν τάχα καὶ
 συγγνωστός, εἰ καὶ ψυχρὰ τῇ συγ-
 γράμῃ, οὕτω τὸν βίον ἀπολιπὼν σὶ

δι τίς τοῦ τρόπου ἀγασταί, λόγον
 μὲν ἔμπορευσάμενοι, οὕτω προχείρως
 ἐκγεγονότα, τοῖς ὕθλοις δὲ καὶ μα-
 ρολογίαις τοῦτον ἐσπαθηκότα; V.

inferorum cursores appellabat. Hic finis fuit infelicitis Pro-
 tei, viri, qui, ut brevi sermone complectar, ad verum
 quidem respexerat nunquam, gloriae autem & laudis po-
 pularis causa dixerat semper feceratque omnia, adeo ut
 in ignem etiam insiliret, cum neque frui iam posset laudi-
 bus, quippe quarum sensus pervenire ad ipsum non posset.
 Definam, cum unum adhuc tibi narravero, ut ridere pos-
 sis amplius. Illa enim olim nosti, quae statim ex me, cum
 e Syria venirem, audieris, ut e Troade cum ipso naviga-
 verim, & cum reliquum hominis in illa navigatione lu-
 xum, tum formosum illum adolescentulum, quem ad ca-
 ninam illam vitam traduxerat, ut haberet nimirum ipse
 quoque aliquem Alcibiadem, & ut perturbatus fuerit, no-
 στῷ, medio in Aegeo, descendente turbine & fluctum ex-
 citante maximum, ploraveritque cum mulierculis vir ad-

- 44 καὶ θανάτου κρείττων εἶναι δοκῶν. Ἀλλὰ μικρὸν πρὸ
 τῆς τελευτῆς, πρὸ ἐννέα σχεδὸν πευ ἡμερῶν, πλεῖον, οἶ-
 μαι, τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγὼν, ἡμεσὲ τε τῆς νυκτὸς, καὶ
 ἐάλω πυρετῷ μάλα σφοδρῷ. ταῦτα δέ μοι Ἀλέξανδρος
 ὁ ἰατρός διηγήσατο, μετακληθεὶς ὡς ἐπισκοπήσειεν αὐ-
 τόν· ἔφη οὖν καταλαβεῖν αὐτὸν χαμαὶ κυλιόμενον, καὶ
 τὸν φλογμὸν οὐ φέροντα, καὶ ψυχρὸν αἰτοῦντα πᾶν
 ἐρωτικῶς, ἑαυτὸν δὲ μὴ δαῦναι. καίτοι εἶπεῖν, ἔφη, πρὸς
 αὐτόν, ὡς εἰ πάντως θανάτου δέοιτο, ἤκειν αὐτὸν ἐπὶ
 τὰς θύρας αὐτόματον. ὥστε καλῶς ἔχειν ἔπεισθαι,
 μηδὲν τοῦ πυρὸς δεόμενον· τόνδ' αὖ φάναι· Ἀλλ' οὐχ
 ὁμοίως ἐνδοξὸς ὁ τρόπος γένοιτ' αὖν, πᾶσι κοινὸς ὢν.
- 45 Ταῦτα μὲν ὁ Ἀλέξανδρος. ἐγὼ δὲ εὐδ' αὐτὸς πρὸ πολ-
 λῶν ἡμερῶν εἶδον αὐτὸν ἐγκεχρισμένον, ὡς ἀποδακρύ-
 σσει τῷ ὀρμιεῖ φαρμάκῳ. ὁρᾷς; οὐ πᾶν τοὺς ἀμβλυ-
 ποῦντας ὁ Αἰακὸς παραδέχεται. ὅμοιον ὡς εἰ τις ἐπὶ

mirabilis, & qui superior mortis metu esse videretur. Ve-
 rum paulo ante mortem, novem circiter diebus ante, cum
 plus quam oportebat, puto, ingurgitasset, & vomuit no-
 ctu, & febris correptus est satis vehementi. Haec vero
 Alexander mihi medicus narravit, qui vocatus erat, ut il-
 lum inviseret. Aiebat ergo, se invenisse hominem humi se
 volutamem, impatientemque aëthi, & amatoris velut
 blanditiis petentem frigidam: se autem non dedisse: ve-
 rum illud dixisse, Si omnino morte opus haberet, ipsam
 sponte iam venire ad ianuam, itaque bene facere, si illam seque-
 retur, nec ignem expeteret. Istum contra dixisse: At non ae-
 que gloriosum futurum mortis genus, quod omnibus commune es-
 set. Haec Alexander. Ego vero, & ipse non multis ante
 mortem diebus inunctum vidi, ut lacrimis motis oculos
 purgaret acerbis medicamento. Vides? Non sane recipit,
 qui hebetes oculos habent, Aeacus. Simile hoc est, ut si

σταυρὸν ἀναβήσεσθαι μέλλων, τὸ ἐν τῷ δακτύλῳ
 πρόσπτασμα θεραπεύει. τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος, εἰ
 ταῦτα εἶδε; κατ' ἀξίαν γελάσαι ἂν ἐπὶ τῷ ἀνδρί. καί-
 τοι πόθεν εἶχεν ἐκεῖνος τοσοῦτον γέλωτα; σύ δ' οὖν, ὦ
 Φιλότης, γέλα καὶ αὐτὸς, καὶ μάλιστα ὅποτε τῶν
 ἄλλων ἀκούσης θαυμάζοντων αὐτόν.

quis in crucem mox agendus digiti offensionem curet. Quid
 tibi videtur *facturus fuisse*, si vidisset ista, Democritus? Ri-
 sissetne, prout dignum est, virum? Quamquam unde tan-
 tum illi risus suppetiisset? Tu ergo, amice, ride ipse quo-
 que, & maxime cum alios admirari istum audieris!

Δ Ρ Α Π Ε Τ Α Ι.

ΑΠΟΛΛΩΝ, ΖΕΥΣ, ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ, ΗΡΑΚΛΗΣ,

ΕΡΜΗΣ, ΑΝΔΡΕΣ, ΔΕΣΠΟΤΗΣ, ΟΡΦΕΥΣ,

ΔΡΑΠΕΤΗΣ, ΚΑΙ ΤΠΟΔΙΚΟΣ.

Ι ΑΠΟΛ. **Α**ΛΗΘΗ ταῦτά, Φασι, πάτερ, ὡς ἐμβάλοι
 τὶς αὐτὸν φέρων εἰς τὸ πῦρ, κατέναντι Ὀλυμπίων, ἥδη
 πρεσβύτης ἄνθρωπος, οὐκ ἀγεννὴς θαυματοποιὸς τὰ
 τοιαῦτα; ἡ Σελήνη γὰρ ἡμῖν διηγεῖτο, αὐτὴ ἑωρακέναι
 καίόμενον λέγουσα.

ΖΕΥΣ. Καὶ πάνυ ἀληθῆ, ὦ Ἀπολλον, ὡς μήποτε
 γενέσθαι ὤφελεν.

ΑΠΟΛ. Οὕτω χρηστὸς ὁ γέρων ἦν, καὶ ἀνάξιος ἐν
 πυρὶ ἀπολωλέναι;

8 Ἡ Σελήνη) Bene Apollo in-
 ducitur non vidisse spectaculum
 hoc, quia Sol est Apollo: & hoc
 circiter noctem mediam [ἡ σελήνη

γὰρ ἡμῖν.] Nam in praecedenti ser-
 mone est, (c. 36) καὶ ἐπειδὴ ἡ σε-
 λήνη ἀντίτειλεν. ἴδαι γὰρ καί κεινὴν
 θεάσασθαι. G.

F U G I T I V L

APOLLO, IUPPITER, PHILOSOPHIA, HERCULES,

MERCURIUS, VIRI, DOMINUS, ORPHEUS,

FUGITIVUS, HOSPES.

V *Apol.* ERANE narrant ista, pater, fuisse, qui in ignem
 se conjiceret in celebritate Olympiorum, iam senem ho-
 minem, nec ignavum ad talia portentorum artificem? Lu-
 na enim nobis narravit, quae ardentem se vidisse diceret.

Iup. Vera omnino sunt, Apollo: quae utinam facta nun-
 quam essent!

Apol. Adeone bonus erat senex, atque indignus, qui
 igni periret?

ΖΕΥΣ. Καὶ τοῦτο μὲν ἴσως· ἀλλ' ἐγὼ πολλὴν μὲν τὴν ἀηδίαν μέμνημαι ἀνασχόμενος τότε ὑπὸ κνίσσης ποτηρᾶς, οἴαν εἰκὸς ἀποφέρεισθαι ὀπτωμένων ἀνθρωπίνων σωμαμάτων. εἰ γοῦν μὴ εἰς τὴν Ἀραβίαν ὡς εἶχον εὐθύς ἀπὼν ὠχόμεν, ἀπολώλειν ἂν, εὖ ἴσθι, ὀτοπία τοῦ καπνοῦ· καὶ ὅμως ἐν τοσαύτῃ εὐωδίᾳ, καὶ ἀφθονίᾳ τῶν ἀρωμάτων, καὶ ἐν λιβανωτῶ παμπόλλῳ, μόλις αἱ ῥίνες ἐπιλαθέσθαι μοι καὶ ἀπομαθεῖν ἤθελον τὴν κηλῖδα ἐκείνην τῆς ὀσμῆς, ἀλλὰ καὶ νῦν ὀλίγου δέω ναυτιᾶν, ὑπομνησθεῖς αὐτῆς.

ΑΠΟΛ. Τί δὲ βουλόμενος, ὦ Ζεῦ, τοιαῦτα εἶργασται ἑαυτόν; ἢ τί τὸ ἀγαθόν, ἀπανθρακωθῆναι ἐμπέσων εἰς τὴν πυράν;

ΖΕΥΣ. Τοῦτο μὲν οὐκ ἂν, ὦ παῖ, φθάνοις καὶ Ἐμπεδοκλεῖ πρὸ αὐτοῦ ἐγκαλῶν, ὃς ἐς τοὺς κρατῆρας ἤλατο καὶ αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ.

Iup. Etiam illud forte ita se habuerit. At ego multam me tum perferre iniucunditatem memini a malo illo nidore, qualem sursum ferri naturale est ab affatis corporibus humanis. Nisi enim in Arabiam statim, ut habebam, abiissem, perieram, bene noris, a fumo teterrimo. Et tamen in tanta suaveolentia, & copia aromatum, in ture adeo multo, vix mihi oblivisci nares ac dediscere voluerunt illam odoris labem. Sed nunc etiam parum abest, quin nauseam ad illius memoriam.

Apol. Quid vero voluit, Iuppiter, quod haec in se designavit? aut quid boni in eo inest, si quis in rogam defiliens mutetur in carbonem?

Iup. Hac in re evitare non potes, quin ante ipsum Empedocli crimen intentes, qui in crateras ipse quoque in Sicilia defiliit.

ΑΠΟΛ. Μελαγχολίαν τινὰ δεινὴν λέγεις. αὐτὰρ οὗτός γε τίνα ποτὲ ἄρα τὴν αἰτίαν ἔσχε τῆς ἐπιθυμίας;

ΖΕΥΣ. Αὐτοῦ σοι λόγον ἐρῶ, ὃν ἔλεξε πρὸς τὴν πανήγυριν, ἀπολογούμενος πρὸς αὐτοὺς ὑπὲρ τῆς τε-
3 λευτῆς. ἔφη γάρ, εἴγε μέμνημαι. Ἀλλὰ τίς αὕτη σπουδῇ πρόσεισι τέταραγμένη καὶ δακρύουσα, πάννυ ἀδικουμένη εἰκυῖα; μᾶλλον δὲ Φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ τοῦνομά γε τοῦμόν ἐπιβοᾶται σχετλιάζουσα. τί, ὦ θύγατερ, δακρύεις; ἢ τί ἀπολιπούσα τὸν βίον ἐλήλυθας; ἄρα μὴ οἱ ἰδιῶται αὖθις ἐπιβεβουλευκασί σοι ὡς τὸ πρόσθεν, ὅτε τὸν Σωκράτη ἀπέκτειναν ὑπὸ Ἀντύου κατηγορηθέντα, εἴτα Φεύγεις διὰ τούτο αὐτούς;

ΦΙΛ. Οὐδέν τοιοῦτον, ὦ πάτερ, ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, ὃ πολὺς λῆως, ἐπήνουν, καὶ διὰ τιμῆς ἦγον αἰδούμενοι, καὶ θαυμάζοντές με, καὶ μονονουχὲ προσκυνοῦντες, εἰ καὶ μὴ σφόδρα ξυνίεσαν ὧν λέγοιμι. οἱ δὲ, πῶς ἂν εἴ-

Apol. Terribilem mihi melancholiam narras. Verum hic quam tandem illius cupiditatis causam habuit?

Iur. Ipsius tibi orationem referam, quam in conventu habuit, cum causam apud illos mortis suae diceret. Dixit enim, si bene memini... Sed quanam ista contente ad nos accedens perturbata & lacrimans, iniuriam magnam passae similis? Quin Philosophia est, & nomen meum miserabili voce inlclamat. Quid, mea filia, ploras? aut quid relicto seculo huc venisti? Numquid denuo contra te machinati aliquid sunt imperiti, ut olim, cum accusatum ab Anyto Socratem interfecere? tum tu propterea illos fugis?

Phil. Nihil tale, pater. Sed illi quidem, vulgus promiscuam, laudarunt & in honore me cum veneratione atque admiratione habuerunt, ac tantum non adorarunt, etsi non valde, quae dicerem, intelligerent. Verum isti, quo-

ποιμι; οἱ ξυγῆβες καὶ φίλοι φάσκοντες εἶναι, καὶ τοῦνομα τοῦμὸν ὑποδύμενοι, ἐκείνοί με τὰ δεινότατα εἰργάσαντο.

ΖΕΥΣ. Οἱ Φιλόσοφοι ἐπιβουλήν τινα ἐπιβεβου- 4
λεύκασί σοι;

ΦΙΛ. Οὐδαμῶς, ὦ πάτερ, οἷγε ξυνηδίσκηνταί μοι καὶ αὐτοί.

ΖΕΥΣ. Πρὸς τίνων οὖν ἠδίκησαι, εἰ μήτε τοὺς ἰδιώ-
τας, μήτε τοὺς Φιλοσόφους αἰτία;

ΦΙΛ. Εἰσὶ τινες, ὦ Ζεῦ, ἐν μεταωγμῷ τῶν τε πολ-
λῶν, καὶ τῶν Φιλοσοφούντων, τὸ μὲν σχῆμα, καὶ
βλέμμα, καὶ βάδισμα, ἡμῶν ὅμοιοι, καὶ κατὰ ταῦτα
ἐσταλμένοι ἀξιῶσι γοῦν ὑπ' ἐμοὶ τάττεσθαι, καὶ τοῦ-
νομα τὸ ἡμέτερον ἐπιγράφονται, μαθηταί, καὶ ὁμιλη-
ταί, καὶ διασώτῃται ἡμῶν εἶναι λέγοντες· ὁ βίος δὲ αὐ-
τῶν παρμῖαρος, ἀμαβίας, καὶ θράσους, καὶ ἀσελ-

modo illos vocem? qui se familiares meos & amicos esse
aiunt, & nominis mei larvam induunt, illi ergo pessime
me tractarunt.

Iup. Philosophi igitur contra te aliquid machinati sunt?

Phil. Non, pater. Hi enim & ipsi iniuria mecum affe-
cti sunt.

Iup. A quibus ergo iniuriam accepisti, si neque indoctos
accusas, neque philosophos?

Phil. Sunt quidam, Iuppiter, interiecti, velut inter utram-
que aciem, inter vulgus & philosophos, habitu, oculorum
coniectu, incessu, nobis similes, & eadem ratione compo-
siti. Postulant enim meis in castris militare, & nostrum sibi
nomen inscribunt, discipulos se, & familiares, & sodales
nostros dicunt: at vita illorum impurissima, inscitia, au-

γείας ἀνάπλεως, ὕβρις οὐ μικρά καθ' ἡμῶν ὑπὸ τούτων, ὦ πάτερ, ἡδίκημένη πέφυγα.

5 ΖΕΥΣ. Δεινὰ ταῦτα, ὦ θύγατερ. ἀλλὰ τί μάλιστα ἡδίκηκασί σε;

ΦΙΛ. Σκόπει, ὦ πάτερ, εἰ μικρά. σὺ γὰρ κατιδὼν τὸν βίον ἀδικίας καὶ παρανομίας μεστόν, ἅτε ἀμαθίας καὶ ὕβρις ξυνόντα, καὶ ταραττόμενον ὑπ' αὐτῶν, κατελέσας τὸ ἀνθρώπινον ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ ἐλαυνόμενον, ἐμὲ κατέπεμψας, ἐντειλάμενος ἐπιμεληθῆναι, ὡς παύσαιντο μὲν ἀδικοῦντες ἀλλήλους, καὶ βιαζόμενοι, καὶ ὅμοια τοῖς θηρίοις βιοῦντες· ἀναβλέψαντες δὲ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, εἰρηνικώτερον ζυμπολιτεύοιντο. ἔφης γοῦν πρὸς με καταπέμπων, ἃ μὲν πράττουσιν ἄνθρωποι, καὶ ὡς διακείνται ὑπὸ τῆς ἀμαθίας, ὦ θύγατερ, καὶ αὐτὴ ὁρᾷς· ἐγὼ δὲ, ἐλεῶ γὰρ αὐτοὺς, σὲ, ἣν μόνην ἰάσασθαι αὐ

dacia, libidine, plena: quae non parva est in nos contumelia. Ab hisce, pater, laesa profugi.

Iup. Dura haec sane, filia. Sed qua in re maxime te laeferunt?

Phil. Vide, pater, parvane sint? Tu enim cum videres seculum iniustitia & iniquitate plenum, quod cum inscitia & contumelia versaretur, & ab iis perturbaretur; miseratus humanum genus, ab ignorantia agitaturn, me demisisti, cui praeceperas, uti curam agerem, quo desinerent mutuis se iniuriis afficere, & vim facere, & similem feris bestiis vitam agere; sed oculis ad verum conversis, magis pacatam inter se civitatem haberent. Dicebas enim, me cum dmitteres, Quae agant homines, & quomodo ab inscitia affecti sint, ipsa vides, mea filia! Ego autem, qui illorum misericordia tangar, et, quam solam mederi posse his, quae sunt,

τὰ γιγνόμενα οἶμαι, προκρίνας ἐξ ἀπάντων ἡμῶν, πέμπω ἰασομένην.

ΖΕΥΣ. Οἶδα πολλὰ καὶ τοιαῦτα εἰπὼν τότε· σὺ δὲ 6
τὰ μετὰ ταῦτα ἤδη λέγε, ὅπως μὲν ὑπεδέξαντό σε
καταπταμένην τὸ πρῶτον, ἃ τινὰ δὲ νῦν ὑπ' αὐτῶν πέ-
πονθας.

ΦΙΛ. Ἦῤα μὲν, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας
εὐδύς, ἀλλ' ὅπερ ἐδόκει μοι χαλεπώτερον τοῦ ἔργου εἶ-
ναι, τὸ βαρβάρους παιδεύειν, καὶ διδάσκειν, τοῦτο πρῶ-
τον ἤξιον ἐργάσασθαι· τὸ Ἑλληνικὸν δὲ εἶων ὡς ῥᾶστον
ὑποβαλέσθαι, καὶ τάχιστα, ὡς γε ὦμην, ἐνδεζόμενον
τὸν χαλινὸν οἷόν τε, καὶ ὑπαχθισόμενον τῷ ζυγῷ, ὀρ-
μήσασα εἰς Ἰνδοὺς τὸ πρῶτον, ἔθνος μέγιστον τῶν ἐν τῷ
βίῳ, οὐ χαλεπῶς ἐπεισα καταβάνας ἀπὸ τῶν ἐλε-
φάντων ἐμοὶ συνεῖναι ὥστε καὶ γένος ἄλβιον οἱ Βραχ-
μᾶνες τοῖς Νεχραίοις καὶ Ὀξυδράκαις ὁμοροί, οὗτοι
πάντες ὑπ' ἐμοὶ τάττονται, καὶ βιούσι γε κατὰ τὰ

arbitrer, ex omni nostro numero deleſtam demitto, ut ſanes.

Iup. Scio, multa me & talia tum dixiſſe. Tu iam dic,
quomodo te receperint primum advolantem, & quae nunc
ab illis patiaris.

Phil. Properabam, pater, non ſtatim ad Graecos; ſed,
quae videbatur mihi difficilior operis pars eſſe, inſtituere
ac docere barbaros, illam primum volebam perficere. Omif-
ſis ergo interim Graecis, quos faciles ad ſubigendum puta-
bam, & celerrime recepturos frena, & iugo ſubmittendos;
ad Indos primum excurri, maximam orbis gentem, nec
difficulter iis perſuaſi, ut deſcendentes ſuis ab elephantis
mecum verſarentur; adeo ut beata illa gens Brachmanes,
qui in Nechraeorum & Oxydracarum confiniis colunt,
omnes iam mihi militent, & meis ex praeceptis vivant,

ἡμῖν δοκούντα, τιμώμενοι πρὸς τῶν περιούκων ἀπάντων,
καὶ ἀποβήσκουσι παραδόξον τινα τοῦ θανάτου τρόπον.

- 7 ΖΕΥΣ. Τοὺς γυμνοσοφιστὰς λέγεις. ἀκούω γοῦν
τάτε ἄλλα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὰν μεγίστην
ἀναβάντες, ἀνέχονται καίόμενοι, οὐδὲν τοῦ σχήματος
ἢ τῆς καβέδρας ἐκτρέποντες, ἀλλ' οὐ μέγα τοῦτο ἔναγ-
χος γοῦν καὶ Ὀλυμπιάσι τὸ ὅμοιον ἐγὼ εἶδον γενόμενον,
εἶκος δὲ καὶ σε παρεῖναι, καιομένου τότε τοῦ γέροντος.

ΦΙΛ. Οὐδὲ ἀνῆλθον, ὦ πάτερ, εἰς Ὀλυμπίαν, δέει
τῶν καταράτων ἐκείνων, οὓς ἔφην, ὅτι πολλοὺς αὐτῶν
εἰώρων ἀπιόντας, ὡς λοιδορήσαιντο τοῖς ξυνηλυτοῖσι,
καὶ βοῆς τὸν ὀπισθοδόμον ἐμπλήσωσιν ὑλακτοῦντες,

- 8 ὥστε οὐδὲ εἶδον ἐκεῖνον ὅπως ἀπέθανε. Μετὰ γοῦν τοὺς
Βραχμᾶνας, εἰς Αἰθιοπίαν εὐθὺς, εἶτα εἰς Αἴγυπτον
κατέβην, καὶ ξυγγενομένη τοῖς ἱερεῦσι, καὶ προφῆταις

12 Τὸν ὀπισθοδόμον) Ὀπισθό- οὕτω τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ναοῦ, ἐν ᾧ
δομος μέρος τῆς ἀκροπόλεως τῇ ἀπειθίδετο τὰ χρήματα. V.
Ἀθηναίων, ἵστα ἢ τὸ ταμεῖον ὀπί-

qua de causa magno in honore sunt apud omnes vicinos.
Hi miro quodam mortis genere moriuntur.

Iup. Gymnosophistas dicis. Audio enim & reliqua de il-
lis, & hoc quoque, maximo illos rogo consensio, uren-
dos se praeberere, neque quidquam de habitu aut posita
membrosum mutare. Sed nihil hoc magnum: nuper enim
Olympiae simile quid fieri ego vidi: credibile autem, te
quoque affuisse tum, cum senex arderet.

Phil. Neque accessi, pater, Olympiam, metu facerri-
morum hominum, quos dixi, quod multos illorum vide-
rem eo ire, uti maledicerent ibi congregatis, clamor quoque
suo latratu posticum templi implerent: igitur neque vidi
illum, quomodo sit mortuus. Post Brachmanes ergo statim
in Aethiopiam, ac deinde in Aegyptum descendi, & ver-
fata ibi cum sacerdotibus illorum ac Prophetis, cum divi-

αὐτῶν, καὶ τὰ θεῖα παιδεύσασα, ἐς Βαβυλῶνα ἀπῆ-
 ρα, Χαλδαίους καὶ μάγους μύησουςα, εἶτα ἐς Σκυ-
 θίαν ἐκείθεν, εἶτα ἐς Θράκην, ἔνθα μοι Εὐμολπὸς τε
 καὶ Ὀρφεὺς συνεγένεσθην, οὓς καὶ προαποστείλασα
 ἐς τὴν Ἑλλάδα, τὸν μὲν, ὡς τελέσειεν αὐτοὺς, τὸν Εὐ-
 μολπον, (ἐμεμαθήκει γὰρ τὰ θεῖα παρ' ἡμῶν ἀπαν-
 τα) τὸν δὲ, ὡς ἐπάδων προσβιάζοι τῇ μουσικῇ, κατὰ
 πόδας εὐθὺς εἰπόμην. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἐλθού- 9
 σαν, οὔτε πάνυ ἡσπάσαντο οἱ Ἕλληνες, οὔτε ὅλως
 ἀπέκλεισαν· κατ' ὀλίγον δὲ προσομιλοῦσα, ἑπτὰ ἐκ
 τῶν ἀπάντων ἑταίρους καὶ μαθητὰς προσηγαγόμεν,
 καὶ ἄλλον ἐκ Σάμου, καὶ ἄλλον ἐξ Ἐφέσου, καὶ
 Ἀβδηρόθεν ἄλλον, ὀλίγους παντάπασι. Μεθ' οὓς τὸ 10
 σοφιστῶν Φῦλον οὐκ οἶδ' ὅπως μοι παρενεφύετο, οὔτε

10 Ἐπτά ἐκ τῶν ἀπάντων) Τεὶς
 ἑπτὰ λεγομένους σοφούς· Πιττα-
 χον, Βίαντα, Θάλητα, Περικλῆδον,
 Κλειόβουλον, Χίλων, Σόλωνα, V.
 In altero Vossiano maiore idem
 Scholion sic: Οἱ ἑπτὰ οὗτοι, Πιτ-
 ταχὺς, Βίας, Θαλῆς, Περικλῆς,
 Κλειόβουλος, Χίλων, Σόλων.

12 Καὶ ἄλλον ἐκ Σάμου) Ἐκ
 Σάμου, Πυθαγόραν τὸν Μισηνέρχου.

ἐξ Ἐφέσου Ἡράκλειτον. ἐξ Ἀβδή-
 ρων Δημόκριτον. ἅμω δὲ φυσικὰ
 φιλοσόφαι ἔστιν. V. In Voss. alte-
 ro sic: Ἐκ Σάμου Πυθαγόρας. ἐξ
 Ἐφέσου Ἡράκλειτος. ἐξ Ἀβδηρῶν,
 [καὶ ἄλλον] Ἡράκλειτον. [ἄλλον]
 Δημόκριτον.

ibid. Ἐκ Σάμου) Πυθαγόρας,
 V. alter.

13 Ἀβδηρόθεν) Ἐξ Ἀβδηρῶν. G.

na eos docuissēm, Babylonem perrexi, ut Chaldaeos &
 Magos initiarem: tum inde in Scythiam; deinde in Thra-
 cen, ubi Eumolpus & Orpheus mecum fuere. Quos etiam
 praemissos in Graeciam, alterum ut illos initiaret, Eumol-
 pum, (didicerat enim a me divina omnia) alterum ut ca-
 nendo musices ope vim afferret *animis*, e vestigio statim
 consecuta sum. Ac primum quidem advenientem neque
 vehementer amplexi sunt Graeci, neque plane exclusērunt.
 Paulatim vero alloquio meo septem ex omnibus sodales ac
 discipulos mihi conciliaui, & ex Samo alium, & alium
 Epheso, & Abdera alium, paucos omnino. Post quos So-
 phistarum mihi populus, nescio quomodo, adhaesit, neque

ζηλοῦν τὰ μὲν ἐς βάθος, οὔτε καμυδῇ ἀπάδον, ἀλλ' αἶον τὸ Ἱπποκενταύρων γένος, σύνθετόν τι καὶ μικτόν ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας πλαζόμενον, αὐτὴ τῇ ἀγνοίᾳ τέλειον προσεχόμενον; οὔτε ἡμᾶς ἀτενεῖσι τοῖς ὀφθαλμοῖς καθορᾶν δυνάμενον, ἀλλ' οἷον λημῶντες ὑπὸ τοῦ ἀμβλυώττειν ἀσαφές τι, καὶ ἀμυδρὸν ἡμῶν εἶδωλον, ἢ σκίαν ἐνίοτε ἰδόντες ἄν. οἱ δὲ ὥντο ἀκριβῶς πάντα κατανενηκέναι. ὅθεν παρ' αὐτοῖς ἡ ἀχρεῖος ἐκείνη, καὶ περιττὴ σοφία, καὶ, ὡς αὐτοὶ ὥντο, ἀπρόσμαχος ἀνεφλέγετο, αἱ κομίφαι, καὶ ἄποροι, καὶ ἀτοποι ἀποκρίσεις, καὶ δυσέξοδοι, καὶ λαβυρινθώδεις ἐρωτήσεις. Εἴτα κωλυόμενοι, καὶ ἐλεγχόμενοι πρὸς τῶν ἐταίρων τῶν ἐμῶν, ἡγεναίεσσιν, καὶ συνίσταντο ἐπ' αὐτοὺς, καὶ τέλος, δικαστηρίους ὑπῆγον, καὶ παρεδίδουσιν πιομένους τοῦ κωνείου. ἐχρῆν μὲν οὖν ἴσως τότε φυγεῖν εὐθύς, καὶ μηκέτι ἀνέχεσθαι

6 Ἀμυδρὸν) Ἀφανές, σκοτεινόν. V.

10 Ἀπρόσμαχος) Ἀκαταγώνιστος. V.

aemulatus profunde mea placita; neque omnino ab iis abhorrens; sed, velut Hippocentaurorum genus, compositum quiddam & mixtum, inter imposturam & philosophiam medium oberrans, neque ignorantiae plane adhaerens, neque in nos defigere intentos oculos ausum; sed velut lipientes, prae hebetudine visus obscurum quoddam & evanidum nostri simulacrum aut umbram forte nonnunquam videntes. At isti accurate omnia se nosse arbitrabantur. Unde apud illos inutilis illa ac superflua sapientia, & ut ipsi purabant, invicta, accendebatur: contulae illae, & dubitabiles, & inexpectatae responsiones, & exitum non habentes labyrinthisque similes responsiones. Deinde prohibiti ac reprehensi a meis sodalibus, indigne ferre & adversus illos coire, ac tandem in ius cogere, & eo dare, ubi cicutam biberent. Oportebat forte tum statim fugere.

τὴν συνουσίαν αὐτῶν· νῦν δὲ Ἀντισθένης με, καὶ Διογένης, καὶ μετὰ μικρὸν Κράτης, καὶ Μένιππος, οὗτοι ἔπεισαν ὀλίγον ἐπιμετρῆσαι τῆς μονῆς· ὥς μὴ ποτε ὠφελόν· οὐ γὰρ ἂν τσαῦτα ἐπεπόνθειν ὕστερον.

ΖΕΥΣ. Οὐδέπω μοι λέγεις, ὦ Φιλοσοφία, τίνα ἰδίσκησαι, ἀλλὰ ἀγανακτεῖς μόνον.

ΦΙΛ. Καὶ μὴν ἄκουε, ὦ Ζεῦ, ἡλίκα ἐστὶ μισαρὸν χάριτι τοῦ Φύλου ἀνθρώπων, καὶ ὥς τὸ πολὺ δουρικόν, καὶ θητικόν, οὐ συγγενόμενον ἡμῖν ἐκ παίδων ὑπ' ἀσχολίας· ἐδούλευε γὰρ, ἢ ἐθήτευεν, ἢ ἄλλας τέχνας, οἷας εἰκὸς τοὺς τοιοῦτους, ἐμάνθανε, σκυτεύειν, ἢ τεκταίνειν, ἢ περὶ πλυνοὺς ἔχειν, ἢ ἔρια ξαίνειν, ὥς εὐεργὰ εἴη ταῖς γυναῖξι, καὶ εὐμήρυτα, καὶ καταγάγοιτο εὐμαρῶς, ὅποτε ἢ κρόκην ἐκείναι στρέφοιεν, ἢ μίτον κλώθοιεν. ταῦτα ταῖνν ἐκ παισὶ μελετῶντες, οὐδὲ ὄνο-

nec amplius illorum ferre consuetudinem. Iam vero Antisthenes & Diogenes, & paulo post Crates, & Menippus, hi, inquam, mihi persuasere, ut paulum adhuc morae quasi corollarium adicerem: quod utinam non fecissem! Neque enim tot deinde mala subiissem.

Iup. Non dum mihi dicis, Philosophia, quam iniuriam passa sis, sed indignaris tantum.

Phil. Quin tu audi, Iuppiter, quid sit. Impurum enim quoddam genus hominum, & plerumque servile atque mercenarium, non otiose nobiscum a pueritia inde versatum: servitutem animi serviit, aut mercede opus fecit, aut artes alias, quales cadunt in tales, didicit, cerdoniam, fabrillem, fulloniam, quae in lanis carpendis versatur, ut facilius deinde eas tractentur a feminis, sintque ad vendendum & deducendum commodiores, quoties vel tramam illae torquere, vel nere licium volunt. Haec ergo isti puerili

μα τὸ ἡμέτερον ἤδεσαν. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξαντο, καὶ κατεῖδον τὴν αἰδῶ, ὅση παρὰ τῶν πολλῶν ἔστι τοῖς ἐταίροις τοῖς ἐμοῖς, καὶ ὡς ἀνέχονται οἱ ἄνθρωποι τὴν παρρησίαν τὴν αὐτῶν, καὶ χαίρουσι θεραπευόμενοι, καὶ συμβουλευούσι πείθονται, καὶ ἐπιτιμῶντων ὑποπτήσσουσι, ταῦτα πάντα τυραννίδα οὐ μικρὰν ἡγοῦντο εἶναι. Τὸ μὲν δὴ μανθάνειν ὅσα τῇ τοιαύτῃ προαιρέσει πρόσφορα, μακρὸν ἢ μάλλον δὲ κομιδῇ ἀδύνατον. αἱ τέχαι δὲ γλίσχραι, καὶ σὺν πόνῳ, καὶ μόγις ἱκανὰ παρέχειν ἐδύνατο. ἐνίοις δὲ καὶ ἡ δουλεία βαρὺ, καὶ ὥσπερ οὖν ἔστιν, ἀφ' ὀρήτων ἐφαίνετο. ἔδοξεν οὖν σκοπουμένοις, τὴν ὑστάτην ἀγκύραν, ἣν ἰεράν οἱ ναυτιλλόμενοι φασὶ, καθιέναι καὶ ἐπὶ τὴν βελτίστην ἀπόνοιαν ὀρμίσαντες, ἔτι τε καὶ τόλμαν, καὶ ἀμαθίαν, καὶ ἀναισχυντίαν προκαλέσαντες, ὥσπερ

8 Πρόσφορα) Πρόσφορα, κρίσιμα, οἰκεία, ἀρμόδια, ἐπιτήδεια. V.
9 Γλίσχραι) Ταπεινά. V.

aetate meditati, neque nomen nostrum noverant. Cum vero ad virilem aetatem pervenissent, animadversa, quae meis fodalibus a multitudine habetur, reverentia, & ut sustinent homines illorum in dicendo fiduciam, & curari se gaudent, & consulentibus obsequuntur, & reprehendentibus timide concedunt, regnum non parvum arbitrabantur esse haec omnia. Ac discere quaecunque huic instituto vitae conveniunt, longum fuerit, aut potius plane illis negatum est. Artes parcae, & cum labore, & vix tamen vel sic praestare, quod satis esset, poterant. Quibusdam etiam grave servitutis onus, &, ut est, intolerabile visum. Considerantibus ergo placuit, ultimam ancoram, quam sacram appellant nautae, demittere: firmantesque navim in praeclara illa amentia, advocatis insuper audacia, incitia, atque impudentia, quae maxime hoc illis cer-

αὐτοῖς μάλιστα συναγωνίζονται, καὶ λοιδορίας καινὰς
 ἐκμελετήσαντες, ὥς πρόχειροι εἶεν, καὶ ἀνὰ στόμα
 ταύτας μόνας συμβολὰς ἔχοντες. ὁρᾷς ὅποια πρὸς Φι-
 λосоφίαν ἐφόδια; σχηματίζουσι, καὶ μεταποσμούσιν
 αὐτοὺς εὖ μάλα εἰκότως, καὶ πρὸς ἐμὲ οἷόν τι ἀμέλει
 ὁ Αἰσώπός Φησι ποιῆσαι τὸν ἐν τῇ Κύμῃ ὄνον, ὃς λεον-
 τὴν περιβαλλόμενος, καὶ τραχὺ ὀγκώμενος, ἡξίου λέαν
 καὶ αὐτὸς εἶναι, καὶ πού τινες καὶ ἦσαν ἴσως οἱ πι-
 στεύοντες αὐτῷ. Τὰ δ' ἡμέτερα πάνν ῥᾶστα, ὥς οἶσθα, 14
 καὶ ἐς μίμησιν πρόχειρα, (τὰ προΦανῇ λέγω) καὶ οὐ
 πολλῆς τῆς πραγματείας δεῖ τριβώνιον περιβαλεῖσθαι,
 καὶ πῆραν ἐξαρτήσασθαι, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχειν,
 καὶ βοᾶν, μᾶλλον δὲ ὀγκᾶσθαι, ἢ ὑλακτεῖν, καὶ λοι-
 δορεῖσθαι ἅπανσι. τὴν ἀσφάλειαν γὰρ αὐτοῖς τοῦ μηδὲν
 ἐπὶ τούτῳ παθεῖν, ἢ πρὸς τὸ σχῆμα αἰδᾶς παρέξιν ἐμελ-
 λεν. ἡ ἐλευθερία δὲ πρόχειρος, ἄκοντος τοῦ δεσπότου, καὶ
 εἰ βούλοιο ἀπάγειν, παταχθήσομένου τῷ ξύλῳ. καὶ τὰ

tamen adiuvant, novisque excogitatis conviciis, ut prae-
 sto statim & in ore sint: has ergo symbolas folas cum ha-
 beant, (viden' qualia ad philosophiam viatica?) figuram
 sumunt ornatumque decentem, mihique quam simillimum:
 nimirum quale quid fecisse ait Aesopus illum Cumis asi-
 num, qui leonina circumposita asperum rudens, leo &
 ipse esse postulabat. Ac forte erant alicubi, qui fidem illi
 haberent. Nostra vero facilia omnino, ut nosti, & ad imi-
 tandum expedita; de manifestis illis dico: nec multum ne-
 gotii est palliolo amictiri, & peram gestare suspensam, &
 clavam in manu habere, & clamare, vel rudere potius aut
 latrare, & maledicere omnibus. Quippe securitatem illis
 nihil ob eam rem patiendi ipsa habitus praestitura videba-
 tur reverentia: porro in promptu est, invito etiam domino,
 libertas, qui si asserere audeat, fusti percutiatur. Cibus au-

- ἄλφιστα οὐκ ἔτ' ὀλίγα, οὐδὲ ὡς πρὸ τοῦ μάζα ψιλῇ. τὰ δὲ οὐψώνιον, οὐ τάριχος, ἢ θύμον, ἀλλὰ κρέα παντοδαπὰ, καὶ οἶνός, οἷος ἡδίστος, καὶ χρυσίον παρ' ὅτου ἂν ἐθέλωσι δασμολογοῦσι γὰρ ἐπιφοιτῶντες, ἢ, ὡς αὐτοὶ Φασιν, ἀποκείρουσι τὰ πρόβατα, δώσειν τὲ πολλοὺς οἶονται, ἢ αἰδοὶ τοῦ σχήματος, ἢ δέει τοῦ μὴ ἀκοῦσαι
- 15 κακῶς. Καὶ γὰρ αὖ κακέϊνο ἐώρων, οἶμαι, ὡς ἐξίσου καταστήσονται τοῖς ὀρθῶς Φιλοσοφοῦσιν. οὐδὲ τις ὁ δικάσων, καὶ διακρινῶν τὰ τοιαῦτα, ἔσται, ἢν μόνον τὰς ἕξω ἢ ἑμοία. ἀρχὴν γὰρ οὐδὲ τὸν ἑλεγχον δέχονται, ἢν ἔρηται τις οὕτως κοσμίως, καὶ κατὰ βραχὺ, ἀλλ' εὐθύς βοῶσι, καὶ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν ἑαυτῶν ἀναφεύγουσι τὴν λαιδορίαν, καὶ πρόχειρον τὸ ξύλον. καὶ ἢν μὲν τὰ ἔργα ζητῆς, οἱ λόγοι πολλοὶ ἢν δὲ ἀπὸ τῶν λόγων κρίνειν ἐθέλης, τὸν βίον ἀξιούσι σκοπεῖν.
- 16 Τοιγαροῦν ἐμπέπλησται πᾶσα ἡ πόλις τῆς τοιαύτης

tem non iam tenuis, neque, ut ante, nudà puls; opsonium non fassamentum, aut thymus; sed carnes omnis generis, & vinum quodque suavissimum; & aurum a quocunque voluerint. Nempe tributum quoddam crebro accessu suo colligunt; vel, ut ipsi loquuntur, tondent oviculas, daturosque sperant plures, vel habitus pudore, vel metu, ne male audiant. Nam illud quoque observarunt, opinor, se aequo fastigio staturos cum his, qui recte philosophantur. Neque enim quisquam erit, qui iudicet ista vel discernat, modo externa sint similia. Neque enim omnino illud probationis genus admittunt, si quis illos sic placide & sensim interroget: sed clamant statim, & ad arcem suam, convicia, confugiunt, & expediunt fustem: ac, si opera illorum requiras, multa in ore est doctrina; sin ex doctrina illos iudicare velis, vitam te considerare postulant. Itaque plena fraudibus istis civitas, illorum praefertim, qui Dio-

ῥαδιουργίας, καὶ μάλιστα τὸν Διογένη, καὶ Ἀντισθέ-
νη, καὶ Κράτητα ἐπιγραφομένων, καὶ ὑπὸ τῷ κυνὶ
ταττομένων, οἱ τὸ μὲν χρήσιμον ὅπόσον ἔνεστι τῇ Φύ-
σει τῶν κυνῶν, οἷον τὸ Φυλακτικόν, ἢ τὸ οἰκουρικόν, ἢ
τὸ Φιλοδέσποτον, ἢ μνημονικόν, οὐδαμῶς ἐξηλώκασιν·
ὕλακην δὲ καὶ λιχνείαν, καὶ ἀρπαγὴν, καὶ Ἀφροδίσια
συχρά, καὶ κολακείαν, καὶ τὸ σαίνειν τὸν δίδοντα, καὶ
περὶ τραπέζας ἔχειν, ταῦτα ἀκριβῶς ἐκπεπονήκασιν.
"Οὔφει τοίνυν μετὰ μικρὸν οἷα ἔσται. οἱ γὰρ ἐκ τῶν ἐρ- 17
γαστηρίων ἅπαντες ἀναπηδήσαντες, ἐρήμους τὰς τέχνας
ἑάσουσιν, ὅταν ὁρῶσιν σφᾶς μὲν πονοῦντας, καὶ κάμνον-
τας, ἔωθεν εἰς ἐσπέραν ἐπικεκυφότας τοῖς ἔργοις, καὶ
μόγῃς ἀποζῶντας ἐκ τῆς τοιαύτης μισθαρνίας· ἀργοὺς
δὲ καὶ γόητας ἀνθρώπους, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις βιοῦν-
τας, αἰτοῦντας μὲν τυραννικῶς, λαμβάνοντας δὲ προ-
χείρως, ἀγανακτοῦντας δὲ, εἰ μὴ λάβοιεν, οὐκ ἐπαι-

geni se & Antistheni, & Crateri adscriptos, sub Canis il-
lius signis militare aiunt: qui, quod utile inest in natura
canum, ut cautionem illam, illam domus custodiam, do-
minorum illum amorem, memoriam, nullo modo imitan-
tur; latratum vero, & ligurritionem, & rapacitatem, &
Venerem crebram, & adulationem, & illa versus dantem
blandimenta, & menfarum affectationem, haec omnia ad
unguem exprimere laborant. Videbis ergo paulo post,
quid futurum sit. Exsiliantes enim de officinis universi de-
sertas relinquent artes, ubi videbunt, se quidem, opus
cum faciant & laborent a mane inde ad vesperam, ope-
ribus intenti suis, vix tamen sibi victum ex illa mercena-
ria ratione parare: otiosos autem homines atque imposto-
res in omnium rerum affluentia vivere, cum petant, quasi
tyranni essent, promte accipiant, si nihil ferant, indignen-

- νοῦντας δὲ, οὐδ' εἰ λάβοιεν. ταῦτα ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος
 δοκεῖ αὐτοῖς, καὶ ἀτεχνῶς τὸ μέλι αὐτὸ ἐς τὰ στο-
 18 ματα ἐσρεῖν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ἦττον ἂν δεινὸν τὸ
 πρᾶγμα ἦν, εἰ τοιοῦτοι ὄντες, μηδὲν ἐς ἡμᾶς ἄλλο
 ἐξύβριζον. οἱ δὲ μάλα σεμνοὶ καὶ σκυθραποὶ τὰ ἔξω,
 καὶ τὰ δημόσια Φαινόμενοι, ἦν παιδὸς ὠραίου ἢ γυ-
 ναικὸς λάβωνται καλῆς, ἢ ἐλπίσωσι, σιωπᾶν ἄξιον,
 οἷα ποιῶσιν. ἔνιοι δὲ καὶ ξένων τῶν σφετέρων γυναῖ-
 κας ἀπάγουσι μοιχεύσοντες, κατὰ τὸν Ἰλίου ἐκείνον
 νεανίσκον, ὡς Φιλοσοφοῖεν δὴ καὶ αὐταί. εἴτα κοινὰς
 ταύτας ἅπασι τοῖς ξυνοῦσι προθέμενοι, Πλάτωνός τι
 δόγμα οἶονται ποιεῖν, οὐκ εἰδότες ὅπως ὁ ἱερὸς ἐκείνος
 19 ἡξίου κοινὰς ἡγεῖσθαι τὰς γυναῖκας. Ἄ μὲν γὰρ ἐν
 τοῖς συμποσίοις ὀρῶσι, καὶ ἅ μεθύσκονται, μακρὸν
 ἂν εἴη λέγειν. καὶ ταῦτα ποιῶσι, πῶς οἷε κατηγο-
 ροῦντες αὐτοὶ μέθης, καὶ μοιχείας, καὶ λαγνείας, καὶ
 9 Ἐκείνον νεανίσκον) Τὸν Πάριδα. G.

tur, non laudent, etiamsi acceperint. Haec vita, qualis
 sub Saturno fuit, illis videtur, & coelitus in ora mel in-
 fluere. Ac minus in ea re mali esset, si tales cum sint,
 nulla nos alia contumelia afficerent. At isti, vehementer
 graves & tristes quantum ad externa & publica qui vi-
 deantur, si puerum formosum, aut mulierem pulchram, vel
 nanciscantur, vel sperent, quid faciant, filere melius est.
 Quidam etiam suorum hospitem mulieres abducunt cor-
 rumpendas adulterio, ut Troianus ille iuvenis, nimirum
 ut ipsae etiam philosophentur: tum communes illas omni-
 bus suis familiaribus prostituunt, Platonis quoddam se pla-
 citum perficere rati, ignari, quo sensu divinus ille com-
 munes esse mulieres voluerit. Quae quidem faciant in con-
 viviiis, & quomodo per ebrietatem se gerant, commemorare
 longum fuerit. Et haec faciunt, quid putas? accusantes
 ipsi ebrietatem, & adulterium, & lasciviam, & ava-

Φιλαργυρίας; οὐδὲν γοῦν οὕτως εὐροῖς ἄλλο ἄλλω ἐναντίον, ὥς τοὺς λόγους αὐτῶν καὶ τὰ ἔργα³ οἷον, κολακείαν μισεῖν Φασί, κολακειάς ἕνεκα τὸν Γναθωνίδην ἢ τὸν Στρουθίαν ὑπερβαλέσθαι δυνάμενοι. ἀληθεύειν τοὺς ἄλλους προτρέποντες, οὐκ ἂν οὐδὲ κινήσαι τὴν γλῶτταν μὴ μετὰ καὶ τοῦ ψεύσασθαι δύναιντο. ἦδον⁴ ἢ πᾶσιν ἐχθρὸν τῷ λόγῳ, καὶ ὁ Ἐπίκουρος πολέμιος, ἔργῳ δὲ διὰ ταύτην ἅπαντα πράττουσι. τὸ δ' ὀξύχολον, καὶ μικραίτιον, καὶ πρὸς ὀργὴν ῥέδιον, ὑπὲρ τὰ βρεφύλλια τὰ νεογνά. γέλωτα γοῦν οὐ μικρὸν παρέχουσι τοῖς θεωμένοις, ὅπταν ὑπὸ τῆς τυχούσης αἰτίας ἐπιζῶσι μὲν αὐτοῖς ἡ χολή, πελιδνοὶ δὲ τὴν χροιάν βλέπωνται, ἰταμόν τι καὶ παράφορον δεδορκότες, καὶ ἀφροῦ, μᾶλλον δὲ ἰοῦ μεσπὸν αὐτοῖς ἢ τὸ στόμα. Μὴ 20 σύ γε ἐκείβι τύχοις, ὅτε ὁ μιαρὸς ἐκείνος ἐκχεῖται βόρβορος. χρυσίον μὲν, ἢ ἀργύριον, Ἡράκλεις, οὐδὲ κε-

3 Τὸν Γναθωνίδην) Κολάκων οἱ περιφανέστατοι οὔτοι. V. 13 Ἰταμόν) Ἀδιάσχυτον. V.

ritiam. Nihil enim ita adversum alteri alterum invenies, ut sunt sermones illorum & facta. Verbi gratia adulationi se inimicos aiunt, cum adulationis causa Gnathonidem aut Struthiam superare possint: veracitatem commendantes aliis, nec movere linguam queant ipsi sine mendacio. Voluptas inimica omnibus in sermone, hostis Epicurus: re vera autem faciunt propter illam omnia. Acuta bilis, querelae de rebus minutis, proclivitas ad irascendum, supra parvulos infantes. Quare risum praebent non mediocre spectantibus, cum a quacunque causa exarsit illis bilis, luridus pallor apparet in facie, cum torvum quiddam & furiosum vident, & spuma, vel venerio potius plenum os habent. Nolis tu ibi esse, cum impurum illud coenum effunditur! *Aurum*, inquiunt, aut *argentum*, *Mehercules*, nec

κτῆσθαι ἀξιῶ, ὀβολὸς ἱκανὸς, ὥς Θέρμους πριαίμην.
 ποτὸν γὰρ, ἢ κρήνη ἢ ποταμὸς παρέξει. καὶ μετ' ὀλί-
 γον αἰτῶσιν οὐκ ὀβολοὺς, οὐδὲ δραχμάς ὀλίγας, ἀλ-
 λά πλούτους ὅλους. ὥστε τίς ἔμπορος τοσούτον ἀπὸ τοῦ
 Φόρτου πλήσειεν ἂν, ὅσον ταῖσι Φιλοσοφία ἐς χρη-
 ματισμὸν συντελεῖ; εἴτ' ἐπειδὴν ἱκανῶς συλλέξωνται,
 καὶ ἐπισιτίσωνται, ἀπορρίψαντες ἐκεῖνο τὸ δύστηνον
 τριβώνιον, ἀγροὺς ἐνίοτε καὶ ἐσθῆτας τῶν μαλακῶν
 ἐπρίαντο, καὶ παῖδας κομήτας, καὶ συνοικίας ὅλας,
 μακρὰ χαίρειν φράσαντες τῇ πῆρᾳ τῇ Κράτητος, καὶ
 τῷ τρίβωνι τοῦ Ἀντισθένης, καὶ τῷ πίθῳ τοῦ Διογέ-
 21 νους. Οἱ ἰδιῶται δὲ ταῦτα ὀρῶντες, καταπτύουσιν ἤδη
 Φιλοσοφίας, καὶ ἅπαντας εἶναι τοιούτους οἴονται, καί-
 με τῆς διδασκαλίας αἰτιῶνται. ὥστε πολλοῦ ἤδη τοῦ
 χρόνου, ἀδύνατόν μοι γεγένηται καὶ ἓνα τινὰ προσ-
 αγαγέσθαι αὐτῶν ἄλλὰ τὸ τῆς Πηνελόπης ἐκεῖνο πά-

5 (Ἐς χρηματισμὸν) Ἐς τὴν τῶν χρημάτων συλλογὴν. χρηματίζεσθαι,
 χρήματα συλλέγειν. V.

*possidere digner; obolus mihi sufficit, unde lupinos emam; potum
 enim fons praebebit, aut fluvius. Paulo post non obolos pe-
 tunt, aut drachmas paucas, sed totas divitias. Quis ergo
 mercator tantum a navium com meatu affluat divitiis, quan-
 tum hisce ad quae stum philosophia confert? Deinde ubi,
 quantum satis est, collegerint, & viaticum sibi paraverint,
 abiecto illo infelici pallio, agros interdum & vestimen-
 ta mollia emunt, & pueros comatos, & totos vicos, lon-
 gum valere iussa Cratetis pera, & Antisthenis pallio, do-
 lioque Diogenis. Vulgus vero ista cum videt, despuunt
 iam philosophiam, & omnes ex eo genere esse arbitrantur,
 & me disciplinae istius nomine accusant. Igitur diu iam est,
 cum ne unum quidem istorum potui allicere, sed illud mihi*

σχω. ὅπόσον γὰρ δὴ ἐγὼ ἐξυφίηνω, τοῦτο ἐν ἀκαρεῖ αὐ-
 ρις ἀναλύεται. ἡ Ἀμαθία δὲ, καὶ ἡ Ἀδικία, ἐπιγε-
 λῶσιν, ὁρῶσαι ἀνεξέργαστον ἡμῖν τὸ ἔργον, καὶ ἀνή-
 νυτον πόνον.

ΖΕΥΣ. Οἶα, ὦ Θεοί, πέπονθεν ἡμῖν ἡ Φιλοσοφία 22
 πρὸς τῶν καταράτων ἐκείνων; ὥστε ὥρα σκοπεῖν ὅ, τι
 καὶ πρακτέον, ἢ ὅπως αὐτοὺς μετελευστέον. ὁ μὲν γὰρ
 κεραυνὸς ἀπάγει μῖα πληγῇ, καὶ ὁ Θάνατος τάχως.

ΑΠΟΛ. Ἐγὼ τοι, ὦ πάτερ, ὑποθήσομαι μισῶ γὰρ
 καὶ αὐτοὺς ἤδη τοὺς ἀλαζόνας, ἀμούσους ὄντας, ὑπὲρ
 τῶν Μουσῶν ἀγανακτῶν. κεραυνοῦ μὲν γὰρ, ἢ τῆς σῆς
 θεξιᾶς, οὐδαμῶς ἐκείνοι ἄξιοι τὸν Ἑρμῇ δὲ, εἰ δοκεῖ,
 αὐτοκράτορα τῆς κολάσεως καταπέμψωμεν ἐπ' αὐ-
 τοὺς. ὅς ἄτε δὴ περὶ λόγους ἔχων καὶ αὐτὸς, τάχιστα
 εἴσεται τοὺς τε ὁρθῶς Φιλοσοφούντας, καὶ τοὺς μή.

·7 Μετελευστέον) G. Κολαστέον. Τιμωρητέον. V. 13 Αὐτοκράτορα)
 Βασιλία. V.

Penelopes *consilium* usu venit. Quantumcunque ego texo,
 illud momento temporis rursus resolvitur, ridentibus In-
 scitia atque Iniquitate, cum videant, opus nostrum non
 procedere, nihil proficere laborem.

Iup. Quantum, o Dii, malorum perpeffa nobis est a fa-
 cerrimis illis mortalibus Philosophia! Itaque videndum,
 quid facto sit opus, aut quomodo isti tractandi sint. Ful-
 men enim uno ictu educit & *vita*, mors ista celeris.

Apol. Ego tibi, pater, subiiciam. Odi enim & ipse iam
 istos impostores, Musarum vicem indignatus, a quibus
 averfi sunt. Fulmine aut tua dextra minime digni sunt. Sed
 Mercurium, si placet, arbitrum poenae in illos demitta-
 mus, qui ut in doctrinae studiis ipse quoque versatus, ce-
 lerrime tum recte philosophantes agnoscet, tum minus:

εἶτα τοὺς μὲν ἐπαινέσεται, ὡς τὸ εἰκός· οἱ δὲ κολάσθησονται, ὅπως ἂν ἐκείνω παρὰ τὸν καιρὸν δοκεῖ.

- 23 ΖΕΥΣ. Εὖ λέγεις, ὦ Ἀπολλων. ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἡράκλεις, ἅμα καὶ τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἔχοντες, ἅπιτε ὡς τάχιστα εἰς τὸν βίον. τρισκαίδεκατον γοῦν ἄβλον οἴου τοῦτον οὐ μικρὸν ἐκτελέσειν, ἣν ἐκκόψῃς μισρὰ οὕτω καὶ ἀναίσχυντα θηρία.

ΗΡΑΚ. Καὶ μὴν ἄμεινον ἦν, ὦ πάτερ, τὴν κόπρον ἐκκαθάραι αὐτῷ τοῦ Αὐγείου, ἢ τούτοις συμπλέκεσθαι. ἀπίωμεν δ' ὅμως.

ΦΙΛ. Ἀκουσα μὲν, ἀκολουθητέον δὲ κατὰ τὰ δόξαντα τῷ πατρί.

- 24 ΕΡΜ. Κατίωμεν, ὡς καὶ ὀλίγους αὐτῶν ἐπιτρίψωμεν σήμερον. ποίαν δὲ χρὴ τραπέσθαι, ὦ Φιλοσοφία; σὺ γὰρ οἶσθα ὅπου εἰσὶν, ἢ πρόδηλον ὅτι ἐν τῇ Ἑλλάδι.

ΦΙΛ. Οὐδαμῶς. ἢ πάνυ ὀλίγοι, ὅσοι ὀρθῶς Φιλοσο-

deinde illos quidem, prout merentur, laudabit; hi vero, ut pro temporis ratione illi videbitur, punientur.

Iur. Bene mones, Apollo. Sed tu quoque, Hercules, assumpta ipsa Philosophia, quam celerrime ad homines abite: tertium enim decimum te puta hunc laborem perfecturum, extirpandis impuris adeo atque impudentibus bestiis.

Herc. Sane malim ego, pater, Augiae fimum expurgare denuo, quam hisce implicari. Abeamus tamen.

Phil. Invita equidem eo: sequendum tamen, prout parenti nostro visum est.

Merc. Descendamus, ut paucos certe obteramus hodie. Quo vero eundum est, Philosophia? Tu enim, ubi sint, nosti. Aut potius, in Graecia illos esse, manifestum est.

Phil. Nequaquam: aut oppido paucos, qui recte philo-

Φοῦσιν, ὦ Ἑρμῆ. οὗτοι δὲ οὐδὲν Ἀττικῆς πενίας δέονται, ἀλλ' ἔβα πολὺς χρυσὸς, ἢ ἄργυρος ἀρύττεται, ἐκεῖ που ζητητέοι εἰσὶν ἡμῖν.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν εὐθὺ τῆς Θράκης ἀπιτέον.

ΗΡΑΚ. Εὖ λέγεις, καὶ ἡγήσομαί γε ὑμῖν τῆς ὁδοῦ· οἶδα γὰρ τὰ Θρακῶν ἅπαντα, συχναῖς ἐπελθών. καί μοι τήν δὲ ἤδη τραπώμεθα.

ΕΡΜ. Ποῖαν λέγεις;

ΗΡΑΚ. Ὁρᾶτε, ὦ Ἑρμῆ καὶ Φιλοσοφία, δύο μὲν 25 ὄρη μέγιστα καὶ κάλλιστα ὄρων ἁπάντων; Αἰμός ἐστι τὸ μείζον, ἢ καταντικρὺ δὲ Ῥοδόπη, πεδῖον δὲ ὑποπεπταμένον, πάμφορον, ἀπὸ τῶν προπόδων ἐκατέρων εὐθὺς ἀρξάμενον· καὶ τινας λόφους τρεῖς πάννυ καλοὺς ἀνεστηκότας, οὐκ ἀμόρφους τὴν τραχύτητά, οἷον ἀκροπόλεις πολλὰς τῆς ὑποκειμένης πόλεως. καὶ ἡ πόλις γὰρ ἤδη φαίνεται.

Iosphantur, Mercuri. Isti vero, quos quaerimus, nihil Attica paupertate opus habent, sed ubi auri multum & argenti effoditur, ibi nobis quaerendi sunt.

Merc. Recta igitur pergendum in Thraciam.

Herc. Bene mones, & viae ego dux vobis ero. Novi enim Thracum omnia, qui saepe eam regionem obierim: & hac iam ingrediamur.

Merc. Qua dicis?

Herc. Videtis, Mercuri & Philosophia, duos montes maximos omnium montium & pulcherrimos? (Haemus est maior, alter ex adverso est Rhodope) camposque infra patentes fertilissimos, a radicibus utrinque incipientes: & colles aliquot, tres quidem pulcherrimos, affurgentes, non deformes asperitate, tanquam plures subiectae urbis arces. Et iam ipsa urbs apparet.

ΕΡΜ. Νῆ Δί', ὦ Ἡράκλεις, μεγίστη, καὶ καλλίστη ἀπασῶν. πόρρωθεν οὖν ἀπολαμβάνει τὸ κάλλος. καὶ τις ποταμὸς μέγιστος παραμείβεται, πάνυ ἐν χρῆμασι αὐτῆς.

ΗΡΑΚ. Ἐβρος μὲν οὗτος ἡ δὲ πόλις, ἔργον Φιλίππου ἐκείνου. καὶ ἡμεῖς ἤδη πρόσγειοι, καὶ ὑπονέφελοι· ὥστε ἐπιβαίνωμεν ἀγαθῇ τύχῃ.

26 ΕΡΜ. Οὕτω γιγνέσθω. τί δ' οὖν χρὴ ποιεῖν, ὅπως τὰ θηρία ἐξιχνευτέον;

ΗΡΑΚ. Τοῦτο μὲν σὺν ἡδὴ ἔργον, ὦ Ἑρμῆ, κῆρυξ γὰρ εἶ, ὥστε οὐκ ἂν φθάνεις κηρύττων.

ΕΡΜ. Οὐδὲν τοῦτο χαλεπόν. ἀλλὰ τὰ γε ὀνόματα οὐκ ἐπίσταμαι αὐτῶν. σὺ οὖν, ὦ Φιλοσοφία, λέγε, οὓς τινὰς ὀνομαστέον, καὶ τὰ σημεῖα προσέτι.

ΦΙΛ. Οὐδὲ αὐτὴ μὲν οἶδα τὸ σαφές, οἳ τινες ὀνομάζονται, διὰ τὸ μὴ συγγενέσθαι αὐτοῖς ἀπὸ δ' οὖν τῆς

Merc. Maxima per Iovem, mi Hercules, & pulcherrima omnium. E longinquo igitur iam pulchritudo illius exsplendescit. Et fluvius aliquis praeterfluit maximus, plane moenibus illius alludens. [Gr. in cute eam tangens.]

Herc. Hebrus hic est: urbs autem Philippi illius opus: & nos iam terrae vicini, atque infra nubes; inscendamus ergo, quod felix faustumque sit.

Merc. Sic fiat! Quid vero iam faciendum? quomodo vestigandae sunt illae bestiae?

Herc. Illae tuae iam, Mercuri, partes sunt. Praeco es, praeconium tibi faciendum est.

Merc. Hic nihil difficultatis. Verum nomina illorum non novi. Tu igitur, Philosophia, dic, qui nominandi sunt, & signa insuper.

Phil. Ne ego quidem satis certo, quomodo nominentur, scio, quod cum illis minime versata sum. Sed ob habendi

ἐπιθυμίας ἣν ἔχουσιν εἰς τὰ κτήματα, οὐκ ἂν ἀμάρτοις προσκαλῶν Κτήσωνας, ἢ Κτησίππους, ἢ Κτησικλέας, ἢ Εὐκτήμονας, ἢ Πολυκτῆτους.

ERM. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ τίνες οὗτοί εἰσιν, ἢ τί καὶ 27 περισκοποῦσι καὶ αὐτοί; μᾶλλον δὲ καὶ προσίασι, καὶ τι καὶ ἔρεσθαι θέλουσιν.

ΑΝΔ. Ἄρ' ἂν ἔχοιτε ἡμῖν, ὦ ἄνδρες, εἰπεῖν, ἢ σὺ, ὦ βελτίστη, εἰ τινὰς τρεῖς γόνητας ἅμα εἶδετε, καὶ τινὰ γυναῖκα ἐν χρῶ κεκαρμένην εἰς τὸ Λακωνικόν, ἁρρενωπὴν, καὶ κομιδῇ ἀνδρικήν;

ΦΙΛ. Παπαὶ, τὰ ἡμέτερα οὗτοι ζητοῦσι.

ΑΝΔ. Πῶς τὰ ἡμέτερα; δραπεταὶ γὰρ ἐκεῖνοι ἅπαντες. ἡμεῖς δὲ τὴν γυναῖκα μάλιστα μέτιμεν, ἡνδραποδισμένην πρὸς αὐτῶν.

ERM. Εἴσεσθε δὲ καὶ καὶ ζητοῦμεν αὐτούς. τούτων δὲ ἅμα κηρύττωμεν· εἰ τις ἀνδράποδον Παρθλαγονικόν, 13 Μίτιμεν) Ζητοῦμεν. V.

eorum libidinem non peccaveris, si Ctesones [*Habeones*] & Ctesippos [*Habiequos*], aut Ctesicles [*Habiglorios*], aut Euctemonas [*Bonihabios*], aut Polyctetos [*Multihabios*] advoces.

Merc. Bene mones. Verum qui sunt isti? aut quid ipsi quoque circumspiciunt? Quin accedunt etiam, & interrogare aliquid volunt.

Vir. Numquid nobis, viri, dicere potestis, aut tu, optima, si quos praestigiatōres tres una vidistis, & mulierem ad cutem Laconico more detonsam, virili vultu & plane viraginem.

Phil. Hem! Eadem, quae nos, isti quaerunt.

Vir. Quomodo eadem, quae vos? Fugitivi enim isti omnes. Nos vero mulierem maxime persequimur, plagio ab istis abductam.

Merc. Scietis, cur illos quaeramus: iam vero simul faciamus praeconium: Si quis mancipium Paphlagonitum, de

τῶν ἀπὸ Σινώπης βαρβάρων, ὄνομα τοιοῦτον, οἷον ἀπὸ κτημάτων, ὑπόχρον, ἐν χρῶ κουρίαν, ἐν γενεῇ βαθεῖ, πῆραν ἐξημμένον, καὶ τριβάνιον ἀμπεχόμενον, ὀργίλον, ἄμουσον, τραχύφωνον, λοῖδορον, μηνύειν ἐπὶ ρητῶ αὐτονόμῳ.

- 28 ΔΕΣΠ. Ναὼ, ὦ οὗτος, ὃν κηρύττεις ὡς ἐκεῖναι γε ὄνομα ἦν παρ' ἐμοῖ, Κάνθαρος. καὶ ἐκόμα δέ, καὶ τὸ γένειον ἐτίλλετο, καὶ τέχνην τὴν ἐμὴν ἠπίστατο. ἀπέκειρε γὰρ ἐν τῷ γναφείῳ καθήμενος, ὅποσον περιττὸν τοῖς ἱματίοις τῶν κροκίδων ἐπανθεῖ.

ΦΙΛ. Ἐκεῖνος αὐτός ἐστιν ὁ οἰκέτης ὁ σός. ἀλλὰ νῦν φιλοσόφῳ ἔσκεν, ἀκριβῶς ἑαυτὸν ἐπιγνάψας.

ΔΕΣΠ. Ὡς τῆς τόλμης, ὁ Κάνθαρος φιλοσοφεῖν φησιν, ἡμῶν δέ οὐδεὶς λόγος.

ΑΝΔ. Ἀμέλει ἅπαντας ἀνευρήσομεν, ξυνήσι γὰρ, ὡς φησιν, αὕτη.

Sinopensibus Barbaris, nomine tali, quod ab habendo ductum est, suppalidum, ad cutem detonsum, barba prolixa, peram suspensam gerens, & palliolo indutum, iracundum, indoctum, aspera voce, maledicum, indicare conditione, quam ipse dixerit, voluerit, accedat!

Dom. Non intelligo equidem, mi homo, quid sibi velit tuum praeconium. Nam isti nomen apud me fuit Cantharo, & comam alebat, & vellebat mentum, meamque artem sciebat, qui desidens in fullonia officina detonderet, quidquid superfluum floccorum eminet in vestibus.

Phil. Ille ipse tuus est servus: at nunc philosopho similis, cum ipse fullonia se arte concinnaverit.

Dom. Vah audaciam! Cantharus philosophari se ait! nostri autem nulla habetur ratio.

Vir. Noli curare, inveniemus omnes: intelligit enim ista, quantum dicit.

ΦΙΛ. Τίς δ' οὗτος ἄλλος ὁ προσιών ἐστιν, ὦ Ἡρα- 29
κλες, ὁ καλὸς, ὁ τὴν κιθάραν;

ΗΡΑΚ. Ὁρφεύς ἐστι, σύμπλους ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς
ἔμπος, ἡδίστος κελευστῶν ἀπάντων. πρὸς γοῦν τὴν ὁδὸν
αὐτοῦ ἡκιστα ἐκάμνομεν ἐρέττοντες. χαῖρε, ὦ ἄριστε
καὶ μουσικώτατε Ὁρφεῦ, οὐκ ἐπιλέλῃσαι γάρ που
Ἡρακλέους.

ΟΡΦ. Νῆ καὶ ὑμεῖς γε, ὦ Φιλοσοφία, καὶ Ἡρα-
κλες, καὶ Ἑρμῆ. ἀλλὰ καιρὸς ἀποδιδόναι τὰ μήνυτρα,
ὡς ἔγωγε πάνυ σαφῶς, ὃν ζητεῖτε, οἶδα.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν δεῖξον, ὦ παῖ Καλλιόπης, ἔνθα ἐστὶ,
χρυσίου γὰρ οὐδέν, οἶμαι, δέη, σοφὸς ὢν.

ΟΡΦ. Εὖ ἔφης· ἐγὼ δὲ τὴν μὲν οἰκίαν δείξαιμι ἂν
ὑμῖν, ἔνθα οἰκεῖ, αὐτὸν δὲ οὐκ ἂν, ὡς μὴ κακῶς ἀκούοι-
μι πρὸς αὐτοῦ, μαρὸς γὰρ εἰς ὑπερβολὴν, καὶ μόνον
τοῦτο ἐκμεμελέτηκε.

Phil. Sed quis est, Hercules, ille alter accedens, pulcher
ille cum lyra?

Herc. Orpheus est, qui mecum navigavit in Argo, hor-
tator omnium optimus; ad cuius cantum omnium mini-
me fatigabamur remigio. Salve, Orpheu optime & cantus
peritissime; nempe non oblitus es Herculis.

Orph. Sane vos quoque, Philosophia, & Hercules, &
Mercuri. Sed debetis mihi indicium, quippe praeclare ego,
quem quaeritis, novi.

Merc. Ergo ostende nobis, fili Calliopes, ubi sit: auro
enim, puto, nihil opus habes, qui sis vir sapiens.

Orph. Recte istuc dicis. At ego domum quidem vobis,
ubi habitat, ostendero; non ipsum, ne male ab illo au-
diam: impurus enim ultra modum est, & in hoc solum
se exercuit.

ΕΡΜ. Δείξαν μόνον.

ΟΡΦ. Αὕτη πλῆσίον. ἐγὼ δὲ ἄπειμι ὑμῖν ἐκποδὼν,
ὥς μὴδ' ἴδοιμι αὐτόν.

30 ΕΡΜ. Ἐπίσχες. οὐ γυναικός ἐστι Φωνή, ῥαψωδού-
σης τὲ τῶν Ὀμήρου;

ΦΙΛ. Νῆ Δία. ἀλλ' ἀκούσωμεν ὅ, τι καὶ λέγει.

ΔΡΑΠ. Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος [ἀνὴρ] ἕμῳς αἰῶνα
πύλῃσιν,

Ὃς χρυσὸν Φιλέει μὲν ἐνὶ Φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴποι.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν τὸν Κάνθαρόν σοι μισητέον, ὃς
Ξεινοδόκον κακὰ ῥέξεν, ὅκεν Φιλότητα παρέσχε.

ΥΠΟΔ. Περὶ ἐμοῦ τοῦτο τὸ ἔπος, οὐ τὴν γυναῖκα
ᾧχετο ἀπάγων, διότι αὐτὸν ὑπεδέξαμην.

ΔΡΑΠ. Οἶνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ'
ἐλάφοιο,

Οὗτ' εἰνὶ πτολέμῳ ἐναρίθμιος, οὗτ' ἐνὶ βουλῇ,

Merc. Ostende modo.

Orph. Haec proxima! Verum ego e vestigio abeo, ut illum nec videam.

Merc. Attende! nonne mulieris haec vox est, Homeri verficulos recitantis?

Phil. Sic est, per Iovem. Sed audiamus, quid dicat.

Fug. Hostis enim ille mihi velut atri limina Ditis,

Pectore quisquis amat nummos, sed idem negat ore.

Merc. Ergo Cantharum odisse debes,

Cui hospes laesus, qui se praeſtabat amicum.

Hosp. De me hic versus, cuius muliere abducta fugit, quod ipsum domum meam receperam.

Fug. Vah vinose, canisque oculos, & pectora cervice,

Expers consilii, numeri nullius in armis.

Θερσίτ' ἀκριτόμυθε, κακῶν πανάριστ'ε κολοιῶν
Μαΐψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐρίζεμεναι βασιλεῦσιν.

ΔΕΣΠ. Εἰκότως τοῦ καταράτου τὰ ἔπη.

ΔΡΑΠ. Πρόσθε κύων, ὅπιθεν δὲ λέων, μέσση δὲ
χίμαιρα.

Δεινὸν ἀποπνεύουσα, τρίτου κυνὸς ἀγρίου ὁρμήν.

ΥΠΟΔ. Οἶμοι, γυναῖ, ὅσα πέπονθας ὑπὸ κυνῶν 31
τοσούτων. Φασὶ δ' αὐτὴν καὶ κύειν ἀπ' αὐτῶν.

ΕΡΜ. Θάρρει, Κέρβερόν τινα τέξεταί σοι, ἢ Γηρυό-
νην, ὡς ἔχοι ὁ Ἡρακλῆς οὗτος αὖθις πόνον. ἀλλὰ καὶ
προσίασιν, ὥστε οὐδὲν δεῖ κόπτειν τὴν θύραν.

ΔΕΣΠ. Ἐχω σε, ὦ Κάνθαρε. νῦν σιωπᾶς; Φέ-
ρῳμεν ἂν τινὰ σοι ἢ πῆρα ἔχει, θερμούς ἴσως, ἢ ἄρτου
τρυφός;

ΕΡΜ. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλὰ ζώνην χρυσοῦ.

ΗΡΑΚ. Μὴ θαυμάσης. Κυνικὸς γὰρ ἔφασκεν εἶναι.

Thersites nugax, in pravis optima pica,

Regibus infestus temere sine more modoque.

Dom. Verisimiliter exsecrandi hominis versus cadunt.

Fug. Prima canis, media at capra, atque in fine leaena,

Horridum olens, triplicisque canis silvestris odorem.

Hosp. Hei mihi, mulier, quantum a tot canibus perpe-
fa es! Aiunt illam etiam uterum ab istis ferre.

Merc. Bono animo esto. Cerberum tibi quendam pariet
vel Geryonem, novum ut laborem rursus habeat hic Her-
cules. Verum accedunt etiam, itaque nihil opus est, ut
pulsetur ianua.

Dom. Teneo te, Canthare! Nunc taces? Age, videamus,
quid habeat tibi pera? lupinos forte aut panis frustum?

Merc. Non, ita me Iuppiter; sed zonam auri.

Herc. Noli admirari. Cynicum enim ante se ferebat in

τὸ πρόσθεν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐνταῦθα δὲ Χρυσίππειος ἀκριβῶς ἐστί. τογαροῦν Κλεάνθην οὐκ εἰς μακρὰν αὐτὸν ὄψει. κρεμίσεται γὰρ ἀπὸ τοῦ πώγωνος, οὕτω μαρὸς ὢν.

32 ΔΕΣΠ. Σὺ δέ, ὦ κακὲ, οὐ Ληκυθίων οὐμὸς δραπέτης τυγχάνεις ὢν; οὔμενον ἄλλος. ὦ τοῦ γέλωτος, εἴτα τί οὐκ ἂν γένοιτο; καὶ Ληκυθίων Φιλοσοφεῖ;

ΕΡΜ. Ὁ τρίτος δὲ εὗτος ἀδέσποτος ὑμῖν ἐστιν;

ΔΕΣΠ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ δεσπότης ἐγὼ, ἐκὼν ἀφίημι αὐτὸν ἀπολωλέναι.

ΕΡΜ. Ὅτι τί;

ΔΕΣΠ. Ὅτι δεινῶς τῶν ὑποσάβρων ἐστί. τὸ δ' ὄνομα Μυρόπνου αὐτὸν ἐκαλοῦμεν.

ΕΡΜ. Ἡρακλὲς ἀλεξίκακε, ἀκούεις; ἔπειτα πῆρα, καὶ βάκτρον· καὶ αὐτὸς ἀπόλαβε τὴν γυναῖκα σὺ.

Graecia, hic vero Chrysippeus [*auri famelicus*] ex asse est. Itaque Cleanthen non ita multo post videbis. Pendebit enim a barba homo ita impurus.

Dom. Tu vero, pessime, nonne Lecythio es, meus fugitivus? Non fane alius. Hem risum! Quid postea non fiet? etiam philosophatur Lecythio?

Mere. At tertius ille dominum non habet.

Dom. Minime vero: sed ego dominus lubens illum manu, ut pereat, emitto.

Merc. Quid sic?

Dom. Quia de genere plane suppurato est. Nomen autem ipsi dixeramus Myropnum [*Unguentolens*].

Merc. Depulsor malorum Hercules, audin'? Deinde pera sumpta, & baculus! Tu quoque tuam tibi uxorem recipe.

ΤΠΟΔ. Μηδαμῶς, οὐκ ἂν ἀπολάβοιμι βιβλίον
μοι τῶν παλαιῶν κύουσιν.

ΕΡΜ. Πᾶς βιβλίον;

ΤΠΟΔ. Ἔστι τι, ὃ γὰρ, τρικάρανος βιβλίον.

ΕΡΜ. Οὐδὲν ἄτοπον, ἐπεὶ καὶ Τριφάλης τῶν κωμικῶν εἷς.

ΔΡΑΠ. Σὸν, ὦ Ἑρμῇ, δικάζειν τὸ μετὰ τοῦτο. 33

ΕΡΜ. Οὕτω μοι δοκεῖ. ταύτην μὲν ἵνα μηδὲν τέρας,
μηδὲ πολυκέφαλον τέκη, οἴχестhai παρὰ τὸν ἄνδρα
ὀπίσω εἰς τὴν Ἑλλάδα· τὰ δύο δὲ τούτω τῷ δραπετί-
σκῳ, παραδοθέντε τοῖν δεσπόταιν μανθάνειν ἅ πρὸ τοῦ
τὸν μὲν ἀποπλύνειν τὰς ρυτίδας τῶν ὀφθαλμῶν, τὸν Λη-
κυθίωνα· τὸν Μυρόπνου δὲ αὖθις ἀκείσθαι τῶν ἱματίων
τὰ διεργαγότες, μαλάχῃ γε πρότερον μαστιγωθέντα·
ἔπειτα καὶ τοῦτον παραδοθῆναι τοῖς πιττωταῖς, ὡς ἀπέ-
λοιτο παρατιλλόμενος τὰ πρῶτα, ρυτίδῃ προσέτι καὶ

Hosp. Minime vero! Non sane receperim, quae librum
mihī de antiquis unum ferre utero videatur.

Merc. Quomodo librum?

Hosp. Est liber aliquis, optime Mercuri, Tricarānus
[Triceps].

Merc. Non est mirum, cum etiam Triphales sit comico-
rum libellorum unus.

Fug. Tuum est, Mercuri, iudicare, quod superest.

Merc. Sic mihī placet, Istam, ne quod prodigium aut
multiceps pariat, abire retro ad virum in Graeciam. Duos
autem hosce minutos fugitivos dominis suis redditos, di-
scere, quae olim, alterum sordida lintea eluere, Lecythio-
nem; Myropnum vero, malva prius verberatum, sarcire
rursus vestes laceras; deinde istum quoque tradi depilato-
ribus, ut pereat primum vellendus, insuper vero pice for-

γυναικεία τῇ πίττῃ, εἶτα ἐς τὸν Αἷμον ἀναχθόντα γυμνόν, ἐπὶ τῆς χιόνος μένειν συμπεπεδημένον τὰ πόδε.

ΔΡΑΠ. Φεῦ τῶν κακῶν, ὅττοτοί, παπαιπαίαξ.

ΔΕΣΠ. Τί τοῦτο παρεντίθης τῶν τραγικῶν σὺ διαλόγων; ἀλλ' ἀκολουθεῖ παρά τοὺς πιττωτάς ἤδη, ἀποδυσάμενος πρότερόν γε τὴν λεοντὴν, ὡς γνωσθῆς ὄνος ὢν.

6 Λεοντῇ) Τριβάνιον λέγει. V.

didā ac feminea: tum nudus abducatur in Haemum, ibique constrictis pedibus maneat in nive.

Fug. Hei malorum, vae, vae, hei, hei, oh, oh, oh!

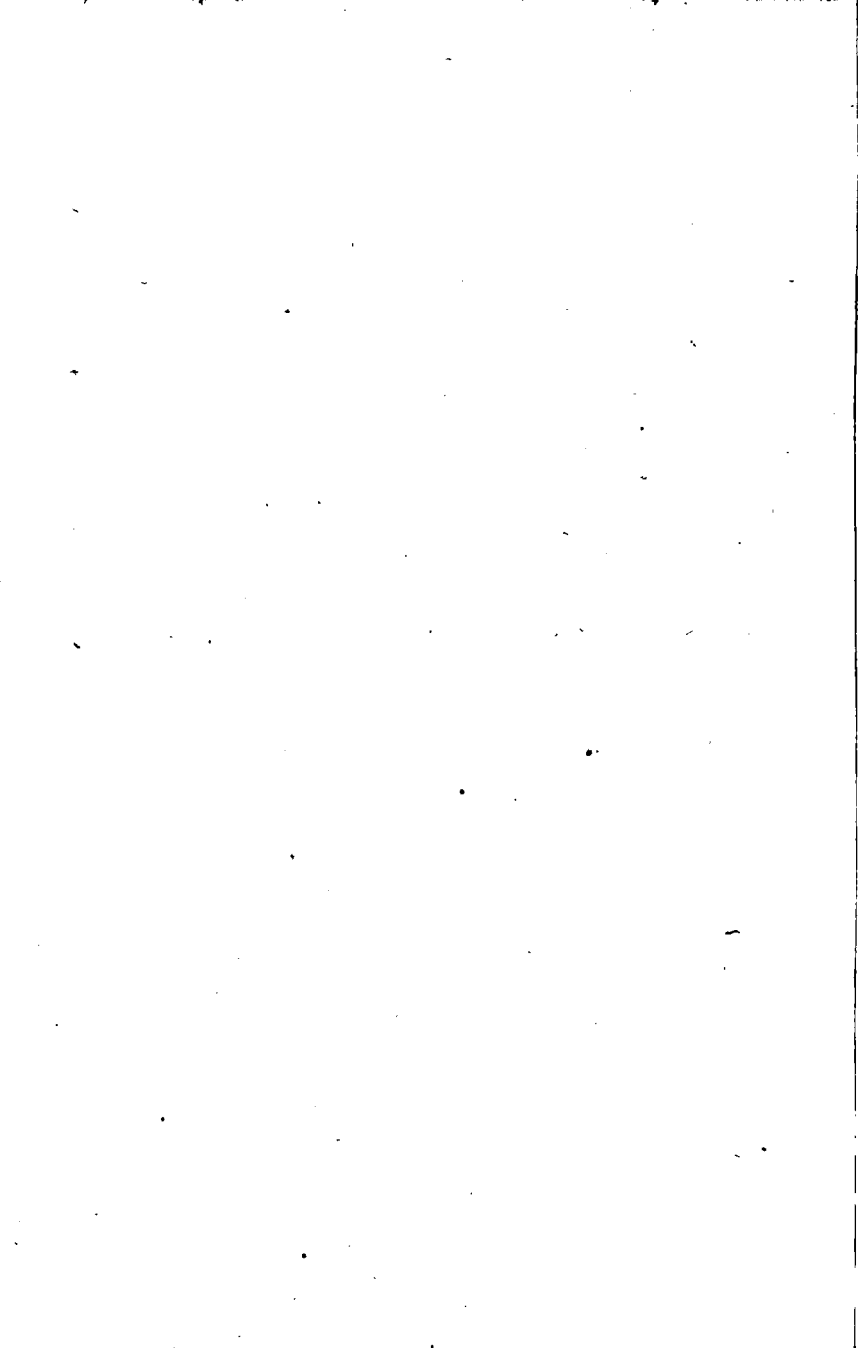
Dom. Quid? hocne interponis de Tragicis tuis sermonibus? sed sequere iam ad depilatores, leonina prius pelle detracta, ut pro asino agnoscaris.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN ADVERSUS INDOCTUM.

Pag. 1. l. 1. ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔ.) πρὸς τὸν ἀπ— Schol. Non habent artic. *Fl. Fr. I. H. P. B. &c. l. 12. Ἡμεῖς* (ω) Ita emendarat Solan. non addens unde, cum editum esset ἀμείψω. Obsecundavi tamen, ut fieret secund. perf. ab ἡμεῖς (ἀμην. *Reitz. Pag. 2. l. 4. Σέας*) Conf. Th. Mag. h. v. Σῆς marg. *A. 1 W. ead. Παραλαμβάνεις*) Et sic Th. Mag. cum edd. *l. 18. col. 1. Σήτας*) ζήτας misere edita. *ead. col. 2. Προλαμβάν.)* προσλαμβάν. edita. Bene correxit Solan. *Pag. 3. l. 4. Παραλεκομένη)* Et sic Coll. cum edd. *l. 8. Τοιαύτας*) Nil mut. *Fl. Fr. I. P. &c. Τὰς αὐτὰς* Marcil. *l. 9. Ἡμῶν*) ἡ μὲν Menag. Nihil abit a vulg. *Fl. l. 19. col. 1. Λιβαν.)* Huc retulit hoc Schol. Solan. cum ante ad alia verba referretur. *ead. col. 2. Εἰκάσαι)* εἰκάσει ante vulgatum fuit. *Pag. 4. l. 1. Ὀλμειὼν* Spir. leni *l. Fl. & Hesiod. Sine spir. Ald. P. S. &c. Adspirate* Gefn. & Strab. *l. 2. Ποιμένων)* Rescripti ex *L. V. 2. S. Ποιμαίνων* enim cett. male. *l. 7. Ἡ τῶ)* ἡ σὺ τῶ Th. Mag. melius. *ead. Τοῦτῳ)* τοῦτο male *Fl. l. 8. Τῶ)* τὸ male *Fl. l. 9. Κατὰ)* καὶ Graev. *Κάτα Fl.* In vulgato conspirant cett. Mox ἔχε recte *Fl. I. H. S. Εἶχε P. l. 13. Κτήση)* Omisit *Fl. l. 16. col. 1. Ὀλμειδῶν)* Μυρίνη ἀν. ed. Cler. Et mox ἐξήργασται, item τοῦ Ἑλικῶνα. Quae, monente Solano, facile correxi, nec librorum fidem expectare necesse habui. *Reitz. Pag. 5. l. 6. Τὰ)* Abest a *Fl. l. 12. Ἐθέλοις)* ἐθελεῖς *Fl.* minus recte. *Pag. 6. l. 15. Ἐπίσκοπῶ)* ἐπίσκοπα marg. *A. 1. l. 19. col. 1. Ἰσμηνίου)* Ad Lucian. accommodavi, cum ante ederetur ὁ Ἰσμηνίας. *Reitz. l. 20. col. 2. Ἐλπίσαι)* Ita ex C. rescriptit Solan. In editis erat ἀπελπίσαι. In V. ἐπελπίσαι. *Pag. 7. l. 1. Ἐπισειξαδαί)* Constanter ita legi addit Solan. *l. 6. Κοππαφόρον)* Ex emend. Solan. *Κοπποφόρον Fl. P. H. marg. A. 1. Καπποφόρον I. B. 1. S. &c. l. 8. Ἐπινεύεις)* Sic *Fl. Fr. B. 1. P. H. S. Ἐπινεύσεις l. & marg. A. 1. l. 14. col. 1. Κενταυρ.)* Et hoc ad alia verba relatum erat. *ibid. l. 19. Κάππα)* Lege κόππα, utroque loco. Solan. *ibid. Σίγμα)* Lege σάμπι. Solan. *ead. Lucian. Vol. VIII.*

col. 2. Λαρίσσης) Λαρίσσου V. l. 21. col. 1. Σίγμα σάμπφοραι) Pro σίγμα iterum σάμπι legendum monet Solan. nil tamen mutavit; sed σάμπφοραι in textum recepit ex C. cum σαπφοραι tantum editum esset. In V. vero σ. (pro Ϛ) mox etiam Νησαῖος pro Νισαῖος, item Νῆσα pro Νίσα, ac Μηδείας pro Μηδίας legebatur, quod eodem duce mutavi. Reitz. Pag. 8. l. 1. Καὶ ἐγένετο) Nil mut. edd. Καίτοι ἐγ. vult Marcil. l. 13. Χρυσῶς ἐμβάτας) Legend. χρυσῶς ἐμβάδας addit Solanus. Pag. 9. l. 3. Ὁ Θεραΐτης) Non compareret in Fl. l. 13. Αὐτοῦ) αὐτῷ marg. A. 1. l. 18. Ὑπερπληθύνονται) ὑπερπληθύνεσθαι edita, mutavit Solan. Pag. 10. l. 1. Πορφυρῶν) Sic emendavit Solan. Πορφυρᾶν edd. vulgo. Pag. 11. l. 3. Καὶ) Omisit Fl. l. 9. Ὅλος) ὅλος I. & V. 2. Prius reliquae. Pag. 12. l. 9. Ζυμμαστιγυμένης) Ζυμμαστιγυμ. male B. 1. l. 11. Κόλλωπας) Recte edd. praeter I. & V. 2. quae κόλλωπας. Pag. 13. l. 6. Περὶ) Ita bene Ald. I. H. P. B. 1. S. Παρὰ Fl. L. & marg. A. 1. l. 11. Εἰς τὸν Ἑβρον) Haec & seqq. a λύρα ad λύρα defunt in Fl. l. 13. Ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ, ὡς λόγος) ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ λόγῳ marg. A. 1. l. 17. col. 2. Καταπεφροννημένος) Sic dedit Solanus pro vulg. καταπεφροννημένος, & παρ' ἡμῖν, pro edito παρ' ἡμῶν. Pag. 14. l. 4. Πυνθανόμενον) Ita Fl. B. 1. H. &c. Πυνθανῶν. I. & Fr. Forfan πυθόμενον voluere. Pag. 15. l. 3. Ἐφ') ὑφ' male Fl. l. 18. col. 1. Κυνῶν) Ita merito emendarat Solan. cum legeretur Κωῶν. ibid. l. 20. Παρὰ τῆς μητ.) Ante ad verba & μόνῃ ἐξαιρέτα male referebatur hoc Schol. & Schol. sequens, ad ἐκείνη γέροντι. Pag. 16. l. 3. Γηρυόνου) Sic Fl. Fr. Ald. I. H. 1. & 2. B. 1. P. S. Amst. l. 11. Ἐγγελάται) Hoc pertinaciter servant edd. Ἐγγέλται adscript. marg. l. Pag. 17. l. 2. Ἡ) ἢ delet Gefn. l. 4. Ἀνερίττεις) Et hoc edd. constanter. Ἀναυλίττεις Graev. & marg. A. 1 W. l. 6. Ἐντίθεις) ἐντίθης vult Guyet. l. 10. Φασι) Sic I. P. aliaeque. Φασι Fl. Pag. 18. l. 9. Τότε &c.) τὴν γῆν χανεῖν σοι τότε Coll. l. 12. Βάκχας) Βάπτας Fl. male, quod tamen & adscriptum marg. A. 1. Pag. 19. l. 7. Κτένιον) κτένας Fl. l. 13. Κάμει) Non habet Fl. l. 16. Δῆ) Restitui ex L. & Fl. Δεῖ edd. cett. male. Pag. 20. l. 1. Εἶ) εἶναι Fl. & marg. A. 1. l. 3. Οὐχ ἕτερος) Sic pleraeque recte. Οὐδέτερος Schol. Οὐδ' ἕτερος Fl. ead. Ὡς ἀληθεύοις) ὡς εἰ ἀληθεύοις marg. A. 1. l. 6. Ἐκκεκραγέναι) κεκραγέναι Fl. l. 9. Ὡμοιώθης) ὁμοιωθεῖς Fl. Pag. 21. l. 4. Τὸ τῶν Μουσικῶν τοῦτο, δις διὰ πασῶν) Sic redditum Luciano ex L. & V. 2. quae δις tantum omisit. Cett. male, τῶν Μυσῶν τοῦτο, διὰ πάντων. l. 16. col. 1. Μυσῶν) Ex interpretatione

falsa vides corruptum etiam fuisse Luciani Codicem, quo Scholiasta utebatur. Ideoque ad Luciani textum nunc emendatum id accommodare non licuit. Vid. notas. *Reitz. Pag. 22. l. 4. Ὀνομα*) Abest a *Fl.* Adest in cert. Forſan τοῦνομα, adſcript. marg. *l. l. 11. Τοιαῦτα*) Et hoc omittit *Fl. l. 17. Σοφὸς ἀνὴρ*) σοφὸν γὰρ edebatur, quod ad Lucian. aptavit Solan. *ead. Μάρκον*) Μικρὸν edita ridicule; ſed & ſic V. Recte Μάρκον C. & G. *Pag. 23. l. 9. Καὶ*) Neglexit *Fl. l. 10. Δοκεῖ*) Δοκοῖ *l. ſola. Pag. 24. l. 9. Σκεπτόμενος*) ſκεπτόμενος male *Fl. l. 16. Οὐκ*) Omittit *Fl. ead. Ἐπιτρίψοντας*) ἐπιτρίψοντα *Fl. Pag. 25. l. 2. Σωφρονήσαντα*) Ita dedit Solan. ex *Fl.* Habet & S. Σωφρονίſαντα B. 1. *l. P. Σωφονίſαντα H. l. 4. Νέκτιστον*) νεκτικτον *Fl. ſola. l. 14. Οὐδ'*) Deest in *Fl. Pag. 26. l. 1. Δείγματα*) Conſtans lect. Δήγματα Marcil. *l. 6. Λόγους*) Sic edd. omn. Λοιποῖς Marcil. *Pag. 27. l. 13. Ἄπται*) ἄπται *Fl. & L. male.* Prius *Ald. l. &c. Ἄπτη* vult Solan. *l. 16. Ἐπιτεταμένος*) ἐπιτεταγμένος *Fl. ſola*, quod & adſcivit marg. *A. 1. Pag. 28. l. 2. Δὲ*) Sic edd. omn. Δὴ vult Marcil. *l. 8. Ὀἶ*) Bene *Fl. Fr. H. P.* aliaque. Ἰσθι male *l. l. 9. Οἶκοι*) οἶκον *Fl. Pag. 29. l. 13. Μαχαιρίδας*) μαχαιρίδων marg. *A. 1 W. Pag. 30. l. 7. Κατακειμένης*) κειμένης *Fl. l. 14. col. 2. Ἐγκρατῆσαι*) V. Codicis compendium obſcurum eſt. Forſan ἐγκρατῆſαντα. Solan.

IN CALUMN. NON TEMERE CRED.

Pag. 31. l. 2. ΔΙΑΒΟΛΗ) Bene ſic *Fl. Διαβολῇ* etiam B. 1. S. ΔΙΑΒΟΛΗ male *l. P. H. Ald. Fr. l. 8. Τὸ δὲ*) Ita *l. V. 2. L. & Mf. Bar. Τῷ δὲ* edd. cert. *l. 9. Καὶ παρὰ*) καὶ abest in B. *l. 10. Καὶ*) Iterum abest in B. *ead. Ἐνοχλοῦν*) ἐνοχλοῦντες B. male. *l. 13. Τραγωδισδ.*) τραγωδιδασκάλοις B. male. *l. 14. col. 1. Ἐππλυγάζουσα*) In V. referebatur ad verba ἐν ſκότῳ. Ex C. vero ἐπιſκιάζουσα repoſuerat Solan. Sed addidit legendum ἐππλυγάζουσα. Nam C. ἐπιſκιάζουσα] γράφεται ἐππλυγάζουσα. Deinde ex Cod. D. Marci, qui fuit Georgii Anton. Veſpucii, huic Scholio præmittitur vox ἐππλυγάζουσα. Unde etiam ἠλύνῃ repoſuimus, pro eo, quod legebatur in V. & impr. ἄγνοια. Ego recepi illud ἐππλ— etſi cum textu Luciani non convenit; ſed ſenſus Scholii neceſſario ſic poſtulabat: quid enim eſſet, ἐπιſκιάζουσα ponitur pro ἐπιſκιάζουσα; *Reitz. Pag. 32. l. 1. Τοιοῦτον*) τοιοῦτο B. *l. 3. Εὐροι*) εὐρη *Fl. l. 4. Δαίμονός τις*) τινος δαίμονος B. *l. 11. Καὶ*) Omittit B. &

mox iterum. *l. 13. Περιπίπτομεν*) Admisi ex *Fl. I. Περιπίπτομεν* vulgo cum CB. *l. 15. ἄρχεται*) ἔρχεται male B. & marg. *A. 1 W. Pag. 33. l. 1. Πτολεμαίων*) Πτολεμαίου B. *l. 4. Πτολεμαίων*) Πτολεμαίων B. *l. 10. καὶ παρ'*) Haec & seqq. octo verba a καὶ ad καὶ omisit B. Sed margini inferiori adscripta sunt. *l. 14. Κάρτα, καὶ τὰλλ' οὐ πᾶν*) κατὰ ἀλλ' οὐ πᾶν Cod. B. Κάρτα ἀλλ' οὐ πάντα Graev. In vulgato consentiunt edd. *l. 19. col. 1. τῶν ὄλων*) Antea ad κεκοινωνηκώς relatum legebatur, & seq. Scholion κάρτα ad οὐ πᾶν φρενῆρης τις ὢν' utrumque absurde. Quare id sequi, detecto errore, non potui. In V. altero prius referatur ad Θεοδότῃ. *Reiz. Pag. 34. l. 2. λογισάμενος*) συλλογισάμενος B. *l. 4. τοιαύτην*) τηλικαύτην idem Cod. B. *l. 5. Παρ' ὀντινίου*) παρά τιν οὖν B. *l. 6. Ὡς εἰ*) Nil variat *Fl. &c. l. 7. Ἐαδὲ*) ἑαδὲ adspirat Schol. Non edd. nostrae. *l. 15. Ἄεγεται*) Ἄν ἤρχετο; Coll. *ead. Μεταγνῶναι*) αἰσχυρῶναι G. B. & marg. *A. 1. l. 17. Παραδédωκεν*) παρέδωκεν B. *l. 18. ἤρεσκεν*) ἤρεσε edita. ἤρεσκε C. & V. unde ἤρεσκεν dedit Solan. *Pag. 35. l. 8. Δὴ*) διὰ B. *l. 13. Γοῦν*) Abest a B. *Pag. 36. l. 1. Παρομαρτοῦσι*) παρομαρτοῦσαι male B. *l. 4. Τίς*) Adest in *Fl. Fr. I. P. &c. l. 6. Δέ*) Non habet CB. *l. 13. Γένηται*) γένηται B. In vulgato consentiunt edd. *l. 14. Τὸν κατηγορουμένον*) τοῦ κατηγορουμένου B. *l. 18. col. 1. Ὁμαρτοῦσαι*) ὁ καρτοῦσαι misere edita, & pro δύο μαρτυροῦσαι etiam δύο καρτοῦσαι utrumque emendante Solano. *Pag. 37. l. 10. Ἀδικοῦντες*) Recepi ex B. Cod. & *Fl. Ἀδικοῦντας* editiones cett. *l. 11. Προσλαβόντες*) Et hoc ex B. & *Fl. restitutum*, pro vulgato προσλαβόντας. *Pag. 38. l. 14. Μὲν*) Non habet B. *Pag. 39. l. 5. Ἐπαγαγεῖν*) ἐπαγεῖν B. *l. 7. Ἄμφοιν*) ἄμφω B. Cod. Schol. & *Fl. ead. Ἀκούσης*) ἀκούσεις *Fl. l. 10. Ἀκρίτους*) ἀμνήτους B. *Pag. 40. l. 4. Τὸ ἐμφανές*) τοῦμφανές B. magis Attice. *l. 11. Διελέγχει*) ἐλέγχει B. *Pag. 41. l. 3. Ἐλπίδες*) Deest in B. *l. 9. Πλησίον*) πόλεμον marg. *A. 1. l. 10. Αὐτοῦ*) ἑαυτοῦ B. *l. 14. Ὁ*) Artic. addunt *I. & V. 2. Omittunt* B. Cod. & edd. *Fl. Fr. P. S. &c. l. 16. Τὸν τε* Homer. *Pag. 42. l. 3. Ἡμισενέλπιδος*) Nil mut. edd. neque Cod. B. Ἡ μίσος ἢ ἐλπίδος forf. legend. appinxit aliquis margini. *l. 9. Κατίσχυσε*) κατίσχυε Coll. & Schol. *Pag. 43. l. 2. Ὑπὸ*) ἐπὶ edd. priores, & B. *l. 5. Κᾶν*) Recte *I. S. Κᾶν* male P. καὶ etiam male Cod. B. *l. 11. Ἡ*) καὶ B. *l. 12. Ὁμοίως*) ὁμοίος male *Fl. l. 13. Εὐδαιμ.* γίγνεται) εὐδαιμόνων τούτων γίγν. B. *l. 15. Φίλοι*) φίλον B. cetera de-

sunt usque ad ἀξιόπιστον, ex quo πιστον tantum adscivit. Pag. 44. l. 2. Προσάγει) προσάγεται B. l. 3. Ἡ καὶ) Recepi ex marg. A. 1. & V. 2. & I. Μὴ δὲ P. S. Amst. Μὴ δὲ Fl. Ald. Fr. H. aequè male. Μὴδ' B. l. 11. Φασι) Sic restituit Solan. Vulgo φησι. In B. erat φῆ per compend. pro φα. l. 12. Ἀπεστέναξε) Sic edd. Ἐστέναξε B. Forfan ὑπεστέναξε. l. 13. Ἀνδῆς) Sic B. Cod. ut Toll. voluit. Ἀνδῶς edd. l. 17. col. 1. Σελεύκου) καὶ Σελεύκου C. Sed errat Scholiasτες; mater enim non erat. Pro καὶ ergo legendum τοῦ. Solan. ead. Ἐρασθεῖς) In C. ἡράσθη... ὡς νοσήσαι καὶ θανεῖν ἀπειλεῖν τῷ πατρὶ. ead. col. 2. Ἐρασιστρ.) Omissum erat in editis: addidit Solan. l. 18. col. 1. Ταύτης παραχωρῆσαι) C. D. male αὐτοῦ παραχωρῆσαι. Solanus. In editis male etiam legebatur παραχωρησάσθαι. Reitz. ibid. l. 19. Εἰς αὐτὸ γεγονὼς —) C. D. male πρὸς αὐτῷ γ. τῷ θανάτῳ διὰ τὸν πρὸς. Solanus. Pag. 45. l. 1. Τούτῳ) τοῦτο per compend. B. l. 11. Τρωτὸς) Ex emendatione Toll. quam recepit etiam A. Πρώτος edd. vulgo male. l. 12. Ἐκείνο) Recte sic ed. Toll. & A. Ἐκείνον male certt. ead. Αὐτὸ) Bene sic Pell. Αὐτὸν edd. male, ne Tolliana quidem excerpta. l. 16. Ἀληθεῖ) ἀληθῆ Fl. Ἀληθεία Toll. ead. Ὅν) Omittit B. Ὅντως vult Iensf. Pag. 46. l. 1. Τὸ ὑπεναντίον) τῷ ὑπεναντίῳ B. l. 2. Ὅπότε) ὡς ποτε vult Toll. Sed nil mut. edd. nec B. l. 5. Κληθεῖς) Recte BC. Fl. Fr. P. &c. Κληθεῖς male I. cum V. 2. l. 6. Ταραντινίδιον) τυραντινίδιον male B. l. 7. Τε) Omittit B. l. 10. Τότε ἀν' ἀπ.) ποτὲ πασῶν ἀν B. Ἀν ποτὲ ἀπ. Fl. Vulgatum tenent certt. l. 15. Ἀνέστησαν) ἀνήστασαν marg. A. 1. Pag. 47. l. 1. Ὅρκος ἦν ἀπασιν) ἀπασιν ἦν ὁ ὅρκος B. l. 5. Προσεξέκασιον) ἐξέκασιον male B. l. 11. Ἐφρόνει) εὐφρόνει male P. l. 12. Πόσους) ὅσους B. ead. Οἰόμεθα) οἶει B. l. 13. Παρὰ) Et sic Fl. cum certt. l. 16. col. 1. Προλαμβάνοντες) Recepi ex C. Προλαμβάν— V. l. 17. col. 2. Ἄτε καὶ ἀκῆ) Exc. G. ἄτε καὶ ἀκῆ, barbare. Sed tamen genuinam puto esse scripturam. In C. ἄτε καὶ ἀκῆ, ut in V. Solan. l. 18. col. 1. Συλοκάκας) C. D. male Σελοκάκας λ. ἔντα τ. β. διεκβάκχενε. Solan. Pag. 48. l. 2. Τότε) ὅτε B. recte, ait Solan. l. 7. Τῶν) Sine articulo B. l. 11. Μνημονεύοντα) μνημονεύσαντα B. & Fl. l. 16. Ἐν) Etiam adest in Fl. ead. Αἰσθάνονται) αἰσθάνονται B. Pag. 49. l. 6. Μὴ δὲ) μὴ δὲ edd. vett. ut semper. ead. Αἰσθαιμένου) Et sic Fl. B. 1. P. &c. An αἰσθανομένου; adscripsit Solanus. l. 10. Ἀπόντος) Sic Fl. Fr. H. P. &c. & B. Ἀκούοντος I. & V. 2. l. 16. Διαβολὰς) Sic B. cum Fl. Fr. H. V. 2. &c. Διατριβὰς I. sola, & marg. A. 1. Pag. 50. l. 6.

Ἀψίκορον) Sic *I. Ald. Fr. H. S. Adspirate Fl. B. P. l. 8. Λα-
 δηδὲ*) *Constans lectio, ait Solan. Ald. 2. tamen aliter; v.
 not. Gefn. ead. Πρὸς τὰς &c.)* Sic edd. omn. & B. Πρὸς τὸ
 οὗς λεγόμενα καὶ μεστὰ, vult Solan. ac Gefn. optime. *l. 9.
 Ἀκούοντες ἀκοὰς Ald. 2. l. 10. Τούς τοῖς B. l. 20. col. 1. Οὐκ
 οἶδα*) In C. hic novum Scholion constitutum, quod iam su-
 pra alicubi habuimus. In editis vero οὐκ omīssum: implevit
 aliaque menda correxit Solan. *Pag. 51. l. 5. Συνεπιστάμε-
 νος) ἐπιστάμενος B. l. 6. Ἐνδρευμένος) Ita edd. & B. Ἐνε-
 δρευόμενος V. 2. l. 7. Ἐχῆ) ἔχει B. l. 8. Ἐξέρρηξε) διέρρηξε
 Coll. l. 9. Προαισθόμενος) Nil mut. edd. nec B. Ἀν προσεισό-
 μενος; marg. I. l. 10. Παρωξυμένος) παρωξυμένος B. Nil
 mut. edd. l. 15. Ἐν αὐτῷ) αὐτῷ sine ἐν *Fl. Pag. 52. l. 1.
 Ὑποκρινόμενον) Recepi ex V. 2. & B. & marg. A. 1. Ὑποκρι-
 νούμενον edd. cett. l. 2. Πένθους) Restitui ex I. Omīssum enim
 in cett. & B. l. 5. Οὔτε) οὐδὲ marg. A. 1. l. 14. Αὐτόθι) Sic
 edd. fere omnes & B. Αὐτόθεν I. & V. 2. ac marg. A. 1. l. 17.
 col. 1. Ἀσταρτίας καὶ) In editis fuit ἀλαβάστρου, quod emen-
 davit Solan. addens: C. D. ἀσταρτίας καὶ, & sic V. quo no-
 mine unguentum aliquod haud dubie designare voluit. Certe
 sic tacite mutare, & ἀλαβάστρου edere, ut in impr. factum
 est, non decet. *l. 19. col. 2. Z) ἢ V. male. (vid. II. Z, 164.) So-
 lan. l. 21. col. 1. Ἑρμνεῦ) ὡς ἡρμνεῦ edita, ad quae haec nota
 addita: Sic clare legitur in Mf. Videtur hoc Scholion alterius
 esse Grammatici, qui auctori praecedentis Scholii contradi-
 cat. Quid sit ὡς ἡρμνεῦ plane ignoro; nisi forte legendum sit
 ἑρμνεῦ, i. interpretes, quo nomine praecedentem Scholiaſtam
 appellaret huius Scholii auctor. Cler. Immo ἑρμνεῦ legitur,
 & & ρ ita coniunctis, ut facile ὡς credas, non ἑρ. expressum.
 Solan. Pag. 53. l. 6. Οὐδ' ἔτι) Ex emendat. Solan. Οὐδέ τε
 edd. priores. ead. Προσβλέπειν τολμῶσιν) Ita Solan. rescripsit
 ex B. Vulgo inverſe, τολμῶσι προσβλέπειν. *l. 7. Αὐτούς) αὐ-
 τοῖς male Fl. l. 11. Κάτθανε) Al. male κάτθανε, Coll. l. 17.
 Μάχλου) μάχλης Th. Mag. Pag. 54. l. 6. Ἐχρῆν) χρῆν B.
 ead. Τοιοῦτο) τοιοῦτον B. l. 9. Φησιν) Vulgo male φασιν, sed
 φ. per compend. B. Fl. Fr. l. 12. Χολῆν) Bene sic P. A. Χο-
 λῆν male S. Fl. B. 1. & 2. Χολᾶν Ald. Fr. & H. sine puncto
 subscripto, item B. ead. Τινὰς) τινὰ Fl. & B. l. 14. Ὁ) Si-
 ne artic. B. l. 17. col. 2. Ὁρέων) Nullo sensu hic antea legeba-
 tur ἔχθρον. Vox, quam reposui, ex C. est, & V. ipſo. *Solan.
 Fors ὄρον. l. 19. col. 1. Ἀεὶ Θεμιστ.) C. Θεμιστοκλῆς ἀεὶ Ἀ-
 μεταίδου δίδ.* At in C. D. M. eodem quo in ed. A. modo le-****

gitur, nisi quod διδ recte habet, non διὰ, ut illa. Solanus. l. 20. col. 2. Ἀναληψιμεθα) ἀναλειψι. editum antea. Emendavit Solan. Pag. 55. l. 9. Ἐχοντα) Et hoc, & ἀμφισβητουντα, esse in omn. edd. ac B. adlevit Solan. l. 14. Πάθει) πάθεις male Fl. Pag. 56. l. 3. Καθιστάσαι) καθεστάναι Fl. & B. l. 4. Τοῖνυν) Omisit B. l. 5. Αὐτοῦ) ἑαυτοῦ B. l. 8. Ἐπιμελεστέρας) ἐπιμελέστερον B. l. 9. Πισταύειν) Neglexit B. ead. Μίσσει) μίσους B. l. 13. Μισεῖν) μίσους iterum B. l. 16. Οὐχ) Non camparet in B. Pag. 57. l. 3. Ἐς) καὶ ἐς B.

IN PSEUDOLOGISTAM.

Pag. 58. l. 2. ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ) l. & V. 2. solae & Schol. hoc addunt. Cett. non habent, nec M. l. 5. Ὑπέρ) περὶ Fl. Et marg. A. 1. ex eadem, credo. l. 6. Τὸν γὰρ τρόπον) Restitui ex W. Fl. B. 1. Τῶν γὰρ τρόπων enim Ald. H. P. S. &c. minus recte. l. 14. col. 1. Ἀπλῶς καλοῦμεν τὰς σ.) Exc. G. ἀνθρώπους κ. τοὺς σεσημειωμένους. Etiam C. nisi quod ἀνδρας habet. Solan. ead. col. 2. Αὐτοὺς) αὐτῶν edita. Emendavit Solan. Pag. 59. l. 2. Ὅτι μάλιστα) Sic P. l. Ὅτι μάλιστα ἱψηθίμ Fl. H. S. l. 3. Περιπετεῖς) περιπαθεῖς Menag. & Guyer. coniiciunt. Nihil mut. edd. nec M. ead. Χαλῇ) Recte W. & Schol. ut voluit Palm. ac res ipsa clamat. Σχολῇ edd. misere. l. 10. Ἐπὶ σεαυτὸν) ἑαυτῷ sine ἐπὶ Fl. quod etiam adscribit marg. A. 1. l. 11. Ταῦτα) ταῦτα edd. priores. l. 13. Πόθεν;) Nihil mut. edd. nec M. Pag. 60. l. 2. Ὀροδοκίδην) Ὀροκίδην Fl. Ὀροδοκίδην W. Vulgatum tenent edd. l. 3. Βούπαλον) Βουκόλον male Fl. l. 9. Ὑποστελουμένῳ) ὑποστελομένῳ Fl. l. 12. Καίτοι) χαίτοι male l. Pag. 61. l. 2. Ἐαυτὸν) Et sic Fl. cum cett. ead. Οὐχ οὕτως ἀσφαλῆς) Nihil mut. edd. nec M. l. 11. Μίσθωνα) Sic edd. & M. Forf. Ἡμιθewνα. ead. Βάσαν) Et hoc edd. atque M. Βάsson adscripsit Solanus. l. 16. col. 2. Ἀρρητοποισί) Lege ἀ—οί. Solan. l. 20. col. 1. Πανπόνηρος) Exc. G. Πανπύνηρος. ead. col. 2. Πίνται) Exc. G. πίεται. l. 21. col. 1. Αἰσχρῶς ἰδόν) Exc. G. αἰσχρὲς ἰδόν. Pag. 62. l. 15. Κατάλειπε) Recepi ex W. Κατάλειπε edd. priores. l. 17. col. 1. Ἀνετοίμοις) Lege ἀνετοίμως. Solan. Pag. 63. l. 2. Μηδὲνα αἰτιάσ. σε) Nil mutare edd. nec M. addit Solan. l. 5. Στόμα) Recte sic M. Fl. H. P. S. &c. Στόματος l. & marg. A. 1. l. 11. Ἐν) Neglexit praepos. W. l. 13. Αὐτῷ) Sic W. l. & marg. A. 1. Αὐτοῦ H. P. S. Fl. B. 1. Ald. Fr. l. 14. Ποικίλων) ποικίλων l. & Ald. l. 16. Αὐτοσχεδιάζειν) σχεδιάζειν Schol.

& Coll. l. 18. col. 1. Τίμαρχος) Lege Ἀτίμαρχος, quamvis etiam in C. reperiatur T—. Solan. Pag. 64. l. 4. Τὸν) Receptum ex W. Τὼν edd. pessime, cum tamen λόγον mox haberent. Τῶν — ἐκείνου λόγον Fl. Ἐκείνον edd. cert. & M. l. 14. Ἐχῶσι) ἔχουσι Fl. Nihil a vulgata abit M. l. 18. Ἐπεβοήθει) Recepti ex C. Ἐπιβόηται V. & edita. Ἐπεβόηται Exc. G. quod propius accedit ad C. Pag. 65. l. 3. Ἀκρατῆς) ἀκρατῆς male Coll. Vulgarum tuetur M. l. 6. Πειράμενον) Recte M. Fl. P. & c. Πειρᾶμενον male l. Ald. l. 7. Ἐξεπολέμωσε) ἐξεπολέμωσε male Coll. Vulgarum servant M. & Fl. l. 11. Θύουσι Νομᾷ) θύουσιν ἅμα W. male. l. 15. Ἐπὶ) Ita dedit Solan. ex Graev. Ἐπὶ etiam marg. A. 1. Ὑπὸ edd. & M. Pag. 66. l. 6. Τοῦτ') ταῦτ' marg. A. 1. l. 10. Δέ) δαὶ W. solus. l. 13. Λέγει) Ita dedit Solan. ex W. Λέγοι edd. priores. l. 14. Γέλων) Constare lectionem notat Solan. l. 15. Καθ' αὐτοῦ) Sic dedit ex P. Κατ' αὐτοῦ cert. & M. Pag. 67. l. 1. Τόνδε τὸν λόγον) τὸν λόγον τόνδε W. l. 16. Πανδήμου) τῆς addit Solan. non dicens unde. ead. Γενετυλλίδος) Γενετυλλίδων male l. & marg. A. 1. ead. Κυβήβης) Recte sic l. Κυβίβης male edd. cert. & M. Pag. 68. l. 3. Ἐπεισκωμάσαν) Nil mut. edd. & M. Pag. 69. l. 15. Κᾶν) καὶ Fl. Pag. 70. l. 3. Φησὶ) Nil mut. edd. & M. Leg. φήσει. l. 10. Ἐως) Sic edd. & M. Ὡς emendat Solan. Pag. 71. l. 2. Διεξιδόν) Bene sic plurimae, Διεξιδόν l. l. 5. Στάθῃτι) στάχυσιν W. male. l. 13. Εἰ) Deest in Fl. & W. Pag. 72. l. 7. Μῆ) Delet Marcil. adest in edd. & M. Pag. 73. l. 2. Τούτῳ) τούτου W. l. 12. Τροφᾶς) Nil mut. edd. nec M. Τρυφᾶς C. l. 13. Σεαυτὸν) σαυτὸν W. l. 16. col. 1. Ἀνακύψαι) Erat in Mf. prima dumtaxat huius vocis syllaba, sed reliquas ex Suida supplevimus, indidemque quaedam in sequentibus manifesto corrupta emendavimus: utrobique enim res iisdem verbis exprimebatur, exceptis pauculis, ut ex collatione satis liquebit. Superiora etiam de Ariphra de Suida emendata. Cler. l. 18. col. 2. Ποιήσονται) ποιήσεται edita, mutavit Hemst. l. 20. col. 1. Καλοῖδν) Exc. G. κληῖδν, οἱ δὲ καλιόν. C. κλοῖδν, οἱ δὲ καλιόν. l. 21. col. 2. Τοῦ δὲ χρόνου) In Exc. G. τὸν δὲ χρόνον διε— καὶ κρημνῶν nisi quod pro voce ultima legit κρημνόν, mendose. T. δ. χ. διελθόντος, κ. κ. C. l. 23. col. 1. Κυφανισμός) Exc. G. κυφανεισμός. Lege κυφανισμός. C. κιφανισμός. ead. col. 2. Περιβαλόντα) περιβαλόντας edita. Mutavit Solan. Περιβάλλοντες emendarat Hemst. l. 24. col. 1. Ἀρχ. δὲ, ἀντὶ τοῦ κακός, καὶ ὀλ.) Κύφον δυσχερὲς καὶ ὀλέθριος καὶ πονηρός. Pag. 74. l. 3. Μήμενται) Bene edd.

longe plurimae & M. Μέμνηται male V. 2. ait Solan. sed fluctuante scriptura. l. 16. Νεανιεύεται) νεανεύεται edita; sed ex mendosa Codicis scriptura. ead. Τολμᾷ) Ita dedit Solan. pro vulgato τολμᾶν. Pag. 75. l. 2. Ἀργαλέιν) ἀργαλέον W. Nil abit a vulgato Fl. l. 9. Σινωπέως) Consentient edd. & M. l. 16. Ἀγαδέρειν) Sic edd. & M. Pag. 76. l. 3. Ὁ, τι) Recte sic W. P. Ὅτι male pleraeque. l. 14. Ἐργάσασθαι) εἰργασθαι marg. A. 1. ead. Καὶ βοηθός) τῆς male Amst. sola. Καὶ cum cett. etiam M. Pag. 77. l. 4. Οἰνοπίανος) Οἰνοπίονος penultima brevi W. l. 13. Πῶς) ὥς L. & Fl. Nil mut. cett. & Exc. l. 15. Περὶ) παρὰ Schol. Fl. & Coll. Vulgatum ruetur M. qui & mox οὖν cum cett. Pag. 78. l. 1. Ἀξιώσειας) ἀξιώσεις W. Fl. & marg. A. 1. Pag. 79. l. 2. Τὸ Ἀθηνῶν ἐπιθ.) Absunt a Fl. ead. Ἀνθοκρατεῖν) Sic I. B. 1. P. H. S. & c. Ἀνδοκρατεῖν Fl. ex qua se id quoque adscivisse notat marg. A. 1. Ἀνθοκρατεῖν W. ead. Σφενδικίζειν) σφενδακίζειν Fl. Vulgato favet M. l. 9. Ἐπεί) Bene M. & edd. plurimae. Ἐπὶ male I. l. 10. Εἰς) ἐς W. l. 14. Μητίσχον) Sic M. & edd. excepta Fl. quae Μητίσχον, cum marg. A. 1. Pag. 80. l. 9. Μαίνομαι) Bene S. & A. solae. Μαίνομαι male I. H. P. B. 1. Fr. Fl. Ald. l. 10. Ἀντί) Nil mut. edd. nec M. Ἀντί; vult Gron. Pag. 82. l. 1. Καὶ στόμα) τὸ στόμα S. & B. 4. l. 12. Παρὰ) Sic dedi ex M. & Homer. Παρὰ edd. Luciani. l. 13. Ἐξελεύθη) Sic edd. & M. Ἐξεχύθη Hom. v. not. Ἐξεσσύθη marg. A. 1. male duplicato σ. Pag. 83. l. 8. Λέγουσιν) λέγουσιν W. quod verum credo. Pag. 84. l. 17. col. 2. Συναλειφθὲν) συλληφθὲν C. Pag. 85. l. 5. Ἐκχύνειν) ἐκχύναι Coll. Vulgatum tenet Fl. & M. l. 10. col. 2. Νῆ) μὴ edita. Νῆ C. recte. Vid. Schol. praecedens. Solan. l. 11. col. 1, Νῆ) In Schol. seq. legitur μὴ in impr. & V. Sed legendum νῆ, quod in compositione privationem notat. Immo sic ibi C. & G. Cod. V. ν tantum habebat, ex quo νῆν in impr. factum est. Solan. ead. col. 2. Χύγω γὰρ οὐκ) ἐπεὶ χέω μὲν M. ut Scholio praecedenti editum est. ibid. l. 12. Ἑλληνίζουσα) Ita dedit Solan. pro vulgato Ἑλληνική. Reitz. l. 18. col. 1. Μετοχὴ) μυτοχὴ V. quod in impr. recte mutatum est ex Scholio sequenti. Solan. ead. col. 2. Τί δαί;) Sic rescriptum ex M. Τι δὲ edita. Pag. 86. l. 2. Οὐ δὴ) Sic edd. & M. Forf. οὐδὲ, adlevit Solan. l. 6. Ἐπαινέσαι μοι) marg. A. 1. Ven. 2. & I. ἐπαινέσαιμι, sine μοι sed reliquae quod edidimus, cum M. l. 8. Δισκόρακος) δυσκόρακος W. Fl. B. 1. & 2. Δισκ. cett. Pag. 88. l. 5. Κίναϊδος) Sic & M. cum edd. l. 13. col. 2. Ὅσπερ) ὥς παρὰ edita; ex Voss. utro-

que mutavit Solan. *ibid.* l. 14. συναλληλεσμένος) Sic V. & M. συναλληλεσμένος Exc. G. *ibid.* l. 18. διατεττριμμένον) διατεττριμμένον Exc. G. V. M.

I N D E D O M O.

Pag. 90. l. 13. col. 2. Πλατυνευρούντα) Sic V. C. & G. In impress. erat *παχυνευρούντα*, uti apud Strab. XIV, pag. 693 C. in ed. Casauboni editum est; cuius vide notas pag. 241, emendationem suam firmantes. *Solan.* *ibid.* l. 15. 'Ρείθρω) ῥήθρω male edita, quod emendare non dubitavi. *Reitz.* *Pag.* 93. l. 9. 'Εμοι) Rescripsi ex Fl. L. marg. A. 1. & V. 2. 'Ομοι edd. vulgo. 'Ομοίως Pell. *Pag.* 94. l. 9. Συνεσομένας) Sic Fl. Fr. P. H. S. B. 1. & 2. Συνε-φομένας I. & V. 2. Συνησομένας Pell. Forf. *συνο-φ* — adlevit Solan. *Pag.* 95. l. 3. Οὐδὲ) οὐδὲν Pell. l. 4. 'Εμελε) Sic S. & A. 'Εμελλε cett. l. 9. 'Αλαζονίαν) Et sic Fl. cum cett. l. 15. 'Υπεκύν-φαντα) ὑποκύν-φαντα Fl. l. 17. col. 2. Παλαισιτάτου) παλαιτάτου. V. *Pag.* 96. l. 3. 'Ελεύθερον) Forfan αἰθρίον, adscriptum margini I. l. 4. Εὐστοχον) Recepi ex I. marg. A. 1. & L. Εὐ ἔχον edd. vulgo. l. 6. Καί τῳ) Nihil variant edd. l. 8. Περὶ) Et sic Fl. cum reliquis. *Pag.* 97. l. 2. 'Ηγοῦνται) ἡγοῦν male Coll. l. 3. Αὐτῶν) αὐταῖς Fl. ead. Φαίνεσθαι) ἔσεσθαι Coll. Vulgatum firmant Fl. Fr. I. P. &c. *Pag.* 98. l. 17. 'Ητοι) In editis εἰ τι. Correxuit Solan. *Pag.* 99. l. 1. Δρεπομέναν) δρεπομένων Marcil. Nil mut. edd. nec Codd. Leg. tamen βλεπομένων. l. 5. Τι) τοι Fl. & marg. A. 1. l. 6. 'Ηδίων) Recepi ex L. & S. 'Ιδίων edd. cett. l. 10. Καὶ ὅλον) ὀλίγον δούς Fl. Al. ὀργίλον al. ὀλίγον. Coll. Sed nostrae edd. in vulgato consentiunt. *Pag.* 100. l. 3. 'Εκπομπεύει) ἐμπομπεύει Fl. & marg. A. 1. l. 15. 'Ωστε) Ex emendatione Solan. 'Οτε edd. priores. *Pag.* 101. l. 8. Πέπεισμαι) πέπυσμαι male Fl. l. 13. Ως) ὅς vult Marc. Nil mut. edd. l. 17. col. 1. Διολίσσάουσαν) Sic erat in editis Schol. at in textu Luciani Διολίσσάουσαν. Sed ira variatur & alias in hoc verbo. Conf. Gymnas. c. 28. Verum recte esse in textu Luciani, nemo dubitet. Vid. Contempl. c. 1. *Reitz.* *Pag.* 102. l. 14. 'Υπεναντίως) ὑπεναντίος Pell. *Pag.* 103. l. 6. Χρόαν) χρόα male Fl. l. 7. Τὸν) τὴν L. & Fl. l. 17. Γς) Omittit Fl. *Pag.* 104. l. 10. Ποιεῖ) Rescripsi ex B. 2. ac Pell. cum edd. cett. ποιεῖν haberent. *Pag.* 105. l. 11. Τὸν) Omittit art. Fl. *Pag.* 106. l. 1. 'Ολος) ὅλος marg. A. 1. l. 6. 'Εκήλουν) ἐσύλουν marg. A. 1. & Fl. *Pag.* 107. l. 3. Μακρὰ) Sic I. P. H. &c. Μακρὰν Fl.

l. 9. *Λύξον*) Et sic *Fl.* cum cett. *Εύλον* vult Gron. *Pag.* 108. l. 6. *Ἡμῶν*) Restitui ex *I. S. Fr.* nam *ὑμῶν B.* 1. *Fl. P. H.* aliaque male. l. 7. *Ἐθαιμάζετε*) Sic edd. omn. recte. *ead.* *Ἐξητάζετε*) Ita erat in *Fr. Fl. P. B.* 1. *H. S.* *Ἐξετάζετε I.* l. 12. *᾽Οφέλιμον*) Bene *Fl. Fr. P. S. Amst.* *᾽Οφέλημον* male *I. H.* &c. l. 14. *Γραφωμαι*) Et sic *Fl.* l. 17. *Ἐπαινέσαιτε*) *επαινέσητε Fl.* & *προτιμήσητε.* l. 18. *Ὡς καὶ*) *ὡς μὴ καὶ Fl.* *Pag.* 109. l. 3. *Λόγον*) *λόγον Ald.* male. l. 9. *Τὴν*) Articulo caret *Fl.* l. 17. *Γράμμα*) *δράμα Fl.* quod verum credo. *Pag.* 110. l. 1. *Ἐκείνοι*) Sic edd. *Ἐκείνω* vult Solan. *ead.* *Ἐγραψαν τὴν*) Sic dedi ex *Fl.* *Ἐγραψάτην* cett. l. 3. *Δοκούντε*) *δοκῶντε* edd. priores male. *Pag.* 111. l. 4. *Ἄλλ*) Inferui ex *Fl.* omisum erat in cett. Sed pro *ἑώρακέ πα* eadem *Fl.* habet *ἑώρα σέπων*, quod etiam adscivit marg. *A.* 1. At nihili est. Pro *πα B.* 1. & 2. *ποτε.* l. 6. *Τῆς ἀντίθυρος*) Nihil mut. edd. & Coll. l. 10. *Πάλιν*) Interpunctio Geſneri. Ante edebatur: *ἀλλὰ γραφή. πάλιν Ἡφ—.* l. 17. *Ὅτε — δέλων*) *ὅτι — δέλει Pell.* In vulgato contentiunt *I. Ald. B.* 1. *Fl. Fr. H. P. S.* *Πότε B.* 2. l. 18. *Τῆς ἀντίθυρος*) *ἀντίθυρες* male *V.* *ead.* *Ἡ ἀντίθυρ*) In impressis ἡ ἀντίθυρος, quod plane absurdum. Sed in *V. C. & G.* ἀντίθυρ, quod rem totam aperit. *Τῆς ἀντίθυρος*, inquit, a nominativo ἡ ἀντίθυρ, ut *πυρὸς α πυρ.* *Solan.*

IN MACROBIOS.

Pag. 114. l. 2. *Κελευσθεῖς*) *κελευθεῖς Fl.* l. 3. *Προσφέρω σοι*) Bene *P. B. I.* &c. *Προσφέρωσι H.* l. 7. *Ἡξάμην*) Sic pleraeque. *Εὐξάμην Fl.* *ead.* *Ἐπὶ μήκιστον*) Sic *Fl. & B.* 1. 2. 3. *Ἐπιμήκιστον I.* *Ἐπιμήκιστον* iunctim aliae. l. 10. *Πᾶσι*) Nil mut. edd. neque Codd. *Pag.* 115. l. 6. *Ἐπιμήκιστον*) Sic pleraeque. *Ἐπὶ μήκιστον Fl. B.* 1. ac 2. l. 15. *Καὶ*) Omittit *Fl.* & punctum post ἀνακείμενον ponit. l. 16. *Ἐπὶ μήκιστον*) *Fl. & B.* 1. dispescunt. *Pag.* 116. l. 14. *Ἔθνος*) Sic *Fl. &c.* praeter *I.* quae γένος cum *Graev.* *Γένος* etiam marg. *A.* 1. *IV.* *Pag.* 117. l. 10. *Καθήκουσι*) *προσέηκουσι* marg. *A.* 1. l. 14. *Στρατηγικοὺς*) *στρατιωτικoὺς* *Marcil.* Nil mut. edd. *ead.* *Καὶ*) ἡ *Marc.* καὶ postea posito. Non addicunt libri. *Pag.* 118. l. 14. *Ἀφικομένους*) καὶ μετ' αὐτοὺς inferit *Fl.* *Pag.* 119. l. 7. *Ταρτησιῶν*) *Ταρτησιῶν* edd. priores. l. 14. *Καλατιανὸς*) Ex emendat. *Solani & Guyeti.* *Καλλιστιανὸς* edd. priores. l. 15. *Ἀντίας*) *Ἀτέας I.* sola, & marg. *A.* 1. quod verum credo.

Pag. 120. l. 1. Βάρδυλις) Sic omnes, praeter *I.* quae Βαρδύλιος quod etiam adscript. marg. *A. 1. V. 2. Βάρδυλος. l. 4. Ὀδρυσῶν*) Ita marg. *A. 1. G. V. 2. & I. Ὀ Δρυσῶν* reliquae. *l. 11. Ἔτος*) eis ἔτος Pell. *l. 15. Μήδιος*) Sic omnes libri nostri. *l. 17. col. 2. Δέ*) Non aderat in editis. Addidit Solanus. *Pag. 121. l. 6. Δυσῖν*) δύο *Fl. l. 8. Δεδέξατο*) διδέξατο male *P. (διεδέξατο S. & B. 4.) l. 9. Φιλέταιρος*) Ex emend. necessaria; nam edd. priores, βασιλείαν ἀδελφῶν. Φιλαίτερος δὲ, πρ. *Pag. 122. l. 13. Παρανομούντα*) παρανοούντα *Fl. Pag. 123. l. 4. Γασίθρου*) Γασίθρου *l. cum V. 2. l. 8. Λούκολλος*) Λεύκολλος *Fl. Λούκολλος Fr. Nil mut. cett. l. 10. Ὑσπασίνης*) Σπασίνης, & paulo post Σπασίνην rursus *P. Recte cett. Ὑσπ— l. 12. Τήραιος*) Τέραιος male *Amst. ead. Μετὰ*) μετ' *S. & B. 4. l. 14. Τήραιον*) Sic *Amst. Fr. B. 1. P. S. H. Τείραιον Fl. Γείραιον l. Ald. V. 2. Pag. 124. l. 5. Ὑπὸ τῇ μάχῃ*) Et sic *Fl. l. 8. Ὀμανῶν*) Ex emendat. Kust. Ὀ Μάνων edd. priores. *l. 13. Ἀναγράφωμεν*) ἀναγράφωμεν marg. *A. 1 W. Pag. 125. l. 11. Φῦμα*) φίμα edd. vulgo. *l. 15. Δεξίνου*) Δεξιῶν *Diog. Laërt. & Clem. Alex. l. 17. col. 1. Ψόρα*) ψόρα edita. Emendavit Solan. *l. 18. col. 2. Ἡ ἀγχόνῃ*) Absurde hoc additur. Exstat tamen etiam in *C. Pag. 126. l. 7. Ἱστορίας*) ἱστοριῶν *S. Pag. 127. l. 11. Σύρος*) Σύριος vult Davis. & Guyet. in nott. Mss. Nihil mut. libri nostri. Δέριος Maius. *Pag. 128. l. 2. Ἀμισσηνός*) Ἐμισ— conicit Bochart. Nil a vulgato abit *Fl. l. 6. Γήρως*) γήρους *Fl. Pag. 129. l. 2. Ταῦτά*) Sic *Fl. Ταυτὰ l. P. aliaeque. l. 12. Ἑπτὰ*) τέσσαρα *Fl. l. 15. Ἑπτὰ*) τέσσαρα *Fl. l. 16. Παρασκευασμένα*) Sic *B. 1. & 2. Παρασκευασμ— ceterae. Pag. 130. l. 7. Ταῦτά*) Bene *Fl. Ταυτὰ cett.*

IN PATRIAE ENCOMIUM.

Pag. 131. l. 4. Καὶ μὴν) ἀλλὰ μὴν *Marcil. Non addicunt edd. l. 6. Ἀναβρεψάμεν*) Sic *Fl. & pleraeque. Ἀνατρ— l. l. 7. Πόλεων*) Et hoc est in *Fl. H. P. B. S. Πόλεως l. l. 8. Πατρίδας*) πατρίδος *l. sola. l. 10. Καὶ*) Omittit *Fl. Pag. 132. l. 4. Πειρωμένω*) πειρωμένων *Fl. Pag. 133. l. 2. Πατρίδος*) πατρίδος male *l. Pag. 134. l. 6. Πρώτα*) πρῶτον *Fl. l. 10. Τῆς πατρίδος*) τὴν πατρίδα *Fl. Pag. 135. l. 1. Ἀπονέμοι*) ἀπονέμει *Fl. Pag. 136. l. 17. Εἰδότες*) ἰδόντες *Fl. Pag. 137. l. 1. Ἀπανταχῇ*) ἀπανταχοῦ marg. *A. 1. l. 9. Διωλημένοις*)

Nihil variant edd. *l.* 16. Παρὰ) Restitui ex *Fl.* & *Ven.* utraque. Περὶ male cett. Ἐπὶ *S.* & *Amst.* *Pag.* 138. *l.* 6. Αὐτοῖς) Bene sic *Fl.* *P.* aliaque. Αὐτῆς male *I.* *ead.* Ἀκούσας) ἀκούσῃ *Fl.* Forfan melius, etsi vulgatum non malum. *l.* 7. Θέλει) Δέλει *Fl.*

IN DE DIPSA DIBUS.

Pag. 139. *l.* 3. Πεδινὴ) πεδεινὴ *W.* *Cod.* *l.* 10. Δὲ) Additum ex *W.* & *Fl.* Aberat ab cett. edd. *l.* 14. Θηρεύοντες) θηράσοντες *Fl.* *Pag.* 140. *l.* 1. Ὑσαντα) Sic *Fl.* cum cett. Ὑντα *I.* & marg. *A.* 1. *l.* 3. Βατὰ) Forfan βατός. At nil mut. edd. nec *M.* Βατὴ coniiicit Guyet. *l.* 5. Χαμαιπετῶν) χαμαὶ τούτων *W.* & *Fl.* *l.* 6. Διαρκεῖ) διαρκῇ *Fl.* *l.* 10. Σφίσιν) σφὶν *W.* *l.* 13. Ἀφυκτα) Nil mut. edd. & *M.* *Pag.* 141. *l.* 3. Διὰ τοῦτο) διὰ τὸ *Fl.* *l.* 10. Ἀμφίσβαιναι) ἀμφίσβεναι *W.* *l.* 11. Τε) τι *W.* *l.* 13. Ἀκρίσι) Ex emendatione Solani. Ἰκτίσι edd. & *M.* *Pag.* 142. *l.* 1. Ἐπιπετόμενα) Bene *S.* Ἐπιπετόμενα edd. illa priores. *l.* 4. Παχὺς) Sic edd. omn. & *M.* Ταχὺς Solan. *ead.* Ἀλήκτους) ἀλέκτους *W.* sed supra est ἡ. *l.* 6. Πυρὶ) πυρᾷ *W.* *L.* Ἐν πυρᾷ *Fl.* *l.* 16. Ἐπετα δευόμενον) ἐπιδαψιευόμενον marg. *A.* 1. *L.* & *G.* Vulgatum servant edd. & *M.* *Pag.* 143. *l.* 7. Ὅς) Sic edd. omn. In *M.* omiff. sed δε supra scriptum a recentiore manu. *l.* 8. Ἐποιεῖτο) ποιεῖσθαι *W.* & *Fl.* idque etiam adscriptum marg. *A.* 1. *l.* 13. Δῆθεν) δὴ marg. *A.* 1. *l.* 14. Δὲ) δὴ *W.* *ead.* Περιεσπειρᾶσθαι) Sic *I.* *Ald.* *Fr.* *B.* *H.* *P.* *S.* Περιπεπάρθαι *Fl.* *l.* 16. Ὡὰ) *W.* ᾧ cum puncto subscripto, & sic semper. *Pag.* 144. *l.* 5. Κοιμίσαι) κοιμῆσαι *W.* Vulgatae favent *I.* *Fl.* *l.* 6. Τοῖον πίθον) *W.* aliter; vid. notas. *Pag.* 145. *l.* 7. Φύσεις) φύσιν *W.* Vulgatum tenet *Fl.* cum cett. *l.* 11. Φιλίου) Restitui ex *L.* *G.* & *V.* 2. Φειδίου edd. cett. & *M.* male. *ead.* Δυσχεράνητε) Sic edd. recte cum *M.* Δυσχέρητε male *V.* 1. & 2. *l.* 15. Ἀσχετον) Bene *M.* *Fl.* &c. Alii ἄσπετον, aiunt Coll. *Pag.* 146. *l.* 6. Ὑμῶν) Sic *Fl.* *H.* *P.* *B.* &c. Ἡμῶν male *I.* & *V.* 2. *l.* 8. Καταλείπειν) Rescriptum ex *W.* Καταλιπεῖν edd.

IN DISPUTATIONEM CUM HESIODO.

Pag. 147. *l.* 1. ΔΙΑΛΕΞΙΣ) Διάλογος *Fl.* & Schol. Vulgatum tenent ceterae & Coll. *l.* 10. Γενέσεις) γένεσιν *W.* Vul-

gatae assentitur *Fl.* Pag. 148. l. 6. Πολυῖδον) Πολυέιδον *W.* male. l. 11. Οὐχ ὥς) Sic edd. Οὐκ peius *P. H.* In *W.* abest οὐχ. Pag. 149. l. 6. Ὑπεσχημέναι) Nil mut. *Fl. Ald.* Ὑποσχημένοι *Pell.* l. 7. Πρέπον) πρέποι *W.* l. 8. Ὑμῖν) Sic *S. A. M. Cett.* ἡμῖν, male. l. 10. ἴσ τε) ἴσδε *B.* l. 1. ἴσδε adscriptum eius margini. Pag. 150. l. 7. Ἀπολογίας) Restitui ex *W.* marg. *A.* l. 1. & *Fl.* Ἀστυολογίας male *G.* & edd. vulgo. l. 9. Τὴν) Omittit *Fl.* l. 17. Ἀμολγεῖον) ἀμοργεῖον *C.* Pag. 151. l. 1. Σκινδαλάμους) Sic edd. omnes & *M.* Σκινδάλλμους corrigit *Solan.* alique. l. 18. col. 1. Σκινδαλάμους) Exc. *G.* σκινδαλλμούς. In *C.* vero uti & hic scribitur. Pag. 152. l. 2. Χρησιμ. — ἈΤΚ. Τοῦτο) Sic etiam *M.* cum edd. *Gronovius* ἈΤΚ. transponit. l. 4. Εἰρηται) εἰρήσεται *Fl.* Sed vulgatum praestat. l. 5. Ἐπίπνοιαν) ἐπίπνοιαν *Fl.* male. Id tamen & adscriptum marg. *A.* l. 1 *W.* l. 7. Περιμένομεν) περιμένομεν *Fl.* male. l. 8. Ὑμῶν) Recte *M. Fl. H. Fr. P.* ἡμῶν male *I.* l. 10. Ἐπιλάβη) λάβη *W.* l. 11. Διψήσωσιν) Sic & *Fl.* cum cett. Διψήσουσιν *W.* Pag. 153. l. 8. Ἔσται) Recepi ex *L.* & *W.* in quo ἔσται tamen ab altera manu, cum ἔστιν ante legeretur, quod & edd. obsidet. ead. Αὐτῷ) αὐτοῦ *Fl.* ead. Ἀποπεπνιγμένος) Sic rescriptum ex *W.* & *Fl.* Ἀποπνιγόμενος edd. ceterae. Pag. 154. l. 5. Ἦδεις) ἡδειςδα *W.* & *Fl.* l. 8. Ὑπεσχημένων) ὑπισχημένον *W.*

IN NAVIGIUM SEU VOTA.

Pag. 155. l. 4. Ἐγὼ λέγον) Sic etiam *Fl.* cum *I. B. P. H.* l. 6. Εἰς) ἐς *O.* l. 7. Ἀπιέναι) Sic *Fl. B.* l. 1. *P.* & c. Παριέναι *I.* cum *V.* 2. l. 9. Καί) Omittit *I.* l. 13. Σέ τε) σφᾶς ἐτι *O.* l. 14. Πλοῖον) πλεῖον male *I.* sola. Pag. 156. l. 1. Ὁ) Abest artic. in *O.* l. 2. Ὅπου) ὅποι *Fl.* l. 5. Ὁ) Sine artic. *O.* & *Fl.* l. 8. Ἀνυπόδητος) Nil mut. edd. nec *O.* l. 9. Κατεπληθύθειμεν) κατεπληθύθαμεν *O.* l. 11. Οἶσδα) οἶσδ' οὖν *O.* l. 16. Ἐκεῖνος δέαμα) δέαμα ἐκεῖνος *O.* ead. Μακρὰ) μακρὰν *Fl.* Pag. 157. l. 1. Τῷ Αἰγυπτίῳ) τῶν Αἰγυπτίων *O.* ead. Περιηγούμενῳ) περιηγμένῳ male *O.* l. 16. Αἰγυπτίας) Αἰγυπτιακῆς *O.* Pag. 158. l. 1. Παῖδες) Non est in *Fl.* ead. Ἐμπάλιν ἢ) Recepi ex *I. V.* 2. & marg. *A.* l. 1. Ἐν Παλλήνῃ οἱ cett. misere. l. 3. Κρώβυλον) Recte *O.* Schol. *Fl. V.* 2. Κρώβυλλον cett. l. 9. ἈΤΚ.) Sic *Solan.* dedit, cum *TIM.* ante ederetur. l. 14. Ἐπισημμένον) Recte sic *B. S.* & marg. *A.* l. 1. Ἐπισημμένον male

cett. Ἀπειλημ— *Fl.* Pag. 159. l. 12. Τῶν) Sine artic. O. & *Fl.* l. 16. Τὸν ἄντλον) Recte *Fl.* P. aliaque. Τὸ ἄντλον *I.* Pag. 160. l. 1. Προτόνφ συνέχεται) Vulgo προτόνφ κέχρηται, καὶ συνέχεται. Nos medias duas voces cum Solan. duce O. & *Fl.* delevimus. l. 2. Χηνίσκον) Sic O. Χοινίσκον edd. hac priores. l. 3. Ἡ πρόρα) Omiffa in O. l. 6. Παράσειον) Sic *Fl.* & Schol. Παράσιον edd. O. & Ex. Πράσιον *B.* 2. Ἴσως παρὰρσημον adscript. *B.* 1. Καρχήσιον *L.* ead. Καὶ πρὸ) Abest καὶ ab O. l. 7. Καὶ αἰ) αἰ om. *S.* l. 14. Ἡρών) In O. ἥρων. l. 16. col. 1. Παράσειον) Sic etiam legitur in Exc. *G.* Pag. 161. l. 2. Κατήγαγε) κατήγαγον *Fl.* & marg. *A.* 1. l. 3. Ἐσώσεν) ἔπλασεν O. Ἐσώζεν *B.* 1. & 2. l. 4. Δ') Abest ab O. l. 12. Παρὰ) Recepi ex O. *Fl.* l. & *V.* 2. Περὶ cett. male, quod Guyet. etiam correxit. l. 15. Κατ') Et hoc receptum ex *Fl.* & *L.* pro μετ', quod est in edd. cett. Restituta lectio etiam est in marg. *A.* 1. Pag. 162. l. 1. Ἀπόξυροι) ἀπόξηροι O. & *Fl.* Iohannem scribarum errore. l. 3. Κυματωγήν) Ἀλ. κυμαγωγήν Coll. At Nostrae edd. in vulgato conspirant. l. 11. Ἐς τὸ πέλαγος) Omiffa in O. l. 14. Ἐτησίαις) Sic *I. P. H. S.* Ἐτησίους O. & *Fl.* l. 17. Μαλέαν) Sic O. *Fl.* P. & marg. *A.* 1. Μαλέα *I. Ald. H. Fr. B.* 1. *S.* In articulo autem masc. *Fl.* consentit. Pag. 163. l. 1. Τίνα) τι O. l. 5. Ἐμβοήσωμεν) Recepi ex O. Ἐκβ— edd. l. 6. Μυρρίνουσιον) Μυρρούσιον O. ead. Στρομβίχου) Στρομμίχου O. Στροβίχου *Fl.* & *Fr.* l. 8. Δυσὴν) δυσὴν *Fl.* magis Artice. Sed parvi refert. l. 11. Ἡ) Omittit *H.* 2. l. 14. Ἐμβοῶσιν) βοῶσιν sola *I.* Pag. 164. l. 2. Τῷ) Omittit O. l. 6. Στέγειν) σέγ' ἂν male O. pro σιγῶν. In vulgato consentiunt edd. l. 8. Δόξει) δόξη O. l. 9. Μῶν ἐρωτικῶν) τῶν ἐρωτικῶν O. l. 13. Οἱ πολλοὶ) οἱ παλαιοὶ marg. *A.* 1 *W.* Idque placet. l. 14. col. 1. Μόνον) μόνου antea edebatur, & mox μυστήμα male pro μυστήρια. Reitz. *ibid.* l. 15. Τῷ) τοῦ *V.* *ibid.* l. 17. Φησὶν) φασὶν edita. Emendavit Solan. Pag. 165. l. 3. Ἐρμάς) Nil var. edd. l. 9. Μέγθος) πάχος O. & *Fl.* l. 11. Ἀποφέρει) Deest in O. Pag. 166. l. 4. Ἀφείς) ἀφ' ἧς *Fl.* l. 6. Ἡδῆ) Omittit O. l. 11. Οὐρίφ) Recepi ex O. Οὐρίφ edd. ead. Τῷ) Omittit O. l. 13. Πειρατὴν) πειραστὴν O. male. Pag. 167. l. 1. Πλοῖα) Sic *Fl. H. P.* &c. Πλοίου *I.* l. 3. Σιταγωγείτω) Sic O. *Fl. Fr. P.* aliaque. Σιταγωγείτωσαν *I.* & marg. *A.* 1. l. 4. Εἰ καὶ) Sic Solan. Non habent εἰ edd. nec O. l. 5. Ὡς) ὧς *Fl.* l. 15. Ἀποπλευσοῦμαι) Nil var. edd. nec O. Pag. 168. l. 1. Προσλαλεῖν) Male *B.* 2. (& 4.) προσμαλεῖν. ead. Ὑμῶν) ἡμῶν male *B.* 1. 2. l. 3. Συνεμβησόμεθα) συμβησ.

male *Fl.* l. 5. Ἀποβάθραν) ὑποβάθραν male *O.* l. 11. Πρῶτον) Sic edd. Lege πρὸ τοῦ. l. 12. Τελετήν) ἑορτήν *O.* l. 16. Γε) γὰρ *Th.* Mag. l. 17. col. 2. Γὰρ) Sic *V.* Sed in textu melius γε. *Solan.* Pag. 169. l. 2. Καὶ) Abest ab *O.* l. 3. Ἀκολούθων) ἀκολουθούντων *Fl.* l. 6. Καὶ) Omisit *O.* l. 17. col. 2. Ἀλαζόνων) Sic *V.* Ἀλαζονευόντων edita. Ἀλαζόνων φημί *Exc. G.* Pag. 170. l. 3. Ὑποκείσθωσαν) ἀγωνίσθωσαν *O.* l. 4. Ἔσται τὸ) ἔστω τὸ marg. *A. 1. IV.* l. 5. Ἄν) Deest in *O.* ead. Χρήσαιτο) χρήσεται *O.* & *Fl.* & marg. *A. 1.* l. 6. Ἐγένετο) ἐγένητο *O.* l. 8. Καλῇ) καλεῖ *Fl.* & marg. *A. 1.* Forſan ex eadem. l. 9. Δὴ) Leg. ἦδῃ. l. 12. Ἐπὶ) Sic *O.* & edd. plurimae. Ἐν *I.* Pag. 171. l. 3. Οὐδὲ) οὐδὲν *S.* l. 4. Εἵπερ) ἐπείπερ *I.* forte melius. l. 7. Εἴ τι) ὅτι *O.* & *Fl.* l. 11. Ἐνδον) Additum ex *O.* Aberat in edd. l. 12. Ὅ) Omittit *O.* ut saepe solet. ead. Γενέσθω) γινέσθω *O.* Pag. 173. l. 3. Ἀνορωρύχθω) καὶ ἀνορωρύχθω *O.* l. 6. Ἐπισημότατα) ἐπισημότατον *Fl.* & marg. *A. 1.* l. 8. Πυθοῖ) Λιθοῖ male *Fl.* & *O.* qui Ἰσθμοῖ etiam omisit. l. 9. Δὴ) δὲ *Fl.* l. 11. Ἐνυδρον) Nil mut. edd. nec *O.* l. 16. Ὁ οἰτοχόος) Artic. ex *O.* inferui. Aberat ab edd. Pag. 174. l. 4. Ποιήσομαι) Omisit *O.* l. 16. Σισύφω) Σκύφω male *V.* quod recte in impressis mutatum est. *Solan.* l. 17. Ἀνοχλίζειν) Sic *V.* Immo *C.* mutant in ἀν — quod ἐνοχλίζειν scriptum invenerant, & omnino eo sensu apud Apollonium Rhodium aiunt reperiri, pro ἀναμοχλεύειν. *Solan.* Pag. 175. l. 2. Ἐφεστῶτες) ἐστῶτες marg. *A. 1.* l. 3. Αὐτοὶ) εὐθὺ male *O.* l. 8. Οἱ πλοῦς.) οἱ omittit *H.* 2. l. 9. Δισχιλίους) Recte sic *O.* *Fr. S. Amst.* Δυσχιλίους *I. P. H. Fl.* male. l. 16. col. 1. Ὀν Φαλ. φ.) In *C.* non reperio. *Solan.* Pag. 176. l. 5. Προσαίται) πτωχοὶ *O.* quod ex glossa natum videtur. l. 9. Ὑπῆρξεν) ὑπῆρχεν *O.* & *Fl.* l. 11. Ἡμισυ) ἑστ κ. γ *O.* l. 14. Ὀρμειν) ὀρμαῖν *O.* l. 15. Καταφανὲς ὄν) καταφανὲς ὄν male *O.* Ὀν male *I.* l. 16. Ἐπισήμου) Deest in *O.* Pag. 177. l. 8. Πᾶς) Recepi ex *P. Fl. V.* 2. pro παῖς, quod male *H. I. S. Amst.* &c. l. 10. Ἔσται) ἔστιν *O.* l. 12. ΛΥΚ.) Omisit *I. Ald. H. Fl.* Addidit *P. S.* ceteraeque. Inferuit & marg. *A. 1.* Pag. 178. l. 11. Ἐντοσθίδων) Sic *O. Fl. Fr. P.* aliaeque. Ἐντοσθιδίων *I.* l. 15. Οἶδα) Deest in *O.* ead. Καὶ ληστὰς) ἢ ληστ. *O.* & *Fl.* Pag. 179. l. 1. Σὺ) σοι male *P.* l. 2. Χοινικίδα) Sic *O.* & edd. excepta *I.* quae χοίνικα. l. 11. Ἄπαντα) πάντα *O.* l. 12. Ὅ) Omittit artic. Ὅ. Pag. 180. l. 3. Ἄλλοι ἐπ' ἄλλους) ἄλλος ἐπ' ἄλλω *O.* l. 5. Τῷ) Sine artic. *O.* l. 8. Γε) Non habet *O.* l. 9. Μείζον) Nil mut. edd. nec *O.* l. 10. Τῆς) ὑπὸ τῆς *O.* male. l. 11.

ἄλλου πον. εἰς τὴν βασ.) Quinque haec defunt in O. l. 13. Ὅμοιον) Sic edd. & O. Leg. ὁμοίως. Pag. 181. l. 6. Ἐξ Ἀρχαίας) Ἐξαρχίας male O. l. 13. Τιμῶν) τεμῶν male O. l. 15. Δεινῶς) δεῖνδς O. prave. l. 16. Πρὸ τοῦ) Bene B. P. V. 2. Προτὸς I. Fr. H. S. Pag. 182. l. 2. Ὡν) ὦν O. l. 4. Ἐφίππειον) Et sic Fl. cum I. H. P. &c. l. 11. Δέξονται) δέξονται Fl. l. 17. Βούλωνται τινὰς) τινὰς βούλωνται O. l. 19. Καλοῦσι) Sic dedit Solan. cum ederetur φασί. Nescio, unde emendationem hauserit. Reitz. Pag. 183. l. 1. Προΐωμεν) προσΐωμεν marg. A. 1. l. 4. Ἀκονιτι) Bene S. & Amst. Ἀκονητι male cett. ead. Κρατήσομεν) κρατούμεν O. & Fl. Item marg. A. 1. l. 7. Διαρκῇ) διαργῇ O. male. l. 8. Διαβάλλομεν) Ex emendat. Solan. Διαλάβομεν edd. & O. ead. Ἐς) καὶ O. Pag. 184. l. 5. Περὶ Σουσα ἢ Βάκτρα) περὶ ἢ Βάκτρα male O. ead. Ἠγούμενόν σοι) ἡγούμενόν σου male O. l. 8. Εὐφράτην) Ἐφράτην prave O. l. 14. Τὸ) τὸν male O. Pag. 185. l. 3. Ἐνεχείρισαν) ἐνεχείρισαν O. rursus male. ead. Βαβυλῶνα) βαβυλῶνι O. prave. l. 5. Δέ) Omisit Fl. ead. Κτησιφῶντα) κτησιφῶντος O. l. 9. Ἠδῇ) Neglectum in O. l. 10. Ἰπποτοξότας) ἰπποτοξόται O. l. 11. Πάρεστιν) πα πάρεστιν O. l. 13. Πλησίον) Απ πλησίον; adscriptis Solan. l. 14. Κατέλεξε) Recte sic Pell. Κατέαξε male edd. & Codd. nostri. Pag. 186. l. 7. Αὐτοῖς) αὐτῶν Fl. l. 14. Ἐπὶ τὰς ἐκαίαις) Omissa in O. ead. Ἐπὶ) ὑπὸ Marc: Nil mut. edd. & O. l. 15. Ἀναπαύσασθαι) ἀναπαύεσθαι O. l. 16. Πορεύεσθαι καὶ) Defunt in O. Pag. 187. l. 3. Κάθησαι) καθίσαι O. l. 6. Παρὰ) Lege περί. l. 7. Πρόσειμεν) πρόσμεν O. l. 16. Ἐτρέφαντο) ἔτρεφαν O. Pag. 188. l. 7. Ἐπελαύνεσθαι) ἀπελαύνεσθαι male O. l. 12. Προκαλεῖται) Recepi ex I. & V. 2. Προσκαλεῖται cett. male. Pag. 189. l. 2. Ὅπως ἐπελάσας) ὅσον ἐπιπελάσας O. l. 7. Τμῶν) ἡμῖν edd. l. 9. Ἐπανύμους ἑμαυτοῦ) ἐπανύμους ἐπ' ἑμαυτοῦ O. & Fl. cum marg. A. 1. l. 10. Αἱ) οἱ male O. & Fl. Οἱ sine accentu marg. A. 1. l. 16. Ἐξοτάδιος) Recte B. 1. 2. P. Ἐξοτάδιος adspirate l. B. 1. Fr. H. S. Ald. Ἐξοτάδιος peius L. Schol. & Fl. l. 17. col. 2. Ἀπέχοι) ἐπέχοι V. Pag. 190. l. 6. Συμπόταις) συμπολίταις male O. l. 13. Μόνον) Ita Ox. Fl. Fr. &c. Μόνι I. cum V. 2. Pag. 191. l. 6. Διαργιν.) διαγιν. O. Pag. 192. l. 1. Ἀπορρεῖ) ὑπορρεῖ male Fl. l. 2. Παραμένῃ) παραμένει O. l. 3. Αὐτῶν) αὐτῶ O. & Fl. cum marg. A. 1. Sed vulgatum bonum. l. 12. Οὐκ αἰτήσομαι) Omisit O. Pag. 193. l. 6. Τούτοι μοι) τοῦτ' male O. & sine μοι. l. 13. Μῆδενα) μῆδετι. ἴσως l. ead. Ὅτ' εἴτ' L. O. Nil mut. edd. l. 14. Καὶ) Non est in

Ο. l. 16. Εἶναι) Non habet *Fl.* Pag. 194. l. 3. Ὑλαν) Ὑλλαν male Ο. l. 6. Γινόμενον) γινόμενον Ο. l. 8. Οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα) Sic edd. omn. & Ο. l. 13. Ἀπέλανον) ἀπέλαβον *Fl.* male. Pag. 195. l. 1. Ἀοίκητον) εὐοίκητον Ο. l. 4. Ἄν ἔργον) ἔργων ἂν Ο. l. 5. Ἐς) ἐν Ο. prave. l. 6. Τύχοιμι) τύχοι Ο. melius. l. 10. Ἐπιχέαντα) ἐπιχέοντα Ο. l. 14. Ἐξῆ) ἔξειν Ο. & *Fl.* cad. Κομίσαντα) κομίσαντα male Ο. Pag. 197. l. 3. Συνεπιβαλεῖν) συνεπιβαλεῖν Ο. l. 4. Προσδεῖ) πρὸς Δίδος Ο. cad. Ὅς) οὖς male *Fl.* l. 5. Ἡ τοῦτο μὲν καὶ ὁ ἄλλ.) ἢ μὴν καὶ ἄλλ. Ο. l. 7. Εὐξή τί) ἔξῃ l. sola. Εὐξή τι Ο. solo accentu mutato, scribit Solan. l. 16. Ὀλίγον) Hoc & sequentia, ad alterum usque ὀλίγον, omissa in Ο. l. 18. col. 1. Γὰρ) Non aderat in edd. Addidit Solanus. Pag. 198. l. 16. Ἡτήσατε) ἠτήσαδε male Ο.

IN DIALOGOS MERETRICIOS.

Pag. 199. l. 4. Ἀβρότονον) Ἀβροτόνων marg. A. 1. l. 6. Ἀνδρῶπον) ἀνδρῶν l. per compend. l. 7. Οἶδα) εἶδα l. cad. Συνέπιε) συνέπινε *Fl.* l. 8. Ἡμῶν) Recte P. Ὑμῶν *Fl.* Fr. H. l. Ald. B. 1. S. Pag. 200. l. 6. Ἡμῶν) Bene sic P. ceteraeque. Ὑμῶν male l. cum V. 2. l. 17. Ἠρῆσαι) ἠρᾶσαι *Fl.* Pag. 201. l. 17. Φασιν) φασὶν ἐγγύνῃ *Fl.* l. 18. Τοσοῦτοι) τοσοῦτι male l. Pag. 203. l. 2. Ἡ σιμὴν) ἢ omittit l. addit H. P. *Fl.* l. 9. Ἐδέδεκτο) ἐδέδεκτο marg. A. 1 IV. l. 10. Ταῦ πέρυσιν) Artic. caret *Fl.* l. 15. Οὐ) Abest a *Fl.* Adest in aliis. Pag. 204. l. 9. Ἐπεί) ἐπὶ male l. sola. Pag. 205. l. 5. Ὁ τοῦ) ὁ omittit *Fl.* l. 10. Ἰδέ) εἶδε marg. A. 1. Pag. 206. l. 14. Συνηγόρευες) Sic P. &c. Συνηγόρεις alios habere aiunt Coll. l. 17. col. 1. Τοῦτον) Ita dedit Solan. pro edito τοῦτον γενόμενον. Pag. 207. l. 1. Ἀφήμενος) ἀφημέμος marg. A. 1. l. 5. Ὡστε) ὥς τε l. l. 8. Προϊόντα) Recepi ex Pell. Προϊόντα edd. l. 10. Κατεκλήθη) Sic *Fl.* l. &c. Κατεκλήσθην P. H. Pag. 208. l. 4. Ἐξαναστάσα) Αἱ ἀναστάσα, Coll. Pag. 210. l. 7. Σύνεστιν) σύνεστε male *Fl.* Pag. 211. l. 10. Τοῦτον) τούτῳ *Fl.* Pag. 213. l. 4. Ὅτι) Recte l. B. 1. Ὅτι H. Ὅ, τι P. l. 7. Πολὺν) πολλὴν l. male. l. 9. Θείον) Restitui ex *Fl.* & Barthio. Θύον cett. male. l. 11. Μόνον) μόνον l. & V. 2. Cett. in vulgato consentiunt. l. 16. Θείῳ) Sic *Fl.* Θύῳ cett. Pag. 214. l. 10. Τὸν) τὸ *Fl.* male. l. 14. Θείον) Rursus ex *Fl.* pro vulg. θύον. Pag. 215. l. 4. Ὑμᾶς) Recte Fr. *Fl.* P. Ἡμᾶς l. Pag. 216. l. 6. Μετὰ ταῦτα) Sic Fr. S. H. *Fl.* &c. Μετὰ τοῦτο P. Μὲν ταῦτα l. l. 14. Ταῦ-

τα) Abeſt in *I.* Adeſt in cett. *Pag.* 217. *l.* 4. Πνήκην) Reſte *Fl. P. Fr. H. S.* Πνήκην male *Ven.* utraque. Alibi πνήκην. *l.* 15. Κρυπτόμενον) κρυπτόμενος Geſn. *l.* 17. Δέομαι) Δέομαι *I.* male. *Pag.* 218. *l.* 6. Ἐφέστρια) Nihil variant edd. Ἡφαίſτια *Palm.* *Pag.* 219. *l.* 2. Περιελάμβανον) περιελάμβανων *I.* male. *l.* 16. Ο) Conſtans lectio. *l.* 19. Ἐξ) ἐς male *I.* ſola. *Pag.* 220. *l.* 1. Μαννάριον) μαννάριον marg. *A.* 1. *l.* 5. Ἀποſτροφῇ) Reſcepi ex *I.* & *V.* 2. Ἀποτροφῇ cett. *Pag.* 221. *l.* 15. Αἰέταιραι) In *I.* αἰταῖραι. *Pag.* 224. *l.* 8. Προέξεις ἀπαισῶν) πράξεις ἀπαντα *Coll.* *l.* 9. Λουσομένη) λουσαμένη *Fl.* *l.* 23. Ἐτι) δ' ἐτι *Fl.* reſte, credo, ut init. *Dial.* ſeq. & XIII. *Pag.* 225. *l.* 9. Σε) Neglexit *Fl.* *l.* 12. Πολιάδος) Sic *Fl. I. P. B.* 1. &c. Πωλιάδος *B.* 2. *Pag.* 226. *l.* 1. Ὁ Χῖος) Omifit *O.* *l.* 2. Ποιηſάμενος) Ἀνπριάμενος; *Pell.* *l.* 8. Ἀρεοπαγ.) Ἀρεοπαγ. hic edd. omnes, quae alias ο praeſerunt. *l.* 12. Ὀλίγας) Omifit *O.* *Pag.* 227. *l.* 8. Ἀκαρνανεύς) Sic *Fl. Ald. H. P.* Ἀχαρνανεύς *I.* & *V.* 2. Ἀκαρνεύς marg. *A.* 1. Ἀχαρνεύς *Guyet. & Menag.* *l.* 10. Ἀπεμύκτιſας) ἀπεμυκτῆριſας *Pell.* *l.* 14. Ἀκαρνάνιος) Et ſic *Fl.* notante *Solano.* *Pag.* 228. *l.* 7. Σωφρονήſης) Sic *P. S.* aliaſque. Σωφρονήſης *H.* Σωφρονήſης *I.* & *Fr.* Σωφρονεῖς *Fl.* Σωφρονήſεις *Pell.* *l.* 17. col. 1. Δήμητρος) Emendante *Solano*, Δήμητρος edita. Idem τοὺς ante ἀνθρώπους inferuit, & verbum ultimum ποιειſδαι reſtituit, quod ποιηſδαι male legebatur. *Pag.* 229. *l.* 6. Οἷσι) ἐτι οἷσι *O.* *l.* 9. Ἀλλὰ) ὅσα marg. *A.* 1. *l.* 26. Εἴ τις) ὅς τις *Fl.* *Pag.* 231. *l.* 9. Λυπηθῶνται) Sic legi in omn. addit *Solani.* *l.* 13. Πύθειτο) πείθειντο *Fl.* ſola. *l.* 15. Ἐταιρίſς) ἐτερήſς. *Fl.* *l.* 16. Ὀκτωκαίδεκαέτης) Nil mut. edd. *Pag.* 232. *l.* 4. Ἥρα δὲ) Ἥρα μου marg. *A.* 1. *l.* 12. Αὐθῖς) Omittit *Fl.* *Pag.* 233. *l.* 11. ΔΟΡΚΑΣ) Bene *B. Fl. P. S.* &c. ΔΟΡΙΣ. ΠΑΝ. ΔΟΡΚΑΣ &c. *I. Fr. & H.* *l.* 14. Τῆς ſτρατείας) ſτρατιᾶς *Fl.* & ſine artic. *l.* 19. Καὶ) Abeſt a *Fl.* *Pag.* 234. *l.* 3. Ἐπανεληλύθειτε) ἐπανεληλύθατε *Fl.* *l.* 6. Στρατεία) ſτρατιά *Fl.* *l.* 12. Παρμέμονα) Sic *Ienſ.* correxit. Παρμέμονα edd. hac priores. *Pag.* 235. *l.* 14. Τηριδάτων) Sic omnes praeter *I. Ald. V.* 2. (*S.* & *B.* 4.) quae Τηριδάταν. *Pag.* 236. *l.* 1. Πάντων) παρόντων melius *Fl.* *l.* 5. Ἐξευρίſκωμεν) ἐξευρίſκω *Fl.* *l.* 16. ΠΑΝ.) Omiff. in *B. P. H.* Adeſt in marg. *A.* 1. *I. S.* In *Fl.* uno Π. duae diverſae perſonae ſignantur. *Pag.* 237. *l.* 3. Ὑμῖν) ἴſως ἡμῖν *L.* Idque recipiend. credo. *l.* 4. Οἶχου) Non habet *Fl.* *Pag.* 238. *l.* 3. ΠΑΝ.) Reſcepi ex *V.* 2. *B.* 1. & 2 & *S.* Nam ΠΟ. in *P. H. I.* erat, Π. tant. in *Fl.* *l.* 10. ΠΑΡ.) Ex emendat. *Solan.* ΠΑΝ.

edd. priores. In *Fl.* omiffa persona. *ead.* ἥκιστα Pell. *l.* 14. Μισθοφόρε) Recte sic pleraeque. Μισθοφόρι *l.* Pag. 239. *l.* 4. Τίβιος) Emendavi ex *Fl.* & aliis Luciani locis. Nam Τίβης hic habebant edd. cert. *l.* 8. col. 1. Δημορίτης) διμορίτες male edita. *ibid.* *l.* 9. Τούτῳ) τοῦτο *V.* *l.* 10. col. 2. Ἡμιλοχίαν) Ita scripsit Solan. Ἡμιλοχείαν edita. *ead.* Ταῦτὸ αὐτὸ *V.* quod in impressis sic mutatum est. Solan. *l.* 13. col. 1. Ὁ λοχαγός) ὡς ὁ λοχ— edita. Sed ὡς duce *V.* delevit Solan. *l.* 23. Πολὺς ἤδη χρόνος) Constans lectio, nisi quod commata tant. addidi. Pag. 240. *l.* 16. Ὀμίλησε) Recte plurimae. Ὀμίλησε *l.* & *V.* 2. *ead.* Τριῶν) τριῶν *l.* Pag. 241. *l.* 2. Νεβρίδα) Sic marg. *A.* 1. cum *Fl.* ut Menag. voluit. Νευρίδα cert. male. *l.* 4. Ποικίλῃ) Hic sequor ed. *Amst.* Nam cert. παιδικῇ male. Ποικίλῃ ἴσως *L.* *l.* 7. Πόλιν) Αἰ. Ἀκαδημίαν Coll. Nil variat *Fl.* *l.* 8. Ὅλως) Sic *P.* aliaeque. Ὅλος *l.* *l.* 10. Ὁ, τι) Sequentia αμοι ad τι omisit *O.* *l.* 11. Ἐλύπησα) ἐλύπησε *Fl.* quod & adscivit marg. *A.* 1. Pag. 242. *l.* 2. Ἐπισσυσυρμένα) περισσυσυρμένα *O.* Pag. 243. *l.* 1. Σοφρονοῖμι) Recte *H. Fl. P.* &c. Σοφρονοῖμι *l.* *l.* 6. Τί σοι δ.) Omisit *O.* *l.* 16. Ὅλως) Nil mut. *l.* *Fr. Fl. P.* Pag. 244. *l.* 5. Νεβρίδος) Ex Pell. admisi. Νευρίδος edd. *l.* 9. Τι) Omittit *Fl.* Pag. 245. *l.* 13. Ἀπαθού) Sic scripsi cum *l. Fl. H. S. Ald. Fr.* Ἀπάθου *P. B.* 1. & 2. *ead.* Περιπλ. θέλουσαν) περιπλέκουσαν *Fl.* Pag. 246. *l.* 9. Ἐτέραν) Scripsi cum *S.* Ἐταῖραν *l. P. H. B.* 1. *Ald. Fr.* Ἐταῖραν accentu acuto *Fl.* Pag. 247. *l.* 4. Ἄ εἶδες) ἂ εἰ εἶδες *Fl.* *l.* 5. Ἐχρῆν) χρῆν *Fl.* Pag. 248. *l.* 11. Λυπήσαι) ἵνα λυπήσῃ *Fl.* *l.* 15. Φενάκην) πνήκην marg. *A.* 1. In vulgato vero consentiunt *Fl. Fr. l. Ald. P. &c.* Pag. 249. *l.* 17. ΠΥΘ.) ΚΑΙ ΠΥΘ. *l. V.* 2. *Fr. H. P. S.* Sine καὶ *Fl. B.* 1. & 2. melius. Pag. 250. *l.* 10. Φίλιας) φίλιας male *Fl.* Pag. 251. *l.* 4. Ἐνευες) ἐνένευες *Fl.* & marg. *A.* 1. *ead.* Ὑπέδειξας) ἀπέδωκας *Fl.* & marg. *A.* 1. *l.* 5. Μὴ) Deest in *Fl.* *l.* 6. Ἄν) Omittit *Fl.* *l.* 16. Δέ ποτε) δὲ τότε *Fl.* Pag. 253. *l.* 8. Καταγυγνώσκης) καταγυγνώσκεις male edd. priores. *l.* 9. Ἀτογκος) Sic *l.* ut supra Alex. c. 25 omnes habent. Ἐγκος hic edd. cert. Ἀτογκος marg. *A.* 1. *l.* 13. Καθευδούση) καθευδούσης, ἐμοῦ ὑποστάσης *Fl.* *l.* 14. Πότο) Αἰ. πῶς, Coll. Pag. 254. *l.* 5. Τῷ θρυγκῷ) παρὰ τὸν θρυγκὸν *Fl.* *l.* 6. Ρῶον) ὀρόον male *l.* *l.* 15. Ἐπειδὴ) ἐπειδὴν *P.* *ead.* Οὐχ ἰώρων) Sic *Fl. Fr. V.* 2. *P. S. &c.* Οὐκ ἰώρων male *l.* Forf. οὐχ εὔρον. *l.* 16. Αὐτῇ) αὐτὴν male *Fl.* Id tamen & adscript. marg. *A.* 1. *l.* 18. col. 2. Θρίγκον) θρίγγον & θρίγγος ediderat Cler. cum Cod. *V.* Restituit orthographiam

Solanus, accentu diverso servato. Pag. 255. l. 15. Πηνίκην) Sic Ald. Fl. l. Fr. H. S. & Schol. Πηνίκην B. P. l. 16. Περί-
 δετος) Sic esse in C. notabat Solan. quare id recepi pro vulga-
 to ὑπέρθετος. In V. ὑπέρθετος. Reitz. l. 17. Ἀπατώσα) ἀπα-
 τώσα edita. Ἀπατώσα C. recte. Solan. Pag. 257. l. 5. Οὐθείς)
 Nil varietatis invenio. Pag. 258. l. 7. Κατεπεπλήγισαν) κατ-
 επεπλήγισαν Fl. Pag. 259. l. 4. Ὀπλισμένος) Sic P. sola cum
 marg. A. 1. Ὀπλισμ. Ald. l. Fl. H. Fr. B. S. l. 13. Πρότερος).
 Hoc praeferunt Fl. P. aliaeque. Πρότερον l. S. l. 15. Σαρίσ-
 ση) σαρίση edd. omnes, ut mox quoque σαρίσης. l. 16. Ἀπ-
 δειροτ.) Rescripsi ex V. 2. S. & marg. A. 1. Ἀπεδηροτόμ.
 cett. male. Pag. 260. l. 5. Οὐχ) οὐκ l. 6. Συγκοιμηθῶν)
 συγκοιμηθεῖν marg. A. 1. S. l. 13. Σαρίσση) σαρίση rursus
 edd. Pag. 261. l. 2. Δοκῶ) Bene sic Fl. P. & c. Δοκῶ l. l. 11.
 Λημνιάδας) Λημνιάδας l. & V. 2. non reliquae. l. 13. Φονεύ)
 Nil variet. invenio. Φονεύε emendat Solan. Sed φόνευε voluit.
 ead. Ὀπίσον) ὀπίσον Fl. l. 16. Κατεφύβησας) κατεφύβισας l.
 Pag. 262. l. 6. Φανῆσθαι) φανῆσθαι male Fl. l. 7. Προσαπο-
 λώλεας) ἀπολώλεας Fl. l. 10. Ἀλαζονείας) ἀλαζονίας Fl.
 l. 13. Σαρίσης) σαρίσης edd. l. 14. Ἐπεί) Recte plurimae.
 Ἐπὶ male l. & V. 2. Pag. 263. l. 22. Ἐπεί) ἐπὶ male l.
 Pag. 264. l. 9. Τὸ πρῶτον) Sic P. Τοπρῶτον l. aliaeque. l. 16.
 Ἐκλαβομένου) ἐκλανθομένου male Fl. Pag. 265. l. 8. Ἐκ Γυ-
 θίου) Luc. Holst. Γύθου. Nil mut. edd. vet. recentioresque.
 Pag. 266. l. 10. Ἐκείνος) Omittit Fl. l. 11. Ἄλλ' ὄν) ἄλλον Fl.
 l. 13. Κατέβαλεν) κατέλαβεν Fl. l. 14. Γυθιακὸν) Γυθνιακὸν
 Holst. Pag. 267. l. 1. Ἐτη μὲν) ἔγνημεν edd. priores male. Ἐτη
 recepi ex L. Ἐτη μὲν bene marg. A. 1. l. 8. Ἡμῶν) Edd. vul-
 go ὑμῶν. l. 13. Γυθίου) Sic omnes. Γύθου Holst. emendat.
 Pag. 268. l. 5. Αὐλήσασαν) αὐλοῦσαν marg. A. 1. non male.
 l. 9. Ἐπεισπείσας) Ita recte edd. & constanter. Sed Coll.
 al. ἐπεισπεσῶν, al. ἐπεισπέσας, male. Pell. ἐπεισπάσας.
 Pag. 269. l. 14. Ἀνίστατο) ἀνίσταται marg. A. 1. l. 16. Ἐπ-
 εισπείσας) Ex emend. Kusteri. Ἐπεισέπesson edd. priores.
 Pag. 270. l. 2. Γεωργός) Γεωργός marg. A. 1. l. 14. Ἔστ' ἂν)
 ὅπταται Fl. ead. Ἀπαλαύω τῆς μισθοφορᾶς) ἀπολάβω τὴν μι-
 σθοφορὰν Fl. Pag. 271. l. 3. Ψόφοι) Nihil mut. edd.

IN DE MORTE PEREGRINI.

Pag. 273. l. 15. Δράματος) πράγματος edd. hac priores.
 Pag. 274. l. 5. Ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν) τὴν ἐκ τρ. ἀρ. T. Fabr.

Nil iuvant libri. *Pag.* 277. *l.* 1. Ἐπιπολὺ) Iam & sic *P.* cum ante divideret. *l.* 11. Ἐπεὶ) Recte *B. S.* Aliae Ἐπεὶ, quasi nova periodus inciperet. *l.* 14. Ἀλόμενος) Sic omnes. Malim ἀλλόμενος. *l.* 18. *col.* 2. Πολλὰς) Lege ποινάς. Gronov. Sed si ita legas, post ἄλλας reponito. *Solan. ead.* Ἄλλας) αλλας αἰκίας Voss. ad Catull. p. 42, ubi non intellexit τελευτῶντες. Gron. *Pag.* 278. *l.* 15. Ἠγούντο) Sic Mf. RG. Ἐδιηγούντο edd. male. *l.* 18. *col.* 1. Ἐπέκεινα) Scripsit, credo, ἐπινικᾶ. *Solan. Pag.* 280. *l.* 10. Ἐποιήσατο) ἐποίησαντο edd. male. *l.* 13. Αὐτοὺς) ἑαυτοὺς Fab. Αὐτοὺς edd. *l.* 17. *col.* 2. Ἑλληνικῶν) Ἑλληνίων. *V.* *l.* 19. *col.* 1. Καὶ χρυσοῦς δυσ.) Haec corrupta censéo. Respicit autem inprimis cap. 5 Θυσ. *Solanus. Pag.* 281. *l.* 3. Κοινὰ) Sic & *Fl.* cum cert. Κενὰ *T. Fab.* male. *l.* 12. Οἰκίαν) Sic Mf. RG. Οἰκίαν edd. *l.* 17. *col.* 1. Ὅς σε) σε huc inseruit *Solan.* cum id ante editum legeretur post ἀθανάτω. *ibid. l.* 18. Ἀθανάτω — καλᾶσει) ἀθανάτου — καλᾶσεως *V.* *ibid. l.* 19. Παραβάτην &c.) παραβάτη — διασύροντι *V.* Sed emendationem primi editoris securus sum. *Solan. Pag.* 283. *l.* 19. *col.* 1. Τῆς πατροκτονίας) τὴν πατροκτονίαν. *V.* *Pag.* 284. *l.* 7. Τὸ ἀδιάφορον) Sic edd. omnes. Τῶν ἀδιαφόρων — καλουμένων *Tan. Fab.* Ἀδιάφορον Mf. RG. male. *Pag.* 285. *l.* 8. Τοῦτο) τοῦτω Schol. Ταῦτο Guyet. melius. *l.* 16. *col.* 2. Ἐπώνυμον) Hoc recepi ex *V.* cum *Solano*; nam ἐπώνυμος male ed. Cler. est enim ὃ καὶ ἐπώνυμον, cui etiam cognomen erat. *Reitz. ibid. l.* 17. Ἰκανός) Et hoc recepi ex *V.* pro edito ἱκανῶς. *Reitz. Pag.* 286. *l.* 11. Τοῦτὸ) Divisimus monente *Fabro* & *Guyet.* Τοῦτο edd. priores male. *Pag.* 287. *l.* 5. Ὑπισχυόμενος) ἐπιδεικνύμενος *Tan. Fab.* Nihil mut. edd. *Pag.* 288. *l.* 2. Χανέντα) Αἰ. χανέντα Coll. Nihil mut. *Fl. l.* 4. Ὁξύτερος) Sic edd. Forf. ὠκύτερος, adscripsit *Solan. Pag.* 289. *l.* 1. Καύσεως) Receptum ex Mf. RG. κακώσεως edd. *l.* 8. Δέξαισθ') Ita recte *B.* 2. Δέξαισθ' cert. oratione directa, & nova quasi periodo. Εὐξαισθε *Kusterus. l.* 14. Συμπασὼν) καὶ συμπασῶν edd. Abeft καὶ a Mf. RG. quod hoc duce delevit *Solan. Pag.* 290. *l.* 1. Συκίνων) Bene sic *B.* 1. & 2. Σικύνων perverfe cert. *l.* 6. Ὑμῶν) ἡμῶν male *I.* Forfan κυνῶν, adscriptum eius margini. *l.* 12. Αὐτὸν) Ex emend. *Fabri* & *Guyet.* ἑαυτὸν edd. priores. *Pag.* 291. *l.* 2. Ἐκτρέφαντες) Ex emendat. *Fabri.* Ἐγτρέφαντες edd. *l.* 5. Μὴ ἀνακηδήσ.) Nihil mut. edd. Μεταναπ. vult Gronov. *l.* 11. Ἀποθάνοι) Sic *B.* 1. *I. P. S.* &c. Ἀποθάνει *H.* In qua nonnemo emendarat ἦν — ἀποθάνη, quod iam non opus. *Pag.* 293. *l.* 1. Σιβύλλαν) Σιβύλ-

λας Coll. *Pag.* 294. *l.* 2. Βαλέειν) Bene *S. Amst.* Βαλλέειν male cett. *Pag.* 295. *l.* 2. Σοι) τοι *Fab.* Nihil mut. edd. *l.* 7. Τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος) Sic edd. omnes. Nec quidquam libri variant. *l.* 8. Αὐτοῦ) αὐτοῦ edd. *ead.* Ὡς) ὃν *Anonym.* *l.* 14. Μακρὰ) Recepi ex *Pell.* Μακρὰν edd. *l.* 15. Τότε) τόγς emend. *Gron.* Nihil variant edd. *Pag.* 296. *l.* 11. Πάνυ) Interui ex *R.* Aberat ab edd. *ead.* Ἐτι) Recepi ex *RG.* non habebant edd. *Pag.* 298. *l.* 16. Περιεσχέσθῃ) Sic omnes praeter *S.* & *A.* quae περιεσχέθη. *Pag.* 299. *l.* 5. Φθόνου) φόνου legendum fortassis, bene marg. *A. 1 W.* *l.* 15. ἤξαν) Quod *Faber* voluit, in *l.* est; excepto puncto subscripto. Cett. ἤξαν. *Pag.* 300. *l.* 11. Ἐπιβήσασθαι) ἐπιβήσεται *Pell.* non male. *Pag.* 302. *l.* 6. Καταγελῶν τὰ) καταγελῶντα male edd. priores. *l.* 13. ἔλεγον) ἔλεγεν edd. priores. *l.* 16. Τούτῳ) Recepi ex *Mf.* *RG.* Τούτων edd. *Pag.* 303. *l.* 4. Τῷ) Sic *Pell.* recte. Τὸ edd. pessime. *l.* 5. Ἀλέσθαι) Sic edd. omn. *l.* 9. ἤκον) Secutus sum scripturam *S.* ἤκων cett. male. *l.* 16. col. 2. Ἀγάσται) ἀγάσται edita. Mutavit *Solan.* *ibid.* *l.* 17. Οὔτω) Sic dedit idem; nam οὔτον edita prave. Οὐ τὸν *V.* Recepi οὔτω, quia sic esse in *C.* notat *Solanus.* *Reitz.* *ibid.* *l.* 18. Τεῖς) τινὶ *V.* *Pag.* 304. *l.* 14. Αὐτὸν) αὐτὸν αὐτὸν *P.* male. *Pag.* 305. *l.* 1. Τὸ ἐν τῷ) τῷ ἐν τῷ male *l.*

I N F U G I T I V O S.

Pag. 307. *l.* 3. Ἀποφέρ.) ἀναφέρ. malit *Gesn.* *ead.* Ὀπτομένων) Sic *V.* 2. & *Ienſius.* Ὀπτομένων vulgo male. *l.* 12. Ἐμπεισὼν) Sic edd. omnes. Ἐμπεισόντα *Graev.* *l.* 15. ἤλατο) Adſpirate *P. S. Amst.* ἤλατο spir. leni *I. Fl. B. H. Fr.* *Pag.* 308. *l.* 7. Ἀδίκουμένη) Sic bene *Fl. P.* aliaeque. Ἀδίκουμένη sine puncto male *I. V.* 2. *Pag.* 311. *l.* 7. Ἠῖξα) ἦξα *V.* 2. Ἠῖξα cett. *l.* 10. Ἐργάσασθαι) Ex emendatione *Ienſii.* Εἰργάσασθαι edd. male. *Pag.* 315. *l.* 4. Ὡφελον) Sic esse in omnib. edd. addit *Solan.* *Pag.* 316. *l.* 14. Ὀρμήσαντες) Ex emendatione *Gesneri.* Ὀρμήσαντες vulgo. *l.* 16. Πρόσφορα) πρόσφορα bis edita, emendavit *Solan.* non addens, anne idem error in *V.* *Pag.* 317. *l.* 5. Αὐτοὺς) αὐτοὺς edd. priores. *l.* 16. Ἀκοντος) Et sic *Fl.* cum cett. *Pag.* 319. *l.* 3. Οἱ) Recte *L. S. Amst.* Ceterae ἢ male. *l.* 4. Οἶον) Recepi ex *Fl. S.* & *Amst.* pro οἱ, quod in *P. H. Ald.* &c. erat *In L. ἦ.* *l.* 6. Λιχνείαν) Ita dedit *Solanus.* Λιχνίαν edd. hac priores. *l.* 14.

Ἀφθόνοις) Ex emend. Fab. & Solan. Ἀφθόνως edd. *Pag.* 320. *l.* 5. Σκυθροποὶ) σκυθροποὶ *l.* male. *Pag.* 322. *l.* 2. Καὶ) Omis-
sum in *Ald.* *l.* *H. Fr. B.* 1. *S.* Adest in *Fl. P.* *l.* 5. Πλήσσειν)
πλουτήσσειν *Pell.* *Pag.* 323. *l.* 1. Τοῦτο) Et sic esse in *Fl.* ad-
levit *Solan.* *l.* 7. Μετελευστέον) Et hoc ita *Fl. Fr. &c.* *l.* 16.
Μετελευστέον) Ira ex *G.* restituit *Solan.* cum in *V.* esset Κο-
λαστέον] quasi sic foret in *Luciano.* *Pag.* 324. *l.* 13. Ὡς καὶ)
ὥς οὐ καὶ *Fl.* male. Ὡς οὐκ ἂν *marg. A. 1 W.* *Pag.* 325. *l.* 12.
ὑποπεπταμένον) Sic edd. omnes. *Pag.* 326. *l.* 12. *EPH.* Οὐ-
δὲν τοῦτο) τοῦτο Ἑρμ. οὐδὲν *Fl.* male. *Pag.* 327. *l.* 11. Ἡμέτε-
ρα) Sic *Fl. Ald. I. H. B.* 1. &c. Ἡμέτερα *P.* sola. *ead.* Οὔτοι)
Omittit *Fl.* *l.* 12. Δραπέται) ΦΙΛ. personam praemittit *P.* so-
la. *Pag.* 328. *l.* 5. Αὐτονόμφ) μινύτρω adscript. *Solan.* At ni-
hil variant edd. *l.* 6. Ὁ οὗτος) Admisi ὃ ex *B.* 1. & 2. quod
aberrat ab cert. *ead.* Ὅν) Recepi ex *Fl.* Ὁ cert. *Pag.* 329. *l.* 8.
Ἡρακλῆς) Et sic *Fl.* cum *Fr. I. P.* &c. *Pag.* 330. *l.* 10. Μιση-
τέον) μισιτέον male *P.* *l.* 16. Εἰνι) Sic *P.* Ἐνι cett. *Pag.* 331.
l. 4. Ὅπιθεν) Recte *P.* & *Hom.* Ὅπισθεν male cett. *ead.* Μέσ-
ση) Sic *Hom.* Μέσση *P. B.* 1. ac 2. Μέση male reliquae. *l.* 6.
Ὀρμὴν) ὁδὸν *Gefn.* bene. *l.* 7. ΥΠΟΔ.) ὑποδεξαμένος ad-
script. *marg. I.* Sed ὑποδίκου personam intelligi, patet ex titu-
lo, nisi & is ex coniectura factus. *Pag.* 332. *l.* 2. Κλεάνθην)
Nihil mut. edd. Χρημύτα *Palm.* Κρεμάνθην *Pell.* *l.* 15. Σὺ) σοὺ
ἴσως *L.* Nihil a vulgato abit *Fl.* *Pag.* 333. *l.* 5. Τριφάλης) Sic
Fl. Τριφάλλης cett. *l.* 7. ΔΡΑΠ.) Forf. ΦΙΛ. vel ΗΡΑΚ. In *Fl.*
Δ. tantum. *l.* 11. Πρὸ τοῦ) Sic *B.* 1. *Fl.* & *P.* Προτοῦ *l.* *Ald.*
H. Fr. S. *l.* 12. Τὸν μὲν ἀποπλ.) τὸν μὲν Κάνθαρον ἀποπλ. ad-
scriptum *marg. I.* *l.* 13. Τὸν Μυρόππου) Articulum hunc de-
let *marg. I.* *l.* 16. Τὰ πρῶτα) τὸν πρῶτον legendum notat
marg. I. Τὰ πρῶτα seiungunt *Fl. P. B.* 1. Ταπρῶτα conne-
cunt *l. H. Ald. Fr. S.*

ANNOTATIONES

IN ADVERSUS INDOCTUM.

Pag. 2. l. 4. Τοὺς σέας) Εἰ μὴ τῷ διαβεβῶσθαι καὶ κατακλιῖσθαι αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ συμβούλους τοὺς σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις; Benedictus: Nisi inde coniicias, quod arrosi sint ac mutili, tineasque his diiudicandis in consilium adhibeas? Miror, hoc vitii tolerari in omnibus editionibus. Atqui σέας non sunt tineae, sed σῆτες. Nam quod nonnulli aiunt, σέας quoque inveniri, saltem in casibus obliquis, falluntur, & videntur hoc loco corrupto esse decepti. Glossae veteres: Σῆς, ἢ σῆ-ψις, haec tineae, robigo. In Addendis adiecerat GRAEV. Occurrit σέων gen. plur. apud Aristoph. in Lysistr. v. 731, ubi σῆτων per verbum stare non potest. KUSTER. Parvula vox, parvuli animalis nomen, offendit hic magnum Graevium: & ostenderat se eam ignorare etiam Bifetus ad Aristoph. Lysistr. 731, ubi sunt ἕρια ὑπὸ τῶν σέων κατακοπτόμενα, quo ipso verbo etiam Lucianus hic utitur. Reduxit utrumque in viam Kusterus ad l. c. Bifetus hic post Schol. Hesiodi Ἔργ. 420 collegit vermiculos varii generis, monosyllabos plerosque, suae quemque materiae hostes & destructores. Nempe lanas & vestes perdit σῆς, δῶξ ligna, cornua ἰψ, vineas ἰξ, τρωξ legumina, ficus ψήν. Omissa Σρή lignis infesta, σῆψ carnium vivarum perniciēs, haec credo, quod non insectum, sed maior serpens. GZSN.

ibid. Παραλαμβάνεις) Παραλαμβάνοις. GUYET. Adsciscerem, si vel una ed. praeiret. REITZ.

ead. l. 7. Καλλίνος) Nobiles illius aetatis librarii; certe ut vivorum meminisse videtur. De alio Callino legimus apud Diog. Laërt. in Theophrast. pag. 126 E. & Lycone pag. 131 B. SOLAN.

ibid. Ἀττικὸς) Conf. infr. c. 24. Supra Σκῦθ. c. 7. SOLAN.

Pag. 3. l. 6. Κλῶνα) Vide Hesiodum Theog. 30. SOLAN.

ibid. Ὁ πομπὴν ἐκείνος) Hesiodus Theog. v. 29 seq. ad quem

locum cum in Rhetorum magistro, non procul ab initio, respicit, tum infra in disput. cum Hesiodo princ. GESN.

ead. l. 8. Οὐδὲ διατρίβας τοιαύτας) Τὰς αὐτάς. Sic paulo ante καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι. MARCIL.

ead. l. 9. Ἡμῖν ἐν παισὶν) Forfan ἢ μὴν. Hesych. ἢ μὴν, ὄντως δ' ἤ. Ita legisse interpretes videtur. GUYET. Τὸ ἡμῖν hic locum habere non videtur. An legendum ἢ μὴν, id est, *revera*, *omnino*. Hesychius ἢ μὴν, ὄντως. MENAG. Tuetur vulgatum Iensius in Lectt. Lucian. p. 62 contra Menagium, (cui semper concinit Guyetus) qui ἢ μὴν hic corrigit: exemplaque similia ex Nostri Necyom. Contempl. & Sacrif. Iensf. affert, aliosque pronominum pleonasmos producit, de quibus cum abunde viderimus alibi, & res sit notissima, hic nihil repetemus. Et video pleraque Iensii iam inserta T. I huius ed. pag. 432. REITZ.

ibid. Σοὶ καὶ μεμνησθαι) Σοὶ δὲ καὶ μεμνησθαι. MARCIL.

ead. l. 12. Πρὸς τῆς Λιβανίτιδος) Iurat numen ei, quem hic lacerat, familiare, Venerem, & simul summa illius, quae deinde obiecturus est, scelera complectitur, ut cum in Pseudologista c. 11 per πάνδημον, & γενετυλλίδα, & κυβήβην, inimicum obtestatur. Nimirum vix dubito, quin *Libanitis*, quod nondum alias inveni nomen, a loco sui cultus dicta sit Venus illa, *Aphacitiidis* appellatione decantata ante, quam illius templum, in Libano monte positum, everteret Constantinus M. Locus classicus est Eusebii de Vita Constant. 3, 53, de quo ponamus quaedam, unde & Libaniridis nomen intelligatur, & quantum in hac iurandi formula amaritudinis insit. Erat ergo Ἄλσος καὶ τέμενος — αἰσχρῶ δαίμονι Ἀφροδίτης, ἐν ἀκρωρείᾳ μέρει τοῦ Λιβάνου ἐν ἀφάκοις ἰδρυμένον. Σχολή τις ἦν αὕτη κακοεργίας πᾶσιν ἀκολάστοις, πολλῇ τε ῥαστώνῃ (sic Ro. Steph. Sed malim πολλή τε ῥαστώνῃ, ut referatur ad σχολή) διεσθορόσι τὸ σῶμα. Γύνιδες γοῦν τινες ἄνδρες οὐκ ἄνδρες, τὸ σεμνὸν τῆς φύσεως ἀπαρνησάμενοι, θηλείᾳ νόσφ' τὴν δαίμονα ἰλεοῦντο. Γυναικῶν δ' αὖ παράνομοι ὁμιλῖαι, κλεψίγαμοί τε ὁμιλῖαι, ἄρρητοί τε καὶ ἐπὶ ῥήτοι πράξεις, ὥς ἐν ἀνόμῳ καὶ ἀποστάτῃ χώρῳ κατὰ τόνδε τὸν νεῶν ἐπεχειροῦντο. ἐφορὸς τε οὐδεὶς ἦν τῶν πραττομένων, τῷ μηδένα σεμνῶν ἀνδρῶν αὐτόθι τοιμᾶν παρίεναι. Reliqua de hoc templo Bochartus Chanan. II, 14. Videtur idem esse, de quo in libello de Dea Syr. GESN.

ead. l. 13. Λιβανίτιδος) An Veneris? GUYET. Quidni? REITZ.

ead. l. 15. Μυρρίνη) *An μυρρίνη*; GUYET. Non male, ut ludibrii causa maior sit oppositio inter laurum & vilem myricam atque malvam, quam quae iam est inter laurum & myrtum. REITZ.

ibid. Μαλάχης φύλλοις) Nempe ferulacei generis est malva, de qua Plin. XIX, 4, f. 22, in *Arabia septimo mense arborescere baculorumque usum praebere extemplo*, ex Theophr. hist. pl. I, 5. Itaque adhibet ad eam rem Noster etiam Δρα-
πετ. extr. GESN.

ead. l. 16. Ἀπήλαξαν) Forſan ἀπήλασαν. GUYET.

Pag. 4. l. 1. Ὀλμειὼν) De his fontibus Hesiod. Θ. 6. SOLAN. Cum nullam fontis huius & rivi mentionem fecerit Celarius, iuvāt annotare, eum ab Hesiodo Theogon. v. 5 & 6 iungi cum Hippocrene & Permeſſo. Etymon ex oriente arceſſit laudatus modo Bochartus Chanan. I, 16. Strabo lib. IX, p. 281 pr. ὁ Περμεισσοῦ καὶ ὁ Ὀλμειδὸς ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος συμβάλλοντες ἀλλήλοις εἰς τὴν αὐτὴν ἐμπίπτουσι λίμνην τὴν Κωπαΐδα τοῦ Ἀλῆαρχου πλησίον. GESN.

ead. l. 3. Καίτοι, οὐδὲ, εἰ καὶ πάνυ &c.) Vulg. καίτοι οὐδὲ εἰ πάνυ &c. Sed praeferenda nobis videbatur cum cl. Bel. de Ballu lectio Mf. Reg. 2954, quam expressimus. Simul interpunctionem in melius direximus, monente eodem viro doctissimo.

ead. l. 5. Ἐν χρῶ πρὸς) A coitu metaphora. GUYET. Supra Ζεύξ. c. 6 f. &c. SOLAN.

ead. l. 7. Ἡ τῶ δέινι ξυγεφοίτας) Ἡ σὺ τῶ δέινι ξ. MARCIL.

ead. l. 9. Κατὰ δὴ ταῦτα, ἔχε ξυλλαβὼν ἐκείνα τὰ τοῦ Δημοσθένους, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτοῦ ὁ ρήτωρ ἔγραφε) Vertunt: si hoc es animo, age conquīre, quaecunque Demosthenes orator propria manu scripsit. Num κατὰ δὴ ταῦτα est Graecis, si hoc es animo? Videtur scribendum, καὶ δὴ ταῦτα ἔχε, habe sane ista, conquīstis, quaecunque Demosthenes propria manu scripsit. Haec in Addendis supplevit GRAEV.

ead. l. 12. Αὐτὰ ὑπάρκεις) Thucydidis historia a Demosthene octies descripta. GUYET.

ead. l. 13. Σύλλας) Vid. supra Ζεύξ. c. 3, & quae ibi de statuis a Sulla Romam missis annotata sunt. Plutarchus de libris, de quibus & hic Noster; sed Plutarchus rem tantam non satis docere videtur in *Imperatoris huius vita*: cum enim narrasset, Apelliconis Teii bibliothecam ab eo Athenis sepositam, missis aliis, ait tantum, *Aristotelis & Theophrasti opera in ea fuisse multa ea aetate non satis nota, quae Romam ab eo translata*

& a Tyrannione grammatico compilata, ex iisque Codicibus a Tyrannione comparatis deinde Rhodium Andronicum catalogos, qui Plutarchi aetate circumferebantur, concinnasse, p. 856 A. SOLAN. Narrat Plutarchus in Sulla pag. 856 H. Steph. Nimirum Apelliconis Teii bibliothecam Romam deportavit: in quibus Aristotelis praesertim atque Theophrasti scripta. V. Fabric. Biblioth. Gr. III, 6, pag. 175 seq. GESN.

Pag. 5. l. 2. Πίθκος γὰρ ὁ πίθκος) Proverb. BOURD.

Pag. 6. l. 2. Διὰ χειρὸς) Conf. supra, si tanti est, Nigr. § 2, ibique Hemsterh. ex Alciphro. διὰ χειρὸς afferentem. Adderem Nostrum infra Pseudol. cap. 24 f. ἂν διὰ χειρὸς ἔχεις, nisi rem notam scirem. Long. Past. I, p. 19, διὰ χειρῶν ἀπιδέσθαι τῇ χλῆρ. Ael. V. H. VII, 1, διὰ χειρὸς καὶ γνώμης ἔχουσα πάντα. REITZ.

ead. l. 8. Ἰσμνίου) Dives is Thebanus, musices cultor. Vid. Plat. Πολ. A. 5. ed. Ald. & Plutarchus passim. Fuit & eiusdem nominis tibicen clarus. Plut. 595, 2, 839 f. 925 f. 1123 f. Diog. Laërt. pag. 193 f. sed is ab hoc diversus. Vid. Xen. pag. 294, 13, & 326 & seqq. Citharam non tibiam vocat alicubi vir doctissimus. (Spanhem. pag. 4.) Conf. supra Ἀρμον. c. 1. SOLAN.

ead. l. 12. Ὀλύμπου) Vid. Plut. de Mus. 2075... Marsyae hic discipulus, qui musicae sacrorum Graeciae fere omnium auctor, in quam primus musicam *Canonicam* inexit. De huiusce Olympi calamo seu tibia vid. Eur. Ἴφ. A. pag. 267 B. Utriusque meminit Basilius de Leg. Graec. lib. (Grot. ed. 99.) Philostr. 574, Μαρσύας ἦρα Ὀλύμπου, καὶ Ὀλυμπος τοῦ αὐλοῦ. SOLAN.

Pag. 7. l. 2. Κατὰ ταῦτα) Nihil mutare *Fl.* adscripsit Solan. Ἀν τ' αὐτὰ maluit? Conf. mox ad c. 7, ubi id potius requirerem, quam hic. REITZ.

ead. l. 6. Ἴππον — Μῆδον, ἢ Κενταυρίδην, ἢ Καπποφόρον) Per equum Centauridem intelligit, credo, Thessalum: nam & equi Thessali olim in pretio, & Centauri Pelium, Thessaliae montem, & loca vicina habitabant. Cappophorum vero intelligit, cui inusta erat nota Κ. Talis Aristophanis Κοππατίας in Nebulis, ad quem locum vide Scholiasten. PALM.

ibid. Κοπποφόρον) Omnes, quos vidi, libri Καπποφόρον, nisi quod *Fl. P.* forte κοπποφόρον. Ego cur mutaverim, audi: quia apud Aristophanem & Philostratum, p. 334, etiam de equo, cui Καππατίας nomen est, legimus ipso fere Nubium

initio; ubi Scholiastes, quamquam depravatissimus, inde dictos docet, quia signum *Coppa* gerebant; qua figura apud Graecos nonagenarius numerus signabatur. Ea autem figura erat P inversum in hunc modum [q]: rem totam egregie enucleavit doctissimus Scaliger in ea, quam de *litteris Ionicis* operi suo ad Eusebii Chron. inseruit *dissertatione*, poster. ed. p. 110, quam omnino consule. Quam in rem ut & ego aliquid de meo amplius conferam, accipe simul figurae illius descriptionem, si ulla, liquidissimam a Quintiliano exhibitam, & eadem opera in eius textu non poenitendam emendationem. Is itaque lib. I, cap. 4, *Inst. de litteris redundantibus* agens, sic scribit: *Et K quae & ipsa quorundam nominum nota est, & Q, cui similis effectus speciesque, nisi quod paulum a nostris obliquatur, ΚΑΠΠΑ apud Graecos, nunc tantum in numero manet.* Hic si *COPPA* legas pro ΚΑΠΠΑ, quod tamen omnes libri, quos quidem viderim, praeferunt, tam impressi, quam Mss. habebis & mentem Quintiliani, & id, quod volumus, huius signi imaginem speciemque, quam limpidissime potuit descriptam, cum doceat, *Coppa* Graecorum Romano Q simile, nisi quod a suis obliquetur, id est, pro recta linea, qua Graeci efformabant [q], Romanos curva uti [Q]; unde liquido conficitur, idem ab eo signum describi, quod Scholiastes Aristophanis optime etiam per P inversum designavit, hanc nempe formam, q. Ne ultra te morer, duo haec observes velim: figuram literae Latinae Q antiquis illis temporibus a dextro latere caudam gestasse, quam nos fere scribentes a sinistro ducere incipimus. Deinde male & iam a prisco more longe diverso, istud *ἐπίσημον* in Graecis nostris libris pingi; cum vera forma ea sit, quam Scaliger primus restituendam docuit, nempe inversum Rho (P), seu circulus, a cuius latere intuenti dextro ducitur, inferne recta linea tangens q, minusculo nostro q prorsus simile, in nummis tamen varia est huius Epifemi, literae etiam aliquando forma. Adi Spanhem. de usu & praest. numism. apud quem tres hae occurrunt 9. Q. 4. Pro K in aliquot nummis invenitur (p. 92; 95.) deinde pro numero XC. (pag. 92 & 97.) Haecenus de *Coppa*. Equorum autem femori inurebatur; vid. Anacr. ed. Steph. pag. 73:

Ἐν ἰσχυροῖς μὲν ἵπποις

Πυρρὸς χάραγμα' ἔχουσι.

V. Ἀναβ. c. 47, πύρρην κεφόρους. SOLAN.

Pag. 8. l. 1. Καὶ ἐγίνετό τις πρὸ πολλοῦ) Καὶ τοὶ ἐγίνετό

τις πρὸ π. MARCIL. Tollendum censeo illud καὶ, odiose hic, ut puto, initio sententiae affixum. V. Plut. 1216 C. & 1239 C. SOLAN.

ead. l. 9. Νεοτμήτους) Non ausim damnare nomen, quod libri tuentur & analogia, cum praesertim τέμνειν esse proprium hac in re verbum σκνυτοτόμοι doceant. Venit tamen in mentem, an non posuerit Lucianus verbum paulo generalius, νεοτμήτους. Certe Latine non ausus sum dicere crepidas recens scissas, cum a suendo potius sutores dicti sint, quam a scindendo. GESN.

ead. l. 11. Οὐ ταῦτα) Et ita habere FL. adlevit Solan. Quare? quia forsan ταῦτα quaesivit, quod non improbarem, si alicubi invenirem, sed est ταῦτα etiam in cett. Conf. modo c. 5, ubi eadem suspicio. REITZ.

ead. l. 12. Συκίνη) Proverbium est, de quo Erasmi. adagio siculus. COGN. Confer supra Alex. cap. 47. Infra Peregr. cap. 24. REITZ.

ead. l. 13. Χρυσούς ἐμβάτας) Misere aberratum est supra in Iov. Trag. c. 41, tam in textu Luciani, ubi τοὺς ἐμβάδας ex P. editum, cum I. B. 1. H. S. ut iam video, recte ἐμβάτας habent; quam in nota ad Schol. ubi & αἱ male exaratum pro οἱ ἐμβάται. In differentia τοῦ ἐμβάδες & ἐμβάται, misere quoque sibi contradicunt Lexicogr. & Grammatici, sed genus tamen est certum; nam ἡ ἐμβάς dicendum, ὁ ἐμβάτης. Ammonius p. 49, Ἐμβάδες, ait, κωμικὰ ὑποδήματα, ἐμβά-
τα (immo ἐμβάται) δὲ τὰ τραγικά. Idem ait Th. Mag. Budaeus contra ἐμβάς calceamentum tragic. ἐμβάται comica. Stephanus, idem ἐμβάδες, quod ἐμβάται, ait, ex Luciani Gall. (c. 26 f.) Pollux vero a se ipso dissentit, L. IV, c. 18, seg. 115, scribens: Κόθορνοι μὲν τὰ τραγικὰ καὶ ἐμβάδες. Ἐμβά-
ται δὲ τὰ κωμικά. Et VII, f. 91, Ἐμβάται δὲ, ὄνομα τοῖς κω-
μικοῖς ὑποδήμασιν. Sed ibid. f. 85, Ἐμβάδες, εὐτελὲς μὲν ὑπὸ
δήμα — κοθόρνοις ταπεινοῖς ὄικε. Hemsterh. rem non expedi-
vit ad Necyom. c. 16 f. ubi καταβάς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν habe-
bit, dum ad Spanh. nos ablegat. Nam is ad Aristoph. Plut.
759, eundem Luciani ex Necyom. locum allegat, ac si ἐμβά-
δες legeretur, aequae ac in Gall. c. 26 f. dum tamen, ut modo
vidimus, ipso volente Hemsterh. ἐμβατῶν ibi editum, inque
eo edd. vet. illic consentire video, veluti in ἐμβάδων con-
sentiunt in altero loco, ubi tamen disertè de tragicis agit. At
quia infra Epist. Sat. § 19, τραγικοὶ ἐμβάται aequae ac in Ne-
cyom. l. d. item Iov. Trag. sic quoque ex consensu edd.

optimar. legendum est; potius & in Gall. c. 26 f. forsan ἐμβάτων iam corrigendum, etsi ibi edd. ἐμβάδων praeferunt. Tumque non male Solanus coniecerit, hoc loco pro χρυσούς ἐμβάτας, legendum χρυσᾶς ἐμβάδας, quod calceos humiliores designet, non plane tragicos. Sic supra Bacch. § 2, χρυσῇ ἐμβάδι. Rhet. Praec. c. 15, ἐμβὰς Σικωνία. Aristoph. Plut. 759, ἐμβὰς γερόντων ubi Spanhem. eo usque recte consultitur, quo exempla alia tria ex Aristoph. affert, ubi ἐμβὰς de solea calceove senum adhibetur. Sed spatii angustia non finit haec fufius exponere; alioqui pluribus traderem, ἢ ἐμβὰς generalius esse, ὃ ἐμβάτης tragicis cothurnis magis proprium, & Ammonium adeo melius sensisse, quam Pollucem. REITZ.

ead. l. 16. Βῆτα — ῥα. ς. ς.) Hinc usu receptam iam tum fuisse eam rationem constat, qua nos hodieque in dividendis Homeri carminibus utimur. SOLAN. Si certa est scriptura, patet hinc, non solum libros Homericos iam tempore Luciani sic divisos, sed literas illas appositas non mere numerales fuisse, verum elementarias. Et ita ap. Eustath. ad Il. A, Nota 1: διδὲ καὶ τὰ εἴκοσι τέσσαρα τμήματα τῆς Ὀμηρικῆς ποιήσεως — οὐ μόνον ἄλφα καὶ βῆτα καὶ γάμμα ὀνομάζονται, καὶ τὰ ἑξῆς, ἀλλὰ καὶ γράμματα καλοῦνται: atque apud alios Schol. non semel Ἴλ. ἄλφα, βῆτα &c. plene legitur. Non tamen ab ipso Homero profectam divisionem, satis norunt eruditi. A Grammaticis Homero posterioribus ortam monet Duker. in Latin. Vet. Iurisc. p. 203. Vulgo Aristarcho tribuitur; vid. quos ille allegat Casaub. & Fabric. REITZ.

Pag. 9. l. 2. Δημηγορῶν παγγέλ.) Hom. Il. B, 212. SOLAN.

ead. l. 5. Ὑπερπηδῆσεται) Hom. Il. Φ, 268. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐκτορα, — Λυκ. — Ἀστέρ.) Hom. Iliad. Φ, 34, & seqq. it. 179. SOLAN.

ead. l. 10. Γέλωτα ἀνὸ φλισκάροι) Supra Deor. Dial. XXII, § 2 f. καὶ γέλωτα ὀφλήσω παρὰ πᾶσιν. Ac Dial. Mort. XV f. Item Bis Accus. c. 15. Et persaepe alibi. Dion. Hal. VII, p. m. 473, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλῃ. Aristophan. Nub. 1031, καὶ μὴ γέλωτ' ὀφλήσης. REITZ.

Pag. 10. l. 1. Πορφυρᾶν — δροφῆραν &c.) Supra Συγγρ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 7. Πυθοῖ) Πυθοῖ & Πειραιοῖ non esse adverbia, uti vulgus Grammaticorum statuit, sed ablativos obsoletorum nominum Πυθῶ & Πειραιῶ, quae in tertio & sexto casu habent οῖ, contracte οῖ, ut Ἀνδροῖ, αἰδοῖ, atque in illis intelligi

έν, contendit L. Bos de Ellipsi. p. 282 & seq. ubi plura ex aliis exempla, & hoc Luciani quoque affert. Adscripserat Hemsterh. annotaveratque simul, quod verbum erat in *Pythiis*, reddendum, *Delphis*. REITZ.

ibid. Εὐάγγελος) Similem Histor. vid. apud Cic. ad Heren. IV, 47. SOLAN.

Pag. 11. l. 3. Σφραγῖσι) Conf. fin. c. seq. Et Tragop. v. 79. Et Ovid. Met. XI, 167. SOLAN.

ead. l. 9. Εισέρχεται — ὅλος) Nihil referre, ὅλος ne, an ὅλος recipias, vid. supra Tom. VII, Herc. cap. 1, ὅλος Ἡρακλῆς. REITZ.

Pag. 12. l. 14. Κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης) Vide haec copiose illustrantem Gataker. in Cinno pag. 246 ed. minor. P. 303 ed. maior. REITZ.

ead. l. 16. Σφραγῖσιν) I. e. gemmis. GUYET.

Pag. 13. l. 3. Ωνησο) Ωνήσω legisse videtur interpr. GUYET.

ead. l. 6. Περὶ πίδα) Hesych. οὕτως ἐκάλουν τὸ ἀρμόζον, μεταφέροντες ἀπὸ τῶν συμμέτρων τοῖς ποσὶν ὑποδημάτων ἢ ἀκριβῶς. GESN.

ead. l. 10. Θρατται) *Thraciae*, quas depingit Ovid. 2 Metam. COGN.

ead. l. 11. Εἰς τὸν Ἐβρον ἐμπεσοῦσαν ἐμβληθῆναι εἰς τὸν μέλανα πόντον) Exhibuit quoque interpres in *nigrum pontum*; nec intercedo, quo minus ab poeta aliquo sic scriptum credatur. Sed Lucianum nunc simpliciter narrantem non respexisse opinor ad talem quandam imitationem, & intellexisse Melan finum, ut illam maris partem appellari novimus ab ingrediente eam Mela fluvio. Vide Geographos. GRON.

ead. l. 12. Μέλανα πόντον) Mare nigrum Luciano notum. Sed de Propontide hic intelligendum videtur. GUYET. Quando ita appellari mare hoc coeperit, alii doceant. SOLAN.

Pag. 14. l. 3. Νέανθον) De hoc Politianus in *Nutritia*. SOLAN.

ead. l. 16. Κληρονομήσαντα τῆς &c.) Attice cum genitivo ait Schol. bene. Ita & supra Quom. Hist. cap. 20. Verum & cum accusandi casu Alciphr. I, Ep. 39, pag. 192 f. ἐναγχος γὰρ πλοῦσιον κληρονόμηκε πατέρα τὸ μετράκιον. REITZ.

Pag. 15. l. 7. Τῶν ἄλλων βαρβίτων) Hinc videtur colligi posse, lyram & barbiton idem fuisse. LONGOL.

ead. l. 10. Τρισχιλίων δραχμῶν) A solo Luciano hoc memoratur; sed facile fidem facit. Quoniam autem de lucerna fictili venerandi senis sermo incidit, operae pretium est ex ipso Epicteto apud Arrianum p. m. 72 B. cur fictili ea usus

fit, audire. Ego, inquit, nuper cum apud Lates ferream haberem lucernam, audito strepitu sublatam accurrens animadverti. Rem deinde reputans, furtique causam satis obviam; cras, inquam, fictilem invenies. At, o bone, quam tu tam vilem comparabas, ut qui furaretur neminem inventum iri putares, inventus est eo usque fatuus, ut ter mille drachmis emeret. Libros Pythagoricos a Platone, Speusippi philosophi ab Aristotele, immenso pretio emtos narrat A. Gellius III, 17. Sed horum alia prorsus ratio est. SOLAN.

ead. l. 11. Τῶν νυκτῶν) Subaudi τὸ διά. GUYET.

ead. l. 13. Τῷ θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι) Serio Epictetum laudat: neque enim semper ridet Lucianus, neque omnia. Qui si Socratem ipsum aliquando inclementius tractarit, suspiciebat tamen. Senem fuisse docent & alii scriptores, & ipse apud Arrianum p. 66 A. Aul. Gell. II, 18: *De Epicteto autem philosopho nobili — recentior est memoria, quam ut scribi quasi obliteratum debuerit.* Ad M. Aurelii usque tempora vitam produxisse, auctor est Suidas. SOLAN.

ead. l. 14. Χθές) Paulo post Peregrini mortem itaque haec scripta sunt. Vid. Περὶ γρ. c. 36. SOLAN.

ead. l. 15. Πρωτέως) I. e. Peregrini. GUYET.

Pag. 16. l. 1. Τεγεάται τοῦ Καλυδωνίου) Memorat inter ἀναθήματα eius verbi etiam Pausan. Arcad. pag. 275, 38 Wech. Ἔστι μὲν, inquit, τὸ δέρμα ὕδρ τοῦ Καλυδωνίου· διεσήμετο δὲ ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ εἰς ἅπαν ἦν τριχῶν ἡδὴ φίλον. GESN.

ead. l. 2. Τὰ ὁσᾶ τοῦ Γηρύονος) An factum de Geryonis ossibus, quod Sanctorum reliquiis contigisse cum admiratione legimus, ut vel multiplicatae sint, vel translatae? Pausanias enim in Atticis p. 34, 20, in Lydiae urbe non magna, Τημένου Σύραις, inventa, narrat, post nudatum a tempestatibus collem, ὁσᾶ τὸ σχῆμα περιέχοντα εἰς πίστιν ὥς ἔστιν ἀνθρώπου· ἐπεὶ διὰ μέγεθος οὐκ ἔστιν ὅπως ἀνέδοξεν. (conformatio suasit humana esse, magnitudo elephantum potius aut cetum suasisset) Αὐτίκα δὲ λόγος ἦλθεν εἰς τοὺς πολλοὺς, Γηρύονος τοῦ χρυσάορος εἶναι μὲν τὸν νεκρὸν, κ. τ. λ. Dicemusne lacunam esse post Θηβαῖοι, aut post ὁσᾶ adeo. Sed hariolari nolo. Magnam vim eiusmodi reliquiarum, (κειμήλια, θαύματα, ἀναθήματα, pro diverso respectu vocant Graeci) breviter indicat Ez. Spanhemius in ipso ingressu magni operis pag. 3. GESN.

ead. l. 3. Γηρύονος) Γηρύονος diserte scripsit Gesner. in nota Lucian. Vol. VIII.

fua; an quia Latini amant *Geryon*, *onis*? Dubito tamen, num & sic in Luciano corrigi velit, cum etiam Γηρυόνου in *H.* 2. qua utebatur, intactum reliquit. Et cum nihil varietatis notatum reperirem, edd. decem evolvi, easque in Γηρυόνου consentire deprehendi, nempe ab recto Γηρυόνης, quam formationem esse usitatissimam, vel ex Loydii Lex. poet. notum, qui id vel quater ex Palaeph. & Γηρυονῆα a Γηρυονεύς ex aliis profert. Addo Conon. Apollodoro annexum p. m. 247: τοῦ Γηρυόνου περικαλλεῖς ὄσαι βόες. Et Ptol. Hephaest. p. 310 f. Ἡρα συμμαχοῦσα τῷ Γηρυόνῃ. Parth. Nic. c. 30, τὰς Γηρυόνου βούς. Nec aliter Suidas, nec Aristoph. quem vid. Acharn. v. 1081. Ideoque iam nulla mendii suspicio: nec scio, ubi Γηρύων aut Γήρυον inveniatur. REITZ.

cad. l. 7. λέγεται — Διονύσιον) Ut Latini verbis passivis imperson. positis nominativum addere magis amant, ita contra Graeci accusativum iis frequentius adiungunt. Diod. Sic. I, cap. 95 pr. λέγεται προσελθεῖν Ἀμασιν τὸν Βασιλέα. Ib. med. λέγεται τὸν Ξέρξου πατέρα — ἐπιστῆναι. L. II, c. 21, λέγεται τὸν Μέγωνα, & millies apud eundem deinde. Parth. Nic. c. 30, λέγεται δὲ καὶ Ἡρακλέα — ἀφικέσθαι. Et cap. 31, λέγεται δὲ καὶ Διμοίτην. Item c. 36, λέγεται δὲ καὶ Ῥῆσον ἰέναι. Aesop. f. 86, λέγεται ταύτην. Arrian. Exp. Al. in praef. λέγεται Φίλιππον μὲν τελευτῆσαι, ubi Gronov. sex, septem alia simil. ex Ael. & Xen. Interdum tamen & nominativum reperias, ut Diog. Laërt. T. II, p. 582, λέγεται ὁ Πλάτων υἱὸς γενέσθαι. Diod. Sic. V, c. 55, λέγονται δ' οὗτοι καὶ γόητες γεγονέναι. Mox ibid. Ζεὺς λέγεται ἐρασθῆναι. REITZ.

ibid. Διονύσιον) Meminit Cic. ad Att. L. IX, unde proverbium factum est, Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ. COGN. Dionysius tyrannus. GUYET. Seniores intelligit, qui tragoedias & comoedias edidit. Vid. Plut. 838, 2; 1276; 1532, 1. De tragoediis eius vide Suid. & Plut. Timol. 442, 2, & 602 f. ubi fragmentum hoc etiam habet, ἢ γὰρ Τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἐστίν, quod apud Stobaeum etiam reperitur, Grot. Flor. 187 B. adde Philostr. p. 499. SOLAN. Adleverat Hemsterh. adeundum Davif. ad Cic. Tusc. Disp. V, p. 350 ed. 2. Ibi Cicero de eodem Dionysio tyranno: *musicorum vero persudioso poetae etiam tragico quam bono, nihil ad rem.* Davifius autem: *Themist. Or. IX, p. 126, Τραγωδίας δὲ, inquit, ἱκανῶς γράφειν, καὶ Διονύσιος ὁ Τυράννος ἱκανὸς ἦν.* De poetica eius facultate non tam bene sentiunt reliqui, & in horum sententia fuisse se, non obscure docet Tullius. Ammian. Marcell. L. XV, c. 5: Legimus, Dionysium

intentasse poëtae Philoxeno mortem, cum eum recitantem proprios versus absurdos & inconcinnos, laudantibus cunctis, solus audiret immobilis. — Dein additis etiam his Luciani, pergit: *alia de Philoxeno in lapidinas coniecto testimonia corrasit Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. L. X, c. 9. At de Dionysii tragoediis vide Schefferum & Kühnium ad L. XIII, c. 18. Haec Davissii adscribere non piguit. REITZ.*

ead. l. 8. τὸν Φιλόξεον) Nota Philoxeni historia, disertissime enarrata a Diodor. Sic. l. 15 post pr. brevius a Stobaeo Serm. 13 *περὶ παρρησίας*. Tangit Cic. ad Att. 4, 6 med. Aliam causam conieci a Dionysio in Lautumias Philoxeni, corruptam nempe ab illo Galateam, tyranni pellicem, indicat Athenaeus L. I, p. 6 F. & Schol. Aristoph. ad Plut. 290. Tragoediarum Dionysii nomina, & quae ad hoc argumentum alia pertinent, vid. apud Fabric. B. Gr. II, 19, p. 675, in quo Catalogo Tragicorum etiam Philoxenus illustratur p. 686. Add. viri docti ad Aelian. V. H. X, 9 & XII, 44. GESN.

ead. l. 10. Οὐ δύναμενον κατ. τὸν γέλωτα) Aliam causam assignat Plut. 595 f. Tragoedia nempe Tyranni ei ut emendaret data, a principio ad finem ab eo est oblitterata. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐγγέλαι) Lege *ἡγγελάται*, & vid. Παρασ. c. 40; vel potius *ἐγγελάτο*, ut Diog. Laërt. p. 159 F. quamvis de alio illic sermo. De hac veterum curiositate vid. Spanh. p. 4 ed. ult. Adde his ob similitudinem Siliii Italici factum, qui in Virgilii monumento decubuisse fertur, quasi eodem afflatu inspirandus. Narrat Iac. Pontanus 281. Philoc. SOLAN.

ead. l. 15. Δωρικόν) Ubinam hoc Doricum invenies? Corruptum censeo; necdum, quid reponam, fatis video. Aliquid tamen habeo, quod afferam. Fuit altera Dionysii uxor nomine Doris; v. Aelian. V. H. IX, 8, & XIII, 10; Val. Maxim. IX, 14; de qua haud dubie hic sermo est. Adde Cic. Tusc. V. Locra erat, Xeneti, viri civium suorum nobilissimi, filia. Sed ibi Loris dicitur. Vid. not. ad Corn. Nep. in Dione. SOLAN.

ibid. ἦκεν ἡ Διονυσίου) Non puto, ridiculum quaerendum esse in his versiculis, prout hic recitantur, in quibus humile quiddam forte videas, & minime Tragicum; ridiculum, nescio, an quis hodie observet? sed citari arbitror carminum principia eorum, quae miserum poëtam praeter cetera declararent. GESN.

Pag. 17. l. 1. Μάλιστα εὖστ. — ἡ τῷ Διον.) Aut *μᾶλλον* scribi debuit; aut *εὐστοχώτερον*. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ ἀνελίττεις) Haec omnia Perf. eiusque inter-

pretes ad Sat. 3. BOURD. Perinde quidem est, sive legas, ut in editis habetur, καὶ ἀνελίττεις ἀεὶ, sive, ut in Mf. exstat, καὶ ἀνατυλίττεις ἀεὶ. Utrumque enim significat *libros, versus, evolvis*, utrumque verbum hunc apud scriptorem alibi quoque occurrit in hac notione. Sed cum ἀνατυλίττειν, quod hic Codex vetustus prae se fert, sit verbum rarius, credibile est, librarios pro eo substituisse notius & tritius. Proprie ἀνατυλίττειν dicitur de voluminibus, quae evolvuntur. In sequentibus mox ineptissime vertitur, καὶ διακολλᾷς καὶ περικόπτεις, *coagmentas, spoliās*, cum vertendum sit *conglutinas, circumcidis*. Chartae enim glutine iungebantur, deinde frontes librorum circumcidebantur, capiti vero voluminis adglutinabatur membrana purpurea, cui plerumque literis aureis index libri inscribatur, ut erudite docuit maximus vir Isaacus Vossius ad Catullum p. 52. Vide, quae ibi notavit, quae maxime faciunt huic loco illustrando. GRAEV.

ibid. Καὶ διακολλᾷς, καὶ περικόπτεις) I. e. recidis, tu les rognes. GUYET.

ead. l. 6. Ἐντίθεις) Ἐντίθης. GUYET. Ni Atticum foret εἰς pro ης, ut c. 19 f. προὔτιθεις. REITZ.

ead. l. 8. τῶν ἰχθύων ἀφωρότερος) Proverb. BOURD. Supra Z. Tr. c. 35. Ἀλεκτ. c. 1. SOLAN.

Pag. 18. l. 1. Τίλφαις) Lege σίλφαις, ut Ἀλ. c. 31. Mutare tamen nolui, quia sic etiam usurpari notat Scholiastes ad illud locum. SOLAN.

ead. l. 9. Χανεῖν σοί) Hom. Il. Θ, 150. SOLAN.

ead. l. 11. Δημήτριος) Vide Ὀρχ. c. 63, Δημόν. c. 3, & Τοξ. c. 27. SOLAN. De hoc aliisque XX Demetriis vid. Philostr. IV, 25, notasque Olear. p. 163, b. 1. REITZ.

ead. l. 12. τὰς βάκχας) Eur. Bacch. 1041. Quae fabula etiamnum exstat. In Fl. βάπτας, prave. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἐπιμήκη) Ἐπιμήκας dederat Solan. non adiiciens unde. Ideo non satis causae, cur vulgatum defererem videns, non obsecutus sum, nec enim comma addiderat: at si post ἐπιμήκας distinguas, construasque ζωῦφιον ἐπιμήκας, κέρατα ἔχον, Solani coniectura non displicebit; non tamen certum erit, Scholiasten sic dedisse. REITZ.

ibid. col. 2. l. 1. τούτου) Sic Solan. pro vulgato τοῦτο, quod ei facilius dedi, quia ex C. est, etsi neque ἀδύνατον vulgatum ab Scholiasta profectum. REITZ.

ead. Ἐγχερίταιτο) Legendum existimo ἐγχερίμψ. REITZ.

ead. Ἀποβάλλον) Exc. G. eadem, nisi quod habent ἀποβάλ-

λων. C. etiam, nisi quod τούτου pro τούτο, quod in reliquis est. Sed legendum πολὺν, non πέλιον. SOLAN.

Pag. 19. l. 3. Τήμερον) *Usque ad hanc diem.* GUYET.

ead. l. 6. Τῶν καὶ ἐπ' ἐλάχιστον) In edd. aberat καὶ ante ἐπ' ἐλάχιστον, quod addidimus fide Mss. Regg. 2954 & 3011.

ead. l. 10. Μὴ) *Lege πῇ.* SOLAN.

ead. l. 13. Κάμῃ Σύρον ὄντα) Syrus ergo & ille indoctus. SOLAN.

Pag. 20. l. 6. Ἐκκεκραγέσαι) Delerat ἐκ Solanus, praeunte Fl. Facerem idem, si plures addicerent, etsi posses ἐγκεκραγέσαι coniicere, quod similia frequentet Noster, ut ἐμβοᾶν, ἐμφογεῖν &c. Sed quia supra de Merced. Cond. § 28 quoque χειρσαίου βατράχου δίκην διψῶντα κεκραγέσαι, neque compositum ἐκκεκραγέσαι in Nostro observavi, Solano assentior. REITZ.

ibid. Ἡ μὴ) Καὶ μὴ. GUYET. Probo; sed ne sine auctoritate librorum grassari videar, vulgatum exhibui. REITZ.

ead. l. 9. Βασιλεῖ τινι) M. Aurelio; eruditum enim paulo post dicit c. 22. Sapientem etiam &c. quod & a Scholiaste probe fuerat animadversum, quem vide a me emendatum. Praeterea post Peregrini mortem scripta; vide supra. SOLAN.

ead. l. 10. Ὁ ψευδαλέξανδρος) Ille sortis extremae iuvenis, qui Syriae regnum velut paternum (Antiochi Epiphanis filium mentitus) armis repeteret a Demetrio Sotere. Vid. Iustin. XXXV, 1, 6. GESN.

ibid. Καὶ ψευδοφίλιππος ἐκείνος κναφεύς) Ammian. L. XIV, c. 19, etiam hunc Pseudophilippum in fullonio natum testatur. Haec, inquit, fortuna mutabilis & inconstans fecit Agathoclem Siculum ex figulo regem, & Dionysium gentium quondam terrorem, Corinthi literario ludo praefecit. Haec Adramyttenum Andriscum in fullonio natum, ad Pseudophilippi nomen evexit. L. BOS. Ψευδοφίλιππος) Andriscus ille, vir ultimae sortis apud Flor. II, 14, 3, sive stirpis. Vell. Pat. I, 11, 1, qui quod vulgo ex similitudine Philippi (Persei Macedoniae regis filii) Pseudophilippus vocabatur, regiam formam, regium nomen animo quoque regio implevit. In fullonio natum etiam Ammianus Marcellinus dicit XIV, 11. GESN.

ead. l. 11. Ψευδονέρων) De Pseudoneronibus tribus vid. Causaubonus ad Suetonii Neronem extremum. GESN.

ibid. Καὶ εἰ τις ἄλλος τῶν ὑπὸ τὸ ψῆδος ταπτομένων) Benedictus, qui mendacio subditi sunt. Cedo, quos tales intelligam? Quin etiam cum conditionem huiusmodi innuit auctor, usur-

pat casum tertium; ut in principio Fugitivorum: Ἀξιούθει γοῦν ὑπ' ἐμοὶ ταττεσθαι. Et rursus: Κράττητα ἐπιγραφόμενων καὶ ὑπὸ τῷ κυνὶ ταττομένων. In Reviviscenibus: οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντία τέχῃ ταττομένοι. Anastasius apud Basileenses, & si qui alii hoc modo mentiti sunt, sententiam, ut videtur, non voces crassius considerans. Puto velle auctorem, & si quis alius eorum, qui post vocem ψεύδος nomen positum habent. Tales enim sunt illi, qui praecedunt, Pseudonero & Pseudophilippus. Similiter lusit in citato loco ex Reviviscenibus in verbo multis praeposito φίλος. GRON. Ὑπὸ τοῦ ψεύδους τεταγμένων legit cl. Bel. de Ball. vertens: & tous ceux enfiñ, qui sont rangés sous les enseignes du faux.

ead. l. 12. Ὑπὸ τὸ ψεύδος τεταγμένων) I. e. vocem ψεύδος nomini proprio praepositam habentium, quales sunt isti, ψευδαλέξανδρος, ψευδοσίλιππος, & sim. GUYET. Nam Bened. dederat, qui mendacio subditi sunt. Anastasius: si qui alii mentiti sunt. REITZ.

Pag. 21. l. 4. Μουσικῶν τοῦτο δις διὰ πασῶν) Emendationem hanc nostram firmat L. proxime etiam accedit V. 2. in qua tantum desideratur δις, in aliis depravate prorsus legitur Μουσῶν τοῦτο διὰ πάντων. Confer ἀ. μισθ. c. 11, si forte adhuc dubites: vide etiam, si lubet, Plut. 212, 2, ubi Μουσῶν καὶ Φρυγῶν ὁρίσματα. Proverbium quidem est, de rebus a se invicem discretis. Ita ut edidimus, emendasse etiam in suo Codice Kusterum video, qui proverbium de re, quae alteri, e diametro, ut aiunt, opposita est, dici notat. SOLAN. Τῶν Μουσῶν τοῦτο) Quae Scholiasta de Mysorum & Phrygum terminis dicit, declarari possunt e Strabone Lib. XIII, pag. 432, 33: τὰ δὲ ἐξῆς ἐπὶ τὰ νότια μέρη τοῖς τόποις τούτοις ἐμπλακὴν ἔχει μέχρι πρὸς τὸν Ταῦρον, ὡς τὰ Φρύγια, καὶ τὰ Λύδια, καὶ τὰ Καρικὰ, καὶ ἔτι τὰ τῶν Μουσῶν διαδιάκριτα εἶναι παραπίπτοντα εἰς ἄλληλα, κ. τ. λ. ubi apparet, de rebus parum distinctis & ad discernendum difficilibus, dici potuisse illud proverbium. At Noster de maxima & in sensus facile incurrente dissimilitudine hic agit. Deinde quis putet, Lucianum, scriptorem, si quis alius, disertum, & verborum minime parcum, quin περίεργον potius quam obscurum, ita abrupte ad illud proverbium allusurum fuisse? Quid ergo? corruptum iam olim putamus locum e compendio scribendi, pro μουσῶν legendum μουσικῶν. Nam illud alterum, quod διὰ πάντων dictum putamus, pro vulgatiore διὰ πασῶν, non habebit difficultatem, arbitror; cum etiam διὰ παντὸς (intell. διαστήμα-

τες) dici observaverimus ab Hippocr. de diaeta I, 9, 17. GESN. Τῶν Μουσικῶν τοῦτο δις διὰ πασῶν) Vulgatum τῶν Μουσῶν &c. non esse sanum, Guyetus quoque animadvertet, non vero qui sanandum. Sed iam inventa veritate ab Solan. & Gesnero aliis coniecturis non indigemus. Cumque & Wessel. in Observ. p. 35, eodem modo emendandum viderit, ἄμουςος forem, si his viris non auscultarem. Habuimus id proverbii supra in de Merced. Cond. cap. 11, ubi ad Prolem. Harmon. remissi. Item in Prometh. c. 6. Et in Quom. Hist. c. 7. Et expositum est de summa distantia, maximaque differentia. REITZ.

ead. l. 5. Τοῦ Πύρρου) Pyrrhus Alexandro similis. GUYET.

ead. l. 12. Ἐπαυσεν αὐτὸν τῆς κορύζης) *Obesae naris*, itemque contra ea *emunctae naris* homines, simili translatione dicunt Latini. Sed κορύζαν satis ad verbum reddere num liceat, dubito. Frequentissime ludunt in hoc verbo Graeci ad infantiam exprobandam & ἀβελτερίαν. Antiquissimam esse eam rationem, ostendit Plato, apud quem de Rep. I, p. 416 C. Thrasymachus Socratem sic superbe tractat, Τίθι σοι ἔστι; cum respondisset Socrates τί δέ; ὅτι τοι σέ, inquit, κορυζῶντα περὶ ὅρα, καὶ οὐκ ἀπομύττει δέσμενον. Sed haec copiosissime iam olim & magno apparatu Hemsterhusius in dialogis Nostri selectis p. 25. GESN. Supra Dial. Mort. XX, § 4, κενοδοξία, καὶ τύφος, καὶ πολλὰ κορύζα. Et Dial. IV, § 2, κορύζης μὲν τὴν ῥίνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὄντα. Ubi Hemsterh. hoc paucis exponit, promittens se opportuniore loco plura daturum; unde coniicio, eum h. l. id acturum fuisse; cum loco priore non repetierit, quae super κορύζη copiose dedit in ed. Dialogor. Luciani minore, p. notar. 24 — 30. At cum & alibi similes minoris ed. observationes non recudi in hacce curarit, nolim iam istam notam tam longam huc inferere, quia praescriptum foliorum numerum excedere non licet, & altera editio plurimorum in manibus versatur. Hoc solum repetam, prae aliis Lucianum κορύζη pro *stultitia* frequenter uti, ut praeter superiora, de Mort. Peregr. sub init. & in Navig. § 45 &c. REITZ.

Pag. 22. l. 14. Εἰ βασιλεὺς μάθοι) Marcus Antoninus Philosophus. GUYET.

Pag. 23. l. 13. Βάσσος) De quodam Basso legimus apud Philostratum pag. 166, & ad quem Apollonii Epistolae exstant XXXVI & XXXVIII, & apud Suidam, sed alius is videtur ab eo, qui hic notatur: de hoc vid. Ovid. Trist. II, 417. SOLAN. Vartorum quidem Bassorum meminit Tacit. nullius, quem

huius Sophistae nomine insignire queam. Fuit & Bassus Neonis tempore, homo dicacissimus, qui *Asinus albus* vocabatur, ut refert Quintil. L. VI, c. 3, p. 545. *Asinum*que ob ineptias, *album* ob iucunditatem, dictum vult Turneb. At Burman. ob stuporem vel magnas aures, & colorem cutis. Hunc designari non ineptum foret, si tempus conveniret. REITZ.

ibid. Βάταλος) De hoc apud auctores ambigitur, aliis *tibicinem*, *poëtam* aliis facientibus. Vid. Plut. v. Demosth. 1554, I. qui monet, ita dictum ab obscoenitate Demosthenem. Libanius in vita Demosth. tibicinem Ephesium fuisse ait supra modum mollem, a quo deinde molles omnes B. dicti sint. Consule etiam Suidam, & in eum eruditissimi editoris notam. Ipse Demosth. eius opprobrii meminit, p. m. 179 B. C. Poëtam mollem facit Ios. Barberius AG. X, 823. Vid. etiam Brodaeum Miscell. I, 20. SOLAN.

ead. l. 14. Ἡμιθέων) Ovid. Trist. II, Epist. ad Aug. *Nec qui composuit nuper Sybaritida fugit.* Huius, ut videtur, auctor Hemitheon. Alludit Philo Hebraeus in vita Mosis. *Comoedias*. inquit, & *Sybariticas nequitias componentes.* Mart. etiam XII Thef. Crit. Grut. p. 27, 1. Lil. Gyrard. p. 482. SOLAN.

Pag. 24. l. 2. Χύτραις λημῶντες) Comicus in Nub. p. 144: εἰ μὴ λημᾶς κολοκύνταις. Ad quae verba vetus Schol. Ὁ δὲ Λουκιανὸς ἐν τῷ πρὸς ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ἀνούμενον, οὐκ ὠκνησεν εἰπεῖν χύτραις λημῶντες. Hefych. Κρονικαὶ λήμαι, παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν χύτραις λημᾶν, καὶ κολοκύνταις ἐπὶ τῶν ἀμβλυωττόντων. L. Bos. V. Scholiaf. Aristoph. Nef. ad v. 326, p. 144, & Hefych. Κρονικαὶ λήμαι. SOLAN.

ead. l. 3. Μυρία γὰρ) Sic de Calum. c. 10 & 29. Sic apud Aristen. Epist. 19, lib. II. BOURD.

ead. l. 5. Μαστίχῃ) Ad depilanda corpora adhibebant molles isti; quod & hodieque faciunt Asiatici. Vide supra notam ad Μισθ. c. 33. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀττικὸν καὶ Καλλῖνον) Supra c. 2 pr. SOLAN.

Pag. 25. l. 6. Κάκεινα) Non liquet. SOLAN. In marg. *Iunt.* notarat idem, nihil variare edd. Sed in phrasi καὶ γὰρ κάκεινα nihil est vitii; tam saepe enim habuimus illud καὶ γὰρ καὶ, ut neque repetere velim, neque credere possim ad id haesisse Solanum: verum aliud in sensu quaesivit vitium; nam vel κάκεινα, vel sequens ταῦτα melius abesset. Scio quidem, αὐτὸς ἐκεῖνος haud infrequens esse, ut Aelian. V. H. IV, 9, ἀλλ' ἐγώ, φησιν, αὐτὸς ἐκεῖνός εἰμι. Herodian. III, 13, 7, αὐτὴν τε ἐκείνην καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς. Aristot. de Gen. Animal. III, 6 pr.

τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ, & similia Nostro etiam familiaria; vid. ad Abdic. cap. 6. Habeoque in promptu multos pleonasmos, veluti hoc Lysiae in Ἀπολ. δωροδοκ. p. 378 ed. Lond. ἢ τῶν ἰδίων τῶν ὑμετέρων αὐτῶν, aliaque partim exhibita ad Gall. c. 20, Icar. c. 1, atque alibi, partim alia occasione expromenda; non tamen ad verbum huic loco respondentia. Sed & prope accedentia afferuntur a viris doctis ad Dial. Mar. III, § 1; nec tamen mihi satisfacio: quare pro ταῦτα levissima mutatione legerim ταὐτὰ, tumque ταὐτὰ ἐκεῖνα idem erit, quod αὐτὰ ἐκεῖνα, illa ipsa, s. eadem illa; nam quī opposita illa pronomina eodem spiritu iungantur, nondum capio, dum ταὐτὰ ἐκεῖνα idem sonat, atque haec illa, & si δύο accedit, erit, illa haec duo, quod dici posse, nondum observavi. At si oratio possit fieri bimebris, & construi, καὶ γὰρ κἀκεῖνα δεινῶς ἐσπούδακας, & in ista valide incubuisti, περὶ δύο ταῦτα, circa haec duo, salva res foret. At vix patiuntur sequentia. REITZ.

ead. l. 8. Ἐξώρων) Validos dederant, cum sit exoletos. Vide Suid. Et Philostr. Epist. 14, οἱ ἐρωτικοὶ τῶν ποιητῶν ἀγαθὴ ἀκρόασις καὶ ἐξώροις, i. e. senioribus, quam ut amatoris exerceant. Generaliter enim signif. aetatem iustam egressos, quod satis iam docuit Steph. REITZ.

ead. l. 10. Ἰερὸν χρῆμα συμβουλὴ) Supra Rhet. Praec. § 1 habuimus: Ἰερὸν τι χρῆμα τὴν συμβουλὴν οὔσαν. REITZ.

ead. l. 11. Ἀξιώ γὰρ σε ἀφόμενον) Longe hic a sententia Luciani Latinus interpres. Locus enim hic rotus sic Latinus fieri debuit: *auctor enim tibi sum, ut omissis, quae nihil ad te attinent, nempe librorum emtione, alterum illum morbum tuum cures, & ministros illos, nempe libidinis tuae, dimittas, qui liberi sunt, cum vernae tibi non desint, quibus, si fugerint, non sit tutum, eliminare omnia, quae post epulas & vinum agitis vos, etsi a te nihil acceperint.* Quare non tutum vernis potius, quam liberis, aperta res. MARCIL.

ead. l. 12. Τοὺς ὑπρέτας) Sensum ex verbis Graecis, ut nunc quidem se habent, haud facile elicias. Ego corruptissima existimo, sed absque Mss. Codd. ope quid reponam, nondum satis video. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡν δ' ὅμως μὴ ἐπιλειπόντων σε τῶν οἰκοθεν) Ut cis pauca, καὶ φύλαττε ὡς οἶκοι. MARCIL. Locus difficilis, quem interpretando magis obscuravit Marcilius. Nempe corruptum esse, illud indicat, quod infinitum, postulante constructione, non sequitur. Ait, ἀξιώ σε ἀφόμενον — δεραπεύειν, καὶ τοὺς ὑπρέτας — quid exspectamus? non profecto ὧν

δὲ, sed *ὠνεῖσθαι*, nec *ὅμως*, sed *ὅπως*. Blandissimam esse utramque emendationem, agnoscer, qui manus librariorum non ignorat. Denique οὐδ' mutandum censeo in οὖν. Non mirum, plura in uno loco esse corrupta. Cum enim semel in illo *ὠνεῖσθαι* peccatum esset, nube obiecta loco alioquin claro, reliquis quoque corrupendis nata opportunitas. Sententiam huic loco aptissimam esse, quam in versione expressimus, nemo in dubium vocabit, arbitror. Suadet, ut servis ad malam libidinem abutatur potius, quam liberis; illos obnoxios, hos sine suo periculo enuntiare turpitudinem illius posse. Hoc satis declarant, quae sequuntur. GESN.

ead. l. 14. Μεταστέλλοις) *Μεταστέλλεσθαι* forsan legendum. Sed locus mendosus videtur. GUYET. Ante hanc vocem excidisse puto *μηδέ*. SOLAN.

ead. l. 15. Λάβωσιν) Subaudi *τι*, δῶρα, aut quid simile. GUYET.

Pag. 26. l. 1. Ἐτι καὶ δείγματα ἐπιδεικνύς) Ἐτι καὶ δῆγματα ἐπ. Morfiunculas nempe amatorias. MARCIL.

ead. l. 6. Ταῦτα καὶ λόγοις διηγούμενοις) Ταῦτα καὶ λοιποῖς. MARCIL.

ead. l. 10. Οὐδὲ γὰρ κύων &c.) Utitur & Alciphr. III, Ep. 47 fin. verborum ordine aliter collocato, οὔτε γὰρ κύων σκυτοτραγῆν μαθοῦσα τῆς τέχνης ἐπιλήσεται ubi Bergler. & haec Luciani addit, cetera ad Erasmus remittens. REITZ.

ibid. Σκυτοτραγῆν) Proverbium hoc expressit Hor. Sat. 5, L. II, v. 8: *Ut canis a corio nunquam absterrebitur uncto*. SOLAN.

Pag. 27. l. 2. Ἐνδιατρίβειν) Sumitur hic pro celebrare, virtutes laudare, uti Oik. cap. 2; aut potius *palpere*, ut Ἀλεξ. cap. 33. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀντισθένης) Periere haec omnia, non mala tamen, si rite hic cum Platonice recensentur. SOLAN.

ibid. Ἀντιλόχου) Forfan Ἀρχιλόχου. GUYET. Idem adscriperat etiam La Croze. REITZ.

ead. l. 7. Αἰσχίνου) Supra de Merced. c. 7 pr. REITZ.

ead. l. 8. Τιμάρχου) Τοῦ καταπύγωνος scil. GUYET. Haec oratio hodieque exstat. SOLAN.

ead. l. 10. Ὑποδεδυκας) Cum omnium, qui modo laudabantur, auctorum commemoratio acerbum quid habeat, ut qui aspere inveci sint in ea flagitia, quae Indocto bibliothecae possessori obiicit Lucianus; tum in Aristophanis atque Eupolidis Comoediis utitur vocabulo *ὑποδεδυκέναι*, puto, ut indicet, eum personas turpes, v. g. Hyperboli, & similium

subiisse, & histrionis instar egisse: quem intellectum verbi hic tanto magis annotandum putavi, quod adhuc nondum mihi observatus est. GESN.

ibid. Τὰς Βάπτας) Τὸς Βάπτας esse nomen huius Comoediae evincit Platonius ille, cuius περὶ διαφορὰς κωμῳδιῶν libellus Aristophani praefigi solet, post princ. Ἴσμεν γοῦν τὸν Εὐπολίην, ἐπὶ τῇ διδάξαι τοὺς Βάπτας, ἀποπνιγέντα εἰς τὴν θάλασσαν ὑπ' ἐκείνων, εἰς οὓς καθῆκε τοὺς Βάπτας. & magis etiam Iuvenalis II, 92: Cecropiam soliti Baptae lassare Corytto. Vetus Scholiastes ad h. l. supplet Platonii narrationem, & dubitationem, si qua esse poterat, eximit; simulque Lucianum unice declarat: Baptae titulus libri, quo impudici describuntur ab Eupolide, qui inducit viros Athenienses ad imitationem seminarum saltantes, lassare psaltriam. Baptae ergo molles, quo titulo Eupolis Comoediam scripsit, ob quam ab Alcibiade, quem inprimis perstrinxerat, necatus est. An hi βάπται gestarunt βαπτὰ; de quibus Hemsterh. ad Nigrin. c. 40. GESN. Τὸς Βάπτας legend. videtur. Βάπται Eupolidis drama, in quo τῶν βαπτῶν τῆς Κορυττοῦς sacerdotum libidinem exagitat. Iuvenal. Guyet. Recte coniicit Guyet. nam Baptae sacerdotes mares erant Deae Coryttrus, cui nocturnis & impudicis saltationibus sacra faciebant. Iuvenal. Sat. II, v. 92: Cecropiam soliti Baptae lassare Corytto; ubi vid. Interpret. quos non exscribo. Et quamvis molles eo nomine etiam insigniantur, adeoque per iocum femineus articulus addi posse videatur, tamen id hic locum habere nequit, ubi titulus dramatis ipse indicatur. REITZ.

ead. l. 13. Τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἅπτεϊ τῶν βιβλίων, ὁποίαις αὐτὰ χερσὶν ἀνελίττεις) Ridiculissime Latinus interpres, quali animo, qualibus manibus libros verses. Non intellecta locutione Attica, ἀπὸ ψυχῆς ἔχειν, ut ἀπὸ θυμοῦ ἔχειν, averfari, avoir à contrecœur. Hoc dicit Lucianus: quem tu mollium tuorum averfatus, libros attingis, aut quibus eos manibus evolvis? Perinde ut si diceret, molles tui tibi tam προσδύμιοι, tam προσκάρδιοι, manus tuae tam rebus obscoenis occupatae, ut libris vacare nullo modo possis. Haec intelligi non magni refert, sed neque ubi maxime βιωφελὴς Lucianus, interpretes Latini magnopere aliquid intellexere. MARCIL. Τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, pro τίνα βιβλία ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἅπτη τούτων. Nam & ἅπτη pro ἅπτεϊ legendum. GUYET. Etiam hic infelicitur rem cessisse arbitror Marcilio. Vult sine dubio hic dicere Lucianus, quo animo, qua mente? Sed nimirum non scripsisse videtur τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, verum τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων, vel τί ποτε

ψυχῆς ἔχων. Lyfias in narratione, quam refert in ipsius vita Halicarnaffenfis Dionyfius, ex perfona mulieris pro filiis fuis, contra fuum patrem, agentis, interrogat, τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων ἀξιοῖ περὶ τῶν παίδων τοιαύτη γνώμη χρῆσθαι; quo iamdē animo? Vid. p. 193 extr. Ald. GESN.

ibid. Ἄπτῃ) Sic emendare necesse duximus pro vulgato ἄπτει, quod ferri non poterat. In *Fl.* quidem & *L.* ἄπει. Sed quid hoc ad rem, quaeſo? Contra aptiſſimum eſt illud ἄπτῃ, facillimusque librariorum lapſus, qui ἄπτει inde fecerant; quod tot editorum diligentiam fuſſe miror, cum ſtatim recte ἀνελίττεις eodem habitu ſequatur. Ut enim ἄπτεις, quod unum reſtat, ſcripſerit, a me impetrare non poſſum, ut credam. SOLAN. Ἄπτει) Delerat poſteriore ſyllabam Solan. & ἄπτῃ ſua auctoritate dederat. Fateor, ſenſus perſpicuitati ita conſuli; verum quia ex ſeq. ἀνελίττεις facile intelligitur, etiam ſecundam perſ. requiri, eaque Atticis ſaepe formatur in ει pro η, nihil mutem: nam ut βούλομαι, οἶομαι, ὁψομαι ſepe perpetuo faciunt βούλει, οἶει, ὁψει pro ὁψῃ, in ſecunda ſing. forſan & ἄπτομαι, ἄπτει formavit Noſter. In multis enim aliis quoque verbis id obtinere, ut ἐκπυρῶναι ſciſcitaris apud Ariſtoph. Plut. 60; item τύπτει, ψεύδει, ac permulta ſimilia; vide larga manu indicata ap. Maittair. de Dial. p. 63. Et licet Suid. ad recentiores Atticos haec referat, tamen hoc ipſum ἄπτει, quod hic occurrit, indicat ab iis uſurpatum, dum ait: ἄπτει, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἐπὶ τοῦ ἐνεſτώτος χρόνου διὰ τοῦ εε λεγόμενα τῶν νεωτέρων μᾶλλον Ἀττικῶν ἐſτίν. REITZ.

ead. l. 16. Ἥδη ἐκείνοις) Libidinibus illis probroſis. GUYET.

Pag. 28. l. 1. Τῶν λόγων) Quid eſt? GUYET. Mallem, ſi per Codd.liceret, ἔργων. Quorſum enim illud λόγων, niſi cum *Fl.* pro ἐπιτεταμένους, ἐπιτεταγμένους legas? quod ferri hic non poſſe, ego quidem exiſtimo. SOLAN. Cl. Bel. de Ball. conii- ciebat δόρπων. Eligant lectores.

ibid. Μηκέτι μὴ — μηδέν) De triplici illa negatione vid. ſupra Philoſf. c. ult. οὐδέν οὐ μὴ ταραξῇ. Et de Merced. Cond. § 4. Item Reviv. c. 18, οὐδέν οὐ μὴ γένηται ἄδικον. REITZ.

ead. l. 2. Ἀφες δὲ τὰ βιβλία) Ἀφες δὴ. MARCIL.

ead. l. 4. Τὴν τοῦ Εὐριπίδου Φαίδραν) Cum nondum ſatis probatum ſit, fuiſſe fabulam Euripidis hoc nomine, de quo vid. Barnesius; hic autem locus ſit in Hippolyto v. 418, & ibi ex perfona Phaedrae proferatur: nolim Luciani verba ſic accipere, quaſi is Phaedram, fabulae Euripideae nomen, lau- dare voluerit. GESN.

IN CALUMN. NON TEMERE CRED. 381

ead. l. 6. Οὐδὲ σκότον) Eurip. Hipp. 417. SOLAN.

ead. l. 8. ἴθι) Confer supra Πητ. c. 10. SOLAN.

ead. l. 12. Τῇ γλώττῃ) Lingua, supple impura, a fellatione scil. GUYET.

ead. l. 14. Αἰθίοπα σμήχειν ἐπιχειρῶ) Paroemiogr. BOURD. In Schotti Adagio legendum ἀνόνητον. SOLAN.

Pag. 29. l. 13. Μαχαίριδας) Cf. supra Ἀναβ. c. 45. SOLAN.

Pag. 30. l. 6. Τὸ τῆς κυνὸς) Supra idem Τιμ. cap. 9. (iam § 14.) Nota Aesopi fabula. SOLAN.

ead. l. 11. Αὐθὺς ἀκούσῃ πολλάκις) Ubinam? nisi forsitan ἀποφρ. eundem spectat. SOLAN.

IN CALUMN. NON TEMERE CRED.

Pag. 31. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ) Huic libello Th. Mag. titulum facit *περὶ ἀγνοίας*. V. μά. SOLAN.

ead. l. 2. ΔΙΑΒΟΛΗ) Haesi aliquantum in hac voce, utrum possit retineri pervulgatus titulus, *non credendum Calumniae*. Sed cum *calumnia* semper falsa sit, cui proinde non modo non temere, sed nunquam sit credendum; ac praeterea latius multo pateat, quam διαβολή, & ad omne genus *cavillationum*, *pravarumque interpretationum* referatur: in titulo malui illud ponere, quod Apellis historia, & definitio auctoris, ac tota disputatio maxime postulare videbatur. In contextu tamen orationis non abstinui interdum *calumniae* appellatione, quoties ea videbatur commodior. Nempe hic etiam experimur, quod singulis paginis, non satis sibi respondere voces singulas binarum linguarum, non esse temere nomina plane synonyma. GESN.

ead. l. 3. Δεινὸν γὰρ ἡ ἀγνοία) Ita ferme Plato in Philebo: Οὐκ οὖν τὴν ἀγνοίαν εἵπομεν ὅτι κακὸν πᾶσιν; Nonne igitur ignorantiam dicemus omnibus esse malum? & huc forsitan respiciens noster interpretes vertit, *mala res est ignorantia*: sed vim vocis δεινὸν non satis expressit, quae diritatem innuit. Malim igitur vertere, *dura res est ignorantia*. Est enim ab illo Graeco hoc Latinum vocabulum derivatum, *v* in *r* mutato. TOLL.

ead. l. 4. Ὡς περ ἀχλὺν τινα) Atque haec est ratio, cur anima nostra, (aut eorum saltem, qui non penitus obbrutuerunt) quæ lumen est, ut philosophi voluere, ignorantiam non secus horreat, atque corpus mortem. Sunt enim lux & tenebrae ita inter se oppositæ, ut altera alteram destruat, atque

dissolvat. Hinc Plutarchus Graecos veteres hominem φῶτα, id est, lumen, dixisse existimat, ὅτι τοῦ γινώσκειν, καὶ γινώσκειν ἐκάστῳ διὰ συγγένειαν ἔως ἰσχυρὸς ἐμπέφυκεν αὐτὴν τε τὴν ψυχὴν ἔνιοι τῶν φιλοσόφων φῶς εἶναι τῇ οὐσίᾳ νομίζουσιν, ἀλλοῖς τε χρώμενοι τεκμηρίοις, καὶ ὅτι τῶν ὄντων μάλιστα τὴν μὲν ἀγνοίαν ἢ ψυχὴν δυσανασχετεῖ, καὶ πᾶν τὸ ἀφεγγὲς ἐξαιρεῖ, καὶ ταραττεται τὰ σκοτεινὰ, φόβου καὶ ὑποψίας ὄντα πλήρη πρὸς αὐτὴν. Quod unicuique nostrum ob cognitionem cum lumine acris est insitus amor cognoscendi & innotescendi. Ipsam vero animam nonnulli philosophorum LUMEN suapte natura esse statuunt, cum aliis utentes argumentis, tum quod nullam rem anima magis aversetur, quam ignorantiam, & omnia lucis expertia vitet, tenebrisque turbetur, eas metuat, ac suspectas habeat. Familiaris est autem illa ignorantiae cum tenebris & caligine comparatio. Sic Lucretius lib. II: *O miseras hominum mentes! o pectora caeca! Qualibus in tenebris vitae, quantisque periclis, Degitur hoc aevi quodcunque est!* Phaedrus f. XI, lib. III, de Augusto: *Qui postquam tenebras dispulit calumniae.* Cicero lib. I Tusc. Qu. c. 26: *Philosophia ab animo, tanquam ab oculis, caliginem dispulit.* TOLL.

ead. l. 7. Μᾶλλον δὲ τυφλοῖς) Ita paulo ante Lucretius: *o pectora caeca!* Sic Plato τοῖς ἀγνοοῦσι καλὸν εἶναι dixit τὴν ἀγνοίαν, ὥσπερ τὴν τυφλότητα μὴ βλέπουσι, teste Plutarcho in Lyfandro. Id est, ignorantiam, ignorantibus haud minus esse malum, quam caecitatem non videntibus. TOLL.

ead. l. 8. Τῷ δέ) Forfan τὸ δέ. GUYET. Sic Ven. utraque, Ms. Ox. & L. In impr. reliquis τῷ δέ. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸ μὲν πλεονέκον) Tertullianus in Apologetico: *Sed caecitatis duae species facile concurrunt, ut, qui non vident, quae sunt, videre videantur, quae non sunt.* TOLL.

ead. l. 10. Ὡς ἐνοχλοῦν δεδιότες) Lucretius lib. II & VI: *Nam veluti pueri trepidant, atque omnia caecis In tenebris metuunt: sic nos in luce timemus Interdum, nihilo quae sunt metuenda magis, quam Quae pueri in tenebris pavitant, finguntque futura.* TOLL.

Pag 32. l. 1. Τοὺς Λαβδακίδας) Notissima fabula est, e mythologis & poëtis, Oedipi patrem per ignorantiam interficientis, matremque ducentis uxorem: filiorum item ad Thebas mutuis vulneribus concidentium. TOLL.

ibid. Τοὺς Πελοπίδας) Atrea & Thyesten, eorumque filios. Adeantur Tragici Graeci & Latini, apud quos haec fusi. TOLL. Non repeterem, recte Tollium dicere, Atrea & Thyesten intelligi, i. e. Pelopis filios, Tantali Nepotes, nisi vide-

rem aberrasse I. C. Schroderum, qui in Epist. Cic. selectt. L. II, Ep. 32, verba Ciceronis ad eosdem spectantia, quando ait, *ut ibi esses, ubi nec Pelopidarum*, ad ducem Pelopidam Thebanum, de quo C. Nepos, male refert. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ οἱ ἀνάστατοι) Ita fere & Photius, in praestantissima illa ad Michaëlem Bulgariae principem epistola, *χείλη δὲ, inquit, κατήγορα, καὶ συκοφαντίας ἀποστρέφου· πολλάκις γὰρ παῖδας κατὰ πατέρων, καὶ πατέρας ἐξέμηνε κατὰ παίδων, καὶ βίου ἔσχισε συζυγίας, καὶ συγγενεῖς ἐπ' ἀνέστησε κατ' ἀλλήλων· καὶ τί λέγω; πόλεις ὅλως, καὶ οἰκίας ἀνέτρεψε μία φωνὴ συκοφάντου.* *Labia accusatoria & sycophantica aspernere: nam non raro & liberos furere in parentes, & parentes in liberos adegerunt, vitae vincula & connexiones disruperunt, & in se invicem consanguineos concitarunt. Quid autem illa minora commemoro? vel unica sycophantae vox civitates & domos integras subvertit saepe. Qui locus hinc desumptus esse videtur; ita omnia quadrant. Nec multum diversa sunt, quae ap. Themistium in Orat. III leguntur: διαβολὴ δὲ χαλεπὸν μὲν, inquit, ἀπανταχοῦ καὶ πολεμοποιὸν, οὗ ἀντιπαρεισχυῇ, καὶ πρὸς παῖδα πατρὶ, καὶ πρὸς ἀδελφὸν ἀδελφῶ, καὶ τὸ δράμα ἐκείνης καὶ ὁ ἱππόλυτος. Calumnia porro ubique permolesta est, rixasque & contentiones ubique provocat, quocunque se insinuaverit: ac cum patre filium, cum fratre fratrem committit: a qua illa est de Hippolyto Tragoedia excitata. Praeclare igitur Menander: Λεύδους διαβολὴ τὸν βίον λυμáινεται, mendacii calumnia vitam labefactat. Exemplum praeter cetera egregium est apud Phaedrum fab. 2, lib V; ut ne quid de Philippis dicam, Macedoniae regibus, quorum alterius filio Alexandro exsilii, alterius Demetrio necis causa fuit. Sed & ipse Alexander vel solus possit sufficere, ut, quantum mali mortalibus afferat calumnia, ostendatur. TOLL.*

ead. l. 14. Καθὰ περ ἐπὶ τινος γραφῆς) Velut in tabella. Sic Velleius lib. II: *Nos memores professionis universam imaginem principatus eius oculis animisque subiecimus. Ubi τὸ animisque ab aliena manu, adeoque inducendum videri possit; neque est tamen.* *Ἐν δὲ αὐτοῖν.* TOLL.

ead. l. 16. Ἀπελλῆς ὁ Ἐφέσιος) Ad distinctionem istius Apellis, qui sub Alexandro & Ptolemaeo Lagi vixit, maximi nominis & artis, Coi patria. Hic autem patria Colophonius, verum *δέσει*, id est, adoptione, fuit Ephesius, teste Suida, Pamphili Amphipolitae discipulus. TOLL.

Pag. 33. l. 1. Πρὸς Πτολεμαῖον) Φιλοπάτορα, Evergetae filium, qui quartus Ptolemaeorum Aegypti rex fuit, *Gallus*

dictus; uti ex Excerptis Chronici Casauboniani, Scaliger in noris ad Eusebium docet. Citat idem ibidem Etymologicon: ubi cum locus mihi videatur parum emendatus, una eum opera restituam. Γάλλος, inquit, ὁ φιλοπάτωρ Πτολεμαῖος, διὰ τὸ φύλλα κισσοῦ κατεστῆχθαι, ὡς οἱ Γάλλοι· ἀεὶ γὰρ ταῖς Διονυσιακαῖς τελεταῖς κισσῷ ἐστεφανοῦντο. Addit Scaliger: & Gallos Magnae Matris foliis hederæ, & Ptolemaeum quoque compunctum fuisse, hoc est, stigmata foliorum hederæ iniusta ipse fuisse. Fateor, me nunquam tale quid de Gallis legisse: nec video, quomodo aliquis foliis compungi possit, aut quomodo foliorum stigmata alicui inuri queant: nisi peiore, quam pessimi στιγματῖαι, conditione futuri sint. Lego igitur, φύλλοις κισσοῦ κατεστέφθαι. Et hoc liquet e sequenti voce ἐστεφανοῦντο. Nam, si vera erit futura ratio, illic quoque ἐστιζοντο legendum erit. TOLL. Articulum τὸν ante Πτολεμαῖον, qui aberrat ab edd. reposuimus ex Mss. Reg. 2914. & 3011.

ibid. Ὡς μετεσχηκὼς Θεοδότα τῆς συναμοσίας) Quem hic vocat bis Θεοδόταν, Polybius semper Θεοδότον vocat, Aetolum praecipitis audaciae virum; eum vide libro V historiarum. PALM. Theodotus Polybio vocatur, qui hanc historiam lib. V fuisse narrat. TOLL. Θεοδότα) Aetolus, qui a Ptolemaeo Philopatore deficiens Tyrum Antiocho prodidit. Historiam habes apud Polybium L. V, pag. 404 & seqq. Vide etiam Prideaux P. II, L. II, p. Angl. 100. Gall. T. III, p. 164 & seqq. SOLAN. Apellem cum Theodota coniurasse narrat Noster: sed anachronismum commissum redarguit Bayle in Lex. T. I, tit. Apellis, ex Polyb. quod Apelles sub isto Ptolemaeo superstes esse non potuerit, qui C annis ante vixit. REITZ.

ead. l. 2. Ἐν Τύρῳ) Quam per Panaetolum Theodotus occupaverat. TOLL.

ead. l. 6. Ἀντίφιλος) Non ignobilis pictor. Meminit eius Plinius lib. XXV, c. 10. Opera eius aliquot recensent perquam eximia. TOLL.

ead. l. 10. Παρ' ἕλον τὸ δεῖπνον) Neglexit haec interpret. Verte: toto coenae tempore. TOLL.

ead. l. 11. Πρὸς τὸ οὗς αὐτῷ κοινολογούμενον) Probabile sit mendacium oportet. Ergo a consuetudine eorum, qui, quae alios nescire volunt secreta, in aurem dicunt, desumpta similitudo veri, qua calumnia exornaretur. Noster in Gallo, de regum curis: λυπεῖ δ' ἄλλον Δίῳ πρὸς οὗς τισὶ Συρακουσίων κοινολογούμενος, alium Dio angit, cum Syracusanorum quibusdam in aurem consilia communicans. Sic Homerus: Ἀγχι σχωὼν

κεφαλὴν, ἵνα μὴ πυθοῖατο ἄλλοι. *Prope admovent caput, ne alii audirent.* Plura collegit Erasmus in Adagiis, qui respici poterit. TOLL.

ead. l. 12. Πηλουσίον κατάληψιν) Non Pelusii, sed Ptolemaidis, ut ex Polybio constat. Nam Pelusii castrametatum Ptolemaeum refert Polybius, cum adversus Antiochum profisceretur. TOLL.

ead. l. 13. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ὥς ἂν κάρτα καὶ τὰλλ' οὐ πάνυ φρενήρης τις ὦν) Salmuriensis: *Tum Ptolemaeus, ut qui praeter cetera non esset admodum prudens.* In hac versione κάρτα omittitur, inepte: etiamsi φρενήρης prudens exponas, opponuntur κάρτα & οὐ πάνυ ineptius interponitur & sine sententia καὶ τὰλλα. Locus laborat, cui suffragante Ms. sic sanitate reddes: ὥς ἂν κάρτα ἄλλ' οὐ πάντα φρενήρης τις ὦν, qui quidem valde, sed non in omnibus desipiebat. Nam φρενήρης etiam est παράφρων, ut Suidas ostendit, frustra repugnante Stephano, cum & hic locus Suidae & Erymologici magis sententiam firmet. Nam si hic φρενήρης est prudens, quam quaeso sententiam ex Graecis verbis conficias? Quid enim est? qui quidem summo pere, & in aliis non omnino, aut non valde prudens erat. Sic neminem sanum loqui, nec sanus iuret Orestes. Vides igitur recte locum inquinatissimum esse purgatum, & φρενήρης esse imprudens. GRAEV. Primo illud festinanter nimis affirmat vir magnus, φρενήρη etiam esse imprudentem. Apud Suidam, ubi etiam παράφρων esse dicitur, manifestus error est, forte nec ipsi auctori tribuendus, qui περίφρων voluit. Certe exempla Agathiae potius ad oppositum intellectum pertinere, praeclare vidit Kusterus. Quatuor locis Homeri (quae facile Index dabit) Eustathius ita explicat, ut ἀρηρότα τὰς φρένας, ἀντίφρονα dicat. Quatuor locis sic utitur Herodotus, nempe III, 30 & 35, V, 42, & IX, 54. Sic Scholiastae Eurip. ad Heracl. 151, φρενήρης est ἀντίφρων, ἀρτίας φρένας ἔχων, φρένας ἀρηραμένος. Sic ipsum hunc locum Luciani interpretatur Schol. φρόνιμος. Atque ad Herodoti locum aliquem respici hic etiam a Luciano, suadet etiam illud Ionicum & Herodoteum κάρτα. Quare optabam illum ipsum locum invenire, sperabamque inde aliquid ad hunc, quem tractamus, emendandum praesidii. Sed non licebat tantum ab aliis decerpere, ut totum legerem Herodotum. Itaque proponere interim placet coniecturam, quam forte serius ocus vel firmabit locus iste, vel nihili esse ostendet. Nempe apposuisse aliquem puto glossam τῆς κάρτα, vocabulum πάνυ. Posteriorum aliquis

eam forte assumsit, & eadem ordinem verborum aliquantum turbavit, sic restituendum, ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ὡς ἂν καὶ τὰλλα οὐ κάρτα φρενὴρς τις ὦν, κ. τ. λ. Sic certe converti, eaque interpretatione sententiam auctoris reddi, persuasum habeo. GESN.

ead. l. 14. Καὶ τὰλλα) Ante has voces antea legebatur κάρτα in omnibus impressis; sed in O. evanidis quidem literis exstat tantum κα τα ἄλλ', unde coniicio, fuisse tantum καὶ τὰ ἄλλ', quod, misso odioso illo κάρτα, secutus sum. Φρενὴρς enim ap. M. Aur. IX, 51, significat *prudentem*. Apud Plutarch. etiam in Alex. 487, 2. Sic autem satis consultum esse huius loci sanitati, exfulare tantum iussu κάρτα, existimo. V. Eur. Ἀλκ. p. 261 A. SOLAN. Κάρτα delebat Solan. in l. adscripseratque: Cod. B. κα τα ἄλλ' οὐ πᾶνν. Unde coniicio, fuisse tantum καὶ τὰ ἄλλ' οὐ πᾶνν. Sed adeo evanida erat eius loci scriptura, ut legere non valerem, ἀπ κάρτα vel καὶ τὰ scriptum esset. Ego igitur in lectione tam incerta vulgatam retinere fatis habui. REITZ.

ibid. Οὐ πᾶνν φρενὴρς) Fatuitatem eius, & socordiam, vitamque luxui, comotationibus, & insanis amoribus deditam cognoscas e Polybio lib. V Historiarum, apud quem & aliud calumniae in Cleomenem, & stultitiae regis exemplum invenias. Item ex Iustino lib. XXX, c. 1; nec non Plutarcho in vita Cleomenis. Pro praeter cetera, verterim *alias*. TOLL.

ead. l. 15. Ἐν κολακείᾳ δεσποτικῇ) Quippe rex, & regis filius. Vide, quae infra ad c. 7 (nobis c. 10.) notavimus. TOLL.

ibid. Τεθραμμένος) *Frausus* verterat interpretes Parisinae, quasi legerit τετριμμένος. Sed potius errante oculo sic vidit; nam inepta foret illa lectio. REITZ.

Pag. 34. l. 1. Τῆς παραδόξου ταύτης διαβολῆς) Malim, *minimeque verisimili ista calumnia*. TOLL.

ead. l. 2. Ὡστε μὴδὲν τῶν εἰκότων λογισάμενος) *Ut nihil eorum, quae reputare aequum fuerat, animo perpendens, non, quod aemulus illius esset auctor calumniae; non, quod ea proditio supra pietatis fortunam esset; non, quod & magnis a se beneficiis, & supra ceteros artis aemulos honoribus auctus esset &c.* TOLL. Quoniam nihil rationis est, ubi semel affectus inductus est, iusque illi aliquod voluntate nostra datum est, teste Seneca lib. I de Ira, c. 8. IDEM.

ead. l. 3. Ὅτι ἀντίτεχνος) Acrius namque urit invidia eandem artem profitentes. Notum illud Hesiodium: καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ φθονεῖ, καὶ αἰοῖδὲς αἰοιδῶ, *Et figulus figulo invidet, & cantor cantori*. Themist. Orat. III: σφαλερὰ γὰρ ἡ ὁμοιότης ἔρωτα ἐντιθεῖσα τῶν αὐτῶν ἐπαίγων ἡρέμα ἀντιπαρεξάγειν εἰς

ἁρπάζαν, periculosa enim res est similitudo, facileque, dum earundem laudum amorem occulte animis inserit, ad certamen & contentionem impellit. TOLL.

ibid. (Ὅτι μικρότερος) Quid enim pictori cum re militari, praesertim tanti momenti, & periculi? tantam igitur caliginem hominum oculis ignorantia offundit, ut nihil plane certant, sed velut in densissimis tenebris oberrent. TOLL.

ead. l. 4. Εὖ πεπονθὼς) Quippe minime erat verisimile, ipsum in regem tam bene de se meritum eam fraudem, ac tantum scelus esse machinatum. Sed hoc dispicere irato regi non licebat. TOLL.

ead. l. 6. Ὡς εἰ) Redundat ὥς in omnibus nostris libris. Vox ἑαδε, quae mox sequitur, mihi valde suspecta est. SOLAN. Παρέλκειν videtur ἡ ὥς. GESN.

ead. l. 7. Εὐθὺς ἑαδε μνήσιν) Ex aliquo poeta senarii dimidium videtur. GUYET. Ῥῆσις videtur e Dorico poeta sumpta. GESN.

ibid. Μνήσιν) Male haec interpres verterat: quare nonnulla immutavi. TOLL.

ead. l. 15. Οὕτω λέγεται μεταγνῶναι) Isocrates in Orat. de Permutatione, loquens de Atheniensibus: Οἶμαι δ' ὑμᾶς οὐκ ἔγχεσθαι, ὅτι τῇ πόλει πολλάκις οὕτως ἤδη μετεμέλησε τῶν κρίσεων τῶν μετ' ἑργῆς, καὶ μὴ μετ' ἐλέγχου γενομένων, ὥστε οὐ πολὺν χρόνον διαλιπούσα, παρὰ μὲν τῶν ἐξαπατησάντων δίκην λαβεῖν ἐπεθύμησε τοὺς δὲ διαβληθέντας ἡδέως ἂν εἶδεν ἀμείνον ἢ πρότερον πράττοντας. Arbitror autem, vos non ignorare, nostram urbem saepe poenituisse iudicioꝝ, quae per iracundiam potius, quam re examinata facta fuerunt; adeo ut paulo post & impostores punire desideraverit, & calumniis oppressos rebus uti secundioribus quam prius, optaverit. Longe aliter atque Piso apud Senecam de Ira lib. I, cap. 16, qui non modo falso accusatum militem, ac si commilitonem, qui desiderabatur, occidisset, illoque in ipso supplicii articulo reverso, innoxium deprehensum, duci iussit, sed & ipsum commilitonem, ut & centurionem, qui primum illum a supplicio ad Pisonem reducerat, capitali poena affecit. TOLL. Parum refert, utrum legas, quod editi prae se ferunt, οὕτω λέγεται μεταγνῶναι ἐπὶ τοῖς γεγενομένοις, tantopere poenituisse eorum, quae egerat; an, quod in Ms. est, οὕτω λέγεται αἰσχυρῶνθαι ἐπὶ τοῖς γεγενομένοις, tantopere puduisse factorum. Nec tamen Codicis antiqui scripturam testatam fecisse lectoribus poenitet. GRAEV.

ibid. Μεταγνώνας) Tanta subisse regem poenitentia dicitur. TOLL. Mf. Ox. etiam αἰσχυρόναι. Sed nihil muto; proba enim est & hic aptissima vulgata. SOLAN.

Pag. 35. l. 1. Ὁν παρεκινδύνευσας) Aditi periculi memor. TOLL. *ead. l. 3.* Τοῖς τοῦ Μίδου) Aures Midæ etiam adagio notatæ sunt. Perſius: *Aurículas asini Mida rex habet. Fabulam habes apud Ovid. in Metamorph. XI, fab. IV:*

— Nec Delius aures

Humanam stolidas patitur retinere figuram:

Sed trahit in spatium, villisque albertibus implet,

Instabilesque illas facit; & dat posse moveri.

Cetera sunt hominis: partem damnatur in unam;

Induiturque aures lente gradientis aselli.

Alii ad regum aures huius fabellæ referunt originem, qui per exploratores suos etiam procul audiant. Sunt autem asini acriore hoc sensu, quam cetera animalia, præditi. Unde Apuleius: *quamquam graviter succensens erroꝝ Fotidis, isto tamen vel unico solatio aerumnabilis deformitatis suæ recreabatur, quod auribus grandissimis præditus cuncta longule etiam diffita facillime sentiebat; lib. IX Milesiacorum.* TOLL.

ead. l. 5. Ἀγνοία) De qua in initio huius libelli plura. TOLL.

ead. l. 6. Ὑπόληψις) Arnobius lib. II adv. gentes: *quid est autem suspicio, nisi opinatio rerum incerta, & in nil expositum iaculatio mentis illata? Ergo, qui suspicatur, non tenet, nec in lumine positus cognitionis incedit.* TOLL.

ead. l. 7. Ὑπέρθερμον) Qualis iratorum solet esse vultus, quibus flagrant & micant oculi, multus toto ore rubor, exaestuant ab imis præcordiis sanguine; ut est apud Senecam lib. I de Ira, cap. 1. Nilus Monachus in Narrationibus: *τεθυμωμένοι, καὶ τὸ βλέμμα πυρρότων πλαγίως ὑπελίττοντες, ira accensi, & micantes oculos oblique volventes.* TOLL.

ead. l. 8. Καὶ παρακινημένον) Et commota. TOLL.

ibid. Τὴν λύτταν) Prudentius in Psychomachia, de ira: *Sanguinea intorquens suffuso lumina felle.* TOLL.

ead. l. 9. Τῇ μὲν ἀριστερᾷ) Huc mihi facere videntur illa Cypriani de zelo & livore: *Hinc vultus minax, torvus aspectus, pallor in facie, in labiis tremor, stridor in dentibus, verba rabida, effrenata convicia, manus ad caedis violentiam promptæ, etiam si gladio interim vacuæ, odio tamen furiosæ mentis armatæ.* TOLL.

ibid. Δᾶδα καίονμένην) Non secus ac furiae solent. Queis in irritandis inflammandisque credulorum aut iratorum homi-

num animis perquam similis est. Apuleius de Psyche fororibus Cupidinem calumniantibus, *Tali*, inquit, *verborum incendio flammata viscera fororis iam prorsus ardentis deferentes, ipsae &c. protinus pernici se fuga proripiunt*. Phaedrus l. III, *Incensus ille falsa uxoris crimine*. TOLL.

ead. l. 10. Τὸν τριχῶν σύρουσα) Apuleius lib. VI: *Et audaciter in capillos eius immissa manu, trahebat eam nequaquam renitentem*; de Consuetudine Psyche ad Venerem pertrahente. Aristaenetus lib. II, Epist. 7: *Καὶ ζηλοτυπούσα τὴν παιδίσκην τῆς κόρης ἐξεῖλεν*. TOLL.

ibid. τὰς χεῖρας ὀρέγοντα) Uti in indignatione fieri amat, ubi vis atque iniuria plus, quam ius & aequum valent. Sic apud Dion. Halicarn. lib. XI Antiq. Rom. cum Appius Claudius Virginii filiam clienti suo addixisset, *ὅσαι μὲν ἦσαν ἀέροισι, καὶ τῶν τὰ δίκαια λεγόντων παράκλητοι, τὰς χεῖρας ἄραντες εἰς τὸν οὐρανόν, ἀνέκραγον ὀδυρμῷ καὶ ἀγανακτισεῖ μεμιγμένην κραυγὴν*. Quotquot erant integris iudiciis & iustae causae advocati, sublati in coelum manibus mixtum ploratu & indignatione clamorem sustulerunt. Sic Iustinus lib. XIX, cap. 3: *Ipse quoque (Imilco) manus ad coelum tendens, nunc sortem suam, nunc publicam fortunam deflet; nunc Deus accusat, qui tanta belli decora, & tot ornamenta victoriarum, quae ipsi dede- rant, abstulerint*. TOLL.

ead. l. 11. Καὶ μαρτυρόμενον τοὺς θεοὺς) Sic solent homines testes Deos invocare, cum nullum adversus mendacium in innocentia praesidium est. TOLL.

ead. l. 12. Ἀνὴρ ὥχρὸς καὶ ὁμορφος &c.) Describitur eleganter ab Ovidio in Metamorph. sub feminae habitu, quod Latinis femineo genere *Invidia* dicatur, uti contra Graecis masculino φθόνος; sicut & *Livor* Latinis: *Pallor in ore sedet, macies in corpore toto. Nusquam recta acies: livens rubigine dentes: Pectore fella virent; lingua est suffusa veneno &c.* Synesius in I de providentia, ubi de invidia Typhonis agit: *ὡς ἦδ' ἢ τὸ πρᾶγμα παρομοίαν εἶναι, καὶ ἐρώτημα πρὸς τοὺς ὥχρῳντας, μή τι τῷ ἀδελφῷ σου καλόν; ita ut iam res in proverbium abiret, & haec familiaris esset ad pallentes interrogatio, Num quid fratri tuo boni evenit? Ideo autem macies in corpore, quia ἴκηται καὶ φθονερῶν ὅμματα, καὶ κραδίην, contabescere facis invidium & oculos, & cor*. Uti est apud poetam Graecum in Anthol. lib. I, cap. 83. *Quid infelici viro praestat invidia, inquit Augustinus serm. 83 de Tempore, quem in secretis conscientiae quibusdam angulis livor ipse discerpit, & alienam felicitatem tor-*

mentum illius facit, quam, inquam, mercedem ex odio suo recipiet, nisi horribiles animae tenebras, & confusae mentis horrorem, qui vultu semper animoque moerente voto, quo vult alii nocere, se cruciat: quem saevissimis exagitatū stimulis ab omni consilio, ac mentis sobrietate deturbat? quod malum laedit parum aliquid etiam eos, in quos intenditur; gravius tamen, & perniciosius, eos prius, a quibus procedit, affligit. Sicut enim aerugo ferrum, ita invidia illam ipsam animam, in qua est, interimit & consumit. Horatius lib. I Epist. 2: *Invidus alterius macrescit rebus opimis.* TOLL.

ibid. Οξύ δεδρακώς) Ut enim paulo post dicit auctor, invidi πάντες ἀλλήλους ὄξύ δεδρακασι, invicem sese acute intuentur: ut scilicet vitia aliqua in adversariis deprehendant. Themistius Orat. I: ὥς οὐδὲν ἄρα ἄλλο χαλεπώτερον τίκτει ψυχὴ νόσημα φθόνου τε καὶ βασκανίας· καὶ μᾶλλον ὁσπερ ὁ νοσῶν ὀξύτερον βλέπει μὴ τὰ πρὸς αὐτὸν μόνον, καὶ τὰ ἐγγύς, ἀλλὰ καὶ τὰ πόρρω, καὶ τὰ μακρὰν ἀφαστῶτα. Adde nullus morbus invidia ac livore molestior gignitur; eoque magis, quo qui eo laborat, acutius pervidet, non ea tantum, quae iuxta se atque in proximo sita sunt, verum etiam, quae longinqua sunt, & magno a se intervallo semota. Plutarchus lib. de Securitate: τί τ' ἀλλότριον, ἀνθρώπε βασκανιώτατε, κακὸν ὀξυδερεῖς, τὸ δ' ἰδίον παραβλέπεις; quid alienum malum, homo invidentissime, acute intueris, tuum vero pervides? TOLL.

ead. l. 14. Τὸν Φθόνον) Recte sane Livor Calumniae comes additur. Hesiodus in Operib. Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν οἷζυροῖσιν ἅπασιν Δυσκέλαδος, κακόχαρτος, ὁμαρτήσῃ στυγερότης. Livor autem homines miseros omnes Malos rumores spargens, malis gaudens, comitabitur in viso vultu. TOLL.

in Schol. col. 2. l. 1. Ψόφον αἰσθάνεσθαι) Similia legas apud laudatum iam Palaephatum. CLER.

Pag. 36. l. 3. Ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκόνος) Περιηγηταὶ proprie sunt illi, qui hospites ad perlustranda urbis praecipua loca & monumenta circumducunt, iisque singula exponunt. Hinc per translationem de explanatoribus & interpretibus ea vox usurpatur. Familiare autem fuit istiusmodi tabellis vitam humanam describere, iisque interpretandis fenem aliquem addere, aut affingere enarratorem. Ut in Tabula Ceberis factum, & in illa Herculis Prodicii fabula: quam aliquantulum immutans Themistius haud aliter Simulationem, & eodem ferme comitatu suffultam subnixamque descripsit, atque hic noster Calumniam. Nam & ipsa fucati medicamentis candoris & ruboris, pigmentisque aliis exornata, com-

taque eleganter, fraudem & infidias, dolum & periurium, & emissariam adulationem secum trahit, quas tandem tristis ac demissa consequitur poenitentia. Locus est in extrema oratione tertia perquam elegans, lectuque dignissimus. TOLL. Conf. supra Dial. Mort. XX pr. περιήγησάι μοι τὰ ἐν ᾧδον πάντα. Et infra Navig. c. 2. SOLAN.

ead. l. 4. Τις) Redundare videtur post ἐπιβουλῇ. SOLAN.

ead. l. 6. Μετάνοια) Nam iudicia festinata, inquit Sarisbrienensis in Policratico, cap. 12, lib. V, poenitentiam pariunt. Vel ut in Anthologia lib. I, c. 88, Lucianus: Ἡ βραδύπους βουλὴ μὲν ἁμείνων ἢ δὲ ταχεῖα, αἰὲν ἐφελακόμενην τὴν μετάνοιαν ἔχει. Id est, Lento incedens pede consultatio multo praestat; sed festinans Semper poenitentiam secum trahit. P. Syrus: Ad poenitendum properat, cito qui iudicat. TOLL.

ibid. Ἐπιστρέφετο γούν) Quae convertens retro vultum, flens, & pudore suffusa, accedentem veritatem respectabat. TOLL.

ead. l. 7. Τὴν Ἀλήθειαν προσιοῦσαν) Praclare hoc Apelles. Namque, utut oppressa aliquamdiu, emergit tandem victrix veritas, & mendaciorum nebulas sua luce dissipat. O magna vis veritatis, (exclamat disertissimus Romuli nepotum) quae se contra hominum ingenia, calliditatem, sollertiam, contraque fistas omnium insidias facile per se ipsa defendat! Ita enim leg. Uberius aliquanto Polybius lib. XIII: Καὶ μοι δοκεῖ μεγίστην δὲν τοῖς ἀνθρώποις ἢ φύσις ἀποδείξαι τὴν ἀλήθειαν, καὶ μεγίστην αὐτῇ προσδεῖναι δύναμιν πάντων γούν αὐτὴν καταγωνιζομένων, ἐνίοτε δὲ καὶ πασῶν τῶν πιθανοτήτων μετὰ τοῦ ψεύδους ταπτομένων, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτὴ δι' αὐτῆς εἰς τὰς ψυχὰς εἰσδύεται τῶν ἀνθρώπων· καὶ ποτὲ μὲν παρὰ χρῆμα δείκνυσι τὴν αὐτῆς δύναμιν, ποτὲ δὲ πολὺν χρόνον ἐπισκοτισθεῖσα, τέλος αὐτὴ δι' αὐτῆς ἐπικρατεῖ, καὶ καταγωνίζεται τὸ ψεῦδος. Equidem existimo, Naturam mortalibus Veritatem constituisse Deam maximam, maximamque illi vim attribuisse. Nam haec cum ab omnibus oppugnetur, atque adeo omnes nonnunquam verisimiles coniecturae a mendacio stent: ipsa per se nescio quomodo in animos hominum sese insinuat, & modo repente illam suam vim exserit; modo, tenebris obiecta longo tempore, ad extremum suapte vi ipsa vincit, obtinetque, & de mendacio triumphat. Ad hoc exemplum, apud Apuleium lib. X Milesiacorum cum novercae scelus, privignum falso infimulantis, patefactum esset, procedis in medium nuda veritas, victrix scilicet intentatae calumniae. TOLL.

ead. l. 11. Τὰ προσόντα τῇ διαβολῇ) Clarius aliquanto ver-

tere potuisset interpretes: quae in calumnia spectanda sunt; vel; quae calumnige adsunt. TOLL.

ead. l. 13. Γενήσεται) Excidit hic haud dubie aliqua vox, quam absque Mss. Codd. ope inferere ex coniectura non auisim. SOLAN. Γένοιτο φανερότερα Mf. Reg. 2954.

ead. l. 16. Τριῶν δὲ ἄντων) Recte. Duo scilicet iniuria afficientes, tertius autem, qui iniuria afficitur, ut ait apud Herodotum lib. VII, cap. 10, ad Xerxem Artabanus. Διαβολὴ γὰρ ἐστὶν, inquit, δεινότατον ἐν τῇ δύο μὲν εἰσι οἱ ἀδικούντες, εἰς δὲ ὁ ἀδικούμενος· ὁ μὲν γὰρ διαβάλλον ἀδικεῖ οὐ παρφόντος κατηγορεῶν· ὁ δὲ ἀδικεῖ ἀναπειδόμενος, πρὶν ἢ ἀτρεκέως ἐκμάθοι· ὁ δὲ δὴ ἀπεὼν τοῦ λόγου τάδε ἐν αὐτοῖσι ἀδικέεται, διαβληθεὶς τε ὑπὸ τοῦ ἑτέρου, καὶ νομισθεὶς πρὸς τοῦ ἑτέρου κακὸς εἶναι. Calumnia res est omnium pessima: in qua duo sunt, qui iniuriam faciant; unus, cui fiat iniuria. Nam qui calumniatur, ea de causa iniurius est, quod absentem accusat; at qui calumniam audit, quia illi credit, priusquam rem certo cognoverit, atque exploraverit. Contra, qui absens accusatur, iniuria afficitur, tum quod ab altero falso accusatur, tum quod ab altero vir malus esse iudicatur. TOLL.

ibid. Καθάπερ ἐν ταῖς κωμῳδαῖς) Unde apud Horatium in Arte: — Nec quarta loqui persona laboret. TOLL.

Pag. 37. l. 4. Τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος) Πρωταγωνιστὴς in fabula dicebatur, qui plurima recitabat; sive, qui primas partes agebat, ut in Phormionis prologo Terentius loquitur: Quia primas partes qui aget, is erit Phormio Parasitus, per quem res geretur maxime. Huic proximus vocabatur δευτεραγωνιστής; tertiarum vero partium τριταγωνιστής; quod Aeschini quondam a Demosthene obiectum fuit convicium. Erat autem τοῦ πρωταγωνιστοῦ, clariore voce uti: sic ut ceteri, etiamsi clarius possent, tamen vocem suam submitterent, ut ille princeps quam maxime excelleret. Ita Cicero in Verrinis. TOLL.

ead. l. 7. Οὐδεὶς γὰρ ἂν ἀγαθὸς) Cicero l. I de Officio c. 7: In iustitia virtutis est splendor maximus, ex qua viri boni nominantur. Huius primum munus est, ut ne cui quis noceat, nisi lacestus. Plato in Gorgia: Οὐδεὶς γὰρ ἂν χρηστὸς μὴ ἀδικούντ' ἀνδρῶν εἰσαγοί, nemo namque bonus hominem, a quo nullam acceperit iniuriam, accuset. TOLL.

ead. l. 10. Ἀδικούντες — προσλαβόντες) Ita Bar. & Fl. In reliquis ἀδικούντας & προσλαβόντας, prave. SOLAN. Non obsecundassem Solano vulgatum ἀδικούντας reiicienti, quia

in se spectatum, tolerabile erat; at quia mox εὐνοίας προσλαβόντας absurdum erat, & ad ἄλλους nullo modo referendum, sed ad αὐτοί, scil. ἄνδρες ἀγαθοί, ideo non amplius haesitavi etiam prius ex iisdem fontibus corrigere. REITZ.

ead. l. 12. Ἀδίκος ὁ τοιοῦτος) Isocrates in Oratione de Permutatione: Οὐ θαυμάζω τῶν λεγόντων, ὡς ἐστὶ μέγιστον κακὸν διαβολή· τί γὰρ ἂν γένοιτο ταύτης κακουργότερον; ἢ ποιεῖ τοὺς μὲν ψευδομένους εὐδοκίμειν, τοὺς δὲ μηδὲν ἡδίκηκτάς δοκεῖν ἀδικεῖν, τοὺς δὲ δικάζοντας ἐπιτορκεῖν ὅλως δὲ τὴν μὲν ἀλήθειαν ἀφανίζει, ψευδῇ δὲ δόξαν παραστήσασα τοῖς ἀκούουσιν, ὃν ἂν τύχη τῶν πολιτῶν, ἀδίκως ἀπόλλυσιν; Non miror illos, qui dicunt summum malum esse calumpniam, quid enim ea fieri possit maleficentius? quae facit, ut de mentientibus bene existimetur; ut plane innocentes iniurii esse videantur; ut iudices peierent; quae denique veritatis lucem exstinguit, & caligine mendaciorum auditoribus involutis quemvis civium per iniuriam interficit? TOLL.

ead. l. 13. Καὶ τοῖς χρωμένοις ἐπιζήμιος) Themistius Orat. III: καὶ ἅμα ἀδικεῖ ἀμφοτέρους, ὥτε ἐπιβουλεύει, καὶ ὃν ἐξαπατᾷ· τὸν μὲν ὅτι πάσχει ὑπὲρ δίκην, τὸν δὲ ὅτι ἐργάζεσθαι ἀναγκάζει. Et ex aequo utrumque laedit, tam eum, cui insidias molitur, quam qui ab eo decipitur: illum quod inique perpeti aliquid cogitur; hunc, quod ad inferre eam ipsam iniuriam compellitur. TOLL.

ead. l. 14. Τὴν μὲν ἰσότητά) Eam initium esse iustitiae. statuebat Pythagoras. Vide Iamblichum cap. 30. Cicero lib. II de Offic. cap. 12: *Ius enim semper quaesitum est aequabile. Neque enim aliter esset ius.* TOLL.

ead. l. 15. Καὶ τὸ μηδὲν πλεόν) Malim, nec plura sibi appetere. TOLL. Definitur enim iustitia, quae suum cuique distribuit, apud Ciceronem lib. III de Natura Deor. c. 15. IDEM.

Pag. 38. l. 3. Ἀποφράττων) Mutant Commentatores interdum in ἐπιφράττων. Conf. mox ἀποφράζαντες — τὰ ὅσα, & Themist. ἀποτεργιστέον, ἀποκρουστέον, ἀποκλείειν in not. Toll. allegatum. Item Nostr. infr. Pseudol. c. 27, ἀπέφραξέ σοι καὶ στόμα. Ne plura. REITZ.

ead. l. 7. Ἐγορκεν ποιησάμενοι) Demosthenes in initio Orat. de Corona rogat Deos, ut iudicibus eam mentem dent, ut non adversarium suum, sed leges & iusiurandum in consilium adhibeant, ἐν ᾧ πρὸς ἅπασιν τοῖς ἄλλοις δίκαιοις καὶ τοῦτο γέγραπται, τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, in quo praeter cetera, quae aequa forent, & illud adscriptum, ut utramque partem pari benevolentia audirent. Qui & rationem paulo post subiungit, cur a iudicibus legislator iusiurandum praestari voluerit.

tit, videns scilicet, ὅτι τὰς αἰτίας καὶ τὰς διαβολὰς, αἷς ἐκ τοῦ πρότερος λέγειν ὁ διώκων ἰσχύει, οὐκ ἐν τῷ φεύγοντι παρελθεῖν, εἰ μὴ τῶν δικαζόντων ἕκαστος ὑμῶν τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν διαφυλάττων, καὶ τὰ τοῦ λέγοντος ὕστερον δίκαια εὐνοικῶς προσδέξεται, καὶ παρασχὼν αὐτὸν ἴσον καὶ καιρὸν ἀμφοτέροις ἀκροατὴν, οὕτω τὴν διάγνωσιν ποιήσεται περὶ πάντων. *Fieri non posse, ut reus criminatioes & calumnias adversarii, quibus, quod prior verba faciat, praevallet, superet; nisi vestrum quisque, qui iudicaturi sedetis, pietatis erga Deum memores, & rei posteriore loco dicentis rationes benevolis auribus accipiat, & se ipsum aequum, & utrique parti communem auditorem exhibens, ita tandem de tota re sententiam ferat.* Senior ille e curia apud Apuleium lib. X Milesiacorum: *Nec patiar falsis criminibus petito reo manifestum homicidium perpetrari; nec vos, qui iureiurando adstricti iudicatis, inductos servuli mendacio peierare.* Solebant autem iudices Athenis id iusiurandum quotannis repetere, quo sanctius iudicarent. Isocrates in Orat. de permutatione: ἀλλ' ἡμῦναι μὲν καθ' ἕκαστον τὸν ἐνιαυτὸν, ἢ μὴν ὁμοίως ἀκροᾶσθαι τῶν κατηγορούντων, καὶ τῶν ἀπολογουμένων, cum quotannis iuretis, vos eadem aequitate audituros tam reos, quam accusatores. Unde & Plato lib. XII de leg. Νόμος δὲ κεῖσθω, δικαστὴν μὲν ἡμῦναι δικάζειν μέλλοντα, lex αὐτῇ sit constituta, ut iudex de re quapiam cogniturus prius iusiurandum det. Nec aliter Christiani. Sarisberienſis in Policratico lib. V, cap. 12: *Et quidem iudices sacramento legibus alligantur iurati, quia omni modo iudicium cum veritate & legum observatione disponent. Ipso quoque iure cautum est, ut sacrorum Evangeliorum scripturae terribiles ante sedem iudicalem deponantur, ibique ab initio litium ad finem usque permaneant, nec amoveantur nisi sententia recitata: quo totius consistorii latitudo, Dei ipsius repleta praesentia, omnibus ad sacrosanctas scripturas metum incutiat & reverentiam; & ab inquisitione veritatis omnis iniquitas propulsetur.* Vide Rittershus. ad tit. Instit. de Oblig. Salvian. Ep. 4, & de illis A. Gell. lib. 14, cap. 2. TOLL. Exstat ea de re locus apud Demosth. de Cor. ipso initio disertissimus, is nempe, quem TOLL. exhibet. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι) Aristophanes: Πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, οὐκ ἂν δικάσῃς, priusquam utramque audieris partem, ne pronunties. Item Euripides: Τίς ἂν δίκην κρίνοισιν, ἢ γνοίῃ λόγον, Πρὶν ἂν παρ' ἀμφοῖν μῦθον ἐκμάθῃ σαφῆ; Quis autem litem diiudicet, aut sermonem cognoscat, Qui non prius utriusque partis clare perceperit verba? Seneca Medea, v. 199: Qui sta-

fuit aliquid parte inaudita altera, Aequum licet statueris, haud aequus fuit. Unde Magistratus apud Apuleium lib. X, *partim decuriones deprecari, partim popularis compescere, ut rite & more maiorum iudicio reddito, & utrinque secus allegationibus examinatis, civiliter sententia promeretur: nec ad instar barbaricae feritatis, vel tyrannicae impotentiae, damneretur aliquis inauditus; & in pace placida tam diu seculo proderetur exemplum.* P. Syrus: *In iudicando semper criminosa est celeritas.* TOLL.

ead. l. 11. Πρὶν δὲ γὰρ ἀντεξέτασαι) Menander: Ὁ προκαταγινώσκων δὲ πρὶν ἀκοῦσαι σαφῶς, αὐτὸς πονηρὸς ἐστὶ πιστεύσας κακῶς. Qui prius damnat, quam causam recte cognoverit, Is homo improbus est, ut qui temere crediderit. TOLL.

ead. l. 14. Εἰ τῷ μὲν κατηγόρῳ) Egregium est Iuliani Imperatoris responsum apud Ammianum Marcellin. lib. XVIII, Numerium, inquit auctor, Narbonensis paulo ante rectorem, accusatum ut furem, inusitato censorio rigore pro tribunali palam admissis volentibus audiebat: qui cum inficiatione defenderet obiecta, nec posset in quoquam confutari, Delphidius orator acerrimus, vehementer impugnans, documentorum inopia percitus, exclamavit: *Ecquis, florentissime Caesar, nocens esse poterit usque, si negare suffecerit? Circa quem Iulianus: Ecquis, ait, innocens esse poterit, si accusasse sufficeret?* TOLL.

ead. l. 15. Ἀποφράξαντες δὲ τὰ ὄτα) Contra Alexander M. apud Plutarchum in eius vita: λέγεται δὲ καὶ τὰς δίκας διακρινῶν ἐν ἀρχῇ τὰς θανατικὰς, τὴν χεῖρα τῶν ὄτων τῷ ἐτέρῳ προστιθέναι, τοῦ κατηγόρου λέγοντος, ὅπως τῷ κινδυνεύοντι καθαρὴν φυλάττειται καὶ ἀδιάβλητον. Iam initio, cum iudicia capitalia disceptaret, fama tenet, manum eum alteri auri, dum diceret accusator, admovere solitum, reo ut alteram integram & intactam servaret a calumniis. A qua tamen consuetudine postea descivit. TOLL.

Pag. 39. l. 2. Εἰ δὲ τῷ μὴ ἀξιόπιστοι) Hic non tam fide dignos, ut interpretes voluit, quam auctoritate pollentes, quibus obtemperandum sit, τὸ ἀξιόπιστοι significat. Latini idoneos auctores dicerent. TOLL.

ead. l. 4. Ποιήν μοι δεκῶ τὸν ἀρίστον) Paulo ante eadem ferme haec verba ex Aristophane citavimus, qui ea ab Homero accepit. TOLL.

ead. l. 6. Φησὶ δὲ, Μήτε δίκην δικάσης, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης) Excidit particula ἂν. Sic enim integrum memini me (locus nunc non succurrit) hunc versum legere, Μήτε δίκην δικάσης, πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης. Corruptius hoc

habet editio Florentina, *πρὶν ἄμφω μῦθον ἀκούσεις*. Porro praecipuum, quod observare soleant calumniatores, illud esse Noster ait, quod ubi in quempiam amici sui odium velint concitare, ea fingant, quae probe norint abhorrere a mente & inclinatione audientis. Puta, si quis sit pietati summo opere addictus, ut tum eum, quem calumniari velint, dicant Atheum, & pietati infestum: quo ita exacerbent audientis animum, ut nullam amici sui defensionem auribus velit admittere, inopinato crimine tanquam vero praeoccupatus. Haec ultima Graece ita effert cap. 15, (praecedit autem ὅστε) ἀλλὰ καὶν δέλη τις ἀπολογεῖσθαι, μὴ προσέειπαι, τῷ παραδόξῳ τῆς ἀκροάσεως (dictae calumniae) ὡς ἀληθεῖ προκατειλημμένον. Cur hic haesiret Tollius p. 417 edit. Amst. nihil causae. Tò ἀληθεῖ eodem, quo praecedens παραδόξῳ, modo se habet; satisque sensus patet; eumque recte interpretatus est interpres. IENS.

ead. l. 7. Μῆτε δίκην δίκ.) Haec verba apud Platonem eadem prorsus leguntur in Demodoco suspecto 737 C. apud Plutarchum etiam 1901, 2. Exstant etiam, sed paulo aliter, apud Aristophanem in Vesp. 484 AB. ἢ που σοφὸς ἦν, ὅστις ἔφασκε, πρὶν ἂν ἄμφω μῦθον ἀκούσης οὐκ ἂν δικάσαις; sunt etiam, qui Hesiodo tribuant. V. Muret. Var. lect. VII, 18. Eur. paulo aliter idem effert. H. p. 590 C. Vid. & Demosth. de Cor. ipso initio, ex quo patet, iureiurando adstrictos iudices τὸ ὁμοίως ἄμφω ἀκροᾶσθαι, ex quo autem poëta habeat, incertum esset, nisi Scholiastes Phocylideum esse doceret: nam quod in Phocylide hodierno non reperitur, cum genuinus non sit, movere nos non debet. Pro ea sententia Christianam hanc personatus hic Phocylides supposuit, v. 8: ἀδίκως μὴ κρίνε πρόσωπον [Ἦν σὺ κακῶς δικάσης, σὲ θεὸς μετέπειτα δικάσσει.] SOLAN.

ibid. Πρὶν ἄμφω μῦθον) Nondum cum Iensio ἂν infero; nam vel sine eo versus constat, cum πρὶν etiam sit syllaba longa apud Homer. Il. B, 348: Πρὶν Ἄργος δ' ἵεναι. — Et Z, 81: Πάντη ἐποιοχόμενοι, πρὶν αὐτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν. Et si brevis quoque B, 413: Μὴ πρὶν ἐκ' ἡέλιον δύναι. — Et ap. Theogn. v. 957, ubi & ἂν additur: Μὴ ποτ' ἐπαϊνέσης, πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς. Tamen quia Plutarchus loco Scholiis hic inserto, qui in ed. Fr. est pag. 1034 E. non addit ἂν, etiam ego non ingero. Solanus noster in Iuntina ἂν quoque inferuerat, adleveratque ex Scholiasta, Phocylidis esse; sed cum non inveniatur in eius editis carminibus, quis dixerit, quid is reli-

querit? At quia in Aristoph. tamen additur, liberum esto legentis arbitrium in re nullius momenti. Sed ἄμφω forsan non contemnendum. REITZ.

ead. l. 9. Χεῖρον οὐδὲ ἀδικώτερον) Cleanthus apud Strobæum Serm. XL: Κακουργώτερον οὐδὲν διαβολῆς ἐστὶ πῶ, λάβρα γὰρ ἀπατήσασα τὸν πεπεισμένον, Μῖσος ἀναπλάττει πρὸς τὸν οὐδὲν αἴτιον. Nihil fere tam est malignum, quam calumnia. Haec enim ubi clam aliquem a se persuasum decepit, Odium excitat adversum eum, qui nihil est commeritus. TOLL.

ead. l. 10. Ἡ ἀκρίτους τινὰς) Seneca de Ira lib. II, c. 29: De parvula summa iudicaturō tibi res sine teste non probaretur; testis sine iureiurando non valeret. Utrique parti dares advocatationem, dares tempus, ne semel audires. Magis enim veritas elucet, quo saepius ad manum venit. Amicum condemnas de praesentibus, antequam audias, antequam interroges? illi, antequam accusatorem suum nosse liceat, aut crimen, trasceris? Menander: Ὁ προκαταγινώσκων δὲ, πρὶν ἀκοῦσαι σαφῶς, Αὐτὸς πονηρὸς ἐστὶ πιστεύσας καλῶς. TOLL.

Pag. 40. l. 3. Ἀπαρρησίαστος) Idem Seneca ibidem: Hic ipse, qui ad te detulit, desinet dicere, si probare debuerit. Non est, inquit, quod me protrahas: ego productus negabo: alioqui nihil unquam tibi dicam. Eodem tempore & instigat, & ipse se certamini & pugnae subtrahit. Qui dicere tibi nisi clam non vult, paene non dicit. Verumtamen ubi deprehenſi iubentur incoram accusare, ab impudentia audaciam mutuantur. Uti Apelles fecit, cum a Philippo delatos falso Aratos cogeretur praesentes arguere, Hystoria est apud Polyb. lib. IV. TOLL.

ead. l. 5. Ἐξ ἀφανοῦς) Alcaeus: τῷ δ' ἀφανεῖ πᾶς ἐπεται δόλος, obscura quivis comitatur dolus. TOLL.

ibid. Τοξεύων) Ut Nisus apud Virgilium lib. VII Aen. Unde Saevit atrox Volscens, nec teli conspicit usquam Auctorem, nec quo se ardens immittere possit. TOLL.

ibid. Ὡς μὲν δὲ ἀντιτάξασθαι) Verte: ut nec ex adverso consistere, nec repugnare detur. TOLL.

ead. l. 8. Ὁ μέγιστόν ἐστι σημείον) Ita & Cassander Alexandro nimium facili ad credendas de patre eius Antipatro calumnias respondit, τοῦτο αὐτὸ σημεῖον εἶναι τοῦ συκοφαντεῖν, ὅτι μακρὰν ἤκουσι τῶν ἐλέγχων, esse id ipsum calumniae indicium, quod procul probationibus venissent: ut est apud Plutarchum in eius vita. TOLL.

ead. l. 10. Εἰς τὸ φανερόν διελέγχει) Cicero pro Caelio;

cap. 3: *Accusatio crimen desiderat, rem ut definias, hominem ut notes, argumento probet, teste confirmet.* TOLL.

ead. l. 11. Διευθύνει καὶ ἀντεξετάζει) Potius, *persequitur, sequitur adversarium professus rem iudicio committit; vel, iudicio cum eo experitur.* TOLL.

ead. l. 12. Ὡς περ οὐδ' αἱ) Nobile est Alexandri M. ad Parmenionem & Polyperchontem responsum ap. Curtium, lib. IV, cap. 13. Nam cum Parmenio furto, non proelio, opus esse censeret, assentiente prae ceteris Polyperchonte, *Latrunculorum*, inquit, & *furum ista sollertia est* &c. TOLL. Melius, ni fallor, vertisset interpretes: *uti neminem tam ignavi abiectione animi reperias, qui, cum hostem aperto Marte vincere possit, dolo eum ac insidiis circumvenire malit.* IDEM.

ead. l. 13. Ἐνέδρα ποτὲ) Q. Calaber l. III, v. 76: *Κρύβδ' ἀνάλκιδες αἰὲν ἀγαυτέρους λοχῶσι*, *clanculum autem imbelles semper praestantioribus insidiantur.* TOLL.

ead. l. 14. Ἐν τε βασιλέων αὐλαῖς) Sarisberiensis in Polycratico lib. VII, cap. 24: *Ceterum detractores & invidios sic in curia videbis abundare, ac si in eam, quasi totius orbis sentinam, confluxerint.* De adulatoribus autem Plutarch. in libello de discrimine amici & adulatoris ita loquitur: *ἔτι δὲ ὥς περ ὁ Σιμωνίδης τὴν ἱπποτροφίαν φησὶν οὐ λεκίθῳ ὀπαδεῖν, ἀλλ' ἀρούρασι πυροφόροις, οὕτω τὴν κολακίαν ὀρώμεν οὐ πένησιν, οὐδ' ἀδόξοις, οὐδ' ἀδυνάτοις ἀκολουθοῦσαν, ἀλλ' οἰκῶν τε καὶ πραγμάτων μεγάλων ὀλισθημα καὶ νόσημα γινομένην, πολλάκις δὲ καὶ βασιλείας καὶ ἡγεμονίας ἀνατρέπουσαν.* Atque ut Simonides ait, *equos alendi studium non lecythos comitari, sed agros frugiferos: ita videmus adulatores non pauperibus se adiungere, aut ingloriis & plebeiis, sed magnarum familiarum rerumque ampliarum ruinam hanc morbumque esse, qui saepe etiam regna imperiaque subvertat.* Plato in Epist. ad Dionysium: *Ἐώρων γὰρ καὶ τότε, καὶ νῦν ὁρῶ, τὰς μεγάλας οὐσίας, καὶ ὑπερύγκους, τῶν τε ιδιωτῶν, καὶ τῶν μονάρχων, σχεδὸν ὥσπερ ἂν μείζους ᾧσι, τοσοῦτ' πλείους καὶ μείζους τοὺς διαβάλλοντας, καὶ πρὸς ἡδονὴν μετὰ αἰσχροῦς βλάβης ὀμιλοῦντας τρεφούσας, οὐ κακοῦ οὐδὲν μείζον γεννᾶ. πλουτὲς τε καὶ ἡ τῆς ἕλλης ἐξουσίας δυνάμεις.* Videbam id temporis, & adhuc video, *magnas & immensas opes tum privatorum hominum, tum monarcharum, quo fuerint abundantiores, eo plures maioresque calumniatores alere, quique cum turpi damno ad gratiam loquuntur: quo nihil deterius divitiae, altaeque potentiae generant.* Q. Curtius adulationem perpetuum malum regum vocat, quorum opes saepius as-

sentatio, quam hostis everterit, lib. VIII, cap. 5. Unde Galenus de Dignotione & Curat. proprior. affectuum, virum veridicum explorare docens, καὶ πρῶτον, inquit, εἰν ἴδης αὐτὸν ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων τε καὶ πολὺ δυναμένων, ἢ καὶ τὰς τῶν μοναρχῶν οἰκίας ἀπίοντα συνεχῶς, γήγρωσκε μάτην ἀληθεύειν τὸν ἀνθρώπον τούτον ἀληθεύειν ἅπαντα ταῖς γὰρ τοιαύταις κολακείαις ἔπεται καὶ τὸ ψεύδεσθαι. *Ac primum quidem, si cum videris divitum domos aut potentium, sive etiam regum, frequentantem, certo tibi persuadeas velim, frustra rumorẽ illum ad aures tuas accidisse, qui de eius integritate in dicendo verum ferebatur. Huiusmodi enim adulationibus mentiri cognatum est.* TOLL.

· Pag. 41. l. 5. Ζηλοτυπία κακοτεχνέστεραι) Sed nulla verius aut fraudulentior supplantandi calumniandique ratio, quam laudando. Nam & hanc invidia reperit aulicorum. Καὶ τοὺς γὰρ δὴ τις, inquit Polyb. IV, οὗτος εὖρηται τρόπος διαβολῆς, τὸ μὴ ψέγοντας, ἀλλ' ἐπαινοῦντας λυμάνεσθαι τοὺς πέλας· εὖρηται δὲ μάλιστα καὶ πρῶτον τοιαύτη κακεντρέχεια, καὶ βασκανία, καὶ δόλος ἐκ τῶν περὶ τὰς αὐλὰς διατριβόντων, καὶ τῆς τούτων πρὸς ἀλλήλους ζηλοτυπίας καὶ πλεονεξίας. Novus enim vero calumniandi modus hic est inventus, cum non obtrelando, sed laudando alicui nocetur. Quae malignitas, invidia, & fraus ab illis primo fuit excogitata, qui in aulis principum vitam degunt: ea est illorum hominum aemulatio inter ipsos, ea avaritia. Quare iure Tacitus in Agricolae vita pessimum genus vocat inimicorum, laudantes. TOLL.

ead. l. 7. Ἐπιτηροῦσιν εἰ πον) Homerus de Achille cum Hectorē pugnante, Il. X, v. 319:

Ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἦν ἄρ' Ἀχιλλεύς
Πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἑκτορι δῖω,
Εἰσορόων χροὶ καλὸν, ὅππῃ εἴξειε μάλιστα δει.

*Sic ex cuspide fulgor splendebat bene acuta, quam Achilles
Vibrabat dextera, cogitans malum Hectori divino,
Inspiciens corpus pulchrum, ubi cederet maxime.*

Similiter fere Virgil. de Darete lib. V Aeneidos:

Ille, velut celsam oppugnat qui molibus urbem,
Aut montana sedet circum castella sub armis,
Nunc hos, nunc illos aditus, omnemque pererrat
Arte locum, & variis assultibus irritus urget. TOLL.

ead. l. 8. καὶ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι βουλόμενος) Seneca lib. III de Ira, cap. 31: Nulli ad aliena respicienti sua placent. Inde Diis quoque irascimur, quod aliquis nos antecedit, ob-

liti, quantum hominum retro sit; &, paucis invidentes quantum a tergo sequatur ingentis invidentiae. TOLL.

ead. l. 9. Παραγκονίζεται) Alciph. I, p. 26, παραγκονίσασθαι τοὺς ἀντεραστὰς βουλομένους ubi Bergler. idem verbum ex Heliod. & hoc Luciani loco affert. REITZ.

ead. l. 10. Ἐνθα ὁ μὲν χρηστὸς) Plutarch. de discrim. amici & adulatoris: οὗτος δὲ τοὺς ἀληθινούς ἀποσοβεῖ φίλους, καὶ οὐκ ἐὰν πλυσιάζειν· ἂν δὲ μὴ δύνηται, φανερώς μὲν ὑποσαίνει, καὶ περιέπει, καὶ τέθηπεν, ὡς ἀμείνονας, λάβρα δ' ὑψίσί τινας καὶ ὑποσπείρει διαβολάς· κρυφίου δὲ λόγου κνίσαντος ἔλκος, καὶ μὴ παντελῶς εὐθὺς ἐξεργάσθεται, τὸ τοῦ Μηδίου φυλάττει μεμνημένος ἦν δὲ ὁ Μήδιος τοῦ περὶ τὸν Ἀλέξανδρον χοροῦ τῶν κολάκων οἷον ἔξαρχος, καὶ σοφιστῆς κορυφαῖος ἐπὶ τοὺς ἀρίστους συντεταγμένος. ἐκέλευεν οὖν διαρροῦντας ἄπτεσθαι καὶ δάκνειν ταῖς διαβολαῖς, διδάσκων, ὅτι καὶ Δεραπέυση τὸ ἔλκος ὁ δεδηγμένος, ἢ οὐλὴ μένει τῆς διαβολῆς· ταύταις μέντοι ταῖς οὐλαῖς, μᾶλλον δὲ γαγγραιναῖς καὶ καρκινώμασι διαβρωθεῖς Ἀλέξανδρος ἀπώλεσε καὶ Καλλισθένη, καὶ Παρμενίωνα, καὶ Φιλώταν &c. Adulator autem veros amicos arceat, neque appropinquare sinat: aut, si hoc non potest, palam quidem eos demulcet, colitque, & admiratur, ut meliores: clanculum autem submittit aliquas & spargit calumnias. Ubi autem occultus sermo ulceris pruritum excitavit, si non statim rem perfecit, memoria tamen tenet atque observat Medii dictum. Fuit is Medius chori adulatorum, qui Alexandrum cingebat, veluti princeps, & calumniatorum summus, praestantissimis imminens. Iubebat autem suos audaciter calumnias iacere, iisque mordere alios; docens, tametsi admorsus ulcus sanarit, tamen calumniae cicatricem mansuram. His quidem cicatricibus, ac vomicis, aut gangraenis potius & cancris corrosus Alexander Callisthenem perdidit, & Parmenionem, & Philotam &c. Cuius quidem Philotae historiam ab aemulo Cratero per calumniam subversi operae pretium est legisse apud Curtium lib. VI, cap. 8; quae mirum in modum haec, & sequentia illustrat. TOLL.

ead. l. 14. Εὐδοκιμεῖ, καὶ ὅλως φθάσας κρατεῖ) Haec ita potius interpretarer: primas tenet, & illum denique praevergens superat: quandoquidem exemplo suo huius Homerci dicti veritatem confirmant:

Mars dubius saepe & victorem stravit ovanem. TOLL.

ibid. Ὁ φθάσας) Ven. utraque agnoscunt hunc articulum; reliquae respuunt. SOLAN.

ibid. Τὰ γὰρ τοῦ Ὀμήρου) Sic fere in Ep. ad Roman. 2, 14,

ἔταν — τὰ τοῦ νόμου ποιῇ quibus verbis Elſner. haec Luciani aliaque ſimilia addit. REITZ.

ead. l. 16. Εὐνὸς ἐνυάλιος) Hectoris verba ſunt Iliad. Σ, v. 309. Livius lib. XXVIII, cap. 19: ubi Mars communis & viſtum ſaepe erigeret, & affligeret victorem. Propert. II, 27: Cum Mavors dubias miſcet utrinque manus. Ovid. 1 Amor. El. 9, Mars dubius &c. TOLL.

ibid. Τὸν κταν.) Adſcripſerat Solanus, τε in Homero eſſe pro τὸν, recte; ſed quod etiam adleverat, B. i. e. Baſilienſes, ſic habere, erravit: nam utraque Baſ. aequè τὸν habet, ac reliquae. Forſan Codicem B. ſignificare voluit, quod credo, non tamen recipio, quia etiam τὸν in ipſo Homero legi poteſt. REITZ.

ead. l. 17. Ποικίλας — ὁδοὺς ἐπινοοῦσιν) Unde invidiam περιμήχανον καὶ πάντολμον Διότριον Photius vocat, Epift. prima, commate 787. TOLL.

Pag. 42. l. 3. Ἡμιſευέλπιδος) Scriptum fuiſſe ἢ μίſος ἢ ἐλπίδος, minime dubito. Vulgatam tamen tuentur omnes libri & ipſe Codex Ox. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης) Vere. Nam, ut ait Plautus Captiv. 11, 1: Doli non doli ſunt, niſi aſtu colas: Sed malum maximum, ſi id palam provenit. TOLL.

ead. l. 9. Οὐδ' ἂν κατίσχυσε) Cicero pro Cluentio, cap. 65: Hoc uno modo ſaepe multorum improbitate depreſſa veritas emergit, & innocentiae deſenſio intercluſa reſpirat: quod aut ii, qui ad fraudem callidi ſunt, non tantum audent, quantum excogitant: aut illi, quorum eminet audacia, atque proieſta eſt, a conſiliis malitiae deſeruntur. Quod ſi aut conſidens aſtutia, aut callida eſſet audacia, vix ullo reſiſti modo poſſet. TOLL.

ead. l. 13. Ὁ τιμώμενος) Sarisberienſis lib. VII Policratici, cap. 24: Ubique tamen, qui illuſtrioribus clareſcunt meritis, acius invidia toxicato dente roduntur. Velleius Paterc. lib. II, cap. 40: Nunquam eminentiae invidia carent. Livius lib. XLV, cap. 35, de Paulo Macedonico, cui triumphus negabatur: Intacta invidia media ſunt; ad ſumma fere tendit. Apollodorus Comicus: Πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὁ φθόνος βιάζεται, nam rebus obſtat praeſtantiſſibus invidia. Cyprianus de Zelo & Livore: Quanto ille, cui invidetur, ſucceſſu meliore profecerit, tanto invidus in maius incendium livoris ignibus inardeſcit. Philo περὶ Ἰωσήφ φθόνος δὲ ἀεὶ ταῖς μεγάλαις εὐπραγίαις ἀντίπαλος, invidia ſemper magnae felicitatis adverſaria eſt. Lucret. lib. III: Conſimili ratione ab eodem ſaepe timore Macerat invidia, ante oculos illum eſſe po-

Lucian. Vol. VIII, Cc

sententiam, *Illum adspectari, clarus qui incedit honore: Ipse se in tenebris volvi, coenaeque queruntur.* Infinita porro sunt, quae in hanc sententiam cum apud Graecos, tum apud Latinos scriptores belle dicta reperiās. TOLL.

ibid. Τοῖς ὑπολειπομένοις) Nam qui invidet, minor est, ut ait Plinius lib. VI, Epist. 17. Et, secundum Plautum in Captiv. Act. III, Sc. 4: *Est miserorum, ut malevolentes sint, atque invidcant bonis.* TOLL. Τοῖς ὑπολειπομένοις) Melius, dignatione inferioribus. IDEM.

ead. l. 14. Τῷ δ' ἐπιταξάζονται) Ita recte pleraeque editiones, uti est apud Homerum II. Γ. O. tamen & Fl. τὸν δέ, prave. SOLAN.

ead. l. 16. Τὸν κορυφαῖον ἐκεῖνον) Verto, modo principem illum, & in fastigio dignationis collocatum, expugnaverit, ac de illo amicitiae gradu deturbaverit. TOLL.

Pag. 43. l. 1. Καὶ ἐπὶ τοῖς γυμναῖς) Pindarus Isthm. Carm. IV:

Ἔστι δ' ἀφάνεια τύχας
Καὶ μαρναμένων,
Πρὶν τέλος ἄκρον ἰκέσθαι.
Τῶν τε γὰρ δίδοι τέλος,
Καὶ κρέσσον ἀνδρῶν χεῖρόνων
Ἔσφαλλε τέχνη καταμάρψασα.

Id est: *Est tamen incertitudo fortunae etiam pugnantium, priusquam ad finem summum veniant. Horum enim dat finem, & virorum deteriorum ars corripiens praestantiorem supplantat.* TOLL.

ead. l. 2. Ὅτι) In omnibus impressis & Mss. ἐπὶ, quod ego mutare non sum cunctatus. SOLAN. Non sustinui vulgatum ἐπὶ repetere, quod ex praemisso ἐπὶ, & scribendi compendio natum, locum hic habere nequit. Quare audaciae veniam dabit ipsa necessitas. REITZ.

ead. l. 3. Τῆς ὑσπληγγος οὐδὲς καταπεσούσης) Ὑσπληγξ five βαλβίς, item γραμμὴ Polluci, repagula, quae Latini carceres vocabant, quibus apertis, non fractis, ut interpretes habet, emittebantur currus. Videtur hic extentus funis fuisse, quo velut repagulo cursores continebantur; eoque remisso procurrebant. TOLL. Constat iam satis, docente praesertim Salmasio Plin. exercit. pag. 648, Ὑσπληγγα esse repagulum, vectim transversum, qui aequaret vel equos vel cursores, iam in linea stantes, ac paratos ad cursum. Haec Ὑσπληγξ subito utrinque laxata decidebat in subiectam γραμμὴν, βαλβίδα, lineam cavatam, ad cuius modulum ita attemperate

facta erat, ut decidens illam cavitatem impleret, & reliquo solo aequaret. Unice huc facit Statii locus Theb. VI, 593 : *Ut ruit, atque aequum submisit regula limen, Corripuere leves spatium*; ad quem ceteros laudat Barthius. Disertus etiam Harpocrationis locus in βαλβίς. Haec faciunt etiam ad similem locum Nostri, supra Timon. cap. 20. GESN. ἡ τοῦ πλοῦτος οὐχ ὁ τόπος μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ σιδηρεῖος θυεὺς, ὃν τὴν λάμψαν φασί. Schol. Mf. Reg. 2954.

ead. l. 4. Μόνον τοῦ πρώτου) Interpres vertit *primas affectare*, ac si τῶν πρωτείων legeretur. Τοῦ πρώτου ἐπιμέμμενος, est, tota mente intentus in spatium, quod cursu conficiendum restat, quo id absolvat. Nemo hunc locum melius interpretabitur, quam Virgil. lib. V Aeneidos: — *Signoque repente Corripiunt spatia audito, limenque relinquunt Effusi, nimbo similes: simul ultima signant*. Quod ad verbum est, τὴν διάνοιαν ἀποτείνουσι πρὸς τὸ τέρμα. TOLL.

ead. l. 6. Οὐδέ τι τῶν κατὰ τοὺς ἀγωνιστὰς) Οὐδέ τι κατὰ τῶν συναγωνιστῶν legendum videtur. GUYET.

ead. l. 8. Καὶ ἀναθλος ἀνταγωνιστῆς) Cicero Philippica X, c. 1: *Declarasti enim, verum esse id, quod ego semper sensi, Neminem alterius, qui sua consideret, virtutē invidere*. TOLL.

ead. l. 11. Ἐπιστομίσαι) An in os cadere faciat? Supra pro Imag. c. 10: μὴ δὲ ὑπὲρ τὸν πῶδα ἵστω τὸ ὑπὸ πῶδα, μὴ καὶ ἐπιστομίσῃ μέ φησιν ἐμπεριπατοῦσαν. GUYET. Alias esse os obtorto, nisi notum, vid. notata ad l. d. & lov. Trag. c. 35, ac Liban. Epist. 12 f. REITZ.

ead. l. 13. Ὁ γὰρ πρόχων) Pessime interpres exposuit, qui *prominet*. Repone, qui ceteris antistat; ut ap. Catullum: *Verani, omnibus e meis amicis Antistans mihi millibus trecentis*. TOLL.

ead. l. 14. Καὶ ἀφύλακτος) Cyprianus de simplicitate Prae-latorum: *Facilior cautio est, ubi manifesta formido est; & ad certamen animus ante praestruitur, quando se adversarius confiteatur*. Verum, ut bene Seneca, *Professa perdunt odia: vindictae locum*. TOLL.

ibid. Ἐν μέσῳ ληφθεὶς) Non satisfacit mihi interpres. Maximè, circumventus rapitur. Eleganter Ausonius in Cupidine Crucifixo locum hunc illustrat: — *Hostemque unum loca non sua nocturno Facta nube premunt. Trepidantem, & cassa parantem Suffugia, in coetum mediae traxere catervae. Eligitur moesto &c.* Contra apud Ciceronem pro Cluentio c. 65: *Innocentiae defensio saepe multorum improbitate interclusa respirat*. TOLL.

ead. l. 15. Οἱ δὲ ἀγαπῶνται, καὶ φίλοι δοκ. ἐξ ὧν &c.)

Cl. Bel. de Ballu emendabat: οἱ δὲ ἀγάλλονται, καὶ φίλοι δοκοῦσιν, ἐξ οὗ βλάπτειν ἄλλους ἔδοξαν, du moment qu'ils ont paru être en état de perdre les autres.

Pag. 44. l. 3. Ἡ καὶ ἀλλότριον) Sic Ven. utraque: reliqui impressi & Cod. Ox. μηδὲ, vel μὴ δ'. SOLAN. Lege ἥδὲ, i. e. καὶ. Το μηδὲ hic locum non habet. Guyet. Adeo placet, ut putem in contextum recipiendum. REITZ.

ibid. τὰ προσόντα) Hic sunt vel fortunae, vel ingenii, vel quaecunque alia bona, commoda, conditio: quae alicui ad-sunt, quibusve conspicuus est. TOLL.

ead. l. 4. Πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες) Basilii Magnus de invidia: Δεινὸν δὲ ταῖς εἰς τὸ χεῖρον παρατροπαῖς τὸ ἐπαινετὸν διαπτύσαι, καὶ ἐκ γείτονος κακίας τὴν ἀρετὴν διαβαλεῖν. Improbum autem est, in peius defleſcendo, quod laudabile est, culpare, & e malitiae vicinia virtutem criminari. Sarisberienſis lib. VII Policratici, capite 24, de calumnia loquens: *Ec nunc quidem*, inquit, *bona aliena perverit, nunc minuit: mala autem fingit, quae non sunt; aut magnificat, & extollit, si quae sunt.* Contra ea Quintilianus lib. II, cap. 12: *Est praeterea quaedam virtutum vitiorumque vicinia, qua maledicus pro libero, temerarius pro forti, effusus pro copioso accipitur.* Sic & in amore, & in amicitia vitia proximarum virtutum appellationibus velantur. Lucretius lib. IV: *Nigra μελίχρους est, immunda & foetida ἄκοσμος. Caesia παλλάδιον, nervosa & lignea δορκὰς &c.* Et apud Theocritum Battus Idyl. X: *Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλέοντι τὸ πάντες, Ἰσχὺν, ἀλιόκυστον. ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.* O Bombyce venusta, omnes te Syram vocant, Tenuem, sole adustam: ego vero solus flavam mellis instar. Est item apud Aristaenetum illius vitiorum in melius interpretationis amatorium exemplum, lib. I, Epist. 18: *Καὶ ὁ μὲν τις τῶν νέων, ὅτι σιμὸς, ἐπίχαρις παρὰ σοὶ κληθεὶς ἐπαινεῖται· τοῦ δὲ τὸ γυνυπὸν βασιλικὸν ἔφης· τὸ δὲ διὰ μέσον τούτων ἐρεῖς ἐμμετρώτητα ἔχειν· μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς ὀνομάζεις, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας προσείρηκας· μελιχράτους δὲ οἶσι τοῦτομα τινος, ἀλλ' οὐ ποῖημα εἶναι.* Ubi nisi & in Platone ita legeretur, & a Plutarcho in προσποίημα mutatum esset, χρῶμα pro ποῖημα legerem. Neque vel ita tamen Platonis mihi locus sanus esse videtur. Μελαγχλῶρους δὲ καὶ τοῦτομα οἶσι τινὸς ἄλλου ποῖημα, ἢ ἔραστου υποκοριζομένου τε καὶ εὐχερῶς φέροντος τὴν ὠχρότητα, ἐὰν ἐπὶ ὥρᾳ ᾖ. Lege, μελαγχλῶρους, (sive μελίχρους, ut alii malunt) δὲ καὶ τοῦτομα οἶσθε ἄλλ' οὐ χρῶμα εἶναι ἔραστοῦ &c. ad plures illi sermo institutus est,

fic ut τὸ οἶναι virtiosum esse, quivis facile deprehendat. Ceterae mendae manifestae sunt. Posset autem τὸ ποῖνμα facies verti; nisi quis προσποῖνμα cum Plutarcho malit: cuius vocis vim Cicero pluribus explicat, lib. II de Oratore cap. 14, ut cum in sole ambulem, etiam si aliam ob causam ambulem, fieri natura tamen, ut colorer. De Amicitia locus est eximius, sed prolixior, apud Horatium lib. I, Sat. 3, ubi tandem livorem nostrum, & animi aeruginem perstringit, dicens: *At nos virtutes ipsas invertimus; atque Sincerum cupimus vas incrustare. probus quis Nobiscum vivit?* multum demissus homo. illi Tardo cognomen pingui damus. pro bene sano, *Ac non incauto, fictum, astutumque vocamus* &c. Plura ad Lucret. & Horatium Lambinus congeffit, quae describere nolo, ne alienae fructum diligentiae videar velle intercipere. TOLL.

ead. l. 7. Τὸν τυραννικόν) Malim, tyrannidis, vel tyranni ministrum, quam tyrannum, vertere. TOLL. Mutuo se explicant ὁ βασιλικὸς apud Ioannem Evangelistam 4, 46, & hic noster τυραννικός. Non est tyrannus ipse ὁ τυραννικός, sed minister tyrannidis, humilis apud tyrannum, ad opprimendos cives operam suam illi commodans, certe pollicens, atque opportunus ob id ipsum suspicioni, illum adeo sedulo agere omnia, uti proditionis consilium tegat: ut ille Callicrates, qui, dum se τυραννικόν simulat apud Dionem Syracusanum, illum evertit. Vid. Nepos 10, 8. GESN.

ead. l. 11. Φασί) In omnibus libris nostris φασί, quamvis vertant, inquirunt: ego mutavi. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡ Στρατονίκη) Allusit partim ad historiam Antiochi Seleuci R. filii, qui novercae amore flagrans ope Medici voti compos fuit factus: partim ad calumniam, qua Combabus fuit impugnatus apud eundem Seleucum, ac si Stratonices manifestarius adulter esset. Utramque noster fuisse exponit in libello de Dea Syria: illam Plutarchus in vita Demetrii Poliorcetae: quam breviter item Noster attigit in Icaromenippo: Σελεύκου δὲ Ἀντίοχον ἐῶσαν Στρατονίην διακεύοντα λάβρα τῇ μητρὶν, Seleuci autem filium Antiochum videbam clam Stratonicae novercae innoventem. Ex hac historia effictam habes narratiunculam apud Aristaenetum lib. I. Epist. 13. Reposui autem, eiecta uxoris voce, nomen proprium, in quo ad historiam respicitur, quam exposuimus. Mox legam ἀνδρὸς. Interpres non nimis bene vertit. TOLL. Adversantur haec fidei historiae; nemo enim vel tantillum Antiochi amorem subodoratus erat, quem ars Herasistrati sola

detexit: sed & alibi Noster in eundem incidit errorem. V. *Ἰκαρ.* cap. 15. SOLAN.

ibid. *Ἀνδρῆς*) Mf. Ox. uti coniecerat Tollius. In reliquis *ἀνδρῶς*. SOLAN. Iens. ad Hermot. sub init. vulgatam contra Toll. defendit, & potest mihi etiam ea ratione defendi, quod *εἴχῃ* intelligi queat, vel aliud verbum, quale Gesner. addit. Verum quando Cod. bonae notae habemus coniecturae Toll. finae faventem, & melius procedit oratio, id recepi. REITZ.

ead. l. 14. *Ἐρωτικῇ*) *Ἐρωτικῶς*. GUYET.

Pag. 45. l. 2. *Μὰ Δῖ'*) Th. Magist. v. *Μὰ* haec afferens observat, rarissime affirmare *τὸ μὰ*. Sed vid. supra ad Icaromen. cap. 14 notata. SOLAN.

ibid. *Φιλόξενος*) Nobilis poeta Lyricus, qui cum Dionysii tyranni carmina liberius damnaret, ab eo in Latumias derrusus est: unde Tarentum aufugiens Dionysio revocanti epistolam misit una litera O, id est *οὐ*, notatam. Plura Suidas. Meminit & Plutarchus de fortuna Alexandri, Orat. II, in initio. TOLL.

ead. l. 3. *Καὶ ἄμυστρα*) *Huulca*, interpres. Rectius *immodulata*, ut Horatius in Arte: *Non quivis videt immodulata poemata iudex*. TOLL.

ead. l. 4. *Ὁ φίλος διαβέλλεται*) Haec ad Lucianum ipsum spectare videntur impietatis accusatum. LA CROZE.

ead. l. 6. *Ὁ δὲ ἀκούσας*) Verte: *quo ille*, sc. amicus, audito, statim velut oestro percitis auribus, uti par est, inflammatur, & moram accuratae inquisitionis non ferens, aversatur amicum, repellitque. Plane enim istiusmodi mendacia confingunt, quibus maxime norunt audientis animum ad iram posse provocari. TOLL.

ead. l. 11. *Καὶ ἐνθα πρῶτος ἐστίν*) Sic Alexander Parmenionis auctoritatem moleste ferens, a Cratero in Philotam, invidiosa illius & suspiciosa commemoratione accenditur: Curtius lib. VI, c. 8. Sic Nero a Capitone Cossutiano in Thraseam inflammatus, quod non adfuisset in Poppeae Sabinae consecratione, quam Nero prae ceteris dilexerat: Tacitus lib. XVI, cap. 22. Sic apud Phaedrum libertus ille, *Adiecit id, quod sentiebat maxime Doliturum amanti*. Ceterum exemplo *ὅσα χάνει*. Benedictus male legit *πρῶτος*, pro *πρῶτος*, vertitque & *qua parte praestat*. Nos emendavimus & contextum, & interpretationem, vertentes, & *qua quisque parte maxime vulnere patet*. TOLL. Certa est Tollii emendatio. Quid enim est, quod ante eum in omnibus impr. & O. Mf. legebatur *πρῶτος*; SOLAN.

ibid. Ἐπ' ἐκείνου) Ἐπ' ἐκείνο interpr. legisse videtur. GUYET.

ead. l. 12. Ἐς αὐτὸν) Glossema videtur. GUYET.

ead. l. 13. Μικεῖν σχολὴν ἀγνῶν) Verterim: indagandae, seu perscrutandae, veritati non modo non vacet: verum etiam, si quis obiectum crimen diluere voluerit, non admittat defensionem, insolentia audaciae criminationis, tanquam veritate praecoecuratus. TOLL.

ead. l. 15. Ὡς ἀληθεῖ) Nisi ἀληθεῖ hic neutro genere accipitur pro substantivo, legendum hic vel ἀληθεία, quod malim; vel ἀλθούς, ut ad ἀκροάσεως referatur. TOLL. Nescio, quid Tollius haesitarit: ἀληθεῖ enim certe neutrum est, & sanum, ac de mutatione ne cogitandum quidem. Vid. paulo supra notam Iensii. REITZ.

ead. l. 16. Ἀνυσμώτατον γὰρ ἔν) Attriciſmus, pro ἀνυσμώτατον γὰρ ἔστι. Sic Homer. Iliad. Θ, v. 306: Μήκων δ' ὥς ἑτέρωστε λαρὴ βάλλον, ἥτ' ἐνὶ κήπῳ Κρονῶ βριθεμένη, νατίσι τε εἰαρινῶσιν. Pro βρίζεται. Pro ὅπότε malim, ὥς ποτε. TOLL. Ἀνυσμώτατον γὰρ ἔν τὸ εἶδος τῆς διαβολῆς, τὸ ὑπεναντίον τῆς σοῦ ἀκουόντος ἐπιθυμίας, ὅπότε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Διοτίῳ ἐπικληθέντι, ἐγένετό τις &c.) Pessima, nisi vehementer me animus fallit, haec sese habent. Luxata est plane oratio, & male coniuncta, quae omnino est dividenda. Primo pro ἔν τὸ, scripsisse Lucianum existimo ὄντως. Dein post ἐπιθυμίας ponenda τελεία στήλη, nec aliter video fecisse Florentinos; recte. Quae sequitur, est nova historia. Primum horum verborum membrum pertinet ad superius memorata, quemadmodum nimirum quis apud muliebriter pium accusatus, licet falsissime, impietatis, nullius veniae, immo ne defensionis quidem locum obtinere queat. *Revera enim* (addit Lucianus pro causa) *haec est efficacissima calumniae species, quae alienum quid ab animi affectione audientis contineat.* Quin etiam cum apud Ptolemaeum &c IENS. Facile probaverim emendationem doctissimi Iensii. Sed in eo aliter mihi videtur, quod illud ὅπότε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ κ. τ. λ. seiungit a praecedentibus, & interpretatur, *Quin etiam cum apud Ptolemaeum.* Immo, quod ipsa sunt relativa particula ὅπότε indicat, artissime ista connexa sunt. Exemplum subiicitur illius observationis, quod dixerat τὸ παράδοξον τῆς ἀκροάσεως movere beatulos illos, τὸ ὑπεναντίον τῆς ἐπιθυμίας. Nempe quod vehementer optant homines, illud facile credunt, v. g. amari se: at cum semel adversantis huic persuasioni suspicionis, paradoxae initio, scintilla in animum incidit; illicet ardent totū, a zelotypia in furorem ruunt. Sic Ptolemaei ἐπιθυμία est,

Bacchum videri : hinc facile credit, bacchaturus in suam gratiam suos amicos. Παράδοξον est, Demetrium huic cupiditati regis adversari, in ea re, quam cordi adeo regi esse norit. Sed cum illud παράδοξον, illud ὑπεραντίον τῇ ἐπιθυμίᾳ, semel percussit aliqua fidei specie animum : actum est, periit Demetrius, nisi praesenti & extemporali remedio sibi succurrat. Huc etiam alterum de Alexandro & Hephaestione exemplum convenit. GESN.

ibid. Τὸ εἶδος) Impressi omnes ἐν τῷ εἶδος. Ienius ὅντως scribendum putat ; deinde post ἐπιθυμίας ponendam τελείαν στιγμὴν. Ox. Cod. ἐν non agnoscit, recte. SOLAN. Solanus ἐν delebat : ego certe non intruderem, si & in cett. abesset. At nondum relicio, cum probabile non sit, librarios id, quod difficilius est, tam diligenter ingessisse ; nam neque insolitus est Atticismus, siue πλεονάζειν putes, siue participium pro ἐστὶ positum accipias, (cuius exempla satis dedimus alibi) adde Herodian. III. 12, 2, εἰδὼς δὲ ἀδύνατον ἐν δύο διαχειρίζεσθαι βασιλείας. Sed vel magis abundat verbum εἶμι ibid. V, 8, 8, οὐδὲν οὖν εἶναι αὐτὴν ἐλάττω, quod Stephan. expungendum censet, vel mutand. in ἦν ὅ. At forsan eodem modo hic in Luciano abundat ἐν, atque infra Pseudol. cap. 6, ἡ ἀναίσχυντία οὕσα, quod ibi expositum vide, aliaque etiam de abundante verbo εἶναι addita. Confer mox cap. 20, ἐστὶ — ἀδελφὴ τις οὕσα. REITZ.

Pag. 46. l. 2. Πτολεμαίῳ) Δ. Νέος; v. not. Toll. & Herodian. I, qui Antigoni etiam meminit Bacchum imitantis. Adde de hoc cognomento Spanhem. 435, qui ex Euseb. Chron. confirmat, 61, 73, 194. Diserte apud Clem. Alex. IV Ptolemaeorum dicitur, pag. 22 A. ubi plures memorantur reges Deorum nomina usurpantes. At neque quartus, neque undecimus, sed decimus erat. Vid. Tabulam Chronol. Humphr. Prideaux. Idem enim est cum Aulere, cui successit Cleopatra, regum Aegypti ultima, primo tamen una cum fratre regnans. Nisi forte hic Διόνυσος Νέος ideo Νέος dicatur, quia iam ante eum alius, nempe quartus ille, Διόνυσος dictus fuerit, qua de re nunc inquirere non vacat. Certe uterque Bacchi nomine non indignus, si id nominis non ab Ethnicis, Bacchum ut numen colentibus, sed a nobis esset inditum, qui execramur. SOLAN.

ibid. Τῇ Διονύσῳ ἐπικληθέντι) Qui undecimus fuit Ptolemaeorum. TOLL.

ead. l. 3. Τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον) Cuius & Antoninus

Imp. meminit lib. VIII, cap. 22. Adeatur Ionfius in Histor. Philosophica. TOLL. Quis ille Platonicus Demetrius, de quo nihil Diogenes? Adi Tollium. SOLAN.

ead. l. 4. Γυναικεῖα) De eo more multa apud Euripidem in Bacchis p. 545 & seq. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐσθεν ἔπιτε) Quo nihil viro gravi turpius, nisi cum res poscit, aut iubet valetudo: antiquis autem tam rari & inusitatum, ut etiam Apostolos illud diei tempus ab ebrietatis potuerit suspicione vindicare. Res igitur erat extremae luxuriae, quam & feminae adamabant nequiores. Apuleius lib. IX: *Quanto me felicior Daphne vicina, quae mero & prandio matutino saucia cum suis adulteris voluptatur.* Idem eodem libro: *Matutino mero, & continuo stupro corpus emancipat.* TOLL.

ibid. Ταραντινίδιον) Pollux lib. VII, cap. 17: καὶ μὴν τὸ γε ταραντινίδιον διαφανές ἐστιν ἐνδυμα, ὀνομασμένον ἀπὸ τῆς Ταραντίων χρίσεως καὶ τρυφῆς. Est autem pellucida vestis, Tarentinidion, ita a Tarentinorum usu luxuque appellata. Hesychius: Ταραντινὸν, sive, ut alii legunt, ταραντινίδιον, ἱμάτιον γυναικεῖον λεπτὸν, κρόσσους ἔχον ἐκ τοῦ ἐνδὸς μέρους. Tarentinidium, vestimentum muliebri tenue, fimbrias, seu villos habens ab una parte. Utebantur eo plerumque meretrices. Lucian. in Dial. Meretr. VII: Οὐκ αἰσχρὴν μόνη τῶν ἐταίρων οὐκ ἑλλόβιον, οὐχ ὄρμον, οὐ ταραντινίδιον ἔχουσα. Apud Pollucem cap. 13, lib. VII, fragmentum est veteris poetæ, Παρθένος δ' εἶναι δοκεῖ, φορῶν κροσσῶτους, καὶ γυναικεῖαν στολήν. Virgo esse videtur, gerens fimbriatas vestes, & muliebrem stolam. Muliebri autem veste Bacchus amiciebatur. Vide Senecam. Et Tragoedi, omnesque Dionysiaci artifices, quorum nota symmata. Apud eundem Pollucem, Λυδῶν χιτῶν τις βασσάρα, διονυσιακὴς, πεδῆρης. Et apud Hesych. βασσάραι χιτῶνες, οὓς ἐφόρουσαν αἱ Θράκισαι βάκχαι. Hinc & Bacchus Βασσαρεὺς dictus. Commentator vetus Horat. lib. I, Od. XVIII, Bassareus dictus est Liber pater a genere vestis Baccharum: unde & Bacchae Bassarides dictae Pers. Bassaris & Lyncem. Bassaris enim genus vestis est, ad pedes usque demissa, dicta a Bassara, loco Lydiae, ubi fit. Ubi Bassara pro Bassaris legendum videtur. Verum Etymologici auctor & in etymologia, & in ipsa nominis denotatione variat. Quamquam etiam Bassaris apud Persii Scholiasten inveni, ad Sat. I, v. 101. Bassarides, inquit, Bacchae. Quibusdam videtur a genere vestis, qua Liber pater utitur, demissa ad talos, quam Thraces Bassarin. Quidam a vul-

pibus, quarum pellibus Bacchae succingebantur. Vulpes Thraces Bassares dicunt. TOLL.

ead. l. 7. 'Εκυμβάλισέ τε) Cymbala namque cum saltatione iungebantur in Deorum effeminato cultu: praesertim in festis Bacchi, Herculis, & Matris Deum Cybeles. Iustinus de Ptolemaeo Philopatore, lib. XXX, *adduntur instrumenta luxuriae, tympana & crepundia*; sive, ut alii malunt, *crepita-cula*. Ubi tamen τὸ *crepundia* ab interprete esse censuerim. Nam de eodem loquens Plutarch. tympani tantum meminit. Sed, ut dixi, & cymbala in eiusmodi festis solemnia fuere. Apuleius de Gallis Cybeles, lib. VIII Miles. *Qui per plateas & oppida cymbalis & crotalis personantes, Deamque Syriam circumferentes mendicare compellunt*. Lucretius lib. III: *Tympana tenta tonant palmis, & cymbala circum Concava, raucifonoque minantur cornua cantu. Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentis*. Erant autem ea vel ex aere, vel e buxo, quae mutuo collisu non ingratum sonum edebant. Aufonius in Epist. ad Paulinum XXV: *Cymbala dant fistu sonitum: dant pulpita saltu Ista pedum: tentis reboant cava tympana tergis*. Propert. lib. III, El. XV ad Bacchum: *Laevus odorato cervix manabit olivo, Et series nudos veste fluente pedes. Mollia Dircaeae pulsabunt tympana Thebae; Capripedes calamo Panes hian-te canent. Vertice turgigero iuxta Dea magna Cybelle Fundet ad Idaeos cymbala rauca choros*. Anthol. lib. IV, de Herc. & Baccho: *'Αμφοῖν δὲ στῆλαι συντέρμονες' εἴκελα δ' ὄπλα. Νεβρὸς, λειοντῆ, κύμβαλα δὲ, πλατῶν. Sudorumque pates metae, παρία arma: leonis Exuviae, kinnuleus, cymbala cum strepitu*. Eleganter ad rem Tertullian. de Pallio: *At quin alius & sericatus & crepidam aeratus incescit, & ut digne quidem Bacchantibus indumentis aliquid subinniret, cymbalo incescit. TOLL.*

ead. l. 8. 'Αντισοφιστής) Exprobrator. Lactant. lib. V, cap. 6: *Et quoniam mores ac vitia regis imitari genus obsequii iudicatur, abiecerunt omnes pietatem; ne exprobrare regi scelus viderentur, si aliter viverent*. Vid. Tacit. XVI, 22. Et Lactant. lib. V, cap. 9, p. 482. Isocr. p. 10. TOLL.

ead. l. 10. Περὶ δὲ 'Αλεξάνδρῳ) Malim ita vertere: *Ita & apud Alexandrum haec omnium maxime valebat calumnia, si quis neque colere ut Deum, neque adorare velle Hephæstionem deserebatur. TOLL.*

ead. l. 13. 'Εβουλήθη προσδεῖναι καὶ ταῦτο τῇ λοιπῇ μεγα-λουργίᾳ) Praecessit Melanchrion in vertendo, ad reliquam funeris magnificentiam additum voluit. Et sequitur promte Bene-

dictus, verba haec ipsa sic exprimens; quod miror ab aliis, qui hunc dialogum & versionem eius tam accurate exege-
runt, pro bono acceptum, cum nulla prorsus in Graecis fiat
mentio illius funeris. Quin etiam μεγαλοῦργια non patitur,
ut de impensa pecuniaria intelligatur, Graecis ad eam expri-
mendam alia voce utentibus. Immo nec consideratio magni-
ficentiae funeris potest hic locum habere. Maiora desideran-
tur, quae habebis, si recte veritas mecum ad reliquam rerum
suarum magnitudinem addi voluit, ut & Deum crearet eum, qui
erat mortuus. Inter alia ingentia acta sua referri voluit, ipsum
ex mortuo fecisse Deum. GRON.

ead. l. 14. Καὶ δὲν χειροτονῆσαι) Pluribus haec Arrianus,
Curtius, Plutarchus in vita Alex. M. TOLL.

Pag. 47. l. 1. Καὶ ὁ μέγιστος ὄρκος) De Caligula Suetonius
refert, eum inter cetera amoris erga Drusillam documenta
nunquam deinceps nisi per numen Drusillae deierasse. Idem in
morte Iulii Caesaris narrat, controversias quasdam a plebe
interposito per Caesarem iureiurando distractas; & Claudium Im-
per. iusiurandum sibi neque sanctius, neque crebrius instituisse,
quam per Augustum: quin & violata periurio numina ista gra-
vius vindicata, quam si quis per ipsum Iovis numen, aut
malorum gentium Deos peieraret. Sic ut vere dixerit Ter-
tullianus in Apologetico: Citius denique apud vos per omnes
Deos, quam per unum genium Caesaris, peieratur. TOLL.

ead. l. 6. Οὐεῖσπατα) Id enim inter divinitatis signa. Unde &
aegrotantes, & futura praenoscere cupientes, in Deum, Ae-
sculapii praecipue, & Serapidis, nec non Apollinis, sese
templa conferebant, per somnium illorum voluntatem, re-
sponsive expiscaturi. TOLL.

ead. l. 7. Ἐπισφαισῖος) Illustravit hanc vocem, locumque
Luciani, Ez. Spanhemius in V Dissertatione de re Numma-
ria: quod opus a me iuventuti nunquam non erit commen-
datissimum. TOLL.

ead. l. 8. Μαρτυρίαι) Et oracula ad auctoritatem novo Deo
conciliandam efficta. Aemulatus est in Antinoo Hadrianus,
quem non secus ipse, ac Hephæstionem Alexander, dilexe-
rat. Spartianus in eius vita: Et Graeci quidem volente Hadria-
na eum consecraverunt, oracula per eum dari afferentes, quae Ha-
drianus ipse composuisse iactatur. TOLL.

ead. l. 9. Παρὰδω) Servius in VII Aeneid. Revera Virbius
est numen coniunctum Dianae, ut matri Deum Attis, Minervae E-
richthonius, Veneri Adonis. Id est παρὰδω. Παρὰδω etiam

συνθρόνοι dicti, teste Hesychio, quamquam viri docti τοὺς παρόδρους τοῖς συνθρόνοις inferiores existimant, & ordine, & dignatione. Quin & Gallus sese apud Nostrum in dialogo sui nominis πάρεδρον Ἑρμοῦ iactat. TOLL. Aelianus de Demade, V, 12: ἐλπίσατο θεὸν τὸν Ἀλέξανδρον τρισκαίδεκατον, id est, πάρεδρον τῶν δώδεκα θεῶν. Συνθρόνους etiam vocabant. *Salmasius*. Unicuique Deorum suos tribuebant παρόδρους. Matri Leum Idaeos Dactylos, Aesculapio Ὑγίειαν, Ἴασα & Τελεσφόν. Et sic alii alios assessores. SOLAN. Πάρεδρον hic esse praesentem auxilio, & tanquam assidentem mortalibus aegris Deum vel Heroem, recte monuit vir doctus Ger. d'Arnaud de Diis παρόδροις cap. 27, cuius observatis addiendum, quod *Salmas.* docuit Exerc. Plin. p. 248, b, B. ex Iustino M. & Eusebio, iungi etiam solere παρόδρους & ἐντροπομῶν δαίμονας. Ἐπιφάνειαν etiam de somniis dici, ibidem monet vir summus. Verum de hac quidem omnia iam laudatus Tollo Spanh. diff. VII, divini operis p. 425 seq. GZSN.

ibid. Ἀλεξιάκη) Quod Herculi, quem aemulabatur Alexander, cognomen datum in Deorum numerum cooptato. Fuit item Apollinis cognomen, de quo videndus Pausanias in Atticis, pag. 6. TOLL.

ead. l. 10. Ἐπίστευε) Iuvenal. Sat. IV: — Quid aperitius? Et tamen illi Surgebant cristae. Nihil est, quod credere de se Non possit, cum laudatur Dis aequa potestas. TOLL.

ead. l. 14. Τὸν κοινὸν πάντων θεῶν) Erant enim & peculiares vel populis, vel familiis, seu gentibus Dij. Auson. in Caesaribus: Acneadum generis qui sextus & ultimus heres, Poluit, & clausit Iulia sacra Nero. Inprimis heroës in Deum numerum relati; ut populo Romano Quirinus. Ceterum, qui plura Deorum nomina desiderat, uni tantum cura vel cognita populo, legat cap. XXIV Apologetici Terrulliani, & lib. IV Augustini de Civitate Dei, cap. 8, & passim; Sermon. VIII Theodori ad infideles Graecos &c. TOLL.

in Schol. col. 1. l. 5. Λέγεται Λέοντα) Magistri fuit summa dignitas in aula Constantinopolitana, de qua vide Meursium in Lexico Graeco barbaro. Quis autem hic Leo intelligatur, Thrax, Isauricus, vel Copronymi filius, quaerent, quibus per orium licebit. Interea hinc liquet, Scholiastam nostrum saltem ante 1229 annos non vixisse, quandoquidem tum regnare coepit Leo Thrax. CLER.

Pag. 48. l. 3. Ταξιαρχῶν) Verte: Ordinum ductor, quique magno apud Alexandrum in honore erat. TOLL.

ead. l. 4. Συγκατέλκθη λέοντι) Alludit ad historiam Lysimachi, quem Alexander leoni obiecerat. TOLL.

ead. l. 6. Ἐπομασάμενος) Eodem ferme dolo, quo Iul. Proculus usus, interfecto, seu discerpto a Patribus Romulo, quo desiderium plebis leniret. Adi Liv. l. I, & Florum c. 1. TOLL.

ead. l. 8. Ὅτι δὴ) Legebam initio, ὅτι ἰδὴ. Verum τὸ ὅτι eleganter saepe παρέλκει. TOLL.

ead. l. 13. Καθάπερ γὰρ ἐν πολιορκίᾳ) Eadem in Halieuticis similitudine usus est Oppianus lib. V:

Ὅς δ' ὅτε δυσμενέων βριαρὸς λόχος ἀντιβίοισι
 Λάβριος ἐμπελάσῃ μεσάτην ἐπὶ νύκτα δεκύσας,
 Εὐδοντας δὲ κίχῃσι φυλακτῆρας πρὸ πυλάων
 Ἄρσος εὐμενέοτος, ἐνιπλήξας δ' ἐδάμασσεν
 Ἐνθεν ἔπειτ' ἄκρην τε πόλιν, καὶ τύρσιν ἐπ' αὐτῇ
 Θαρσαλέοι σπεύδουσι, πυρὸς βέλος, ἄσπετος ἄτην,
 Δαλὸν εὐδμήτων μεγάρων αἰστῆρα φέροντες
 Ὅς τότε &c.

*Ac veluti insidiæ media sub nocte propinquant
 Hostibus oculo, & curis somnisque solutas
 Excubias arcis noctæ sub Marte quieto,
 Caedunt; & stertunt custodum corpora passim:
 Hinc propere vadunt summa ad vestigia muri,
 Audacesque locant flammæ in arce micantes,
 Urbis casuræ signum, torremque ferentes,
 Qui sit robustus iam prensæ malleus arcis:
 Sic tunc &c.*

Ut & Apuleius ex parte lib. V Metam. Tunc nocte iam portis patentibus nudatum sororis animum facinorosæ mulieres, ommissis testæ machinæ latibulis, districtis gladiis fraudium simplicis puellæ paventes cogitationes invadunt. TOLL.

ead. l. 15. Ἄλλ' ἐν ᾗ) Non satis placere mihi fateor hoc ἐν ᾗ. Possis quidem intelligere χώρα· sed usum formulæ huius desidero: ac malim legi ἄλλ' ἐνθα, vel, quod magis probo, ᾗ ἂν vel εἴ πῃ, quod forte omnium proxime ad scripturam receptam accedit, ἀφύλακτον τι μέρος κ. τ. λ. & sic interpretatus sum. GESN.

Pag. 49. l. 3. Ὅτι ἂν ἀσθενὲς) Themistius Orat. III: Καὶ ὅπου ἂν αἰσθῆται αὐτὴν εὐπραγούσαν, ἥρμα εἰσοικισαμένη κατὰ σμικρὸν ὑπορύττει καὶ ἐλέγχει τὸν ἀφρακτὸν τε καὶ ἀσθενῆ. Quæ ubi ad votum succedere sibi conatus suos senserit, perblande irrepens paulatim eum subruit, & scrutatur, qua parte minime munitus, ac minime valens est. TOLL.

ead. l. 4. Καὶ προσάγουσι τὰς μηχανὰς) *Eique suas machinas admovent.* TOLL.

ead. l. 11. Προσλιπάρισις) *Non est obsecratio, uti reddidit interpres: sed est assiduitas in calumniando; aut, si ira mavis, in assentando simul & calumniando, qua quasi obrunditur ille, quem in amicum veterem volunt concitare.* TOLL.

ead. l. 13. Συγγενὴς) Πρόδρομον ὑποκρίσεως vocat Themistius, emissariam simulationis. TOLL.

ead. l. 16. Διατριβὰς) *Et hic secutus sum ed. I. quod enim in aliis erat διαβολὰς, ferri nequaquam potest, cum statim sequatur καὶ ταῦτα θεμελίους ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς.* SOLAN.

Pag. 50. l. 5. Τὸ φιλόκαινον) *Plin. lib. XII Nat. Hist. cap. 1: Est natura hominum novitatis avida. Plin. Iunior lib. VIII, Epist. XVIII: aures hominum novitate laetantur. Hinc Homerus: Τὴν γὰρ αἰοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι, ἢ ἥτερ' ἀκούοντεςσι νεωτάτη ἀμφιπέλνται.* TOLL.

ead. l. 6. Τὸ ἀψιχορον) *Propert. lib. II, Eleg. 33: Elevat assiduos copia longa viros. Monetque Isocrates ad evitandam illam satietatem, τὰς ἐντούχαις μὴ πυκνὰς ποιεῖν τοῖς αὐτοῖς, ne saepius eosdem alloquamur, in Orat. ad Demonicum. Eximium hac de re praeceptum est apud Ciceronem de amicitia cap. 19. Non enim, inquit, amicitiarum esse debent, sicut aliarum rerum, satietates. Veterrima quaeque, ut ea vina, quae vetustatem ferunt, esse debent suavissima: vetustumque illud est, quod dicitur, multos modios salis simul edendos esse, ut amicitiae manus expletum sit, novitates autem, si spem afferunt, ut tanquam in herbis non fallacibus fructus appareat, non sunt illae quidem repudiandae: vetustas tamen suo loco conservanda est.* TOLL.

ead. l. 8. Λαβρὸν δὲ καὶ πρὸς τὰς λεγομένας) *Locus depravatus.* GUYET. *Λαβρὸν δὲ καὶ πρὸς τὸ οὐς λεγόμενα καὶ μεστὰ ὑπονοίας ἀκ.)* Ita locum hunc fere conclamatum refinxisti, ni vehementer divinatio me fallit, avibus. Vide, quid in omnibus nostris libris antea fuerit: οὐ γ. ὁ. ὁ. ἡδόμεθα πάντες λαβρὸν δὲ, καὶ πρὸς τὰς λεγομένας καὶ μεστὰς ὑπονοίας ἀκούοντες. Nullo prorsus sensu. Quid ad id viri docti? quid TOLLius? Conatus est quidem emendare, eo usque laudem meritus est; sed friget eius emendatio. Nostra scribentis mentem ipsam iam liquido praestat. Nec ullus iam scrupulus, pauculis tantum literis mutatis, superest. Quod iam Lucianus dicit, nemo est, qui non a se dictum, aut scriptum hoc in loco credat aut velit, quod certae emendationis signum est. Haec autem cum scriberet Lucianus, ob oculos

hunc Demosthenis l. habuisse videtur, π. στεφ. circa initium p. ed. Wolf. 473: φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει τῶν μὲν λοιδοριῶν καὶ τῶν κατηγοριῶν ἀκούειν ἡδέως, τοῖς ἐπαινοῦσι δ' αὐτοὺς ἀχθεσθαι. Tacit. Hist. I, 1: Obtestatio & lenor pronis auribus accipiuntur. SOLAN. Καὶ πρὸς τὰς λεγόμενας) Hunc locum esse corruptum, ipsa insignis varietas indicat. Ald. 2. sic, ἡδόμεθα πάντες, λαβρὰ καὶ πρὸς τὰς λαβρὰ λεγόμενας καὶ μεστὰς ὑπονοίας ἀκούας. Hanc lectionem exhibet etiam Io. Caselius, qui separatim hunc libellum dedit Helmstadii 1594, 4. Vertit autem anno proximo sic: *Nescio enim, qui fiat, ut omnes clandestinis sermonibus capiamur, & avidè arripiamus, quaecumque suspicionum plena ab aliis insusurrantur.* Melanchthon transtulerat: *Nescio enim, qui fit, ut omnes amore sui immodico admiratio furtim rapiat, & suspicionibus illeget.* Benedictus: *Nescio quo pacto gaudemus omnes clanculum, cum plenas suspicionem delationes accipimus.* Scilicet certi quid negat contextum Graecae orationis. Varietas illa orta, nisi fallor, ex quo τὸ οὗς vel τ' οὗς adeo obscure scriptum, transit in τὰς. Nempe dedisse puto, vel ita, vel non multo aliter, Lucianum, Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως ἡδόμεθα πάντες λαβρὰ καὶ πρὸς τ' οὗς λεγόμενα, καὶ μεστὰ ὑπονοίας ἀκούοντες. GESN. Vix mihi tempero, quin Solani emendationem in contextum recipiam; ac miror, cur ad confirmandam suam sententiam non addiderit, idem occurrere supra cap. 2, καὶ παρ' ὅλον τὸ δεῖπνον πρὸς τὸ οὗς αὐτῷ κοινολογούμενον. Cumque Gesnero eadem emendatio in mentem venerit, iste consensus magnum veritatis indicium. Proinde igitur habeat lector, ac si πρὸς τὸ οὗς λεγόμενα καὶ μεστὰ edi curassem, quamquam corruptam lectionem propter nonnullos retinui, quia in tribus verbis aliquid mutandum erat; quod me tamen non moraretur: nam cum τὸ οὗς vel τοὺς semel transisset in τὰς, quid mirum, sequentes librarios etiam genus adiectivorum ad id accommodando corrupisse? REITZ.

ibid. Μεστὰς ὑπ.) Gnome Gr. Ὑπόνοια δεινὸν ἐστὶν ἀνθρώποις κακόν. Suspicio grave est hominibus malum. Vide, quae ad cap. 3. P. Syrus: *Ad tristem partem strenua est suspicio.* TOLL. ead. l. 9. Ὑπονοίας) Recte igitur Seneca in irae devitatione monet, *tollendam ex animo suspicionem & coniecturam, fallacissima irritamenta*; lib. de Ira, cap. 24. Idem lib. III, cap. 30: *Taurum color rubicundus excitat: ad umbram aspis exsurgit: urfos leonesque mappa proritat. Omnia, quae natura fera ac rabida sunt, consternantur ad vana. Idem inquietis & stolidis ingeniis*

evenit; rerum suspitione feriuntur. Aufonius in Epist. ad Paulinum: *Nec quae compositis male suada & credula causis Concinnat verisimilis suspicio culpas.* Ita enim illic legendum: non male suadae credula causis, uti partim Graev. vidit, partim nos emendandum iudicamus. *Compositae causae sunt fictae calumniae.* Sic Phaedr. f. 1: *Qui fictis causis innocentes opprimunt.* Hic autem lubens legam: ἡδ. πάντες πρὸς τὰς λαθροδὶ λέγομένας, καὶ μ. ὑπ. διαβολάς. TOLL.

Pag. 51. l. 1. Τὴν ἐπιβουλὴν ἀγνοοῦντος) Egregie Cicero Verrina II, cap. 15: *Eum, qui palam est adversarius, facile cavendo vitare possis: hoc vero occultum, intestinum, ac domesticum malum non modo non existit, verum etiam opprimat, antequam perspicere atque explorare potueris.* Facete Hispani, *Del agua mansa me guarde Dios, que de la brava me guardaré.* Id est, *A flumine leni ac placido me Deus tutum praestet: A torrente facile me ipse tutabor.* TOLL.

ead. l. 8. Ἐξέρρηξε τὴν ὀργὴν) Seneca de Ira lib. II, cap. 29: *Quid est iniquius, quam secreto credere, palam irasci?* TOLL.

ead. l. 9. Προσιέμενος) In omnibus libris nostris hic legebatur antea προαισθόμενος, quo quid absurdius dici potest? Immo vero προσιέμενος, ut cap. 15 & 25. SOLAN. Προαισθόμενος) Si praesentit, praecipit. Cur adiicitur τέλος; Suspicio, scripserit Lucianum προσιέμενος, admittens, vel si quod verbum eiusdem potestatis propius ad literas verbi προαισθόμενος accedit. GESN. Et hic Solani emendationem recipiendam duco; verum quia & aliud verbum effingi potest, quod satisfaciatur, vitiosam lectionem exhibeo, donec Codd. subsidio veniant. REITZ.

ead. l. 11. Τοῖς χείλεσιν ἄκροισ) Hoc est, non ex animo. Sic summis labiis hospitem invitare, dixit Hieronymus. Noster autem, ἀπ' ἄκρου χείλους φιλοσοφεῖν, in Apologia; & in Dialog. Meretr. ἐπ' ἄκρου τοῦ χείλους τοὺς ὅρκους ἔχειν. Plura Erasmi in Adagiis. TOLL.

ead. l. 13. Ὡς ὁ ποιητής φησι) Homer. Ὀδυσσ. ε. Ἐσθλά ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδομεῖον. Bona praedicantes, mala autem in pectoribus occultabant loquentes. Et Ὀδυσσ. 3, in adult. Martis & Ven. de Vulcano: κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεῖον. Est & ap. Hesiod. δόλον φρεσὶ βυσσοδομεῖον, dolum mente occultans. Hesych. βυσσοδομεῖ, ἐνθυμεῖται, μηχανᾶται, ἀποκεκρυμμένως βουλευεται, καὶ ἐκ βάθους. Noster in Philopatri de cap. 1: μύχιον δὲ βυσσοδομεῖς, ἄνω καὶ κάτω περιπολῶν, κερδαλέφρονι οἰκίᾳ. TOLL.

ibid. Βυσσοδομεύει τὴν ὀργὴν) Namque, ut in Medea Seneca, Ita, quae tegitur, nocet: Professā perdunt odia vindictae locum. TOLL. Βυσσοδομεύει) Utitur hoc verbo Hesiodus, α. 3, δόλον φρεσὶ —ων. Utitur etiam Homer. Od. Δ, 676, & alibi. Sed apud neutrum tota occurrit phrasis. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀδικώτερον) Caecilius apud A. Gellium lib. XV, cap. 9: Nam ii sunt inimici pessimi, fronte hilari, Corde tristi: quos neque ut apprehendas, neque ut mittas, scias. TOLL.

ibid. Ἐνδακόντα τὸ χεῖλος) More indignantium. Vide Erasmus. in Adag. Mordere labium. TOLL.

ead. l. 16. Ἐτερά μὲν κεύθοντα) Achillis verba sunt apud Homerum Iliad. I: Ἐχθρὸς γὰρ μοι καῖνος ὁμῶς αἶδαι πύλῃσιν, Ὅσῳ ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βαλῇ. Ille mihi invisus, non secus ac inferni portae, Qui aliud in animo versat, aliud autem loquitur. Hinc Phocylides: Μὴδ' ἕτερον κεύθης κραδίη νόον, ἀλλ' ἀγορεύων, Neque aliam occultes in corde sententiam, alia proloquens. Et tamen, ut P. Syrus ait, Homo semper in os fert aliud, aliud cogitat. TOLL. Iliad. I, 312. SOLAN.

Pag. 52. l. 1. Καὶ ὑποκρινόμενον) Non cepit haec interpret. Repone igitur: & hilari mimicoque vultu tristitia & tragica consilia versat. Lege autem cum Graevio, ὑποκρινόμενον. Mox lego, κακῶν γάμουσαν. Val. Flaccus: Fingit placidis fera pectora dictis. TOLL. Salmurienfis interpolator: plenam affectibus tragoediam in se commovet. Quanto rectius & elegantius Philippus Melanchthon: agitque laeta & comica facie tragoediam meram, & nihil non triste patientem. Sed tamen περιπαθὴς non est triste patiens, sed potius cum de homine loquuntur, est graviter commotus, & affectus. Περιπαθὴς ὢν τοῖς ὁμοῖς apud Athenaeum lib. I Dipnosoph. est qui obsoniis valde movetur & delectatur, obsoniorum valde avidus. Περιπαθὴς τραγωδία est Tragoedia acerba in eum, de quo agitur. Ὑποκρίνισθαι τραγωδίαν, Graecis est insolens loquendi genus. Sed scribendum sine dubio & mora, ut olim conieceram, & nunc in Ms. meam coniecturam veram esse deprehendi, ὑποκρινόμενον τραγωδίαν, tragoediam agendam. Ὑποκρίνεσθαι est proprium histrionum fabulam agentium in scena, unde ὑποκριτὴς est histrio. In Pseudologista cap. 19: κακῆϊνα μέμνηται ὡς τὸ εἰκὸς, ἀπὸς τὸ δάκτυλον ἐνεκνείου, τοῖς ὀρχησταῖς ὑποκρινόμενος, καὶ συνταγματάρχης ἀξίων εἶναι. Salmurienfis: Ea etiam meminerunt, ut est consentaneum, quae in theatro iuvenis agebas, cum saltatoribus respondebas, atque una chori dux esse cupiebas. Ultima verba non recte vertuntur. Ὑποκρίνεσθαι non est

respondere, sed est hoc loco secundas agere seu facere. Sic interpretandum, cum histrionibus secundas faceres, & gregis dux esse cuperes. Plautus Afin. II, 1: *Iam nunc secundas mihi facis.* Proprie autem grex de histrionibus. Petron. *Grex agit in scena mimum, pater ille vocatur, Filius hic, nomen divitis ille tenet.* GREX ROMANUS in antiqua inscriptione de pantomimis. Ὀρχηστᾶι autem dicebantur pantomimi, ut cantores histriones. Nondum tamen locus est ab omni mendo purgatus. Quid enim γέμουσα plena Tragoedia? Cuius rei erat plena? Excidit vocula. Credo Lucianum scripsisse γέμουσαν μίσους, plenam odii. Et sic totum locum vertendum, agentem sub persona laeta & comica Tragoediam valde asperam & plenam odii. Aspera Tragoedia; ut apud Sueton. in Augusto, *asperimae literae: sed sub persona, ut apud Mimum Syrum, Heredis fletus sub persona risus est.* Clarissimus vir Iacob. Tollius coniecit, legendum esse κακῶν γέμουσαν quod non improbo. GRAEV. Ὑποκρινόμενον) Mf. Gr. & V. 2. In reliquis prave ὑποκρινούμενον. SOLAN. Ὑποκρινούμενον — προσώπῳ) Favet Graevio etiam Caseliana lectio ὑποκρινούμενον. Ac de sententia nullum est dubium. Illud non ausim negare, ὑποκρινέσθαι forte ipsum quoque aptum huic rei verbum, cui tanquam rariori substituerit aliquis alterum solemne. κινεῖσθαι certe ad saltantes referri, nemo, puto, dubitat. Sic Aristophan. Neph. 296, Μέγα γὰρ τι θεῶν κινεῖται αἰνῆος αἰοδαῖς, loqui videtur de modulato ingressu & saltatione, id est choro, nubium. Iam ὑποκρινέσθαι ἱλαρῶ προσώπῳ τραγῳδίας videtur idem significare, quod κινεῖσθαι ὑπὸ προσώπῳ τραγῳδίας, motus tragicos edere sub persona ridente. Τραγῳδίας γέμουσαν simpliciter verti plenam, quod probabilis videtur Gronoviana interpretatio, licet quibus argumentis atque exemplis usus est vir doctissimus, de illis non idem per omnia existimem. GESN. Ὑποκρινόμενον recepi, quia verissime respondet κομικῶ προσώπῳ nam Comoedorum propria hypocrisis, cuius mentio etiam hoc Dial. frequens. Gefner. vulgatum ὑποκρινούμενον verterat, agere. Ego simulare reposui. REITZ. Etiam ut nunc constituta est lectio, verbum agere in versione relinquendum puto, ut proprium in hac re, & τῷ ὑποκρινέσθαι plane respondens. GESN. in Add. ibid. ἱλαρῶ καὶ κομικῶ) Claudianus in 1 Conf. Stiliconis lib. II, v. 34: *Invisos odisse palam; non virus in alto Condere; non laetam speciem praetendere fraudi: Sed certum mentique parum componere vultum.* TOLL.

ead. l. 2. Περιπαθῆ τινα καὶ γέμουσαν τραγῳδίαν) Cum simpliciter & pari vorum ordine reddidisset Melanchthon, agit-que laeta & comica facie tragoediam meram & nihil non triste patientem; Benedictus illud nudum γέμουσαν gravatus, plenam affectibus tragoediam dedit, abolito modo, quo per copulativam se extendit Lucianus. Id exemplum video placere aliis, qui putant supplendam orationem, ut legatur κακῶν γέμουσαν. Quod omnino nequeo probare, etsi videatur prima fronte blandiri. Nam cum dicit Lucianus καὶ γέμουσαν τραγῳδίαν, simul tacite intelligit plenam eorum casuum, qui solent esse proprii tragoediarum. Quod ipsum solent saepe omittere. Sic paulo ante dixit μεστὰς ὑπονοίας, non addito, quibus rebus essent repletae. Sic in Symposio, οἱ σοφοὶ δὲ ἡσέλγαινον, καὶ ἐλοιδοροῦντο καὶ ὑπερενεπίμψαντο καὶ ἐκκράγισαν. Utrique nec hic speciatim quidquam addit. Quin etiam Polybius libro I de proelio ad Aegates dicit, nunc πρὸς Ἀννωνα ποιήσεται τὸν ἀγῶνα καὶ πρὸς αὐτὰς τὰς ναυτικὰς δυνάμεις καὶ προσέτι γέμοντα τὰ σκάφη, nunc αἱ μὲν γὰρ νῆες γέμουσαι δυσχρήστως διάκειντο πρὸς κίνδυνον. Idem fit apud Graecos in aliis verbis. GRON.

ibid. Πένθους) Sic *Ven.* utraque; in reliquis omnibus omis- sum, tam Mss. quam impressis. Sed genuina omnino scriptura, ut Συγγρ. c. 31. Epicurus apud Diog. Laërt. p. 301 B. ὁ δίκαιος ἀταρακτότατος ὁ δὲ ἀδίκος πλείστις ταραχῆς γέμων. Bentleius reposuit, & pro γέμουσαν, στένουσαν, aut tale quid, reponit. SOLAN.

ibid. Γέμουσαν) Lege στένουσαν. GUYET.

ead. l. 3. Μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχουσιν) Verre: Hoc autem cum illis maxime evenit, cum hic, qui calumniam struit, illi, qui calumnia appetitur, antehac amicus esse visus, eodem modo facit. TOLL.

ibid. Ἐπειδὴν πάλαι φίλος) Palladas lib. I Anthol. c. 42:

Οὐχ οὕτω βλάπτει μισεῖν ὁ λεγὼν ἀναφανδόν,

Ὡς περ ὁ τὴν καθαρὰν ψευδόμενος φιλεῖν.

Τὸν μὲν γὰρ μισοῦντα προσιδότες ἐκτρεφόμεθα.

Τὸν δὲ λέγοντα φιλεῖν οὐ προφυσσόμεθα.

Ἐχθρὸν ἐγὼ καίνομαι κρινὼ βαρύν, ὅς ποτε λαβρῇ

Τὴν ἀπὸ τῆς φίλης πίστιν ἔχων ἀδικεῖ.

Non ita nocet, qui odium suum prae se fert,

Atque ille, qui sinceram simulat amicitiam.

Nam inimicum praescientes evitamus.

At ab eo, qui se amicum proficitur, nobis non cavemus.

Illum ego gravem iudico inimicum, qui clanculum

Per amicitiae fidem iniuriam facit. TOLL.

ead. l. 5. Ποιῦται ὁμοίως) Interpretatus sum, quasi legeretur ὁμοίως, quod placuit etiam Cafelio. GESN.

ibid. Τότε γὰρ οὐτε φωνὴν) Seneca de Ira l. I, c. 7: *Commota enim semel & concussa mens ei servit, a quo impellitur. TOLL.*

ead. l. 10. Αὐτὸς τις ἐνόχος) Sic apud Senecam in Hippolyto v. 720: *Regeramus ipsi crimen, atque ultro impiam Venerem arguamus. scelere vincendum est scelus. Tuiissimum est inferre, cum timeas, gradum. Ita & Antoninus Caracalla, cum Getam fratrem obtruncasset, per totam regiam currens, clamabat μέγαν κίνδυνον ἐκπεφυγέναι, μὲλεις τε σωθῆναι, magnum se effugisse periculum, vixque evasisse incolumem, parricidio immanem superaddens calumniam, ut est apud Herodian. lib. IV, cap. 4. Sic Iugurtha, cum Hiempsalem interfici curasset, & Atherbalem bello invasisset, scelere velabat scelus, mentitus, Hiempsalem ob sacvitiam suam ab Numidis interfectum: Atherbalem ultro bellum inferentem, postquam superatus sit, queri, quod iniuriam facere nequisset; teste Sallustio cap. 15 belli Iugurth. TOLL.*

in Schol. col. 1. l. 6. Οὐ κακῶς) Novum Scholium est; sed ad eadem verba relatum. SOLAN. Καλῶς legend. probe monet Werstenius. REITZ.

Pag. 53. l. 1. Τὴν πρὸς τοὺς ἀλούοντας εὐνοίαν) Themistius Oratione III: *φύονται δὲ τινες καὶ ἐν ἀνθρώποις ἀλώπικες, μᾶλλον δὲ ἀνθρώπια σμικρὰ τε καὶ ἀνελεύθερα, τὰς ἀλώπικας ὁπίσθην ἐφεκλύμενα: οἱ δὲ αὐτῶν οὐκ ἀλώπικας, ἀλλὰ δράκοντας ἰοῦ χαλκοῦ καὶ ἀτόπου μεστοὺς ὑπέροντας, καὶ κρυπτομένους εὐνοίας καὶ φιλανθρωπίας παραπετάσμασιν; οὐδ' ἀπελαύνειν χρεὼν καὶ ἀποσοβαῖν πορρωτάτω. Existunt autem etiam inter homines vulpeculae quaedam, sive homunciones potius exigui & illiberales, pone vulpes secum attrahentes: alii vero non vulpes, sed serpentes difficilis & horribilis veneni plenos, arrepentes, & benevolentiae & humanitatis involucris obiectos, qui longissime abigendi & expellendi sunt. Ita apud Synesium Typhonis uxor ad uxorem praefecti peregrinae militiae ventitans, & per calumniam Osiridi necem struens, eorum sese fingit misereri, quibus cum liberis & uxoribus certa immineret ab Osiride perniciēs: καὶ ἅμα ἐδάκρυσεν ἂν ὑπογενηιάζουσα τὰ παιδάρια, εὐνοίαν οἰκτῶ προσποιουμένη, simulque eius complexa tenellos liberos lacrimari coepit, benevolentiam hac commiseratione assimulans. TOLL.*

ead. l. 2. Ἐπὶ τῷ ἐκείνων συμφέροντι) Cicero lib. I de Offic. cap. 13: *Totius autem iniustitiae nulla capitalior est, quam eorum, qui tunc, cum maxime fallunt, id agunt, ut viri boni esse videantur.* Origines lib. VI contra Celsum: Τότε μάλιστα τὸ φαῦλον ἐν τῇ χύσει τῆς κακίας, καὶ τῇ ἀκρότητι αὐτῆς εἶναι χαρακτηρίζεται, ὅτε ὑποκρίνεται τὸ κρεῖττον. Tum maxime nequitia ad cumulum & culmen improbitatis pervenisse notatur, cum speciem sibi virtutis induit. P. Syrus: *Malus bonum ubi se simulat, tunc est pessimus.* TOLL.

ead. l. 6. Οὐδ' ἐστὶ) In omnibus antea οὐδ' ἐστὶ, corrupte. Statim etiam ex Mf. Ox. ordinem vulgatum impressorum mutavimus, in quibus prave legebatur τοιμῶσι προσβλέπειν. SOLAN.

ead. l. 11. Τεθναίνε) Homer. Il. Z, 164. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐθελε) Corrige ἔθελεν. GUYET. Necessario, id eoque vel fine auctoritate alia parui. REITZ. Ἐθελεν apud Homerum legitur, melius, quam ut in libris nostris est, ἔθελε. SOLAN.

ead. l. 14. Αὐτὴ προτέρα ἐπιχερ.) Nota Hippodamiae & Myrtili fabula; notissima Faustae & Crispi Caesaris; minus celebris illa Damaspides & Heberi apud Plutarchum de flumin. Est & aliud novercae privignum in amore immorigerum ad patrem deferentis exemplum apud Heliodorum in Aethiopicis, ut & apud Apuleium lib. X Milesiacor. Plura exempla Muretus concessit cap. 12, lib. I Var. Lect. TOLL.

ead. l. 16. Ἐπιτίμιον) Conf. Μισθ. cap. 4. Ὅρχ. cap. 4. Et Τοξ. cap. 10 f. SOLAN.

ead. l. 17. Μάχλου) Thomas Magister μάχλης in suo Codice videtur legisse. Sic iterum usurpat Noster Ὅν. cap. 4. SOLAN. Pro vulgato facit, quod & supra, Asin. cap. 4, habuimus μάγος γὰρ ἐστὶ δεινὸν καὶ μάχλος quare & hic nihil mutaverim. REITZ.

Pag. 54. l. 3. Οὐδὲν ἀνέσιον εἰργασμέων) Unde ipsa Phaedra apud Senecam:

— Falsa memoravi; & nefas,
Quod ipsa aemens pectore infano hauseram,
Mentita finxi. Vana punisti, pater:
Iuvenisque castus crimine incestae iacet,
Pudicus, infons. TOLL.

ead. l. 8. Ἄλλ' ἄμας κακῆϊνος) Unde hoc Lucianus accepit, nescio. Plutarchus certe, in Aristidis vita, negat ab eo Themistoclem vel dicto, vel facto laesum. TOLL.

ead. l. 9. Ἦς φασιν ἐκείνος πολιτικῆς φιλοτιμίας) Ἦς φασιν ἐκείνος εἶχε πολιτικῆς φιλοτιμίας. MARCIL. Vertendum fuerat: eiusdem, cuius ille, ut ferunt, popularis gloriae cupidus: vel eadem, qua ille, ut aiunt, ambitione populari flagrans. TOLL. Post inventum φησιν, quod iam ad ἐκείνος referendum, commate, quod ante & post φασιν in plerisque erat, sublato, nihil opus est Marciliana τοῦ εἶχε inversione. Aldina & H. uno tenore Ἦς φασιν ἐκείνος π. φ. ὅ. quo facilius medicinam admittunt. REITZ.

ibid. Ἦς φασιν ἐκείνος &c.) An sic leg. videtur: Ὡς φασιν, ὑπὸ πολ. φιλ. κεκνισμένος. Vel sic: πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑπὸ κεκνισμένος. Sic Electr. 1, ἡλέκτρου πέρι. GUYET. (Sed deinde vidit, vulgatam sanam esse, addens: πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος. Sic infra: τὴν δὲ νῦν ὑπέρμα διολισθαίνουσιν τῶν καμάτων. Plura adderem, si spatium daretur. REITZ.) φησιν ἐκείνος) Legebatur antea φασιν, ἐκείνος in impr. & Mh. Ox. sed verba haec, cum Luciani non sint, sed scriptoris Anonymi, ita rescribendum fuit. De horum autem inimicitia Polyæn. Strat. I, p. 45. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους) Ad alios comparatus. TOLL.

ead. l. 12. Χολᾶν εἶχε) An χολὴν εἶχε; GUYET.

ead. l. 13. Εἶχε ἀληθὺς ἔστιν ὁ περὶ τοῦ Παλαμήδους λόγος) In dubium etiam vocat Strabo VIII, pag. 368 D. quia de eo silet Homerus: cui obiectioni quid respondeatur, apud Philostratum, docebit te Casaubonus in nora; nempe factum id ab Homero, ut honori Ulyssis, cuius fraude perierat Palamedes, consuleretur. SOLAN.

ead. l. 14. Ὁ σμητότατος) Qui tamen ἔσχε ψεύδεα πολλὰ λόγων ἐτύμοισιν ὅμοια, noverat mendacia multa dicere veris similia, ut ait poeta. Fecit autem has insidias Palamedi, adiuvante Diomede. Dictys Cretensis lib. II: Per idem tempus Diomedes & Ulysses consilium de interficiendo Palamedi ineunt, more ingenii humani, quod imbecillam adversum dolores animi, & invidiae plenum, antequam se a meliore haud facile patitur. Apuleius lib. X Miles. Vel cum falsis insimulationibus eruditione doctrinaque praepollens Palamedes proditiōnis damnatur. TOLL. Ulysses. Historiam hanc tangit etiam Polyæn. in Prooem. L. I. SOLAN.

Pag. 55. l. 1. Ὁμαῖον) Quomodo consanguinei Palamedes & Ulysses, alii doceant: ego ignoro. SOLAN.

ibid. Ἐπὶ τὴν αὐτὴν κίνδυνον) In eandem expeditionem profecto; vel, eiusdem expeditionis ac periculorum socio. TOLL.

ead. l. 2. Ἐμφυτος — ἡ ἁμαρτία) Ita ex Polyb. τὴν ἔμφυτον

ἀδικίαν, ut ex Alciphro. τὴν ἑμυτον ἀμαρτίαν, affert I. Elfn. ad Ep. Divi Iacobi I, 21, ubi πὺν ἑμυτον λόγον pluribus illustrat, non omisso etiam hoc Luciani testimonio. REITZ.

cad. l. 4. Ἀδίκως) Neglexit vertere interpres: immerito, iniuria. TOLL.

cad. l. 5. Ὡς ἀσεβῶν) Quod per hircum, canem, gallum, quercum iuraret. Sed nota satis haec sunt, nec indigent explanatore. At, sicubi poenitentia locum habuit, sicubi sera licet in irae locum successit, in huius sanctissimi viri damnatione se totam ostendit. Non enim haec tantum rescissa est, sed & illius damnati sunt ab Atheniensibus accusatores, ipsiusque imago aurea in templo collocata. Vide, quae Plutarchus in libello de odio & invidia, nec non Tertullianus in Apologetico. TOLL.

ibid. Ἐπίβουλον) Hoc vult, accusatum esse corruptae ab eo invenientis. SOLAN.

cad. l. 9. Τί οὖν χρῆναι ποιεῖν) Legendum puto χρῆν, quod etiam dedit Caselius, & interpretes. GESN. Adscripserat vir doct. χρῆν legendum; (for. pro ἔχρην). Guyetus vero χρῆν apposuit legendum, non male. Ego tamen nihil mutem: nam alterum horum infinitivorum pendere queat a praemisso τὰς λέγοι. Ni malis χρῆν καὶ ποιεῖν. Vid. Nav. c. 1. REITZ.

cad. l. 10. Ἀμφισβητοῦντα) Corruptum hunc locum censeo. Mihi certe, quid velit, non liquet. SOLAN.

ibid. Ὀμηρος — περὶ Σειρήνων) Odyss. M. SOLAN.

cad. l. 13. Ἀποφράττειν τὰ ὅτα) Themistius. Orat. III: Ἀποτεριχιστέον οὖν αὐτὴν, καὶ ἀποκρουστέον τῇ ἀπιστίᾳ, ἰσχυρὴν ἐν ταῖς ἀκοαῖς οἰκοδομησαμένης τὸ φυλακτήριον ὥστε τὰ πάρθενον αὐτῆς ἀφαστάναι τὰς ἐπιβουλάς. καὶ μάλιστα μὲν ἀποκλείειν προσιοῦσαν, καὶ ἀποθεῖσθαι· εἰ δ' οὖν σελάθῃ παρεισδύσα, μήτοι κατακρύπτειν εἰς δεξιόμενον, μηδὲ ἐντὸς ἔχειν ἐργαζόμενον, (lego, ἐπηρεαζόμενον) ἀλλ' εἰς φανερόν προαγεῖν, καὶ διελέγχειν· ὅψι γὰρ ἰλιγγιωσαν εὐθὺς, καὶ λυγίζομένην, καὶ βατταρίζουσαν, καὶ οὐκ ἔχουσαν; ὃ, τι χρῆσται. καὶ εἰ τοῦτο ὑπομείνειν ἅπαξ, οὐ μῆποτε ἐνοχλήσει λοιπὸν, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποπειράσειν, οὐδ' ἂν προσέλθοι πλησίον· ὅσοι δ' αὐτῆτων ἀκοήτων ἡσθησάντι προσιούσῃ, καὶ τὸ θυρεὸν εὐμενῶς ἀνέπτασαν, οὗτοι δὲ ἡκιστα ἀπολαύουσι τῆς φιλοanthropίας· ἐξίσπανται γὰρ ὑπ' αὐτῆς, καὶ αὐτὴν διαφέρουσι τῶν μεμνημένων δεσ. Obstruendus igitur illi est, atque incredulitate prohibendus aditus, valida in auribus nostris arce constructa, ut procul illius impetus arceantur. Atque ut maxime in ipso accessu

reicienda ac propulsanda sit, tamen si forte clam in interiora penetraverit, cave illam exceptam occulas, aut intra aedes tuas admittere procures, sed in apertum illico profer, ac redargue. Videbis enim illam subita vertigine correptam, ac tergiversantem, & verbis haesitantem, ac prorsus attonitam. Quod si semel perpeffa fuerit, in posterum molesta esse desinat, sed ne tentabis quidem, nec propius accedet. Quicumque vero accedente illa stolidi atque inepei homines gaudent, benigneque suas illi fores aperiunt, fructum humanitatis suae minime ferunt. De potestate enim ab ea deiciuntur, ut nihil ab furiosis dissideant &c. P. Syrus in mimis: Difficilem oportet aurem habere ad crimina. Nilus Episc. in Admonitionibus: Ἀσφαλίζου τὴν ἀκοὴν, καὶ τοὺς ὀφθαλμούς· δι' αὐτῶν γὰρ πάντα τὰ βέλῃ κακίας εἰσέρχεται, muni auditum & oculos: per ipsa enim omnia tela malitiae ingrediuntur, TOLL.

ead. l. 19. Τὰ μὲν ἄξια προσίστασαι) Photius Epist. 1, sectio-
ne λη' ἔχει τὰ ὅτα τοῖς μὲν ἀδικοῦμένοις ἠνεωγμένα, πρὸς δὲ
τὰς τῶν ἀδικούντων ἐπαγωγὰς καὶ πιθανολογίας ἀποκεκλει-
σμένα. Aures praebere patulas iniuria affectis; clausas contra ad affi-
cientium iniuria lenocinia, & probabiles inductiones, TOLL.

Pag. 36. l. 1. Παραβάλλεσθαι) Leg. περιβάλλεσθαι, i. e.
amplecti, colligere. Πλοῦτον περιβάλλεσθαι, Polybius. GUYET.

ead. l. 2. Καὶ γὰρ ἂν εἰν γελοῖον, τῆς μὲν οἰκίας θυρωροῦς
καθιστάσαι &c.) Simillima legas apud Isocratē ad Demo-
nic. pag. 34: ἄτοπον τὴν μὲν οὐσίαν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀποκρύ-
πτειν, τὴν δὲ διάνοιαν φανερὰν ἔχοντα περιπατεῖν· ubi leg.
περιπάττειν, Attice. pro περιπάσσειν. Haec cl. Bel. de Ball.

ead. l. 5. Αὐτὸ ἐφ' αὐτοῦ) Interiores, rem ipsam apud te. Ma-
lim: rem ipsam per se expendas. TOLL.

ibid. Χρὴ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν) Phaedrus fab. XI, lib. III:

Quod si damnanda perscrutatus crimina

Paterfamilias esset; si mendacium

Subtiliter limasset a radicibus;

Non evertisset scelere funesto domum.

Ergo exploranda veritas multum prius,

Quam stulta prave iudicet sententia.

Et mox:

Nil spernat auris, nec tamen credat statim.

Quandoquidem & illi peccant, quos minime putes,

Et, qui non peccant, impugnantur fraudibus.

Hoc admonere simplices etiam potest,

Opinione alterius ne quid ponderent.

Ambitio namque diffidens mortalium

Aut gratiae subscribis, aut odio suo.

Erit ille notus, quem per te cognoveris.

Sic Aratus senior Philippum regem Maced. monet, μηδεν τῶν λεγομένων ἕξέως μηδ' ἀκρίτως μηδέποτε πιστεύειν. ὅταν δὲ κατὰ τινὸς τῶν φίλων καὶ συμμάχων προσπέσῃ τις αὐτῷ λόγος, τὸν ἀκριβέστερον ἄλεγχον ποιεῖσθαι, πρὶν ἢ δέξασθαι τὴν διαβολήν. καὶ γὰρ βασιλικὸν εἶναι τὸ τοιοῦτο, καὶ πρὸς πάν συμφέρον. *Ne quidquam temere, aut inconsiderate eorum, quae audiveris, credat: tum vero quoties aut amici, aut socii accusatio aliqua delata fuerit, diligentissime ut omnia prius inquireat, quam accusationi fidem habeat. Nam & regium hoc esse, & ad omnia conducibile.* Polybius lib. IV. Iustinus Martyr Paraenet. 1 ad Graecos: Ἡ γὰρ τῶν χρημάτων ἀκριβὴς ἐξέτασις, καὶ τὰ δόξαντα καλῶς ἔχειν πολλάκις ἀλλοιότερα δεικνυσιν, ἀκριβεστέρας περὶ τὰ ληθὲς βασανίσασα, accurata namque rerum inquisitio etiam ea, quae antea bene se habere videbantur, saepe aliter affecta esse ostendit, accuratiore experimento veritate indagata, explorataque. TOLL.

ead. l. 11. Τὸν φθόνον) Αἱ λόγον; i. e. dicendi facultatem. GUYET.

ead. l. 14. Κεκινημένον) Forte κεκινημένον εἶναι. Sic interpret legisse videtur. GUYET.

Pag. 57. l. 1. Ὅπως ἐν ἀρχῇ ἔφημεν) Haec omissa sunt ab interprete. Id est, ut in initio diximus. TOLL.

ead. l. 4. Ὡς ἂν πεφωτισμένων) Menti namque, (ut ait Cicero lib. II Acad. Qu. c. 10) nihil est veritatis luce dulcius. TOLL.

IN PSEUDOLOGISTAM.

Pag. 58. l. 1. ΨΕΥΔΟΛ. &c.) Scriptus in Polyeuctum Sophistam. L. Suidas in ἡνίοχος, & in Πολύευκτος. MARCIL. Quod titulo adiicit liber Vossianus verba κατὰ Τιμάρχου, non est temere. Respicit enim illa c. 27, Ἀθηναῖοι γράμματος ὅνδε προσδίκη τιμήσαντες σε Ἀτίμαρχον ὀνόμαζον, ubi vid. not. Sed quod Marcilius Polyeuctum esse, qui hic laceratur, pronuntiat, in eo fefellit eum attentio. Polyeuctum aliquem suae aetatis hominem, (καθ' ἡμᾶς) ἀποφράδα, Luciani forte exemplo, ibi Suidas appellat. Neque video, quid impediatur, quo minus intelligatur ille Polyeuctus, qui Constantinopolitanus Patriarcha fuit ab A. C. 956 ad 970. Accuratissime sane cum aetate Suidae a Kustero constituta conve-

nit. Interim Marcilius in errorem etiam, parvum illum quidem, & ingentibus meritis redemptum, induxit Fabricium B. Gr. Vol. IX p. 773; qui etiam p. 709, eadem forte ratione impulsus, negat credibile esse, Polyuctum Suidae esse Constantinopolitanum illum Patriarcham. GESN.

ead. l. 2. KATA TIM.) Haec verba in solis *Venetis* exstant, nisi quod Scholia etiam agnoscunt; v. cap. 27. Marcilius de alio cogitavit, in quem haec tam acerba quadrarent. SOLAN. KATA TIM.) Noli omittere, licet in omnibus fere absit, suspicioque sit, editorem Iuntinae id adiecisse ex c. 27, ubi ipse significat, in quem haec direxerit; quod etiam animadvertet Lat. Croze, notae Marcilianae adscribens: Immo in Timarchum, ut ipse infra p. 446 ed. Graev. REITZ.

ead. l. 3. Ἀποφράδα) Apophradis vocabulum in usu esse probat. Heniochus enim Comicus fabulam conscripsit, cui titulus est ἀποφράς, i. e. dies inauspicatus. Olim vocabantur inauspicati, quibus publica non licebat agere. Ἀνδραποῶς ἀποφράς καὶ βλέπων ἀπιστίαν. COGN.

ead. l. 5. Ἐπ' αὐτῷ) Glossema videtur. GUYET. Sententia manifesta. Sed aline etiam ita, pro ἐπ' αὐτῷ ὅτι εἶπον; GESN.

ead. l. 6. Τῶν γὰρ τρόπων) Lege τὸν γὰρ τρόπον. GUYET. Τὸν γὰρ τρόπον recte W. Fl. & B. 2. In reliquis prave legebatur τῶν γὰρ τρόπων. SOLAN. Aut legendum videtur τὸν τρόπον σου, aut τῶν τρόπων (ἐνεκα) σε κ. τ. λ. Certe accusativus, ad εἰκάσας qui referatur, requiritur. GESN.

ead. l. 8. Βούλεται εἶναι) De hac phrasi cum Belgicismo conveniente, frater G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. agens pag. 447, Nostrum allegat in Prometh. c. 2, dicentem, καὶ εἶγε σοὶ τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεύς. Sed vid. ibi notam Hemst. ac rursus fratrem eundem in Θέλω, p. 484, plura afferentem; addo tantum Herodot. Eut. p. m. 105, τόδε ἔπος τοῦτο ἐθέλει λέγειν. REITZ.

ead. l. 10. Τέττιγα) Proverb. BOURD.

Pag. 59. l. 3. Περιπετεῖς) Iambl. N°. 184, νοσοκομήσων τε αὐτὸν περιπετὴ γυνόμενον τῷ ἱστορουμένῳ τῆς φθειριάσεως πάδει & iterum n. 252. Vid. Suid. Πολυνεύκτης ἡνίοχος & Τίμαρχος, & Athen. SOLAN.

ibid. Χολῆ) Ita W. Ms. Hipponactis χολοὶ ἱαμβοὶ ab antiquis memorantur; unde subierat fortasse hic a Luciano nominatos; at nunc Luciani acumine res indigna videtur. In omnibus impressis prave ante hoc scriptum est σχολῆ. SOLAN.

ead. l. 8. Τεργωνότερον) Conf. supra Gall. c. 1. REITZ.

ead. l. 11. Ταῦτά σοι) An ταῦτά; GUYET. Bene; & quia tam levis est mutatio, sic edi curavi. REITZ.

ead. l. 13. Πόθεν;) Forsan πόθεν γὰρ quaesivit Solan. Nec adeo immerito. Vid. de hac formula Bergl. ad Alciph. I, Ep. 23, p. 92. Et Hemsterh. Tim. § 2 & 8. Nihil hic tamen adderem: nam & sic infra c. 29, πόθεν; τίς οὕτως ἐν λόγοις μεγαλότολμος; REITZ.

ibid. Πολλοῦ γε καὶ δέω) Huius phraseos exempla compluria affert I. Taylor in nota 2 ad Lyfiae Orat. advers. delationem, pag. 405, & recte quidem exponit, eam significare, longe absum; veluti contra, ὀλίγου δὲ δέω λέγειν, parum abesse, quin dicam. Verum frustra mihi videtur haerere in verbis Lyfiae, quibus is orationem orditur, dicens: Πολλοῦ δέω χάριν ἔχειν, ὃ βουλῇ, τῷ κατηγόρῳ. Quae verba certe ibi significare debent, plurimas gratias debeo accusatori; (quod scilicet diu optatam occasionem praeberit, meae vitae rationes exponendi) ut bene vidit ipse: quando autem addit, sed profecto πολλοῦ δέω & δέω tam est huic sententiae adversum, quam quod maxime, videtur non attendisse eodem redire, si negative ad Graeca reddideris, non satis possum gratias habere adversario; quo facto, nihil contrarii video. Nam qui profitetur, se multum abesse, non necessario dicit, se alienum esse ab illa re agenda, vel se nolle facere, verum, se imparem, sive, non sufficientem declarat: adeoque cum se nunquam sufficientes gratias habere posse adversario declarat, eo ipso fatetur, se maximas ei debere. REITZ. ,

ead. l. 16. Σιμωνίδην) A Ceio hic diversus. SOLAN.

ibid. Ἰππώνακτα) Hic in pictorem quendam tam atrociter scripserat, ut suspensio vitam finiverit. SOLAN.

Pag. 60. l. 2. Ὀροδοκίδην) Horat. Epod. VI: Qualis Lysambae spretus infido gener, Aut acer hostis Bupalò. Ubi quod de Bupalò habet, ad Hipponactem pertinet, cuius in eum iambos nominat Tzetzes, non ad hunc. Vid. etiam Orig c. Celf. 74 f. (ubi in margine perperam legitur Λυκάμβαντα, laudato etiam Luciano.) H. Steph. Lyr. 144 C. & Marm. Ox. 209. In W. scribitur Ὀροδοκίδην. In Fl. Ὀροκίδην. SOLAN.

ead. l. 3. Τοὺς ἐκείνων ἰάμβους) Iamborum illorum causam, i. e. qui malitia sua iambos illorum provocarunt. Τὸ ὑποκείμενον, obiectum. GUYET.

ead. l. 5. Σκυθῶν) Ridicule: lege σκυτίων. Vult enim dicere Lucianus, Pseudologista ignorare etiam ea, quae vel vilissimi opifices sciant; quod clare patet ex cap. seq. KUSTER.

ead. l. 7. Τὰ ἐν ποσὶν) Eadem phrasis supra in Quom. Hist. cap. 2. Et Nigr. c. 7. Item apud Long. Past. I, p. 14, & II, pag. 64. REITZ.

ead. l. 8. Οἰκοθεν) Populares ergo erant. Vid. not. ad cap. 10. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐκείνοις) Rebus turpibus. GUYET.

ead. l. 14. Οὐ μᾶλλον ἢ κάρθαρος) Impurum animal, & turpitudinis, quam inimico obicit Lucianus, symbolum. Arist. Hist. anim. V, 19: Οἱ κάρθαροι ἢ κυλίουσι κῆρον, ἐν ταύτῃ φωλεύουσι τε τὸν χειμῶνα, καὶ ἐντίκτουσι σκωληκας, ἐξ ὧν γίνονται κάρθαροι. Disertius etiam Aelian. Hist. Anim. X, 15: Ο κάρθαρος ἀθλητὴς ζῶν ἐστὶ. σπείρει δὲ εἰς τὴν σφαῖραν, ἢ κυλίει. ἔκτω δὲ καὶ εἰκοσι ἡμερῶν ταῦτο δράσας, καὶ δάλδας αὐτὴν, εἴτα μέντοι τῇ ἐπὶ ταύταις, προάγει τὸν νεοττόν. Quo loco recte utuntur viri docti ad interpretandum illud Ausonii Epigr. 70, 7, *Perversae Veneris* &c. per μεταμύχῳσι

Non taurus, non mulus erit, non hippocamelus,

Non caper, aut aries, sed scarabaeus erit. GESN.

Pag. 61. l. 2. Οὐχ οὕτως ἀσφαλῆς) Οὕτως ἀσφαλῆς, deleta negatione. MARCIL. Ἀσφαλῆς omnino legendum videtur. Supra pluribus locis idem error sublati. GUYET. Ἀσφαλῆς) Menagii emendationem in textum recepi. Ms. tamen cum impress. omnibus ἀσφαλῆς. SOLAN. Ἀσφαλῆς) Ἀσφαλῆς mihi iubere legere Guyetum, dum ad Iov. Trag. c. 28, ἀσφαλῶς ἀπορίπτων similiter in ἀσφαλῶς mutaret. Solan. quoque ἀσφαλῆς praeferret, me hic non refragante, sed sine auctoritate nihil mutante. REITZ.

ead. l. 3. Τὴν λεοντῆν) Conf. supra Ἀναβ. c. 32. SOLAN.

ead. l. 5. Κυμαῖος) I. e. ἐκ Κύμης τῆς Αἰολίδος. Vid. Erasmi in proverb. *Sero sapiunt Cumanī.* GUYET. Vid. Ἀναβ. cap. 32, & Δραπ. cap. 13. In Aesopi, quae hodie circumferuntur, fabulis, Cumarum nulla mentio. Vid. Delect. fab. 123 & 157. SOLAN.

ead. l. 8. Πρὸς ἐμοῦ) Quos nunc exstantes libellos innuat, primo quidem ambigebam. Nunc ad *Rhetorem* suum respicere video. Sophistes enim hic audit cap. 5 & 8. *Celebris Sophista* cap. 9. *Rhetor & Sophista* c. 19. SOLAN. Ms. Reg. 2954. πρὸ ἐμοῦ, quam lectionem in interpretando secutus est cl. Bel. de Ball.

ead. l. 10. Ἀριφράδην) Impurus hic, teste Aristophane in *Equit.* & Lesbiorum morbo, quem adinvenisse videtur, infamis. V. p. 359. SOLAN.

ead. l. 11. Μίσθωνα) Vid. not. ad Ovid. Trist. II, 417, & *Ἀπαιδ. c. 23. SOLAN.*

ibid. Βάσταν) De hoc nihil invenio. Vide, an non potius legendum sit *Βάσσαν*, de quo ad *Ἀπαιδ. c. 23. SOLAN.* *Βάσταν* ignotum ait Solan. Sed vid. Hesych. *Βάστας ὁ Χῖος*, quod monuit Wesseling. REITZ.

in Schol. col. i. l. 3. Ἀριστοφάνης) Conf. Aristoph. Equit. v. 1278, unde haec sumta; & reliqua omnia emendanda a versu Aristoph. l. d. 1281 — 1287. REITZ.

Pag. 62. l. 1. Προλόγων εἰς ὃν Ἐλεγχος) Sine dubio est, hic non indicari Comoediae nomen, non laudari versus ipsius Menandri, recte (quantum ad causam, demta verborum asperitate) eo nomine reprehensum Io. Clericum a Phil. Lips. ad Menandri reliqu. hoc tit. Porro Elenchi, h. e. *convictionis*, personam iam adhibuit Noster in fine Piscatoris c. 48. GESN.

ibid. Ἐλεγχος) *Μενάνδρου πρόλογος*. GUYET. Hinc in nupera fragmentorum Menandreorum editione p. 58, fragmentum hoc concinnatum est: *Ἐλεγχος γὰρ θεός τῇ παρρησίᾳ, τῇ τ' Ἀληθείᾳ φίλος*. totique fabulae, si Diis placet, nomen *ἘΛΕΓΧΟΣ*, inditum. Parum feliciter utrumque, ut ab illius editionis censore Anonymo iam observatum est pag. 26; sed ante Clericum, Menagius, ut in not. edit. Amstel. videre est, senarium esse pronuntiarat, *φίλος Ἀληθείᾳ καὶ παρρησίᾳ θεός*. SOLAN.

ead. l. 2. Φίλος ἀληθείᾳ καὶ παρρ. θεός) Senarius. GUYET.

ead. l. 10. Ἀνίπτοις ποσὶ) Habuimus supra Dem. cap. 4. Et Rhet. Praec. c. 14. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκποδὼν) Cf. sup. pro Imag. c. postremo. REITZ.

Pag. 63. l. 2. Αἰτιάσασθαι σε) Sic libri omnes impressi & Ms. M. ideo autem repetit, ne de se intelligatur dictum. SOLAN. Obscuriusculum facit locum actio comica. *Nemo te, Elenche, accusabit veritatis & libertatis causa*, h. e. nemo meam narrationem, qua in pudorem dare inimicum, & turpitudinis convincere studebo, ut parum veram, vel ut parum liberam accusabit. Ita, quae sequuntur, intelligenda: *non laudabis me, Elenche*, h. e. non admiscebo ego quidquam meae laudis. Ut res ipsa lectori festinanti fieret manifestior, ipsam Elenchi propopoeian Prologi instar argumentum & occasionem dramatis, ut ille apud Menandrum, narrantis, alio genere typorum curamus in Latina interpretatione exprimi. GESN.

ead. l. 3. Πρὸς αὐτοὺς) Scil. τοὺς ἀκούοντας. GUYET.

ead. l. 7. Λόγον τινὰ — ἐπιδειξόμενος τοῖς πανηγ.) Mos ea

aetate frequens, cuius originem apud Nostrum in Herodot. habes, c. 1. Philostratus passim meminit in vitis Sophistarum & Apoll. vita. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸν Αἰσώπου κολοῖν) Confer Ἀπολ. μισθ. cap. 4. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐωλε) I. e. vetera, meditata. GUYET. Conf. supra Bis Accus. c. 25, μὴ ἔωλον εἶναι τὴν κρίσιν. Et Schol. ib. ἑώλους ἀρτους exponentem χθεσινούς. REITZ.

Pag. 64. l. 2. Αἰτήσῃ τινὰς ὑποθέσεις) Sicut ille apud Plinium Ep. II, 3, 1, *Isaeus*, qui & ipse *poscebat controversias plures, electionem auditoribus permittebat. Poscebat*, inquam, non *ponebat*; quam sententiam nostram contra illustrem Cuperum nuper ibi defensam, mirifice confirmat hic locus, de quo in mentem tum nobis non veniebat. Nempe poscebant Sophistae plures controversias aut ὑποθέσεις, argumenta declamationum; & inter illas deinde optionem quoque auditoribus permittebant. Quidam forte bona fide. Hic noster quidem fraude usus, quae hic describitur. GESN.

ead. l. 4. Καὶ συνέπεισε τὸ δέατρον ἀκούειν τῶν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγόρου ἐκείνου λόγον) Cum nihil haberet τῶν, quo referretur, omnino censebam scribendum τὸν, λόγον nimirum, quod perspicuum est. Sed non dissimulanda est scriptura Florentinae editionis, καὶ συνέπεισε τὸ δέατρον ἀκούειν τῶν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγόρου ἐκείνου λόγων. In quibus verbis profecto nihil est, quod non probes; & ἐκείνου potest ἐμφάσεως causa esse additum, quemadmodum notum est, hanc vocem de magnis & admiratione dignis viris sic adhiberi. Sed si locum ipsum, & praecedentia praesertim, inspicias, forte vulgariorem scripturam, pro τῶν lecto τὸν, praeferas, cum ἐκείνου λόγον sic necessario videatur debuisse dici, quandoquidem spectat singularem quandam de Pythagora historiam, cuius mentio supra fuerat facta. IENS.

ibid. Τὸν) Ed. Fl. τῶν ἐκείνου λόγων. Reliquae τὸν — ἐκείνου λόγον. Si Fl. sequaris, ἐκείνου non Pythagoram, sed stolidum illum oratorem notabit. Sed magis placet W. in quo τὸν — ἐκείνου λόγον. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπίθανος ἐν τῇ ὑποκρίσει) Ita egit hic Sophista, ut actio ipsa fidem sibi derogaret extemporalitatis: quod diversis modis accidere posse constat. V. g. recitabat, ut adolescentuli, cum pensa reddunt: aberat ille aestus, illa sollicitudo, illa vicissim quarundam rerum incuria, extemporalis orationis comites: plena omnia testimoniis, argutiis, sententio-

his &c. Porro illud *connectere*, quo reddidimus τὸ συνελπεῖν, debemus Quintilian. X, 3, 20. GESN.

ead. l. 7. Ὅτι μάλιστα) Forſan μεγίſτη. GUYET. Non reprehendo. Sed nec vulgatum damnare auſim: nam licet ὅτι ſic per pleonaſmum amet adiectivis addi, ut ὅτι πλείſτος χρυſός Aefop. fab. 128; ὅτι μεγίſτη φωνὴ apud Noſtr. c. 6 & 15, ubi nos vide; & Thucyd. VII, c. 69, ὅπως ὀτιμωγίſτη ἀφελαια γένοιτο: tamen & adverbia ſaepe pro adiectivis poni, non ſolum in tritiſſimis illis locutionibus ὁ πάλαι λόγος, ἢ πρὶν ἀστοχία, ſed & in aliis, ſatis iam ſaepe indicatum. Ὅτι μάλιστα quoque coniungi, notum arbitror, ut ſupra c. 1, & ap. Thucyd. V, c. 36, ὀτιμάλιστα una voce exaratur. Et ibid. c. 46, ὅτι τάχιſτα εὖρημα εἶναι διακινδυνεύſαι. Quae tamen non ita ſimilia fateor, ut nihil regeri poſſit. REITZ.

ibid. Ἡ ἀναιſχυντία οὖσα) Locus mihi, & Kuſtero ſuſpectus. SOLAN. Niſi aliud quid hic deſit, v. g. nomen παράκλιτος, ſυνήγορος, vel tale quiddam; certe excidiſſe puto ſyl- labam, ſ. praepoſitionem participio praemiſſam, legendumque παρούſα, atque ita interpretatus ſum. GESN. Eſſi Geſn. non male παρούſα coniiicit, & ego quoque vellem in aliquo libro ſic invenire, nondum tamen vulgatum muto; quia poteſt pleonaſmus eſſe, ut ſupra de Calum. c. 16, ubi τὸ δὲν etiā abundare vidimus. Adde εἶναι abundans ap. Alciph. Ep. I, p. 1, χρηſτὴν ἡμῖν ἢ θάλαſſα τὸ τήμερον εἶναι τὴν γαλήνην ἀſτόρηſεν ubi Bergl. plura ſimilia. Addo etiam Long. Paſt. I, p. 18, δάρον εἶναι δίδωſι. Noſtrumque infra hoc Dial. c. 25, ſοφιſτὴν εἶναι δοκεῖν ἐποίηſα. Omitto, quae ſatis multa de hoc pleonaſmo notata ſervo. Sufficiē, ſi addas duo illa, quae Hemſt. T. I, Iud. Voc. p. 321, dedit, ubi Noſter, ὁ δὲ ſταυρός εἶναι ὑπὸ τούτου μὲν ἐδημιουργήθη. Sed ſi haec non eſſe pro- ſus ſimilia huic οὖſα dixeris, ſuperius δὲν tamen in Calumn. vel eod. modo abundabat, vel videndum, an τὸ οὖſα, hic non efficax plane ſit, pro *veta*, uti ex Demoſth. ἢ οὖſα ἀρχή, *vetus principatus*, & οὐκ οὖſα, *ſaluſus*, ab Lexicogr. aſſertur; quodque aliis etiam auctoritatibus firmare poſſem, ſi liceret plura commentari. REITZ.

ead. l. 17. Λόγον τόνδε ſυγγράψ.) Lucianus ſcilicet. GUYET. Pag. 65. l. 3, καὶ πῶς) Quo πῶς illud referri debeat, incertum eſt. SOLAN.

ead. l. 6. Ὁ ποιητὴς οὗτος) I. e. Lucianus, cuius ego ſum prologus. GUYET. Hic eſt ipſe Lucianus, ὁ τὸν λόγον τόνδε ſυγγράψας, ut modo dicebat. Loquitur enim Prologus dra-

maris Elenchus, qui Lucianum *poëtam suum* vocat, ut Terentiani v. g. prologi Terentium. GESN.

ead. l. 7. Ἐξεπολέμωσε) Thom. Mag. v. πεπολέμωται, ait: πεπολέμωται, ὁ εἰς ἔχθραν πραχθεὶς τινι, καὶ πολέμιος γινόμενος. ἐξεπολέμωσε δὲ, ὁ πολέμιόν τινα ἐτέρῳ ποιήσας. πεπολέμωται δὲ ὁ πολεμωθείς. REITZ.

ead. l. 9. Ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νομηνίας τρίτη) Romano stilo III Non. Ian. solemnis ille *Votorum* dies; *Vota* etiam s. Βῶτα dictus in antiquis monumentis. Quae dici possunt ea de re, occupavit omnia, nec ipsum hunc locum praetermisit, felix diligentia Ezech. Spanhemii ad Iulian. Orat. I, p. 276 seq. Ceterum quod hic ipse dies quoque *ισρομηνία* vocatur, nihil insoliti. Vid. quae in fine Icarom. ea de re annotavimus. GESN.

ibid. Τρίτη) Plutarchus initio vitae Ciceronis pag. 1578 f. ἡμέρα τρίτη τῶν νέων Καλανδῶν ἐν ἣ νῦν οἱ ἄρχοντες εὐχονται καὶ θύουσιν ὑπὲρ τοῦ ἡγεμόνος. V. Schot. Obl. 245. Fab. Mag. Rom. 198. Herodian. I f. anni ineuntis diem primum *ισρομηνίαν* vocat, ubi III Non. accipit Lipsius, quod non probo; vid. Lips. excurs. ad Tac. Ann. XVI AB. Ubi virum summa & eruditione, & industria conspicuum miror hunc Luciani locum fugisse, eo magis, quia nulli eorum, quos laudat, scriptorum, huius moris origo prima, a Luciano hic addita, traditur. Vide *Sirenarum orig.* SOLAN.

ead. l. 15. Ὁ τότε γελάσας) Lucianus. GUYET. Ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκεῖνος ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, is, qui tunc in Olympria *nisi* super *supposititio* Pythagora. Vulgati ὑπὸ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, sub *supposititio* isto Pythagora, inquit interpretes, quod quid sibi velit, nemo dixerit. GRAEV.

ibid. Τὸ τῷ) Forte ἐπὶ. Sic autem distinguendum: ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκεῖνος ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθ. &c. i. e. super Pythagora. GUYET. Recte, ideoque ἐπὶ recepi, & comma post ἐκεῖνος sustuli. REITZ.

Pag. 66. l. 15. Καθ' αὐτοῦ) In omnibus libris nostris κατ' αὐτοῦ. SOLAN.

Pag. 67. l. 1. Συνέγραψεν, ἐμὲ) Legendum videtur συνέγραψεν ὁ ἐμὲ προεπιστάμενος ὑμῖν. GUYET.

ead. l. 3. Καὶ ὁπόσα κῆν) Forsan καὶ ὁπόσα ἂν καὶ οἱ ἐπὶ τῶν &c. GUYET.

ead. l. 7. Πατρίδι) Infra c. 19, καλλίστην καὶ μεγίστην τῶν ἐν Φοινίκῃ ἀπασῶν vocat. Vide etiam Ἀπαιδ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐφῆσω νῦν) Hinc est, quod Ephesi hunc libellum scriptum fuisse colligo; vid. etiam c. 22. SOLAN.

ead. l. 13. Ἰατὺς ἀν' τραγῳδοῦς) Proverb. p. 892. BOURD. Vid. Ἀναβ. c. 38. Polyaen. Strat. III, p. 229, Iliensium meminit. SOLAN.

ead. l. 15. Εἰπέ γὰρ μοι πρὸς Πανδήμου, καὶ Γενετυλλίδος, καὶ Κυβίβης) Benedictus, dic mihi per Pandemum, & Genetyllidem, & Cybiben, absurde. Recte vidit Palmerius, πάνδημον esse Veneris epitheton; nimirum est, quae Lucretio dicitur *vulgivaga Venus*. Hinc & in Mf. legitur πρὸς τῆς Πανδήμου καὶ Γενετυλλίδων. Sic sane & Aristoph. in Θεσμοφοριαζούσαις· Ὡς ἡδὺ μέλος, ᾧ πόντιαι Γενετυλλίδες, καὶ θηλυθριῶδες, καὶ κατεγλωττισμένον, quam suavis cantilena, o venerandae Genetyllides, & effeminata & lasciva. Sed tamen Γενετυλλίς etiam legitur apud eundem in Nubibus· Ἡ δ' αὖ μύρου, κρόκου καταγλωττισμάτων, Δαπάνης, λαφυργμῶν, κωλιάδος, Γενετυλλίδος, ἴσ' ὅζει. Haec vero unguentum, crocum obscœna basia, Et sumtus, & Stupulam, & Venerem, & Genetyllidem olet. Dicuntur esse Dii sive Deae praesides generationis. Vide antiqua Scholia. Recte vero Κυβίβην docti viri emendarunt. Non est Venus, sed magna mater, Cybele, quae & Graecis & Latinis *Cybebe* dicitur. Nam & in inscriptionibus, & in antiquis membranis, sic appellatur, ut apud Phaedrum in Codice Remensi, ut olim mihi offendit vir dignitate & doctrina prae cellens Marquardus Gudius, qui regi Daniae est a consiliis. Is etiam, ubicunque *Cybele* legatur apud poetas secunda longa, aut *Cybelle* corrupte, libris antiquis auctoribus, rescribendum affirmat *Cybebe*, aut *Cubebe*; quod verissimum, & in Prudentio iam emendavit Nicolaus Heinsius. Illius autem hic meminit propter eius amorem erga Attin, & quia lascivissima fertur fuisse, ut ipse Lucianus in dialogis Deorum indicavit. GRAEV.

ead. l. 16. Πανδήμου) Xenophontem audi συμποσ. p. Sr. ed. 522 L. g. — Εἰ μὲν οὖν μία ἐστὶν Ἀφροδίτη, ἢ διττά, Οὐρανία τε καὶ Πάνδημος, οὐκ οἶδα — ὅτι γε μέντοι χωρὶς ἑκατέρω βομοί τε εἰσὶ καὶ ναοὶ καὶ θυσαίαι, τῇ μὲν Πανδήμῳ ῥαδιουργότεραι, τῇ δ' Οὐρανίᾳ ἀγνότεραι, οἶδα. De cuius templo Athenis vide Athen. XIII, p. 569. Confer & Nostrium Ἐτ. Δ. VII, & Δημοσθ. c. 13. SOLAN.

ibid. Πρὸς Πανδήμου, καὶ Γενετυλλ.) Eandem vim habet haec obtestatio, seu adiurationem malis, quam in libello contra Indoctum cap. 3 illa *Libanitidis* mentio. Videtur autem etiam Γενετυλλίς parum honesta iam Aristophanis aetate fuisse, cuius loca iam laudata Graevio. Hanc ipsam ob causam ausus sum non *Genetricem* hic reddere, quod honestum Ro-
Lucian. Vol. VIII. E e

mae, ac tantum non severum numen est, sed *Genetriculam*. GESN. Non satis video, cur articulum necessario insertum velit Solan. Nam in his formulis articulus frequentius omitti amat, ut supra Bacch. c. 5, πρὸς Χαρίτων infra c. 16, πρὸς Ἀδώνιδος, quae asseveratio eadem est, atque hic. Dein cap. 26 pr. πρὸς Θεῶν item c. 28, πρὸς Θεῶν εἰπέ μοι, & c. 31 f. πρὸς Διός. Ac Dipf. cap. 9, πρὸς Φιλίου. Et crebro alibi. Verum & addi interdum articulum, quis infitiabitur? nam & paulo supra, Adv. Indoct. c. 3, πρὸς τῆς Λιβανίτιδος. Sed ideo non inferendus, ubi ab libris abest. REITZ.

ibid. Γενετυλλίδος) In I. uti in Mf. Gr. Γενετυλλίδων quam scripturam sciolus aliquis invexerit, qui cum Ἐρωτ. cap. 42, Γενετυλλίδας plurali numero legisset, & hic ita legendum esse credidit: sed longe alia ratio est; servandaque omnino vulgata, quamvis Pausanias etiam plurali numero habeat pag. 2, 3. SOLAN.

ibid. Κυβήβης) Corrige Κυβήβης. Hesych. Κυβήβη, ἡ μήτηρ τῶν Θεῶν, καὶ ἡ Ἀφροδίτη. Depravate apud Hesych. Κυβήκη legitur, pro Κυβήβη. Suid. Eust. GUYET. Conf. infra Τραγοπ. v. 30. SOLAN.

Pag. 68. l. 2. Νη Δία) Ἀποσιώπῃσις hic notanda est. SOLAN. ead. l. 6. Ἑλληνικοῦ) Ἐθνους, aut simile quid, subauditur. GUYET.

ead. l. 10. Τὸν Ἐρεχθέα) Ita Mf. Reg. 2954. Sine articulo edd.

ead. l. 12. Ἀποφράδα) Ad hoc verbum Io. Brod. Misc. P. 2, c. 17, p. m. 498, haec commentatur: Notatus est (ait) a quodam Lucianus, ut ex eius scriptis cognoscimus, quod vocem hanc ἀποφράς, perinde ac barbaram usurpasset: quam vel uno hoc argumento ἑλληνικοτάτην probare possem, quod eam Plato νύμφων ζ in ore habuerit: ὁπόταν ἡμέραι μὴ καθαραὶ τινες, ἀλλ' ἀποφράδες ᾖσι. Plutarch. οὐκ οὐν ἔφη σήμερον ἀγασσώμεθα προθύμως, ἵνα καὶ ταύτην ἐξ ἀποφράδος καὶ σκυδρωπῆς ἰλαρὰν, καὶ προσφιλεῖν Ῥωμαίοις ποιήσωμεν. Dionys. Halic. Τὴν δὲ ἡμέραν ἐκείνην, ἐν ᾗ τὸ πάθος ἐγένετο, μέλαιναν τε καὶ ἀποφράδα τίθεται. Id est, atram, inauspicatam & nefastam. Dicitur & ἀποφράς ἀνθρώπος, meo iudicio parum scite. Aul. Gell. L. IV, c. 19: Religiosi dies dicuntur tristi omine infames, impeditique, in quibus & res divinas facere, & rem quampiam novam exordiri temperandum est. Ego, pace Gellii, fastos dies voco, quibus fari licet praetori tria verba solemnia, *Do, dico, addico*: quorum primum ad actiones, quibus rem dari perimus, secundum ad facta vel rei vindicationem, postremum

ad executiones pertinet, sicut & *adiudico*. His contrarios nefastos recte Latineque nominari pugno. Ovid. *Ille nefastus eris, per quem tria verba silentur*. Horat. *Ille & nefasto te posuit die*. Varro: *vocantur dies nefasti, per quos dies nefas fari praetorem, Do, dico, addico &c.* (Horatii ille locus est 2 Od. 13, 1. Ovidii 1 Fast. 47.) Sed haec posteriora iam pueri sciunt. Addidi tamen, quia Brodaeus commentator primus Luciani dixit, & illo tempore nondum cuilibet nota erant. REITZ.

Pag. 69. l. 10. Νῆ Δία) Hic aliquid desiderari videtur. GUYET. Desideratur quidem; sed studio omissum, ἀποσιώπησις enim est. Et in marg. Parisinae additum: *Praecisio*. REITZ.

ead. l. 11. Ἐξωρον) Idem quod ἀφῆλιξ, de quo v. cap. 15. REITZ.

ead. l. 15. Κἄν ἀγνοῖσαι) Κἄν ἀγνοῖσαι legendum videtur. GUYET. Non male; sed non plane necessarium, si comma, quod feci, auferatur, ut construatur συγγνώμη τοῦ ἀγνοῖσαι. REITZ.

Pag. 70. l. 3. Τοῦνομα) Post τὸ, τοῦνομα, τελεία στιγμήν ponenda videtur. GUYET.

ibid. Φῆσει) Ita emendandum fuit, pro φησι, quod in omnibus libris nostris est, etiam in M. SOLAN. φησι) Φῆσει Solan. edi voluit. Facerem, si auctoritas librorum accederet. Interea cum eo sentio, cum librorum vulgo scribo. REITZ.

ead. l. 5. Οὐ, ὀπῶσα) Cur sequente vocali adspirata, non scriptum est οὐχ; vid. Codd. vet. GUYET. Nihil varietatis reperio. Sed quia periodus clauditur, vel saltem vox quiescit post οὐ, & vel punctum minus potuisset poni, ideo non opus erat οὐχ scribere, quia sic adspiratio sequens non coniungitur cum οὐ. REITZ.

ead. l. 10. Ὡς) In omnibus libris nostris ὥως quod cum ferri non posset, ego mutavi. SOLAN.

ead. l. 12. Συνεῖναι) Α σύνειμι, unde συνουσία, non a συνήμι, συνῆκα &c. *conversor, conversatio*. GUYET.

ead. l. 13. Ἐντρέψαντων) Sic Quom. Hist. c. 15, εἰ ἐλθὼν ἐντρέψας. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐν τοῖς μάλιστα) Supra Gall. c. 24, κάλλει τῶν πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα. Vid. de hac phrasi Hemsterh. T. I, p. 170, ἐν τοῖς μάλιστα εὐδόκιμος. REITZ.

Pag. 71. l. 5. Χρυσούς, φασὶν, ἐν Ὀλυμπία στάθῃτι) Proverb. BOURD. Virg. *Et eris mihi magnus Apollo*. SOLAN. Vid. Bergl. ad Alciph. I, Ep. 30 f. Nam habuimus crebro, ut plura addere possum. REITZ.

ead. l. 6. Ἀφῆλιξ) Alciphr. I, Epist. 6, etiam comparativo utitur, scribens: ἀλλ' ὡς ἀφηλικέστερος, καὶ γυναικὶ πάλας συνών. REITZ.

Pag. 72. l. 1. Κόθορνον) Theramenem ita dictum fuisse, veterum multi prodidere. V. Suid. & supra Ἐρωτ. cap. 50. SOLAN. Pollux VII, 90 seq. inter genera calceorum, ὃ δὲ κόθορνος ἐκάτερος ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν. ὅθεν καὶ τὸν Θηραμένην κόθορνον ἐκάλουν, διὰ τὸν περὶ τὴν πολιτείαν ἀμφοτερισμόν. GESN.

ead. l. 3. Λυπάην) Ἀπ Δυσάην; quasi *δυσὰν ἄνεμον*. Placet. GUYET. Quo hic respexerit, ut & in sequenti exemplo, ignoratur. Legimus apud Aelianum de Deotimo Atheniensi, qui *χώνη* etiam audiebat. V. H. II, 41. SOLAN. Quid rei, aut vocis, aut formae sit *λυπάη*, nescio an aliquis temere dixerit. Illud satis docet orationis tenor, postulari primo nomen appellativum rei, non hominis; deinde tale nomen, quod ad significandum hominem *turbulentum in concionibus* aptum sit. Dum quis melius quid vel ex libris vel ex ingenio proferat, suspicari licebit, fuisse a Luciani manu *λύσσαν*. Qui ad luxuriam librariorum circa ductus geminati sigma & casus in *αν* attendit, ei non improbabilis, puto, hac parte coniectura nostra videbitur, quam respectu ipsius rei commendat similitudo, quae intercedit inter illud furoris genus, quod *λύσσαν* Graeci vocant, quod nempe levi morsus aut salivae contagio communicatur ac transfunditur; atque inter seditiosos demagogi alicuius aut tribuni *furors*, quibus implere & quasi inficere velut contagione quadam alios solent. Vid. insignis locus supra Nigrin. c. 38; it. alius in fine Philopseudis, & tertius in Philopatr. c. 22. GESN.

ead. l. 4. Ὁ δὲ Ἑβδομήν, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἑβδομαῖς, καὶ κείνος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἔπαιζε) Interpres: *Rursus alius Hebdomam, quod perinde atque pueri septimis diebus, ille etiam in concionibus luderet.* Hae septimae dies non sunt sabbata, quorum Sueton. in Tib. meminit: *Diogenes Grammaticus disputare sabbatis Rhodi solitus, venientem, ut se extra ordinem audiret, non admiserat: ac per servulum suum in septimum diem distulerat*, ut existimat vir magnus: sed septimos dies cuiuscunque mensis, quos hebdomades lunae dixit Gellius XV, 2. Illi dies sacri erant Apollini, quia septima luna Thurgalionis natus erat, ut constat ex Hesiodo in *ἔργοις καὶ ἡμέραις*, v. 770. Vide ibi Proclum. Convivia tum agitabant, & pueri ludabant. Septimus quoque dies post recens natum infantem a patribus familias celebrabatur, quippe quo nomen ei impone-

batur, quamvis hoc alii decima facerent. Vide Harpocratio-
nem in ἐβδομημέροσ. Sed haec septima dies huc non perti-
net, sed illa septima mensis. De qua vide viros doctissimos,
Meursium Graecia feriata in ἐβδομή, & Seldenum de iure na-
turae & gentium III, 17. GRAEV. Frustra sunt, qui ex hoc
Luciani loco, aliisve similibus, morem per septimanas nume-
randi elicere conantur. Septimus enim hic dies, mensis septi-
mus est, ut ex Gellio patet L. XV, cap. 2, Apollini sacer; (v.
Graev. not. ad Hes. συμ. 770.) non in orbem recurrens se-
ptimus quisque. Quod eo magis monitum oportuit, quia
summo viro H. Grotio fraudi fuisse video. Adde Plut. συμ.
VIII, 1, 1277, 2. Et 1467 f. Meurs. Gr. fer. in ἐβδομή. Et
Spanh. 657. Et Nostr. Δικ. c. 12. SOLAN.

*cad. l. 7. Μη δὲς οὖν καὶ μοι) Δὲς οὖν καὶ μοι, extrita nega-
tione. MARCIL. Non dederis? &c. interrogative. GUYET. (Be-
ne, & secutus sum; adeoque μὴ iam servandum. REITZ.) Μη
δὲς οὖν καὶ μοι, πρὸς Ἀδωνίδος, εἰκάσαι παμπόνηρον ἄνθρωπον,
ἀπάσῃ κακίᾳ σύντροφον, ἡμέρᾳ δυσφύμῳ καὶ ἀπαισίῳ) Vin-
dicanda est prima huius orationis vocola μὴ, quam exteri iu-
bet Marcilius. Etenim si recte attendatur, adeo ea non exte-
renda est, ut, si abesset, inculcanda necessario foret, ad ful-
ciendum sensum. Disputat Lucianus contra eum, a quo ac-
cusatus fuerat, inepte & barbare locutus esse, qui ipsum ap-
pellasset ἀποφράδα. Post multa tandem dicta, ita pergit: *Tu
vero animum adverte, (nisi plane non curae tibi sit, ignorantem esse)
si veteres ante nos in eos, qui tibi similes tum erant, talia multa,
quale est ἀποφράς, iactarunt; (erant enim etiam tum, ut verosimile
est, aliqui abominandis moribus, pessima & sinistra indole; atque
alius quidem dixit quempiam Cothurnum, vitam eius ambiguum
comparans his calceamentis; alius vero dixit alium Lypaën, quod
orator tumultuosus conciones soleret turbare; alius dixit alium Heb-
domen, quod perinde atque pueri septimis diebus, ipse etiam in con-
cionibus luderet & rideret, seriumque populi studium in ludum ver-
teret) nonne itaque, per Adonin, & mihi concesseris, hominem,
omni malitiae assuetum, comparare diei atro ac inauspicato? Ope-
rae fuit, totam hanc periodon ponere, ut ei universae lux ac-
cederet, quam non nimia interpretum diligentia offuscarat.
Duae, quarum notas inserui, parentheses insunt, &, eis con-
sideratis, sensus est planissimus. Liqueat quoque, per signum
interrogandi hanc orationem claudendam esse; quod & in
Graecis fieri debet; idque diligenter observatum esse video
a Florentinis. LENS.**

ibid. Πρὸς Ἀδώνιδος) Similis obtestatio iis, quas per Πάνδημον & Generyllida conceptas, itemque per Libanitida, iam vidimus hic c. 11. GESN.

ead. l. 9. Τοὺς χωλοὺς τῷ δεξιῷ) Intell. ποδί. Plin. XXVIII, 3, f. 7: *Despuimus comitiales morbos, hoc est, contagia regerimus. Simili modo & fascinationes repercutimus, & dextrae clauditis occursum.* GESN.

ead. l. 10. Χωλοὺς τῷ δεξιῷ) Sic libri omnes nostri; haud sane commode. SOLAN.

ibid. Τῷ δεξιῷ) An a dextra, vel ad dextram, intellecto conversi, an dexteritare? Ἐπέχω. GUYET.

ead. l. 11. Ἡ εὐνοῦχος ἰδοι) Vid. supra Eun. cap. 6. SOLAN. Adde Brod. Miscel. P. II, p. 509, qui veterum de hac superstitutione testimonia, Chrysostomi, Luciani, Appiani, Plutarchi, Senecae, Xenophontis, Iuvenalis, Suetonii, ac Ciceronis, profert. REITZ.

ead. l. 15. Κληδονίσματι) Nihil hic varietatis invenio. At supra Amor. cap. 39 in δυσκληδονίστων fluctuabat scriptura, quam ad hanc accommodavi, quia & constans; & cum Suida aliisque convenit. REITZ.

ead. l. 16. Τοῦ ἁπαντος ἔτους) Subaudi τὸ, διὰ, i. e. διὰ παντὸς ἔτους. GUYET.

Pag. 73. l. 4. Κύφωνα) Κύφων κυρίως est κυρτός, seu τὸ κυρτὸν ἀ κύφω κυρθε, κύφων &c. Κύφων ab Erym. exponitur κύρτωμα. Ponitur pro catasta, seu numella, aut collari aliove instrumento, quo vinciebantur nocentes, aut etiam torquebantur. Hic μεταφορικῶς de scelerato dicitur & malefico. Sic Latine *carcer, crux, scelus*, & simil. GUYET. De propria vocis significatione, in quantum notat lignum, cui collum inferitur, ut κύπτειν cogatur, qui ita vincetus est, plura Salmas. de Mod. Usur. p. 814 seq. GESN.

ead. l. 13. Ὀλέθρῳ) Barbaro. LA CROZE. Cur Guyetus iam non corrigit ὀλεθρίῳ; ut supra fecit Alex. c. 11, ubi pro ὀλεθροὶ ἐκεῖνοι Πλαφλαγόνες malit ὀλεθριοί. An quia ibi pluralis intolerabilior erat, quam hic singularis? At substantivum hic ab Luciano adhibitum, non modo ex praemisso ὀλεθρον, κύφωνα, patet; sed & alibi sic solet, ut de Salt. c. 5, ὀλεθρῷ τινι ἀνθρώπῳ. Iov. Trag. cap. 43, ὁ Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ὀλεθρος. Ac Paraf. cap. 42. Et quis nescit, substantiva eiusmodi efficaciter adhiberi pro adiectivis, ut *pestis* pro homine pestilente Aët. Apost. XXIV, 5: εὐρόντες γὰρ τὸν ἄνδρα τοῦτον αἰμῶκα. Et sexcenta similia. REITZ.

ibid. Συμπεριεφθείρου) Scholium ad hanc vocem habet Constantinus in Lexico pro συμπεριεφθεύσεις αὐτῷ μετὰ φθορᾶς καὶ μιαιρᾶς διαγωγῆς. Ego tamen συμπεριεφθέρου legendum cenfeo. SOLAN.

Pag. 74. l. 2. ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος) Proverb. BOURD. Conf. supra T. I, Tim. c. 32, ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἥδη γεγενημένον. De homine voluptatibus corrupto & ad nihil amplius apto, de qua proverbiali locutione vid. plura l. c. in nott. Hemsterhusii. REITZ.

ead. l. 3. Μέμνηνται) Sic necessario scribendum, non μέμνηται, quia non ad ἐκεῖνα, sed ad πολίταις pertinet, de quibus ἴσασι plur. num. iam dixit. REITZ.

ead. l. 11. Τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ σοῦ) Talia de te, te rhetorem esse & Sophistam scilicet. GUYET.

ead. l. 12. Δύο μὲν ἡλίους) Ex Euripide, Baccho 915; unde & Virg. Aen. IV, 470: *Et solem geminum, & duplices se ostendere Thebas.* Adde Plut. T. II, p. 1083 E. ed. Gr. L. Xyl. SOLAN. Pentheus furens apud Eurip. Bacchis 916 seq. καὶ μὴν ἔρᾳν μοι δύο μὲν ἡλίους δοκῶ, Δισσὰς δὲ Θήβας, κ. τ. λ. quod imitatus Virg. Aeneid. IV, 469; ubi reliquas imitationes dedit La Cerda. Add. Ovid. Artis III, 764, ubi de ebrietate. Furiosos & ebrios hac in re iungit Laëtant. de Opif. Dei 9, 1. GESN.

Pag. 75. l. 1. Πατρίδα) Phoenicius ergo hic, uti & Indotus; de quo ad cap. 19 illius opusculi dictum est. SOLAN.

ibid. Χεῖμα κακὴν) Hesiod. Ἔργ. 638. SOLAN. Alludit ad Hesiodi Ἔργ. 640, qui patrem suum habitasse dicit, οἰζυρῇ ἐνὶ κόμῃ, Ἄσκη, χεῖμα κακῇ, δέρει ἀργαλήν, οὐδέ ποτ' ἐσθλῇ. GESN.

ead. l. 2. Καλλίστην καὶ μεγίστην) Ἀντιόχειαν sc. GUYET.

ead. l. 16. Ἀπαγαγὼν) Verbum de industria suppressum videtur propter rei turpitudinem. GUYET. Conf. supra Bis Accus. c. 16. Et Iens. ad Tim. § 16. REITZ.

Pag. 76. l. 2. Ἐς γόνυ συγκαθήμενον) I. e. εἰς τὰ γόνατα. Infra ἐν γόνασι κείμενον dixit. GUYET.

ead. l. 3. Ἐκείνον δὲ, εἶσα δὲ τι καὶ ποιοῦντα) Legendum & hic ὃ, τι. IENS.

ead. l. 12. Ἐπιμανεστέρα) An forte ἐπιφανεστέρα; nam altera vox est insolens. KUSTER. Ἐπιμανῶς habes ιστ. β. 25; ἔμμανεστέρα autem φιλολ. c. 14. Quare non est sollicitanda haec scriptura. Certe consentiunt Codices, & aptissima est vox. SOLAN. Cum praecedat γυμνοτέρα ἀκολασία, sequa-

tur τοῦνομα μείζον, & ἀκάλυπτος κεφαλὴ, *credibile mihi fit*, non ἐπιμανεστέρα legendum, sed ἐπιφανεστέρα. Ceterum ἀκάλυπτον κεφαλὴν refero ad notum morem obnubendi in turpitudine & pudore caput. Vid. interpretes Petroniani ad illud cap. 7 *operui caput*. GESN.

ead. l. 14. Τῆς βοῆθος ἂν κατέστη ὁ τελευταῖος) Καὶ βοῆθος ἂν κατέστη ὁ τελευτ. Illud autem εἰς μόνος ἂν ἐπίσταυσέ σοι &c. accipe cum ironia. *Unus ille solus*, qui contra tibi unguis in ulcere, cuius tu domui. MARCIL.

ead. l. 15. Μισοδότου) Quaeſtorne, an tantum, qui mercede nefas hoc emerit? Posterius verum esse existimo; nec, ubi pro quaeſtore ſumatur, reperio. SOLAN.

Pag. 77. l. 8. Καθάρσιον) Supra Amor. c. 3 & 29. SOLAN.

ead. l. 10. Καὶ ὄναιό γε τῆς εὐκλείας) *Grand bien te fasse*. GUYET. Conf. supra Philop. c. 27. REITZ.

ead. l. 11. Ἐν Ἐφέσῳ) Ubi & hoc ſcriptum oportet; quod ſuperius iam ad cap. 10 annotatum eſt. SOLAN.

ead. l. 13. Πρῶτα σου ἤδεισαν) Interpres οὐκ ἤδεισαν legiſſe videtur. An legendum, πῶς οὖν ἂν ἐθαύμαζον &c. GUYET. *Non poſſent*, Benediſt. dederat. *Noſſent*, Micyllus. Lectio quidem Guyeti adiuvatur ſigno etiam interrogandi addito. Pot-eſt interim & οὐκ ita accipi, quaſi, *quomodo non mirarentur, ſi priora poſſent?* (Et in interrogatione οὐκ interdum additur, ſenſu eodem manente, ac ſi omitteretur. Exempli dedi in libro de Ambiguis) ſed vulgata hic tamen rectius exponitur, *quid fieri poſſet, ut non admirarentur*, ut apud Herodian. III, 6, 14, πῶς οὐχὶ νῦν, καὶ προσελθούσης ὑμῖν τοσαύτης συμμάχου δυνάμεως, — ῥᾶστα κρατήσατε quis dubitet, quin nunc tantarum acceſſione virium — *facile proſtigaturi ſitis?* Nec ibi poteſt abeſſe negativa, neque in vulgato illo τίς οὐκ ἂν ἀγάσασθε τῆς ἀρετῆς; quare neque hic in Luciano quidquam mutaverim. REITZ.

ead. l. 15. Περὶ πῶδα) Hoc verum eſſe, vid. ad Aſin. c. 30. Eſt & alibi cum παρὰ confunditur in edd. ut ibi indicatum. REITZ.

Pag. 78. l. 4. Τὰ κακὰ ἀπαλεύειν) De hoc verbo in bon. & mal. partem valente vid. Hemſterh. ad Nigr. cap. 30. Item ad Tim. c. 2. Ac Solani notam ibi praemiſſam, vel potius Ienſii, qui eſt reſutatur ab Hemſterhuſio, habet tamen exempla quaedam haud inepra. Adde Philop. cap. 40, ubi ἀπέλαυσα per *abſuli* recte Geſnerus reddit; cum & ibi in malam partem valeat. REITZ.

ead. l. 17. Βρομολόγους) Forſan βρομολόγους. Βρόμος, ſonitus, fragor. GUYET. Tenui hanc in interpretando rationem, ut quae verba ſola compoſitionis inſolentia peccare viderentur, ea ſimilibus, quoad poſſem, Latinis redderem; ultima vero, quae plane barbara ſunt, Graece ſcripta apponerem. Nempe pro σφενδονίζειν *ſunda emittere*, σφενδικίζειν dixerat homo, quaſi eſſet nomen σφένδιξ, & χειροβλημάσδαι voluit eſſe *manu proiicere*, quod formavit contra omnem analogiam ex βέβλημαι. Ceterum obſervo, verborum, quae hic reprehenduntur, nullum apud Pollucem eſſe, quem alias fugillari a Luciano, falſo id quidem, creditum eſt. Vid. ad Lexiphanem. GESN.

Pag. 79. l. 1. Τροπομάσδοντας) Μάσδων, lorum, flagrum. GUYET.

ead. l. 2. Τὸ Ἀθηνῶν ἐπιθυμῶ) Gloſſema videtur. GUYET. Miſit Fl. & ſane Scholium ſapit. Agnoſcit tamen Codex M. cum impr. omnibus. SOLAN.

ead. l. 3. Χειροβλημάσδαι) Ψηλαφᾶν, χειροτρίβειν. GUYET. *ibid.* Ὁ λόγιος Ἑρμῆς) Habuimus non ſemel. Sed videri etiam poteſt I. Elín. ad Að. Apoſt. XIV, 12. REITZ.

ead. l. 5. Τῶν ἱαλέμων) V. Zenob. IV, 39, & Pantin. ad Apoſtol. adag. X, 39. Menandr. Fr. pag. 84, N°. 3, εἰς τοὺς ἱαλέμους δὲ τοῦτον ἔγραψε. SOLAN. Ialeum frigidum fuiſſe poëtam, facile credimus Heſychio, Euſtath. ad Il. Z, p. 494. 43 Baſ. atque adeo proverbio ἱαλέμου ψυχρότερος, quod reſertur etiam ab Apoſtolio X, 39. Sed luſtus etiam, δρῆνου, πένθους, notionem illi nomini adiunctam negari non poteſt. Vid. Eurip. Oreſt. 1391, Supplic. 281, Troad. 600; it. Euſtath. ad Il. Σ, pag. 1223, 8, & Apoſtolius l.c. itemque VI, 54. Quare facile condono Io. Clerico, eſſi forte verum non vidit, cum ad Menandr. p. 85 putavit ἱαλέμους in fragmento Comici eſſe *frigidus*, i. e. lugendus, quia morti nimirum. GESN.

ibid. ἱαλέμων) Κακοδαιμόνων, δυſτήνων, ἀθλίων, οὐδενὸς ἀξίων. Heſych. GUYET. In Pariſina ἱαλέμων erat maiuſculo I exaratum, ut nomen proprium, atque ita etiam converſum: *Ialemo frigidioribus*. Alluſione facta ad proverb. *Ialemo frigidior*. Sed cum tranſierit in adieſtivum, ſervo ceterarum edd. morem, eſſi ab *Ialemo* Calliopes filio, poëta ineptiſſimo, ortum traxiſſe videtur. REITZ.

ead. l. 7. Φιλαινίδας) Τῆς ἑταίρας. GUYET. V. Ἐρωτ. cap. 28. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀδικήματος) Subaudi ἕνεκα. GUYET. Ἀδικήματος ἢ τὸ μετρίωτατον ὕβρεως) Si haec vera est lectio, oportet ἀδικήμα etiam speciale, & gravis quidem criminis, nomen fuisse, forte impietatis, ut in illa Socratis accusatione, ἀδικεῖ ὁ Σωκράτης, κ. τ. λ. cuius respectu ὕβρις possit μετρίωτατον videri. Lingua, res sancta ac divina, turpissime profanata &c. Alioquin transpositione levi ita concinnari possit hic locus, ut nihil, quod offendere quemquam possit, relinquantur, ὕβρεως, ἢ τὸ μετρίωτατον, ἀδικήματος, δῖοις. Ceterum ὕβριν ad impudicas praesertim & Venereas contumelias pertinere, monuerat Casaub. ad Athen. VI, 19, & pluribus docuit Dan. Heinsf. ad Hesiod. pag. 210 seq. ubi etiam ἀδικίαν *ead.* ratione dictam observat. GESN.

ead. l. 14. Μητιόχον) Forsan Ἀντιόχον. Immo vero erat Athenis τὸ Μητιόχον tribunal; de quo consule Potterum. Fuit & Metiochus Miltiadis filius, de quo hic locus intelligi non potest. *Fl.* ed. Μητιόχον. M. cum reliquis impr. facit. Mihi, quid decernam, non liquet. SOLAN. Ἀντιόχον. LA CROZE.

Pag. 80. l. 1. εἶναι δοκεῖν) De εἶναι abundante dictum paulo supra ad c. 6, ad ἀναισχυντία οὔσα. De duplici infinitivo ad Philop. c. 7 & 39. Item Hipp. c. 1 pr. δεῖν ἐπαινεῖν. REITZ.

ead. l. 3. τοιαῦτά με διατίθης) Eandem, quam hic Noster, turpitudinem tangit & Lactantius V, 9, cum de iis loquitur, qui sanctissimam quoque sui corporis partem contra fas omne polluant & profanent. Rursus L. VI, 23: Quid dicam de iis, qui abominandam, non libidinem, sed insaniam potius exercent? Piget dicere: sed quid his fore credamus, quos non piget facere? Et tamen dicendum est, quia fit. De istis loquor, quorum teterrima libido & execrabilis furor, ne capiti quidem parcat. Quibus hoc verbis, aut qua indignatione tantum nefas prosequar? vincit officium linguae sceleris magnitudo. SOLAN. Vid. supra Nigr. c. ult. τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι, notamque Hemst. Et Nostrum in locis ibid. ab Solano indicatis, qui frustra δακῶσι ibi tentat, cum & eod. modo duplici accus. iungat Noster Gymn. c. 6, scribens ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθεῖν, ubi alia quoque similia dedi. REITZ.

ead. l. 6. Διαντλεῖν) An exsequi? GUYET.

ead. l. 9. Μιαινομαι) Excidisse in edd. prius, errore typogr. facile quidem divinaveris; mirere tamen, qui tam diligenter propagetur error, etiam in iis edd. ubi Latina versio habet contaminor; nam nemo, credo, μαινομαι furo hic volet legere, quando πατοῦμαι praemittitur: furentes enim se

non ita conculcari sinunt. REITZ. Quemadmodum non dubito, *μυινομαι* esse praeferendum recepto per omnes fere libros *μυινομαι* ita puto, eo minus suboluisse errorem hominibus, quod etiam *μυινομαι* non absurdam habet sententiam. Sermo est de ea turpitudine, quae furor merus & summa infania est. Solent insanire homines a magna iniuria. Quidni lingua se dicat insanire, quae infando eiusmodi negotio adhibeatur? GESN.

*ead. l. 10. Καὶ ἀντὶ γλώσσης ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνω-
κας*) An haec paria esse possunt illis, quae apponuntur ab Micyllo & Benedicto, ac lingua perinde ut manu uti decrevisti? Certe sic illi penitus omittunt voculam ἀντί quae quidem sane perincommoda est, nisi bene inspexeris. Legendum enim, καὶ ἀντὶ γλώσσης ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνωκας; Est enim exprobratio per interrogationem excitatior, & quid lingua aequae ut manu uti decrevisti? GRON. Versionem Benedicti castigat Gron. Sed & ipse alium errorem committit, vertens: quid lingua aequae ut manu uti decr. An γλώσσης & χειρὶ igitur iungenda, & ad idem verbum χρῆσθαι referenda? Quia γλώσση saltem etiam tum scribendum fuerat, ubi ἀντὶ mutaveris. At nihil opus erit, modo lectionem Gronovianam reddas: Et quae pars linguae est, qua ceu manu uti decreveris? At vereor, ut acutioribus arrideat ista & versio & emendatio. Mihi certe difficultas quaedam restare videtur, quam tollere in re tam turpi non laboro. REITZ. Nihil mutandum in Graecis: nec poenitet conversionis: sed pudet rem amplius declarare. Teneamus modo, illud ὅσα adverbii vicem pont pro καθόσα vel καθώς. GESN.

Pag. 81. l. 5. Πόθεν ἂν) Mallet *πόθεν γάρ*. GUYET. Propius ad literas accederet, si *πόθεν οὖν* legas. REITZ.

ead. l. 7. Καταριθμήσειν αὐτῇ) Καταριθμήσειεν αὐτῇ, sub-
audito ἢ γλώσσα. Sic autem cum superioribus connectitur: πρὸς δεῶν, ἣν λέγει ταῦτα ἢ γλῶττα &c. εἶτα καταριθμήσειεν αὐτῇ τὰς πολλὰς προσηγορίας &c. Καταριθμήσειεν omnino legendum videtur pro καταριθμήσειν. GUYET. Καταριθμή-
σειν) Non apparet, unde hoc infinitum pendeat. Connexa est oratio cum illo τί ἂν ἀποκρίναιο; Itaque suspicor κατα-
ριθμήσαις vel καταριθμήσειας. GESN. Καταριθμήσειν καὶ ῥὸς ἡδὴ coniiciebat cl. Bel. de Ball.

ead. l. 14. Ἐξυπες) Quia deinde barbam promisit; vide & cap. 31. SOLAN.

Pag. 82. l. 3. Ἀτμαρχον) Nomen ergo TIMARCHUS; mi-

rarique subit, cur mutatum iverint, cum famosus Aeschini *Timarchus*, qui vitam tandem laqueo finivit, satis notus esset. Vid. Plut. 1545. SOLAN.

ead. l. 4. Κάκεινον τι περιττότερον) Athenienses (dicit ad Timarchum) literae unius appositione te honorantes Atimarchum appellarunt; ἔδει γὰρ κάκεινον τι περιττότερον προσεῖναι σοι, h. e. nam & illo amplius quid habere debebas. Obscurius interp. nam hoc tibi illo insignius decebat esse. Nihil aliud vult auctor, quam, non satis erat, appellari te Timarchum; sed nomen tuum augeri debebat una litera, ut Ἀτίμαρχος appellareris, q. d. ἀτίμων ἄρχος. VITRING. Ambigua oratio, non satis clarum, quo referatur κάκεινον. Nihil mihi videtur magis convenire, quam ut dicamus comparari hic inimicum Luciani cum Timarcho illo, contra quem habita exstat Aeschini oratio, qua eadem fere illi, quae hic nostro obiiciuntur, summa praesertim perversae libidinis impunitas. Dicit igitur, in mentem venisse Atheniensibus, cum spurcissimum hunc mortalem viderent, sui Timarchi illius antiqui: sed cum vellent indicare, hunc illo multum esse pestilentiozem, non Timarchum vocasse, sed aucto aliquantum nomine Atimarchum, ut simul πάντων τῶν ἀτίμων πρώτον dicerent. Utrum autem nomen verum huius hominis fuerit Timarchus, quod indicat Vossiani Codicis inscriptio, an ex hoc ipso loco tracta suspicio eius, qui illum titulum posuit, non facile dixerim: nisi quod melius apparet ratio auctoris nostri, si re vera Timarchus appellatus est, quem lacerat. GESN.

ead. l. 12. Κάκεινον) Parodia est ex variis Homeri locis concinnata. Vid. Iliad. N, 605; Λ, 233; & E, 293. SOLAN. Homer. Il. Λ, 233: Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παραὶ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος. Il. E, 293: Αἰχμὴ δ' ἐξεχύθη παρὰ νεῖατον ἀνθερῶνα. Versus sublimitate & magnitudine rerum, de quibus agitur, digni, dum ad rem ita spurcam ac despuendam adhibentur, ψυχρολογία inde oritur, quae nihil aliud est, quam μέγεθος διημαρτημένον, grandia ad speciem verba intempestive rebus adhibita futilibus. Vid. Demetrius de Eloc. § 114. Sed nimirum ψυχρολογία eo ipso esse ratione ipsius Luciani desinit, quod committitur a sciente & volente. GESN.

ibid. Παραὶ δὲ) Conf. infra Lapith. c. 44. REITZ.

ead. l. 13. Ἐξελύθη) At in Homer. Il. E, l. d. legas ἐξεχύθη; quod verum esse, Scholiastes Homeri probat, qui id interpretatur ἐξάρμηνσε, διήλθε. Nam si ἐξελύθη invenisset, non,

credo, exposuisset id eodem verbo. Sed cum in nonnullis Homeri libris ἐξελύθη legatur, vide an hoc magis placeat; nam & sic alibi solet, ut Il. O, 542, Αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώσα. Verum quando nec ἐξελύθη absurdum est; quid prohibet hoc servasse? REITZ. Pro ἐξελύθη facit glossa Hesychii, qui exponit ἐπαύσατο τῆς ὁρμῆς. GESN.

ead. l. 14. Ψυχρολογεῖν) Ἀν αἰσχρολογεῖν; Τὸ ψυχρολογεῖν hic non placet. GUYET.

Pag. 83. l. 9. Λεσβιάζειν σε καὶ φοινικίζειν) Hesych. in voce σκύλαξ. Σκύλαξ σχῆμα ἀφροδισιακὸν ὡς τὸ τῶν φοινικιζόντων. Gal. ἄλλα καὶ τῶν αἰσχρολογῶν μᾶλλον βδελυττόμεθα τοὺς φοινικίζοντας τῶν λεσβιαζόντων. Erasmus in Chiliadib. pro phoenicissare, memoria lapsus, phicidissare, & φοικιδίζειν pro φοινικίζειν scribit. Ortum autem est adagium a spurcissima Phoenicum libidine, quam Graeci merito ἀρρήτον μίξιν nominant. Plutarch. in vita Caesaris: ἐδόκει γὰρ αὐτὸς τῇ ἑαυτοῦ μητρὶ μίγνυσθαι τὴν ἀρρήτον μίξιν. Haec in Miscell. Crit. P. II, p. 482, BROD. Vid. Cogn. 633, T. III. SOLAN. Quod Cognatum allegat Solanus, spectat ed. Basil. an. 1619, cui notae Cognati & Sambuci annexae: sed cum ex Cognato selectum tantum iniit Par. eamque secutus Graev. plurima omittentes, possem haec addere; verum in re tam turpi nolim. REITZ.

Pag. 84. l. 4. Πόθεν) Item γὰρ suppressum, ut supra cap. 2. REITZ.

ead. l. 5. Ἐπὶ — τρεῖς μοιχοὺς) Nempe in declamatione finxerat, a marito tres uxoris suae moechos deprehensos: maritum poscere non gladium, sed ita magnum tridentem, uti tres uno ictu posset confodere. GESN.

ead. l. 6. Θεόπομπον) V. Δραπ. cap. 32. Tricarantum urbs; cuius meminit Dem. 43 A. SOLAN. Locus obscurus, cui tamen si non plenam lucem afferre, at tenebrarum aliquid discutere forte licebit. Theopompus hic esse videtur nobilis historicus Chius, qui Macedonicis temporibus Philippi, Alexandri, Ptolemaei vixit, & rebus gerendis interfuit. Huius libros historiarum LIII legit Photius Cod. 176; quinque iam tum ait fuisse perditos: multas ibi παρεκβάσεις παρτοδαπῆς ἱστορίας idem commemorat. Reliqua Fabric. B. Gr. Vol. IX, p. 434 seq. Add. viri docti ad Longin. 42, 3. Huc praefertim facit, quod Stephanus in Τρικάρανα, quod φρούριον esse ait τῆς Φλιασίας, laudat Θεόπομπον πεντηκοστῷ πέμπτῳ. Videtur ergo in illo libro, (quo suae aetatis historiam tractavit,

cum a fine Thucydidis incepisset) commemorasse actionem aliquam suam Theopompus, qua de Tricarano (quasi tu *Tricipitem* dicas, quorsum & *tridens* deinde & *Cerberus* refertur) iudicaverit: hanc porro illius actionem laudasse inimicus Luciani iis verbis, quorum ipsa eum *τρίαίνα* modo commemorata admonere potuit: nam *τριγλωχιν* & *τρίαίνα* eiusdem significationis sunt: & ad tridentem illum piscatorium pertinent, quo maiores pisces percutiunt; a quo etiam fictum est illud *ἐκτρίαίνῳσαι*, h. e. *τρίαίνα ἐκπολιορκεῖν*, quod nos, ut id genus alia quaedam, ad verbum ideo reddidimus, ut etiam Graeci sermonis non satis periti, quid reprehendatur, sentire melius possint. GESN.

ead. l. 10. *Λύχρον ἄψας*) Alludere videtur ad Diogenis historiam. GUYET.

ibid. *Ἀδελφόν τινα*) An fratrem, id est, amasium? Petronius. GUYET.

ead. l. 14. *Θάτερον τῶν πενήτων*) Abrupta nimis & ex parte falsa sunt, quae hic Scholiasta habet. Iuvat itaque e Thoma Magistro regulam Atticorum hic ponere. Articulus cum pronomine *ἕτερος* coalescit hac lege, ut vocalis articuli quaecunque, & prima ε, contrahantur in α· τ vero articuli, ob adspiratam ε transeat in δ. Haec, quoties articulus in vocalem exit. Sed ubi in ν vel σ, non fit crasis, verum integre declinatur. Dicitur ergo, *ἄτερος, ἄτέρα, θάτερον, θατέρου, τῆς ἑτέρας, θατέρω, τὸν ἕτερον, ἄτεροι, τῶν ἑτέρων, κ. τ. λ.* Hinc apparet, quam infeliciter errorem suum Sophista emendaverit. GESN.

Pag. 85. l. 5. *Πέταμαι*) *Τὸ πέταμαι*, volo, rectum est & usitatum; sed pro *πετάννυμαι* inusitatum videtur. GUYET.

ibid. *Ἐκχύνειν*) *Τὸ ἐκχύνειν* inusitatum fuisse notandum. *Ἐκχεῖν* usitatum. GUYET.

Pag. 86. l. 2. *Οὐ δὴ*) Aut οὐδὲ legendum, aut οὐ δὴ, quod in impr. aliquot & M. neglectum est. SOLAN.

ead. l. 7. *Ὅποτε τοῦ Τισίου τὴν τέχνην οἶσθα, ὡς τὸ Δισκράκος*) An legendum, *ὅποτε τοῦ Τ. τὴν τέχνην εἰδὼς, τὸ Δ.* &c. GUYET. Tisiae ars est Sophistica. Fuit enim Tisias inter primos Sophistas, quem Aristot. *περὶ ἐλέγχων σοφιστικῶν* cap. ult. cum dixisset omne omnis artis principium esse tenue ac difficile, sed illo reperto, facile postea crescere & augeri, quod & factum sit in orationibus politicis, *Τισίας μὲν μετὰ τοὺς πρώτους, Θρασύμαχος δὲ μετὰ Τισίαν, Θεόδωρος δὲ μετὰ τούτον, Τισίας quidem post primos, scil. Sophistas,*

Tirasmachus autem post Tisiam, Theodorus autem post hunc. GRAEV. Adde Quintil. II, 17, p. 111, 1; & III, 1, p. 125 f. Isocr. p. 525, & Plut. Alcib. Corax Tisias. Cic. de Or. I, 2, & in Brut. 12. In W. Fl. & B. *δυσκ*— quod minime spernendum, quamvis verum & genuinum putem *δισκ*—, ut alium illum nequitia antecedeat Timarchus. SOLAN. Narrat intelligentibus, & scientibus aliunde historiam, quam nobis divinare difficile, ac ne tamen quidem, est. Modo hoc meminerint, qui acumen Luciani volunt assequi, *primo* fraudem commissam, circa Artem, h. e. librum de institutione Rhetorica Tisiae illius Siculi, qui discipulus fuit Coracis: *deinde* Coracem, *κόρακα*, esse *corvum* Graecis, furax, ut notum, animal; cum itaque *δὲς κόρακα* vocat Lucianus inimicum suum, *bis-furem* appellare: *tertio* lusum verborum esse in *τισίας* & *ἐξέτις*. GESN.

ead. l. 10. Χρυσοῦς τριάκοντα) Eadem summa in drachmis enuntiata *πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας* aequat. Insignis locus ad confirmandam auri & argenti comparisonem: nempe *aureus* Romanus continebat *drachmas* XXV, quod etiam docet Zonaras apud Gronov. II, 8, p. 109. GESN.

Pag. 87. l. 7. Μόρα ἐκείνα) Barbam ergo promittebat. Vid. cap. 27. SOLAN.

Pag. 88. l. 1. Ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν ἔην) Prov. BOURD.

ead. l. 3. Ὡς τὸ γε ἔμδν) Pro κατὰ τὸ ἔμδν μέρος. *De ma part, quant à moi.* GUYET.

ead. l. 4. Τὴν ἄμαξαν ἐπεσπάσω) Proverb. BOURD.

ead. l. 5. Ὁ παιπάλημα, καὶ κίναϊδος) Irridet stultitiam hominis, qui astutus sibi videretur, nominibus Atticis ab Aristophane repetitis, qui *Ὀρν.* 429 seq. in descriptione magni rhetoris haec ita iungit, *πυκνότετον κίναδος, σόφισμα, κύρμα, τρίμμα, παιπάλημα ὅλον* qua notione etiam *παιπάλην* dixerat Nesc. 259. Nempe *παιπάλημα* pollen est: eo nomine subtilitatem quandam a tritura fori & usu rerum ortam indicant: quare etiam nomen Latinum, ut Frischlinus in Nubibus, servavi. *Κίναδος* vulpes est. Nempe *κίναδος* legendum, non *κίναϊδος*, ex ipso vocum Atticarum connubio iam suspicaretur aliquis. Sed insuper τὸ *κίναδος* & casus prodit, & praesertim illud, quod ignotum aequae ac *παιπάλημα* imperito Sophistae nomen dicit: *κίναϊδος* autem nimis quam notum omnibus: hinc etiam factum, ut librarius illud ignotiori substitueret, cum praesertim *operum* inimici sui nomina ea paulo post appellet auctor: quae res etiam Scholiasten vide-

tur movisse, ut retineret κίναδος, & παιπάλημα etiam ad obfcoenum sensum traheret. Nos non tam sententia huius loci detinuit, quam ea molestia, quod non occurreret Latini, idque abstrusius paulo nomen, quod τῷ κίναδος satis responderet. *Cercops* veniebat in mentem: sed nimis videbatur vel ambiguum vel incertum. Itaque *vulpem* retinui. GESN.

ibid. Κίναδος) Forfan κίναδος, i. e. bellua. Hefych. κίναδος, θηρίον, ὄφις. Suid. Κίναδος· πᾶν μὲν θηρίον κίναδος ἀξιούσι καλεῖσθαι. ἰδίως δὲ τὴν ἀλώπεκα. κακοῦργος ὡς ἀλώπηξ &c. GUYET. Coniecturam Guyeti iuvat Alciph. III, Epist. 28, ubi ancilla heri graveolentis amores detestata ait: ἐγώ σε, ὦ Γέβαλλε, στυγῶ, τοῦτο μὲν βδελυττομένη τὸ βάρος τοῦ σώματος, καὶ ὥσπερ τι κίναδος ἐκτρεπομένη, quae Bergler. vertit, *velut aliquam tetram belluam averfans*. Et ap. Aristoph. frequenter inter convicia numeratur κίναδος. Quod etfi & ibi Scholiast. eodem modo exponit, quo Suid. tamen pro ἀλώπεκι potissimum eidem ponitur. Sed & Lucianum dedisse κίναδος, quia generale hoc veteratorum, & scortatorum opprobrium, non abfimile vero est: neque ideo aio κίναδος illico proscribendum esse; verum id forsan a recentioribus scribis profectum, qui hos aptius putarent, quod cum Latino hinc formato *cinaedus* conveniens, melius intelligerent. REITZ.

eod. l. 8. Παιπάλημα) Hefych. Παιπάλημα, ποικίλος ἐν κακίᾳ. GUYET.

ibid. Κίναδος) Forfan κίναδος. GUYET.

Pag. 89. *l.* 1. Εὐριπίδης) Eurip. Bacch. v. 385. SOLAN. Hodie sic legitur Bacch. 385 seq. Ἀχαλίνων στομάτων, Ἀνέμου τ' ἀφροσύνας, τὸ τέλος δυστυχία. Et sic laudatur etiam supra Ἀλ. c. 3. GESN.

ibid. Ἀχαλίνων) Gell. I, 15. SOLAN.

IN DE DOMO.

Pag. 90. *l.* 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ) Προσαλία. MARCIL. Non totam domum esse, quae hic laudatur, i. e. aedes plurium conclavium; sed eam, quae proprie οἶκος vocatur, nomine etiam Latinis retento, *oecus*; tota descriptio loquitur. Conf. Gronov. ad Hippian c. 5. GESN.

eod. l. 6. Νόσφ ἦν ἐνόησεν) Ita & Aristoph. Av. v. 31,

ἡσυχαστοῦμεν. De repetitione huiusmodi verbi cognati conf. supra Alex. c. 32, Gall. c. 5, & alibi. Nam adeo est frequens, ut pluribus non opus sit. REITZ.

Pag. 91. l. 13. Καθ' ἡσυχίαν ἡσθῆναι) Respondet Gallicum proverb. *Les plus grandes passions sont muettes*. REITZ.

Pag. 92. l. 2. Ἐνδιατρίψαι) Plus est, quam solo visu immorari; sed quasi non posse satiari admirando atque laudando. Conf. supra Adv. Ind. c. 26, & Alex. c. 33 f. REITZ.

ead. l. 5. Νησιώτη μεираκίω) Hom. Od. Δ, 71. SOLAN.

Pag. 93. l. 5. Πρὸς αὐτήν) Lege αὐτήν. GUYET. Id ut fieret, curavi. REITZ.

ead. l. 9. Ὁ μοι γοῦν) In omnibus, praeter Florentinam, editionibus sine ullo sensu legas, Ὁ μοι γοῦν δοκεῖ καὶ ξυνεξαίρεσθαι οἴκου πολυτελεία ἢ τοῦ λέγοντος γνώμη. At plane, sicut conieceram, in antiquissima illa editione legitur, ἐμοί γ' οὖν δοκεῖ &c. IENS. Ἐμοί) Antea legebatur ὃ μοι in omnibus impr. excepta Fl. & V. 2. In L. etiam recte ἔμοι. SOLAN. Ἐμοί legendum videtur. Guyet. Omnino. Ideoque sic iam dedi. REITZ.

ead. l. 13. Πρὸς αὐτὸ κοσμήσαν) Lege πρὸς αὐτὸ κοσμήσασα. Infra: λόγου δὲ σπουδὴν μὴ ἐπιτείνεσθαι πρὸς κάλλη χωρίων. GUYET. Vellem libri addicerent; & promte reciperem. Sed vel sine iis ita legendum. REITZ.

ead. l. 14. Τῷ μὲν Ἀχιλλεῖ) Hom. Il. T, 16 & 365. SOLAN. Il. T, 15. Attulerat Thetis arma filio suo. Reliqui fulgorem eorum ferre non possunt. Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ὧς εἶδ', ὧς μιν μᾶλλον ἔδυν χόλος, ἐν δὲ οἱ ὕσσε Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὥσει σέλας, ἐξεφάνθην. GESN.

Pag. 94. l. 3. Πλάτανος εὐφυής) Haec de platano, de Ilisso, de Musis &c. omnia pertinent ad Platonis Phaedrum, in principio cum totius dialogi, tum ipsius disputationis Socraticae, quae Lysiae opposita est. GESN.

ead. l. 8. Συμπεριληφόμενος) Lege συνεπιληφom. GUYET.

ead. l. 9. Συνεφόμενος) Impr. plerique συνεσομένas. Ad veram & genuinam Luciani vocem magis accedit scriptura Fl. & V. 2. quam secutus sum. Ab eius enim manu credo fuisse συνοφόμεnas. SOLAN. Legendumne συνησομένas; an συνήμι potest etiam esse futurum medium συνέσομαι; illud enim puto certum, ad hanc originem atque intellectum pertinere. GESN. Συνησομένas a συνήμι legendum videtur. Guyet. Recte; nam licet Gesn. & συνεσομένas a συνήμι forte formari posse suspicetur, malim tamen, vitandae ambiguitatis er-

go, consueto more *η* adhibere; maxime cum & sic habeat Pell. Verum quia alii aliud suppeditant, vulgatum exhibeo. REITZ.

ead. l. 14. βασιλέως) Quam regiam designet, invenire non possum, cum Arfacidarum mox meminerit. SOLAN. *τὴν βασιλέως — τὴν χρυσὴν*) Haec est illa aurea platanus, quam cum vite eius generis Dario, Xerxis patri, donarat Pythius Lydus. Herod. VII, 27. Bithynum pro Lydo facit Plin. XXXIII, 10, f. 47, ubi reliquos, qui huius utriusque muneris mentionem fecere, laudat Harduinus. GESN.

Pag. 95. l. 4. ἔμελε) Sic *S. & A.* recte. In reliquis *ἔμελλε*. Saepissime in hac voce peccatur. SOLAN.

ibid. Ἀρσακίδαις) De his vide Tacit. An. II, 1, & enarratores. SOLAN. Anachronismus ingens. Neque enim Darius, cui oblata illa platanus, Arfacides. GESN.

ead. l. 9. Ἀλαζονείαν) Forſan *ἀλαζονείαν* quaesivit Solan. haud immerito. Nam sic scribi amat. At quia scribae *ei & i* saepe promiscue in aliis exarant, nihil mutare sustinui. REITZ.

ead. l. 14. ἡ ἀρχὴ) Oriens. GUYET. Quid mirum, quando *ἡμέρας* intelligitur, quod est praemissum? REITZ.

ead. l. 16. τῶν θυρῶν) *Ἀν θυρίδων*; GUYET.

Pag. 96. l. 8. Περὶ τὰς χρείας) Non damno penitus hanc lectionem: sed magis placeret, si reperiatur in libro bono *παρά*: praeter usus necessarios, certe decoros. GESN.

ead. l. 11. Εὐφορος) I. e. modicus, levis, non gravitate incommodus annulus. GUYET.

ead. l. 14. ἡ πορφύρα) *ἡ πάρυφος πορφύρα* sc. GUYET.

Pag. 97. l. 8. τὰ ἀναγκαῖα) Subaudi *κατά*. GUYET.

ead. l. 14. Διαλείμματος) Lege *διαλήμματος*. GUYET. Non video quare. REITZ.

Pag. 98. l. 8. Ὑψόροφον) Homer. Od. Δ, 121. Et mox *αἰγλήεντα*, v. Iliad. A, 532. SOLAN.

Pag. 99. l. 1. τῶν δρεπομένων) *Δερκομένων*. MARCIL. Legendum videtur *βλεπομένων*, quod inter distantem & excipientem facillime in *δρεπομένων* mutari potuit. Eandem vim habet *δερκομένων* Marcilii; quod probo, si est ex libro: coniecturam non temere receperim; cum *δερκόμενος* vix aliter quam apud poëtas, & significatione activa legere meminerim. GESN.

ead. l. 11. Ὁ δὲ ταὺς &c.) Pulcherrimam itidem pavonis imaginem descriptam in Dionis Chrysostomi Or. XII *περὶ τῆς πρώτης τοῦ θεοῦ ἀγνοίας*, p. 370, T. I ed. Reisk. laudat cl.

Bel. de Ball. qui & conferendum iuber Oppianum de Ven. lib. II, v. 589.

Pag. 100. l. 6. Μεταβαινόντων) Μεταβαλλόντων forsan legendum. GUYET.

ead. l. 15. Ὅτε) Mallem ὅστε. SOLAN.

Pag. 101. l. 1. Ἀποσπάσαι) Ἀποσπᾶσαι legendum videtur. Τὸ ἀποσπάσαι hic locum habere non videtur. GUYET. Errat Guyetus: offenderunt ad id verbum etiam Graev. ac Gron. Vid. Icarom. c. 11, πάντοτε τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, ubi ἀποσπᾶν pro recedere, abire, recte defenditur ab Ienf. Adde & a nobis ibi indicatam Hemst. notam ad Deor. Dial. XX, aliaque. REITZ.

ead. l. 4. Καὶ τοίνυν — παρασκευάσαι) Haec insititia videntur & spuria. GUYET.

ead. l. 9. Ἰύγγος) V. Xen. Ἀπομν. III, pag. 457 ed. Steph. χρῆσθαι μοι τὴν ἰύγγα, ἵνα. Scholiastes Theocriti filiam Ἥχους facit. Alius ibidem Πειθοῦς, ad Id. II. SOLAN. Ἀπὸ ἰύγγος) Mirum, ni ὑπὸ hic legendum. Etsi memini supra dicta ad Tim. T. I, pag. 331 sqq. Et Gymn. c. 20, ubi vidimus, ἀπὸ saepe poni, ubi ὑπὸ locum potius haberet. At quia ideo differentia non tollenda inter has praepositt. & facillima scribarum ac rypothetarum in his est aberratio, suspicio non est dissimulanda, & hic ὑπὸ praestare. REITZ.

ead. l. 13. Ὡς φησι) Ὡς φησι. MARCIL. Ut ait. Immo, ut ait ipse. GUYET.

Pag. 102. l. 8. Μεταστήσομαι) Migrabo, secedam, ipsi locum dabo secedens. GUYET. Olim notavi ad hunc locum, non satis notam fuisse hanc significationem verbi docto Athenaei interpreti, qui XII, 5, p. 523 B. μεθίστασθαι τοῖς κρείττοσι reddiderit ad praestantiores commigrare, cum deberet, cedere fortioribus. Sed quis finis fuerit, si quis castigare velit optimorum etiam interpretum peccata? quot annotationes in Lucianum scribendae essent? Caveamus nobis eo diligentius, in simili studio qui decurrimus. GESN.

ead. l. 12. Ψόγον αὐτοῦ) Τοῦ οἴκου scil. GUYET.

ead. l. 13. Ὑπ' ἐκείνου) Τοῦ ῥήτορος προειπόντος. GUYET.

ead. l. 14. Ὑπεναντίως) Ὑπεναντίως legit interpret. GUYET.

Pag. 103. l. 7. Ἐς τὴν Σαρδῶν) Σάρδιον λίθον. Sardam Plinio. Corneolam vulgo. Cornivola Italice. Σαρδῶν, σάρδιος λίθος, σάρδινος, & Sarda, παρὰ τὴν Σαρδῶν νῆσον omnia, ut & Σαρδόνυξ, seu Σαρδάνυξ. GUYET.

ibid. Τὸν Σμάραγδον) Τὸν Σμ. P. H. & I. plene: τ' alias ff 2

per compendium, quod facile permutatur cum τήν. Sed τήν plenissime *Fl.* sine compendio. At genus nondum muto, quia & Latinis saepe mascul. est. Vid. *Burm.* ad *Ovid.* 2 *Met.* 24. Inveniri etiam ζήμαραγδος, vid. supra T. I, *Iud. Voc.* cap. 9. Veluti & *Burm.* ζήμαραγδῖς edidit, vide ibid. ab *Hemst.* notatum, cui tamen assentior, euphonia cum *Prisciano* servandam, neque consonantes hic triplicandas. *REITZ.*

Pag. 104. l. 9. Ἐμοὶ δοκεῖν — ποιεῖν) Virtiose quoque scribitur, ἔμοι δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιεῖν. ἐκπλήττει γὰρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸν λογισμὸν διαταράττει. Vel δοκεῖ, vel ποιεῖ legendum omnino: potius ποιεῖ. Domum nimirum, quae ad artem exactissime exstructa sit, largam eloquenti spectatori praebere laudandi materiam, & admirationem suam elegantī oratione exponendi, dixerat alius quis: at hic, *Ut mihi videatur*, inquit, *contrarium facit* istiusmodi domus. *Percellit enim & terret, ac mentem conturbat* &c. *IENS.*

ead. l. 10. Ποιεῖ) Ποιεῖν omnes fere libri nostri, sed ita emendarat iam *B.* 2. *SOLAN.*

ibid. Ἐκπλήττει) Subaudi τὸν λέγοντα. *GUYET.*

ead. l. 16. Ὁ τοῦ Ὀμήρου ῥήτωρ) Ulysses. *GUYET.* Nimis pulchri, nimis divini sunt vers. de Ulyssē Homeri *Il.* Γ, 217:

Στάσκειν, ὅπα δ' εἶδεσκε κατὰ χθονὸς ὄμματα πύξας,
Σκῆπτρον δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα,
Ἄλλ' ἀστεμωὸς ἔχεσκειν, αἰδρεῖ φωντὶ εἰοικώς.
Φαίης· κεν ζάκοτόν τινα ἔμμεναι, ἄφρονα δ' αὐτῶς.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὅπα τε μέγαν ἐκ στήθεος ἴει,
Καὶ ἔπεα νεφέδεσσιν εἰοικότα χεῖμαρσίησι,
Οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσσῆϊ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος
Οὐ τότε γ' ὦδ' Ὀδυσσῆος ἀγασσάμεν' εἶδος ἰδόντες.

Totos adscripti, cum quod nimis mihi videntur amabiles, quos proinde dimittere, statim quin lectori commendarem, non potui; tum propter ultimum praesertim versum, qui plane sententiam, quae hic proponitur confirmat: *Loquente Ulyssē, nemo amplius speciem illam & habitum cogitat: toti sunt in verborum ipsius consideratione.* *GESN.*

in Schol. col. 1. l. 2. Εἰς Πάριον &c.) Errat Scholiast. nisi ad fugientem, de quo paulo ante dixerat, referas. Heic enim de Ulyssē sermo est. Vide l. c. in nott. *SOLAN.*

Pag. 105. l. 1. Αἰδρεῖ φωντὶ) *Hom.* Γ, 216. *SOLAN.*

ead. l. 6. Πρὸς αὐτὴν) Αὐτήν. *GUYET.* Itaque sic edidi invitis edd. *REITZ.*

ead. l. 9. Ἐπαμνον) Minus commode dictum: nam id agit,

quod in rem est, maxime, qui dicturus laudem de laude cogitat, in eoque totus est; pro *ἐπαινον* ergo dicere debuit *θαῦμα*, vel tale quid. SOLAN.

ead. l. 13. Δημοδῶκος) De hoc & sequente Suidas in *αἰοδός*. Hunc Agamemnon apud uxorem, Phemium Ulysses apud Penelopen reliquerat. SOLAN.

ead. l. 17. Ἄλλ' — ἔοικεν) E poeta quopiam sumta videntur. GUYET. Hom. II. Ψ, 430. SOLAN.

Pag. 107. l. 9. Λύξου) Ursinus apud Gronovium AG. II, 71, monet, Herodoti patrem *Xylum* nominatum, non *Lyxum*, quod ex epigrammate apud Steph. Byz. v. *ξύροι* conficit. Illud enim epigramma integrum de veteri libro Tzetzae descripsisse se testatur, qui *Xylum* nominandum doceat, adductis multorum testimoniis, & inprimis Zenonis auctoritate, a quo id accepisse se Tzetzes scribit. Unde & Lucianum emendare iubent. SOLAN.

ead. l. 14. Ὡτα γὰρ &c.) Herodor. I, 8, p. 3. SOLAN.

ead. l. 17. Ἔπεα πτερόεντα) Homer. passim. SOLAN. Cur verba alata vocentur, hanc rationem reddit Julian. in Epist. ad Eugen. p. 141 Collectionis Epistt. Graecanic. *πάντας πον καὶ Ὀμηρος — πτερόεντας ὀνομάζει, διότι δύναται πάντα τοῦ φοιτᾶν, ὥσπερ οἱ ταχύτατοι τῶν ὀρνίθων, ἢ ἂν ἐθέλωσιν, ἅπτοντες*. Non addam, quae Scholiast. Hom. atque Eustath. habent. REITZ.

Pag. 108. l. 6. Ἡμῶν) *Τμῶν* esse sphalma typogr. suspicor ex P. quae nos dicimus tamen exhibuit in Latinis, etsi *ἡμῶν* Graece exhiberet. REITZ.

ibid. Ἀπεβλέπετε, καὶ τοὺς τοίχους ἐθαυμάζετε, καὶ τὰς γραφὰς ἐζητάζετε) Male profecto Marcilius corrigit *θαυμάζετε* quod per se, ut cuiusvis facile pateat, redarguitur. Nam vos ipsi, iudices, interea dum nos dicebamus, ad testum suspiciebatis, parietes mirabamini, picturasque examinabatis. IENS.

ead. l. 7. Ἐθαυμάζετε) *Θαυμάζετε*. MARCIL. Male, ut Iens. recte sentit: nam praeterita imperfecta & praecedunt, & sequuntur, & narrat, quid factum sit, fierique soleat. REITZ.

ead. l. 14. Γράψωμαι) *Lege γράψομαι*. GUYET. Recte, & parum aberat, quin invitis edd. ita dedissem, licet sciam aor. subiunct. habere vim futuri. REITZ.

Pag. 109. l. 2. Σχημάτων καὶ τόπου) *Σχημ. καὶ τύπου*. MARCIL. Ego in *τόπου* edd. consentire video, neque ex Codd. quidquam varietatis notatum reperio. REITZ.

ead. l. 5. Αἰθιοπικὸν) Cepheus, Cassiope, & Andromede Aethiopes. GUYET.

ead. l. 7. Πάρεργον τοῦτο τῆς ἐπὶ Γοργόνας πτήσεως) Benedictus, atque ut extra institutum, volatus ad Gorgonas. An credimus, sic insignem virum distinxisse? Verius crediderim ortum errorem ab typis, & continuo ductu expressisse sententiam, quam largius ediderat Micyllus, atque hoc parergon quoddam, sive extra propositam rem additum fuit ad eum, quo ad Gorgonas abiit volatum. Ex Benedicto oportet certe tolli absurda commatis distinctio, ut volatus sit genitivo casu. GRON.

Pag. 110. l. 1. Ἐκεῖνω) Verbum in duali numero positum in omnibus, excepta *Fl.* quae ἔγραψαν τὴν habet, hoc etiam pronomen in duali esse cum postularer, in omnibus libris nostris antea legebatur tamen ἐκεῖνοι. SOLAN. Ἐκεῖνοι — ἔγραψαν τὴν) *Fl.* lectionem veram arbitror, quam exhibeo: nam si ἔγραψάτην cum cett. legis, ἐκεῖνοι cum Solano in ἐκείνω mutandum fuisset, licet mox ἄμφω φονεύουσιν recte legatur; dualis enim nominis recte admittit pluralem verbi, non vicissim. Etsi αἱ κῆρες ἐξέσθην Hom. Iliad. Θ, 73. Melius ergo erat lectionem bonam sequi, quae a *Fl.* suppeditatur, quam corrigendo aliam formare. Et licet alias permutationes dualis ac pluralis non semel viderimus, hic minus tamen convenit ἐκεῖνοι. REITZ.

ead. l. 3. Δοκοῦντε) Δοκοῦντε legendum omnino videtur: totus autem locus sic corrigendus: Πυλάδης τε ὁ Φωκεὺς, καὶ Ὀρέστης, δοκοῦντε ἤδη τεθνᾶναι, λαβόντε τε καὶ εἰς βασιλεια παρελθόντε φονεύουσιν ἄμφω &c. GUYET. Verti, ac si legeretur καὶ παρελθόντε τε λαβόντε εἰς τὰ βασίλεια. Casus similes fecerunt, opinor, ut λαβόντε praeponeretur, inde reliqua confusio. GESN.

ead. l. 13. Ὁ Βράγχος) Branchus Apollinis amafius, alias filius. GUYET.

Pag. 111. l. 3. Τὸ δὲ ἔργον) Corruptus hic locus est; quem, si pro πω, legas εἰ μὴ, vel simile quid, forsan sanitati restitues. Ulterius abique Mss. ope mihi progredi non licet. *Fl.* τὸ δὲ ἔργον οὐχ ἑώρα σκέπων ἀλλ' ἐπὶ &c. Unde nondum, quid scripserit Lucianus, satis patet. Quin & ante haec verba pro τόλμαν, ego τὸ μὴν scriptum fuisse non dubito. Totum resingant, quibus meliores obtigerint Codices, aut felicius erit coniiciendi facultas. SOLAN.

ead. l. 4. Οὐχ ἑώρακέ πω ἐπὶ τῆς ἀσπίδος) Qui non ignorat historiam facti, ille hic aliquid deesse sentit. Pherecydes apud

Schol. Apollon. Argon. IV, 1515, de Mercurio & Minerva, Persei in hoc facto adiutoribus, ὑποτίθενται αὐτῷ οὗτοι οἱ θεοὶ, ὅπως χρητὴν κεφαλὴν ἀποτερεῖν ἀπεστραμμένον· καὶ δεικνύουσιν ἐν τῷ κατόπτρῳ (ipso nimirum clypeo politissimo) τὴν Μέδουσαν, κ. τ. λ. Ipse Perseus narrat apud Ovid. Met. IV, 781: *Se tamen horrendae clypei, quod laeva gerebat, Aere percussio formam adspexisse Medusae* &c. Itaque omisam apparet particulam exceptivam, quae hoc forte modo expleri poterit, οὐχ ἑώρακέ πα, ἢ μὴ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος. Atque ita interpretatus sum. GESN.

ead. l. 5. Τὸ πρόστιμον) τὴν ἀπολίθωσιν scil. GUYET.

ead. l. 6. Ἄνω τῆς ἀντιθύρου) Leg. videtur τῆς ἀντιθύρου, seu potius τοῦ ἀντιθύρου. Ἀντιθύρος ἐλλειπτικῶς pro ἀντιθύρος τοίχος. Infra pag. 848, (ed. Bened.) ἐς δὲ τὸν ἀντιθύρον ἡ ἄλλη πληθὺς &c. vide locum. GUYET. Ἄνω τῆς ἀντιθύρος, Ἀθηνᾶς ναὸς &c. (ead. πεποινται) Sane quidem post vocem tertiam video in editionibus poni parvam distinctionem, non secus ac si inde supponere deberemus, viros doctos, qui vel ediderunt vel interpretati sunt, in Graeco sermone agnovisse ἡ ἀντιθυρ, cuius secunda inclinatio foret τῆς ἀντιθύρος. Sed nunquam eo vecordiae progredi potui, credens illos satis bene voces Luciani consideravisse. Itaque cum puer essem, insistens illorum vestigiis censui scripsisse auctorem ἄνω τις ἀντιθύρος Ἀθηνᾶς ναὸς, in mediis parietis superiore parte obversum oslio templum Minervae positum est. Neque huius cogitationis nunc poenitet, eo magis, quod hunc locum videam ab viro doctissimo infra Symp. c. 8 sic tractari, quasi vel ἄνω τῆς ἀντιθύρου aut potius τοῦ ἀντιθύρου legendum esset: quorum utrumque non est immune vitii; cum nec prius bonam efficiat sententiam aut syntaxin, nec etiam posterius, cum si μέσος fuerit ἀντιθύρος, non fuerit necesse id rursus exprimi; sed recte dicit in medio pariete fuisse ἄνω aedem Minervae ἀντιθύρον. Quin etiam cum illic scribit Lucianus ἐς δὲ τὸν ἀντιθύρον ἡ ἄλλη πληθὺς, non debet supponi ellipsis pro ἀντιθύρον τοίχον, qui nullus illic legitur, sed ἐς δὲ τὸν ἀντιθύρον scilicet κλητῆρα, qualem alium ad dexteram ingredientibus praecessisse illic manifeste legimus. GRON. Ἄνω τοῦ ἀντιθύρου) Huc usque de parietis dextri imaginibus a c. 21: pergit nunc ad cubiculi latus intrantibus adversum, & quod supra ianuam priori oppositam erat, describit. Vide autem Ἀλεξ. c. 16, & Συμπ. c. 8, ubi priore in loco videbis τὸ ἀντιθύρον in omnibus libris nostris scriptum inveniri; in posteriori autem in Ms. O. solo; at reliquos prae se

ferre τὸν ἀντίθυρον. Hic vero omnes τῆς ἀντίθυρος, quod mutavimus. Fateor tamen, eo inclinare animum, ut putem hic τῆς ἀντίθυρου scriptum fuisse, sicuti ἡ παραθυρος Plut. 1096, 1, est posticum. Cum enim neutro genere usurpatur, subauditur semper τεῖχος. SOLAN. *Ἀπὸ τῆς ἀντίθυρος Ἀθηνᾶς ναὸς) Sine ulla dubitatione recipienda coniectura Gronovii. Ἀντίθυρος ναὸς Ἀθηνᾶς est aedicula Minervae, in medio pariete, ex adverso ianuae, ad symmetriam nimirum obtinendam, posita. Ναὸν vel ναὸν non semper esse iustum templum & aedem, sed machinationem angustam, recipiendo signo Dei alicuius factam, cum viri docti, Pricaeus praesertim, ad Actuum Apostolicorum 19, 24, ostenderunt, tum luculenter ipse Lucianus docet supra Amor. c. 13 f. ubi ὁ ἀντίθυρος, quemadmodum hic ἀντίθυρος, Veneris ναὸς describitur. Aediculam e Plinii narratione ibi reddidimus: qui etiam alias illa appellatione utitur. V. g. de *Lyfiae opere quodam, quod in Palatio super arcum Divus Augustus dicavit in aedicula columnis adornata*; lib. XXXVI, 5, f. 4, 10. Add. XXXVI, 13, f. 19, 2. Non dubito, quin illa opera, altaribus Christianorum superposita, ubi intra thecas quasdam & valvas vel signa Divorum, vel reliquiae asservantur, itemque illa, quae vocantur *tabernacula*, structurae interdum insignes & magni operis, ab ναὸς huius gentilium originem duxerint. GESN. *Ἀπὸ τῆς ἀντίθυρος) Τὸν ἀντίθυρον Solan. Τῆς pro τῆς Gron. ac Gesn. quibus assentior, cum emendatio sit facilior. Edi tamen passus sum vulgatum, cum & alii conicere queant, articuli transpositione haec sanari posse, legendo ἀντίθυρος τῆς Ἀθηνᾶς. Nisi vel sine transpositione ita construere velis, (quod tamen durius.) Neutro gen. τὸ ἀντίθυρον habuimus supra, Alex. c. 16, ubi Solanus noster animadvertit, hic loci idem feminino genere occurrere. Sed qui τῆς ad nominativum ἀντίθυρος pertinere poterit? Mascul. genere, & usitatore, legitur infra Sympos. c. 8, εἰς δὲ τὸν ἀντίθυρον. Sed & pro ἀπὸ ἀντὶ legat quis, qui versionem pristinam eo tendere viderit, quae dedit: *In medio autem pariete, ex adverso ianuae Minervae aedicula quaedam est.* At quorsum tot coniecturas? Cedamus Gronovio, donec Mss. emendatiores nanciscamur. REITZ.

ead. l. 10. Πάλιν) Aut tertia est Minerva, aut surreptitium est illud πάλιν. SOLAN. Γραφὴ πάλιν. Ἠφαίστος) Sic interpungendum. Πάλιν indicat, seriem picturarum interceptam ab aedicula Minervae rursus continuari. GESN.

ead. l. 11. Καὶ τῆς Διόξενος) Fabulam habes apud Laetan-

nium I, 17, cuius haec extrema verba sunt: *In illa, inquit, colluctatione, Vulcanum profudisse aiunt semen, unde sit Erichthonius natus.* Ad quem locum Lindenbrogius Luciani Philopseuden pro hoc opusculo affert; quod ideo moneo, ne frustra illud evolvas; nam ibi quidem cap. 3, *e terra natus Erichthonius dicitur, sed nihil aliud.* Confer etiam Ὀρχ. cap. 39, ubi tangitur fabula, non, ut hic, narratur. SOLAN.

ead. l. 13. Ὀρίων φέρει τὸν Κηδάλωνα) Quia haec fabula non est vulgo nota, non erit, credo, ingratum meo lectori, si aliquid de ea dixerō. Orion ab Oenopione, qui in Chio regnabat, excaecatus & in litus maris expositus, Cedalionem puerum fabrum rapuit, & humeris imposito eo ductore usus est, ut ad orientem solem ab eo duceretur, ubi solis calore visum recepit. Naxius autem fuit, & ei Iuno Vulcanum tradidit, ut fabrilem artem eum doceret. De eo Eustathius ad Iliad. E, & Apollodor. L. I, qui tamen eum non nominat, sed hanc historiam narrat. PALM.

ead. l. 15. Ὁ Ἡφαιστος Λημνὸν) Fuerit itaque pictura talis, ut e Lemno, sua officina, prospiciens Vulcanus oculis prosequi videretur Orionem. Cur autem hoc, quod Orion agit, *Vulcanus inspexerit*, Hyginus explicat poet. Astron. II, 34. Excaecatus ob vitiatam Meropen & de insula Chio eiectus, existimatur Lemnum ad Vulcanum pervenisse, & ab eo quen-
dam ducem, Cedalionem nomine accepisse &c. GESN.

ead. l. 17. Ὅτε συστρατ. — μὴ δέλων) Legendum est, nisi vehementer fallor, ἄτε μὴ δέλων. GESN. Ἄτε legendum videtur. Guyet. Recte, cumque Gesn. idem divinarit, cui multum tribuo, id potius habeo, quam Pelleti ὅτι δέλει. REITZ.

Pag. 112. l. 3. Ὑπερρυμένων) Subaudi ζῶων, βοῶν, αἰν, simil. GUYET.

ead. l. 6. Πρόκωπον) Πρόκωπος idem est, quod πρόσκωπος, Grammaticis; sed τὸ πρόσκωπος magis placet. GUYET. Cur Guyet. πρόσκωπον malit, non intelligo: πρόσκωπος enim *τα-
tex* est, ὁ πρὸς κώπην. Thucyd. I, c. 10. Long. Paft. II, pag. 41: ναῦν μικρὰν καθελκύσαντες, καὶ οἰκάτας πρόσκωπους καθ-
ίσαντες, ubi frustra Mollius coniicit προκώπους forsan legendum. Noster Contempl. § 1, ἀντλεῖν ἐκέλευσα ἢ πρόσκωπον εἶναι. Ibid. § 7, γούτης αἰὶ καὶ πρόσκωπος ὦν. Cum πρόσκωπος sit, *pramius, strictus, nudus*, ut notum ex Herodian. VII, 6, 19, προβαλόντες τὰ ξιφίδια — φονεύουσιν, ἔχοντες τε αὐτὰ πρόσκωπα, προσηδῶσιν. Ibid. cap. 5, 10, ἔχων πρόσκωπον τὴν δέξιμιν, manu capulo adnota. Quicquam vero Grammatici idem

esse dicant *πρόκωπος* & *πρόσκωπος*, nescio; nisi quod male apud Poll. I, S. 95, *πρόκωπος* *remex* legas, ubi *πρόσκωπος* recte corrigunt Commentt. REITZ.

IN MACROBIOS.

Pag. 114. l. 1. ΜΑΚΡΟΒΙΟΥ) Ante mortuum Demonactem scriptus videtur hic liber, quem, quo erat in eum favore, catalogo longaeavorum non annumerare nefas duxisset. De eodem argumento scripsit etiam Phlegon, cuius liber exstat. Vide etiam Laevinum Lemnium de occult. nat. mir. & Merc. Hist. 1696, p. 317, & seqq. & alibi passim. SOLAN.

ead. l. 2. ὄναρ τι) Ex ipsa somnii commemoratione conii- cit Io. Clericus Bibl. Anc. & Mod. T. 22, p. 226, auctorem non esse Lucianum, sed forte Aristidem, cuius superstitio nota est. Argumentum nimis imbecillum, quod vel ipso primo libellorum Luciani refutetur. Ceterum legendum puto non ὄναρ τι, quod libros occupavit, sed *ὄνειρατι*. GESN. ὄναρ, pro κατ' ὄναρ, *per somnium*, frequens aliis, frequens Nostro. Tim. § 20 f. ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσι. Gall. cap. 1 f. ὅρα ὅπως μὴ, ὄναρ πλουτῶν, λιμῶντης ἀνεγρόμενος & vel centies alibi. Probe scivit hoc vir doctiss. probe etiam meminit: quare igitur *ὄνειρατι* malit, nescio; nisi quod τι forsan alibi non addat Noster. De accentu v. *Κυῖντ*. vid. fin. hui. Dial. Ceterum in marg. versionis Gesnerianae moneor, ut notas I. H. Maii inferam, quas ille in Dissert. super hoc Luciani libello, Gießae an. 1724, defendente I. Herm. Bennero, nunc ibid. Professore, edidit. Sed cum bibliopolae serio monuere, curarem, ne ultra tertium tomum haec editio excurre- ret; ut utriusque petitioni aliquid dem, potissima saltem in- dicando, vel excerpando, inferam. ὄναρ igitur Maius hic notat de vero, *ἐνύπνιον* de falso dici, ex Macro- b. ad Somn. Scip. I, 3, Suid. Heli- od. & Artemid. Id vero discrimen haud esse perpetuum, ex Luciani Somn. aliisque recte probat. Dein phrasin ὄναρ *καλεῖσθαι* pro κατ' ὄναρ Nostro asserit ex Pseudom. Gall. Chronosol. Theophyl. Aelian. & Ach. Tat. REITZ. Recte coniicis, Reitzii doctissime, illud τι ad ὄναρ adiectum, esse, quod me sollicit, ut malim legere *ὄνειρατι*. Τι τοῦτο hic non intelligo: intelligerem τι τοιοῦτο. GESNER. in Addend.

ibid. *Κυῖντίλλε*) Altercatio fuit inter Herodem Atticum, &

Quintillios fratres, tum Graeciae praefectos: (Philostr. p. 545 & 559) ea autem coepta est circa annum Chr. CLXXI, Pythiaque CLXXXIX eo anno celebrata; siquidem, referente Philostrato p. 545 l. c. nonnulli dicebant, initium illius altercationis fuisse Pythiorum solemne, quod diverso iudicio concentum musicum auscultassent. Id enim Pythium solemne ad annum CLXXV, quo subsequens solemne CXC celebratum, referri nequit, uti ex sequentibus liquebit. Philostratus enim veram altercationis huius causam enarrans ibi scribit, Herodem tyrannidis apud Imperatorem, Quintilliorum literis accusatum: postea ipsum atque adversarios Imperatorem, tum in Pannonia bellum gerentem, & Sirmii degentem, adiisse; atque coram eo causam egisse (558 A.) vivente adhuc M. Aurelii uxore, ac filiola adhuc balbutiente, (& modo trienni, p. 561.) 558 D. iam vero Faustina A. C. CLXXV sub hiemem obiit; atque paulo post Marcus epistolam ad Herodem scripsit, in qua cum de belli hibernis verba fecisset, in quibus tum erat, & uxorem deflevisset *recens mortuam*, addebat ἀπολογία pro iudicio, quod ante adversus eum in Pannonia tulerat. (p. 562, coll. cum 560 D.) I. MASSON. *Exc. ined.* Graeciae Praefecti erant sub M. Aurelio clarissimi fratres *Quintillii*, quorum inter ceteros meminit Lamprid. in Commodo c. 4, quem vide, & in eum Causab. not. De fratre tam caro nihil habere Lucianum, miror. Horum alter consul fuit anno C. 177, alter 180. Prior etiam anno 159. V. etiam Dion. Cass. L. LXXII, p. 819, & not. ad Philostr. l. c. Κυντίλλιος vulgo scribitur. Ed. postrema ex Mf. Κυντίλιος habet. *Cardianum* & *Maximum* Dio nominat l. c. Pro *Cardiano* Wottonus pag. 251 *Sext. Q. Condianum* vocari debere docet. SOLAN. De huius nominis formatione plura Maius & Bennerus Diff. dicta, qui demonstrant, *Quintillus* & *Quintilius* non discrepare; sed quia nimis multa, & Solanus potissima iam dixit, non infero. REITZ.

ead. l. 3. Προσφέρωσι δῶρον) Προσφέρω σοι δῶρον. MARCIL. Libros etiam diebus natal. aliaque occasione donari solitos, ex Lucian. Cronos. Isocrat. ad Demon. observat Maius. REITZ.

ead. l. 4. Ὅναρ ἰδὼν) Sic Alciph. III, Epist. 10. Theophr. Char. c. 3 & 16. Et Latini: *Somnium videre*. MAIUS.

ibid. Ἐτίθεσο τῷ δευτέρῳ) Nominalibus filii tui secundo generi. GUYET. Vid. Elfn. ad Evang. S. Luc. I, 62. REITZ.

ead. l. 5. Συμβαλεῖν) *Divinando assequi*. De qua signif. leg.

Iac. Elſn. ad Evang. Luc. II, 19, qui nec praefentem auctoris locum indiſtum praetermiſit. MAIUS.

ead. l. 6. Ὁ θεὸς) Homer. II. A, 63, — καὶ γὰρ τ' ἕναρ ἐκ Διὸς ἐſτιν. Et ex illo Plin. I, Epiſt. 18. Syneſ. initio lib. de Inſomniis. MAIUS.

ead. l. 10. Πᾶσι) Utique ſcriptum hoc circa M. Aurelii extrema neceſſe eſt. Vid. not. ad Ἀλεξ. c. 56. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπὸ τῆς τέχνης) Scil. *literarum*, ut recte appinxit Ant. Aemilius Aquenſis in nott. Mſſ. & res clamat ipſa. MAI.

Pag. 115. l. 3. Ἐν ὕμναιν. τῇ ψυχῇ) Iuven. X, 356: *Orandum eſt, ut ſit mens ſana in corpore ſano.* SOLAN.

ead. l. 6. Αὐτὸν) Ita dedi pro vulgato αὐτὸν quod ut ſaepiſſime feci, ita ne monerem quidem, niſi Maius id animadverti iuſſiſſet, qui de αὐτὸν pro εαυτὸν ſuadet videndum Euſtath. ad II. E, p. 522 ed. Roman. & Hemſterhuſ. ad Dial. Luciani p. 23, ubi indicat, nihil hoc leviculo errore in Luciano aliisſque frequentius. REITZ.

ibid. Ἐπιμήκιστον) Maius in Diſſert. ſuper hoc Dial. duplici nomine reprehendit Stephanum, quod ἐπὶ μήκιστον rectius diſcretim ſcribi, & χρόνον intelligi coniiciat. Ego, eſſi μήκιστον adverbii vice fungi, Maio concedam, immeritam tamen alteram cenſuram exiſtimo. Nam licet & alia ſic iuncta invenias, ut ἐπιδεύτερον & ſimilia; eadem tamen in edd. vetuſtiſſimis diſiuncta reperiſ, ut iam notavimus in variantt. lectt. & in ἐκποδὼν, quod & ἐκ ποδῶν ſcribitur, non ſemel vidimus. Talia connectuntur, ſeparantur, pro arbitrio deſcribentis, & de his litigare non maioris eſt momenti, quam ſi ambigas, *priuſquam, antequam, quomodo*, & ſexcenta ſimil. iunctim an ſeparatim ſint exaranda. Quod vero Maius pro argumento aſſumat, etiam Amſtelodamenſ. ed. ἐπιμήκιστον iungere, id nihil omnino ad rem facit, ex hac enim omnium vicioſiſſima & noviffima, de vetere orthographia nihil recte concluditur. Nobis placeret analogiam ſequi, & *Fl.* lectionem ſervare, niſi iam alibi ἐπιμήκιστον edi paſſi ſimus. Vid. Gymn. c. 26 pr. & recte notantem Hemſterh. ad Dial. Mort. VI, 5, quo vetuſtiores ſunt membranae, eo magis talia ſeparare; ſed nihil referre, utrovic more ſcribas. Ita & ὀτιμάλιστα & ὄτι μάλιστα promiſcue invenimus, aliaque, de quibus in praefatione forſan monebimus. REITZ.

ead. l. 12. Ὁμηρος λέγει) II. A, 250. SOLAN. Addit Od. Γ, 245, Maius; & Martial. VIII, 6; Gell. XIX, 7; Ovid. Met. XII. REITZ.

ead. l. 14. Εξ γενεῶν) V. Spanh. ad Callim. p. 638. SOLAN. Sex, septem, immo novem durasse aetates Tiresiam, fabulae volunt. Lege Phleg. Trallian. c. 4, If. Tzet. ad Lycophr. pag. 76, Barnesf. ad Eurip. Bacch. 175, Barth. ad Stat. Theb. IV, p. 1066. De varia notione vocabuli γενεᾶς vid. I. Alb. Fabric. Bibl. Gr. I, c. 30, § 15, Schmid. ad Matth. XI, 16, Eustath. Il. A, p. 97, & Cenforin. c. 5. MAIUS.

ead. l. 15. Θεοῖς ἀνακείμενον) Verte, *religiosum*, *Dūs devotum*, auctoritate Pollucis I, f. 20. Unde simul constat, quare statim Noster de magis scribat: γένος — Θεοῖς ἀνακείμενον. MAIUS.

Pag. 116. l. 1. Ἱερογραμματεῖς) Vid. H. Stephan. ad Diod. Sic. I, c. 16, N°. 26. Et Trotz. Differt. de scribis, Hugoni de prim. scrib. orig. annexam. Multa quoque Maius in differt. saepe dicta hic affert ex I. Gul. Steinheilii nott. Mss. ad Heliod. II, 28, p. 109. Magicaeque in horum libris disciplinas traditas fuisse, item de arte coniectandi atque amuletis. Sed nimia, quam ut inferantur. REITZ.

ead. l. 2. Ἀσσυρ. δὲ καὶ Ἀρ. οἱ ἐξηγῆται τῶν μύθων) Hi enim, aequae ac Chananaei & Idumaei, fabulatores nuncupantur, quod parabole solerent disputare, ut ex Theodoreto in Baruchi c. 3 notat Bern. Aldrete in Antiquedades de Espanna &c. qui h. l. Luciani proferens ἐξηγῆτας doctores, commentatores, glossularios exponit; qua ratione opus haud est receptam sollicitare lectionem, & pro μύθων substituere μυστηρίων, cum I. Clerico Comment. ad Genes. V, 27, pag. 46; imprimis cum constet, ipsa rerum & naturalium & sacrarum mysteria fabulis cooperta fuisse apud Orientales. MAIUS.

ead. l. 3. Βραχμᾶνες) Centum annos vivere modicum eos putasse, ex Ambros. pag. 59; centum quinquaginta ordinarium, ex Palladio de Gentib. Ind. & Brachmanib. pag. 3 probat I. H. Maius. REITZ.

ead. l. 4. Μάγος) Magorum Aegypti longaevorum meminit Isocr. Busir. p. 534, & Phoeniciae in Olympiodori vita Platonis p. 587. Adde Plin. Hist. nat. XXV, 2. Haec ex Maio, cetera omitto. REITZ.

ead. l. 6. Χωρασμίσις) Stephan. de urb. Χωράσμις, prima brevi. REITZ.

ead. l. 10. Ἔθνη ὅλα μακροβ.) Sic *Homertitae μακρόβιοι* dicti apud Phot. Cod. 64, pag. 38. *Hyperborei*, teste Plinio IV, 12. *Numidae*, fide Appian. 64. *Arcadum* reges; vid. Cenfor. c. 5, Serv. ad Aen. VIII. *Britanni* senium anno CXX inchoant.

tes, Plut. de placit. philos. V, 30. *Cyrnaei*, Stephan. Byz. in *Κύρνος*, aliique apud Gurtler. origg. mundi I, cap. 20, f. 7. *Effeni* olim inter Iudaeos, quos ob frugalem vitam centesimum ut plurimum annum excessisse scribit Iosephus de bello Iud. L. II, pag. 729 ed. Gr. *Baf.* fuitque illis potus ὕδωρ ναματιαῖον, secundum Philonem Iudaeum de vit. contempl. p. 894, quod mox Noster de Seribus etiam refert. Excerpti ex Dissert. Maii, nonnulla omittens. REITZ.

ead. l. 11. Σῆρας) De his dicenda praeripuit G. H. Ursinus Dissert. miscellaneis paternis annexa, p. 360 seqq. MAIUS.

ibid. Τριακοσίων) Geographus Graecus incertus in Antiq. orb. descript. ita de Seribus pag. 4: *ἑκατὸν δὲ παντελῶς ἑκατὸν δέκα καὶ ὀκτώ, καὶ ἑκατὸν εἰκοσι ἑτῶν.* MAIUS.

ibid. Οἱ μὲν τῷ ἀέρι &c.) Vid. Amm. Marcel. L. XVI & XXVII. Addatur Hippocratis liber de aëre, aquis & locis, & H. Meibomii Epist. de Longaevis ad Sereniss. ducem Augustum Brunsvic. MAIUS.

ead. l. 13. Ὑδροποτεῖν γὰρ φασὶ τὸ ἔθνος) Ms. γένος, ut paulo ante γένη ὅλα μακρόβια, totae gentes. Sic apud Latinos *genus* frequenter pro populo. *Velox genus* apud Florum de Gallis, & alibi; quin & interdum accipitur pro genere humano, ut docti viri ad Senecam Tragicum notarunt. GRAEV. Theae usum huic genti hodieque familiarem respexisse videtur; quamvis non invitus concesserim, hac voce vulgo abstinentiam a vino tantum designari. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ Ἀθῶτας) Plin. VII, 2, eos, qui in Atho monte habitant, centenis quadragenis vivere, testis est. Mirum, si Noster hic in mendo non iacet, ac pro Ἀθῶτας, legendum Ἀθῶους. Ita enim Steph. Byzant. in Ἀθῶας τὸ τοπικὸν Ἀθῶος, χωρὶς τοῦ 1, καὶ Ἀθῶους τοὺς ἐνοικοῦντας. MAIUS. Cetera omittere cogor. Vide Steph. Ἀκρόθυτοι, & not. Berkel. REITZ. Ἀζώτους coniiciebat cl. Bel. de Ball.

ead. l. 15. Χαλδαίους) Ecce, quam accurate magos a Chaldaeis seiungat, quod & Strabo XVI, p. 723, & Curt. V, 1, fecere: illi enim sacris operabantur, *haruspicum fratres* ideo ab Arnobio L. IV, p. 134, dicti; hi astrologiae vacabant. V. Th. Gale ad Iamblich. de myst. p. 287, & Cleric. Indice ad Stanl. Hist. Philos. Orient. voce *Magus*. MAIUS.

Pag. 117. l. 1. Ὁξυδορκίας — φάρμακον) Vir insignis I. Clericus Art. crit. part. II, f. 1, c. 12, § 9, ambiguam hanc ait constructionem, quia significat *medicamentum*, quo perspicaciores fiunt, non quo dematur perspicacia; recte quidem,

sed mens Nostri ex seqq. satis perspicitur, & eod. modo Diod. Sic. ἀθανασίας φάρμακον nominat L. I, c. 25. MAIUS. Omitto, quae addidit de medio voc. φάρμακον significatu, satis noto, sed ad constructionem reciprocam nihil faciente, quae in genitivo potius latet, de cuius constructione ambigua satis egi in libello de Ambigg. ut: *caedes, vulnus illius*, in utramque partem &c. Adde hic potius Diod. Sic. III, c. 3 f. καὶ τῆς τῶν Αἰγυπτίων ἀποικίας quod & ibi plane opposito more, quam alias, exponendum, nempe *coloniae in Aegyptum deductae*. REITZ.

ead. l. 12. Τὴν πρώτην) Aemil. in nott. Mss. τὴν πρώτην hic adverbii more accipiendum recte docet &c. MAIUS.

ead. l. 13. Τοὺς βασιλικούς καὶ στρατηγικούς ἀνδρας) Τοὺς βασιλικούς καὶ στρατιωτικούς ἀνδ. MARCIL.

ibid. βασιλικούς) Eos Noster innuit, qui aut regio sanguine orti, aut regiam dignitatem adepti fuere. Sic de Salt. cap. 64, βασιλικός τις ἄνθρωπος. Vid. Raphel. ex Polyb. ad Ioan. IV, 46, & Periz. ad Aelian. II, 20, p. 100. MAIUS. Adde notam L. Bos ad Salt. l. d. REITZ.

ead. l. 14. Ὡν ἓνα καὶ εὖσεβεστάτη) Ὡν ἓνα ἡ εὖσεβεστάτη καὶ μεγ. MARCIL. Vixit M. Aurelius, de quo haud dubie hic sermo est, annos LIX: cum haec scriberet Lucianus, annum agebat circiter... SOLAN. Quis ille unus? Neglectum hoc a commentatoribus. Forte *Avidius Cassius* erit, strenuus sub M. Antonino Philosopho belli dux. Vel potius *Claudius Pompeianus*, gener M. Antonini, qui πρεσβύτατος vocatur ab Herodiano I, 6, addente, eius dicta ipsum Commodum reveritum fuisse. Et haec vivente ac florente adhuc illo uno scripta sunt, quem divellit ab Imperatore Noster, eiusque favore ad supremam dignitatem evectum fuisse scribit. (Cetera, quae Maius ex Steinheilo suo inseruit, addere non licet.) MAIUS.

ibid. καὶ εὖσεβεστάτη) Mallem cum Marcil. ἡ εὖσ— ver-
toque εὖσεβεστάτην τύχην, *benignissimam fortunam*, quia εὖ-
σεβῆς quandoque *benignum, clementem*, denorat; v. G. Cu-
per. append. ad Hom. apotheosin pag. 286 f. Nisi potius le-
gend. Ὡν ἓνα καὶ εὖσεβεστάτον ἡ μεγάλη. Porro αὐτοκράτο-
ρος τύχη est periphrasis pro *Imperator fortunatissimus*. Vid.
Vechn. Hellenolex. L. II, c. 8, Sciopp. ad carm. Priap. pag.
39, Phil. Carolum ad Gell. p. 355, Muretum var. lectt. III,
4. MAI. Sed quid si solo καὶ transposito sanetur locus? REITZ.

ibid. εὖσεβεστάτη μεγάλου) Potest fieri, ut hoc nomen

speciatim ad *Antoninum Pium* respiciat. Nihil tamen prohibet, quin hic periphrasin esse dicamus tralatitii tituli, *Pius, Felix, Augustus*. Nam cum μεγάλη τύχη ei tribuitur, potest quidem locum habere illa iridem usitata ratio, qua Fortunam Imperatoris pro ipso Imperatore poni constat; sed neque est, quod impediatur, quin ad illam Felicis appellationem referatur. Θεϊότατον, de vivo acceptum, respondere Augusto, non est dubitandum. Nempe non versamur hic in Plutarcho aliquo aut Dione, qui Romanarum rerum, quas accurate norunt, servant etiam certa nomina; sed in Sophista, quem alias quoque multum sibi indulgere in his novimus, qui ἀρμοστικήν dicat Praesidem provinciae, qui τουμηνίαν μεγάλην Kalendas Ianuarias &c. verbo, qui non Graecis commendare Romana, sed Romanis Graeca studeat. GESN.

Pag. 118. l. 1. Ἐξέως) *Habitus corporis* hic videtur notari, dicit Aemil. in not. Mss. nec repugnamus. MAIUS.

ead. l. 5. Ὁ εὐδαιμονέστατος) Nullum enim bellum gessit, contentus domi res suas agere, & sacra in ordinem cogerere. MAIUS.

ead. l. 7. Ὀγδοήκοντα) Consentit Plutarchi. in vita eius p. 74. Tres & quadraginta annos regnasse, vult Livius I, 21, ac Eutrop. I, 2. Quadraginta vero & unum, Paulus Diac. I, pag. 42, & Cassiod. in Chronico, p. 1322. MAIUS.

ibid. Σέρβιος δὲ τοῦ ἁλλίου) Collige annos vitae ex imperiis. Dion. Halic. IV, pag. 242, quadraginta annis circumscribit magistratum eius. Liv. I, 48, adiecit quatuor annos cum Eutr. I, 6, & Sext. Rufo Breviar. pag. 3. Ex quibus emendandi Paulus Aquilegiensis diaconus L. I, p. 44, & Cassiod. l. d. annos 33 tantum tribuentes. MAIUS.

ead. l. 11. Ἐνενήκοντα) Consentit Dion. Halic. VI, pag. 358. MAIUS.

ead. l. 14. Καὶ τὰ ἐπιτ. ἐκ.) Excidit hic pars magna sententiae. Fl. quidem habet aliquid, scilicet καὶ μετ' αὐτοῦς, sed nondum sic expletur lacuna. SOLAN.

Pag. 119. l. 2. Τὸν ἐνταῦθα ἀέρα) Hinc colligere licet, scriptum hoc Romae. SOLAN. De Romani coeli qualitatibus scripserunt Io. Baptista Donus, Marcilius, Cognatus, Alex. Petronius, & nostra memoria Io. Maria Lancisius in ampla Diss. edita Rom. 1711, qua salubritatem aëris istius adstruit. MAI.

ead. l. 3. Τελείους — εὐχάς) Curavimus excudi τελείας, ait Maius. Ego nondum. Vid. ἀναγκαίου τροφῆς, item γυναικεῖοι σύνοδοι, & similia, defensa Amor. c. 27. REITZ.

ead. l. 4. Πρὸς τὸ εἰς μῆκιστόν τε, καὶ λιπαρὸν τὸν πάσης γῆς, καὶ θαλάττης δεσπότην, γῆρας ἀφικέσθαι, τῇ αὐτοῦ οἰκουμένην βασιλεύοντα ἥδη, καὶ γέροντα.) Sic distinxit Benedictus, addita ineptissima versione, *longissimam ac plenissimam tota terra marique dominantem senectutem, iamque in suo solo regnantem & senescentem affecuti*. Quid enim? an Lucianus, tertius ille & liquidus, dicit senectutem dominantem terra marique? Porro cur iam in suo solo regnat? an etiam ante regnavit in alieno? Nihil melius prior Obfopoeus, & *longissimam ac plenissimam tota terra marique dominantem senectutem, iamque in suis locis regnantem & senescentem consequamur*. Fatue de se vel affecutis vel consequentibus loquuntur uterque. Verte, ut clare sonant verba, & ratio inculcat: *quo ad longissimam ac plenam senectutem veniat terrae universae ac maris dominus, orbi suo imperans nunc iam senex*. Hoc enim intelligit votum, ut princeps, qui iam erat senex, maturam quoque adepturus esset senectutem. GΡΟΝ. Λιπαρὸν &c.) Ita hunc locum per incisa divisimus, (uti & ego iam feci) qui sine sensu vertebatur: vidit aliquid Iac. Gronov. in totam vero textus dispositionem non penetravit; vidit quoque Aemil. in Mf. monens: refer ad ἐλπίδας vel εὐχάς. Πρὸς τὸ ἀφικέσθαι τὸν δεσπότην εἰς μῆκιστον. Ceterum phrasis λιπαρὸν γῆρας Homérica est, quam illustrat Eustath. ad Odyss. A, pag. 1676. MAIUS.

ead. l. 5. Δεσπότην) M. Aurelium iam senem, paucos ante mortem annos, cum ad sexagesimum vix pervenisse tradatur. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐαυτοῦ οἰκουμένη) Romam denotat orbem, qui sic passim vocatur ab Historicis, Polyb. VI, 48, Zosim. II, 7, Herodian. V, 2; ab Oratoribus, Libanio Or. fun. in Iulian. p. 290 & 366, Athenag. in Legatione pro Christianis sub init. ac pag. 14. Adde Commentt. ad S. Lucae II, 1. Noter paulo ante, τὴν αὐτοκράτορος οἰκουμένην. Imperatorem vero innuit M. Ant. Philos. sub cuius imperio extremo scripsisse videtur hunc tractatum, eoque γέροντα eum appellat &c. MAIUS.

ead. l. 7. Ἀργανθώνιος) Herod. I, p. 42. SOLAN.

ibid. Ταρτησίων) Ita ex Herodoto emendandum fuit, pro Ταρτησίων, quod in omnibus impressis reperio. SOLAN. Ταρτησίων scribendum etiam probavit Maius. Ex Plin. III, 1. Ex Stephan. Byzant. Arrian. Strabon. & Appian. Al. cui addit de ipsa Tartessio fuisse differentem Aldrete, lib. III, c.

Lucian. Vol. VIII.

Gg

12, *Del Origen, y principio de la lengua Castellana*. REITZ: *ibid.* Πεντηκοντα) Atqui Herodotus, quem auctorem adducit, CXX tantum annos in impressis hodiernis ait vixisse; Anacreon vero in fragm. CL ei annos tribuit; Val. Maxim. VIII, 14, octoginta annis patriam rexisse ait, cum ad imperium sexaginta annos natus accessisset. Cuius rei certos esse auctores ait. Asinium tamen Pollionem affert, qui eum CXXX tantum annos implevisse commemorat. SOLAN.

ead. l. 8. Ὁς Ἡρόδοτος) Sed qui CXX annis vitam Arganthonii metitur, L. I, S. 163; ex quo Cic. de Senect. & Valer. Max. VIII eundem annor. numerum 120 repetunt. BENNER.

ead. l. 9. Ἀνακρέων) Testes adducit, non exempla, ne erres; quippe qui hic de regibus agat, non historicis aut poetis. De Herodoti loco iam dictum est. Exstat Anacreontis fragmentum ed. Steph. p. 77 B. C. ubi CL numerus reperitur. SOLAN. Od. 68. Adde Strab. & Plin. qui eundem annor. numerum tuentur. Asin. Pollio centum & triginta annos ei tribuit. BENNER. Plura Maius ex Phleg. Trall. cap. 4, additque: ipsum Arganthonii nomen habere quid ominis alludens ad *Arc-antho*, quod sonat *πλανχρόνιον*, ex Sam. Bochart. Geogr. Sacr. part. II, L. I, c. 34. Adscripsit Benner. Trecentos ei assignat Sil. Ital. III, 396. Vinerus malit ter quinos, ut ita Siliō cum Anacreonte conveniat. REITZ.

ead. l. 10. Ἀγαθοκλῆς) Senem vocat Iustin. 23, 2; Ael. V; H. XI, 4. Non nisi 72 annos vixisse contendit Diod. Sic. in Eclogis lib. XXI. MAIUS.

ead. l. 11. Δημοχάρης) Vid. Voff. de Hist. Gr. I, 11, p. 68; Periz. ad Aelian. III, 7. Meurs. Biblioth. Att. T. X Thesaur. Ant. Gr. Gronov. col. 1479. MAIUS.

ead. l. 12. Τίμαιος) Meminit Noster iterum infra, & Schol. ad Asin. ac Polyb. XV, 33, pag. 1003. Tauromeni in Sicilia natus, scripsit Athenis; Plut. de exilio pag. 605. Vid. omnino Diod. Sic. princ. L. V. Sed quid in eo laudandum, quid reprehendendum, vid. Longin. de sublim. S. IV. Consule & Voff. & Meurs. ad Hesych. Miles. p. 203 — 4. MAIUS.

ibid. Ἰέρων) Nonagesimo obiisse anno testatur Liv. XXIV, 4, & Val. Max. VIII, 13. MAIUS.

ead. l. 14. Δημήτριος — Καλλιστιανός) Mendum est in nomine huius Demetrii: nullibi enim de Callista urbe, nec de historico illo Callistiano mentio facta est. Lege confidenter Καλλατιανός, de quo Dion. Halic. περὶ συνθέσεως ὀνομάτων, Diog. Laërt. in Demetrio, ubi ait, eum scripsisse de Asia

& Europa, L. 20. Theocriti Schol. ad Idyll. 1, ubi eum de Siciliae rebus scripsisse patet; alii plures. Calatis vero seu Calatia (nam utrumque invenitur) urbs fuit Thraciae ad Pontum Euxinum, de qua Scylax, Diodor. Strabo, Memnon, Steph. & alii. PALM. Corrigendum *Καλατιανός*. Vide nos ad Laërt. MENAG. *Καλατιανός*) Variant hic emendatorum sententiae. Vossius *Καλατιανός* legit, de Hist. Gr. 552; vide eundem de Poëtis Gr. ubi *Καλατιανός*, monente I. de la Faye, legitur. Et omnino apud Diog. Laërt. in edd. Steph. ita scribitur. Vide Men. not. pag. 131, & p. 13 A. B. Quod & secuti sumus. In libris enim nostris omnibus hic legebatur *Καλλιστιανός*. De eo Diog. Laërt. pag. 134 D. Vid. Dion. Hal. π. συνθ. & Steph. Byzant. in *Ἀντίκυρα*. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀτέας) *Ἀτέας* nondum ausus sum edere, etsi omnino sic legend. credo cum Steinheil. id etiam in Dissert. Maii probante ex Plut. Apopht. pag. 128, & de fort. Alex. ferm. p. 248, ac Iustin. III, 2, eundemque esse, cuius epistolam satis Laconicam profert Clem. Alex. L. V, p. 561, licet *Ἀτολας* ibi vocetur; nam & ibi quidam Codd. *Ἀντέας* habent, ut monet ed. Oxon. REITZ.

Pag. 120. l. 1. Βάρδυλις) Ita plerique impressi. *l. Βαρδύλιος. V. 2. Βάρδυλος*. SOLAN. Geminato λ Plut. Vit. Pyrrh. p. 387, & in Hellad. Chrestom. col. 955 *Βράδυλλις*, quod tamen in *Βαρδύλλις* mutandum. MAIUS.

ead. l. 3. Εἰς ἐνεήκοντα τελῶν ἔτη) Hoc est, *nonagenarius*, ut recte Scholiasta, & locutio *τελεῖν εἰς ἄνδρας*, quam affert, exstat apud Nostrium in Fugit. c. 12. MAIUS. Adde T. I, Tim. § 20, *τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα*. REITZ.

ead. l. 4. Τήνης δὲ ὁ Δρυσῶν) *Ὀδρυσῶν*. MARCIL. *Ὀδρυσῶν*) Uti legendum censuerant viri doctissimi, *Ὀδρυσῶν βασιλεὺς*, sic legitur in Mf. ut tam foeda menda diutius non sit toleranda. GRAEV. *Ὀδρυσῶν* recte in Veneta utraque legitur, ut *Ἐτ. Δ. IX*. In reliquis prave ὁ *Δρυσῶν*. SOLAN. *Ὀδρυσῶν* firmat etiam Maius, Odrysarumque regem *Teren* nominari a Xenoph. Cyr. VII, pag. 411: *ἀλλὰ Τήνου τοῦ Ὀδρύσου ἀρχαίου τινός*. Firmavit Palm. ex Thucyd. L. II, ac Menag. ad Diog. Laërt. L. II, ed. I, pag. 62 E. Coniecerat etiam Guyetus. REITZ.

ead. l. 5. Θεόπομπος) De hoc historico vid. commentt. ad Longini Sect. 43, Meurf. ad Hesych. Miles. p. 185, Periz. ad Ael. III, 18, p. 223, Voss. de Hist. Gr. I, 7. De eius opere *Σαχημία* inscripto Maussac. Diss. Crit. p. 387. MAIUS.

ibid. Ἀντίγονος — μονοφθ.) Unde & Cyclops cognominatus fuit. Cael. Rhodig. ant. Lectt. XXI, 38, p. 838. MAIUS.

ead. l. 10. Ἰερώνυμος) Et miles, & legatus, & historicus fuit, Diod. Sic. XVIII, p. 650. Antigoni legatum ad Eumene-
nem fuisse discimus ex Plut. Eum. p. 590. Scripsisse de succes-
sionibus tradit Ioseph. I Adv. Apion. pag. 1050; centum &
XL annos a tergo posuisse Noster infra innuit. MAIUS. Im-
mo de successoribus Alex. M. περὶ τῶν διαδόχων. Vid. Voss.
de Hist. Gr. I, 11, I. GERN.

ibid. Λυσίμαχος — ἔτος ὀγδοηκοστὸν) Iustinus XVII, 1,
quatuor & LXX tribuit. LXX tantum App. Alex. in Syr.
pag. 209. MAIUS.

ead. l. 15. Μήδιος) Scias, Medium notari Larissaeum, hi-
storicum, & cum Alex. M. militantem. Strab. XI, p. 509.
Ἀντίγονου φίλον Plut. in Demetr. p. 896. MAIUS.

ead. l. 16. Ἀντίπατρος ὁ Ἰολάου) Probo magis Obsopoeum,
vertentem, Antipater patre Iolao genitus, quam Benedictum
posteriora omittentem, ut apparet, quia & filium Antipa-
tri Iollam vel Iolaum in historia Macedonica audierat. Nam
licet id ita sit, & habuerit eo nomine filium, utique & potuit
patrem eo nomine habuisse, quod in eius nepote, filio suo
renovavit. GRON.

Pag. 121. l. 6. Ζῶν δὲ) Idem asserit & Plut. 607, 2, sed de
duobus Luciani annis, ad rem suam non facientibus, nihil
habet. Quod ideo observo, quia, ni me memoria fallit, id
inter eos, qui de versione LXX Interpretum litigant, con-
troverti vidi. SOLAN.

ibid. Δυσὶν) Non sperno Fl. lectionem: nam δύο saepe in-
declinabile est, ut Asin; c. 9, δύο μνηρῶν σπάσας. At si quis
hoc aliter construendum velit, videat Aesop. fab. 145, ἀλε-
κτόρων δύο μαχομένων. Long. Past. I, p. 33, δύο βοῶν, δύο κα-
ράτων, ταῖς δύο χερσὶ λαβόμενος. Noster rursus Alex. c. 53,
ἐν δύο βιβλίοις & 55, στρατιώτας δύο 2 Ver. Hist. c. 37, δύο
πληρωμάτων. Iterum Asin. 12, δύο χυδρουνς λαβοῦσα. REITZ.

ead. l. 8. Ἀδελφῶν δὲ Φιλέταιρος) Vide Spanh. 511, qui re-
cte emendat. Prave enim antea in omnibus nostris libris lege-
batur ἀδελφῶν. Φιλαίτερος δὲ, duplici, ut vides, mendo.
SOLAN.

ead. l. 9. Φιλαίτερος) Quod si Spanh. de Uf. & praeft. num.
Diff. VII, pag. 511 ed. Lond. vel maxime non monuisset,
mutandum hoc nominis in Φιλέταιρος, tamen hoc ex Strab.
XIII, p. 595, Appian. de bell. Syr. p. 209, aliisque constaret.

MAIUS. Idem iam vidit Almelo. in ed. *Amst.* eundem advocans Spanh. Adde supra Scholion secundum ad Tox. & Thucyd. III, c. 82, ubi recte editum φιλέταιρος, licet tres Codd. habeant φιλαίτερος. REITZ.

ibid. Περὶ Πέργαμον ἀρχὴν) Ἡ περὶ Πέργαμον ἀρχὴ est ipsum imperium Pergamenum. Sic τὰ περὶ τὸ ἱερὸν, *templum*, in Heliod. VII, 11, p. 320: τὰ περὶ τὴν χώραν *regio*, ap. Isocrat. in Areop. ab init. &c. **MAIUS.**

ead. l. 11. Ἀτταλος) De variis Pergamenor. regibus Attali nomen gerentibus, vid. Scalig. can. Isag. XIII, p. 320, 321, & Cellar. hist. antiq. p. 50 seq. **MAIUS.** Non confundendum hunc, quod factum a Scaligero, cum Philometore Attalo Eumenis filio, cuius hic Philadelphus frater fuit, ostendit Spanhem. Diss. VIII, p. 512. GESN.

ead. l. 12. Φιλάδαλφ.) Vide eundem Spanh. 512. SOLAN.

ead. l. 16. Κτίστης) Vide Spanh. 479. SOLAN. Hunc titulum egregie illustravit laudarus modo Spanhem. diff. IX, p. 561 seq. GESN.

ibid. Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον φεύγων, ἐπὶ Πόντου ἐτελεύτησε, βιώσας) Sic distinguunt viri docti, & ad hunc distinctionis canonem formant quoque versionem, quasi Lucianus annotari vellet, eum in Ponto mortuum fuisse: quod mihi ab hoc sermone alienum videtur, & distinguendum esse φεύγων ἐπὶ Πόντου, ἐτελεύτησε βιώσας &c. *Antigonum Coclidem fugiens in Pontum, mortuus est.* Quam fugae viam cum annotat, tacite dat intelligendum, qua occasione regni Pontici conditor exstiterit. Et sane sic loquitur tursus auctor in Navigio: Προΐαμεν δὲ ἡδὴ τὴν ἐπὶ Κορίνθου διὰ τῆς ὁρεῖνῆς. Et alibi plura de hac constructione dicentur, cum persuaserint sibi viri docti debere hanc poni in quarto casu, sed temere. GRON.

ibid. Φεύγων ἐπὶ Πόντου) Haec iungere, & interpretari fugiens in Pontum, suavit Gronov. non satis recte, cum Graeca vix eum sensum patiantur. Nec iuvat virum doctum loci ex Nostro, ubi προΐαμεν δὲ ἡδὴ τὴν ἐπὶ Κορίνθου. Ibi enim ne verbum quidem φεύγειν occurrit, & reticetur ὁδὸν, & syntaxis tota alia est, & haec verborum mens: *procedamus via ad Corinthum ducente*, quo pacto bene ἐπὶ cum genit. effertur; at nostrae constructionis alia est necessitudo, ac φεύγειν cum ἐπὶ, quando motum ad locum involvit, post se habet accusandi casum. Sic ἐπὶ τὰ ὄρη ἀναφεύγειν in Arr. ἀναβάσει. L. III, p. 201, & S. Matth. XXIV, 16, quod alias &

eis & πρὸς τὰ ὄρη φεύγειν dicitur. De ipsa Mithridatis fuga videndus Appian. Al. l. c. pag. 303. MAIUS. At possem pro Gron. alia afferre, ut Thucyd. V, c. 54, ἀπῆλθον ἐπ' οἴκου, domum abierunt; & cap. 55, διελύθησαν ἐπ' οἴκου, aliaque, si opus foret hic ita construere; iam nolim. REITZ.

Pag. 122. l. 5. Ἀνισκολοπίσθη) Creberrime hoc verbo uti Lucianum, in Iud. Voc. in Tim. Contempl. Iov. Conf. Iov. Trag. Philop. ac de mort. Per. idemque esse, quod ἐκρέμασε, ostendit I. H. Mai. cum Appian. p. 302 in eadem historia vice eius ponat ἐκρέμασε, quod idem valere monstrat Lips. de cruce I, 4, p. 16, 17. Conf. Iov. Conf. c. 16, ubi Gese. id reddidit in palum agi. REITZ.

ibid. Κύρος) Obiit μάλα πρεσβύτης, dixit Xenoph. Cyrop. VIII, pag. 233. Verum de eius morte varia narrant scriptores. Adi Cellar. Hist. antiq. p. 14. MAIUS.

ead. l. 7. Ὅροι) Quid hoc sit, haud facile, credo, adstruent, qui hic ad cippos confugiunt. Ego, si scriptura haec genuina sit, malo *chronologiam* intelligere, quam *cippos*. SOLAN. Ant. Aemil. in nott. Mss. *Ipsi cippi, qui limites designabant, hic intelliguntur*. Tu vero lapides aut columnas intellige, λίθους, στήλας, exponente Iul. Polluce III, S. 85. Nam his, aequae ut tabulis aeneis, inventa artium, resque notatu dignas inscribebant veteres Babylonii, Aegyptii, Graeci, Romani; vid. Holstenium ad Porphy. de vit. Pythag. p. 5 seq. Reines. var. lectt. I, 22, p. 97; Huet. demonstr. Evang. prop. IV, c. 2, § 14; Marsh. can. chron. ad secul. XV, pag. 418; Fabric. Bibl. Gr. I, 11, p. 73 &c. MAIUS.

ibid. Ὀρνηκίτης) Huius historia exstabat, ut vides, Luciani aetate, ex qua confirmatur Xenophontis de morte Cyri narratio a vulgari tantopere abhorrens, quae a Tomyri obtruncatum tradit. De hoc supra ad Συγγρ. c. 40, & infra Pers. c. 25. SOLAN. Philosophus fuit ex Diog. Cynici conurbio, Plut. in Alex. p. 701; etiam historicus, ibid. pag. 691; nec non gubernator naviculae, ostendente I. Gron. ad Arr. VI, 2, pag. 237. MAIUS. De Onesicrito Aeginensi vid. Laërt. 6, 75; & de hoc nostro (nisi idem est) Astypalensi, Menag. ad Laërt. 6, 84. In ignem se coniecisse & periisse, docet Lucian. Mort. Peregr. BENNER.

ead. l. 17. Δείνων) Scripserat hic Persica; eique plurimum sese de Persicis rebus credere ait Corn. Nepos in Conone. Meminerunt Athenaeus & Diog. Laërt. Muret. Var. Lectt. XI, 14. Addit etiam his Ciceronem a se ex Ms. Codice

emendatum de Divin. I, p. m. 228 A. recte, ut mihi quidem videtur. V. Voss. de Hist. Gr. & Periz, ad Aelian. VII, 1. SOLAN.

Pag. 123. l. 2. Ἰσιδωρος ὁ Χαρακ.) Accuratissime de hoc agit Dodwell. peculiari Dissert. inserta T. II Geogr. minor. cura Hudsoni editorum. MAIUS.

ead. l. 4. Σιναρβοκλῆς) Quod de hoc Parthorum regē, & statim de Mnascire habet Noster, alibi vix reperiās, immo vix nomina eorum deprehenduntur. Adeo verum est, quod Scalig. can. Ifag. l. 3, p. 316, pronuntiat, multa ex ingenio divinare Onufr. Panvinium in texenda Parthor. regum successione, quam satis exploratam non habemus &c. MAIUS. Anne Σιναρβοκλῆς; vid. Vaillant hist. Arfacid. pag. 78, adscripsit Wesseling. REITZ.

ead. l. 5. Παρθυαίων) Breviter Suid. Παρθυαῖος, ἀπὸ τόπου. Plenius Stephan. Byz. Παρθυαῖοι ἔθνος πάσαι μὲν Σκυθικὴν, ὕστερον δὲ φυγὼν ἢ μετακίσαν ἐπὶ Μήδου &c. Μοχ ait, Parthyaeas a Parthis alios haud esse; quod uberius probat Salm. ad Solin. p. 1196. Saepe Παρθυαῖοι apud Arrian. Exp. Al. M. pag. 179, 205, 207, 208, & seqq. itemque pag. 352 ed. Blancard. MAIUS.

ead. l. 6. Ἀπὸ Σακαυράκων) Si non poenitet coniecturarum in re obscura, cogitemus, an non huic populo nomen fecerint forte Graeci Σαρακαυλῶν, qui in Sarracis s. plaustris pernoctare, & habitare adeo atque vivere, solent. Fuerint itaque τῶν ἀμαξοβίων cognati. Barbarum plaustrum Sarracum, cuius hunc talem usum ostendit Schaeffer. 2, 31. Firmat praesertim de Alanis, quo nomine fere totam illam Scytharum barbariam comprehendit, Ammian. Marcell. XXXI, 2, p. 671 seq. Gron. Sed est etiam Saraca Sarmatiae Asiaticae civitas, ab eadem forte origine dicta, e Ptolemaeo apud Cellarium pag. 756. GESN. Rara aut nulla huius populi Scythici alibi mentio. Sed multitudo Scyth. populor. innumera, ut ait Plin. VI, 17. Sin vero medica manu indiget locus, forsan legas Σακῶν καὶ Ἀριάκων, vel uno nomine Χανρανῶν. Vel, ut Steinheil. Σακαράυλων, de quibus Strabo L. XI, pag. 593. MAIUS.

ibid. Καταχθεῖς) Marini vita Procli. SOLAN. Quid sibi velit hoc verbum, in ipsius historiae obscuritate, incertum est. Videtur tamen notare reditum ab exsilio. Notum est, saepe exulare, qui propter spem imperii suspecti aut exosi sunt imperantibus. Puto igitur, hunc Parthorum regem exulasse

apud Scythas; ut paulo post Artabazum Characenum regnum apud Parthos; utrumque suorum hospitum opera in regnum patrium deductum. GESN.

ead. l. 10. Ὑπασινς) Leopard. pag. 153 Σπ — legere iubet. SOLAN. Non ausim damnare diversam orthographiam nominis barbari. Cui ignotum, Hispaniae, Spaniae, Esagnae idem nomen? Quot verbis ab Sp, Sb, Sch, incipientibus I suum praeposuerit Itali? Itaque fervet per nos Hyspasiens spiritum illum suum barbarum, quem Graeci primo per ὕ expressere; alii deinde omiserunt propter asperitatem, quae quiddam in Hlodovaeo, Chlodovaeo, Ludovico, factum novimus. GESN. Ὑπασινς, pro vulg. Σπασινς, legendum, permultis etiam vincit Maius in Dissert. saepe laudata. Menag. vero in ed. Amst. addiderat: Χάραξ Πασίνου. Ptolemaeo Susianae oppidum ad sinum Arabicum, inter Tigrim & Eubaeum flumina situm. Male interpretes, Characys. De Midoro Characeno mox sermo erit. REITZ.

ibid. Ἐρυθρὰν) Recte docere Reland. Miscell. part. I, Diff. 2, & Arabicum sinum ita nominari, & vastum id mare, quod Arabiam, Persiam, Indiam, totamque Asiam alluit; & sinum Persicum, cui Charax includebatur, esse maris rubri sinum, contendit MAIUS.

ead. l. 13. Ἀρτάβαζος) Qui XCV annum agens tradidit se Alexandro M. Curt. VI, 5. MAIUS.

ead. l. 17. Μασσαγιστᾶς) Valerius Maximus ad centesimum usque deducit. V, 2. Alibi tantum nonagenarii modum excessisse ait, VIII, 14. SOLAN. Μασσαγιστᾶς scribitur apud Appian. in Pun. saepissime, & Μασσαγιστῆς apud Suid. Plin. inter longaevos enumerat, quia LX annis imperio praefuerit. Per XC an. mundi incolam cum Nostro facit Appian. p. 107. Et Suid. Maiorem XC annis epit. Liv. L. Vid. & Val. Max. VIII, 13. MAIUS.

Pag. 124. l. 1. Ἀσανδρος) Spanhem. 488. SOLAN.

ead. l. 2. Θερὸν Σεβαστοῦ) Multa hic Maius de nefanda illa adulatione Augustos Dei titulo ornandi in inscriptt. & sermone etiam, dum viverent; sed quae exscribere non licet. Adde mox cap. 21. REITZ.

ead. l. 4. Ὡς δὲ ἑώρα τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ) An sic legendum, Ὡς δὲ ἑώρα τοὺς αὐτοῦ ὑπὸ τὴν μάχην Σκριβ. &c. GUYET. Verri debebat: ut autem vidit eos, qui sub ipsum pugnae tempus ad Scribonium deficiebant. Ea historia exstat apud Di. Cass. L. 54. Scribonius, qui se a Mithridate ortum gloriabatur, res

gnum Bospori affectavit, & ut ex hoc loco colligitur, defectione militum ad angustias maximas redactus: Afander rex Bospori inedia mortem sibi conscivit, in cuius locum regnavit Scribonius, qui expeditionis suae & regni affectati Augustum auctorem mentiebatur. Sed paulo post a Bosporanis ipsis, qui dolum deprehenderant, caesus est; & in eius locum regnavit Polemo, quem Vipsianus Agrippa contra Scribonium adornaverat. PALM. Non puto Graece dici posse τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ milites in procinctu stantes, vel proelium iam ingressos, quod postulat Palmeriana interpretatio; neque, quod Spanhemio placebat, Diss. 8, p. 488, rem militarem Scribonio creditam. Neque bene iunguntur ista, cum videret milites in proelio a se deficere, inedia vitam finivit. Bene iungas, manus sibi intulit, vel aliud celeris mortis genus. Asum confirmare, neque hic de fortuna unius proelii sermonem esse, neque ostendi posse, qui sic vel aciem, vel rem militarem descripserit, οἱ ὑπὸ τῇ μάχῃ. Quid si igitur pro μάχῃ, quod profecto huc non convenit, legamus ἀρχῇ; Angebat senem τοὺς ὑπὸ τῇ ἀρχῇ, cives suos, imperio suo subiectos, paulatim se conferre ad Scribonium, ventosum hominem, & ementitis Augusti promissis homines, forte ipsam quoque coniugem Afandri, Dynamin, sollicitantem, quod facile colligas e Dionis verbis lib. LIV, p. 538 B. Sic certe posuisse in translatione, sine fraude fuerit. GESN.

ead. l. 6. Γόαισος δὲ, ὡς φησὶν Ἰσίδωρος) Isidorus historicus, ut occupavit Benedict. vocatur Characenus, quia Charace oriundus fuit: sed deinde, mea ex sententia, scribendum Ὀμάνων, ita ut Goaesus Omanorum, qui regionem Turiferam (hoc additur, ut ab aliis eiusdem nominis populis distinguantur, quomodo & Plin. Canam turiferae regionis dixit) inhabitant, fuerit rex; totusque locus ita vertendus sit: Goaesus vero, Isidori Characeni, ut ipse narrat, tempore, Omanorum, qui regionem Turiferam colunt, rex. Sic sensus clarissimus, qui alioqui nullus. G. Cuper. Obs. L. 4, c. 18. ALMEL.

ead. l. 8. Ὀμανῶν) In impressis ὁ Μάνων. Kusterus Ὀμανῶν reponit, Omanensium, & adire iubet Steph. Byzant. v. Ὀμανῶν, quod ego secutus sum. SOLAN. An legend. Ὀμάνων plur. genitivo? Menag. Idem habet Guyet. in notis Mss. REITZ.

ead. l. 10. βασιλείας) Atticos antiquos eos casus nominum in eis non contraxisse, nimis multis hic probat Maius. Adde Graev. ad Soloec. cap. 8, ubi ἰππεῖς soloecismus pronuntiat. REITZ.

ead. l. 11. Πάντες οἱ περὶ π. ἔχοντες) Nimis aperte falsum, omnes literarum studiosos longaevos fuisse. Suspicio itaque legendum πάντως, quo adverbio ostendat auctor, non philosophos modo arctiore appellatione ita dictos, verum *omni-no*; vel *in universum* homines literatos, se commemoraturum. Si tamen mutare quis quid dubitet, potest πάντας fumere παντοίους, ut πᾶσαν νόσον sanasse Dominus noster dicitur Matthaei IV, 23 &c. GESN.

ead. l. 14. Ἰστορουμένους) Audis profitentem, se dicturum de philosophis *longaevis ἰστορουμένοις*, quod hic ideo de iis intelligo, qui ex historia iam noti erant, quia Demonastis, quem mirabatur Lucianus, nulla mentio, cum tamen ad centesimum ferme annum vitam produxerit. Δημων. c. 63. Ἰμπερὶ in vivis adhuc, cum haec a Luciano scriberentur, fuisse existimo. SOLAN. Ἰστορούμ— scripsit Solan. nescio quomodo casu, an de industria. REITZ.

ibid. Δημόκριτος μὲν δ' Ἀβδ.) Qui omnia ridebat, quemque Noster vicissim ridet in Vit. Auct. c. 13, quem toties laudat Aelian. & V. H. IV, 20, & de an. XII, cap. 16, 17, 18, 19, 20, eius absque dubio scriptum περὶ φύσεως in animo habens. Ab Hippocrate liberatum insania, relatum in fabulas ab Heumanno, in Aët. Philos. part. IV, p. 670. MAIUS.

ead. l. 15. Τεσσαράκοντα καὶ ἑκατ.) Alia de huius morte fama est apud Diog. Laërt. pag. 248 B. apud quem etiam mendum esse in numeris, ubi ρθ', pro ρδ', legitur, monuit Meursius, qui observat corruptum etiam Diodorum, cum annos tantum XC eidem Democrito tribuit L. XIV. Et male referri in Chron. Alex. ad Ol. CV annum secundum, vid. Laëtant. pag. 298. SOLAN.

ead. l. 16. Ξενόφιλος — πέντε καὶ ἑκατὸν) Et quidem sine ullo corporis incommodo: quod solitarium esse, & id solitarium reperiri exemplum, ait Plin. MENAG. Idem de eo tradit Val. Max. VIII, 14, eundemque Aristoxenum auctorem affert, de quo vide Ciceronem Tuscul. I, 10, & in eum emend. Bentleii, cui illustrandae miror nosse esse additam scriptoris aetatem. Vixit autem circa Olymp. CXII. In Pythagoreorum indice comparet, quem ab Iamblichio concinnatum habemus, & inter Cyzicenos recensetur, pag. ed. Kust. 218; cum alibi, N°. 251, Chalcidensem dixisset. Quin ipse Pythagoras CIV annos vixisse traditur. Vide Photius Cod. CCXLIX. SOLAN. Praeter Val. Max. VIII, 13, vid. Plin. VII, 50, & Aelian. de an. II, 11, p. 87. MAIUS.

Pag. 125. l. 1. Ἀριστόξενος) Musicus & historicus, de quo, ut alios taceam, videndus est Rittersh. ad Malchi vit. Pythag. pag. 5. MAIUS.

ead. l. 3. Σόλων) LXXX tantum tribuunt Diogen. Laërt. p. 15 E. & Suidas. SOLAN. Meursii consule libellum de Solone, ubi cap. 30 de longa eius vita, cumularis veterum testimoniiis disserit. MAIUS.

ibid. Θαλῆς) LXXVII, vel XC, tribuit Diogenes p. 9 E. haud plures. SOLAN. Conspirat cum Luciano Syncellus in Chronico. Verum Apollod. anno LXXVIII, & Soficrates nonagesimo ad plures eum abiisse volunt apud Laërt. I, 38. Attigisse an. XCII, contendit Stanl. in Solone c. 12. MAIUS.

ibid. Πιττακός) Non ultra LXXX concedit Suidas. Ultra LXX, Laërt. I, 79. SOLAN.

ead. l. 4. Κληθέντων ἑπτὰ σοφῶν) Itaque de istis sapientibus dubitasse videtur Noster. Nec paria de numero, nomine atque illorum tradunt auct. V. Phil. Carol. ad A. Gell. pag. 27; f. Larraeus in hist. VII Graec. sapientum, Gallice edita 1713 pr. part. I. MAIUS.

ead. l. 5. Ζήνων) Consentit Laërt. VII, 28; quamvis aliter Perseum existimare indicat, quem proinde confutavit Stanlei. MAIUS.

ead. l. 6. Ὅκτὼ καὶ ἐνενήκοντα) Diog. Laërt. eundem numerum agnoscit p. 171 B. Quamquam & alium auctorem adducit, LXXII tribuentem. SOLAN.

ibid. Εἰσέρχόμενον) Aliquantulum discrepat Diog. Laërt. loc. cit. e schola enim prodeunti id accidisse ait, exclamasseque ex fabula Niobe, ἔρχομαι, τί μ' αὖεις; sed idem in Epigrammate F. eodem modo mortem eius tradi ait, quo a Luciano hic narratur, nisi quod de concione nihil habet. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐννέα) LXXX tantum tribuit Diog. Laërt. p. 206 F. mortemque aliter narrat. Valer. Max. VIII, 7, eundem cum Nostro numerum annorum tradit. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀποκατεργῶν) Quod Schol. & Suid. de laqueo dicunt, in dubium merito vocat H. Stephan. Thes. T. II, 1598. Exstabat titulo ἀποκατεργούντος olim Philemonis Comodia; v. eius fragm. p. 292. Utitur & Polyaen. VIII, 32, p. 769, Πορκία — ἀποκατεργεῖν ἐπειράτο, vertente Vulteo, Porcia — inedia vitam finire conabatur. Eod. sensu est ap. Dionem p. 440, διέφθειρεν αὐτὴν ἀποκατεργήσασα. MAIUS.

ead. l. 14. Ἐξέλιπε τὸν βίον) Sic plene supra cap. 12 f. Et infra de Isocr. Alciph. III, Epist. 28. Nonnunquam retie

cetur βίος, Dion. Hal. IV, pag. 238. Arrian. Exp. Al. VI, 25. Zosim. I, 70. MAIUS.

ead. l. 15. Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξίου) Vid. Diog. Laërt. pag. 241, & Clem. Alex. apud quos Δεξίος dicitur pater vel Ὀρτομένης. SOLAN. C. amplius annis vixisse, quorundam auctoritate nixus arbitratur Fabric. Bibl. Gr. II, 23, p. 757, qui tamen in nott. ad Sext. Emp. I, 12, pag. 270, XC amplius annos ex mente Laërt. & Luciani eidem tribuit. MAIUS. Sed in nott. ad Sext. Emp. I, p. 58, ait: *Lucian. in Macrob. annos ei tribuit unum & nonaginta. At hoc refellit ipse Xenophanes, XCII aetatis suae annum commemorans in versibus, quas servavit Laërt. IX, 19. Itaque in Codd. Luciani forte perperam scriptum a librariis videtur pro xci.* REITZ.

ibid. Δεξίου) Δεξίου scriptum est ap. Laërt. MENAG. Vid. Diog. Laërt. in vita Xenophanis, & in eam Commentator eruditissimus Aegid. Menag. ALMEL.

ibid. Ἀρχελάου) Sunt, qui nullum ei fuisse praeceptorem tradant; qui concedunt, a Botone Atheniensi doctum volunt. Diog. Laërt. ib. D. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐν καὶ ἐγερήκ.) Censorinus de die natali ultra centesimum vitam produxisse tradit. (Certe Xenophanes ipse in versibus apud Laërtium ib. E. ait se vixisse LXVII & XXV, hoc est XCII. *I. de la Faye.*) Confule Scalig. ad Euseb. Chron. SOLAN.

Pag. 126. l. 1. Ξενοκράτης) Diog. Laërt. LXXXII tribuit Xenocrati, L. IV, p. 99 E. Meursius neutrum probat, quem confule de Arch. Ath. IV, cap. 12, 113 & 167. Is enim CII vixisse contendit. SOLAN.

ead. l. 2. Καπρέαδης) Eundem annorum numerum & Diog. Laërt. habet in eius vita, p. 112 E. Apud Ciceronem & Val. Max. VIII, 7, ampliatum ferunt ad XC usque. SOLAN.

ead. l. 3. Χρύσιππος) LXXIII, apud Diog. Laërt. p. 209 A. Octogesimo anno relictam ab eo Logicam, quam ante quadagesimum inchoasset, Valer. Maxim. tradit VIII, 7. SOLAN.

ead. l. 4. Διογένης δὲ ὁ Σελευκ.) Babylonium vocat Diog. Laërt. p. 157 C. sed de aetate, cum de eo obiter tantum dicat, tacet. Diogenes autem Sinopensis nonagenarius prope decessit; vide eundem p. 156 A. quod miror a Luciano praetermissum. SOLAN. Fabr. Bibl. Gr. III, 15, p. 402. De memorabili eius senectâ nihil asservatum est in antiquis, qui ad nos pervenerunt, auctoribus. MAIUS.

ead. l. 5. Ποσειδώνιος) Strabo XIV. De aetate silent. Sed

fuit is Ciceronis & Pompeii M. magister, quem cum Alexandrino confundit Suidas; vid. Voss. I, 24. Fuit etiam alius Posidonius Stoicus Alexandrinus Zenonis discipulus, de quo Diog. Laërt. p. 173. SOLAN. Consulendos de Posidonio, patria Syro, ex Apamea, sed Rhodio habito dictoque, quia Rhodi & philosophiam professus est Stoicam, & Remp. rexit, magno numero indicabit Fabric. d. I. p. 409. MAIUS.

ead. l. 8. Κριτῆλας) De quo Plutarchus, Cicero, Clemens Alexandrinus, & S. Empiricus. SOLAN. V. eundem Fabric. L. III, 11, p. 294, & Periz. ad Aelian. III, 17, p. 210. MAIUS.

ead. l. 9. Πλάτων) Hinc lusus de quadrato numeri novenarii apud Diog. Laërt. p. 70 C. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀθηνόδωρος, Σάνδ.) Male interpres, *Athenodorus Sandonius*. Verte, *Sandonis filius*, & vid. nos ad Laërt. p. 15. MENAG. De hoc apud Suetonium nihil. Sandonis filium vertendum esse, monuit Menagius ad Laërt. XV, 1. Apud Clem. Alex. p. 20 A. ὁ τοῦ Σάνδωνος dicitur. Meminit huius etiam Plut. Publicol. ubi prave Σάνδων legitur pro Σάνδωνος. De secessu huius in patriam locus est Dion. Chrysost. illustris facine, in Or. ad Tarf. fol. Ald. ed. 274. SOLAN. Cuncta apud Strab. XIV, p. 641. MAIUS.

ead. l. 15. Νέστωρ) Cuius meminit Strabo l. d. MAIUS.

ead. l. 16. Ξενοφῶν) Aetatis non meminit Diog. Laërt. mortuum tantum dicit anno primo Ol. CV. Haec autem Luciani verba omnes rationes Casauboni ad Athen. V, 17, conturbant, Xenophontemque a calumniis Athenaei abunde vindicant, si Casauboni emendationem admittas. SOLAN. Notum sequitur, quod ad aetatis annos, Stanlei. ac Fabr. Bibl. Gr. III, 4, p. 71. A Diod. Sic. XV, p. 497, ἐσχάτης γενεᾆς vocatur. MAIUS.

ead. l. 17. Οὔτοι μὲν φιλοσόφων) Omisit inter alios philosophos Theophrastum, qui teste Hieronymo Epist. ad Nepot. ultra septem & centum annos vixit. Quamquam & aliter Diog. Laërt. tradit, qui LXXXV annos ei assignat. Sed optime coniecit Casaubonus pro οὗ (scrib. ρ), ad Theophr. Char. p. m. 97. Confule Censorinum, qui plerosque longaevis philosophos (de die natali c. 15) nominat. SOLAN.

Pag. 127. l. 1. Κτησίβιος) Ex Phlegonte Tralliano patet, hic legi debere ἐκατὸν τεσσαράων, omisso εἰκοσιν, p. 167. (A. G. VIII, 2730.) SOLAN. Nemo omnium ex longaevis a Nostro recensitis, (si Nestorem, Arganthonium, ac Tiresiam, ad fabulis consecrata secula pertinentes, demas) vivendo

Ctesibium superavit, qui ultra CXX annos superstes fuit. Estque is terminus vitae longissimus. Pollio in vita D. Claudii post init. *Mosen solum CXXV an. vixisse: qui cum quaeretur, quod iuvenis interiret, responsum ei, neminem plus esse visurum.* Adde Lactant. Inst. II, 12 f. Serv. ad Aen. IV, 653, Aufon. in Gripho, & in Idyllio de aetatibus animalium, item Solonis & Mimnermi versus ap. Laërt. I, 60. At vero haec felicitas non contigit Ctesibio, nec supergressus est CIV annos. Diserte Phleg. Trallian. c. 2 de Longaevis: *Κτησίβιος ὁ ἱστοριογράφος, ἔτη ἑκατὸν τέσσαρα, ἐν περιπάτῳ δὲ ἐτελεύτα, ὡς Ἀπολλόδορος ἐν τοῖς χρονικοῖς δεδήλωκεν.* Ad quae Meursius: *Uterque ecce Apollodorum auctorem laudat; ergo medium in alterutro. Ac Phlegontem quidem nostrum lemma capitis tueri: οἱ ἀπὸ ἑκατὸν τεσσάρων ἐτῶν μέχρι ἑκατὸν δέκα ἀπογραφάμενοι.* Itaque sine ullo dubio corrigendus Lucianus, scribendumque, *ἑκατὸν τεσσάρων ἐτῶν.* De Apollodori *χρονικῶν* libris evolve Fabr. Bibl. Gr. III, 27, p. 668. MAIUS.

ead. l. 3. Ἱερώνυμος) Conf. supra c. 11. Nunc Phlegontem addo l. c. scribentem: *Ἱερώνυμος ὁ συγγραφεὺς πολλοὺς μὲν χρόνους ἐν ταῖς στρατείαις ἀνατλήσας, πλείστοις δὲ τραύμασιν ἐν πολέμοις περιπεσὼν ἐτελεύτησεν, βιάσας ἔτη ἑκατὸν τέσσαρα, ὡς φησὶν Ἀγαθάρχιδης ἐν τῇ ἐννιάτῃ τῶν περὶ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν,* de quo Agatharchidis opere vid. Bibl. Gr. Fabric. III, 8, p. 207 seq. MAIUS.

ead. l. 10. Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος) Ab Agathemere Geogr. I, p. 2, *ἀνὴρ πολυτίστωρ* vocatur; & talem fuisse, coniecimus ex innumeris eius scriptis, quae ubivis laudantur, de quibus fuso Voss. de Hist. Gr. IV, 5; in compendio autem Wilhelmus Worth in Tatiani orationem ad Graecos, p. 5. MAIUS.

ead. l. 11. Φερεκύδης) Vossius confundi hic duos Pherecydas a Luciano contendit. Unicum statuit G. Worth. ad Tatian. 14. Vid. Salmas. in Sotinum 841 ed. Par. Diog. Laërt. I, S. 119, pag. 31, & Fabricius in Bibl. Gr. 779. Pythagorae praeceptor. Lactant. VII, 7 & 8. Porphy. Vit. Pyth. N°. 1, & not. Diog. Laërt. p. 214, 6, & 31. Plut. 1539 f. rem aliter narrat. Adde Davisium ad Tusc. I, c. 16, cum add. Et Bentl. emend. Uterque Σύριος legi debere contendit. SOLAN. Vid. Meurs. ad Hesych. p. 212, & ad Hellad. Chrestom. 969. Unde conici potest, pro Σύρος vel Σύριος (nam utrumque occurrit) in textu nostro legi posse Λέριος. MAIUS.

ead. l. 13. Κασανδρεὺς) Omnino scribendum Κασσανδρεὺς, quamvis vulgata lectio Aldinam quoque edit, occuparit. De

Aristobulo illo vid. Voss. I, 10, p. 54, 55. Et Fabric. Bibl. Gr. III, 8, p. 210. MAIUS. Nihil repugno; ad nihil muto, quia & *Κασάνδραν* ap. Nostrium supra Imag. cap. 7, & alibi, item *Κασάνδρου* uno σ ap. Diod. Sic. p. 297 ed. *Bas.* ac saepe alibi. Licet *Κασάνδρην* Homer. ubique. Item Apollod. XIII, pag. 210 &c. REITZ.

ead. l. 16. Πολύβιος) Voss. prae aliis adeundus I, 29, ubi hoc confirmatur. MAIUS.

Pag. 128. l. 2. Ἀμισνός) Phoenicii Hypsicratis meminit Tatianus p. 128. Quem res Phoenicum lingua Ph. scripsisse narrat. Unde coniicit Bochartus, legendum hic *Ἐμισνός*. Vid. Geogr. S. p. 862 A. cum *Emisa* urbs sit Phoenices notissima. SOLAN.

ead. l. 4. Γοργίας) Novem & centum tribuunt Quintilianus III, 1, pag. 125 C. & Suidas. Cenforinus cum nostro CVIII. (de die nat.) Add. Val. Max. VIII, 14. CV Pausan. ed. poster. c. 17. SOLAN. Vid. Philostr. in vitis Sophistar. I, 29, & Olear. p. 494 a. REITZ.

ead. l. 5. Ἐπν) Octavum & nonagesimum implevisse annum, a Quintiliano dicitur III, 1, p. 126 B. Suidas ad CVI usque pervenisse ait. Philostratus fere centenarium obiisse p. 506. Pausanias XCVIII, Att. I, qui & cetera confirmat. SOLAN. Inter senes collocatur ab Aelian. II, 35, Fulgentio pag. 171, Cic. in Cat. Mai. pag. 156. CV an. ei assignat Pausan. Eliac. poster. c. 17 f. CVII autem Cic. l. d. pag. 152, & Val. Max. VIII, 13. CVIII Cenforin. c. 4, Plin. VII, 48, Philostr. pag. 494. Novem supra centum, Suid. v. *Γοργίας*, & Quintil. Inst. III, 1. MAIUS.

ead. l. 9. Ἐπενήκοντα καὶ ὀξ) Discrepat Valer. Max. qui L. VIII, c. 7, ita scribit: *Isocrates nobilissimum librum, qui inscribitur Παράβναιχτος, quartum & octogesium agens, ita ut ipse significat, composuit. . . neque hoc stilo terminos vitae suae clausit: namque admirationis eius fructum quinquennio percepit.* Sed ibi error est in numeris, nonagesimum enim pro octogesimo legendum esse, ex ipso Isocrate patet; quam veram esse scripturam, Ciceronis de eo locus confirmat, de senectute. Quid ergo Luciano in mentem venit, ut XCVI diceret, quem ipse Isocrates diserte XCIV edidit? Dicam. Ex initio eius libri XCIV inceptum, ex fine autem eiusdem post exactum XCVI editum esse, constat. SOLAN. Adi Photium Cod. CCLX, pag. 793, Longinum pag. 12, Voss. de imit. Poët. p. 96, Periz. ad Aelian. XIII, 11. MAIUS.

ead. l. 10. Ἐνδὲ ἀποδύοντα ἑκατὸν) Ultra XC annos vixisse; haud dubitandum. Cum enim nonagesimum ageret annum, interrogatus, ut viveret? dixisse fertur, *veluti ille, qui iam nonagenarius mortem iudicaret malorum extremum*, referente Stob. Serm. CXIV, fol. 108. Annos XCVIII ei adscribit Plut. vit. decem orator. p. 837. Iunge Philostr. vit. Soph. I, 17, p. 506, ἀπέθανε — ἀμφὶ τὰ ἑκατὸν ἔτη, & Tollium dicto libro, pag. 152. Solus Suidas CVI annos ei tribuit; quem cum secutus fuisset Dan. Neffelius, censuram experiri debuit Reimmanni in dissert. praeliminari ad Commentarios Lambecii contractos p. 97. MAIUS.

ead. l. 12. Εὐριπίδου) Versus hic etiam adducitur ab Aristoph. Ran. v. 1255, Hesych. v. γλυκερῶ, & Plut. T. II, p. 837 E. KUSTER. Quatridui inedia vitam hac clade perculsum finivisse, tradit Plutarchus in vita eius; idemque non hunc versum tantum Euripidis ab eo tum prolatum, sed & duo alia fabularum eiusdem initia p. ed. Steph. 1539. Exstat inter Euripidis fragmenta in Phryx. v. 1. Habetur etiam apud Plut. 1539 f. qui haec paulo aliter narrat. Adietiam Dionys. SOLAN.

ead. l. 14. Σιδώνιον) Legitur στίχος ille Euripideus in fragmento fabulae, cui nomen Phryxus, p. 503 ed. Barnes. Ad dantur eiusd. Bacch. 170. MAIUS.

ead. l. 16. Ἀπολλόδωρος) Vid. Fabr. Bibl. Gr. III, 27, pag. 670. MAIUS.

Pag. 129. l. 3. Ποτάμιον) Multa scripsit, etiam περὶ τελευτῶν ῥήτορος. Vid. Suid. Hesychium Miles. & Senec. Suasor. 2, p. 656, qui *magni nominis declamatorem* appellat. Cave, misceas illum cum Potamone Alexandrino philosopho, de quo in Act. philos. Heumannianis part. II, pag. 330, & part. V, p. 848 seqq. MAIUS.

ead. l. 4. Σοφοκλῆς — π. καὶ ἐν.) Vid. Marm. Ox. 150, n. 78, ubi XCI tantum tribuuntur. Sed pro I legendum videtur Π, cuius latere uno oblitterato, facile ex quinario unitas facta est. V. Plut. 1405, 2 f. Scaliger, Diodorum secutus, XC solum tribuit not. ad Euseb. Chron. 108 b. Hoc modo observari velim ex Plut. l. c. LV egisse annum Sophoclem, cum mortuus est Herodotus. Val. Max. VIII, 7, prope centesimum attigisse tradit; vid. fragm. Sotadis apud Grot. Flor. p. 399. SOLAN. Anthol. III, 25, p. 396: Ἐσθλὸς δὲ γυναικὶ Σοφοκλεῖς, ἀνθρὺς αἰοιδῶν, Οἶσῳ πρὶν Βακχίου βέτρυν ἐρεπτήματος. Alii aliter narrant, & mortuum gaudio, ob victoriam Tragicam. MAIUS.

ead. l. 5. Πέντε καὶ ἐνενήκοντα) Annorum hunc numerum firmat Faber in vitt. poët. Graec. T. X Thef. Gron. col. 775. MAIUS.

ead. l. 6. Οὗτος (Σοφοκλῆς) ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ υἱέος &c.) Huius Iophonitis meminit Comicus in Ran. p. 214, (i. e. vers. 73) ubi Bacchus, δέομαι ποιητοῦ δεξιῶ. Οἱ μὲν γὰρ οὐκ ἔτ' εἰσὶν, οἱ δ' ὄντες κακοί. Ad quae Hercules: Τί δ' οὐκ Ἰοφῶν ζῆ; Illustrare possunt hunc Luciani locum, quae Scholiastes vetus ibi habet de Iophonte: Ἰοφῶν, inquit, υἱὸς ἦν Σοφοκλέους ἐκ Νικοστράτης, δὲ δόκησιν παρεῖχεν, ὅτι τοῖς τοῦ πατρὸς ἐχρήματο ποιήμασιν ὡς οἰκείοις. εἰσῆγαγε δὲ ποτε Σοφοκλῆς ἐν δράματι τὸν Ἰοφῶντα φθονοῦντα, καὶ πρὸς τοὺς φράτορας ἐγκαλοῦντα τῷ πατρὶ ὡς ὑπὲρ γῆρας παραφρονεῖν. οἱ δὲ τῷ Ἰοφῶντι ἐπετίμησαν. Σάτυρος δὲ φησιν αὐτὸν εἰπεῖν· Εἰ μὲν εἰμι Σοφοκλῆς, οὐ παραφρονῶ, εἰ δὲ παραφρονῶ, Σοφοκλῆς οὐκ εἰμι· καὶ τότε τὸν Οἰδίποδα παραγνῶναι. L. Bos. Conf. Cic. de Senect. p. 155, Val. Max. III, 7, & IX, 12, Camerar. prolegom. ad Sophocl. p. 16, & in commentar. ad eiusdem Oed. Colon. p. 352. MAIUS.

ead. l. 8. Οἰδίποδον τὸν ἐπὶ Κολωνῷ) Quae etiamnum superstes est. SOLAN.

ead. l. 10. Ὑπερβαυμάσαι) Frustra id verbum quaeras in Lexicis, & tamen sumtum illud est ex hominum doctorum sermonibus. Utitur eo Noster in Zeux. c. 3 f. Ver. Hist. I, c. 34 pr. Pro Imag. c. 18 f. Polyaen. VIII, 8, pag. 708. Achill. Tat. VIII, p. 503. Heliod. VII, 15, p. 371. MAIUS.

ead. l. 11. Μαρίαν) Camerarius in Sophocl. f. 40 hoc reii- cit; vid. Val. Max. VIII, 7. SOLAN.

ibid. Κρατῖνος) Vid. Meurs. Bibl. Attic. II, col. 1471. MAI.

ead. l. 12. Ἐπτά) Eundem ferme numerum habet Suidas, nempe XCVI; sed idem addit, ab aliis CI ei tradi. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλήμων) Vixisse annos XCIV Suid. ait, & risu suffocatum obiisse, & mortuum in lectulo iacentem fuisse repertum. Posterius confirmat Apul. Florid. XVI, quamvis de mortis genere variet. In scena certantem clausisse diem ultimum, refert Plut. tractatu, an seni sit gerenda Resp. pag. 785. MAIUS.

ead. l. 16. Παρασκευασμένα) Perperam in omnibus aliis editionibus legitur, θεασάμενος δὲ ὄνον τὰ παρασκευασμένα αὐτῷ σὺκα κατεσθίοντα. Recte Basileensis παρασκευασμένα. IENS. Corruptissime omnes, praeter B. habere παρασκ— adpinxerat etiam Solan. Parui igitur, quia facilis in eo librario-

rum aut editorum aberratio : at si integra augmenti syllaba abiecta fuisset, nihil mutassem; exempla enim tam indubitata & crebra dedimus iam terque quaterque, vid. Indicem, tit. *augmentum*. REITZ.

Pag. 130. l. 2. 'Ακράτου) Tan. Faber & Kenettus nolunt hic Luciano fidem haberi: quorum ego rationem non assequor. Non ignoro tamen, aliter etiam ab aliis narrari eius mortem. Vide Testimonia de Philemone, fragmentis eius, quae nuper prodierunt, praemissa. Val. Max. eodem, quo Noster, modo mortem eius tradit IX, 12. SOLAN.

ead. l. 3. 'Επίχαρμος) XC tribuit Diog. Laërt. pag. 232 F. SOLAN. Aeliano V. H. II, 34, πάντ' σφόδρα προσβύτης audit. Laërt. VIII, 78, annos XC ei tribuit. Comoedias illius perceret & Meurs. ad Hellad. Chrestom. col. 973 seqq. MAIUS.

ead. l. 5. 'Ανακρέων) Veterum recentiorumque testimonia de numero annor. morteque eius, congeffit praestantiss. I. Barnef. in eius vita § XL. MAIUS.

ibid. Μελῶν) τὰ μέλη speciatim aliquando notant Lyricum carmen, ut in Arrian. Exp. Alex. I, c. 12, οὐτ' οὖν καταλογάδην, οὔτε τις ἐν μέτρῳ ἐποίησεν, ἀλλ' οὐδ' ἐν μέλει ἦσθην 'Αλέξανδρος. Coniunctim μέλος ἐκ τῆς λύρας dixit Himerius init. Orat. εἰς βασιλέα, in catalogo Uffenbachiano, part. II, col. 631, & ibid. col. 633, μέλος Τῆϊον, carmen est Anacreonticum, sive Lyricum. De Anacreonte Iulian. Misopog. ipso exordio: 'Ανακρέοντι τῷ ποιητῇ πολλά ἐποίηθη μέλη σεμνὰ καὶ χαρίεντα. Thaletem ποιητὴν λυρικῶν μελῶν nuncupat Plutarch. vit. Lycurg. p. 41. Unde μελοποιὸς Lyricus, quomodo supra Noster Sect. IX, p. 26, ipsum Anacreontem, & statim appellat Stefichorum, quem alii λυρικὸν vocitant. Adde de hoc τῶν μελῶν significatu Perizon. ad Aelianum IV, 26, pag. 359. MAIUS.

ead. l. 6. Στυσίχορος) Vid. de eo commentt. ad Longin. Sect. 13. Meurs. ad Hesych. Miles. p. 193 seqq. Voss. de poet. Graec. MAIUS.

ead. l. 7. Σιμωνίδης) Vide Marm. Ox. p. 168, Ep. 68, ubi XC tribuuntur. Suidas LXXXIX. Ceium fuisse docent etiam Strabo X, & Suidas, & ipse Simonides apud Steph. Lyr. p. 149 b. B. Eusebius inconstans esse videtur; vid. Val. Max. SOLAN. Octogesimo anno docuit adhuc carmina, & in eorum certamina descendit, Val. Max. VIII, 7, teste. Attigisse annum LXXXIX scribit Suidas. MAIUS.

ead. l. 8. 'Ερατοσθένης) Praefuit hic Bibliothecae Alexan-

drinae post Zenodotum, unde & *Beta* audit, sive *secundus*; vid. Prideaux. an. ante Chr. 239. Longaeavorum exempla haec addenda suppeditat I. de la Faye. Andreas Alciat. Hist. med. col. 51 narrat, se in *Verbani pago Malcorabia fabrum vixisse CXVI annos agentem, non integris solum sensibus, sed & tam vegetum, ut ferream quadrupedi soleam parvo negotio apponeret; cuius rei etiam universa illa regio, inquit, testis est.* Iohannes de temporibus, qui Carolo Magno militasse dicitur, & CCCLX annos vixisse, anno Chr. 1139 obiisse traditur. Addi meretur, qui hoc ipso mense Febr. (dum notas hasce tandem aliquando edendas relego, decessit an. MDCCXXIII) Io. Ernest. Scholts eques, qui olim sub Carolo Gustavo Sueciae rege inter eius Praetorianos militavit: is in Saxonia natus Martii XII, anni 1608, Risvici prope Hagam comitum degens, ad extremum usque prospera usus valetudine, die quaque dominica pedes Hagam, ubi haec scribo, veniebat & remeabat, ut sacris interesset more Lutheri reformatorum. Ultra L annos rude donatus, & stipendio publico gaudens, ad CXIV usque annum vitam produxit. SOLAN. Pretium operae erit Censorinum adire, qui c. 4 & Eratosthenis aetatem, & aliorum quorundam a Luciano haecenus expositorum enarrat. MAIUS.

ead. l. 9. Οὐ μόνον γράμ. &c.) Ex vero hoc ipsum elogio ornari constabit evolventibus testimonia, quae virorum doctissimus — insignis ille Fabric. Bibl. Gr. III, 18, p. 471 seq. plena manu collecta subministrat. MAIUS.

ead. l. 11. Λυκούργος) Ne mirere, hunc ultimum inter doctos Graecos hic obtinere locum. Ipse enim Lycurg. Strabone teste X, 464, cum Homero in Chio insula congressus est, eius certe poemata descripsit, ac primus vulgavit integra, ut Plut. in eius vita, & Heraclid. Pont. libello de politijs Graecor. post init. memoriae produnt. Spartanis per XLII annos praefuit, secundum Suid. T. II, p. 472. Vitae annos Plutarchus non exprimit, refert tamen obiisse ea aetate, *quae & vivere & quiescere volentibus maturum est.* MAIUS.

ead. l. 16. Θεῶν βουλευμένων) Xenoph. frequenter usurpavit hanc formulam, indicante Raphel. ad Ep. S. Iacobi IV, 25. Item Lucian. Tim. Heliod. VI, 282, & VII, 5, p. 306. Plura Grot. ad 1 Corinth. XVI, 7. Rittersh. ad Salv. Massil. p. 262; & in sacr. lectt. I, c. 1, p. 5, ac Briffon. form. I, p. 69. MAIUS.

ead. l. 17. ἱερῶτατε) *ἱερὸν* etiam significare *εὐσεβήν*, hic probat Maius ex Inscript. Grut. col. 680, 660, & 1027. Concedit tamen, hic reddi posse, *maxime Quintille*, cum omne prae-

clarum quandoque vocetur *ἱερὸν*. Vid. Schol. minora ad Hom. II. A, 366. Auctor Etymol. in *ἱερὸν ἰχθύν*, ac Fuchf. ad Nic. Myrepsium de antidot. Sect. I, cap. 208. Contraxi ex diff. Maii. REITZ.

ibid. *Κυϊντίλλας*) Hoc accentu edd. omnes etiam supra, initio huius Dial. Et sic *Περίλλος* ap. Suid. & Harpocrat. Mallem tamen *Κυϊντίλλας*, ut *Πέριλλος* ap. Plutarch. recte, de fortuna Rom. p. m. 315 med. REITZ.

ibid. *Ἐν ἄλλῳ — ἀλγῶ*) Iste liber vel periit, vel a Luciano non est scriptus, ut rectissime censet Fabric. Bibl. Gr. IV, part. I, c. 16, p. 497. Quem defectum ex parte supplere potest Phlegon Trallianus, qui potissimum *μακροβίου* Romanos recensuit, nec non Plin. VII, 48, & Val. Max. VIII, 7 ac 13. Ex recentioribus Zwingerus in theatro vitae humanae, Vol. XVII, L. 2, p. 2455 seqq. & Iul. Barbaranus in officina, sive promptuario rerum electarum, T. I, tit. 22, p. 297 ff. ed. Venet. an. 1569. MAIUS.

IN PATRIAE ENCOMIUM.

Pag. 131. l. 1. *ΠΑΤΡΙΔΟΣ*) Vid. etiam Eur. Phoen. 409. SOLAN. Antiquiorem Luciano hunc esse Dialogum existimat Huët. in praep. Evang. prop. IV, 51, p. 94. (monente I. H. Maio, in dissert. ad Luciani Macrobiani.) Additque, consulendum etiam Athenagoram in extremo legationis pro Christianis. REITZ. Hallucinari Reitzium, qui Patriae Encomium confundat cum Philopatride, probe monuit cl. Bel. de Ball. Neque enim ulla illius opusculi mentio apud Athenagoram l. c. neque Huetius ita de eo existimat, sed de Philopatride. En verba Huetii: — *Auctor dialogi, qui inscribitur Philopatris, & inter opera Luciani edi solet, Luciano licet videatur aliquanto vetustior &c.* Vidit idem illustr. Wielandus.

ead. l. 2. *Οὐδὲν γλύκειον*) Hom. Od. I, 28, 34. In posteriore cuius versu etiam est *ἡς πατρίδος*, ne putes γῆς forsitan in Luciano legendum. REITZ.

ead. l. 4. *Θειότερον ἄλλο; μὴν ὅσα*) *Καὶ δεύτερον ἄλλο; ἀλλὰ μὴν ὅσα.* MARCIL.

ead. l. 8. *Πατρίδας δὲ στέργουσι*) Etsi Iuntinae lectio eo blandiatur, quod singularem exhibeat, quali in hoc Encomio plurimum utitur; non tamen recedo ab vulgata, quia τῷ *στέργω* accusandi casum addere amat. Sic mox infra cap. 10,

ἔνομα στέργοντες. Nec a plurali abstinuit c. 5 bis, item 10, atque alibi; nec pluralis inusitatus aliis, ut Diod. Sic. XI, c. 5, Herodian. VII, 6, 7 &c. quare non auscultandum Iuntinae. REITZ.

Pag. 132. l. 13. Νικώμενοι) Subaudi τῇ στοργῇ. GUYET.

Pag. 133. l. 13. Καὶ νῆσοι θεϊότεραι &c.) Conferendum iubet cl. Bel. de Ball. Callimachi Hymn. in Del. ipso prince.

Pag. 134. l. 10. Διὰ τῆς πατρίδος) Vulgatum non contemno, quia non modo διὰ cum genit. etiam causam instrumentumve notat, ut Herodian. I, 3, 5, ὕβρεις τε καὶ βίαι, δι' ὧν τὴν ἐκείνου ἀρχὴν κατήσχυαν. Ptolem. Harm. c. 3 pr. δι' οὗ ἡ πληγὴ, per quem percussio facta. Sed quia locum potissimum hic significari credo, ubi didicerit, i. e. in patria, quod exemplis haud indiget: ideoque Florent. lectionem non recepi, etsi illa defendi potest, διὰ τὴν πατρίδα exponendo patriae beneficio, ope, ut Long. Past. II, p. 48 f. διὰ τοῦτον καὶ ποταμοὶ ῥέουσιν, i. e. per hunc Cupidinem flumina fluunt, sive, ille auctor est. Idem II, 77, διὰ τὰς Νύμφας ἔζησε, Nympharum beneficio vixisset. Atticis autem frequens esse διὰ accusativum etiam pro genitivo addere, vid. apud Kuster. ad Aristoph. Plut. 93, 130 & 143, δι' ἐμὲ δύουσιν αὐτῷ, per me (Plutum) ei facrificat. Ac plura de illa permutatione, in Observatt. Eckhardi ad eiusd. Plut. p. 12 & 13. REITZ.

Pag. 135. l. 4. Καλώσεως — γοῶν) Conf. Bis Accus. cap. 29, ubi de iniuria, quam uxor a marito passa est, Hic vero constructio illa cum genitivo in se spectata est ambigua, vel reciproca, potestque tam significare iniurias a parentibus commissas, quam quas illi patiuntur. Sed si nexum spectes, posterius significari, patebit. REITZ.

ead. l. 16. Ἄνδρίας) Sic etiam scribitur supra Musc. cap. 5, atque alibi apud Nostrium, item Diod. Sic. ut ibi, ni fallor, indico. Aliis ἀνδρεία, ut Herodian. plurimis locis, ac Thucyd. II, c. 39 f. ubi tamen Cod. unus ἀνδρίας etiam. Sed ἀνδρείας frequentius eidem; licet III, c. 82, ἀνδρία vicissim in textu, ubi Cod. quidam ἀνδρεία. REITZ.

Pag. 136. l. 12. Ξενίας ἀλσσκεσθαι) Subaudi αἰτία, κρίσει. GUYET.

Pag. 137. l. 7. Ἄλλὰ κἄν — ἀναιμένοις — ἐπαινοῦσι) Haec subditiua videntur. GUYET.

ead. l. 8. Πεδίοις ἀναιμένοις) Nescio, cur interquiescentes agros dederint interpretes. Certe ea laus non est regionis; maior virtus irrequieta fertilitas. Itaque λαος &c. quasi ef-

fufos, id est, ampliffimos campos intelligere malui. GESN.
ibid. Ἀναιμένους) Ἀναιμένη γῆ, terra inculta, pascua Diis
 consecrata. GUYET.

ead. l. 10. τὴν δὲ ἱπποτρόφον ὑπερορῶντες, καὶ κουροτρόφον
 ἐπαινοῦντες) Adscribam verba L. Bos Obs. Crit. p. 79. Pessi-
 me, ait, haec translata, sed equorum iuvenumque altricem suspi-
 cientes laudant. Sensus enim est: *Spernunt autem equorum altri-
 cem (regionem), iuvenumque altricem laudant.* Opposita sunt
 ὑπερορᾶν & ἐπαινεῖν, quae interpretes pro synonymis sumfit.
 Ὑπερορᾶν est *contempnere, ὑπεριδεῖν*. Similiter oppositae sunt
 regiones ἱπποτρόφος & κουροτρόφος & dum dicit auctor ἱπ-
 ποτρόφος, respicit ad ea, quae paulo ante dixerat, *σεμνυνομέ-
 νους πεδίοις ἀναιμένοις*. Sunt autem *πεδία ἀναιμένα, campi
 patentes, equis pascendis habiles, non vero agri interquiescentes,*
 uti verrit interpretes. Haec ille. Quibus addo, illud καὶ non
 suspectum fore, si pro ἐπαινοῦσι legas ἐπαινοῦντες. Nam καὶ
 sic positum inter duo opposita pro *adversativa* valet. Demosth.
 Init. Or. pr. Coron. τὸ μηδὲν ἁμαρτεῖν ἐστὶ θεῶν, καὶ πάντα
 κατορθοῦν. Quin & in aliis locutionibus recte sed vertitur.
 Long. Past. lil. p. 87, πείσον — μηδὲν αἰτεῖν μέγα, καὶ γαμεῖν
 πάντως, persuade — *te nihil magni petere, SED ducere velle.* Conf.
 eund. L. II, p. 42, notatque Mollii p. 50 a. Sed quia Gesneri
 emendatio aequae est facilis, ei cedo. REITZ.

ead. l. 11. καὶ κουροτρόφον) Homer. Od. Δ, 601, & I, 27.
 SOLAN. Legendum τὴν κουροτρόφον. Opponuntur enim sibi ἱπ-
 ποτρόφος & κουροτρόφος: illud Argorum epitheton, & aliarum
 urbium, quae latos ac laetos campos habent; hoc Ithacae,
 quae ab Ulyssae suo vocatur Od. I, 27, Τρηχεῖ ἄλλ' ἀγαθὴ
 κουροτρόφος. GESN.

ibid. καὶ στεύδει) Hom. Od. E, 219. SOLAN.

ead. l. 15. Καπνός) Quo respexerit, satis indicat locus Ho-
 meri Odyss. A, 58. Clementis Alex. locus est huc apprime fa-
 ciens *προτρ. p. m. 32 B.* οἱ δὲ ἄλλοι περιπεφυκότες τῷ κόσμῳ,
 οἷα φύκιά τινα ἐν ἄλοις πέτραις ἀθανασίας ἡλιγοροῦσιν, καθά-
 περ ὁ Ἰθακήσιος γέρον, οὐ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἐν οὐρανῷ πα-
 τρίδος, πρὸς δὲ καὶ τοῦ ὄντος ἡμειρόμενος φωτός, ἀλλὰ τοῦ
 καπνοῦ. Alludunt & alii ad hunc Homeri locum, Ovid. de
 Ponto I, & Philostratus 786. SOLAN.

Pag. 138. l. 6. Ἀκούσας) Non improbo vulgatum, quod sen-
 sum quidem commodum sic exhibet, οὐδεὶς, sc. ἐστὶ, ὅς τις ἀν-
 ἀκούσας — θέλη. Sed nec Florentina lectio displicet. Cum ve-
 ro utrumque bonum, numerum sequimur maiorem. REITZ.

IN DE DIPSADIBUS.

Pag. 139. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΨΑΔΩΝ) Προσκαλιὰ περί τῶν διψάδων. MARCIL.

ead. l. 3. Ἀκριβὼς ἀκαρπός. &c.) Sterilitatem Libyae eodem modo describit Diod. Sic. L. III, c. 50 pr. nisi quod nitrūm ibi provenire dicat, quod tamen suspectum, neque constanter lectionis est. Vid. Commentatores id varie illic tentantes. REITZ.

Pag. 140. l. 1. Ὅσαυτα τὸν θεὸν) Nota phrasin poëticam : ὅσει μὲν ὁ θεὸς &c. GUYET.

ead. l. 3. Βατὰ) Mallem βατὶς, ut ad ψάμμος vel χώρα referatur. Si vero, quod in omnibus libris est, βατὰ retineas, ad τῆς λιβύης τὰ νοτία referendum, quod valde remotum. Supra ἂ. τὴν χώραν τίθησιν cap. 1, & mox ἡ ψάμμος δύσβατος. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀκτῖνα — παρατεθηγμένῃ) Mirum dicendi genus, acui ab humore solis radios. Sed, si tollas metaphoram, illud relinquitur, intensiorem sentiri aestum post pluviam, sive quod desueverunt, per ipsum refrigerationis tempus, corpora, aestum ferre; sive quod vapores copiosius sane, quam de siccis arenis, surgentes, sulphurei praesertim, magis angunt praecordia. GESN.

Pag. 141. l. 7. Φαλεύοντα ἐν μυχῶ τῆς ψάμμου) Credo, hic est ille apud Lucanum IX, 715, *Concalor exustis atque indiscrētus arenis Ammodytes*, quem in Hammoditen quasi postliminio mutatum nuper nolim. Est omnino Troglodytis analogus *Ammodytes*, ὑποδὺς τὴν ἄμμον. Quod ὀδύτην dicas, posteriore parte compositi, quasi *viatorem arenae*, nimis generale est, & omnibus commune harum regionum serpentibus. GESN.

ead. l. 9. Βουπρήστεις) Βούπρηστις est animalculum ex cantharidum genere, sic dictum, quod in herba a bobus devoratum eos tacto felle ita inflammet, ut rumpant. Nicand. Plin. GUYET.

ead. l. 13. Ἰκτίσι) Notandum est, *ικτίδας* seu viverras absurde poni inter animalia. Itaque pro ταῖς ἰκτίσι καὶ τέττιξι, i. e. *viverris & cicadis*, omnino legendum ταῖς ἀκρισι καὶ τέττιξι, *locustis & cicadis*, quod miror vidisse neminem. Bochartus de Animal. Sacr. script. part. 2, L. IV, cap. 29. ALMEL. Ἰκτίσι, καὶ τέττιξι) Si *ικτίς* non alius animalis, quam viver-

rae, nomen est; non potest profecto hic locum habere. Bocharti, summi sane viri, ἀκρίσι, nimis a scriptura & sono vocis ἰκτίσι recedit. Spem inveniendi melius quiddam videtur prope intercipere Plinius X, 61, f. 81: *Vespertiloni membranae pinnae uni*. Sed scilicet conferendus etiam est alter locus II, 39, f. 94: *Membranis volant (i. e. ὑμενόπτερα sunt) fragilibus infecta, humentibus hirundines in mari, siccis inter tellus vespertilio*. Nimirum *hirundines* illae *in mari*, & *pisces* alii plures volant & ipsi; vid. Aelian. de Animal. IX, 52: Πέτονται ἰχθύες ὅταν δέισωσι, καὶ ἐξάλλονται τῆς θαλάττης, αἱ τε τευθίδες καὶ οἱ ἰέρακες οἱ θαλάττιοι, καὶ ἡ χελιδὼν ἡ πελαγία, κ. τ. λ. Quae cum ita sint, puto Lucianum dedisse τοῖς ἰχθύσι, καὶ τέττιξι καὶ νυκτερίσι. Corruptio contigisse potuit inter dictantem, qui adspiratas tenuius iusto pronuntiaret, & excipientem. Tolle enim adspiratas, & ν pronuntia exilius, ut solent Iotacistas, & pro ἰχθύσι existeret ἰκτίσι. Ita in Ἑταιρ. VII post med. ἀπεμύκτισας legitur, quod ἀπεμύχθισας fuisse, non sine causa suspicatur Ienius. GESN. ἰκτίσι) Viverris Bened. verte *milvis*. Guyet. Certe ridiculum erat viverris alas tribuere. Sed nec milvorum alae hic conveniunt; vid. notam nostram seq. REITZ.

ibid. Ἀκρίσι) Bochartus recte emendat ἀκρίσι· vide omnino Nostrum supra Mui. c. 1. KUSTER. In omnibus impr. & ipso M. legebatur ἰκτίσι. SOLAN. Dedi hoc Solano, & consuetudini ἀκρίσι ac τέττιξι coniungendi: nam ut ἰχθύσι non possum recipere, suadet tam articulus ταῖς, iam recte respondens tribus femininis, quam quod sequitur, his avibus infectam Lybiam; quod de *piscibus* minime praedicari potest. REITZ. Nondum damnare possum *pisces* illos meos: certe non ea ratione, quasi *pisces* non possint comprehendendi *avium* numero *Libyam infestantium*. Neque enim hoc dicit Lucianus, nisi de scorpionum genere volucris. GESN. in *Addend.*

Pag. 142. l. 4. Παχύς) Quid hoc sit, quave ratione cum frequentibus conciliari possit, medicis, quorum ea est provincia, inquirendum relinquo. Ego interim lego ταχύς· nec me mover, quod mox c. 5 diserte παχύν dicat; ibi enim alia ratio est. Hic celeritatem, illic naturam veneni notat. SOLAN. Etsi cap. seq. παχύν τὸν οὖν ὄντα omnino recte legitur, quod expressis verbis addit, id potu dilui, & παχύς etiam aliter defendi potest, ut exponatur *tumens veneno*, veluti Ovid. de Pythonē serpente III Met. 33, — *corpus tumet omne veneno*; tamen παχύς hic praeferrem, propter adiuncta βίαιος. & εὐθύς.

inter quae *παχὺς* positum languet. Nihil tamen contra liberos ausus sum, ut Solanus π. iam deleat. REITZ.

ead. l. 6. Πίμπρασθαι ποιεῖ) Conf. Iac. Elsn. ad Aët. Ap. XXVIII, 16, & L. Bos ad eadem Aët. p. 90. REITZ.

ead. l. 15. Παχὺν τὸν ἰδὺν ὄντα) De dipsadibus, causam extinguibilis sitis esse, quae ex morstu dipsadis oriatur, ait Lucianus ex sententia medicorum, *παχὺν τὸν ἰδὺν ὄντα, ἔπειτα δυνόμενον τῷ ποτῷ ὀγκύνητον γίγνεσθαι, ὑγρότερον ὥς τῇ εἰκδὲς καθιστάμενον, καὶ ἐπὶ πλείστον διαχέομενον*. Quod *crasum cum sit venenum, quando postea potu madescit, celeriter movetur, humidius, ut vero simile est, redditum, & latissime diffusum*. Sic interpres, nec male. Sed pro *ἔπειτα δυνόμενον*, elegantius vetus Codex, *ἐπίδαφιλευόμενον ποτῷ, abundanter potu irrigatum*. Nam *ἐπίδαφιεύω* est largiter & copiose praebeo. GRAEV.

Pag. 143. l. 6. Ἐπὶ στήλης) Columna five basis, cui affixa statua: in basi planicies apta inscriptioni, quam planiciem Strabo lib. 14 vocat τὸ πλάτος τῆς βάσεως. Tangit Theophr. Char. *περὶ μικροφιλοτιμίας*. BOURD.

ead. l. 7. Ὡς ἐκ Λιβύης) In M. omissum prius fuerat, sed additum est ὡς a recentiore manu, quod & impr. omnes praefecerunt. Corrupte omnino; nam de *sodali* Luciani sermo est, non de *viro morstu dipsadis confecto*, unde ego ὡς reponendum duxi. SOLAN. (*Ὡς ἐκ Λιβύης*) Recepissem ὡς vel contra liberos, si summa necessitas id postularet; at cum ὡς sic satis commode intelligi queat, non statim cum Solan. ὡς rescripti sine auctoritate; sed cum nonnulli mox etiam *ποιεῖσθαι* habeant, suspicio tamen subest, eosdem & ὡς voluisse: quod si itaque *ποιεῖσθαι* arripias, tum ὡς quoque necessario recipiendum erit. REITZ.

ead. l. 8. Οὐ γὰρ εἶναι) I. e. *ἔξεῖναι, licere*. GUYET.

ead. l. 14. Περισπειράσθαι) *Περισπειράσθαι* augmento delcto dederat in I. Solan. & sic etiam scribit Steph. hunc Luciani locum afferens; unde tamen minime conficio, Stephanum quoque ita corrigere, quia forsan praesenti infin. usus est ad phrasin indicandam, non ipsa Luciani verba; nam ne Dialogum quidem addit. Quare, cum praeteritum infinitivi hic nihil habet absurdi, quandoquidem & *κεκολλάσθαι* praecessit, & mox *γεγράφθαι* etiam sequitur, ego nihil mutaverim. Sic vero praeteritum verbi *σπειράω* formari, vid. infra Navig. c. 2 f. ubi *συνεσπειραμένος*, & supra Philop. c. 22, *ἐσπειραμένος*. REITZ.

Pag. 144. l. 4. Τοῖα) Interpres, dum legit *ὡς* pro *ἰοῦ*, ne-

scio quem patrem Tantali facit. Rectius *Tantalus hoc patitur nigri pravitae veneni*. BOURD. Versus Bourdelotii in *pravitae claudicat*. REITZ.

ead. l. 6. Τῶν πίδον) W. Τὰς τὸν πίδον οὐκ ἀναπλήσαιεν ἐπαντλοῦσαι (sed existit puto in Ms. ἐπαντλούσας nam alia manus iora fecit, extrita alia litera.) Haec in ferculo literario I. Iens. REITZ.

Pag. 145. l. 5. Νικάνδρον) Huius opera ad nostram usque aetatem pervenerunt. SOLAN. Cuius versiculi in Theriacis a 339 inde conferri cum hoc libello merentur, ut & Lucani IX, 738 seqq. Pluscula sane sunt, de quibus nec inter poëtas, nec ipsis cum Nostro satis convenit. GESN.

ead. l. 7. Φύσεις) Sic Polyaen. plur. num. Strat. IV, pag. 267. B. W. tamen φύσιν habet. SOLAN. Ac Diod. Sic. centies. REITZ.

ead. l. 10. Ἀλλὰ μοι δοκῶ, καὶ πρὸς Φειδίου μὴ δυσχεράνυτε τὴν εἰκόνα Σηριῶδι οὖσαν, ὁμοίον τι καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς) Benedictus: *Ac mihi videor, per Phidiam, ne hanc imaginem ferinam iniquo animo feratis, eodem modo erga vos affici. Quid hic Phidias? Quis unquam per istum statuarium iuravit?* Ms. optime & certissime πρὸς Φιλίου, per Deum amicitiae & amoris praesidem. Ostensurus magnitudinem sui erga eos studii per Φίλιον Ζῆνα, cuius & alibi meminit, iurat, se illorum maiore in dies flagrare studio, quo saepius eos videat, eo saepius videre desideret. Vide Suidam in Φίλιος. At εἰκὼν Σηριῶδης est similitudo a feris sumta. GRAEV. Φιλίου praeter Ms. Gr. L. & Veneta secunda. In M. & reliquis edd. prave legitur Φειδίου, nisi quod in I. est Φιλίου. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Δύναται &c.) Quae his uncinulis inclusa sunt, ad compendia Codicis, quam proxime potui, accommodavi; nec quid sibi velint, satis assequor. SOLAN. Pro priorē οὕτως legit φύσις I. I. WETST.

IN DISSERTATIONEM CUM HESIODO.

Pag. 147. l. 2. Ἡσιόδῳ) Hesiod. Theog. 30. SOLAN.

ead. l. 3. Μετὰ τῆς δάφνης) Vid. Hesiod. Theogon. p. 30 & seqq. de qua tamen, an Hesiodea sit, fuere, qui dubitarent; (Paus. IX, p. 581.) sed genuinum probat Clericus ex Herod. II, 53, quem vide ad titulum operis, & v. 211. SOLAN.

ead. l. 8. Κλείσις) Hinc patet, Lucianum legisse κλείσις

pro κλύοιμι; vid. v. 105. Totum autem versum ut nothum, nulla ratione reddita, respuit Guyetus. SOLAN. Apud Hesiodum legitur κλύειν, suadente etiam metri ratione. Sed praestat totum locum apponere Θεογ. 30 seq.

Καί μοι σκήπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθηλέος ὄζον
Δρέψασθαι θνητὸν, ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν
Θεῖην, ὥστε κλύοιμι τὰ τ' ἐσθόμενα, πρὶτ' ἔοντα
Καί με κέλοθ' ὑμνεῖν, κ. τ. λ. GESN.

Pag. 148. l. 6. Τήλεφον) Quis unquam fando audivit, Telephum inter *vates* habitum? Corrupta itaque haec vox. Sed quid reponendum sit, non aequè proclive est divinare. De Polyido vel ex Nostro constat, varicinatum esse, vide Ὀρχ. c. 49. De Phineo narrat etiam poëtae, in caecitatis solatium concessam ei fuisse divinandi peritiam. SOLAN. Pro Τήλεφον Valkenarius ad Herodot. l. V, p. 392, v. 51 ed. Wessel. rescripsit Τήλεμον, assentiente cl. Bel. de Ball. De Telemo vid. praeter Homer. in Od. Theocrit. Idyll. VI, v. 21, ibique Schol. Add. Ovid. Metam. XIII, v. 771.

ibid. Πολύιδον) Conf. supra de Salt. c. 49, ubi quoque sic scribitur. REITZ.

ead. l. 11. ὥς ὑποσχομένων) Locus corruptus in impr. οὐχ ὥς... In W. deest οὐχ, & a recentiore manu super inductum ὥς. Donec aliquid melius inveniat, dele illud οὐχ. SOLAN. Οὐχ ὥς ὑποσχομένων) Aut abundare ἢ ὥς videtur, aut deficere post ὥς verbum εἶπας vel simile. GESN. Si οὐχ deleas, saluum erit ὥς, quod saepissime πλεονάζειν, ac vel vehementius affirmare, satis notum. At si tamen aliqua ratio habenda particulae οὐχ vel οὐκ, lege οὕτως, & sic forsitan apparebit, unde οὐκ natum sit. Interim ut medicinae certiori locus relinquatur, servavi suspectam lectionem, sed uncis seclusi negationem. REITZ. Forte sanari potest hic locus, si legas ὥς οὐχ ὑποσχομένων. Idque iam tum cogitasse debeo, cum interpretatus sum, cum non promiserint tibi Musae. Ἡ ὥς asseverat, non assimilat. GESN. in Addend.

ead. l. 13. Ὑπὸ κῶλπον) Et sic esse in Fl. aliisque, adscripserat Solan. Sed bene habet vulgatum, etsi ὑπὸ κῶλπον frequentius alibi, ut Alex. cap. 26, & 39 p. med. ac Hermot. c. 37 med. & 81 a. m. Nec non Adv. Indoct. c. 12. Sed Piscat. c. 36 etiam, ut hic, ὑπὸ κῶλπον ἔχων. Item infra Navig. c. 20, θησαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν. Alciph. I, Ep. 38, p. 176, ὑπὸ τοῦ μὲν ἡγάπα κοιμωμένη χλανίσκιον. Herodian. III, 5, 11, μή τι ζῆτος φέροι ὑπὸ κῶλπον. REITZ.

Pag. 149. l. 8. Δωτῆρες ἑάων) Hesiod. Theog. 46, 633. SOLAN. Δωτῆρες est Theogon. 46, & Homer. Od. Θ, 325. Meminerimus subtilis doctrinae Dan. Heinfii, qui in Hesiodi opp. & dies c. 15, p. 154, *Artem*, inquit, *tradidit* εὖς *Prometheus*. *Ita dicuntur proprie in veteri Theologia Dii singuli, cum dona sua largiuntur, quae alio nomine ἑὰ (id ipsum nempe est sua) dicuntur, & ipsi δωτῆρες ἑάων*. Non excogitasse hoc videtur Heinſius. Sic enim Eustathius ad Il. Ω, 528: *Ἔοικε γένους οὐδετέρου ἢ λέξις (ἑάων) εἶναι ὡς ἀπὸ τοῦ ἑόν, τὸ ἰδιον*. GESN.

ibid. Ὑμῖν τοῖς φίλοις) Salm. editor recte emendavit, quod in impr. ante eum erat, *ἡμῖν*. M. ὑμῖν, optime. SOLAN.

Pag. 150. l. 6. Ὅμως δὲ οὐκ ἀπορήσω — ἀστυλογίας) Haec verba non agnoscit interpres, vel, quod potius credo, eo quod illa non intellexerit, de industria suppressit. Sed procul dubio legendum est ἀπολογίας. PALM. Palmerius coniecit legendum esse οὐκ ἀπορήσω πρὸς σε ποιητικῆς ἀπολογίας. Sic editio Florentina: male in Ms. & editis ἀστυλογίας, ut recte doctissimus Palmerius vidit. GRAEV. Recte aggressus est hunc locum Palmerius; sed an procul dubio tetigerit verum, quod putat, valde ambigo. Negari enim nequit, quin ad vulgaram scripturam propius accedat αἰτιολογίας, quomodo ipse diu est cum corrigendum suspicatus fui, quam ἀπολογίας, quod ille supponebat. Quin & significatio vocis meae huc melius convenit, si modo examines, & eius efficaciam ex Quintiliano huc compares. GRON. Iure ad hoc ἀστυλογίας offenderunt eruditi, quorum Palmerius coniecerat legendum ἀπολογίας, veram profecto affecutus scripturam. Prorsus enim ita habet editio Florentina. IENS.

ead. l. 7. Ἀστυλογίας) Ἀπολογίας legendum videtur. Infra cap. ult. ὥστε τὰς μὲν τοιαύτας ἀπολογίας καὶ μαντείας ἄρες. GUYET. Ἀπολογίας) Ex W. & ed. Fl. uti legendum coniecerat Palmerius. In reliquis ἀστυλογίας. Confer tamen cum Ἀναβ. c. 3, ubi ἀντιλογία scribitur. Kusterus αἰτιολογίας Gronovii probat. SOLAN.

ead. l. 10. Παραρρῦνεν λάθῃ) Hemst. margini adleverat vidend. L. Bos ad N. T. p. 273. Is igitur ad Hebr. 2, 1, ubi legas, μήποτε παραρρῦωμεν, docet, id reddi non posse *persuere*, quod de garrulis dicitur, & quod verbo διαρρῦειν vel διαρρῦειν exprimi solet, ut Plutarch. habet de Garrul. p. 502. Dein ex hoc Luciani loco, εἰ τι — παραρρῦνεν λάθῃ, i. e. *si quid in proſeas cursu per imprudentiam omisſum fuerit*, aliisque, monet, idem esse, quod ἀμελεῖν & παρακούειν, oppositum τῷ προσέχειν idque

apud LXX, Proverb. III, 21, ὀπποῖν τῷ τηρεῖν, ubi legimus: οὐκ, μὴ παραρρῦν, τήρησον τὴν ἐμὴν βουλήν. Haec per compendium. REITZ.

Pag. 151. l. 1. Σκινδαλάμους) Alias σκινδάλλους. GUYET. Σκινδάλλους) Antea scribebatur σκινδαλάμους. Ut emendationis ratio pateat, adi Aristoph. Nub. v. 130 E. & Ran. 250 D. SOLAN. Σκινδαλάμους) Σκινδαλλούς vocat Aristoph. Νεφ. 130, ubi docet Schol. proprie sic dici τὰ λεπτότατα τῶν ξύλων καὶ τὰ τῶν καλάμων ξύσματα. Utitur etiam Βατραχ. 835 eadem orthographia & notione, pro subtilibus nugis. Poterat itaque alicui videri, forte hic etiam σκινδαλλούς esse restituendos. Verum non modo utriusque formae mentionem facit Hesychius; sed est etiam, quod huc forte pertineat, in Schol. ad Νεφ. l. c. Τοῦτο δὲ (loquitur de nomine σκινδαλλός) ἐπὶ τῆς εὐθείας ὀξύνεται, ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων παροξύνεται. Haec ad verbum significant, dici σκινδαλλός & σκινδαλλοί: sed σκινδάλλον, κ. τ. λ. Verum potest fieri, ut de σκινδάλαμος & σκινδαλλός aliquid dicere voluerit Scholiastes, quod vel ipse male explicaverit, vel corruerit alius. Ceterum eadem leguntur apud Suidam h. v. GESN. Solani emendationi adversatur scriptura Scholiastae. Sed si & Aristoph. & eius Schol. ad Nub. v. 130 inspicias, videbis, in Aristoph. σκινδαλλούς quidem ob metrum recte legi, omisso altero α. Verum Bifetus indicat, ap. Suid. etiam σκινδάλαμοι legi; quod pro vulgata facit. Hesych. triplicem scripturam affert, dicens: Σκινδάλαμος, σκόλοψ, τινὲς δὲ διὰ τοῦ χ, σχινδάλαμος (σχινδάλομος ed. Hag. male, credo) ἄλλοι σκινδαλλός. Quare nil hic mutavi, etsi σκινδαλλούς usitatius. Habet nonnihil de hoc vocabulo L. Bos Obf. Crit. p. 186. Sed orthographiam etiam in medio relinquit. REITZ.

ead. l. 2. Ἄλλ' ὁ μόνος ταῦτα σὺ) Ἄλλ' οὐ μόνος ταῦτα σὺ. MARCIL. Οὐ iam erat in edd. nostris. REITZ.

ead. l. 8. Ἔργα μου καὶ τὰς ἡμέρας) Antiquus ergo hic titulus. SOLAN.

ead. l. 13. Οἷσις &c.) Hesiod. Ἔργ. 480. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 4. Τοῦτο δὲ ἐπὶ) Videtur hic omissum; quod exstat apud Suidam: ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων παροξύνεται. CLER. Quod etiam agnoscunt C. G. SOLAN.

Pag. 152. l. 2. Χρησιμωτάτη ἐν τῷ βίῳ μαντικὴ νομίζοιτο. ΛΤΚ. Τοῦτο μὲν οὖν &c.) Sic procedit is locus in editionibus. Sed quid priora verba faciant ad praecedentem periodum, haud facile quis dixerit. Necessum est omnino, ut persona Lu-

tiani his omnibus praeponatur, quippe cuius manifeste apparet has voces esse, qui vult concedere, vaticinationem esse utilissimam hominibus, sed longe contendit ab ea abesse Hesiodum, cum pastoralia quaedam monita conscriberet. Sic igitur posthac mutandae editiones. *ΛΥΚ. χρησιμωτάτη ἐν τ. β. μ. νομίζοιτο. τοῦτο μὲν οὖν &c.* Paulo ante etiam interpres vocem *προδιδούντα* vitiose accepit pro singulari accusativo *εὐν*; praesignificavi, quae tamen est pluralis & referenda ad *ὄσα*. Oblopoeus, ad ipsum poemata qui retulit, *poemate successus manifestante laborum*. GRON. Nihil mutandum esse circa interpolationem huius loci, satis, puto, interpretatio nostra ostendit. GESN.

ead. l. 15. Κενὸν εὐρεθ. τὸν καρπὸν) Possit aliquis suspicari *κενὸν* (*τὸν στήχυν*) *τῶν καρπῶν*, quod sane ex libro allatum non respuerim. Sed nec alterum damnaverim: *κενὸς καρπός*, *vanus, inanis*, qui speciem quidem habet, sed ob mollietatem & teneritatem paulo post exarescens & corrugatus nihil relinquit praeter cuticulam. GESN.

Pag. 153. l. 7. Μίνωι) Fabulam hanc alibi me legere non memini. Confer *Ὅρχ. c. 49*, unde coniecturam facere licet, praedictum hoc *Μίνωι* a Polyido. SOLAN.

ead. l. 8. Ἔσται αὐτῷ ἀποπεπνιγμένος) Ἔσται invenitur in *W. & L.* pro quo in *impr.* est *ἔστιν*. *Ἀποπεπνιγμένος* verò in *W. & Fl.* melius, quam ut in *impr.* *ἀποπνιγμένος*. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀπόλλωνος ὄργῃς) Hom. *Il. A, 93*. Et ad statim sequentia conf. *Il. B, 300, 332*. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀνατιθεῖη, οὐκ ἂν φθάνοι καὶ μέαντιν λέγων) Unde potuit Benedictus venire ad talem versionem, *quae si quis illi adscripserit, neque me vatem dixerit?* Est enim praeterquam inepta, tum plane contraria sensui auctoris, quem longe melius expressit Oblopoeus: *At si quis & ea, quae tu iactas, illi adscribere voluerit, & ille me quoque vatem rectissime dicere poterit*. Est enim omnino haec vis eius locutionis, ut ipse novit, unde in principio Fugitivorum illa *οὐκ ἂν φθάνοις καὶ Ἐμπεδοκλέϊ πρὸ αὐτοῦ ἐγκαλῶν* vertit, *facere non poteris, quin Empedoclem ante ipsum crimineris*. Et rursus *ibid. c. 26, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων*, ne igitur praeconium ehuntiare cuncleris. In *Symposio c. 2, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἔστιων ἡμᾶς*, itaque omnino nos excipies. GRON.

ead. l. 12. Οὐκ ἂν φθάνοι) *Non effugiet me vatem dicere, i. e. quin me vatem dicat*. GUYET.

Pag. 154. l. 5. Ἡδεῖς) In W. & Fl. ἡδεῖσθα: quod observatu dignum est. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπελίμπανεν) Si quis illam de divinandi facultate Hesiodi disputationem, an fabellam? tractare velit; illi ex-
cutiendus ante omnia fuerit locus Pausaniae Boeot. p. 306,
7, Wechel. Οἱ δὲ αὐτοὶ τοῦτοι (Heliconis. incolae) λέγουσι
καὶ ὡς μαντικὴν Ἡσίοδος διδασχθεῖν παρὰ Ἀκαρνάνων· καὶ ἔστιν
ἔπη μαντικά, ὅπρσα τε ἐπελεξάμεθα καὶ ἡμεῖς, καὶ ἐξηγήσεις
ἐπὶ τέρασιν. De his aliquid nos docuisses, Lycine. GESN.

IN NAVIGIUM SEU VOTA.

Pag. 155. l. 7. Ἀπιέναι διὰ τοῦτο οὕτω) Aut, ut fecimus,
interpungendum, aut διὰ τοῦτο prorsus exterminandum fuit.
In Ven. 2. pro ἀπιέναι, παριέναι est. SOLAN.

ibid. διὰ τοῦτο οὕτω) Sic legendum & distinguendum vi-
detur: διὰ τί οὕτω φιλοθεάμων σύγῃ καὶ ἄοκνος τὰ τοιαῦτα;
GUYET. διὰ τοῦτο superioribus esse adiungenda, nec, ut
adhuc factum est, trahenda ad membrum sequens, apertum,
nisi fallor, nostra facit interpretatio. GESN.

ead. l. 9. Ἐδεῖ καὶ ποιεῖν) Etsi commode abesse potest καὶ,
minime tamen id cum Ox. omitto, quia ira saepissime abun-
dat ap. Nostrum. Supra Pseudol. c. 8 f. οὐτ' ἂν συνίη ποτὲ ὃ,
τί καὶ λόγῃ. Ibid. c. 20 f. οἶσθα ὃ, τί καὶ ποιοῦντα. Plura iam
notata vid. ad Quom. Hist. c. 60. Adde ibid. c. 46. Et Paraf.
c. 51 f. Item Long. Past. III, 106, καὶ ἐζήτουν καὶ αὐτοί. Ae-
lian. V. H. I, 2. Phalar. Ep. 8, διδούς ἐγχευτήν — ᾧ τὰ χα
ἂν καὶ ἐπέσδην. Et alia, quae Hemst. iam dedit T. I. Somn.
c. 7, ubi καὶ τὸ θεῖον ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς.
Et sic virorum doctorum coniecturae facile cum scriptura
vulgata conciliarentur, si de Calumn. cap. 30 pr. pro τί οὖν
χρῆναι ποιεῖν; legas, τί οὖν χρὴ καὶ ποιεῖν; modo mutatione
ibi opus fuerit. REITZ.

ead. l. 12. Ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἱταλίαν σιταγωγῶν) Ex Ae-
gypto & tota Africa Romam frumentum advehebant. Inde
Λιβύη πυροφόρος Pindar. Isthm. Odyss. 1. Rutilius Itiner. lib.
1: *Quin & foecundas tibi conferat Africa messes.* Sic Africa cum
spicis. Claudian. lib. 2 de laudib. Stilic. Ex aliis etiam provin-
ciis, e Sicilia, Gallia Narbonensi. BOURD.

ibid. Σιταγωγῶν) Vid. c. 13; & vitam Commodi a Wot-

tone Anglice scriptam; 211; ubi de classe frumentariorum navium plura. SOLAN.

Pag. 156. l. 1. Εἶπετο μεθ' ἡμῶν) Phrasis Aristophanis Pl. 824, Ἔπον μετ' ἐμοῦ παιδάριον. Ubi Girard. existimat, servum tamen non respici, sed filium, quia de servo dixisset ἔπου μοι, *sequere me, non mecum*. Sed vellem hanc differentiam exemplis probasset, cui quidem favet Hom. Il. K, 516, Ὡς ἴδ' Ἀθηναῖον μετὰ Τυδείῃς υἷον ἔπουσαν. At nihil certi inde conficias, cum ἀκολουθεῖ μεθ' ἡμῶν, in Evang. Luc. IX, 49. Et ἀκολουθεῖ μετ' αὐτοῦ & αὐτῶν in Apocal. VI, 8, item XIV, 13, quoque legas eodem sensu, quo ἀκολουθεῖν τινι in eadem Apocal. plus decies occurrit. Exempla alia ex Lexico Gr. ubi ἔπεισθαι μετὰ τινος pro τινι, iam dedit Bos ad Evang. Luc. l. d. REITZ.

ead. l. 7. Καί με) Pro ὅς με usurpari, pluribus monet I. Elsn. ad Evang. Luc. XV, 15. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνυπόδητος) Alibi ἀνυπόδετος penult. brevi. Vid. ad Asin. c. 16, ubi utrumque probatur. REITZ.

ead. l. 12. Θαλάμης) De navis cubiculo dictum vides, cui proximi remiges θαλάμιοι audiebant; consule Poll. & Baif. 140. SOLAN.

ead. l. 16. Μακρὰ χαίρειν) Nondum probo illud μακράν. Vid. supra Bis Accus. c. 21, ibique allegata. Adde Rhet. Praec. c. 10, ubi praeter cetera iam indicata, recte etiam μακρὰ χαίρειν legitur. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐνδεδεκς) Mendosa scriptura Scholio huic ansam, ut & multis aliis, dedit. SOLAN.

Pag. 157. l. 1. Περιηγουμένω τῷ πλοῖον) Benedictus, *navim circumagenti*. Quod quis intelligat? & quanto melior Micylus, *per navigium circumcirca praeunte*? GRON. Similis phrasis supra Διαβ. c. 5, περιηγητῆς τῆς εἰκόνος, ubi vide Tollium. KUSTER. Vid. N. Δ. XX ipso initio. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπισευρμένον) Puto hunc locum illustrari posse ex Philopatride c. 16, ubi iunguntur ὑπέβηττε μύχιον, & ἐχρέμπτετο ἐπισευρμένον. Sine dubio ibi significat, *de imo pulchrone tractam pituitam emoliri*: itaque hic etiam ad vocem ex imo quasi recessu attractam & prolatam refero. Illud quidem video, tarditatis aut languoris notionem plane huc non convenire; quid enim sibi vellet τὸ ἐπίτροχον; Neque tamen confusionis notionem ausim excludere, cum videam in Ἑταίρ. X, (p. 242.) ἐπισευρμένα γράμματα, per festinationem varie tractas & sibi permixtas. GESN.

ead. l. 13. Συνεσπείραμένος) Confer supra hoc Tom. ad Dipf. cap. 6. REITZ.

ibid. Ἐλευθέριον) Sic omnino legendum, non, ut in omnibus libris nostris erat, ἑλευθέριον. De coma Atheniensium. SOLAN.

Pag. 158. l. 1. Ἐν Παλλήνῃ) Γρ. ἔμπαλιν. GUYET. Ἐμπαλιν ἦ) Genuina haec scriptura, quam *Ven.* edd. debemus. Reliquae depravatissime ἐν Παλλήνῃ, quod & interpreti & Bourdeletio fraudi fuit. De Pallene vid. Polyaen. Strat. VII, p. 537. Apud veteres autem illos Athenienses senes comam alebant, & ornabant, quod locus Thucydidis a Nostro indicatus docet: καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐδαιμόνων, διὰ τὸ ἀβροδίαστον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνας τε λινοὺς ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐν ἑρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. ἀφ' οὗ καὶ ἰῶνων τοὺς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ξυγγενὲς ἐπὶ πολὺ αὐτῇ ἡ σκευὴ κατέσχε. Quo in loco Stephanus ἐνέρσει coniunctim legere iubet, ut apud Suidam legitur, & Etym. m. auctorem; quod etiam Hudsono placet, & confirmari luculenter potest ex Clem. Alex. p. m. 58 A. ubi ad hunc Thucydidis locum palam alludit. Praeter Thucydidem cum Scholiis vid. etiam Eustath. ad Homer. II. Γ. De cicadis istis, & Meurf. leſt. Att. I, 1, & de fort. Athen. p. 6. Philostr. 837. SOLAN. Ἐμπαλιν οἱ πρόγονοι ἡμῶν) Si dicam ita emendandum hunc locum necessario; importunam hic esse Pallenen tum Thraciam, tum eam, quae fuit pagus Atticae; laborare constructionem; pessime interpunctum esse: vera dicam equidem, sed idem verear, ne nimium audax videar. Itaque vehementer delectatus sum, cum ipsum illud ἔμπαλιν reperirem in Aldi editione 1522, ubi ceteroquin aequae imperite interpunctum est, ut appareat, non esse a correctore, sed sumtum ab archetypo. Nempe sic opime sibi constant omnia. Apud Aegyptios comas implexas habent ingenui ad pubertatem; contra ea apud Athenienses antiquos id faciebant senum lautiores. Res manifesta nimis. Itaque nihil opus est, quam ut adscribamus verba, ad quae hic respicitur, Thucydidis I, 6: Καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς (de Atheniensibus loquitur) τῶν εὐδαιμόνων, διὰ τὸ ἀβροδίαστον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνας τε λινοὺς (obserua hoc quoque Aegyptium) ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν κεφαλῇ τριχῶν. ἀφ' οὗ καὶ ἰῶνων τοὺς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ξυγγενὲς ἐπὶ πολὺ αὐτῇ ἡ σκευὴ κατέσχε. Haec ultima de Ionibus

etiam utcunque illustrent obscura sane Luciani verba, ἐν τοῖς ἰωσιν, quorum an vera sit lectio, an ego sententiam affecutus sim, asseverate nolim dicere. Iones antiquam Atheniensium coloniam esse constat, vel ex ipso Thucydidis loco. GESN.

ead. l. 3. Κρόβυλλον) Crobylus crinium plexus in acumen desinens, de quo Thucydides in primo. Plutarch. in libello de tacente Pythia. Tertull. lib. de velandis virginibus. De cicada Atheniensium Greg. Nazianzen. Κοροπίδαι τέττιγα πλόκων ὑπὲρ νύκτα γαίης Γηγενέες. — COGN. Legend. interpr. Aristophan. ad Nub. Tzetz. histor. 301, Chil. 10. BOURD. Κρόβυλον, seu κρωβύλον, legendum. GUYET.

ead. l. 9. ΛΥΚ.) Luciano haec, non Timolao, cui vulgo tribuuntur, conveniunt. SOLAN.

ead. l. 11. Τῶν βυσσῶν τὰς ἐπιβολὰς) Quo instructior navis, tanto plures habuit pelles & coria ad usum, quem Pol- lucis verbis licet describere I, 120: Τὰ δὲ ὅπλα τῆς νεὸς δέ- ρσις καὶ διαθέραι—πρὸς τὰς ἐπιβολὰς (contra tela varia) ἀν- τιστοφίζοντο, βύρσας προσηλόντες πρὸς τὰ τειχίσματα τῶν νεῶν, ὅπως ὁ σίδηρος ὀλισθαίνει πρὸς τὸ ἀντίτυπον ἀντιλαβὴν οὐκ ἔχων. Irritum cadit & aberrat a destinatione ferrum, cum irruit in oppositum sibi quiddam, quod contra niti non potest, sed cedit, vimque adeo teli illati frangit. Interim vi- deri & numerari in coriis istis possunt αἱ ἐπιβολαί, vestigia impetuum, ipsique adeo ictus, ut in scuto scilicet vestigia, quae in iis haesere, telorum. Quod si cui nimis hoc durum videatur, praesertim in navi σιταγωγῇ, non bellica: ille ἐπι- βολὰς, per nos licet, intelligat simpliciter iniectiones vel im- positiones coriorum, ipsaeque adeo iniecta & affixa ad navim tuendam coria. Sic accepisse Micylum video. Sed neque dis- simulanda Schefferi sententia de mil. nav. II, 5, p. 141, qui intelligit ipsa vela e pluribus pellibus confuta, quibus proin- de numerandis magnitudo navis aestimaretur. Eligat, quod quisque voluerit. Me praesertim movit solemnitas illa in nau- tica re τῆς ἐπιβολῆς & ἐμβολῆς significatio, quam illustrat etiam Scheffer. p. 235. GESN.

ead. l. 14. Τῶν κεροῖακων) Hic certe κεροῖακες non sunt ex- trema s. cornua antennarum, ut interpretantur cum Micyllo in Lexicis; nisi putamus posse aliquem percurrere ipsas an- tennas, & eadem earum extrema comprehendere: quasi tu dicas funambulorum extrema eius funis, per quem currit, ma- nibus tenere. Sed sunt ii, quos etiam Lucanus VIII, 177, & X, 495, Graeca voce ceruchos vocavit, rudentes, quibus ab

utroque suo cornu suspensa antenna libratur, & ad malum alligatur: quod videre licet apud Schefferum de mil. nav. lib. II, §, p. 145, itemque p. 168. Neque vero notatio vocis repugnat huic significationi: neque enim ipsa tantum extrema s. cornua antennarum sunt οἰαζ quidam, clavus, s. gubernaculum; verum vel maxime ille transversus funis ad utrumque cornu alligatus duobus extremis, media autem parte sic annexus ad malum, ut triangulum efficiatur, cuius basis sit in ipsa antenna, angulus autem vehementer obtusus, unde brevissimum perpendiculum demitti queat, ad malum. Quae quidem luculenter omnia διαγραφή Schefferiana ostendit. GESN. in Schol. col. 2. l. 2. Κάρις) C. Κάρις: quod & adscripsit Vossius, citato etiam Apoll. in Poliorc. teste Gronovio. SOLAN. Immo κάρις sine dubio hic legendum. REITZ.

Pag. 159. l. 4. Ἀποσοβοῦντα) Subaudi τὰς χεῖρας, i. e. σπένδοντα. Sic φεύγειν παρασεῖσαντα, scil. τὰς χεῖρας. Casaub. ad Char. Theophr. ГУУЕТ. Hic locus ostendit, apud Suidam non male legi ἀποτρέχωμεν, ubi ἀποσοβῶμεν exponit; quamquam aliter doctissimus editor sentiat. SOLAN. Non video, quid hic χεῖρας intelligi opus sit, etsi id in σοβεῖν, & in παρασεῖν interdum lateat. Nam ἀποσοβεῖν eis, pro *faceffere, abire*, non infrequens. Vid. supra ad pr. Imag. c. ult. Adde Long. Past. I, pag. 73 f. ed. Moll. ὁρᾷ τὸν Δάφνιν ἀνατεθειμένον ἐπὶ τοὺς ὤμους τὴν ἄγρην, καὶ ἀποσοβεῖν ἐγνακότα, quod recte ibi conversum, citato *abire gradu decreverat*. Mollius id rarum ait, & ex Suid. tantum addit, καὶ ἀποσοβῶμεν Μένανδρος. Adde Nostrum infra Sympof. & Thom. Mag. tria haec Luciani testimonia afferentem, exponentemque ἀποσοβῶ — *παρβαλέως ἀπέρχομαι*. Sed & σοβεῖται παῖς τοῖς ποτηρίοις συχοῖς, *properat puer &c.* aliaque de περισοβεῖσθαι κύλικας habet Bergl. ad Alciph. I, p. 87. REITZ.

ead. l. 13. Εἴκοσι καὶ ἑκατὸν) Plut. Dem. navem memorat CCLXXX &c. (Baif. 42.) de qua & Athen. V. SOLAN.

ibid. Ἐλεγεν) Ἐλαχεν corrigit Haseus in nov. Thef. Theol. Philol. T. II, p. 718, col. 2, (quod mihi humanissime indicavit clar. noster Iac. Odé) ac plane persuadet; quia navis faber haec Luciano enarrare non possit, cum navis haec esset Athenis, illa in Aegypto sit fabricata; nec Lucianus cum ναυπηγῶ, sed cum ναυκλήρῳ & navitis, sermocinetur, ut patet deinde. Iam igitur vertendum: *sed interea, dum sermones caedimus, quanta navis? Longitudinem constituit* (tribuit, dedit) *navis fabricator viginti & centum cubitorum &c.* Parisinae inter-

pres Micyllus verba illa, *aiebat navis fabricator*, plane omisit; forsitan quia sensum non inesse vidit. REITZ.

Pag. 160. l. 1. Προτόνω) Mirum sane, tantae navis malum ita aptatum, ut demitti & restitui posset; sed non aliter venteres. SOLAN.

ibid. Συνέχεται) In plerisque impr. ante hanc vocem legitur *κέχρηται καί*. Sed neque Ox. nec Fl. agnoscunt. SOLAN.

ead. l. 2. Χρυσούν χοινίσκον) Sic omnes omnino editiones: legendum tamen est *χνιίσκον*. De chenisco multa Colvius ad Apul. BOURD. Pro *χοινίσκον*, quod plerique impr. praefereunt, facere videtur, quod frumentariae navis aptum esset insigne. Sed Ox. Cod. *χνιίσκον* agnoscit, uti emendare iusserant bene multi. Vid. Salmas. 404 C. Plin. Exerc. SOLAN. *Χνιίσκον*) Invitis edd. sic dudum edi volui; hae enim male, *χοινίσκον*, cum versiones tamen recte, *anserculum*. Qui dubitat, conferat modo supra, 2 Ver. Hist. cap. 41. Viderat iam Brod. vulgatam sic corrigendam, Thes. Crit. part. II, p. 457. Iam vero, cum & *χνιίσκον* in Ox. reperiatur, nullus haesitationi amplius locus. Guyetus adscripserat: i. e. ἡ ἐπίκειται χρυσούς χνιίσκος. Sed de illa constructione nemo ambigit. REITZ.

ead. l. 4. Τὴν ἐπώνυμον τῆς νεὸς) In hac navi & tutela & παράσημον videtur fuisse Isis, quae duo alias distinguuntur. Vid. Salmas. Exerc. Plin. p. 403, & de tutelis navium collecta a Meursio ad Lycophr. p. 131 seq. Sed omnium disertissime Scheffer. de mil. nav. III, 1, qui neque hunc locum praetermittit p. 175 pr. GESN.

ibid. Ἐχουσα) Non agnoscit Ox. Cod. voces ἡ πρῶρα, quae in impr. omnibus cernuntur; sed abesse sine sententiae damno non possunt: unde conficitur, in prora quandoque signum navis fuisse, & quidem ita positum, ut aut duplex esset, aut ita emineret, ut utrinque facile agnosci posset; quod vulgari ea de re sententiae adversatur. Vid. omnino Virg. Aen. X, 156: — *Aeneia puppis Prima tenet, rostro Phrygiis subiuncta leones; Imminet Ida super profugis gratissima Teucriis*. SOLAN.

ead. l. 5. Ὅ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος, αἱ γραφαί, καὶ τοῦ ἱστίου παράσιον πυραυγῆς) Salmuriensis, cetera enim ornamenta, *πιθურαι*, veli *parasium flammæum*. Quid *παράσιον* Graecis, Latinis *parasium* sit, quaerant, quibus libet horas bonas perdere. Ego ex Florentina editione rescribendum censeo *τοῦ ἱστίου καρχήσιον πυραυγῆς*. Nam *καρχήσιον* fuit summa pars mali,

per quam funes traducuntur teste Servio. Paulo post in hoc ipso dialogo: καὶ τινα λαμπρὸν ἀστέρα, Διοσκουρίων τὸν ἑτερον, ἐπικαλίσαι τῷ καρχησίῳ, stellam quandam splendidam, Dioscurorum. videlicet alterum, in carchesio confedissee. Vide Polluc. l. 9. Macrobian. l. 10: *Navalis mali partem inferiorem pternam vocari. At circa mediam ferme partem τράχηλον dici, summam vero partem carchesium nominari. De τῷ πτέρνα & καρχήσιον idem notavit Pollux, sed de carchesio addit, illud aliter etiam dici ἡλακάτη, & δωράκιον. Fuerant autem carchesia picta & minio illita, ut flammei essent splendoris. Apul. XI Metam. Malus insurgit, pinus rotunda, splendore sublimis, insignis, carchesio conspicua. Sic edd. veteres. Sed recentiores: splendore sublimis, insigni carchesio conspicua. Sed quid splendor facit ad sublimitatem? Puto legendum: splendore sublimi insignis, carchesio conspicua, h. e. qui malus in sublimitate, seu in cacumine splendet, conspicuum carchesium ferens. Catullus: Lucida qua splendent summi carchesia mali. GRAEV.*

ibid. Αἱ γραφαὶ) Adscriptit Hemsterh. vid. Duk. ad Thucyd. VI, 31. Sed nihil aliud ibi agitur, quam quod Scholiast. Thucydideum σημείους interpretetur καταγραφὰς τῶν τριπλῶν, quod ex hoc Luciani loco confirmari, sed & de παρὰ σήμοις ac tutelis navium cogitari possit. REITZ.

ead. l. 6. Ἰστίον τὸ παράσιον) Nomen ignorabile nobis παράσιον, nescio an satis cognitum Scheffero, qui *Parasiam* appellat de Mil. Nav. III, 1, p. 170, ac 175, quod alias παρὰ σημον est. Sed licet ipsum nomen ignoremus, res tamen non videbatur plane obscura. Παράσιον ergo puto illud esse, quod alias vocatur σιφόριον, supparum, velum minus, splendoris coloris, maiori impositum, quo in portum Puteolanum invehentibus uti licebat solis navibus, ut haec est, Alexandrinis. Seneca ep. 77 pr. *Subito hodie nobis Alexandrinae naves apparuerunt — Omnis in pilis Puteolorum turba confistit, & ex ipso genere velorum Alexandrinas, quamvis in magna turba navium intelligit. Solis enim licet supparum intendere, quod in alto omnes habent naves. Nulla enim res aequae adiuvat cursum, quam summa pars veli; illinc maxime navis urgetur — cum intravere Capreas — ceterae velo iubentur esse contentae: supparum Alexandrinarum insigne est. Convenit color suppari. Seneca Medea v. 325: Ἀλβὸ rubicunda tremunt suppara velo. Convenit situs in ipso velo, quod declarat idem locus Senecae, & ille alter Lucani V, 429, Summaque pandens Suppara velorum, ut hic ἰστίον τὸ παράσιον. Videretur autem velo ita fuisse impositum, ut anten-*

nam communem haberet, *pede* autem; h. e. extremo s. angulo uno, superius ad malum alligaretur. Suadet hoc non ista modo perpetua cum velo societas, (quin *summam partem veli* videretur appellare Seneca l. c.) sed illud quoque, quod Isidorus etym. 19, 3, *unum illi pedem diserte tribuit*, & Scholiastes ad Lucani l. c. describit *suppara*, *vela minora in modum deliae literae*. Hinc iudicabunt viri maritimi, in quantum conveniat *supparis* cum *Topzeilen*. Unum illud addo, ex hoc ipso forte loco hausisse Schefferum, ut *Parasiam* pro *παράσιμω* diceret, quod acciperet aliquam speciem, si in *supparo*, ut hodie in vexillis s. *vlaggis* insigne quoddam, unde nosci posset navis, inrextum pictumve fuisse constaret. GESN. τὸ παράσιον) Haseus Thef. Theol. Phil. T. II, p. 719, Graevium reprehendit, qui Florentinae *καρχήσιον* amplectatur; cum id sit glossema vocum τοῦ ἰστίου παράσιον, nec facile dici ἰστίου καρχήσιον, sed solum καρχήσιον, ut Lucian. ipse mox dicat, & nusquam sit in navi καρχήσιον, nisi ἐν τῷ ἰστίῳ. Adeoque pro vulgato παράσιον, docet legendum τὸ παράσιον, intellecto μέρος, i. e. *versatilem mali partem*, verbaque Luciani esse periphrasin τοῦ καρχήσιου, ut Scholiast. bene ceperit. Quare de scriptura Haseo assentior, qui eam ex ingenio vidit, licet deceptus fuerit a Graev. plane aberrante, in prodenda *Fl.* scriptura, quae non καρχήσιον, sed παράσιον, aequè ac Schol. omnino habet, quod recepi. Plura de navibus Alexandrinis earumque magnitudine & partibus vid. apud laudatum Haseum l. d. REITZ. Nondum poenitet sententiae de *παράσιω* s. *παράσιμω* nostrae, postquam tuo indicio, vir praestantissime, de Hasei sententia edoctus sum. Ἰστίον non *malus* est, sed *velum*. Scholiastae auctoritas paene nulla. Παράσιον neque auctorem habet alium, neque analogiam certam: & si lubet omnino a verbo *παράσιμω* derivare; quidni, huc etiam referamus, quod e Seneca proutimus de *supparo*, *Nulla res aequè adjuvat cursum, quam summa pars veli; illinc maxime navis urgetur. Urgetur, promovetur, παρὰσιεται*. Sed hoc de etymologia non praestiterim: multo minus illud, quod in mentem veniebat, an forte παράσιον, unica vocali mutata, & transpositis literis, fuerit σιπάριον, aut σιπάριον. Res ipsa de *supparo* adhuc vehementer mihi blanditur. GESN. in *Addend.* ead. l. 7. Στροφεῖα) Nolunt grammatici hanc vocem de cylindris usurpari, quorum ope ancorarum funes, & ipsa demum ancora tollitur; ego tamen quā ratione de alia re hic usurpetur, non video. SOLAN.

ead. l. 9. Στρατοπέδῳ ἃν τις εἰκάσειεν) Nihili ergo est scrupulus, quem mihi movebant nuper ad Plinii Paneg. 31, 2, homines CCLXXVI in una navi frumentaria. Potuit ergo etiam cum tanto hominum numero Alexandrina Paulli navis fuisse σιταγωγός. GESN.

ead. l. 13. Πηδάλια) Plur. num. Confer supra Toxar. c. 6. REITZ.

ead. l. 14. Ἀναφαλαγγίαι τις) Omissam in edd. voc. τις adscivimus ex Mf. Reg. 2956.

in Schol. col. 1. l. 1. Τοῦ ἰστού) Sic legitur pro ἰστίου, nescio, errore typographico, an sic in Scholiasta ipso, ex alio Luciani Codice. REITZ.

Pag. 161. l. 9. Ἀκάμαντα) Cypri promontorium. Ptol. Ortel. GUYET. Mons & promontorium Cypri occidentale, quod nunc Italis nautis *Capo di San Piphano* dicitur, quod a dextris videtur iis, qui ab Alexandria vel Aegypto versus Rhodum & Asiam tendunt. PALM.

ead. l. 11. Χελιδονέας) Χελιδονίας πέτρας Stephanus vocat. GUYET.

ead. l. 15. Κατ') Sic L. & Fl. optime. In reliquis impr. μετ'. SOLAN.

Pag. 162. l. 1. Ἀπόξυροι) Conf. supra Prometh. sub init. ubi ἀποτομαί τε — πέτραι edd. Ἀπόξυροι vero Codd. A. P. L. quam varietatem Hemsterh. non retulit in suum locum; quia in nota Solani indicatur, qui addit, etiam ἀπόξυροι esse in Rhet. c. 7. REITZ.

ead. l. 9. Διοσκούρων — ἐπικαθίσαι) Et supra hoc ridens narraverat, pro Merced. c. 1. REITZ.

ead. l. 17. Τὴν Μαλέαν) In impr. ferme omnibus erat τὴν Μαλέα. In O. vero, & Fl. τὴν Μαλέαν, quod secuti sumus. SOLAN. Guyet. Μαλέα legens adscripsit esse ab ὁ Μαλεύς. Ego Μαλέαν cum Thucyd. III, 4 & 6, servavi, quod indicat Casaub. ad Strab. XIII, 916. Apud Strab. Μαλίαν frequenter, interdum & Μαλέαν. REITZ.

Pag. 163. l. 2. Ἡ τοῦ Νηρέως ἡλ.) Mentem Luciani hic non satis assequor, aut cur Nereum hic adsciscat. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐμβόησομεν) Ex Cod. Ox. qui ἐμβόησομεν praeferit, cum prave in omnibus impr. sit ἐκβοήσομεν. Vid. Ἐπισκ. c. 21, & πενθ. c. 15. SOLAN. In O. quidem ἐμβόησομεν, penultima brevi. Verum ideo non haesitavi ἐμβ. saltem pro ἐκβ. inde arripere, quia *inclamare* hic postulatur, non *exclamare*, id.

que firmatur etiam locis Nostri ab Solano indicatis, quibus adde mox c. 11 ἐμφοῶσιν. REITZ.

ead. l. 8. Ἡ δυσχερύνει) Infra Philopatr. c. 1, δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφασαι. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκείνου) Glossēma videtur. GUYET. Optime. Eiiciendum ergo. REITZ.

ibid. Ἐν χρῶ ἢ κουρά) Vid. notam ad B. πρ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐμφοῶσιν) Quod I. praefixum ἐμ omisit, operarum tantum culpam, non editoris, credo, quia βοῶσιν novum ibi versum inchoat. REITZ.

ead. l. 15. Οὐ μικρὸν — ἀνακυκλῶν) Eadem phrasis totidem verbis infra Philopatr. c. 2. Sic ἀνακυκλῶν πρὸς ἑμαυτὸν τὰ εἰρημένα, Nigrin. § 6 f. REITZ.

Pag. 164. l. 5. Ἐτελέσθημεν) Initiatus ergo Lucianus: nam etsi iocetur, hoc veri subesse oportet. SOLAN.

ead. l. 6. Στέγειν) Ms. Ox. σέγ' ἄν, pro σιγᾶν. Sed nihil mutato opus est. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 6. Τοῖς ἄλλοις) Τοὺς ἄλλους ἄπ. ἐν ἀκινδύνῳ σοι habent V. C. D. M. Quare posteriora inde adscivi, cum ante ederetur ἀνακινδυνεύσαι. Sed pro οὐ δεῖ leg. ἃ δεῖ, & pro τὰ l. αὐτά. REITZ.

ibid. col. 2. l. 6. Εὐθυμία) Ἐνθυμία legend. Wetsten. bene monuit. REITZ.

Pag. 165. l. 3. Κοινὸς Ἑρμᾶς) Phrunut. cap. de Mercer. Theoph. Charact. 24. Latini in commune. Seneca Epistola 120: Quoties aliquid inveni, non exspecto, donec dicas in commune, ipse mihi dico. BOURD. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. pag. 250. SOLAN.

ibid. Ἑρμᾶς) Nil quoque Codd. variare video. Alias Ἑρμῆς postularetur. Casaub. ad Theoph. l. d. explicat quidem pro-verbium; sed haec Luciani allegans Ἑρμῆς quoque scribit. Ego, etsi Doricum est Ἑρμᾶς, nihil muto, quia ex nautarum pronuntiatione sic dedisse videtur. REITZ.

ead. l. 13. Δώδεκα — Ἀττικὰ τέλαντα) Ultra duo millia librarum Anglicanarum, nempe 2335. SOLAN.

ibid. Εἰ πρὸς τοῦλάχιστον τις λογιζοίτο) Benedictus, si quis ad minima usque supputarit. Ergo putavit ille, maximam eam summam esse, quousque ascendere queant reditus eius, &c, si omnino nihil, ne minimum quidem, ex lucris in supputatione omittas, nunquam fore ultra duodecim talenta. Aliter censuit Micyllus, qui vertit, etiamsi quis communiora tantum computaret: quae tamen versio subobscura est, dum vix dicas, utrum

communiora intellexerit talenta, an subintellecto *lucra*. Certe videntur Graeca significare duodecim redigi talenta, si quis crasso modo colligat; si ad minimum, non summum quis subduxerit, si non accuratissime singula in rationem mittantur, sed rudius generaliusque ediderit. GRON.

in Schol. Ναυτικά) Quid respiciat, incertum. SOLAN.

Pag. 166. l. 11. Οὐρίω) Hanc emendationem nostram confirmat Cod. Ox. In reliquis enim scribitur *οὐρείω*. SOLAN. *Οὐρίω* rescripti, quia sic solet ap. alios, & ap. Nostrum. Supra 1 Ver. Hist. c. 5, *οὐρίω ἀνέμω* &c. REITZ.

Pag. 167. l. 4. Εἰ καὶ) Vocula *εἰ*, quam hic vides, in omnibus maximo sententiae damno, haecenus omissa, a me addita est. SOLAN.

ead. l. 5. Ὡς γὰρ) "Os leg. videtur. GUYET. Et quia *Fl.* sic bene habet, id omnino recipiendum duco, etsi id non feci, quod & vulgata suos defensores est repertura. REITZ.

ead. l. 7. Τριάρμενα) I. e. *μεγάλα*. GUYET.

ead. l. 9. Ἐν Πειραιεῖ) Sic & infra Dial. Meretr. VI, recte. Et Aristoph. Pac. 144, licet metri causa detracto iota, *ἐν Πειραιεῖ*. Est enim cas. rectus δ Πειραιεύς. Vid. Strab. IX sub init. Alciph. I, p. 258; ne credas Πειραιοῖ legendum, ut *Ἰσθμοῖ καὶ Πυθοῖ* c. 20, & alibi. Sed & Πειραιεῖ sine praepos. Alciph. III, Ep. 7 f. καὶ Πειραιεῖ βαδισοῦμαι. REITZ.

ead. l. 13. Ἐν γέλωτι — παήσεσθε) Sic supra Quom. Hist. c. 32, Tox. 22 &c. REITZ.

ead. l. 15. Ἀποπλευσοῦμαι) Fut. I circumflexum Attice, cuius exempla frequentia vide ap. Maitt. de Dial. p. 359. Qui ea usui promiscuo dialecti Doricae adscribens, tamen ex Thucyd. & Xenoph. multa affert. REITZ.

Pag. 168. l. 4. Ὑποστάντες) I. e. *subsidentes*. An *ἐπιστάντες*; ut respondeat τῷ ὥστε ἐπιστὰς μικρόν. GUYET.

ead. l. 9. Ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν) An sic legend. *ἡμᾶς δὲ οὐκ αἰτησόμενους* — ἀκμήτας δύνασθαι νοῖν; GUYET. Non opus est mutato. Vidimus eiusmodi nominativos non semel. Adde & infra Gesnerum ad Philopatr. c. 23 pr. REITZ.

ead. l. 11. Πρὸ τοῦ) Legebatur antea in omnibus impr. *πρῶτον*. Sed scribendum est aut *πρὸ τούτου*, aut *πρὸ τοῦ*, ut c. 30, & Men. c. 2. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐνοδίας τελευτήν) Horum mysteriorum meminit Pausan. p. 72, 23, non quidem titulo *Ἐνοδίας*, sed *Hecates* tantum. SOLAN.

ead. l. 16. Ὑπερμαζῆς) Th. Mag. h. v. haec Luciani af-

ferens habet: ὑπερμαζᾶς γὰρ, ὃ Ἀδείμαντος. Sed γε non movendum. Ceterum de phrasi confer Alciph. I, Epist. 18 pr. REITZ.

Pag. 169. l. 1. Ἐς τὸν κόλπον) Vid. Ἀ. μισθ. c. 6, cum nota nostra, & Theorit. Schol. VI, εἰώθασιν αἱ γυναῖκες. . . ἐς τὸν κόλπον πτύειν τὸ νεμεσητὸν ἐκτρέπόμεναι. Vid. Hartung. 657. SOLAN. Conf. idem supra Pro Merc. c. 6 f. notamque Solani, id de averruncantibus rem odiosam dici, exponentem. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ ἐπιρρέον) Subaudi κῆμα. GUYET.

ead. l. 13. Σταδίους) Quadraginta stadiis distabat Piraeus ab urbe. Diog. Laërt. p. 138 C. unde liquet, decem unicuique, si totum iter ab ipso initio divisissent, assignanda fuisse; sed audis iam magnam partem emensos, antequam id consilii initum est. Triginta iam erant confecta, cum secundus finem dicendi fecit, tamdiuque locutus est tertius, ut Luciano nihil reliqui fuerit, c. 46. Eodem ergo res redit, ac si inter quatuor totum esset ab initio divisum. Una nempe pars ante vota, tres reliquae tribus Luciani sodalibus somnia sua enarrantibus. SOLAN.

Pag. 170. l. 15. Ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον τὸ πρὸ τοῦ Διπύλου ἐπισηΐ.) Benedictus, paulo ante dimidium stadium, quod usque ad Dipylum superest. Micyllus, paulo ante quam ad Dipylum pervenimus, circa extremum hemistadium. Nescio, cur illis sic placeat obscuris esse & vagari; cum clare dicat, vel exiguum semistadium, quod ante Dipylum erit nobis progredientibus reliquum, assumat. De morte Peregrini: οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες τῆς κατακλίσεως. GRON.

Pag. 171. l. 4. Ἐπιμετρήσω) Conf. Philop. c. 24 f. REITZ.

ead. l. 7. Εἴ τι) Praeferrem ὅτι, sed divisum ὅ, τι, ut sit aliud quodcunque suavissimum: nam εἴ τι comparativum potius requireret, si quid suavius. Verum ideo non illico in contextum recepi; possit tamen recipi, quia ex Codice est. REITZ.

Pag. 172. l. 5. Τὰ μὲν ὑμέτερα) Nimis mihi videbatur rusticus Lycinus, si dicat ὑμέτερα: vos animae viles, in vobis iactura & periculum exiguum. Sed de omnibus, qui una erant, loquitur: omnes se navim Adimanti consensuros praedixerant. Itaque ἡμέτερα legendum puto, vel contra omnes liberos, in lapsu adeo facili, & pronominum horum solemni fere confusione. GESN.

ead. l. 8. Κισσαρόδον) Amphion hic est, cuius historiam habes Ev. Δ. VIII. Vid. etiam Plut. de Delphinibus 282 f. & Aelian. de an. XII, 45. SOLAN.

ead. l. 10. Ἄλλο παιδίον) Melicertam designat, qui Deus factus Palaemon vocitatus est. Vid. 'Εν Δ. ΙΧ., & Philostr. in Herode p. 551, de statu Isthmi ab eo positis, οὐδ' ἂν τὸν τοῦ Μελικέρτου παρελθὼν δελφῖνα. Quia cum in ea ora appulisset Melicerta, in eius honorem Isthmia Sisyphus Corinthiorum rex instituerat. Add. Spanh. qui haec & alia ex nummis illustrat. SOLAN.

Pag. 173. l. 3. Ἀνορωρύχθω θησαυρὸς) Respicit hic thesaurum ab Attico Herodis patre repertum, de quo Philostr. Herod. p. 547. Uti ex quibusdam manifesto in sequentibus li-
quebit. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡσιόδον) Iubet Hesiodus 'Εργ. 405, οἶκον μὲν πρώ-
τιστα, γυναῖκά τε, βούν τ' ἀροτῆρα comparare. SOLAN.

ead. l. 6. Οἶκος) Οἶκον fors. legend. Hesiod. οἶκον μὲν πρώ-
τιστα &c. GUYET.

ead. l. 7. Ἰσθμοῖ καὶ Πυθοῖ) Absurdum hoc: de Attica enim sermo est, In Ox. Ms. καὶ λίθοι, sine Ἰσθμοῖ. In Fl. Ἰσθμοῖ quidem, sed etiam λίθοι pro πυθοῖ, etiam depravate. Sed quis eiusmodi vulnera absque Mss. Codd. ope sanare possit? SOLAN. Locus obscurus, forte corruptus. Si πλὴν exceptivum est, an Isthmus, Pytho, suburbana sunt, & comprehendi possunt sub appellatione τῶν περὶ τὸ ἄστυ πάντων; nam de Eleusi nihil morer: vicina est, Dis sacrata est. Si πλὴν superioribus adii-
cit plura, ut vertendum putavi; cur deinde memorat περὶ τὸν Ἰσθμὸν ὁλίγα; nimirum vix est, ut sanum putem hunc locum. Sed blandam medicinam non habeo: urere & secare nolim. GESN. Cl. Bel. de Ballu, Mss. Regg. 2956 & 2959 auctori-
tatem secutus, ita hunc locum refinxit & interpunxit: πλὴν ὅσα θύμον καὶ λίθοι, καὶ ἐν Ἐλευσῖνι ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ περὶ τὸν Ἰσθμὸν κ. τ. λ. J'ai déjà acheté tout le territoire d'Athènes (à l'exception du thym & des pierres,) toute la partie d'Eleu-
sine qui est située sur le bord de la mer, un petit espace autour de l'Isthme &c. Recte, quod ad interpunctionem. Sed utrum absurdis non sint absurdiora illa πλὴν ὅσα θύμον καὶ λίθοι, vi-
derint alii.

ead. l. 11. Ἐνυδρον) Forsan εὐνδρον, quod & Guyet. adscripsit, pro quo tamen crebro ἐνυδρον reperias exaratum, ut vix statuas, quid ab Luciani manu sit profectum. Εὐ— tamen hic praefero propter additum εὐκαρπον. Ut recte εὐνδρος supra 1 Ver. Hist. c. 28, & Rhet. Praec. c. 7. Sed & alibi notavimus, ea saepe permutari. REITZ.

Pag. 174. l. 15. Δημοκράτης) Demonstratum innuere vide-

tur Herodis inimicum, Philostr. pag. 554, & alibi, ut 559... (ubi quidem Δημοκράτου habent.) SOLAN.

Pag. 175. l. 2. Εὐμεγέθεις βάρβαροι) Syri, Medi: sic enim illos vocabant. Habes praecipuam partem pag. 939. Apud Athen. lib. I. BOURD.

ead. l. 7. Τὴν ὄραν) Subaudi κατὰ, nisi forte scribendum ἦκειν καλεῦσθαι κατὰ τὴν ὄραν. GUYET.

ead. l. 12. Ἑλασον) Antiphanes μέρον ἐξ Ἀθηναίων apud Athenaeum 27 E. Melius conveniret ἀκαπνον, quam istud ἄπυρον, quod quam recte melli tribuatur, alii viderint. Conf. Athen. l. c. SOLAN.

ead. l. 13. Μέλι — ἄπυρον) Dicit Adimantus, se, si ex voto ditescat, curaturum, sibi ut in promptu sint fassamenta ex Hispania, vinum ex Italia, oleum ex Hispania, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, mel vero nostras sine igne, ut non male interpretor, hoc est, mel Atticum, quod sine fumo colligebatur in argenti metallis Atticis, ut auctor est Strabo L. XI, qui id vocat ἀκάπνιστον, & Plin. L. XI, 15: Cum eximuntur mella, apes abigi fumo utilissimum, ne irascantur, aut ipsae avidè vorent &c. Rursus nimio fumo inficiuntur, quarum iniuriam sentiunt mella, vel minimo contactu roris acescentia. Et ob id inter genera servantur, quod acapnon dicitur. Latini scriptores posteriores appellarunt mel sine fumo, ut docuit ὁ πᾶν Reinsius L. III Var. Lest. 4; hoc vero Nostro est μέλι ἄπυρον. GRAEV.

ead. l. 14. Καὶ λαγῶς) Λαγῶ scribend. plur. num. Idem erratum c. 40. GUYET. l. e. ubi νεῶ quoque pro νεῶς legi vult idem. Ego vero, quia reliqua animalia, ὄρνις, ταῦς, ἀλεκτρυδὼν, singulari num. proponuntur, λαγῶς quoque ut singulare servari, & σῶες quoque in σῶς contrahi posse putabam; at quia sequentia singularia tamen constituunt plurale πτηνὰ, iam Guyeto assentior. REITZ.

Pag. 176. l. 3. Ἀποφερέτω) Sic Verus factitavit, teste Capitolino, in magno illo convivio, de quo c. 5 loquitur. SOLAN.

ead. l. 6. Διονικός) Nominatur quidam Dionicus in Συμπ. Vid. an idem sit, aut nomen fictitium. SOLAN.

ead. l. 9. Ὑπῆρξεν) Sic impr. fere omnes. At in Ox. & Fl. ὑπῆρχεν. Ego tamen nihil muto. SOLAN.

ibid. Αἱ μὲν διανομαὶ) Attici testamentum fugillare hic videtur, qui Herodis pater fuit: is enim minam civibus Atticis viritim distribuendam quotannis reliquerat. Vide Philostr. v. Herodis p. 549. Quae de publicis aedificiis & de fossa ipsa ad Dipylum continuanda adduntur, eodem spectare puto:

lædis iis, quæ de nave, machinarum latentium ope, super terram navigante apud eundem narrantur pag. 550, mecum, credo, senties. SOLAN.

Pag. 177. l. 2. Ἀπομαμαγμένην) Theocr. in Ἀδωνιάζ. οὐκ ἀλέγων μή μοι κενεᾶν ἀπομάξης, subaudi χολήικα. GUYET. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. 253. SOLAN.

ead. l. 7. Οἶσθα οὖν, ὦ Ἀδείμαντε, ὡς πάνυ σοι ἀπὸ λεπτιῆς κρόκης ὁ παῖς οὗτος πλούτος ἀπήρτηται, καὶ ἦν ἐκείνη ἀπορῆ-
ραγῆ, πάντα ὄχεται) Interpres: ergo scis, Adimante, quam tenui de filo puer iste Plutus dependeat, quod si rumpatur, omnia evanescent. Mendum est insigne in his verbis, quod tamen ab interpretum nullo est animadversum. Nam quid, amabo, est παῖς πλούτος; Quis unquam fando audivit de puero Pluto. Nescio sane, quem sibi interpretes finxerint puerum Plutum, quem nemo poëta, nemo fabularum architectus unquam novit. At mendum turpissimum unius literulae litura tolli potest, & necessario debet, quod me docuit vir celeberrimus Antonius Schultingius Iuris Antecessor ordinarius, Collega mihi coniunctissimus: nimirum si pro παῖς legas πᾶς, hoc sensu, *quam tenui de filo omnes hae divitiae pendeant*. Atque sic sensus planus est & facilis. Addam, quem ego observavi, similem ex Herodoto locum, qui est lib. III, c. 19, καὶ πᾶς ἐκ Φοινίκων ἤρτητο ὁ ναυτικὸς στρατός. Quam ineptum & ridiculum foret, si isthic legas παῖς στρατός; sed aequè ridiculum est illud apud Lucianum παῖς πλούτος. L. BOS. Ὁ παῖς) Lege ὁ πᾶς. LA CROZE. Optime. Idem & adscripserat Guyet. quare id recepi; nec opus est magno conatu ad id probandum, adeo se id sponte probat. REITZ. Illud ὁ πᾶς οὗτος πλούτος adeo indubium purabam, ut pro sphalmate tantum Hagenoënsis libri haberem illud, intrusum, quod olim, nescio meo, an superioris alicuius possessoris, obelo confixum videbam. GESN. in Addend.

ead. l. 11. ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὦ Λυκῖνε; ὅτι, ὦ ἄριστε) ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὦ Λυκῖνε; ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἄρ. MARCIL.

ead. l. 13. Εἰ ἔτι) Ἄρτι legendum videtur. GUYET. Immo si ἔτι simpliciter pro adhuc acceperis, locum hic non haberet ἔτι. At si pro iam tum, nihil mutato opus erit. Vel, vulgari significatu retento, ipso momento, quo accubas, sive coena nondum peracta, veluti ἔτι αὐτοῦ λαλούντος in Nov. Foed. centies, eo adhuc loquente, i. e. inter loquendum. Ἄρτι tamen non respue-
rem, sicubi invenirem. Sed possis & ἡδὴ conicere, quod di-
cantes ἱδὲ pronuntiabant. REITZ.

Pag. 178. l. 6. Ἐκπεσόντας) De hac phrasi agit I. Elfsner. Obsl. ad Galat. V, 4. REITZ.

ead. l. 7. Τό, τε) Τό ὑγιαίνειν ἐχέγγυον placet. Ἐχέγγυον, i. e. ἀσφαλές, firmum, constans; sed forte τόγε ὑγιαίνειν legendum. GUYET. Hoc probem: etsi enim τό, τε cum seq. καὶ bene convenire videtur ad sonum, non tamen annexum est τε ei verbo, cui debebat: sic enim ἐχέγγυόν τε καὶ βέβαιον requireretur. REITZ.

ead. l. 15. Οἶδα μὲν) Non agnoscit Ox. Et sane odiosum est. SOLAN.

Pag. 179. l. 2. Χοινικίδα) Sic impr. plerique & Ox. quas vox paulo insolentior editori I. visa est, adeoque χοίνικα reposuit. SOLAN.

ibid. Τῆς εὐχῆς) Ταῖς εὐχαῖς legend. videtur. Τὸ ἐπηπράζω dativo, non genitivo, iungitur. GUYET. Laudo, & εὐχῆς ex mala pronuntiatione dictantis ortum arbitror. REITZ.

Pag. 180. l. 6. Πεντακισχιλίους) Quingenta millia pro quinque m. dederat Bened. REITZ.

ead. l. 7. Ἀρχὸν) Interpunctionem mutavi, cum legeretur προκριθεὶς, ἀρχὸν ἀριστος &c. REITZ.

ead. l. 13. Ὅμοιον) Ἀν ὁμοίως; GUYET. Ὅμοίως) In omnibus scriptum est ὁμοιον, prave haud dubie: ego mutavi. Vid. Προμ. c. 10. SOLAN.

Pag. 181. l. 5. Ἀνέρας) Cur hic a vulgato recederet, olim non videbam. Nunc tandem apud Homerum invenio Iliad. B, 554. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐξ Ἀρκαδίας) Asini nempe, Arcadiae pecuaria Persio. LA CROZE.

ead. l. 12. Ἐς τὸ Περσικὸν) A la Persane. GUYET. Sic εἰς τὸ πρεῖπτόν, optimo modo. Et sic fere Aelian. IV, 4, εἰς τὸ σχῆμα τινὸς, vel εἰς ζῆλον τινὸς ποιεῖν, ad imitationem, figuram, modum quendam quid facere, Herodianio frequens. REITZ.

ibid. Περιεγαγὼν — τὸ χειρὲ) Vid. Xenoph. Cyrop. VIII, 127, 20, & Ἑλλ. II, p. 266, 30, quo alludere videtur; & Briffon. Persic. I. Hunc autem morem aperuit mihi Io. Chardinus, qui cum apud Persas esset, praetereunte rege, vidit hodiernos Persas manus ita manicis inferentes, ut altera alteri applicetur. Non affectus est Lydiat. Marm. Ox. pag. 68. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲ ἄλλως) Mirum sane, in tot peregrinationibus equo nunquam usum. SOLAN. Ad haec cl. Bel. de Ballu: Dufoul, qui croit que tout ceci est dit sérieusement, s'étonne de ce que

dans tant de voyages Lucien ne s'est jamais servi de cheval. Comme l'érudition gâte, quelque fois le jugement!

Pag. 182. l. 13. Ὡς Ἀδείμαντε) In Ms. Reg. 2954. Ὡς Σάμιππε· unde cl. Bel. de Ballu personam Adimanti huc inferendam putat, hoc modo: — τὴν χεῖρα. ΑΔΕΙΜ. Πάντες, ὡς ὄρας; Ὡς Σάμιππε, ἔχειροτόνησαν. ΣΑΜ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχε, κ. τ. λ. ead. l. 17. Συμπαρεδρεύειν) Paraphrasi explicandum putavi verbum, cuius hanc vim esse sentio. Forte iam adscripsit hunc locum vir doctissimus Ger. d'Arnaud capiti octavo elegantis opusculi sui de Dis παρέδροις. GESN.

Pag. 183. l. 4. Τὰ ὄπλα) Subaudi κατά. GUYET.

ead. l. 7. Κεγχεῖαις) Sic edd. Κεγχεῖαις emendat Solan. vid. eius rationes supra Quom. Hist. c. 29. At Κεγχεῖαις sine diphthongo affert Waff. ad Thucyd. VIII, c. 10, ex Polyb. ubi sic semper. Quamvis ap. Thucyd. Scylac. Strab. & Philostr. ubique recte cum diphthongo reperias. Ego itaque non movi vulgatam scripturam, quia & supra l. d. in Quom. Hist. Κεγχεῶν cum vulgo librorum servavi, & Th. Mag. indicante ibid. lensio, utrovis more scribi, etiam observat. REITZ.

ead. l. 8. Διαλάβωμεν) Corrige διαβάλωμεν. GUYET. Διαβάλλωμεν) Sic visum mutare pro διαλάβωμεν, quod in omnibus impr. & Ox. erat. SOLAN. Vel διελάσσωμεν, l. διαπεράσσωμεν, l. διαπλεύσωμεν, malit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 9. Ἀρτέμιδι δῶσαντες, καὶ τὰς πόλεις ἀτειχίστους λαβόντες, ῥαδίως ἀρχοντας ἀπολιπόντες) Sic quoque Beneditus, capitis civitatibus immunis, & praefectis ibidem facile relinquitis: cum Micyllus pariter dedisset, ac civitatibus nullo deficiente capitis, praefectisque ibidem facile relinquitis. Mihi ea ratio loquendi videtur absurda, & distinguendum esse λαβόντες ῥαδίως, ἀρχοντας ἀπολ. Sic enim & solent scriptores loqui, & sensus communis fert. Mox longe ineptius vētuntur illa καὶ τῆς παραλίου καὶ ὄρεινῆς Κιλικίας, utraque Ciliciae ora, maritimam videlicet & montanā. Si enim ὄρεινῇ non est παράλιος, non potest ferri ora: & cur non simpliciter maritimae ac montanae Ciliciae? GRON.

Pag. 184. l. 6. Ἀποδιδράσκεῖς — τὸν κατάλογον) Hanc phrasin alibi observare me non memini. SOLAN.

ibid. Κατάλογον) Κατάλογον legit interpretes. GUYET.

ead. l. 12. Οἱ δὲ) Pro alii vero usitatum esse, permultis docet I. Elfn. Obs. ad N. T. I, p. 347. REITZ.

Pag. 185. l. 3. Ἐπὶ Βαβυλῶνα ἐλθόντες) Ἐπὶ Βαβυλῶνι ἐλθόντες, quod O. habet, pro Βαβυλῶνα, defendi potest ex Hom.

II. Θ, 110, Τρῶσιν ἐφ' ἱπποδάμοισιν ἰθύνοντες, & ex Aeschyl. Agam. 61, ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ πέμπει, atque Evang. Matth. VIII, 7, aliisque multis, quae profert doctiss. Abresch. animadv. ad Aesch. p. 68, 69. REITZ.

ead. l. 10. Εἰκοσιν) Μυριάδας scil. GUYET.

ead. l. 12. Τῶν πλησίων) Etsi οἱ πλησίον alibi rectius & usitatius, ut supra Necyom. c. 16 med. μηδέν τοῦ πλησίον διαφέρων, atque alibi, ut indico Philopatr. c. 16, hic tamen nihil mutem, propter nexum cum προαστείων. REITZ.

ead. l. 14. Κατέαξε) Κατέλεξε legendum videtur. GUYET. Neque κατάγειν esse exercitum cogere vel conducere, novi; neque formam illam Atticam, quam habet ἄγω vel ἄγνυμι aliter frangendi intellectu positam, memini. Sollicitor proinde levicula mutatione legere κατέλεξε, conscripsit, delegit, quod solemne in hac re verbum est, unde paulo ante κατάλογον dixerat. A facile in A transit, post quod E sequens librarii filo forte confossum est, factumque ex KATEΛΕΞΕ, KATEΛΕΞΕ. GESN.

Pag. 186. l. 12. Τριάκοντα) Aberat Piraeus portus XL stadiis ab urbe: quorum in quatuor partes divisorum tres iam emensi erant; quarta restabat Luciano. Vid. c. 16, & notam nostram. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐπὶ τῆς ἀναγογῆς) Ὑπὸ στήλης leg. omnino. Sic ὑπὸ γῆς, ὑπὸ μάλης, & sim. GUYET. (Eadem habet Menag.) Quid sibi velit ἀναγεγραμμένη στήλη, non est facile dictu. Leges quidem aut verba alia ἀναγεγραμμένα dici possunt, στήλη forte ἐπιγεγραμμένη, i. e. literata, inscripta, ut adhuc dederunt interpretes. Quid vero ad assidendum commoditatis habet, & quidem, ut quatuor homines sedeant, στήλη, columella, cippus, altum magis opus, quam longum aut latum? & quid ad eam partem, qua sedetur, literae? Scilicet imposuit antiquo alicui librario similitudo maxima, quae intercedit inter T & Γ literas: viderat idem literata saxa frequentia: dedit ergo ἀναγεγραμμένης pro ἀναγεγραμμένης. Columella, cippus, pila, cum stant, scriptis servandis, & ingerendis in praetereuntium oculos, idonea: cum everta iacent, sive literata sint, sive minus, sessionem praebent commodam fatigatis. GESN.

ead. l. 16. Τὸ λοιπὸν) Subaudi τῆς ἐδοῦ. GUYET.

Pag. 187. l. 5. Καὶ σὺ παρὰ τὸ φανεῖσθαι τὴν γνώμην) Non sine menda. MARCIL. Additamentum videtur. An παραφρονεῖς τὴν γνώμην; οὐδὲν ὕγιές. GUYET. Corruptus haud dubie locus, ad quem emendandum nihil in libris auxilii, quippe

quī omnes consentiant: forsan ἐμὲ καὶ σέ γε, vel simile quid, scriptum fuerat, & πρὸ τοῦ, pro παρὰ τό. SOLAN. Nihil mihi corruptum videbatur. Ad verbum, *Tu es apud ferendam sententiam*, i. e. tuum est iam ferre sententiam. Si quid mutandum sit, possis καὶ σοὶ πᾶρα τὸ φανείσθαι τὴν γνώμην, tibi adest, ad te venit ordo &c. nec τὸ περὶ damnaverim. GESN.

ead. l. 7. Καὶ ὅπως) Subaudi ὁρᾶτε, σκοπεῖτε, & simil. GUYET. Exempla vid. apud L. Bos de Ellipsi. v. ΣΚΟΠΕΙΝ. Adde infra cap. 41. REITZ.

Pag. 188. l. 12. Προκαλεῖται) Genuina haec lectio, quam ex Mf. Ox. & Ven. 2. habemus, vulgata προκαλεῖται nihili est. SOLAN.

Pag. 189. l. 6. Προσκυνέτωσαν ἡμῖν) Προσκυνέτωσαν ὑμῖν; MARCIL. Προσκυνείτωσαν ὑμῶν) Marcilii emendationem omnino necessariam hic amplector: nemo enim dandi casum cum verbo προσκυνέω coniunctum aut apud hunc alibi, aut apud ullum scriptorem Graecum ostendat. Sed ὑμῶν, non ὑμῖν, postulat ἄρξω moris autem, quem tangit, illustre habes apud Xenophontem exemplum, quod vid. Ἀναβ. I, pag. 154, 17. SOLAN. Relinquo Marcilio suum προσκυνέτωσαν, etsi προσκυνείτωσαν forsan dare voluit, pro eo, quod aliter alicubi script. invenit. In ὑμῖν autem pro ἡμῖν ei assentior, modo ὑμῶν dedisset. REITZ.

ead. l. 7. Κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον) Oppositionis ratio suadet, aliquid hic ommissum; forte quod noller librarius Ἑλλήνων bis ponere. Nam ita censeo dedisse Lucianum, Ἑλλήνων δὲ κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον ἄρξω. GESN.

ead. l. 10. Αἱ αὖν) Etsi aliquis sensus inest vulgatae, coniciio tamen αὖ delendum. REITZ.

ead. l. 11. Μετελεύσομαι) Negat Pollux in ἥκω, ἐλεύσομαι dici, quod tamen habet Dion. Halic. Ant. III, pag. 151 f. Hom. Il. Θ, 12, & alibi. & compositum μετελεύσομαι etiam Noster non semel, ut forsan patebit ex Indice, ne alios addam, quia nemo negat, quod sciam. Sed ἀπελεύσομαι negat etiam Th. Mag. v. ΑΠΕΙΣΙΝ, aliquanto meliore iure; vid. Hemst. T. I, p. 181 sq. REITZ.

ead. l. 16. Ἐκστάδιος) Extra stadia tua iam es, stadia imperii tui peracta sunt. Male interpretes cum ἑξαστάδιος confundit, sex stadiorum vertens. GUYET. Lege omnino, uti edi curavimus, ἐκστάδιος, uti recte scribitur in Ven. 2. B. 1. & 2. & P. ut ἑκσπονδος, ἐκπρόθεσμος &c. In L. Schol. & Fl. ἑξοτ—.

In O vero & reliquis ἐκστ— neque Graece, neque vere; cum unicuique *decem stadia*, ex ratione supra ad c. 16 inita, assignari oporteat; & re ipsa assignata ex 35 pateat, cum Luciano remanserint *decem*. SOLAN.

Pag. 190. l. 14. *Ταινία λευκή*) Hoc erat, quod diadema vocabant, insigne regium. SOLAN.

Pag. 191. l. 15. *Νεῶς*) *Νεῶ* plurale corrigit Guyet. certiore iure, quam supra c. 23 *λαγῶ* pro *λαγῶς*. Nam cum οὗς hic addatur, facile suspiceris, etiam *νεῶ* plurale dedisse auctorem. Et quamvis mascul. plurale οὗς per syllepsin alii dicent accipiendum, comprehenso *εἰκόνας*, eos hic non audio, quia plures civitates non erexere unum, sed plura templa. Adeoque vix a me impetro, quin Guyeri emendationem, invitis edd. recipiam. REITZ.

Pag. 192. l. 2. *Ἐπὶ πλείστον*) Glossema videtur τοῦ ὅτι *μάλιστα*. GUYET.

ead. l. 5. Ἀπαλλαγὴν) *Mutationem* dederunt. Redde *decesum*. GUYET.

ead. l. 6. Καὶ ὅπως) Subaudi *ἔρα, σκόπει*, & simil. GUYET. Habimus supra c. 36 pr. REITZ.

ead. l. 15. Δακτυλίους) Veterum ea erat superstitio, ut annulis magicis multas & miras virtutes inesse putarent; vid. & *Φιλοφ.* SOLAN.

Pag. 193. l. 13. *Μηδένα*) In L. *ἴσως μηδένι*. Quocunque modo legas, aliquid in sequentibus erit mutandum. Ego *μηδένα οὕτως εἶναι ἀνέραστον ὅτῳ &c.* existimo a Luciani manu profectum. Quamvis enim raro *ἀνέραστος* active ponatur, sic etiam usurpari monent grammatici. SOLAN.

ead. l. 16. εἶναι) Non adderem, si in pluribus abesset. Iam vero non omittendum duxi, quia vel magis abundat alibi, ut *Necyom.* § 16, *τὸν δὲ τίνα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε*. Confer & de *Calumn.* cap. 16 ac 20, & *Pseudol.* c. 6, ubi *δὲν, οὔσα*, & *εἶναι* redundare, pluribus vidimus. REITZ.

Pag. 194. l. 3. *ὑπὲρ τὸν ῥάκινθον*) His utitur Iac. Elsner. ad exponenda D. Apostoli verba in 2 Ep. ad Corinth. XI, 23, ubi *ὑπὲρ ἐγὼ*, interpretatur *ἐγὼ ὑπὲρ αὐτούς*. Sed ut ellipsis ista rarior, ita Lucianicum illud ubique obvium. REITZ.

ead. l. 8. Δέήσει με ταῦτα ἔχοντα) Corrupta sunt haec verba: qua enim ratione, quaeso, qui Graece scit, inde eliciat, quod dici oportuit, *hoc enim unum superest, cum alia suppetant omnia?* SOLAN. Οὐδὲν γὰρ δέήσει με ταῦτα ἔχοντα) Conf. *μηδὲν δέη* ad *Rhet. Praec.* c. 18 f. Et οὐδὲν δέηση

Dial. Meret. 2. Aelian. V. H. II, c. 14, κατέμεινεν οὐδέν τι δέσμενος, *commoratus est sine ulla necessitate*; structura quidem ab hac diversa. At vide, anne propius accedat, quod Dial. Meretr. 2 ante med. est, οὐδέν δέσσει τὴν θυγατέρα ἰδεῖν. Nondum enim persuadet Solan. vulgatum hic esse corruptum: ut enim Latini, *dies deficit me*, id est, destituit, aequae dicunt, ac *tela nostris deficiunt* apud Caes. legimus, ita δέῃ & δέσσει quoque interdum cum accusativo personae construi, non ἀδύνατον videtur. Sensus certe ex analogia perspicuus, *nihil me destituet haec habentem*. Cum accusativo personae Steph. ex Eurip. notavit, δέῃ σε μακροῦ λόγου, & accus. rei, ex eod. ἐν δέῃ μόνον μοι. Certe dativus personae non inusitatus. Noster de Salt. cap. 3 pr. σοι δέσσει. Amor. cap. 3 f. Ἀλλὰ σοὶ — δέσσει & δέῃ τοῖς γάμοις Alciph. III, Ep. 49 f. Lyf. pag. 53 ed. Lond. οὐδ' ἐκείνοις δέσσειν χιλίων νεῶν. Quod si quis igitur hic legat, μοὶ ἔχοντι, nihil quidem difficultatis restaret; sed quia & accus. pers. & accus. rei vidimus separatim, nihil analogiae repugnat, hic utrumque coniungi. REITZ.

ead. l. 14. Γρύψ) De gryphis supra dictum est ad ultima verba Dial. ult. Mar. SOLAN. Vid. Vol. II, p. 393 seq.

Pag. 195. l. 5. Αὐθημερὸν ἀγγεῖλαι ἐς Βαβυλῶνα) Τὸ, βούλομαι reperendum ex superioribus. GUYET.

ead. l. 6. Εἰ τύχοι) Sic Ms. Ox. uti conieceram; reliqui εἰ τύχοιμι. SOLAN.

ead. l. 14. Ἄν ἐξῇ) Legendum ἐξῇ. GUYET.

Pag. 196. l. 12. Γέροντα) Non ergo a iuniore Luciano hoc scriptum est: aequales enim esse, qui colloquuntur, omnia suadent. SOLAN.

Pag. 197. l. 1. Κατὰ δάκτυλον ἕνα) Suspecta videntur. GUYET.

ead. l. 4. Ὃς περιθέμενόν σε παύσει μωραίνοντα) Nescio, quid velit Benedictus, qui obductus te a stultitia cohibeat. Interim probō Micylum, qui te indutum a stultitia cohibeat. GRON.

ead. l. 5. Κόρυζαν ἀποξύσας) Vid. ad Indoct. cap. 21, & de ἀποξύσας notata Hemsterh. in ed. minore Dial. Lucian. p. 26, quae in maiore non repetiit, quia augere, mutare, alio transponere in animo habuerat, ut mihi nuper indicavit. Ideoque ego manum abstinco. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνεπίληπτα) Hoc Luciani, item ex eiusd. Pseudom. & Reviv. & ex Xenoph. atque Simpl. in Epict. idem

adiectiv. affert Elsn. quo probet, id in 1 ad Timoth. 2, 15; significare cum Hefych. ἀμεμπτον, ἀκατάγνωστον, quod reprehensione caret. Sed quis de eo dubitat? REITZ.

ead. l. 14. Καὶ σταδίοις) Ἀν δέκα σταδ. Bene monuit I. I. Wettstenius.

ead. l. 16. Ὑπνέμιον) Metaphora ab ovis subventaneis. GUYET.

Pag. 198. l. 3. Οἷχεται) Hom. Il. B, 71. SOLAN.

IN DIALOGOS MERETRICIOS.

Pag. 199. l. 3. ΓΑΥΚ.) Nomen personae loquentis, initio horum Dialogorum in plerisque impressis omissum, sedulo addendum duximus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐπιέλῃσαι) Th. Mag. v. ἐπιλ. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐν τοῖς Ἀλώοις) Ἀλῶα festum Atheniensium agriculturalum, dictum, quod in areis hac die convivium personabat, ἐορτὴ Ἀθήνησι μυστήριον περιέχουσα Δήμητρος. Tangit (Dial. Mer. VII f.) Cetera huius Dialogi diligenter expofui ad Petron. BOURD. Vide Scholia ad Dial. VII. Fece- rat Euripides fabulam, cui Ἀλωάδες titulus. Grot. Flor. 54. SOLAN. De hoc festo, myſteria Cereris, Proſerpinæ & Bacchi complecteme, vid. Scholiaſt. ad Dial. Mer. VII. Et Alciph. II, Ep. 3, p. 224, — ἐν ᾧ ἄσται μενούση διὰ τὰ Ἀλῶα τῆς Θεοῦ. Ubi in textu ac nota Bergleri laevigatur ἀλῶα, in exemplis autem ab eodem allatis adſpiratur, non addita ibi varietatis cauſa. Verum cum etymon a Scholiaſte tradi- tum, quod homines tunc in areis, περὶ τὰς ἄλως, commora- rentur, adſpirationem requirat, & apud Noſtrum Dial. Mer. VII alioſque ſic inveniam, eam ſervavi, etſi ex Luciani edd. prioribus non perſpicias, quo ſpiritu id ſcripſerint, quia ab A quadrato vocem inchoantes nullum ſpiritum addunt. Sed ecce ad Alciph. I, Ep. 33, Bergler. ἀλῶα δ' ἦν, haec bene iam monuit, dicens: *Festum Cereale.* Ἀπὸ τῆς ἄλως, ab area horrei. Tunc ubi venerabantur Cererem Ἀλωάδα de qua Theocr. in *Thalyſis*, quae ſunt itidem Haloo, v. 155. Βομῶ παρ' Δάμα- τρος Ἀλωάδος. Meminit Noſter (Alciph.) aliquoties huius fe- ſti. Sed ſemper ſpiritu leni ſcriptum, ut ſaepe & alibi. REITZ.

Pag. 201. l. 5. Καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτὸν) Sic Ariſtoph. in fine Pacis, Τρυγῶσωμεν αὐτὴν, τρυγῶσωμεν αὐτήν. L. Bos. Galli- ce *plumer*. SOLAN.

ead. l. 18. Ἐν ἀκαρεῖ πάντα ὀχεται) Proverb. BOURD.

Pag. 202. l. 15. Οὐδὲν — δεήσει) Confer de hac structura Rhet. Praec. c. 18 f. & Navig. c. 44. REITZ.

Pag. 203. l. 5. Περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ) Leg. Ulp. ad Demosth. περὶ Ἀλονήσου. BOURD.

ead. l. 13. Συντέθηκες) Malim συνέθηκες, aut συντέθει-
κας. REITZ.

Pag. 204. l. 5. Τῇ λοχείᾳ) Ἀρτέμιδι, quae praesidet λο-
χείαις ἢ γεννήσεσι. BOURD.

Pag. 206. in Schol. col. 1. l. 1. Καταλιποῦσαν) Nihil de suo
hic Scholiastes, nisi quod textum restituisse videtur, & post
συνεκάθευδες voculas duas interferuit, quas ideo uncinulis
inclusi. REITZ.

Pag. 207. l. 4. Ἀνακλάσας) De potestate huius verbi, in-
terdum non bene intellecta, vid. supra ad Gymn. c. 7. Ad-
de hic Alciphr. I, Ep. 28, ἐπειρῶ τὴν δέρην ἀνακλάσας κῦσαι,
ibique Bergl. p. 115, docentem errasse Budaeum & Step-
hanum, quia ἀνακλάσας apud Athenaeum pro ἀνακλασθεῖς
poni putarint. REITZ.

Pag. 208. l. 7. Τυραννεῖν τὸ συμ.) Ter. Adelph. *Ain'*, quae-
so, Aeschine, tu hic regnum obtines? BARTH.

Pag. 209. l. 11. Ἀπορρήζωμεν) Idem proverbium ap. Ari-
staenet. Ep. I, lib. 2. BOURD.

Pag. 211. l. 7. Κεραμεικῶ) Duo Athenis fuisse Ceramica,
docet Meursius: unum intra urbem, de quo hic sermo, in
quo prostabant scorta; alterum extra urbem, ubi sepeliri
solebant, qui in bello occubuissent, idem, cum Academia
de pop. Att. & alibi de Ceramico. SOLAN.

Pag. 212. l. 16. Ἀλλ' εἰ τινα εὐροίμι — γραῦν) Non opinor,
ista notare, aut bene verti ab utroque interprete, sed si quam
anum invenire possem, aut, ut alter, habere, quod nullius pon-
deris est in hac oratione; verum, sed utinam invenirem vetu-
lam! quo sensu frequenter ea particula etiam ab Luciano
sumitur. In Prometheus: εἰ γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦ-
τα. GRON.

Pag. 213. l. 1. Ὁ, τι χρησίμην) Ita distincte ex praecepto
Grammaticorum scribere iubemur. Phrasis est cum superla-
tivo tritissima, cum positivo rarissima. SOLAN.

ead. l. 2. Ὡμῇ ἔτι) Vide notam nostram ad Mισθ. cap.
21. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐπικείσθαι) Forfan ὑποκείσθαι. GUYET.

ead. l. 9. Θείον) Sic Fl. uti Barthius emendare iubet Ad-

vers. p. 316, laudato loco, qui occurrit in Φιλοφ. c. 12. In reliquis libris *δύον*. SOLAN. Conf. supra Philop. cap. 12, & infra f. huius Dial. REITZ.

Pag. 214. l. 2. Ῥόμβον) Ad hoc verb. Schol. Mf. Reg. 2954: Ῥόμβος εἶδος βιβλίου εἰς ῥόμβου σχῆμα μεμιμημένου. Quam interpretationem, utpote falsam, recte reiecit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 6. Αἰτούσης) Αἰτιάσης legendum videtur. GUYET. Mendose, ni fallor, in omnibus legitur hic αἰτούσης, aut certe aliqua vox excidit: nam πολλὰ αἰτούσης est Graece magna petere; cum dicere debuerit, enixe, ut apud sese maneret, orante. SOLAN.

ead. l. 8. Μίσθηθρον) Aliud odii poculum est apud Origenem lib. 7 contra Celsum, De utroque a me dictum alibi. BOURD.

ead. l. 14. Τὸν ἄρτον, καὶ τὸ δύον) Casp. Barthius putat legendum esse θεῖον, & sulphur capiendum, quod in lustrationibus & incantationibus prorsus usitatissimum erat veteribus &c. vid. cap. 3, L. VII Adversar. ALMEL. Θεῖον Fl. &c. SOLAN.

Pag. 215. l. 9. Πρὸς τῆς κουροτρίφου) Per Cererem. Hesych. Ἰν κουροτρόφος ὑφ' ἑτέραν δὲ ἡ Δημήτηρ. MENAG.

ead. l. 14. Ἑταιρίστρια) Hesych. Ἑταιρίστριαι, τριβάδες. GUYET. (Idem etiam habebat Menag. REITZ.) Vid. Suid. SOLAN.

Pag. 216. l. 7. Πότον) Πότος δ, *compositio*: ποτὸς potulentus, potabilis: ποτὸν, τὸ, πῶμα potus. GUYET. Πότον — συγκροτούσα) Supra Gall. c. 12, ὁ πότος συνεκροτεῖτο, ubi & de differentia nonnihil dictum. REITZ.

ead. l. 15. Ἐφίλουν με τὸ πρῶτον) Haec & cetera huius Dialogi interpretata sunt ad Petronium ad haec verba: *commovebat valgi ter labra*. BOURD.

Pag. 217. l. 1. Μαστοὺς ἐθλιβόν) Plaut. Pseud. Teneris labellis molles morfiunculae Papillarum horridularum oppressiunculae. Ovid. 1 Amor. Forma papillarum, quae fuit apta premi. BOURD.

ead. l. 2. Καὶ ἔδακνε) Plaut. loc. cit. BOURD.

ead. l. 4. Τὴν μὲν πηνήκην ἀφείλετο τῆς κεφαλῆς ἐπέκειτο δὲ πᾶν ὅμοια καὶ προσφύης καὶ ἐν χρῶ ὥφθη αὐτὴ, καθάπερ οἱ σφόδρα ἀνδρώδεις τῶν ἀθλητῶν ἀποκεκαρμένη) Auditoris mentem minime percepit interpret in his verbis, quae sic Latina fecit: *galericulum quidem a capite removit, ipsa autem incumbere similis & aequiparanda athletae alicui vehementer virili & robusto, & cute ad vinum detonsa*. Deceptus fuit ver-

bis, ἐπέκειτο δὲ πᾶν ὁμοία καὶ προσφῶς, quae de ipsa muliere intellexit, cum tamen de eius coma adscititia sint intelligenda, & parenthesi potius includenda, hoc sensu: capiti demisit comam adscititiam, quam impositam habebat valde similem & aptam: atque ipsa visa est instar robustissimorum athletarum ad vivam usque cutem detonsa. L. BOS.

ibid. Πηνίκην) De comis adscititiis copiose dixi alibi. Iun-ge Alexand. Paed. lib. II, cap. 11. Artemid. lib. I. Firmic. Astro. c. 1, lib. I. Vide Herald. ad Martial. BOURD. Πηνί-κην, la perruque. GUYET. Ut Iunt. πινίκη, ita Lexicogr. vicissim etiam afferunt πινίκη hoc sensu; sed & πηνίκη infra Dial. Mer. XII ad fin. in plurimis, & recte, ut credo, scribitur. Et sic ap. Pell. bis sine varietate reperio. REITZ.

ead. l. 5. Ὅμοία) Ἡ πηνίκη scilicet. GUYET.

ead. l. 12. Ταύτην τὴν Δημόνασσαν) Ex Mf. Reg. 2957. admisissus articulum τὴν ante Δημ. qui aberat ab edd.

ead. l. 15. Τὸ ἀνδρεῖον) Catullus: Et quaerendum unde, unde foret nervosius illud. MENAG. Idem habet Guyet. ex quo omnia surripuisse Menagium video. REITZ.

Pag. 218. l. 6. Ἐφέστρια) Quid intellexerit per τὰ ἐφέ-στρια, non facile est divinare, ea vox alibi non legitur. Nihil igitur certi a me expectes: coniecturas nudas tibi proponam. Si bene se habet ea lectio, videtur ab ἐφέστρις ea vox deduci debere: est autem vestis quaedam species, quae superinduebatur. Suidas μανδύαν & βέρβρον interpreta- tur, & ὕφασμα ἐξ αἰγείων τριχῶν, alii χλαμύδα, alii χλα- νὴς vertunt. Quidquid tamen fuerit, quoniam ab eo gene- re vestis τὰ ἐφέστρια dicuntur, suspicor eas vestes texi so- litas a mulieribus simul adunatis, quae texendo fabulas le- pidas ad vices narrabant; ut fallerent tempus, & laborem, quae ob id ἐφέστρια διηγήματα dicebantur. Sic Nostrates dicunt les. comes du veilleri. At forte mendosa est ea vox, & legendum vel ἐφ' ἑστία, i. e. ad lares, ad focum, vel Ἡφαί- στια ob eandem rationem, i. e. quae ad ignem hieme nar- rantur, nam (ut notum est) Ἡφαίστος saepe pro igne su- mitur: & erant Ἡφαίστια fabulae, quae ad Vulcanum seu ignem assidentes feminae nendo vel texendo narrabant in Vulcani festo, quod Athenis Ἡφαίστια, ut ex Andocide patet in sermone de mysteriis. Haec ego tentabundus ut in tenebris. Tu forte meliora, lector, cogitabis: utinam & no- bis impertiaris! PALM. Vide, an festum notet. SOLAN. Marg. Parisinae: Ephestris vestimenti genus militaris est, unde Ephestria

derivari videntur. Utrum autem poema, aut canticum, aut etiam festum aliquod apud Thebanos fuerit, dubitari potest. REITZ. Τὰ ἑφέστρια παρ' αὐτοῖς) Cum illud παρ' αὐτοῖς vix possit aliorum referri, quam ad Boeotos in Βοιωτία comprehensos; idque ipsum παρ' αὐτοῖς ad ἑφέστρια adiunctum sit proxime, neque trahi ad aliud possit: putavi nihil esse commodius, dum quid melius afferatur, quam legere τὰ ἑφέστια, & intelligere domestica, patriæ, memorabilia & singularia patriæ suæ, ἑφέστιον esse, qui eandem nobiscum Vestam colat, eisdem lares, penates &c. habeat, notum. GESN.

ead. l. 15. Πάρεχε) Aristophan. Κακῶς παρέξω, καὶ οὐχὶ προσκινῆσμαι. MENAG.

Pag. 219. l. 7. Οὐρανίαν) Subaudi Ἀφροδίτην. Infra (Dial. VII init.) θῦσαι μὲν τῇ Παιδῇ μὴ δέησαι λευκὴν μηκάδα τῇ Οὐρανίᾳ δὲ ἐν κήποις δάμαλιν. GUYET. Venerem. Vid. notam ad Dial. VII. SOLAN.

ead. l. 16. Ὡς ἐνόμιζες) In omnibus libris nostris legebatur hic ὁ, quod necessario sic mutandum fuit. SOLAN. Ὁ ἐνόμιζες) Ὡς ἐνόμ. edi voluit Solan. me non obtemperante, neque Codd. addicentibus. Quod putasti enim aequè rectum, ac ceu putasti, eoque magis rectum, cum tam prope ὡς praeceat. REITZ.

Pag. 220. l. 1. Μαννάριον) Ἀ μάνα, i. e. μάμη, ut videtur, ductum est μαννάριον. Τὸ μάνα autem cognatum videtur τοῖς νάννας, νάννη, ἀννίς. Hesych. Νάνναν, τὸν τῆς μητρὸς ἢ τοῦ πατρὸς ἀδελφόν. οἱ δὲ τὴν τούτων ἀδελφὴν, Νάννην μητρὸς ἀδελφῇ. Ἀννίς μητρὸς ἢ πατρὸς μήτηρ. Νάννη & ἀννίς κυρίως matrem notare videntur, & νάννας patrem, ut & νάννος, unde Italicum Nonno. GUYET. Sic iterum Dialog. VII usurpat. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀποστροφὴ) Ex utraque Ven. Reliqui libri impressi corrupte ἀποτροφή. Sic Dem. Phil. I, 104 C. SOLAN.

ead. l. 13. Σφύραν) Σφύρας forte. GUYET.

ead. l. 14. Κρόκην κατάγουσα) Lanam trahens, unde tractum τολύπη. Gl. Ph. GUYET.

ead. l. 16. Ἐλπίδα περιμένουσα) Hanc phrasin probaturus L. Bos in Epist. ad Hebr. 2, 13, & haec Luciani afferens, παραμένειν ἐλπίδα, scribit, errante calamo: nam περιμένουσα ego in omnibus reperio, & si παραμένουσα legi voluisset, id indicasset. Sed de περιμένειν movendo ne cogitare quidem debuit aut potuit. REITZ.

Pag. 221. l. 1. Τὴν μιν) Τὸ πρῶτον μίσθωμα. GUYET.

ead. l. 15. Δάφνιδα) Δάφνιδα scribendum videtur. GUYET. Quare? quia ὁ Δάφνις viri nomen, ac differentiae causa femineum nomen ἡ Δάφνις vult formari, uti ἡ δάφνις, laurea, vel bacca lauri; quod probo, licet ob consensum edd. nil mutarim. Alias Δάφνη Nymphae nomen ubique obvium, Δάφνις minus frequentatum: sed solent illa mulierum in is esse oxytona, ut Θρυαλλίς, Θάϊς, Βακχίς. Vid. Alciph. I, Epist. 39. Quare Guyeto omnino assentior, ut res sit parvi. REITZ.

Pag. 222. l. 9. Προπέμψει) Μεταπέμψει fors. GUYET.

ead. l. 10. Ἐπιλαμβάνομένη) An prensans? GUYET.

Pag. 223. l. 8. Ταῦτα γάρ) Subaudi διά. GUYET.

ead. l. 10. Παραπολὺ αὐτῆς. ἀλλ' οὐδέν) Apofiopefis est. Volebat laudare pulchritudinem filiae suae, qua multum Daphnidem superet. Sed in mentem venit Adrastea, Nemesis, Rhamnusia, invida laudibus. Itaque abrumpit orationem, Eodem pertinere puto, ut non legamus ἄλλο, sed ἄλλ', id est ἀλλά. Sed non multum refert. GESN. Πάραπολὺ αὐτῆς, i. e. πλεόν αὐτῆς, ἢ πλείονα ἔχεις ἢ αὐτή. Guyet. Immo καλλίων supplendum, quod studio supprimit mater: & ab comparativo illo pendet genitivus, alioqui παραπολὺ simpliciter cum genitivo iunctum significare fere contrarium, ut παραπολὺ τῆς ἐλπίδος, spe minus, vid. Viger. de Idiotism. p. 520, vel potius Bud. Comm. pag. 129. REITZ. In margine Ms. Reg. 2955. annotatum legas: τὰ ἄλλα αὐτῆς οὐδέν πρὸς τὸ σὸν κάλλος.

Pag. 224. l. 23. Ἄν ἐτι τοιούτων) Totus hic Dialogus plane similis epistolae 36, L. I Alciphronis, quod non fugit Berglerum, qui potest consuli pag. 160 seqq. REITZ.

ead. l. 24. Τῇ Πανδήμῳ) Cognomenta Veneris, Pandemus & Urania. Ἀμφοτέραι πόρνοι, ἡ μὲν Πάνδημος, ἡ δὲ Οὐρανία. ἢ τινι Οὐρανία τετέμιστο ἔν κήποις. αἶγα δὲ Πανδήμῳ, διὰ τὸ τοῦ ζώου συνεστατικόν (συνουσιαστικὸν Ms. Reg. 2954.) τε καὶ παρὰ τὰ Ἀφροδίσια ἀκρατές. δάμαλιν δὲ τῇ Οὐρανίᾳ, διὰ τὸ σωφρονέστερον, καὶ ὅτι ὑπὸ ζυγὸν ἄγεται τὸ ζῶον καὶ οὐκ ἄφετον, ὃ τὴν νόμιμον τοῦ γαμίου ὑπαινίττεται συζυγίαν. ὥς πλουτοδότειρα δὲ ἥδη ἐστίν. Sic ad oram Ms. Regii, quam notam sequitur Cod. Memmian. dum dicit μηκάδα esse sacrificium τῆς Πανδήμου, διὰ τὸ πρὸς συνουσίαν καταφερές, καὶ δάμαλιν τῆς Οὐρανίας, διὰ τὸ ὑπὸ ζυγὸν τετάχθαι. BOURD. Vide notam nostram ad ἀποφρ. c. 11, & Δημ. cap. 13. SOLAN.

Pag. 225. l. 1. Οὐρανία) Itane? Uraniae etiam faciebant meretrices? Atqui castior illa Venus perhibebatur. V. supra finem Dial. V. De utraque Ven. Pausan. p. 203, 34. SOLAN.

ibid. τῇ ἐν κήποις) Veneri, de qua dictum est supra ad Eik. c. 4 & 6. SOLAN. Omnino sic restituendus hic locus ex Mss. Regg. 2954. & 2955: τῇ Οὐρανίᾳ δὲ τῇ ἐν κήποις δάμαλιν, στεφανῶσαι δὲ &c. omisso scilicet καὶ ante τῇ ἐν κήποις & ἑκατέρᾳ post δάμαλιν, quae sensum turbant in vulgatis. Placuit idem cl. Bel. de Ball. nec aliter legisse videtur Guyetus, quem vide supra haec citantem ad pag. 219, l. 7.

ead. l. 2. Πλουτοδότειραν) An Aphroditem? GUYET. Immo Cererem. Vid. Hemsterh. T. I, Tim. c. 21, ubi id ex Orph. H. 39, addito & hoc Luciani, probat. REITZ.

ead. l. 7. Ἐὰν ὁ πατὴρ) Subaudi Σνήσκοι, Σῆνοι. GUYET.

ead. l. 11. Κατὰ ταῖν Θεῶν) Ad oram Mf. Regii scriptum erat: κῆρη καὶ Δήμητρα αἱ Θεαί, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἡ Πολιάς, ὅρκος δὲ τοῦτο Ἀθηναίων ὡς καὶ Λακεδαιμονίων οἱ Διδόκouroi, οἱ καὶ ὀμνύουσιν, νῆ τῷ Σιῷ. BOURD. Cererem & Proserpinam intelligi, idque mulierum, non virorum, iusurandum fuisse, docet Spanh. ad Callim. p. 658 f. & seq. Sic οὐ μὰ τὸ θεῶν, non, per Cererem & Proserpinam, Chorus mulierum ap. Aristoph. in Thesm. v. 725. REITZ.

ibid. Ταῖν Θεῶν) Vide Spanh. ad Callim. 655. SOLAN.

ead. l. 12. Πολιάδος) An meretriciam etiam Deam cum Scholiaste Minervam faciemus? V. 16. Spanhem. Ego malem Κωλιάδος. Vide tamen Συμπ. cap. 32; neque meretriciam Deam statuere necesse est. SOLAN. Πολιάδος recte etiam infra Conviv. c. 32. REITZ.

ead. l. 14. Καταθεῖναι συμβολὴν) Hac de re copiose Isaacus Casaubonus ad Athen. BOURD.

ead. l. 15. Καὶ πάλιν τὰ δύο) Subaudi δέδωκας, ἀπὸ κοινοῦ. GUYET.

Pag. 226. l. 1. Ὁ Χῖος) Deeft in Mf. BOURD.

ead. l. 2. Ποινισάμενος) Πριάμενος legit interpres. GUYET.

ibid. Ἐδεῖτο γὰρ Χαιρέας) Interpres legit, ἔδει γὰρ Χαιρέαν. GUYET. Scilicet debebat coenam — dependere, dederat Micyll. Sed non abit inde Gesn. Neque video, quin ἔδεῖτο hic eodem redeat. Si enim indigebat (scil. his donis) ad coenam reddideris, vel simpliciter, indigebat conferre, i. e. opus ei erat symbolam conferre, quid intererit? Et si ἔδει legas, idne impersonale cum nominativo consistere potest? REITZ.

ead. l. 3. Ὁθόνας γὰρ) Subaudi οὗς δέδωκας, ut supra.

GUYET. Malim δὲ pro γὰρ, quia eodem spiritu iam dixit γὰρ. Sed esto muliebris sermo, per me licet. At alibi satis eleganter Nostro loquuntur mulieres. REITZ.

ead. l. 11. Διδραχμὸν) Vide Dial. XIV, ubi bis pretium idem notatur. SOLAN.

ead. l. 12. Ὀλίγας) Deest in Mf. BOURD.

Pag. 227. l. 1. Ταραντινίδιον) Vid. rursus, si operae existimas, Bergh. ad Alciphr. I, p. 160. REITZ. Ad hoc verbum in Mf. Reg. 2954. habetur hoc Scholion: Ταραντινίδιον διαφανέστατον ὕφασμα ὃ περιεβάλλοντο ἅτε ξέριστρον. Ταραντινὶς δὲ ἐκαλεῖτο ὡς τῶν Ταραντινίδων περιφανέστερον αὐτὸ ἐργαζομένων.

ead. l. 7. Προσίη) Pro προσιέσαι Attice. GUYET.

ead. l. 8. Ἀχαρνεὺς) Ἀχαρνεὺς omnino leg. videtur. GUYET. & MENAG. Quare? An quia syllaba abundat, aut Ἀχαρνάνια adspirare scribendum Ἀχαρνάνια; minime. Nam Ἀχαρνάνιας vocatos διὰ τὸ ἀκούρους φυλάττειν τὰς κεφαλὰς, quod caput non tonderent, tradit Strabo X, p. 465. (714.) Quid ergo? Ἀχαρνεὺς volunt hunc vocari ab Atticae δήμῳ vel oppido Ἀχαρναὶ dicto, unde certe Ἀχαρνεὺς formandum; vid. Cellar. Geogr. Ant. pag. 937. Quod ut recte iudicant Guyet. & eius compiler Menagius, ita sine Codd. ope mihi nihil mutare licet. REITZ.

ead. l. 10. Ἀπεμύκτισας) Nondum, puto, alias observatum verbum. Suspiciatur lenius legendum esse ἀπεμύχθισας cum μυχθίζω sit apud Hesychium, μυκτίζω nusquam compareat. Ita ἰχθῦσι ταῖς ἰκτίσι substitutum ivimus supra in Διδ. c. 3. Sed quidquid sit de forma verbi, cognatum esse τῷ μυκτῆρι & τῷ ἀπομύττειν, non dubito, & significare superbe & cum strepitu quodam inflatarum explosarumque narium aliquem reiicere. GESN.

ead. l. 11. Μετὰ τοῦ Ἀδωνίδος Χαιρ.) Ἀδωνιν δὲ τὸν Χαιρέαν ὡς ἀργὸν ἀποκαλεῖ, καὶ μηδὲν ἄλλο ὅτι μὴ καλὸς εἶναι κέκνηται. Sic ad oram Mf. Reg. 2954.

ead. l. 13. Κινάβρας) Hesych. κινάβραν, δυσωδίαν τῶν τράγων. GUYET.

ead. l. 14. Λεῖός μοι) De hoc proverb. Erasmi. BOURD. Vid. Diction. Baylii T. I, p. 41, col. 1. LA CROZE.

ibid. Ἀχαρνάνιος) Ἀχαρνεὺς forte. GUYET.

ead. l. 15. Ἀποπνεῖ) Ἀποπνεῖτω legendum. GUYET.

Pag. 228. l. 7. Σωφρονήσεις) Sic Pell. quocum conspirare videmus Mf. Reg. 2955. Vulgo σωφρονήσης, minus bene.

ead. l. 8. Θεσμοφόρου ἱέρεια) I. e. quia Cereris sacerdotes caste vivere debebant; vid. Spanh. ad Callim. p. 662. REITZ.

ead. l. 9. Ἀλῶα) Conf. supra Dial. Meretr. I pr. REITZ.

ead. l. 11. Μανναριον) Leg. fort. ναννᾶριον, ut supr. (Dial. VI.) Ἀν μανναριον ἐστὶ ἀ μᾶω, μάννω, μαννα; quod idem est τῷ μᾶμμᾶ. GUYET.

Pag. 229. l. 3. Οἰεῖ) In Mf. ἔτι. BOURD.

Pag. 230. l. 1. Περιέχειρεν) Vid. Hemsterh. ad T. I, Tim.

§ 4. REITZ.

ead. l. 13. Ἐρᾶ γε) Ἐρᾶ γε legend. videtur. GUYET.

Pag. 231. l. 1. Πλούσιον) Aut nomen ipsum hoc statuentum, aut excidit aliud nomen ante πλούσιον. SOLAN.

ead. l. 3. Ὑπὸ πλουσίων — σπουδάζεσθαι) Pluribus hanc phrasin probat Bergh. ad Alciphr. I, Ep. 29, p. 120; persuaderque, & illic σπουδασθῆναι ὑπὸ σοῦ, non ut vulgo, ἀπὸ σοῦ legendum. Habuimus idem supra, Rhet. Praec. cap. 23, ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι. REITZ.

ead. l. 8. Ζηλότυποι) Corrupta haec verba censeo. SOLAN. Cl. Bel. de Ball. vertit: *Les hommes jaloux deviennent généreux, lorsqu'on leur cause beaucoup d'inquiétudes.* Ac si legeretur in textu ζηλότυποι γὰρ καὶ μάλιστα δίδωσι.

ead. l. 12. Μεγάλοι) Corruptum etiam hunc locum censeo. Fl. quidem πείθονται habet, sed neque sic sana erant omnia. SOLAN. Μεγαλόδωροι ἔρωτες γίνονται, εἰ καὶ &c. legit cl. Bel. de Ball.

ead. l. 15. Σὺ δὲ ὀκτωκαίδεκάτης, οἶμαι, ἢ ἕλαττον οὖσα τυγχάνεις) Perspicue legendum ὀκτωκαίδεκάτης. Fit sermo ad meretricem. IENS. Recte monuit Iensius, hanc vocem emaculandam, quod nos sedulo fecimus. SOLAN. Emendationem Iensii firmat Mf. Reg. 2955.

Pag. 232. l. 4. Ἦρα δὲ) Ἦρα μὲν esse in Fl. additum erat in marg. Ald. Falso; nam Fl. Ἦρα δὲ diserte habet cum aliis. Ergo aliunde illam varietatem accepit, aut aberravit, verba ex versu praeced. huc festinanti oculo referens. At mutato nihil opus esse, patet ex iam praemisso Ἦρα μὲν Δημόφ. Cui μὲν iterato subiicere minus hic elegans, quam δέ. REITZ.

ead. l. 8. Ἀπέκλεισα) Olear. ad Philostr. I, pag. 20, n. 20. REITZ.

ibid. Καλλιᾶδης) Quamquam ficta fere haec nomina sunt, Callinum petere videri potest, de quo Ἀπαιδ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀναφλέγεται) Sic excludendo & aemulatione languidum adolescentis amorem resuscitat meretrix ap. Al-

eiphr. I, 37, p. 168, ubi de hoc artificio plura Bergl. REITZ.
ead. l. 16. ἅπαντα ἐποίησιν) De irritō conatu; ut apud Martialem, *omnia cum fecit*. BOURD.

Pag. 233. l. 11. ΔΟΡΚΑΣ) Cum quatuor tantum illas; quas exhibemus, personas habeant edd. optimae, & in ipso Dialogo non appareat, duas ancillas ΔΟΡΙΔΑ & ΔΟΡΚΑΔΑ adesse, priorem in inscriptione omisi. REITZ.

Pag. 234. l. 2. Πῶς ἡμῖν ἐπράξατε) Lege ὑμῖν. GUYET. Tu nihil murabis, lector, si illud μοι & ἡμῖν ferme πλεονάζον, sed tamen familiaritatis signum, & creberrime occurrens attenderis. Ceterum si cui πράττειν pro degere, vivere, non satis notum, adeat praeter Bud. Comm. & Kust. ad Aristoph. Plut. 341, etiam I. Elsn. ad Epist. ad Eph. VI, 21. REITZ.

ibid. τῶν πολέμων) Coniiceres forte πολεμίων; ut sit, *num quid ab hostibus reportastis spoliūrum*. At nihil est mutandum: nam ἄξιον cum πολέμων recte cohaeret; aegre iungeretur cum πολεμίων. REITZ.

ead. l. 6. Ἀθηνᾶ στρατεία) Huius cognominis Pausanias; qui ultra triginta alia passim affert, nusquam, quod quidem sciam, meminit. SOLAN.

ead. l. 12. Πρὸς γὰρ Παρμένωνα &c.) Sed scribendum Παρμένωνα, ut recte pag. 730; (Bis Acc. c. 16.) nec aliter usus & Grammaticus canon postulat. IENS. Bene emendat, sed Πολέμωνα altero illo loco legas, non Παρμένωνα. REITZ.

ibid. Παρμένωνα) Iensius sic recte scribere iussit, cum in libris omnibus esset Παρμένωνα. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐβόμβει τὰ ὄντα) Vides, quam vetustus ille error, qui nostra etiam aetate multorum mentes insidet. SOLAN.

Pag. 235. l. 8. Ἀργύριον μὴδὲ ἀριθμῶ) Specie proverbii pro immensis divitiis. Sic in Epistol. Saturnal. Xenoph. Hellenic. lib. 3. Suid. μεδίμνη τ' ἀργύριον ἀπομετρεῖν. Horatii & Petronii interpretes. BOURD.

ead. l. 13. Ὡς τὸν Ἄλυν διέβησαν) Hoc etiam specie proverbii: patet apud Herodot. & Diodor. Sic. BOURD.

Pag. 236. l. 1. Πάντων) Florentinum παρόντων placet, ex cuius compendio forsan πάντων est natum. Neque mihi quisquam, de summa rerum vertendo, defendat vulgatum; nam id huc non convenit, & περὶ τῶν ὄλων tum porius dixisset. Sed de praesenti rerum statu deliberandum erat. Interim nondum recepi παρόντων, quia aliis vulgatum satis sanum videbitur. Responsum vero Pannychidos ἐκ τῶν παρόντων ad id ipsum videtur alludere; ideo eo magis velim παρόντων etiam

priore loco legi. REITZ. Παρόντων) Restituimus lectionem Florentinae, quam etiam praefert Ms. Reg. 2955.

ead. l. 3. Φιλόστρατον) Hic Philostratus, si lo. Iensio credas, (de Script. Hist. Philos. I, III, c. 13, pag. 279 & 283.) celebris est scriptor vitarum Sophistarum, quae exstant. Ridiculum! SOLAN.

ead. l. 13. Ἐκλύομαι) Idem, quod ἀδμημονῶ. Leg. Aristaen. Epist. 28, lib. I. BOURD.

Pag. 238. l. 3. ΠΑΝ.) Pro Pannychide inepte in quibusdam legebatur antea Polemon. SOLAN.

ead. l. 9. Τοὺς Θράκας) Subaudi ἄγε, aut quid simile, an ᾧδε, i. e. huc age, adduc. Ἐπέχω. GUYET. Parum interest, quid suppleas: est ille accusativus subito imperantis, poscentis, ubi varia verba subaudiri, pro re nata, queunt. Quin ergo vel κάλει intelligas, licet; nam illico advenerunt. Nec tamen improbarem, si pro ᾧ Παμμ. invenirem ᾧδε. Verum quo brevior locutio, eo imperiosior. Sed cum vel ipsum ᾧ sic abesse possit, non iam, cum adsit, peccaverit, qui ᾧδε pro eo legat. REITZ.

ead. l. 10. ΠΑΡΜ.) Quamvis in titulo non compareat Parmenonis persona, necessario hic requiritur; neque enim ut cum plerisque libris Pannychidi haec tribuas committendum est. Fl. novam personam non inducit. P. & S. quod mireris, Parmenoni quidem in versione tribuunt, in Graeco textu Pannychidi. SOLAN.

Pag. 239. l. 1. Διμοιρίτης) Sic Chronof. c. 15. Ita vocatur ὁ διπλοῦν μισθὸν λαμβάνων. Dicitur & διμοιριστὴς καὶ διμοιραῖος. BOURD. Nauticum est vocabulum, sed ideo adhibet, quia nautam loquentem inducit, cui sua sola nota. SOLAN. In marg. Parif. additum: διμοιρίτης a διμοιρία, quam eandem & ἡμιλοχίαν Suidas vocat. Guyetus autem sic: subaudi στρατιώτης, i. e. cui duplex annona datur, διπλῇ μοῖρα. REITZ.

ead. l. 3. Ἐπὶ δόρυ) Verti, protensis hastis, ut hastas suas quasi sequantur milites, parati ad proelium. Non ignoro ἐπὶ δόρυ illud, quod est inter παραγγέλματα s. imperia militaria, v. g. apud Arrian. Tact. pag. 71 seq. ubi ἐπὶ δόρυ in dextram! ἐπ' ἀσπίδα in sinistram! significat. Sed huc convenire non arbitror. GESN.

ead. l. 4. Τίβυς) Cognatum videtur esse τῷ τίφος, a τίβυς, τίβυρ. Tibur Argeo positum colono. GUYET. Τίβιος) Sic Fl. optime. In reliquis Τίβυς. Vide, de eo nomine quid ad Τιμ.

cap. 14 dictum sit; quae nota loca innumera profert, ubi ita scribitur. SOLAN.

ead. l. 23. Πολὺς) Alibi fere πολὺν χρόνον. SOLAN. Πολὺς ἤδη χρόνος) Nihil analogiae repugnat, nam ἐστὶ intelligendum. Rarius tamen Noster ita loquitur; sed videtur esse locutio communi vitae familiarior, quali mulieres uti solent. Ἔστι autem additur deinde Dial. XI ante med. πολὺς δὲ χρόνος ἐστὶ σοι ἐρώντι. REITZ. Cl. Bel. de Ball. emendabat: ἐξ οὗ γὰρ ἑώρακα, πολὺς ἤδη χρόνος &c. Haud male.

Pag. 241. l. 2. Νευρίδα) Νεβρίδα scribendum videtur. GUYET. & MENAG.

ead. l. 4. Ποικίλη) In *Par.* quae palaestra converterat, haec glossa Micylli addita: alias porticu, παιδική enim Graece habetur, quod ut corruptum puto, sic rursus ποικίλη vel παλαιστρά legendum puto. Cumque Solan. in marg. quoque indicarit, se ποικίλη edi velle, nihil haesitavi, quin veritati parerem. REITZ.

ibid. Ἀρισταινέτου) Occurrit hoc nomen saepius apud Nostrium; vide Dial. II, & Συμπ. c. 1. SOLAN.

ead. l. 10. Οὐκ ἔχουσιν εἰκάσαι) Deerant in Ms. BOURD.

ead. l. 13. Ἐστρέφον) Subaudi κατὰ νοῦν. *Animo versabam.* GUYET. & MENAG. Habuimus idem supra Alex. § 8. REITZ.

Pag. 242. l. 2. Ἐπισσευρμένα) Ms. περισ. BOURD.

ead. l. 13. Μὴ ὀραιοὶν ἴκοιτο) Proverb. Atticum, de quo antea Cafaub. ad Athen. BOURD. Proverb. de quo nos pluribus ad Diog. Laërt. in Anacharsi, p. 37. MENAG. Conf. supra ad Dial. Deor. VI f. cum nota Hemsterh. Ac de Salt. cap. 5 f. REITZ.

Pag. 243. l. 6. Τί σοι) Usque ad ἔχει aberant a Ms. BOURD.

ead. l. 7. Ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις) Conf. AG. X, Praef. p. 14, & Athen. 524 E. Quia crudeles in captivos. Aliam huius proverbii rationem indicat Diog. Laërt. p. 26 E. sed minus veram. SOLAN.

ead. l. 16. Ὅλος) Forsan ὅλος. Sed non tanti refert. Saepissime enim eodem redire, aut certe saepe a librariis permutteri, vid. nos ad Herc. Gall. § 1, Iens. ad Hermot. cap. 2. Cum ἐστὶ tamen ὅλος frequentius. Alciphro. I, 13, pag. 54, ὅλος εἶμι τοῦ πάθους. Item III, 11 pr. ὅλη εἰ τοῦ αστεως. Ib. Ep. 12, ὅλαι τοῦ μέλους ἐγίνοντο. Sed quando περὶ additur, ut hic, alia res est. Nam sine περὶ vix aliter potest, quam adiective, enuntiari. REITZ.

Pag. 244. l. 3. Γαστρίσαι) Γαστρίζειν, *explere ventrem, sibi burrare, ventrem saturare*. Exponitur & laute accipere. Sed hic τὸ saturare placet. GUYET. Pro *saginare*, Alciph. III, p. 374. Sed & pro *ventrem percutio* interdum accipi, vid. Gesner. ad Rhet. Praec. c. 24. REITZ.

ead. l. 5. Κέκνισται) In margine Ms. Cod. κέκνισται, ἀντι-ἐρωτικῶς ἔχει εἰσθεσαν γὰρ οἱ ἐρῶντες ὑπὸ τῶν ἀτόπων λογισμῶν κάμνοντες κατατετράχθαι. BOURD.

ibid. Νεβρίδες) Quia id supra hoc Dial. recepi, etiam hic admittendum fuit. REITZ.

ead. l. 7. Κεραμεικῇ) Intra urbem. V. Meurf. AG. IV, 999. SOLAN.

Pag. 247. l. 4. Ἄ εἶδες Φιληματίου) Infirmita videntur & inepta. GUYET. In ora Ms. Reg. 2954. adscriptum legitur: οὐ λείπει, ἀλλὰ μεμετεώριστα ὁ λόγος, ὥς ἐν διαλόγῳ φιλεῖ γίνεσθαι. Quam Scholiastae annotationem secutus cl. Bel. de Ballu ita hunc locum emaculandum censet: Εἶδες δὲ ὅλην ἀκριβῶς, ἢ τὸ πρόσωπον μόνον; καὶ γὰρ ὅσα τοῦ σώματος μὴ φανερά & εἰ εἶδες (sic Fl.) Φιληματίου . . . καὶ (sc. εἰσὶν nisi pro καὶ malis legere ἀλλ') ὥς ἐχρῆν &c. à l'égard des parties du corps qu'elle ne montre pas, si tu avois vu celles de Philemation . . . Elles sont comme doit les avoir une femme de quarante-cinq ans.

Pag. 248. l. 3. Παρδάλει ἔοικεν) Maculis distincta est, i. e. τοῖς ἀλφέσι, inferius. GUYET.

ead. l. 12. Τὴν σορὸν) Capularem senem. GUYET.

Pag. 249. l. 18. Θρύπτῃ) Ex eo Aristae. Epistol. 16, lib. II. BOURD. Alciphron, a quo Lucianum sua mutuatum suspicatur Bergl. fere eadem habet I Ep. 36, p. 162. REITZ.

Pag. 250. l. 5. Τὸν Φάωνα) Nimirum in proverbium emendatissimae formae abiit ille Sapphūs amasius, de quo nihil opus est dicere, post ea, quae ingeniosa Wolfii diligentia conducta sunt ad Sapph. n. 124 seq. GESN.

Pag. 251. l. 7. Μήλου ἀποδακῶν) Conf. supra Tox. c. 13. Sed & malis puellas petere amatorium fuisse, ter quater indicatur a Diog. Laërt. L. III, vit. Plat. S. 32, pag. 183 seq. Long. Past. I, p. 19. REITZ.

ead. l. 10. Τῶν μαστῶν) Quin μαστὰι de feminis dicatur, nemini est dubium. Eurip. Androm. 223, καὶ μαστὸν — νόθοισι σοῖς Ἐπέσχον. Et sic idem perpetuo; vid. ib. v. 511 & 629. Hecub. 424. Orest. 842. Phoeniss. 313 &c. At supra Amor. cap. 41 μαζῶν etiam de mammis muliebribus; quod

nonnemo mutabat in *μαστῶν*, quia *μαζοὶ* virorum, *μαστοὶ* mulierum essent. Cumque ibi promiserim, me hic de illa differentia acturum, en pauca: Ammonius, *Μαστὸς μαζοῦ διαφέρει. Μαστὸς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ γυναικεῖος. — Μαζὸς δὲ ὁ ἀνδρείος*. Idque ex Hom. Il. Δ, 123, probari putat, ubi *μαζῶ πέλασεν* de viro dicitur. Possem & alia similia Homeri addere, ut Il. Θ, 121, ubi Eniopeus vulneratur *παρὰ μαζόν*. Item ib. 318. Ac Δ, 490 & 537 &c. Eandem differentiam statuunt Thom. Mag. & Suid. Sed ex istis Homeri nihil probatur, quia inde non sequitur, etiam *μαζούς* ideo de feminis non dici; (contrarium patet in Amazonum vocabulo, quod veteres a privatione mamillae derivant; licet falso; tamen videmus eos ab significatus ratione non abhorruisse.) Immo Long. in Past. *Ἐλλῆ* semper adhibet de ubere caprae ovisque, an hinc statim sequitur, non etiam *Ἐλλῆ* de mulieribus quoque dici? Sed *μαζούς*, quod agimus, & feminis tribui, vid. bis ap. Ach. Tat. I, p. 4, qui de virgine Europa, *μαζοὶ δὲ στέρων ἡρέμα ποκύπτοντες· ἡ συνάγουσα, ζώνη τοὺς μαζούς — ἔλλειεν*. Rursus p. 15 generaliter de omnibus recens natis: *τὰ ἀρτίτοκα τῶν βρεφῶν — οἶδεν ἐν τοῖς μαζοῖς οὔσαν τὴν τράπεζαν*. Callim. Hymn. in Del. 274, de Apolline nutricis mammam fugente, — *ὁ δὲ γλυκὺν ἔσπασε μαζόν*. Item in Dian. 214, de Nympha, — *καὶ γυμνὸς ἀεὶ παρφαίνεται μαζῆς*. Aelian. XII, 1 med. de Cyro Aspasiam amante: *ἐπεὶ καὶ τῶν μαζῶν προσήψατο*. Ne plura congeram. Verum & vicissim *μαστούς* de puero, Noster supra, Amor. c. 53 f. adeo ut vana sit Grammaticorum distinctio; nisi, quod suspicor, de paucis tantum scriptoribus intelligenda sit. REITZ.

ead. l. 11. Ἀποδέσμῳ) Intellige vinculum mammillarum. KUSTER. Vid. omnino *Ἐρωτ.* c. 41. SOLAN.

ead. l. 15. Ἔστι τις θεὸς ἢ Ἀδράστεια) Catull. BOURD.

Pag. 252. l. 10. Λίθος οὐκ ἀνθρώπος) Proverb. BOURD. Sic Aristophanem in Nub. vulgus stupidum vocare — *ὄντες λίθοι*, Terentiumque in Heaut. V, 1, *Quid stas lapis?* addiso & hoc Luciani loco, notat L. Bos in Obs. Crit. p. 75, 76. Sed res nimis nota. REITZ.

Pag. 253. l. 8. Καταγιγνώσκης) Emaculavi mendum omnium impressorum, qui hic *καταγιγνώσκεις* habent. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀτεγκτος) Sic sola *l. ed.* optime. Reliquae *ἔγκτος*. V. 2. quae *l.* fere *κατὰ πῶδα* sequitur, venustatem

huius scripturae non afflicta, neglexit. Lege 'Αλξ. cap. 25, & plaude. SOLAN.

Pag. 254. l. 2. Τῆς χρηστῆς) Εἰρωνικῶς. GUYET.

ead. l. 8. Τὴν αὐλῖον) Sic edd. non hic modo, sed & infra Dial. XV, five Meretr. ultimo, in med. καὶ ἡ αὐλῖος ἡράσσειτο. Conf. & supra Tox. cap. 17. Nam aliis αὐλῖος vulgo scribitur. REITZ.

ead. l. 15. Οὐχ ἐύρων) Mallem οὐχ εὖρον. SOLAN.

Pag. 255. l. 2. Ἐν χρεῖ κεκαρμένον) Paulo post quid hoc fit docet, cum ait, morbo defluente coma, carui eam *rafisse*. Disce etiam hic morem fuisse, ut iuvenes ἐν χρεῖ κεκαρμένον essent, cum iuvenem esse crediderit, quem ita habere palpando sentiebat. SOLAN.

ead. l. 15. Πνήκην) Conf. supra Dial. Mer. V med. ubi cum πνήκην dederim, & hic ita scribendum erat. Πνήκην vult Guyet. cum Lexicograph. REITZ.

Pag. 256. l. 12. Τὸ δεῖνα) Τὸ δεῖνδν scribendum videtur. GUYET.

Pag. 257. l. 2. Ἐν δὲ) Illud δὲ initio Dialogi, sine apparente relatione, vid. etiam Dial VII & VIII pr. REITZ.

ead. l. 5. Οὐθεῖς) Etsi frequentius αὐθεῖς scriptum invenio apud Nostrium, nihil tamen obstat, quin & οὐθεῖς hic servem, quia & promiscue apud alios, ut. satis dictum ad Paraf. cap. 3. REITZ.

ead. l. 7. Διέπειρα) Conf. Alciph. III, Ep. 36, pag. 352. Item pag. 350 & 351. REITZ.

ead. l. 9. Ἐς πλαῖσιον) Hanc vocem interpretatur Codex Memmianus: πλαῖσιον, παράταξις ἐν τετραπλευρῇ τῇ σχήματι, ταύτην δὲ ἐκτάσσουσιν ὅποτε ὀλίγοι πρὸς πλείους διαγωνίζονται. Hanc habent interpretationem Pollux, Hesych. BOURD.

Pag. 259. l. 15. Σάρισση) Ita scribenda haec vox N. Δ. XXVII. Quae tamen hic, & duobus sequentibus in locis, simplici sigma in omnibus impressis scripta est. SOLAN. Bergler. ad Alciph. III, pag. 351, recte quoque affirmat, usitatus gemino σ scribi; sed quia mox ter quater se offert uno σ exaratum in omnibus, ego nihil mutare volebam. Cum & in Poll. L. I & X, σάρισσα recte quidem editum; sed Iungerm. ad I, S. 138, testetur in Mf. σάρισσα legi. Quin vel σισάρας apud Alciph. l. d. edi passus est Bergl. quod sic scriptum invenerit, etsi σαρίσας legendum vidit. Verum cum in Dial. Mort. XXVII, § 3, σάρισσαν, &

§ 4, *σαπίσση* edd. constanter habere recognovi, nil amplius haesitavi & hic ita edere. REITZ.

ead. l. 16. Ἀπεδειροτόμῃσα) Ita scribendum cum *B. 2.* & *S.* ut apud Hesiod. *θεοῦ*. non ut in plerisque scribitur *ἀπαιροτόμῃσα*. SOLAN.

Pag. 261. l. 4. Ἐς δύο) De hac phrasi Germanis Belgisque familiari, vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. pag. 459. Et supra *Tox. c. 54;* ac *I. Elfner. ad Div. Marc. XV, 38,* qui & alia Luciani loca indicat. REITZ.

ead. l. 5. Κειμένους) Laudatus modo Elfn. ad *Evang. Luc. XXIII, 53, τοὺς κειμένους* interdum simpliciter de *mortuis* dici probat, ex *Aristoph. Neb. 550,* *Eur. Rhel. 670,* & *Hesiod. II, pag. 66.* Sed a Luciano hoc loco coniungi, quod posterius tamen nihil mirum, & in enarratione eiusmodi vix aliter fieri debebat. REITZ.

ead. l. 11. Δημινιάδας) De his dictum est ad *Ἐρωτ. cap. 2.* SOLAN.

ead. l. 13. Φονεῦ) Mallem *φονεύε*, si per sequentia liceret: certe in *Fl. ὑπόσων* est. SOLAN. Si olim *φόνει* scriptum fuisset, ultima per compendium exarata, id, accentu omisso, facilius migrare potuit in *φονεῦ*, quam ut *ε* imperativi omitteretur. Sed eod. redit *φόνει* a *φονέω*, an *φόνευε* a *φονεύω* eligas, modo tum *ὑπόσων* cum *Fl.* legas. At neutrum plane egebit mutatione; cum *φονεῦ* vocativus sit ab substantivo *φονεύς*, & *ὑπόσων* genitiv. inde pendens. Sed vide notam seq. REITZ.

ibid. Ὀπόσων) Florentina lectio magis placet; modo *φόνευε* tum simul legas: nam *εἴ*si vocativus *φονεῦ* cum *ἀριστε* convenit; melius quadrat imperativus cum *ἑρρώσο* iungendus. REITZ.

Pag. 263. l. 23. Βιβυὸν ἔμπορον) *Thyna merce beatum.* HOR. GUYET. & MENAG.

Pag. 264. l. 8. Ὑποδήματα ἐκ Σικυῶνος) *Γυναικεῖα* haec *ὑποδήματα*, ut vult Hesych. De his *Cic. I de Orat. Ut si mihi calceos Sicyonios attulisses, non uterer, quamvis essent habiles & apti ad pedem, quia non essent viriles.* In *Memmiano Cod.* erat: *Σικυονικὰ ὑποδήματα διαφέροντα τῶν ἄλλων ἦσαν, ὥς καὶ αἱ ἰσικρατίδες, ἀπὸ τοῦ Ἰσικράτους πολλὴν περὶ ταῦτα φιλοκαλίαν ἐπιδεδειγμένου.* Dicuntur hi calcei etiam *ἰσικρατῆρες*. BOURD. Hesych. *Σικυῶνια ὑποδήματα, γυναικεῖα, καὶ ἄλλα.* *Cic. L. I de Or. Ut si mihi calceos Sicyonios attulisses, non uterer, quamvis essent habiles & apti ad pedem, sed non viriles.* MENAG.

ead. l. 12. Ἀλάβαστρον) Hinc lux historiae Evangelii. SOLAN. Evang. Matth. XXVI, 7, γυνὴ ἀλάβαστρον μύρου ἔχουσα. Luc. VII, 37 &c. REITZ.

ead. l. 17. Παρ' ἐμοί) Spatium vacuum *l.* hic reliquit, ἀποσιωπήσας potam, quam imitati sumus. REITZ.

Pag. 265. l. 3. Σαπέρδας) Quid saperdae, notum ex interprete Aristophanis, Polluce, Suid. Hefych. & interpretib. Persii. In Cod. Memmiano saperdae sunt ἀφύαι τεταριχευμέναι διειρμέναι καλάμφ, ἢ ὕβια τεμάχη τεταριχευμένα. BOURD.

ibid. Καὶ πέρκας) In eodem Memmii Cod. πέρκας εἶδος ἰχθύος τεταριχευμένου. BOURD.

ead. l. 6. Βίκον) Hefych. Βίκος στάμνος ὅτα ἔχων. MENAG.

ead. l. 7. Τυρὸν) Casei ex Cythera meminit Epicurus ap. Diog. Laërt. p. 269 E. F. Vid. Men. not. pag. 263. SOLAN. Τυρὸν — ἐκ Γυθίου) Non ausim mutare quidquam ea sola causa, quod Κύθνιος τυρὸς celebratur a Stephano Byzantino, inprimis cum ter idem nomen repetatur; nec varietatis quidquam annotatum videam. Γύθιον & Γύθειον urbs Laconicae maritima, navale celeberrimum, unde certissimus in Cretam cursus &c. quidni potuerint etiam inde casei celebres advehi ad alios? GESN. Vide nos ad Laërtii Epicurum. *Ménag.* Luc. Holsten. in nott. ad Stephanum de Urb. in voce Γύθνος emendat hunc Luciani locum, docetque hoc & mox in seq. binis locis legendum esse Γύθνου. *Almelov.* Conf. mox ad Γυθιακόν. REITZ. Γύθιον, τόπος παραθαλάσσιος τῆς Λακωνικῆς. Schol. Mf. Reg. 2954.

ead. l. 12. Τοίχου ἀρχῶ τοῦ δεξιῦ) Turnebus XXVIII, 43, de nautis intelligit. Potterus de remigibus. Videndus etiam Pollux, qui τοίχαρχον appellat. Baif. 118, 1. Meminit Noster etiam Z. τρ. cap. 49; sed idem, quem *nautam* hic vocat, *remigare* ait. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡμῶν ὑπέρορῆς) Sic antea ὑπερόρπται γὰρ αἰσθανόμενοι γίνονται. Sic apud Petronium, *postquam amari se sensit, supercilium altius tulit.* BOURD.

ibid. Ἀφροδίσια) Nautarum celebritate maxima agebantur. Vid. Plut. 1406, 2. SOLAN.

ead. l. 14. Πρὸς τοῖν ποδοῖν) Πρὸ —. GUYET. Sed habuimus etiam ἐκινετο ὁβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν, supra Philop. c. 20, quam lectionem constanter utroque loco retinent libri; quare nihil corrigere ausim, cum ποδοῖν dativi casus sit, cui πρὸς adiunctum significare *apud, ad,* nihil opus erit

exemplis docere. Non spernerem πρὸς, sed non ita necessarium ducerem, ut vulgata sit movenda. REITZ.

Pag. 266. l. 13. Τὸ ἐνοίκιον) Sic in Cronosol. Plutarch. Theophrast. Dico cetera ad Pausan. BOURD.

ead. l. 14. Γυθιακὸν) In exemplari Aldino haec omnia cum Peregrini morte amputata esse, adscripsit Solan. At in mea ed. Ald. 1. qua beneficio P. Wesselingi nostri utor, nihil amputatum est, legiturque Γυθιακὸν, tam hic, quam ἐκ Γυθίου paulo supra, & rursus infra versu huius Dial. ultimo, aequae ac in ceteris. Sed Γυθνιακὸν vult etiam Almelov. REITZ.

Pag. 267. l. 1. Ἐγνημεν) Lege ἔτη μὲν. SOLAN.

ead. l. 3. Διοσκόρου) Sic libri omnes nostri, uti & Ἀλ. c. 20. Videntur sic observasse, ut in exclamatione sic efferretur, quamvis Δίοςκουροι aliter vulgo audirent; ut Εὐχ. cap. 9, & Ἀλεξ. c. 4. SOLAN. Διοσκόρω) Constans edd. lect. ut supra Gall. c. 20 pr. ubi Coll. tamen Διοσκούρω, quod usitatus, ut illic indicatum. Sic Διοσκούρων, Navig. c. 9; Διοσκούροις, pro Merced. c. 1 &c. Sed quia & alias utrumque invenitur, nihil muto. REITZ.

ead. l. 13. Γυθίου) Leg. Γυθνίου, Gythnio. ALMEL.

Pag. 268. l. 9. Ἐπεισπαισας) Sic libri omnes nostri. Coll. tamen monent, ab aliis ἐπεισπασάν, ab aliis rursus ἐπεισπέσας legi. SOLAN.

ead. l. 13. Ὁ Κοχλ) De his meretricum nominibus, & quam aliquando recte personis convenient, dictum alibi a me: lege interim doctissimum interpretem Aristtaeneti; nam Aristtaenetus Epistolarum suarum nomina mutuatus est a Luciano, quod Alciphron, aliique plurimi amatorii scriptores fecere. BOURD.

Pag. 269. l. 13. Ὑπέρεκόν τι τῶν Λυδίων) De tonis dictum antea. Dixit autem ὑπέρεκον, ἀντὶ τὰς χορδὰς διεψήλαφον, ἀναβαλλομένη τὴν Λυδίαν ἀρμενίαν, ἥτις ἡδίστη τῶν ἁλλων καὶ πότῃ προσφορωτάτη. Κρέκα metaphora ducta a la-nificio, ut apud Sapphon. γλυκεῖα μάτερ οὐ δύναμαι κρέ-κιν· τὸν ἰστέν. BOURD.

ibid. Λυδίων) Gravissimus hic, ni fallor, omnium modus. Quis fit ergo, ut ad eum tam lascive hic saltetur? SOLAN.

ead. l. 16. Ἡ αὐλῖος) Ἡ αὐλῖος dicitur, vel ἡ αὐλῖος δῦρα. Τὸ αὐλῖος non placet. GUYET. Sic & supra Dial. XII post med. Solanus addit: Desunt haec (praeter Aldinam, de qua supra) etiam in exemplari Venetae secundae; in eo enim mors Peregrini ab Inquisitoribus aut superstitiosis hominibus rescissa est.

In mea Aldina 1. nihil deesse, iam dixi ad Dial. XIV. REITZ: *ibid.* ἑπεισπαισαν) Ab ἐπεισπαίω. Vid. pag. praeced. ubi ἐπεισπαισας. Confer etiam infra p. 638. (ed. A.) KUSTER. In omnibus nostris libris ἐπεισέπασον legebatur, sed Kusteri emendario placuit. SOLAN. ἑπεισέπαισαν) Dedi hoc Solano atque Kustero, ut reciperem, quia sic paulo supra bene legebatur, & nil facilius, quam αἰ, η & ε, inter distantem & excipientem confunditur; & supra Tox. c. 61, διεκπαισας in plerisque recte, ubi tamen quaedam etiam διεκπέσας. Vid. ib. Not. Posset quidem pro vulgato afferri, εἰσπίπτω tamen & pro irruere dici, ut apud Diog. Laërt. invenio, L. I, S. 46, στεφανωσάμενος εἰσέπεσεν εἰς τὴν ἀγοράν. Et apud Herodian. IV, 4, 12, εἰσέπεσεν εἰς τὸ στρατόν. Sed haec aliquanto minus violentam irruptionem significant, & non male ibi versum, castra attigit. Confer & infra Sympos. cap. 12, ubi forsitan similiter ἐπεισέπαισαν dabimus pro vulg. ἐπεισέπασεν, cum εἰσπαίω & ἐπεισπαίω aptissimum, Lucianoque proprium, Aristophani aliisque hoc sensu usitatum sit. Vid. tamen παρῆσπεσῖν probatum ad Ep. Satur. cap. 23. REITZ.

Pag. 270. l. 1. Ὁ Μεγαρεὺς) Aetolum supra dixerat. Megaram Aetoliae nemo, puto, novit. Quid si fuit Μεταπεύς; certe in literis maiusculis quam facile confundantur ΜΕΓΑΡΕΥΣ & ΜΕΤΑΠΕΥΣ, dextro crure literae πῖ, ut solemne est, correpto, cuius apparet. Porro οἱ Μεγαρεῖς sunt sine dubio notiores, quam οἱ Μεταπεῖς. Sed nec hi plane ignoti, Polybii opera & Stephani: quamquam hic in Acarnania non recte collocat, ut iam observarum Berkelio. GESN. Nomine Μεγαρεὺς non solum notari civem Megarensē, sed & apud Athenienses designari quemvis hominem rusticum & inhumanum, contra Gesnerum contendit ad hunc locum cl. Bel. de Ballu, laudans Stephanum in Μέγαρα, qui sic dictam putat urbem propter asperitatem regionis, διὰ τὸ τραχὺ τῆς χώρας. Sic sane mutatione nil opus.

ead. l. 6. Ἐκφεύρου) Faceffe hinc, abi in malam rem. Vid. Bergl. ad Alciph. I, p. 57, 62, 66, & 142, ubi & προσφεύρεται, abit ad — in mal. partem. Conf. Nostrum supra Asin. cap. 56. REITZ.

ead. l. 14. τὴν σύνταξιν) Quid sit σύνταξις, eod. ore interpretantur Grammatici, scil. est εἰσφορά ἢν τοῖς στρατιώταις δέκεσθαι περήμενον τὴν σύνταξιν, Gallis, Je vous payez à la monstre. BOURD.

Pag. 271. l. 3. Ψόφοι) Alciph. II, 3, pag. 236, συμβιοῦν Πτολεμαίῃ καὶ Σατράπαις καὶ τοιοῦτοις ψόφοις, quod Bergler. convertit, *Satrapas & eiusmodi inania nomina*, & hoc Luciani, alterumque ex Athen. exemplum affert. Sed forsan hic ψόφος praeferret aliquis, ut referatur ad verba illa gloriosa, quae sunt inanes sonitus: at potest stare ψόφοι relatum ad οὔτοις, ut ipsi Thrasones dicantur ψόφοι esse, veluti & apud Alciph. de personis dicitur. REITZ.

IN DE MORTE PEREGRINI.

Pag. 272. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΓΡ. ΤΕΛ.) Athenagoras Apologia. pro Christianis. A. Gellius cap. 11, L. XII. Ammian. Marcellin. L. XXIX. MARCIL. Peregrinus, cognomento Proteus, cuius insignem λιμαδολίαν tam facete exagitat Lucianus, philosophus Cynicus fuit, (si tamen huiusmodi palliata mendicabula tanto nomine debent cohonestari) imperante M. Antonino desiit vivere. De quo viro diversa prorsus fuere veterum iudicia: nam *laudatur ab his, culpatur ab illis*. Huius meminerunt A. Gellius, Athenagoras, Tertullianus, & Ammianus Marcellinus. At Lucianus noster, vir, si quis alius, in deprehendendis hominum moribus sagax, illum graphice depinxit, quippe quem penitissime noverat. Navem enim cum eo, ex Troade solvens, conscenderat, ibique γερναίου Περεγρίνου masculas nuptias subodoratus est; illum mortis formidine expallescens vidit; illum oborta noctu tempestate muliebriter exclamantem audiit. Qui Stoicum faciunt, unde id coniecerint, non possum expiscari. Quid enim? Quia tunc in aula multum dignationis habebant Stoici, (id quippe constat) non ausus fuerit Lucianus Stoicum appellitare, qui esset tamen? Quasi non alibi passim totam illam familiam acri aceto perfuderit. Itaque merae nugae; neque id vero dixeris, ubi a te libellus hic perlectus fuerit. Ceterum non hic tantum Peregrini meminit Lucianus, sed & in libello πρὸς ἀπαίδευτον cap. 14, ubi simpliciter Proteum Cynicum vocat. Meminit quoque illius in vita Demonactis cap. 21, ubi haec leguntur: Περεγρίνου τοῦ Πρωτίως ἐπιτιμώτορος αὐτῷ &c. Ubi interpres, *Peregrino autem Protei filio ipsum obiurgante*; sed ibi, ut sexcentis aliis locis lapsus est. Peregrinus enim & Proteus, idem. Itaque fuerat aliter vertendum. FABER. (Invenio apud

Reginonem in Chron. ad ann. Chr. 125 inter Martyres *Peregrinum* quendam, sub M. Antonino Vero, cuius tempora optime huc quadrarent, si ampliori testimonio, & circumstantia fata eius consignata fuissent. *Vindingius* ann. 1682.) Suid. *εις τὸν Περεγρίνου βίον καθάπτεται τοῦ Χριστιανισμοῦ.* Cave, autem, lector, credas T. Fabro, hic asserenti, non integrum ad nos pervenisse hoc opusculum: errasse enim eum, ostendam ad c. 11 ultima verba. Repertus est, qui suspicaretur, hoc nominis a Luciano ei inditum, ut Christianam religionem, *peregrinam* scilicet, & a sacris Graecorum alienam, deridendam proponeret. (vide Pauli Vindingii &c. p. 3.) Absurde. V. A. Gell. VIII, 3, & XII, 11. Natus erat in oppido Helleponti Pario, ut ex Nostro liquet. Meminerunt honorifice tum Gellius l. c. tum Maximus Tyrius Diss. III. V. & Tertull. ad Martyr. cap. 8. Euseb. in Chron. Olymp. CCXXXVI. Tatian. serm. ad Graec. Ad hunc Proteum respexisse Pollucem apud Philostratum pag. 593, vix dubito. *Peregrinum* quendam inter Martyres sub M. Antonino Vero recenferi in Reginonis Chronico, testatur *Vindingius* p. 4. Vid. apud Xiph. in Adr. 206 C. Euphratem philosophum veneno ultro hausto vitam finientem. SOLAN. Stephano Le Moyne in Proleg. ad Var. Sacra fol. 10 videtur Lucianus *illudere voluisse* hoc libello *martyrio Polycarpi*, hoc ipso forte anno cremati; atque eo tantum *sene & consilio traducendum suscepisse Peregrinum*, ut Christianos eodem argumento *traduceret*, qui ad *martyrium sponte ruere videbantur*, & qui de *martyrum suorum*, Polycarpi praesertim, *fortitudine gloriabantur & triumphabant*. Hunc *Peregrinum* non minus, quam *Simonem Magum*, *Apollonium Tyanensem*, *Satanae artibus suscitatum*, qui *invidiam Christianis faceret &c.* Nescio, quantum tribui debeat coniecturae viri ingeniosissimi. Certe hoc video, non per cuniculos aggredi nos solere *Lucianum*. Dicamus deinde aliquid de *vulture Peregrini cum Polycarpi columba comparato*. GESN.

ead. l. 2. ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΡΟΝΙΩ &c.) Hinc cuivis apparet, epistolam esse *πραγματείαν* hanc. In Mss. tamen *λόγος* dicitur, id est, historia sive narratio, quemadmodum Herodotus libros suos *λόγους* vocat: lib. V, *ὡς δ' ἐδήλωται μοι ἐν πρώτῳ λόγῳ*. Ita & lib. VI, Hecataeum citans. Ita & alii passim. Ceterum in plerisque Mss. hanc sive historiam sive narrationem frustra quaesieris. Qua causa id factum, si lubet scire, audi, quaelo, quod in uno ex Mss. Reg. adscriptum

est: Ἐνταῦθα παρείθη ἐκοντὶ ὕπερ ἐστὶ Περεγρίνου τελευτῆς λόγου, διὰ τὸ ἐν τούτῳ ἀποσκάπτειν εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Consulto scilicet omissum fuisse huncce tractatum, quod in eo Lucianus derideat Christianismum. Sed Musis Graecis & bonarum literarum Genio lubet gratulari, quod non omnes maiores nostri fatui & muliebriter pii fuerint, neque tam inconsultam pietatem coluerint. Ostendam tamen infra, (ad c. 11) non plane ad nos integrum pervenisse hunc libellum. FABER. ΚΡΟΝΙΩ) Graecus hic, Epicureus, Luciano familiaris, de quo alibi non legitur. SOLAN. Si hic idem sit Cronius philosophus, quem Numenii ἐταῖρον, & allegoriarum Homeri interpretem, laudat Porphyrius de antro Nymph. pag. 119 Barnes. poterit ex hac ipsa inscriptione aetas utriusque paulo accuratius definiri. GESN.

· ead. l. 3. Περεγρίνος) De hoc impostore multi Christiani & profani scripserunt. BOURD. In marg. A. 1. adscriptum: meminit Peregrini huius Tertullian. in libello ad martyres. REITZ.

· ead. l. 4. Πρωτεύς) Apollonius etiam Tyaneus, *Proteus* haberi voluerat. Vid. Philostrat. I, pag. 6. De hoc A. Gellius XII, 11. Proteus audit apud Philostrat. pag. 563: τὰ πρὸς τὸν κύνα Πρωτέα λεχθέντα. Deinde addit & eius mortem. Inter Philostrati primi opera apud Suidam legitur Πρωτέα. Κύνα ἢ σοφιστήν· legi vero, ut unicus sit liber, Πρωτέα κύνα, ἢ σοφιστήν· uti mox a Meursio in Νέρωνα δεατὴν feliciter factum est, prave antea disiunctis. Unde novum oritur de aetate illius scriptoris argumentum, quo sententia Olearii iuvabitur, eliminantis illud γεγονὸς ἐπὶ Νέρωνος. Vid. Praef. ad Philostr. p. 11. SOLAN.

· ibid. Ὀμηρικῷ Πρωτέως) Eos versus respicit, qui leguntur Od. Δ: Πάντα δὲ γινόμενος πειρήσεται, ὅσσ' ἐπὶ γαίαν ἔρπειτὰ γίνονται, καὶ ὕδωρ καὶ θεσπιδὰς πῦρ. Fabulam explicat Diodorus sane εὐφυνῶς, ut & Lucianus in libello de Saltatione, (c. 19) neque sane infeliciter Eustathius, qui illum censet θαυματοποιῶν fuisse, quales olim accepimus Callisthenem Phliasium, Scymnum Tarentinum, Xenophontem quendam, Philispidem, atque alios, quorum meminit Athenaeus lib. I. FABER.

· ead. l. 5. Ἄπαντα — γινόμενος) Diceres traduci verba Apostoli 1 Cor. IX, 22, τοῖς πᾶσι γέγονα τὰ πάντα. Sed locutio eadem, res alia. REITZ.

· ead. l. 7. Καὶ πῦρ ἐγένετο) Vid. Ἐρ. Δ. IV. Tempus vi-

de infra ad cap. 35. Et Homer. Odyss. Δ, 418. SOLAN.
ead. l. 9. Ἐμπεδοκλέα) Quod ait hoc loco Lucianus, Empedoclem se in Aetnae flammis dedisse praecipitem, ab aliis item & Graeci & Latini nominis scriptoribus asseritur; verum more suo faciunt, dum aliquid circa summos viros τραγωδοῦσι illum & sua sapientia, & Lucretii, praestantissimi philosophi & poëtae, testimonium facile tutantur, cum praelertim scripserit olim Timaeus, eum in Peloponneso diem suum obiisse, & Neanthes Cyzicenus auctor fuerit, eum e curru prolapsum crus sibi perfregisse, contra quoque ex eo casu morbo, periisse. Quorsum igitur & crateres Aetnae, & crepidarum altera? γυργάβος λήρα. De Pythagora quot praestigias ubique legas? de Aristotele autem & Euripo Boeotiae, quid? Ea certe refellere nemo quisquam possit, nisi & otio suo abutatur, & τὸ ἐν παιδείᾳ ἔμμα-
 δὲs prodat. FABER.

ibid. Παρ' ὅσον) Nisi quod. Verte, praeterquam quod. FABER.

ead. l. 10. Κρατῆρας) Ita vocabant Aetnae montis ἀναχόας. FABER.

Par. 273. l. 3. Οὐ πρὸ πολλῶν) Quam Peregrini orationem respiciat, c. 32 videbis. SOLAN.

ead. l. 5. Κορύζη) Malim verti *dementiam* & *stoliditatem*, quam *arrogantiam*. Ita ἐν νεκρικαῖς (D. XX, cap. 4) dixit; κενοδοξία καὶ τύφος καὶ πολλὴ κόρυζα. Et in Pseudomanti; (c. 20) ἰδιώτης καὶ κορύζης μεστὸς τὴν ῥῖνα. FABER. Quid proprie significet, discite ex N. Δ. VI. Translatum quid valeat, optime te docebit Scholium novum. Vide Dial. XX, c. 4, & Ἀλεξ. c. 20, locis a T. Fabro allatis; quibus adde Συγγρ. c. 31, ubi πόλιν κορύζης συγγραφικῆς γέμουσαν pronuntia urbem ab insulso historico conditam; & Ἀπαιδ. c. 21, ἔπαυσεν αὐτὸν τῆς κορύζης. SOLAN.

ead. l. 9. Παρὰ τὸ πῦρ) Vid. infra c. 37. Sed ubi oratio illa Luciani praecedens? ea nempe, quam se non nominato habitam a quodam refert capite 7 & sequentibus. SOLAN.

ead. l. 14. Τοῦ πράγματος διασκευῇ) Corrig. δράματος. Metaphora enim perpetua a theatri, & artificibus scenicis, ducta utitur; quippe subiungit, τὸν μὲν ποιητὴν οἶσα, & μοχ, ἐτραγῶδει ὑπὲρ Σοφοκλέα, & inferius paulo, καὶ γὰρ τοῦτο πρὸς τὴν τραγωδίαν ἦν, ἡ μεσημβρία, & sub finem libelli (c. 37) αὐθις ὁρῶ γελῶντά σε, ὃ καλὲ Κρόνιε, τὴν καταστροφὴν τοῦ δράματος. Itaque adeo non est, quod quis de emendatione nostra possit dubitare. FABER. Δράμα-

τος) Hanc T. Fabri emendationem in textum, invitis libris nostris omnibus, recipiamus, in quibus est πράγματος. Vid. cap. 37. SOLAN.

Pag. 274. l. 3. Διὰ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν) Διὰ τῶν γυμνασίων αὐτοῦ. Αὐτοῦ pro ἐκεῖ. Sic inferius pag. 741, ἀπῆεν ἐψόμενος τοὺς ἀθλητάς. MARCIL. Illorum gymnasium illectus, ait interpolator veteris interpretis, doctus, Iuppiter, νῆ τὴν ἀρνακίδα. Sed fallitur μανικὸν ὄσον. Non vidit, Lucianum, dum Olympiam venit, per Eleorum gymnasium transisse. Pausanias in Eliacis (p. 201, 44) inter ea, quae ἄξια μνήμης putat, huius gymnasii, quod ipse vetus gymnasium vocari ait, mentionem facit, additque, καὶ ὅσα ἐς τοὺς ἀθλητάς περὶ ἡ ἐς Ὀλυμπίαν ἀφικνεῖσθαι, ἐν τούτῳ σφίσι τῷ γυμνασίῳ δρᾶν καθέστηκε. FABER. Suspecta videntur. Scribendum erat alioquin διὰ τὸ γυμνάσιον αὐτῶν, seu potius διὰ τὰ γυμνάσια αὐτῶν. GUYET. Pag. ad quam Marcil. remittit, aut male est expressa, aut ex ed. defumta, quam nos non possumus; sed invenitur hac Dissert. c. 31. REITZ.

ead. l. 5. Ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν) Emenda, τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν, longe enim aliud est, ἐπιβοᾶσθαι τὴν ἀρετὴν ἐκ τριόδου, & τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν ἐπιβοᾶσθαι. Prius illud nihil ad hunc locum facit. Vocat autem Lucianus τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν, quia nil nisi de virtute loquebantur istaec ἐκτρώματα σοφίας. Inde est, quod in Timone (cap. 9 f.) Iuppiter perquam facetissime dicit, ὥστε ἡ ἐπιβυσάμενον χρὴ τὰ ὅσα καθῆσθαι, ἡ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν (φιλοσόφων) APETHN TINA, καὶ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλη φωνὴ ξυνειρόντων. Quo loco vocula haec TINA innuit tritum quid & tralaticium. Ita & in Gallo (cap. 11) Micyllus, de philosopho, nescio quo, loquens ait: καὶ APETHN TINA πρὸς μὲ διεξιὼν καὶ διδάσκων &c. Nisi quod non lubet ἐν οὐ δέοντι σοφίζεσθαι, locum illustrissimum Plauti, qui a nemine hactenus intellectus est, possem emendare: — conferunt sermones inter sese drapetae, Obstant, absistunt, incedunt cum suis sententiis; verum id alibi a me praestitum est. Quippe legendum demonstravi, — conferunt sermones inter sese de arete. FABER. Adde locis a T. Fabro allatis, Δικ. cap. 11: ἀκούω γε αὐτῶν αἰεὶ κεκραγόντων, καὶ ἀρετὴν τινα, καὶ ιδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὄνματα. Pan autem loquitur. SOLAN.

ead. l. 9. Σὺ δὲ γνωρεῖς) Interpres, tu vero haec plane ita se habere cognosces. Atqui non ita est, sed uti dicam. Metuit

Lucianus, ne sibi a quoquam oratio Cynici adscribatur: id quo ne fiat, ait, *ὡς ἐλέγστο*, additque, *quam orationem facile agnosces, qui huiusmodi canes saepe latrantes audieris*. Quae sententia longe alia est. FABER.

ead. l. 11. Ὁ γῆ καὶ ὕλη) Ridet Lucianus τὴν ὀγκυρὰν φληναφίαν τοῦ ἐπιφωνήματος. FABER.

ead. l. 12. Πατριῶς Ἡράκλεις) Videlicet Herculem quasi πατριάρχην, seu familiae suae principem, haberi volebant Cynici, leque veluti Ἡρακλίσκουε τινὰς iactitabant. FABER.

ibid. Δεθόντα) Ob Christianismum. V. c. 11 & 12. SOLAN.

ead. l. 13. Τῇ πατρίδι) Vide cap. 15, & veram summam c. 14. Haec autem Cynici summa efficit fere integrum, quem vocant, *millionem* librarum Anglicanarum, id est, decies centena millia. SOLAN.

ibid. Πεντακισχίλια τάλαντα) Ἐπιτραγοῦδεϊ Theagenes. Peregrini enim facultates, ut ἐκ τῶν μετὰ ταῦτα constabit, xv talenta non exsuperabant. FABER. Ὑπερβολικῶς. Inferius Lucianus c. 14 πεντεκαίδεκα τάλαντα dixit. GUYET.

ead. l. 14. Ἀπὸ — ἐκβλ.) Vide cap. 18. SOLAN.

ead. l. 15. Τῷ Ὀλυμπίῳ) Subaudi Διδί. GUYET.

Pag. 275. l. 2. Οὐ γὰρ Ἡρακλῆς οὕτως;) Igne mori multi gloriosum putarunt, inter quos etiam fuit Calanus, qui se ultro incendio obtulit, cum iam mori decrevisset. Nicolaus Damascenus & philosophus & historicus scribit, a se visum Zarmanochegam Indum, qui satis fortunatus Athenis se cremavit, quod abunde vixisset: in cuius tumulo ita inscriptum fuit, *Ζαρμανοχηγὰς Ἰνδὸς ἀπὸ Βαρρόνης κατὰ τὰ πατρία Ἰνδῶν, αὐτὸν ἀποθανάτισας κεῖται*. COGN.

ead. l. 3. Διόνυσος) Unde Antipater Sidonius de Hercule & Baccho: — *οἱ δ' ἀπὸ γαίης ἦλθον ἐς ἀθανάτους ἐκ πυρὸς ἀμφοτέροι*. FABER. De Aesculapio vid. Θ. Δ. XIII. De Baccho quid afferat T. Faber, legisti. Ego alibi de eo me legere nihil memini, praeter combustam fulmine matrem, servatumque a Iove infantem; nec ad aliud alludi existimo. SOLAN.

ead. l. 4. Θεαγένης) Philosophus Cynicus. FABER.

ead. l. 5. Τοῦτο γὰρ — ἐκαλεῖτο) Sic & Long. *Past. II, pag. 74 ed. Iung. & IV, 112 ed. Moll.* Item Alciph. III, pag. 406. REITZ.

ead. l. 9. Πῶς) Haud facile crediderim, Lucianum, tam curiosum & iam philosophorum acrem spectatorem, ignorasse, quae Olympiade proxime antecedente a Peregrino.

designata essent & promissa, etiamsi ludis ipse non interfuisset, quod tamen haud temere statuendum est ob rationes deinde adducendas. Quid ergo? Nempe, ut scenae feruiat, haec nunc quaerit, ut res tota melius & plenius ob oculos lectorum mox ponatur. Quod & adhibito mox larvato oratore, sub quo ipse latere voluit, abunde praestitum leges. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπήκουον οὖν τὰ λοιπὰ) Verba haec plane amittunt elegantiam, si reddantur cum interprete, *verum audiebam reliqua cum verba funderet, ac mirificis laudibus Proteum extolleret*. Narrat hic Lucianus, se audivisse quendam Theagenem φωνῇ μεγάλῃ καὶ τραχείᾳ in trivio virtutes latrantem, & deinde de Proteo seu Peregrino dixisse. Sane qui clamat voce magna & aspera, gravate verba, & non nisi magno cum labore nisuque pronuntiat: *fundere verba* ii dicuntur, qui prompta, facili, atque plena oratione utuntur; sic *fluens* *fluentia verba* apud auctorem carminis ad Pison. & *fluens cantus* apud Valer. Flacc. lib. III Argonaut. v. 158; εὐροία λόγων apud Aelian. lib. VIII, c. 12, ποικ. occurrunt. Vix habent Latini, quo elegantiam illam, quae in verbis Luciani est, exprimant; nisi circumlocutione utantur, ut, *exaudiebam cum magno conatu reliqua dicentem*. Quo respiciunt etiam illa, quae sequuntur: ταῦτα ξὺν πολλῷ ἰδρῶτι διεξελθὼν ἐδάκρυε γελοῖος. Et pag. 43, ἐγὼ δ' ἄφεις αὐτὸν διαρρήγνυμενον, *ego relinquens illum, qui se vociferatione rumpebat*. Adde, quod ἐξαντλέω semper de re molesta & gravi dicatur. Euripid. Med. v. 79: Ἀπωλόμεθ' ἥρ' εἰ κακὸν προσοίσομεν Νέον παλαιῷ, πρὶν τὸ δ' ἐξαντληκέναι, *priusquam illud malum exhaustum sit*. Et Alcest. v. 354: — ἀλλ' ὅμως βάρος ψυχῆς ἀπαντλοῖν ἐν. Quomodo *exhaustire dolorem*, & alia apud Latinos passim leguntur. Gisb. Cuperus Observ. l. III, cap. 2. ALMEL. Clarissimus quidam & amplissimus vir, ut patet ex eius nota *Amst.* editioni p. 562 allita, videtur in Luciano legisse ἐξαντλοῦντος, cuius causam nullam video. Et tamen tota viri cl. animadversio in ἐξαντλέω est posita. At ἐξαντλέω & ἐπαντλέω sunt diversissima: illud est *exhaustio*, hoc *infundo*. Id quod patet ex tritissimo proverbio, ἐς Δαναίδων πίθον ἐπαντλεῖν, quo & utitur Noster; apud quem etiam in Timone cap. 18 ait Plutus, ὥστε ἐς τὸν Δαναίδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος, *quare in Danaidum dolium aquam ingesturus mihi videor, & incassum infusus, fundo non continente*. Male quoque cul-

patur hic interpres, qui ἐπαντλοῦντος αὐτοῦ vertit, cum verba funderet. Interpretem satis defenderit Budaeus, ex Synesio proferens ἐπαντλεῖν τῶν λόγων, idque cum Cicerone fundere, cum Plauto funditate verba interpretans. Ceterum nimis crebro haec loquendi forma, ἐπαντλεῖν λόγους, verba fundere, copiose de re quapiam dicere, ab ipso Luciano nostro est usurpata, quam ut ea ignorari, multo minus damnari debuerit. In Iove Tragoeo c. 56, Τιμοκλῆς τὰ κοινὰ ταῦτα καὶ καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερίτριπτα πάντα ἐπαντλεῖ, Timocles vulgaria haec & quotidiana, alia super alia, omnia refutatu neutiquam difficilia, ingerit. Sic Charon sermoni suo multos immiscens versus Homeri, dicitur πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαντλεῖν, in Contemplantibus cap. 23. Pro ἐπαντλέω eodem usu posuerunt Graeci & καταντλέω. In Demosthenis Encomio cap. 16, ἢ ποῦ γε διανοῶ καταχεῖν μου τῶν ὧτων, ὥσπερ βαλανεὺς καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον; Num in animum inducis implere mihi aures, instar balneatoris, reliquum sermonem exhaustum in me fundens? In Lexiphane cap. 17, τοσοῦτον βόριβρον συνεραΐσας, κατήντησάς μου μηδέν σε δεῖνδν εἰργασμένου, (male in Salmurienti hic εἰργασμένον excusum) Tantum coeni undiquaque corrasum in me, qui nullam tibi intuli iniuriam, effudisti. Paulo ante pro eo dixerat κατασκέδασαι: ait enim illic, Καὶ ἦν μὴ τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα, ὅπῃσα διεξελήλυθας, εὐ' ἴσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβοῦμενος, ὅφ' ὧν κατεσκέδασάς μου ὀνημάτων, ac nisi quamprimum omnia illa, quae recitasti, evomero, certo scias, videor mihi mox insania fore correptus, circumstrepentibus me illis nominibus, quae in me modo effudisti. Sic in Eunucho cap. 2, ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, integra convitiiorum plaustra invicem in se effuderunt. Ceterum τὸ ἐπαντλέω verbum restituendum est Scholiastae Anonymo Homeri: apud quem cum ad Il. A, v. 176, ἀφύζειν exponitur per ἀπαντλήσειν, lege ἐπαντλήσειν idque congruens est cum verbo sequenti προσσπερεύσειν, accumulaturum esse, quod ab Scholiasta expositionis causa additur. IENS.

ibid. (Ἐπαντλοῦντος) Ἐπαντλεῖν contrarium est τοῦ ἐξαντλεῖν. Alibi εἰς Δαναΐδων πίδαον ἐπαντλεῖν. GUYET.

ead. l. 13. Σινωπέα) Diogenem. SOLAN.

ead. l. 15. Σωκράτη) Nihil variare edd. addiderat Solanus. An quia Σωκράτην quaesivit? Ut supra Paras. cap. 19. (ubi tamen Fl. etiam Σωκράτην.) Sed utramque terminationem probam esse ostendimus l. d. REITZ.

Pag. 276. l. 3. Δία τὸν Ὀλύμπιον) Opus Phidiae, ex ebo-
re & auro. Describitur a Pausania. FABER.

ead. l. 5. Τὸ ἄγαλμα τοῦτο) Nota duriores metaphoram,
sed Cynico convenientem. Peregrinum enim intelligit, quem
cum Iovis Olympii simulacro comparavit. Ita & mox. FAB.

ead. l. 6. Ὁρφανοὺς ἡμᾶς καταλιπ.) Respondent haec ver-
bis Evang. Ioan. XIV, 18, οὐκ ἀφήσω ὑμᾶς ὀρφανοὺς: ad
quae Elsner. ὀρφανοὺς tam parentes, quam liberos orbo di-
ci probat. REITZ.

ead. l. 8. Τὰς τριῖνας ἐτίλλετο) Th. Mag. v. τίλλω. SOLAN.

ead. l. 10. Μετὰ δὲ τοῦτον ἄλλος) Hic anonymus, quo
velut ὑποκριτῇ utitur Lucianus, ὁ τοῦ δράματος διδάσκα-
λος, Peregrinum suis coloribus depinget. FABER.

ead. l. 12. Ἀλλὰ ἐπ' αἰδομένοις) Metaphora a sacris ducta:
non poterat χαριέστερον hic posset. FABER.

ibid. Ἐπ' αἰδομένοις) Μεταφορικῶς. GUYET. Non damna-
verim repetitionem praepositionis, ἐπ' αἰδομένοις ἐπέχει
sed sine fraude etiam fuerit, quod interpretatus sum, ac si
legeretur mutatione tenuissima ἔτι αἰδομένοις. GESN.

ead. l. 13. Ἐπὶ πολὺ) Delerat Solan. ἐπί. Ego nondum,
nisi auctoritas accesserit; etsi ἐπὶ πολὺ, diu, hic revera mi-
nus placet, quam simplex πολὺ, multum, id est, effuse ri-
sit. REITZ.

ead. l. 14. Νειῶθεν) Homericum. BOURD. Poëtica vox est:
Videlicet alludit ad locum Homeri, primulo initio Iliad. K:
Νειῶθεν ἐκ κραδίνης — FABER. Homer. Il. K, 10. SOLAN.

ead. l. 15. Τὰ Ἡρακλείτου δάκρυα) Iuvenalis X de Demo-
crito & Heraclito: *Iamne igitur laudas, quod de sapientibus al-
ter Ridebat, quoties de limine moverat unum Protuleratque pedem;
flebat contrarius alter?* FABER.

Pag. 277. l. 6. Οἷόν τι τὸ ἄγαλμα) Iterum ridet φορτικὴν
illam metaphoram Theagenis. Eodem mox spectat, cum de
canone Polycleti loquitur. FABER.

ead. l. 11. Ὁ τοῦ Πολυκλείτου κανὼν, ἐπεὶ. MARCIL. Plinius XXIV: *Idem (Poly-
cletus) & Doryphorum viriliter puerum fecit, & quem Canona
artifices vocant, lineamenta artis ex eo petentes, velut a lege qua-
dam.* Huius canonis meminit quoque in lib. de Satione
(c. 75) Lucianus: Τὸ δὲ σῶμα κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανὼ-
να ἥδη ἐπιδείξειν μοι δοκῶ. FABER.

ead. l. 14. Ραφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος) Supplicium
deprehenso in adulterio. Τοὺς μοιχοὺς ταῖς ραφανίσαι.

ἡλαυνον κατὰ τὰς ἑδρας. Hefych. Huic supplicio insuper addit depilationem & cineris calidi asperfusionem Scholiaſt. Ariſtophan. ad nubes. BOURD. Catullus : *At tum te miſerum, malique fui, Quem attraxiſtis pedibus, patente porta* (hoc loco idem eſt ac πρωκτός) *Percurrent raphanique mugileſque.* Sed rem omnem optime deſcribit Ariſtophanis Schol. in νεφέλαις ad hunc verſum, τί δ' ἦν ραφανιδωθῇ γε πειθόμενός σοι, τέφρα τε τιλθῇ; Οὕτω γάρ, ait οὗτος &c. Neque enim vacat tranſcribere. Ceterum mihi obiter monendus eſt lector, verſum illum corruptum eſſe. Qui pote, inquires, cum ita planus ſit, ita facilis ſit? Atqui ita eſt. Nonne una ſyllaba modulum ſui generis excedit? Lege itaque: τί δ' ἦν ραφανιδωθῇ γε πεισθεῖς σοι, τέφρα τε τιλθῇ; FABER.

ead. l. 15. Τριſχιλίων) Subaudi δραχμῶν. GUYET. Vertunt tribus nummorum millibus redemit: in quibus vocem ſecundam ſubducta linea notavit pater, qui haud dubie voluit intelligi τριſχιλίων δηναρίων. Et merito. Cum manifeſte ſic intelligere appareat ipſum Lucianum ex D. Meretr. XI, ubi Charmides ait, καί-τοι τοσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα, καὶ νῦν ἐπειδὴ χιλίας αἰτούσῃ οὐκ εἶχον δίδόναι, ubi interpres ſimpliciter mille petenti, cum intelligat δραχμάς, quomodo vertit in Pſeudologiſta cap. 30, πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας ἐξέτιſε, ſeptingentas & quinquaginta drachmas: & ex Aſini loco manifeſtiore, καὶ πιπράσκει με πέντε καὶ εἴκοſιν Ἀττικῶν, ubi idcirco vertere etiam potuerunt quinque & viginti drachmis Atticis. Sic ergo debuerunt quoque cap. 8 in Saturnalibus, περὶ τάλαντων γε καὶ μυριάδων, ubi vertunt talentis & decem nummum millibus. GRON.

Pag. 278. l. 1. Ἐπὶ τὸν ἀρμοστὴν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀſίας) Vox ἀρμοστῆς olim nomen fuit magiſtratus apud Spartiatas, qui mittebatur praefectus alicuius urbis aut regionis. At tempore Luciani pridem deſierat uſus eius magiſtratus & vocis, nam ἀνθύπατος a Graecis, Proconſul a Latinis vocabatur magiſtratus, qui Roma miſſus Aſiam regebat. Nec video, quare hanc vocem a tanta antiquitate revocaverit Lucianus, ut designaret Romanum proconſulem; penes quem erat ius gladii ad punienda crimina. PALM. Intelligit Proconſulem. Diodorus Siculus lib. XIII exiſtimavit, vocem eſſe Laconicam, vel Laconibus peculiarem: ὃ δ' ἐν τῇ πόλει καθιſτάμενος ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἡγεμῶν (ὃν οἱ Λάκωνες ἀρμοστὴν ἐκάλουν) &c. At ego de Laconibus dici ἀπλῶς non puto. Xenophon enim de Thebanis lib. VII Ἑλληνικῶν

usurpavit, ut & Plutarchus in vita Demetrii, ubi Hieronymum historicum ait ἐπιμελητὴν καὶ ἁρμοστὴν Thebarum ab eo fuisse constitutum. Harmostae aliter dicebantur ἁρμοστῆρες. Xenoph. lib. IV; alibi autem ἁρμίζοντες, quemadmodum ὁ πειράζων pro πειραστής, & sexcenta alia. FABER.

ead. l. 2. Πηλός) Legend. Casaub. ad illud Persii, *udum & molle lutum es*. BOURD.

ead. l. 8. Ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων) Id aliter Graeci dicunt, γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. FABER.

ead. l. 9. Θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστ. ἐξέμας) Athénagoras Apologia. MARCIL. Εἰρωνικῶς. FABER. Ironice hoc dici, non est, quod moneam. Sed vel sic sanctitatem Christianae religionis huic scurrae agnitam satis patet, qui neque hic, neque in sequentibus, ullius eam scelerosis cum ignaro illius aetatis vulgo ream arguat. Non, ut Tacitus, *per flagitia invisos, & odio humani generis novissima meritos*, dicit, (Ann. XV, 44.) aut *exitiabilem superstitionem*. Ipsi postea Christiani suam religionem *Philosophiae* nomine saepe appellarunt, uti apud Chrysostomum passim, aliosque Patres, videre est. SOLAN.

ead. l. 10. Ἱερεῦσι καὶ γραμ.) Christianorum Doctores Iudaeorum titulis, vir apud priores minime versatus ornat; quorum posteriorem Aegyptiis etiam alibi tribuit, B. πρ. c. 14, Φιλοφ. 34, & Μακρ. c. 4. Γραμματεῖς nullos apud nostros illa aetate invenimus. Apud Christianos illius temporis Presbyteri, vel Episcopi tantum audiebant. SOLAN.

ead. l. 11. Καὶ τί γὰρ) Non vidit interpres harum vocularum venustatem. FABER.

ead. l. 12. Παῖδας αὐτοῦς ἀπέφηνε) Ita Xenophon in luculentissima illa de Agefilao rege oratione, παῖδα ἀπέδειξε τὴν Τισσαφέρην τῇ ἀπάτῃ. FABER.

ibid. Προφ. καὶ Διασάρχης, καὶ ξυνεγ.) Et hi, excepto secundo, a Iudaeis petiti tituli. De quibus singulis haec paucis accipe. Duplex apud Christianos *Prophetarum* genus fuit: priores, quibus a Spiritu sancto actis futura praedicere dabatur. Cessasse hi cum Apostolis videntur. Posteriores, doctores tantum, nullis extraordinariis Spiritus donis instructi, quibus illi priores. Utrumque genus hoc prophetandi agnoscunt, non perfunctorie legenti, sacrae novi Testamenti scripturae. Quosnam, cum secundo loco Διασάρχης dicitur, indicare voluerit, incertum; vox enim a sacris Ethniorum desumpta, in quod Christianum munus quadret, non.

fatis constat. Cum tamen ipsi Christiani nomen *διακός* de suis conventiculis non respuerint, *principem Ecclesiae*, sive *Episcopum* voluisse, vero absumile non est. *Συναγωγὴς* idem ferme ei sub alio nomine designat. SOLAN.

ead. l. 13. Πάντα μένος) Dixerunt ad Petron. Apparet ex hoc Dialogo, frustra eos esse, qui Lucianum nostrum contendunt olim fuisse Christianum. BOURD. Alciph. II, 3, p. 236, ἐγὼ γὰρ αὐτοῖς εἰμι πάντα. Ubi Bergl. plura similia. Sed habuimus etiam apud Nostrum in Tyrannic. c. 4. REITZ. *ibid. τῶν βιβλῶν*) Hinc discite, quanta veneratione sacros tum prosequerentur libros, quibus explicandis tam insignem sui cultus partem, ut vel alienis res innotesceret, tribuerent. De *sacris enim cum veteris, tum novi Testamenti libris*, hoc intelligendum minime dubium videri debet. At, inquires, nullo discrimine libros Peregrini ipsius mox his annumerat, cum addit, & *ab eo multos scriptos*. Quid mirum, si vir ab his sacris prorsus alienus discrimen illud ignorarit? Nec tamen eodem loco a Christianis habitos diserte ait: aut, si diceret, tam imperito harum rerum facile credendum fuit. Libros a se conscriptos Peregrinus, hoc palam auctore, ut suos edidit; nec, si pro sacris obtrudere voluisset, tam oscitanter circa has res versabantur Christiani, quin mox fraudem & sensuri fuissent, &, ut par erat, respuituri. Nam quod liber unus aut alter ad tempus eis pro sacro obtrusus est, paulo post, re rite ad examen revocata, reiectos scimus; nec quemquam in Canonem admissum, de quo non abunde divinum esse constaret. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ ὡς δὲ αὐτ. ἐκ. ἡγουῦντο) Ultima vox ex Mf. R. G. est: omnes enim impressi *ἐδιηγούντο*, corrupte. Genuinam esse, quam sequimur, scripturam, ex sequentibus patet. Putavit enim levis homuncio, Christianae fidei prorsus ignarus, omnes a Christianis pro Diis cultos, qui religionis suae strenuos se gererent assertores; quia conditorem eius Christum adorari ab iis compertum erat. Qua in re ratio eum & coniectura mirum quantum fefellit. SOLAN. *ibid. ἑκεῖνοι ἐδιηγούντο*) Restitue ad fidem Mf. R. *ἡγουῦντο*. Res per se patet. FABER.

Pag. 279. l. 1. Προστάτην ἐπέγραψον) Veri hic aliquid dictum puto. Sed cum Christianis fere ignota sit vox *προστάτης*, deceptum credo Lucianum *προστάτην* audivisse, quem illi *προσώτα* dixerant; quo titulo insignitos scimus illius aetatis Episcopos. Retinenda itaque vulgata scriptura, si ge-

nuinam Luciani scripturam velis; sed de iis, quos dixi, praeter usum, intelligenda mens scribentis. Occurrit quidem *προστάτης* Rom. XVI, 2; & apud Cyrillum Cat. 6 Petrus & Paullus, τῆς Ἐκκλησίας *προστάται*, dicuntur. SOLAN. *ibid.* τὸν μέγαν γοῦν) Istaec vocula γοῦν, & sensus repente abruptus satis indicant, multa hic a Luciano adversus Christum scripta fuisse, quae a maioribus nostris, hominibus nimium piis, sublata fuere. Hinc itaque est, quod dixerat Suidas, Lucianum *καθάπτεσθαι τοῦ Χριστιανισμοῦ*, καὶ αὐτὸν βλασφημεῖν τὸν Χριστὸν ἐν τῷ τοῦ Περεγρίνου βίῳ, (melius dixisset ἐν τῇ τοῦ Περεγρίνου τελευτῇ) hinc factum, ut in plerisque Mss. Codd. non amplius exister Peregrinus. Bene tamen, quod hic non itidem fecere, ut apud Iosephum, quem (quod mirere) Origenes duobus tribusve locis asserit contra Christum scripsisse, & tamen hodie laudat. Quis factum? Nil enim facilius. In locum *κακηγορίας* suffecere *ἐγκώμιον*. O timidam pietatem! FABER. Lege γάρ. GUYET. De huius loci integritate dubitat vir inter Criticos nobilis, cuius notam praemisimus, eo praecipue inductus, quod vocula γοῦν, nexum orationis indicare solita, nihil, quo referatur, habere ei visa est. Non ego is sum, qui de rebus leviusculis ultro controversiam movere amem: sed in re praesenti, ne cui fraudi sit viri docti auctoritas, in sententiamque non veram de hocce Luciani loco abripiantur, cavere hisce visum est. Duo ferme praestat, pro loco, vocula γοῦν. Aut enim dictum novo exemplo argumentove confirmat; aut artificiose rem quasi in medio relinquens, partem aliquam causae suo sibi iure vindicat. Utrumlibet delige; quadrabit hic. Nam sive argumentum inde peti velis, quia Christum colunt Christiani, vero simile fiet cultum etiam ab eisdem Peregrinum: quamvis enim dispar sit, longe dispar! causa, nescivere id Ethnici, similemque ab omni parte putarunt. Sive rem quasi in medio relinquens, id saltem de Christianis asserere, in alio factitatum, voluerit; & sic etiam optime sibi constar oratio. Duplicem autem hunc vocis γοῦν usum, apud Nostrum, ne longius abeam, facile in iis locis deprehendes, quae numeri sequentes indicabunt (Dss. c. 1, & A. c. 14, & Kpon. c. 4, & alibi passim.) Nihil ergo a nexu cum praecedentibus laborat hic locus. An & sequentia apte cohaereant, restat ut expendamus. Negotium autem facessere videtur, quod mox ab exemplo Christi a suis culti ad historiam Peregrini rediens sic

infit: τότε δὲ καὶ συλληφθεὶς ἐπὶ τούτῳ &c. Quae verba qui festinantius legunt, mox aliquid desiderant, ad quod illud ἐπὶ τούτῳ referatur; quasi de Peregrino facinus aliquod insigne narraſſet, quod simul cum aliis nonnullis (de Christo, ut ille suspicatur) e medio sit a superſtitioſe piis hominibus ſublatur. Verum ut non abnuo, in aliis ſcriptoribus talia ab iis, quos dixi, male feriatis hominibus deſignata, quorum opera prorfus e medio ſuſtulerunt, aut manca, immo & quaedam dolo malo ſubſarcinata, reliquerunt; ita hic ſane nihil tale patratum pertendo. Nam quod illud ἐπὶ τούτῳ, ad ſcelus aliquod Peregrini, quod nunc exciderit, referri volunt, mox diluemus. Quaestionibus de Chriſtianis habendis uno opus erat hoc crimine, ſi Chriſtiani deſerrentur; ſeu quod adeo invaluiſſent calumniae, quibus nefanda vulgo perhibebantur inter ſe ſcelera patrare; ſeu quod religionum ubique receptarum ſubverſio, & adeo atheiſmus falſo iis affictus, omnia exſuperans ſcelera, nefas habebatur. Conſule, ſi luber, de calumnia, quā dixi, Min. Felicem. De quaestionibus vero, Plinii epistolae. Ἐπὶ τούτῳ ergo & hic id ſolum designat, quod ſupra dixit, nempe quod Chriſtianus & Chriſtianorum doctor maximi nominis: quod per ſe iam liquidum, ex abundanti tamen lubet confirmare ex ſequentibus; dimiſſus enim a Syriae Praefecto Peregrinus dicitur, quippe cui nihil aliud, quam quod Chriſtianus eſſet, crimini tunc datum eſt. SOLAN. Non apparet mihi hic lacunae indicium. Particula γοῦν commodè lecto, rem revocat a Peregrino ad ea, quae de Chriſtianis dicere Lucianus voluit. Et quid poterant eradere homines magis contumelioſum his, quae adhuc legimus? Ceterum viderint, qui poſſunt, an non μέγαν hic dederit Lucianus, ſed μάγον, pervulgatum crimen, a Iudaeis ortum, ut alia. GESN.

ead. l. 8. Οἱ Χριſτιανοὶ συμφορὰν ποι. τὸ πρ.) Quam obſervantes fuerint praecepti, quod Apoſtol. ad Hebr. XIII, 3, verbis, μιμηθήσεσθε τῶν δεσμίῳν, ὡς συνδεδεμένοι, dedit, luculentiffimo hic Lucianum declarare teſtimonio, monet I. Elſn. in Obſ. Philol. ad h. l. N. T. Confer & cap. 16 huius narrationis. REITZ.

ead. l. 9. Πάντα ἐκίνοῦν) Subaudi λίθον. GUYET. Nam πάντα λίθον & πέτρον κίνει eſſe proverb. a Graecis ortum, vid. in Eraſmi Chiliad. pag. 120. Sed & κινεῖν pro moliri, tentare, in aliis locutionibus uſitatum, ut κινεῖν τέχνην, artem adhibere, Aphthon. Fab. 4. Pro admonere Noſter Aſin.

cap. 48. *Κινεῖν παιδεύειν, magistrum urgere*, Liban. Epist. 18. REITZ.

ead. l. 13. *Γραῖδια, χήρας τινὰς*) Duplex hic, & utrumque sane insigne, Christianae tum fortitudinis, tum caritatis, documentum ex ipso inimicorum ore audis. Haud exiguum enim erat periculum, cui se sic offerebant Christiani, cum Christianum esse vulgo capitale esset. Immemores tamen periculi accedebant, pars audituri docentem, alii consolaturi, aut necessaria praebituri. Ut nisi superstitio mentes excaecasset, laudaturi fuissent vel ipsi Ethnici religionem Christianam, quae, quod ipsi in perquam paucis, iisque eximiis amicis, mirati sunt, vilissimorum in speciem hominum mentibus fortitudinem tantam, tantamque amicitiam ingeneraverit. Vide, quantis ipse Lucianus officia eiusmodi amicis praestita in suo Toxari laudibus extulerit! Qui sit, ut, quae in aliis admirantur, in aliis rursus rideant & exhibent? summique heroës videantur, qui amico in carcere adsint malorum participes; Christiani, eadem aut maiora praestantes, dementes habeantur? His autem lectis, quis vecordiam nuperorum quorundam hominum satis mirari possit, qui inter alias multas eiusdem farinae calumnias, hanc operi suo inferuerunt, *Quod Christiana religio nullibi ad amicitiam hortetur?* Vetulae autem, quas memorat, *Diaconissae* videntur fuisse, de quibus consule G. Cavum in libro, quem de primis Christianis scripsit; quique omnium manibus merito teritur, pag. 246. Adde Orig. c. Cels. II, pag. 141 & 144. SOLAN.

ead. l. 15. *Δείπνα ποικίλα*) Quas coenas vocat varias? an dapiles, opiparas, & quas Terentianus parasitus, &, post illum, Horatius, dubias appellat? Nil tale. *Δείπνα ποικίλα* nil aliud sunt, quam quod primi Christiani *ἀγάπας* vocitabant: *coenās sacras* recte, opinor, dixeris. Cur autem sit ita intelligendus hic locus, perquam facile potest demonstrari vel hoc uno argumento, quod mox subiungit, καὶ ἱεροὶ λόγοι αὐτῶν ἐλέγοντο, *sacras ibi conciones habitas fuisse*. Notandus hic locus ab iis fuerat, qui de nascentis Ecclesiae temporibus scripsere. Ridicule vero Baronius, qui, dum de Peregrino ageret, vertit, *omnis generis coenas dubias*. FABER. De Christianorum Agapis haec vulgo intelliguntur: merito; si simul observetur, oratorem illum Lucianeum, seu Lucianum ipsum sub larva illa, in malam id trahere partem, quippe cui non satis perspecta Christianorum instituta essent. Ar-

repta ergo *epularum* occasione, in *comestiones* mox, qui carpendi erat animus, vertit; & nimis laute habitum ab iis Peregrinum palam narrat. Quod a Baronio rite observatum qui carpunt, nae illi in clara luce caecutire censendi sunt. Frugi, omnino, sobrii, minimeque luxui dediti primaevo illi Christiani fuere; quis dubitet? At hic, quisquis est, nimis lautos fuisse etsi falso asserat, ut non asseruerit, nemo efficiet. Non secus ac si castam aliquis, homo nequam, stupri infimulaverit; probam, pudicamque esse evincas, mendacii arguas hominem: non ideo efficies, ut ille pudicam castamque dixerit. Tertullianus (ad Martyr. cap. 1.) alimenta memorat a fidelibus ad eos missa. Quin Iulianus ipse Apostata (apud Sozom. V, 16.) Epistola ad Arfacium Sacerdotem Galatae, αἰσχρὸν γὰρ, εἰ τῶν μὲν Ἰουδαίων οὐδεὶς μεταστῇ, τρέφουσι δὲ οἱ δυσσεβεῖς Γαλιλαῖοι πρὸς τοῖς ἑαυτῶν καὶ τοὺς ἡμετέρους. (Cit. Vinding. p. 12.) SOLAN. Agapas, afferente unoquoque aliquid, quod una consumerent: hinc ποικίλα, non a luxu. GESN.

ead. l. 16. Λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν) Latius haec verba patent; nec sermonem tantum aut inter familiares solitas confabulationes notant, sed cultum religiosum Luciano alibi etiam designant. (V. de Dea Syr. c. 11, ubi *mysteriosum*.) De Christianis itaque hoc loco dicta, sermones primo connotent necesse est, quibus spem vitae melioris alunt, patientiam, fortitudinemque iis dignam, quos Deus suos agnoscat, ingenerent. Deinde preces, hymni, verbi Divini meditationes, ceteraque, quibus, orationis ope, cultus continetur divinus. His solabantur scilicet Christi causa victos; his taedium carceris fallebant. Quo quid praestantius aut laudabilius excogitari potuit? Quid insignius Socratis habuit carcer, Paganismi totius admiratio? Quod ergo huic unico philosopho eximium fuit, id a Christianis vulgo factitatum videmus; tantoque praestantius, quanto quae hi de immortalitate animae, beatitudineque futura afferebant, certiora iis & maiora, quae ille in hanc rem differebat, fuerunt. At eodem loco habet ridetque Epicureus & Socratem, & Christianos. Adde, quod Peregrinus iste impostor erat insignis. Sed cur hoc Christianis crimini detur, nulla ratio est. Quasi vero nunquam alias bonis verba dederint callidi & scelesti homines? Nec diu tamen eos, ut ex sequentibus patebit, fefellit. SOLAN.

Pag. 280. l. 1. Ἐτι γὰρ τοῦτο ἠκαλεῖτο) Postea enim Pro-

teus pro Peregrino dici coeptus, & adoptivo cognomine venerabilior factus, & quodammodo *δεύτερος*. FABER.

ibid. *Καὶ τοὺς Σωκράτους*) Vix quisquam factum credet, quī Christianos illius aetatis norit, qui suos martyres confesoresve longe philosophis praestantiores ducebant. Sed viro alioquin erudito & eloquenti in mentem non potuit hic non venire Socrates; cuius comparatione apud Ethnicos homines haud magno conatu risum erat in Peregrinum conflaturus. SOLAN.

ead. l. 2. *Τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων*) In Syria erat Peregrinus in vincula coniectus, ut liquido pater ex cap. 4 & 11, & mox a Syriae Praefecto emissum audies: quod ideo observo, ne quem itineris ab eis ea causa suscepti fugiat magnitudo, utque, quae deinde de Christianorum celeritate & in universum cura adduntur, melius intelligantur. SOLAN.

ead. l. 4. *Ἀπὸ τοῦ κοινοῦ βονθ.*) Nihil sane magnificentius de Christianorum caritate praedicari potuit, cuius cura ac sollicitudo non corpori tantum, etsi corporeis etiam necessitatibus subvenit, sed animo potissimum consulit; quem ratione & consolationibus adversus mala instruit & armat. Quin, quod maius est, ex ore hoc audis hominis id ipsum agentis, ut cum Peregrino Christianos ludum iocumque habeat. Pausanias in vita Aristomenis eadem ferme verba usurpat pag. 236 ed. Ox. Corn. Nep. cui ea vita subiuncta est. *Ἄνδρας δὲ τῶν ἐν τέλει πᾶμπουσι παραμυθεῖσαι Μεσσηνίου* &c. praemissis civitatum principibus, qui socios consolarentur. SOLAN.

ead. l. 5. *Ἀμύχανον*) Hoc propter susceptum ab iis iter tam longum nunc addit; ut facilitatem Christianorum, ad suam historiam magnopere facientem, ostendat. Qua in re, dum prae studio detrectandi, ut sit, res in medio positas male interpretando corrumpere enixissime conatur, eximium imprudens Christianorum decus praedicat; & ut sapere videatur, coelum ipsum; ut ait ille, vituperat. SOLAN.

ead. l. 6. *Γένται, δημόσιοι*) Commate haec distinxit Solan. quod aberat ab edd. REITZ.

ead. l. 7. *Ἐν βραχεῖ γὰρ ἀφειδοῦσι πάντων*) Illico enim nulli rei parcut. Interp. Male. Vertendum enim fuerat: Nam, ut paucis absolvam, nulli rei parcut. Id παιδαριῶν ἕνεκα monemus, nisi tamen ipsi per se viderent. FABER. Ego commate post γὰρ addito sensui consului. REITZ.

ead. l. 9. *Πρόσθεν οὐ μικρὰν ταύτην ἐποίησαντο*) Corru-

prus locus, sed qui facile potest emendari. Legi quippe debet ἐποίησατο, referrique ad Peregrinum, qui ex Christianorum caritate *lucrum uberrimum fecit*; cuius causam mox affert, πεπείκασι γὰρ &c. Cum haec scripsissem, animadverti, non aliter fuisse in Codice veteris interpretis: vertit enim, *nec vulgarem rerum proventum lucrifaciebat*. Viden' tu, interpolatio quid faciat? FABER. Corrige ἐποίησατο. GUYET, 'Εποίησατο) Emendationem T. Fabri ut necessariam in textum admisimus. Quid enim est, quod omnes libri nostri praeferunt, ἐποίησαντο; SOLAN.

ead. l. 10. Πεπείκασι γὰρ &c.) Christianorum dogma. GUYET. Christianos hucusque levi quasi armatura adortus, totis iam viribus cominus aggreditur; quippe quos primo dementes ac furiosos, mox callido & nequissimo cuique ad fraudem patentes facit. Incipit iam hinc totius antiquitatis Ethnicae gravissima in speciem Christianorum infectatio, re ipsa praestantissimum testimonium. Quae enim duo ut dementiae stultitiaeque summa proponit argumenta, ea ipsa, rem recte putantibus, summa laus & eximia videbuntur merito sapientia. Prius enim illud de fide Christianorum quantum sit vide; quos ait *mortem ideo contempsisse*. Non id agam sane nunc, ut fidei nostrae sanctissimae certissimaeque fundamenta, quam solide iacta sint, ostendam: maioris id, quam harumce notarum, est molis, neque huius instituti; id modo mecum observes velim, nihil a nostris magnificentius de fide, patientia, ac fortitudine suorum unquam dici aut praedicari potuisse, quam ea sunt, quae huic veritatis extorsit vis, cum dicit, *adeo mentes captos, ut mortem immortalitatis spe contemnerent, eique ultro fere sese offerrent*. (Huius constantiae meminit & Plinius ad Traianum X, & Antoninus etiam Imper. apud Euseb. IV, 13. Nostros enim hic non allegabimus. *Vind. p. 13.*) SOLAN.

ead. l. 13. 'Εκόντες ἑαυτοὺς ἀποδιδόσθαι) Martyres nostros designat, quos Epictetus vel Arrianus aiebat id facere ὑπὸ μανίας ἢ ὑπὸ θόους quos enim ibi Galilaeos vocat, nullus dubito, quin sint Christiani, lib. IV, cap. 7. FABER. 'Εκόντες) Non itaque verbis tantum, ut vani Sophistae, & ipsi graviores philosophi, contemptum mortis prae se ferebant; quorum pauci, cum in rem praesentem ventum est, erectum illum atque imperterritum obtinuerunt animum. Non ita, inquam, Christiani; apud quos mortis contemptus ex ipsa morte conspiciebatur, non ex sermonibus orationibusve ad

pompam fere & a periculo procul habitis: quibus scilicet inimicorum infana & impotenti prorsus rabie, supplicia omnisque generis tormenta imminebant. His non delati solum ac deprehensi cervices alacriter subdehant; facile, si libuisset, abnegando Christum subtracturi; verum reperi etiam, qui sese morti ultro, ut hic vere ait, offerrent. Cuius rei exempla apud Christianos, qui illius aetatis historiam proximi ipsi scripsere, invenias non pauca: unum tamen in his eximium, ad quod respexisse hunc nostrum putem, narrat in Apologia priore, (anno uno aut altero ante hoc opus edita) Iustinus Martyr, quem vide. De eodem argumento consule etiam M. Aurelium Anton. XI, 3, & in eum locum Garakeri notas, qui ex Clemente Alex. allato loco probare nititur, hoc ab iis factitatum, quos Ecclesia ut temerarios respuebat. Sed caute hic, si usquam alibi, iudicandum censeo: ut enim temeritatis culpa absolvi non posse arbitror, qui se ultro, nulla cogente necessitate, morti offerant; ita, ut heroicam quorundam non possum quin suspiciam fidem, qui se palam Christianos, nullo cogente, professi ad supplicia mox rapti sunt. SOLAN.

ibid. ΕΝΕΙΤΑ) Quemnam voluerit *primum Christianorum legislatorem* esse, qui verba hic facit, aut sub eius persona Lucianus, haud multum sane nostra interest; cum utriusque parum nota fuerit Christianorum disciplina. Sive enim *Mosem* sive *Christum* inauere voluerit, quos solos legeslatores agnoscere unquam Christiani, aut imperitum se prodiderit, aut sibi non satis constabit. Moses enim *pro fratribus habendos* eos solos sancivit, qui ex eodem genere oriundi, aut, per circumcisionem aliosque Christianis iam abrogatos ritus, insititii essent: Christus autem huius dogmatis verus auctor, idem ille est, qui adorandus Christianis proponitur; cum ille diversos faciat. Unde & nonnullis Paullum designare visus est. Sed frustra laborant, qui, quod nescivit, qui dicebat, facere volunt ut sciverit. Sed pergamus. Christianorum eam fuisse dicit disciplinam, ut se pro fratribus mutuo haberent, idque legislatoris sui, quisquis demum ille fuerit, caritatis mutuae iactum fundamentum. Hoc qui ait,lando inaudierat; ut fors tulit, verissime. Quid dixerit, vides: quid veri subsit, minime monendus, quisquis Christianus haec legis. SOLAN.

ibid. Ο νομοθέτης ὁ πρῶτος) Quis hic primus legislator Christianorum? ipsemet Christus, inquires. At non ita sentit

Lucianus. Quippe legislatorem hunc alium esse vult ab ἀνὰ εὐσεβοῦς ἀνδρὸς, quod sane in primis considerandum videtur. Paullum Apostolum designari existimo, rationibus iis adductus, quae neminem latent, hac etiam non leviter commotus, quod toties apud Paullum fratrum appellatio, qua de hic agitur, occurrit. Aliud si intelligat Lucianus, fortasse alluserit ad aliquod Pseudo-Evangelium, ex eorum numero, quorum nomina, & aliquando testimonia, memini me apud Epiphanium legere. FABER.

ead. L. 15. Παρεβάντες) Quid facias homini sibi tam turpiter obloquenti? En tibi Lucianum illum, tam acrem Deorum suorum in omnibus opusculis insectatorem, nunc sub nescio cuius persona Christianos in invidiam summam idem ob factum adducentem. SOLAN.

ead. L. 16. Ἀνεσκολοπ. — σοφιστὴν) Duplex his verbis crimen continetur, quod *Sophista*, quod ut *maleficus crucifixus*. Ad prius quod attinet; toto coelo, quod aiunt, errat orator iste, qui *Sophistae* titulum Christo assignat, ab iis artibus alienissimo, quibus Sophistarum natio hominibus imponit: nec doctus, nec eruditus, humanave facundia spectandus noster Iesus fuit, ut in invidiam hac de causa adducatur. At id cum ignorarent isti, simulque Christianis orbem iam plenum conspicerent, nec qua ratione tot hominibus persuaderi doctrina, a recepta immane quantum abhorrens, intelligerent, ad id, quod promptum erat, decucurrere, ut dicerent auctorem illius doctrinae *Sophistam insignem*. Quibus si notior paulo fuisset, miracula potius, quibus fere suam invexit religionem, carpenda fuissent: carpendae prophetiae, quarum implemento se Messiam esse, tot ante seculis humano generi a Deo promissum, demonstravit: carpenda praeceptorum sanctitas, quae, lenociniis verborum procul, mentes hominum suo splendore illustrat & trahit. Haec Celsus, alique, sed frustra, tentarunt, a Christianis doctoribus solidissime, & a rebus ipsis refutati. SOLAN.

Pag. 281. L. 3. Κοινὰ ἡγοῦνται) Et si verti potest, eo significari accipiendo κοινὸς, quo locis aliquot novi foederis usurpatur, mihi tamen sese probat emendatio, nempe κοινὰ ἡγοῦνται, vana & futilia esse existimant. Neque enim Graeci, quod quidem commemorerim, ita usurpant κοινὸς. FABER. Huius loci sensum, scripturaeque huius veritatem iam pridem in dissertatiuncula asserui, quam de *stilo novi Testamenti in Academia Franequerana editam*, aliis eiusdem argumenti

assuere dignatus est Iac. Rhenferdus in eo syntagmate, quod eius opera an. 1701 prodiit. Quo cum amandare lectorem possem, ne tamen hac in parte operam nostram desideret, in pauca conferam, quae fufus illic a me sunt iam dudum observata. De emendatione, ut vides, cogitavit Tan. Faber; quibus inductus rationibus, vix satis allequor: nihil enim huic loco voce κοινὸς convenientius. Misso namque priore illo accusationis capite, ad posterius se iam accingens, a legislatore monet edoctos Christianos, sese mutuo *pro fratribus* habere. *IDCIRCO*, inquit iam, *omnia contemnunt*, (sua bona, scilicet, suas facultates) & eadem illa omnia *COMMUNIA habent* vel *ducunt*, (ut inter fratres decet.) Egregium sane encomium, primis illis Ecclesiae temporibus debitum, & ab insensissimis Christianae religionis hostibus vi veritatis extortum. Agnoscis iam germanam eorum progeniem, quos in Aët. Apost. II, 44, *omnia habuisse communia* legis. (Inter Ethnicos primus Pythagoras κοινὰ τὰ τῶν φίλων esse pronuntiavit, & reapse inter suos comprobavit. Vide Porphy. N°. 33.) At in sequiorem id mox partem insectator trahit Noster, cum continuo ait: *si itaque transeat ad ipsos impostor, callidus, versutus, quique foro sciat vii & suis consulere rebus, repente dives fiet, usus hominibus facilibus, largis, & simplicibus.* Quae cum ita sint, & omnia usque adeo liquida & aperta, quid emendatione opus fuit, qua depravatur textus, non iuvarur? Fuit etiam repertus, qui vocem κοινὸς hoc in loco de *impuritate* contenderet intelligendam. Quo quid absurdius aut inscitius excogitari possit, non video. In G. tamen Pasoris Codice, qui forte ad manus pervenit meas, notatum video, κοινὸν *impura*. Huius discipulus Pfochenius arripuit. Sed, his missis, de re ipsa vide Iust. Mart. dial. cum Tryph. 308. SOLAN. Propter spem immortalitatis, propter amorem mutuum, *contemnunt reliqua*, opes, divitias, & *communia putant*, ut aquam, ut aërem. Nimis nota est vetus illa bonorum communio, nimis aperte eodem referuntur sequentia, quam ut vel de illa Hellenistica notione τοῦ κοινού, h. e. *profani*, vel de emendatione in κοινὸν, in mentem venire nobis debeat. GESN.

ibid. Ἄνευ τινὸς ἀξ. πίστ.) Christianorum tam effusam in suos beneficentiam cum elevare aliter non posset, stultam fuisse ex eo ostendere conatur, quod quaestoribus aerarii sui temere pecuniam publicam committant, nec satis sibi ab eorum fraude caveant. Qua in re quamquam a Christianis

peccatum fuisse nullibi lego, cavisse tamen videntur Apostoli, ne committerent, ut huic crimini unquam ipsi pate-
rent, cum, mensarum a se ablegata cura, verbi sibi solius
ministerium reservarunt; Ecclesiisque, ut sibi viros quam
probatissimos in eam rem quæque præficerent, auctores
fuerunt. V. Aët. VI. V. Cels. apud Orig. I, 8, & Cav. Praef.
a 3. SOLAN.

ead. l. 6. Αὐτίκα μάλα ἐν βραχεῖ) Nemo non videt, istud
ἐν βραχεῖ posse esse glossema τοῦ αὐτίκα μάλα: sed ut Graeci
dicunt αὐ πάλιν, & βάσκ' ἴθι &c. ita hoc quoque stare
potest. FABER.

ead. l. 7. Ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγχανῶν) *Simplicibus homini-
bus inhians*, ait interpolator, sed plane simpliciter. Vertere
enim debuerat, *simplices homines illudens*. Ita Aristophanes
ἐν Νεφέλαις, Μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, σὺ δ' ἐγχανῶν τεβή-
ξει: quo loco quia, si satis memini, nil Graecus Scholiastes
dixerat, turpiter vero se dedit Nicodemus Frischlinus, *tum
neque a me flebitur, tu vero morieris ore hianti*. Bis peccat. Ver-
te: *frustra ego tum flevero, tu enim me illuso morieris*. Locum
ipsum adire operae pretium erit. Eum si legisset H. Step-
hanus, non credidisset Lexicographis quibusdam male conci-
liatis, immo eos refutasset. Ceterum non hic tantum ea vox
est ab Aristophane usurpata, sed in Ἰππεύσει quoque tribus
ante aët. V versibus: — ἐγχανεῖται τῇ πόλει, — *urbem illu-
serit*; ubi Schol. ἐνυβρίσειεν. Iterum ἐν Σφηξίν. Κ' οὐκ ἐγχα-
νεῖται — Scholiastes ἐγγελάσει. Ita enim usurpasse τὸ ἐγ-
χάσκειν arbitror. Locus non succurrit. Ceterum interpre-
tem depravavit interpolator; ille enim sensum viderat. *Quip-
pe qui*, ait, *hominum idiotarum simplicitate abuti queat*. Eat
nunc iuventus, & speciosae librorum fronti credat. FABER.

ibid. Ἐγχανῶν) Credebam olim, eodem sensu hic usurpas-
se, quo N. Δ. VI ἀλλοτρίοις ἐπιχαίετε dixit, & hic ἐπιχα-
ρὰν scribendum esse; sed emendatione opus non est. Vide,
quid ex Aristophane ad eam rem attulerit T. Faber, & con-
fer Mισθ. cap. 14, ἄπεισί σοι πλατὺ ἐγχανῶν, emuncta scil.
pecunia. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐδὲ τῆς καλίας) Humanitati Praefidis tri-
buit, quod fortasse rescriptio Imperatoris referri debuit.
Consule Euseb. IV, 13, qui mihi ad manum nunc non est.
SOLAN.

ead. l. 12. Οἰκίαν) In Mf. Cod. Bibl. Reg. legitur planif-
sime, οἰκίαν, patriam, scil. γῆν. FABER. Οἰκίαν) Ex MC

Reg. G. In impressis enim omnibus erat *οικίαν*. Vid. cap. 30. SOLAN.

Pag. 282. l. 4. *Παριανῶν πόλις*) *Στέφανος Πάριον, πόλις ἐν Ἑλλησπόντῳ* &c. *τὸ ἔθνικόν Πάριος, ὁ πολίτης Παριανός*. GUYET. Peregrini haec itaque patria, quod & Athenagoras confirmat, quem vid. p. 72 & 73, & Scaligeri notas ad Euseb. Chron. p. 220 & 221. Ubi errat vir summus, dum oblatam eam Apologiam M. Aurelio & L. Vero adstruere conatur; eo ipso, quo se Peregrinus combussit, anno. Vid. Ἀλεξ. c. 2. Optime autem hic ridet magnitudinem summae a Theagene dictae, quae, ut supra monitum est, ad decies ferme centena millia librarum Anglicanarum redibat: cum verus eius census octo ad summum millia efficeret. SOLAN.

ead. l. 14. Παριανῶν) Πάριον urbs in Hellesponto; vid. Stephan. *περὶ πόλεων*. LA CROZE.

ibid. Ἐκόμα δὲ ἦδ' η) Corrupta esse haec verba existimo. Reliqua enim omnia Cynicum sapiunt, sola illa *coma* abhorret a reliquo cultu. In descriptione autem cetera huic simili *ἐν χρῶ κουρίας* diserte dicitur, *Δραπ.* cap. 27; cui statim additur *ἐν γενεῖα βαθεῖ*. Mox ibidem cap. 28 additur *ἐκόμα δὲ καὶ τὸ γένειον ἐτίλλετο* sed ego levi mutatione scrupulum illum sustuli, dum, ut illic ostendam, doceo legendum esse *ἐκόμα δὲ τὸ γένειον, καὶ ἐτίλλετο*. Certe apud nullum scriptorem *κομῆν* simpliciter prolatum de barba, quod hic oportuit, dictum invenietur. Apud Xenoph. quidem, quod huc apprime facere mihi videtur, haec verba exstant p. ed. Steph. 516, l. 15, *πρὶν ἂν τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κομήσης*. Et hic itaque de barba aliquid additum oportuit, quod sine Mss. ope ut coniicere non adeo difficile est, ita cum aliqua audacia coniunctum, si frequenter id fiat, videri possit. De locis ex Cynico ad hanc rem spectantibus vide nos ad illius opusculi cap. 1. SOLAN.

Pag. 283. l. 1. *Ἀφείναι — τὴν οὐσίαν*) Gymnosophistas aliosque, ut liberius philosopharentur, iidem interdum relinquere suas opes solitos, quod & discipuli Christi fecerunt, ad Ev. Matth. XIX, 27, compluribus exemplis, non omisso hoc Luciani, probat I. Elfner. l. d. p. 90, 91. REITZ.

ead. l. 2. εἶναι) Ἀφείναι εἶναι. Hunc pleonasmum verbi εἶναι vide etiam supra de Calum. cap. 20 & 16. Et Pseudol. cap. 6 & 25. Necyom. § 16. Eustath. ad Hom. Il. A, 20. Hemst. ad Iudic. vocal. fin. Diog. Laërt. vit. Plat. p. 168, *φάναι — ἱατροὺς εἶναι*. REITZ.

ead. l. 8. Ἐφ' ὧν τοὺς Χριστ. ἔχων) Quam memores Christiani fuerint hospitalitatis, ex acerbissimorum hostium Iuliani & Luciani testimoniis apparere, tradit I. Elsn. in Ep. ad Hebr. XIII, 2. REITZ.

ead. l. 9. Δορυφορούμενος) Ut Nryp. c. 14, & N. Δ. VI. Sic etiam usus est Philostr. V. Soph. p. 582, in Aristid. SOLAN.

ibid. Ἐν ἅπασιν ἀφθόνοισι ἦν) Optime. Sed hinc emendandus locus, qui in Fugitivis (cap. 17) occurrit, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοισι βιοῦντας leg. ἀφθόνοισι. FABER. Conf. infra Saturn. c. 19, ἐν οἷς εἶπν. REITZ.

ead. l. 10. Εἶτα παρανομήσας τι καὶ ἐς ἐκείνους (ᾧ ὄφθι γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς) Impius Lucianus, & qui Christianos saepe suggillat, licet eos & eorum legem sanctissimam non noverit. Hoc loco manifeste confundit Iudaicos ritus cum Christianorum lege. Iudaei enim erant ii, qui offendeabantur quodam ciborum genere; at Christianis (ut Petrus Apostolus docet) cibi nulli polluti existimabantur. PALM. Tandem ergo vanum hunc & sceleratum hominemprehenderunt Christiani. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς) Accusat hic Tan. Faber auctorem, quod Christianorum legem non noverit, & confuderit Iudaicos ritus cum Christianorum lege. Verum ego quidem illud hic non video: quoniam per illa ἀπορρήτα τοῖς Χριστιανοῖς, quae ederet Peregrinus ille, intelligi possunt εἰδωλόθυτα, aut αἷμα, aut πνικτόν quae primis Christianis ex decreto Apostolorum erant ἀπορρήτα. Et ab illis diligentissime sese abstinuisse Christianos primaevos, docent Patres veteres. Certe Iustinus, Minutius Felix, Tertullianus, alique, ab εἰδωλόθυτοις sedulo sibi cavisse Christianos, tradunt. L. BOS.

ead. l. 15. Βασιλέως) Imperatorem Romanum intellige, non regem aliquem, quod quidam facit. FABER.

Pag. 284. l. 4. Ἀγαθόβουλον) Eundem esse existimo, cuius in Demonactis vita meminit cap. 3. Vid. Chron. Euseb. A. C. 122. SOLAN.

ead. l. 5. Ευρύμενος) Plut. 627 f. SOLAN.

ibid. Χρίσμενος δὲ πηλῶ τὸ πρόσωπον) Sic de Crescente Cynico Tatianus orat. ad Graecos: διὰ πηλίνης ὑψέως δαιμονώντα. Sordidi enim erant Cynici. L. BOS. Meminit & Tatianus πηλίνης ὑψέως de Crescente Cynico loquens pag. 81. Quo vero consilio id egerint Cynici, non satis assequor; non enim sordes tantum norant. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον) Qui id faciunt, Cynicam Venerem exercere dicuntur, ii videlicet, qui *pellice laeva muntur*, ut ait hominum omnium impudentissimus Martialis. Allusio facta ad ἀναφλῶν locum dedit ioco Aristophanis ἐν Ἑκκλησιαζούσαις, Ἀναφλύστιον ζητῶν τιν' ἄνθρωπον — quem optime animadvertit Graecus interpres; ait enim, Ἀναφλύστιον, παρὰ τὸ ἀναφλῶν, παίζει. Quod equidem non vides cur Meursio displicuerit. FABER.

ibid. Καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ τοῦτο καλούμενον ἐπιδεικνύμενος) Corrigendus interpres, sed Graeca prius. Legendum enim, καὶ τῶν ἀδιαφόρων δὴ τοῦτο καλουμένων ἐπιδεικνύμενος, oratione habita probans, (id enim est ἐπιδεικνύμενος) hoc esse ex eorum numero, quae ἀδιάφορα, seu indifferentia apud philosophos vocitantur. Quod autem in Mf. Reg. legitur ἀδιάφορον, neminem sanae mentis morari debet. FABER. An scribendum, καὶ τῶν ἀδιαφόρων δὴ τοῦτο καλουμένων ἐπιδεικνύμενος; GUYET. Cynicum illud ἀδιάφορον ea sententia accipiendum, qua Sext. Empir. Pyrrh. I, 152: Καὶ παρ' ἡμῶν μὲν τὸ μοιχεύειν ἀπειρῆσθαι, παρὰ δὲ Μασσαγέταις ἀδιαφορίας εἶναι παραδέδδοται. Ceterum foedissimum illud ἀναφλῶν ipsi habitum esse ἀδιάφορον, disertius, quam vellem, ostendit Dio ille hac parte κοπρόστομος, non Chrysostomus, Orat. VI, f. de Tyrannide p. 96. GESN.

ead. l. 9. Νάρθηκι) Hieronymus in Marcellae viduae Epitaphio: nec mirum si in plateis & in foro rerum venalium sicutus ariolus stultorum verberet nates. Sed hoc prorsus diversum. SOLAN.

ibid. Νεανικώτερα) Dedi vehementiora. Haec saepe verbi vis est, illustrata a Gevartio ad Statii Silv. I, 4, 51, f. Pappin. lectt. I, 32; itemque a Io. Andr. Bosio Diss. ad 2 Tim. II, 22, f. νεωτερικῶς ἐπιθυμίας. GESN.

ead. l. 10. Θαυμαστοποιῶν) Adi Casaub. ad Athenaeum & Theophr. Id vocat θαυμασιουργεῖν Xenophon ἐν Συμπόσιῳ. FABER.

ead. l. 12. Βασιλεῖ, πρῶτατον) Temporis ratio, de M. Aurelio ut intelligatur, non sinit, cui haec alioquin optime conveniant; nam octo utique anni intercesserint oportet, cum duas ante hanc Olympiades memoret praeter tempus, quod Romae ab eo actum incertum est. Antoninum ergo Pium designat, in quem etiam optime quadrant. SOLAN.

ibid. Πρῶτατον) Designat Imperatorem Marcum. Alii Vespasianum esse volunt. Mihi non placet. FABER.

ead. l. 15. Φιλοσοφίαν ὑποδυόμενον) I. e. induentem, fuscipientem philosophiam. GUYET.

ead. l. 16. Τέχνην) Cynicorum enim ars erat conviciari. De phrasi vide Μισθ. c. 30; Ὀρχ. 9 & 21. SOLAN.

Pag. 285. l. 3. Ἀπονοίᾳ) *Astutiam* interp. pessime, alioqui esset *περινοίᾳ*. FABER.

ibid. Ὁ τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος) *Reipublicae Procurator*, interpr. sed ridicule. Quippe vertendum fuit, *Praefectus urbis*. Si sub Vespasiano factum hoc intelligas, de Muciano loquitur. Sed mihi secus videtur. FABER. *τὴν πόλιν*) Romanam rempubl. fortasse. Nam *τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος, urbis praefectus*. GUYET. Quis ille ex historia, mihi non constat. SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ προσήλαυε κατὰ τοῦτο τῷ Μουσωνίῳ) *Ee tunc temporis profectus est ad Musonium* &c. interp. Sed longe a vero abit. Videlicet ignoratio τοῦ προσελαυεῖν hominī imposuit. Sic autem intelligendus est locus: *κατὰ τοῦτο* (scilicet *τῆς πόλεως ἐβληθῆναι*, id est, exilium, de quo loquitur) *προσήλαυε τῷ Μουσωνίῳ* &c. *hac re fiebat, ut ad gloriam Musonii* (qui sub Nerone pulsus in exilium fuerat) *accessisse, aut pervenisse videretur*, vel, si ita mavis, *hac re adaequabat Musonios, Dionas* &c. Ne quis autem dubitandi locus sit, constat, ea tempestate Musonium exulem non fuisse. Testem si vis, Xiphilinum dabo, qui nominatim Musonium excipit, *Καὶ πάντας αὐτίκα τοὺς φιλοσόφους ὁ Οὐεσπασιανὸς, πλὴν τοῦ Μουσωνίου, ἐκ τῆς πόλεως ἐξέβαλεν*. FABER.

ibid. Κατὰ τοῦτο) Ταῦτ' scribend. videtur, i. e. & eodem transibat, quo Musonius, Dio, Epictetusque, & si quis alius &c. *eadem*, i. e. in eundem statum veniebat. GUYET.

ead. l. 9. Μουσωνίῳ) Apollonio Tyaneo hic coetaneus. Vid. infra Νερ. c. 1, & Philostr. p. 125, cum notis, & 187. SOLAN. Musonius Rufus Epicteti praeceptor fuit, de quo multa Tacit. Arrian. Stob. I. I. WETST.

ibid. Δίῳ) Sub Domitiano etiam hic notus, exsul, quamvis sponte exfulasse dicatur a Philostr. p. 488. SOLAN.

ibid. Ἐπικτήτῳ) Cuius etiamnum scripra supersunt. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν) Post iter in Italiam, in Graecia, quae mox sequuntur, gesta sunt, VIII annis ante ultimam illam, qua se combussit, Olympiadem: unde conficitur, de Antonino Pio intelligenda superiora. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνδρᾶ) Herodem Atticum designat. Adi. omni-

no Philostratum vit. Soph. p. 551, ubi inter alia eius opera magnifica ait, Ἀνέθηκε δὲ καὶ τῷ Πυθίῳ τὸ Πυθοῖ στάδιον, καὶ τῷ Διὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ ὕδωρ unde huic loco lux magna affulget. Ex Aeliano etiam discas, quam gravis Olympiae spectantibus fuerit sol; apud quem herus servo cum minari gravissima vult, spectatum se Olympiam missurum dicit, V. H. XIV, 18. Idem Philostratus disertis verbis ait, ἐπηκολούθει δὲ τῷ Ἡρώδῃ κακῶς ἀγορεύων αὐτὸν ἡμιβαρβάρῳ γλώττῃ, pag. 563. SOLAN. Herodes Atticus. Vid. Philostr. vit. Sophist. L. II, § 5, pag. 551, 13; it. ibid. § 13, p. 563. Vide notas Olearii. LA CROZE.

ead. l. 14. Ὑδωρ ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ) Qui vertunt, adduxit aquam in Olympiam, poterant illi eadem ratione dicere, venit in Romam, in Athenas ivit. Delicias & lautitias hominum! FABER.

Pag. 286. l. 10. Τεττάρων ἐτῶν) Bene; neque enim plurium annorum est Olympias. Inde illud Agidis dictum de Eleis ap. Plutarchum in apoph. τί δὲ ποιοῦσι θάυμαστον, εἰ δι' ἐτῶν τεττάρων μιᾷ ἡμέρᾳ &c. Alibi autem hoc ipsum dictum referens, καὶ τί μέγα, inquit, ἢ θάυμαστον ποιοῦσιν, εἰ ἐν ἑτασι πέντε μιᾷ μόνον ἡμέρᾳ δικαιοσύνη χρῶνται; Ita & Pindarus Olympia vocavit πενταετηρὰ ἑορτὴν, quae tu facile conciliabis, si Scaligerum in opere magno legeris. Ceterum qui Olympiadem & lustrum confundunt, peccant. FABER.

ead. l. 11. Τοῦτο ὕδωρ ἐπαγαγόντος) Leg. τοῦ τὸ ὕδωρ &c. FABER. Lege τοῦ, τὸ. GUYET. Τοῦ τὸ) Emendationem T. Fabri secuti sumus. In impressis omnibus τοῦτο antea erat. SOLAN.

Pag. 287. l. 5. Δεινὴν τινα καρτηρίαν ὑπισχνούμενος) Legendum est, ἐπιδεικνύμενος, quod probari non est necesse. FABER. Hic quidem T. Fabro obsecuti non sumus, quia ratio mutationis etsi aliqua sit, non est tamen necessaria. Ferri enim vulgata potest, cum nondum in rem ipsam ventum sit. Si autem omnia sic levibus de causis apud veteres scriptores ex ingenio mutantur, quid tandem reliqui erit, quod ab iis vere profectum sit? SOLAN.

ead. l. 14. Φιλοκτήτην) Res ex fabulis nota est. FABER.

ead. l. 15. Μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῇς ὀπτήσῃ ἑαυτὸν) Solum non in tabernaculo torreat se ipsum, interp. Sed vertendum fuit, quodammodo se (vel fere se) in theatro cremabit. Arguit φιλοδοξίαν ventosi hominis, qui frequentem adeo panegyrim elegerat, in qua finem vitae imponderet. Cur non in solitudine potius, &c.

in remoto aliquo saltu, ut infra dicit Lucianus? Quid enim aliud facit Peregrinus, quam qui theatrum conscendit, ut ab omnibus videatur? FABER.

ead. l. 18. Καὶ κατὰ τοῦτο) *Hoc modo*, interp. Nescit, quid sit. Gallice diceret, *& en cette qualité il devoit être brûlé il y a long temps*. Sensus est: Cremari debuisset Peregrinum, non sponte & ultro in flammam insilientem, falsa quadam philosophicae mortis imitatione, sed unco trahi in ignem, ut impium in Deos & in parentem. FABER.

Pag. 288. l. 2. Χανόντα) Hom. Odyss. M, 350. SOLAN.

ead. l. 4. Ὀξύτερος) Corruptam vocem opinor; forsan scripserit *ταχύτερος*, vide *Δραπ. c. 22*. Nam *ὀξύς* quidem usurpant *de tempore*, *ὄξυς* vero raro aut nunquam probi scriptores. Vide tamen Nep. cap. 5. Sed & quid *ὀξεῖα ἡδονή* sibi velit *Ἐρωτ. c. 25*, memento. SOLAN. Non opus erit *ὠκύτερος* emendare; quandoquidem *ὄξυς* celeritatem saepissime notare novimus omnes. Hippocr. Aphor. I, 1, *ὁ δὲ καιρὸς ὄξυς*. Noster Amor. c. 25, *ὀξεῖα γὰρ ἡδονὴ παραπτῶσα φθάνει πρὶν ἢ γνωσθῆναι, πεπαυμένη*. Ne plura, in re, cuius exempla ὅσα *κόνις* nobis obvia. At forsan quia & dolor *ὄξυς* *acutus* Graecis dicitur, i. e. *vehemens*, ideo *ὠκὺς* hic praetulerit aliquis, ut ambiguum videretur. Sed nihil opus est, cum seqq. satis declarent, de celeritate sermonem esse. REITZ.

ead. l. 8. Ἐνθα μὲν δὲ δάπτειν ὄσιον) Itidem olim apud Deum factum accepimus. Thucydides lib. III. FABER. Duo hic sedulo observanda: agrum Olympicum sacrum fuisse; vid. Pausan. 202, 5, ubi nominatim ibi locus quidam *ἱερὸς* dicitur; 2) non licuisse illic quemquam sepelire. Clem. Alexandrinus p. 18 C. pluribus ostendit, multa templa sepulcra fuisse virorum insignium. SOLAN.

ead. l. 9. Πάλας) Historia nota; tempus etiam notum: eo enim ipso die, quo Alexander Magnus natus est, conflagrasse hoc orbis miraculum traditur. SOLAN.

ibid. Τις ἐνδοξὸς γενέσθαι) Herostratum innuit, cuius nomen oblivione fuisset obrutum, nisi Theopompus in historias suas illud retulisset. Strabo. Plin. Agell. FABER.

ead. l. 12. Τοιοῦτος ἔπος τῆς δόξης ἐντέθηκεν αὐτῷ) *Ad eo inexpressibili amore gloriae tenebatur*. Interpolator pessime. Retulit enim ad Herostratum, quod de Peregrino dixerat Lucianus. Dein, quod *inexpressibili amore* dixit, fugit illum ratio; debuit enim *inexplebili* dicere. Verum imperitis Lexicographis credidit, & interpretem corrupit. Verte: *Tantus ei gloriae amor*.

ineft. Loquitur enim ille anonymus de Peregrino etiamnum vivente. FABER.

Pag. 289. l. 1. Καὶ καταφρονεῖν θανάτου καὶ κακώσεως) Interpolator, & mortis contemptum & aerumnam, & id genus metus non horrere disceritis; plane contra mentem scriptoris: neque enim istaec ad patres & dominos sunt referenda, verum ad liberos & servulos eorum, qui ibi aderant. Sententia est: *Vos ego, viri Graeci, lubens perconter, non παμμίαιρον illum Peregrinum, velitisne, sceleratos homines, qui usquam sint, huiusmodi praeceptori tradi? Ah! cavete istuc dicatis; ita enim fieret, ut in iugulum vestrum involarent, nullo metu impendentis mortis a tanto scelere deteriti.* Quid autem? an & ii, qui in hoc coetu patres sunt, liberos suos in disciplinam vellent traahere huiusmodi magistro? &c. Ceterum interpolator depravavit interpretem. Numquid etiam, ait, maleficos & facinorosos, eius discipulos fieri cupiatis in eiusmodi tolerantia perdiscenda & morte contemnenda? Paene omiseram, legi in Mf. R. καύσεως, non κακώσεως, quod inprimis observandum. FABER. Καύσεως Mf. R. G. quod arripio, quia nullibi κακώσιν, quae vox in omnibus impressis erat, eo sensu a probatis scriptoribus adhibitam reperio. SOLAN. Etsi κακώσεως per se commodum sensum exhibere videtur; tamen quia sic supervacuum fere foret τῶν δειμάτων addere, meliorem lectionem inventam recipere non haesitavi. REITZ.

ead. l. 7. Τὸ πρᾶγμα) τὴν καῦσιν. GUYET.

ead. l. 8. Δέξασθ' Ἄν δέξαισθ'; placet. GUYET. Δέξαισθ' ἂν) Εὐξαισθ' ἂν. KUSTER. Nihil emendatione opus est, quam hic offert vir doctissimus. Hoc tantum a me hic praestitum, quod cum in plerisque impressis legeretur δέξασθ', ego B. 2. securus δέξαισθε restitui, quod elegantius visum est. SOLAN. Δέξασθ' ἂν) In mentem veniebat aliquando emendare hunc locum, & legere εὐξαισθ' s. εὐξαισθε. Blandiebatur maxima similitudo, quae inter compendia literarum δε & εν in Mss. intercedit. Sed cum δέχασθαι verbum eo intellectu saepius occurrat, qui commode ad hunc locum accidit, quod in vulgaribus quoque Lexicis annotatum, & exemplis probatum est; retineamus primam syllabam, sed in altera diphthongum admittamus optativi indicem δέξαισθε, ut modo βούλοισθε. GESN.

ead. l. 13. Παρὰ τὸν Ἡρακλέα, ὡς φησιν, ἀπὸνόντι) In tribus verbis bis peccat interpolator: *Ad Herculem, ut aiunt, profecto.* Pessime. Vertendum enim fuit, *ut ipse ait, proficiscenti.* Ipse, inquam, non, illi aiunt. Praeterea proficiscenti, non pro-

scello; quippe ea narrat, quae nondum evenerant. Neque enim quisquam est omnium, qui istuc ἀπρίοντι ad significationem elapsi temporis hoc loco traduci postulet. Ceterum & ratio & Ms. Regii auctoritas me admonent, ut ex his verbis πανευδαίμων καὶ συμπεσὼν ἐπὶ κεφαλῇς, eiiciam istud καὶ, & emendem versionem, *posset brevi felicissimus evadere*, se in ignem cum ipso praecipitem mittens. FABER.

ead. l. 14. Συμπεσὼν) Dele καὶ, ante συμπεσὼν. SOLAN.

Pag. 290. l. 1. Σικύνων) Corrige συκίνων. GUYET. Συκίνων) Corrupte antea legebatur σικύνων, non in uno aut altero, sed in omnibus, excepta sola B. 2. Ἀλεξ. c. 47, & translate Ἀπαιδ. c. 6. Apud Aristophanem Vesp. 146... p. 291, 1, δριμύτατος καπνὸς dicitur. SOLAN.

ead. l. 6. Ἰδίον γὰρ ὑμῶν μόνον ἂν γένοιτο) Locus est corruptissimus. Quid enim? Dicit hoc loco rhetor anonymus, adstantes omnes dignos esse, qui fumo pereant. Ridiculum. Itaque adeo miror, reperiri potuisse & interpretes & lectores, quibus haec placerent. Legendum est non ὑμῶν, sed κυνῶν, id est, κυνικῶν φιλοσόφων. Lucianus philosophos Cynicos, in quibus est Peregrinus, dignos deputat, qui fumo pereant. Κύνες enim passim sunt κυνικοί. Sed, (ut semper doctus est Lucianus, &, quod de illo ait Eunapius Sardianus, ἀνὴρ σπουδαῖος ἐς τὸ γελασθῆναι,) hoc loco facetissime dicit, Cynicos dignos esse, qui διὰ καπνοῦ pereant; videlicet Attici τοὺς ἀλαζόνας καὶ οὐδαμινούς, quales hic describuntur Cynici, καπνοὺς vocabant. Id docebit Scholiastes Aristophanis ad Σεῖκας, & Suidas in καπνός; inde Aeschines cognomento Caprus. Vide, si te amas, Aristophanem. FABER. Ὑμῶν μόνων) An fumivendulos Cynicos esse significat? Videtur autem scribendum ἰδίον γὰρ καὶ κυνῶν μόνον ἂν γ. GUYET. Καὶ κυνῶν) T. Fabri emendationem in textum recepimus; quamvis in omnibus libris nostris ὑμῶν aut ἡμῶν, pro κυνῶν exstet. SOLAN. Ὑμῶν μόνων) Quod κυνῶν legi vult Faber, audirem, si relatio quaedam esset inter fumum, & Canes vel proprie dictos, vel metaphoricos s. philosophos Cynicos. Quidni per apostrophē quandam hic dirigatur sermo ad Theagenem & Protea? Ceterum forte ad hunc locum aliquid facit, quod de Theagene aliquo habet Suidas, ἐκαλείτο δὲ καπνός, ὅτι πολλὰ ὑπισχνοῦμενος αὐτὸν ἐπέλει. Quod si hic Suidae Theagenes antiquior fuit Lucianico, ratio foret in promptu, cur ei suadeatur, ut fumo se potius, quam igne, interimat. GESN.

ead. l. 8. Κενταυρίου αἵματος) Intelligit cruorem Nefsi Centauri. FABER.

ead. l. 10. Ἐμβάλλει φέρων) De hac locutione confer, quae dixi ad Merced. Cond. c. 24. Vel potius, (quod illic nondum resciveram) Hemsterh. ad Dial. Mort. VI, § 3. REITZ.

ead. l. 11. Καθὰ περ οἱ Βραχμᾶνες — Κάλανον καθεμενον) Cic. Tusc. D. V, c. 27: *Quae barbaria India vastior aut agrestior? In ea tamen gente primum ei, qui sapientes habentur, nudi aetatem agunt, & Caucaſi nives hiemalemque vim perferunt sine dolore; cumque ad flammam se applicaverunt, sine gemitu aduruntur.* Consule ibi Davif. p. 360, qui & Valer. Max. III, 3, 6 ext. & Luciani hunc locum, item de Fugit. c. 6, ac Plutarch. T. II, pag. 499, cum Philone pag. 680, aliosque similia confirmantes adducit. REITZ.

ead. l. 12. Βραχμᾶνες) De Calano vide, quid Cicero scripserit Tusc. II, 21, & Davifii not. & de Brachmanis c. 27. Adde & Δραπ. cap. 7. Magi autem, ut id obiter moneam, cum Brachmanis minime sentiebant. Vid. Iambl. N°. 154, & Diog. Laërt. 2 D. SOLAN.

ibid. Ἐκείνους γὰρ ἑαυτὸν ἡξίου Θεαγένους εἰκάζειν) Falsum est. Neque enim se Theagenes cum Hercule & Aesculapio comparavit, sed Peregrinum, quod ex superioribus patet. Emenda ἐκείνους γὰρ αὐτόν. Interpolator non viderat, interpretemque corruperat, a quo hic locus ita fuerat conversus, illis enim praeceptorem suum assimilare contendit. FABER.

ibid. Ἐαυτὸν ἡξίου) Αὐτόν scribendum videtur, i. e. Peregrinum. GUYET.

ead. l. 15. Ὀνησικριτος) Is est, quem in hac narratione secutus est Plutarchus & Strabo in XV. Quae enim ab illo in vita Alexandri de Calano Indo scripta fuere, his plane ἀδελοφὰ sunt. Erit itaque operae pretium locum ipsum apponere. Ταῦτα δὲ εἰπὼν, κατακλιθεὶς, καὶ συγκαλυψάμενος, οὐκ ἐκινήθη τοῦ πυρὸς πλησιάσαντος, ἀλλ' ἐν ᾧ κατεκλίθη σχήματι, τοῦτο διατηρῶν &c. Id est, Ita cum esset locutus, decubuit, seque operuit, neque, appropinquante igne, sese movit, sed eum servans habitum, quo decubuerat &c. quem Plutarchi locum si quis diligenter considerabit, facile ei fuerit intelligere, quid sibi hoc Luciani velit, κατὰ σχῆμα καίονται, quod ignoravit interpolator, cum scripsit, deinde ordine dignitatis ingressi uruntur. At non ita vertendum fuerat, sed, cremantur immoti & corporis habitu servato; quod Plutarch. dixit de Calano, ἐν ᾧ κατεκλίθη σχήματι, τοῦτο διατηρῶν. Sed ne quis dubitet, adscribam

Luciani ipsius locum ex libello sequenti, ubi de his ipsis Brachmanibus agit. Ἀκούω δέ, inquit, (c. 7) τὰ τε ἀλλὰ περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὰν μεγίστην ἀναβάντες, ἀνέχονται καίονμενοι, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες, FABER. Egregias hic agnosce interpretationes. Obsopoeus: *veluti Onesicritus classis Alexandrinae gubernator ait, cum Indum ardentem, sicut fama est, conspexisset. Benedictus: at Onesicritus Alexandri gubernator, cum Calanum, ut aiunt, conflagrantem vidisset. Vidit ergo Benedictus, Obsopoeum largiorem esse, quam patiuntur Graeca, & verbum φεῖν notare non nisi alterutrum posse, vel ait, vel sicut fama est. Quid decrevit ergo is ipse? nempe accepit pro ut aiunt, pravo sane iudicio. Non enim magis aiunt, Calanum conflagrasse, quam Onesicritum id vidisse. Sed & vide, unde comparativa locutio pendeat. Scribit Benedictus, illi enim non insiliunt in ignem, ut Onesicritus Alexandri gubernator, quasi vero & Onesicritus insiluisse. Quin immo Lucianus Onesicritum unum auctorem huius historiae citat, & ideo non potest imperfecta multitudinis ac rumoris citatio locum habere, & plane sufficere debet, si veritas, ut Onesicritus Alexandri gubernator viso Calano ardente refert. Maxime miror, Benedicti istam versionem placuisse Tan. Fabro, tam minute singula haec quondam recognoscendi. GRON.*

ead. l. 17. Φεῖν) Hanc vocem vir doctissimus dum oscitans legere omittit, mortis genus Onesicriti doceri hic affirmat not. ad Diog. Laërt. p. 151 B. SOLAN.

ibid. Ἐπειδὴν νήσωσι) Ἐπειδὴν πυρὰν νήσωσι, ut supra, legend. videtur. τὸ νήσωσι solitarium non placet. GUYET.

Pag. 291. l. 1. Εἴτ' ἐπιβάντες κατὰ σχῆμα, καίονται) Aliena videntur & insititia, ut ex praecedentibus & seqq. videre est. GUYET.

ead. l. 2. Ἐντρέψαντες) Ex iis, quae modo attulimus, legendum ἐκτρέψαντες. FABER. Ἐντρέψαντες) I. e. imputantes. An ἐκτρέψαντες legendum? Infra Fugitiv. c. 7 de iisdem: οὐδὲν τοῦ σχήματος, ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. Vide locum. GUYET. Ego cum Tan. Fabro malim ἐκτρέψαντες, ut Δραπ. c. 7 in omnibus recte scribitur. SOLAN. Ἐκτρέψαντες) Ita quoque correctum inveni in marg. B 1. Sed & firmatur emendatio, quod Dial. seq. Fugit. c. 7, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἐκτρέποντες, constanter legitur. REITZ.

ead. l. 3. Οὗτος δὲ τί μέγα) Locus mire depravatus videtur. An sic rescribendus? Οὗτος δὲ τί μέγα ποιεῖ; εἰ ἔμπε-

σὼν οὐ τεθνήσκειται, συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός· οὐκ ἀπ' ἐλπίδας ὢν ἀναπνέησσεσθαι αὐτὸς καὶ ἡμίφλεκτος. GUYET. Commate apposito sensum adiuvi, ut intelligatur, *quid magni scil. est, veluti τί θαῦμα; quid mirum?* Tumque non opus erit cum Guyet. ποιῇ infercire. Sed nec in reliqua eius emendatione acquiesco; nec Gronovianum μεταναπνέησσεσθαι satisfacit, nisi auctoritate verbum firmetur. Tamen verum est, *spem exsiliendi* requiri, & negationem abundare; nisi μὴ hic valeat *numquid*, ut in interrogandi formulis solet, vel pro *quin* valere possit, i. e. *non desperabat, quin exsilire possit*. Quod pluribus indagare temporis angustia prohibet. REITZ.

ead. l. 4. Οὐκ ἀπ' ἐλπίδος μὴ ἀναπνέησσεσθαι αὐτὸν καὶ ἡμίφλεκτον) Non a spe non resiliiturum ipsum & semiuslum. Interpol. Hoc quid sit, intelligere arbitror hominem natum neminem. Interpretandum fuerat, *cum extra spem non sit, quin semiuslus quoque (aut, quin vel semiuslus) ex igne sit resiliiturus*. Mihi tamen Graeca oratio magis facta magisque elegans videretur, si legeres μὴ οὐκ ἀναπνέησσεσθαι. FABER. Certe Benedictus, etsi in priorum sententia aberrarit, in posterioribus voces, prout sunt, expressit, quod Tan. Faber prorsus non facit, cuius versio plane par foret Graecis ita conceptis οὐκ ἀπ' ἐλπίδος ἀναπνέησσεσθαι αὐτὸν, cum extra spem non sit, quin ex igne sit resiliiturus. Nedium ut admitti possit, quod tentat, gemina negatio ante verbum ἀναπνέησσεσθαι. Sed ut habeas expedita omnia, apparet errorem scripturae corrigendum esse, & pro μὴ ἀναπνέησσεσθαι, reponendum μεταναπνέησσεσθαι. Nam in sententia verbi μεταβάλλεσθαι idem Faber toto coelo errat, cum rectissime Benedictus reddiderit. GRON.

ead. l. 5. Μὴ ἀναπνέησσεσθαι) Δὴ ἀναπνέησσεσθαι. GUYET. Μὴ ἀναπνέησσεσθαι) Phrasin apud Nostrium huic similem frustra quaesivi, Vid. Mισθ. cap. 33, οὐκ ἀχέλπιστον ὥς ἂν καὶ ἄλλω ταυτὸν συμβαίνει. SOLAN.

ead. l. 7. Μεταβάλλεσθαι) Mutatum iri. Interpolat, male. Vertendum fuit, *mutare sententiam*. De re praesenti loquitur: iam enim tergiversabatur Peregrinus. FABER.

ead. l. 8. Διηγείσθαι) An scribendum διηγούνται; GUYET. Placet coniectura. REITZ.

ead. l. 10. Ἡ μὲν) Lege ἡμὴν. GUYET. Nihil mutō: nam dis-iunctim apud Nostrium aliosque scribi amat, licet parum interesse putem, utro more scribas, (vid. supra Toxar. c. 50) & pro lubitu scribas modo ἢ μὲν, modo iunctim ἡμὴν dedisse; quare vulgatum servandum: sed ne ὀξύτωνος quidem, ut

Guyetus voluit, apud Nostrum alibi reperio. Periz. ad Aelian. II, 7, ridet eos, qui iungunt, & ab Hebraeo *אמן* derivant, exemplaue τοῦ ἡ μὴν, in iurandi formulis usitati, quaedam affert. Apud Hom. II. I, 57, ἡ μὴν καὶ νέος ἐσσι, recte edd. licet Seber. ἡ μὴν indicet. REITZ.

ead. l. 11. Ἀποθάνοι) Sic plerique impressi. H. & P. ἀποθά-
ναι prave. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀναδύναι) *Emergere*, interpol. Non potuit peius:
hoc enim loco ἀναδύναι est *subterfugere*, *tergiversari*, ut ii fa-
ciunt, quos promissi poenitet. Quod vel Homerus docuisse
potuit Iliad. H: ἀλλ' οὐπὼς ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδύ-
ναι ἀπ' λαῶν ἐς ὄμιλον. — Ita in Odyss. ἀπλῶς μὴ τις μοι ἀνα-
δύη. — Itaque dixit Eustathius, τὸ ἀναδύναι, ἐν ἴσῳ εἶναι τῷ,
ἀναποδίσαι, εἰπὼν, ὑποχωρῆσαι, idem esse, atque ἀναποδίσαι
seu ὑποχωρῆσαι. Hesychius autem vertit μεταβουλεύειν, *con-*
silium mutare. Ceterum interpolator corripit interpretem, qui
sic verterat: *Neque promptum iam illi est a proposito regredi*. Eat
itaque corrector, quo dignus est. FABER.

ibid. Συνόντες κύνας) Cynici, quod supra dicebam. FABER.

Pag. 292. l. 4. Παλαιούς δὴ) Τὸ γέλοιον est in hac particu-
la δὴ innuit enim, non esse antiqua illa oracula, sed σίρωνι-
κῶς. FABER.

ibid. Δαίμονα νυκτοφύλακα) Haud dubie adversus terrores
nocturnos, lemures, larvas, spectra &c. Est quidem apud
Plautum Deus Nocturnus in Amphitryone, & passim apud
veteres Nox Dea; sed nil ad hanc rem. FABER.

ead. l. 5. Βωμῶν — χρυσοῦς) Ex Athenagora patet, statuas
ei erectas; cuius locum infra adduximus ad c. 41. SOLAN.

ead. l. 6. Χρυσοῦς ἀναστήσεσθαι ἐλπίζων) *Et aureas sibi cre-*
ctum iri, interpolator. Ridicule. Existimavit videlicet, χρυ-
σοῦς esse casus quarti, quod εὐθείας est. *Sperat Peregrinus, fore*
ut aureus stet, id est, ut aurea statua sibi ponatur. Quod ita
rritum est, & tralatitium, ut paene pudeat exempla proferre.
Sed a Luciano ipso non abibo: in Tim. circa med. δέδοκται
τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χρυσοῦν ἀναστήναι τὸν Τίμωνα, *Senatui*
populoque placuit aureum Timonem statuere, id est, auream Timo-
ni statuam ponere. Virgilius: *Nos te marmoreum pro tempore fe-*
cimus. Et Horatius: *Albanos prope, te, lacus Ponet marmo-*
ream. Qui autem χρυσοῦν legi debere dicat, nae is suam peri-
tiam aperuerit. FABER.

ead. l. 13. Προπάτωρ τοῦ ὀνόματος) Scio quidem, ὄνομα su-
mi quandoque pro persona; sed nihil hic tale. Ingeniosa Lu-

ciani facetia est. Debuerat dicere, Proteus ille Deus προπάτωρ fuit nostri Protei; sed quia ille Sophistes κυρίως vocabatur Peregrinus, non Proteus, maluit dicere προπάτωρ τοῦ ὀνειατος, nominis progenitor, vel nominis primus auctor. Nam quid sit propater, ignorare me fateor. FABER.

ead. l. 14. Μαστιγῶν) Ut Cybeles galli. Καντηρίων autem quod additur, videri potest favere sententiae eorum, qui inustam hederæ folii figuram statuunt a Ptolemaeo Iudæis. Quæ de re vide nostram notulam ad Humphredi Prideaux Gallicam versionem T. III, p. 178 & seq. Meminerint, qui hinc, ad confirmandam suam hac de re sententiam, argumentum petere volent, Lucianum aliquid novi cruciatuque talis herois sacerdotibus dignos comminisci; & aliunde firmiora proferant, quibus vero saltem similis fiat ea, quam tuentur, opinio, a Palmerio si non eversa, certe concussa graviter & ruinam minata. SOLAN.

ead. l. 17. Δαδουχίαν) Quæ de futuro oraculo iam dicta sunt, Alexandri Aboiotichitæ oraculum respicere mihi videbantur: nunc cum δαδουχίαν etiam memoret, res certa est. Hincque liquido conficitur, ante annum Chr. CLXV institutum hoc solemne. Vide Ἀλεξ. c. 38. SOLAN.

Pag. 293. l. 1. Σιβύλλαν) Sibyllina oracula vides iam obtrudi coepta, quæ pro re nata ex sua iam obscuritate a calidis hominibus eruebantur, aut potius fingeantur, quæ quantum ipsis Christianis fraudi fuerint, non nostrum nunc est inquirere; & a viris iam doctissimis abunde præstitum est; quamvis non defint inter Christianos, qui eis æquam cum sacris ipsis voluminibus fidem, incauti sane & superstitiosi homines, adhibeant. Consule eruditissimi H. Prideaux, quæ post hæc scripta prodiit, Historiam toto iam Christiano orbe notissimam. SOLAN.

ead. l. 11. Βάκιδος) Tres Bacides fuisse, docet Aelianus V. H. XII, 35. Hinc autem colligere est, totam hanc Anonymi orationem, a Luciano aut prorsus fictam esse, aut, si quæ fuit, recusam: talia enim ex tempore fundi carmina verisimile non est. Quamquam cum dies aliquot intercesserint inter prolatum a Cynico Sibyllæ oraculum, & hanc orationem, potuit etiam hoc Bacidis oraculum interea factum iam tum expromi. SOLAN.

ibid. Ὁ Βάκιδος) Huius χρησμολόγου meminit aliquoties Aristophanes, ut ἐν ὄρνισιν & ἰππεῦσιν. Scholiastes tres eius nominis commemorat, ut & Suidas, qui Scholiastæ locum in

fese tranſtulit. Eiufmodi hominem aetas patrum noſtrorum vidit, Noſtradamum. Ceterum duas aut tres ex eius praedictionibus apud Herodotum legas in VIII. Sed multo plures apud Pauſaniam. FABER.

ead. l. 15. Κυνάλοπικας) Convicium Ariſtophanicum. Intelligit Lucianus impoſtores. FABER.

Pag. 294. l. 5. Ἐν καλάῃς Πάτραισιν) Intelligit Theagenem Cynicum, quem infra (c. 36) designat, ὁ γεννάδας, ὁ ἐκ Πατρῶν inde enim domo erat. FABER.

ead. l. 9. Ταῦτ' εἰπόντος) Hucusque anonymi continuata oratio eſt. Cetera Lucianus veluti ex ſeſe. FABER.

ead. l. 11. Κατέβη) Ut ſupra de eodem concionem habituro dixerat ἀνέβη, c. 7. SOLAN.

ead. l. 12. Νέστορα δ' οὐκ ἔλαβεν ἰαχὴν) Locus ex Homero ad Theagenem tranſlatus. Eſt autem primus verſus τῆς ξῖ ραψωδίας. Huius loci venuſtas ei non apparet, qui verſum integrum non legit, propter ἀπρωτελεύτιον, quod mirifice ad ridiculum facit. Sic autem ſe habet: Νέστορα δ' οὐκ ἔλαβεν ἰαχὴν πίνοντά περ ἔμπης, id eſt, etiam ſi biberet Neſtor, eum tamen clamor non latuit. FABER. Homer. II. Ξ, 1. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐ γὰρ οἶδα) Miror ſane, rem huiusmodi curioſitatem Luciani effugiſſe; quin potius ipſe Lucianus ſub eius perſona laſere voluiſſe cenſendus eſt. SOLAN.

Pag. 295. l. 1. Ἑλλαοδίκαι — Ὀλυμπίαν) Conſulendus hic Pauſanias in Eliacis, ut topographiam huius Dramatis recte aſſequens. SOLAN.

ibid. Πλεθρίω) Circo, interp. Retinendum fuit, in *Plethrio*; locus erat in Gymnaſio Eleorum. Pauſanias: (202, 6.) ἔſτε δὲ ἐν γυμνασίῳ τὸ καλούμενον Πλεθρίον. ἐν δ' αὐτῷ συμβάλουσιν οἱ Ἑλλαοδίκαι τοὺς δισ. FABER.

ead. l. 2. Ταῦτα μὲν σοι) Leg. ταῦτα μέντοι. FABER. Vulgatam contra Fabrum multis exemplis, ubi σοι ſic abundat, defendit Ienſ. in Lectt. Lucian. pag. 62, occasione verborum in Timone T. I, c. 52, τουτὶ μὲν οὖν σοι. At vix mihi perſuadeo, vulgatiſſimum illum pleonaſmum latuiſſe Fabrum; ſed τοι hic elegantius ei viſum, ac melius reſpondere ſequentibus, in quo me non habebit adverſantem, ut primum auctoritas Codd. acceſſerit; ſed cum & vulgatum probum eſt, quod recte contendit Ienſius, nihil movendum. REITZ.

ead. l. 3. Ὅπισθόδομος) Credibile eſt, fuiſſe magnum ali- quod atrium, aut quid tale, Iovis templo annexum. Eodem in loco Herodotus olim ſuas recitavit hiſtorias, ut auctor eſt

Lucianus alibi. (Hr. c. 1.) Ceterum ὁπισθόδομος & προναὸς opponuntur. Diodorus XIV: οὐ μόνον γὰρ ἐν τοῖς προναοῖς καὶ τοῖς ὁπισθόδομοις τῶν ἱερῶν &c. Legendus autem tibi omnino Lucianus in Fugitivis, (cap. 7) ubi historiam hanc ἐκκορυφοῖ. Ibi de Cynicis dicitur: καὶ βούς τὸν ὁπισθόδομον ἐμπλήσωσιν ὑλακτοῦντες. FABER. I. e. posterior pars templi Iovis Olympici. GUYET.

ead. l. 7. Κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος: Qui sint κήρυκες & Εὐμολπίδαι, norunt omnes, praeter illum, qui Luciani Pseudomantim (cap. 39) convertit. Cum enim simpliciter interpretandum esset, Ceryces & Eumolpidae, (quemadmodum passim, praecipue autem apud Aemil. Probum in Alcibiade) homo meus praecones & egregios cantores esse maluit. Hoc autem loco nil nobis cum eiusmodi κήρυξιν. Non esse autem hunc locum de iis intelligendum, qui ἐν κύκλοις κηρύττουσιν, ludam, opinor, operam, si probem. Nec etiam de praeconibus ludorum placet accipi. Deinde quid sit retro praeconum certamen? Verum quidem est, ἀγὼν significare non certamen tantum, sed & locum certaminis, apud Homerum, norante Eustathio: quemadmodum οἶνος vinum, & locum, in quo venditur; ἔλαιον oleum, & locum, in quo venundatur, ex Polyluce, & χορὸς apud Homerum in Od. Θ, pro loco τῆς χορείας, ita δῆγμα duplicem significationem habebat notante Schol. in orat. contra Polyclem: sed quid fiet τῷ κηρύκων; Sane locus hic a doctis examinari debuerat, quod quia nondum fecere, dicam, quod mihi videtur. Legendum hic puto non κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος, sed κατόπιν τῆς Κερκυραϊκῆς ἀγυιάς. Audi, quaeso, Pausaniam in Eliacis: τῇ στοᾷ δὲ, ἔνθα οἱ Ἑλλανοδίκαι διημερεύουσιν, ἐστὶν ἐγγὺς ἄλλη στοᾷ, τὸ μεταξὺ αὐτῶν, ἀγυιὰ μία· ταύτην ὀνομάζουσι Κερκυραϊκὴν οἱ Ἑλεῖοι. Nemo non videt, quam recte huic Luciani loco conveniant, quae a Pausania dicuntur. In huiusmodi autem locorum appellationibus, vicorum, platearum &c. quam saepe peccent exscriptores librorum, nimis multa exempla probant. Haec nostra est de hoc loco sententia, donec aliquis meliora protulerit. FABER. Hunc locum sollicitavit vir doctus, & contendit legendum esse κατόπιν τῆς Κερκυραϊκῆς ἀγυιάς. Ignoscat, si non possum accedere suae sententiae: locus enim Luciani sanus est, nec minimam recipit mendii suspicionem. Κηρύκων ἀγὼν locus erat, ubi praecones de artis excellentia & vocis contentione certabant. Testis Diodorus lib. XVIII, ubi de epistola regis Alexandri,

quam miserat, ut in Olympica celebritate recitaretur, sic ait: ταύτην δὲ προσέταξεν ἐν τῇ πανηγύρει διὰ τοῦ νικη-
σαντος κήρυκος ἀναγνώσθηναι, id est, eam autem iussit in
publico coetu legi a praecone, qui victoriam obtinisset. Iulius
Pollux lib. IV, c. 12: πρότερον δ' Ὀλυμπίαισι τῶν ἐπιχω-
ρίων καρuttόντων, οἱ ταῖς ἱερουργίαις ὑποδισκοῦντο, πρῶτος
τῶν ξένων ἠγωνίσσατο τὰ Ὀλύμπια Ἀρχίας Ὑβλαῖος· καὶ
τρῖς ἐφεξῆς Ὀλυμπιάδας ἐνίκα, καὶ Πυθοὶ δὲ ἐνίκα, καὶ
αἰκῶν τις ἦν αὐτῷ Πυθική· καὶ ἐπίγραμμα·

Ὑβλαῖε κήρυκε τῶδ' Ἀρχία Εὐκλέος υἱῷ

Δέξαι ἀγαλμ' εὐφρων Φοῖβ' ἐπ' ἀπμοσύνη,

Ὃς τρίς ἐκήρυξεν τὸν Ὀλυμπίας αὐτὸς ἁγῶνα

Οὐδ' ὑπὸ σαλπύγγων, οὐτ' ἀναδείγματ' ἔχων.

Id est, Primum autem Olympiae, cum soli eius regionis prae-
cones, qui in sacris ministrabant, admitterentur, primus extero-
rum certavit Archias Hyblaeus, qui tres continuae Olympiadas
vicit, & Delphis etiam Pythia vicit, & exstat eius quaedam
imago Pythica:

Hyblaei praeconis hanc Archiae Euclei filii

Accipe statuam lubens, Phoebe, ob eius incolumitatem,

Qui ter ipse certavit praeconio in agone Olympico,

Nec tubulum in ore habens nec circa collum ligaculum.

Ex his pater, praecones etiam de voce certasse, & inde se-
quitur, fuisse illi certamini locum assignatum, de quo hoc
loco fit mentio apud Lucianum. Videndus Georgius Syncel-
lus pag. 208, post Olympiadem 88, ubi inveniuntur haec
verba ex Africano: σαλπικτῶν καὶ κηρύκων ἁγῶν προσετέθη
ἐν Ὀλυμπίᾳ, id est, tubicinum & praeconum certamen aliis cer-
taminibus additum est Olympiae. Videtis Iosephi Scaligeri epi-
stolam numero 448. Ceterum de interpretatione vocum ὑπο-
σαλπύγγων & ἀναδείγματα non contendam, si quis certio-
ra docuerit: nam ex sola nostra coniectura eas interpreta-
tus sum sine auctoritate, nisi quod Hesychius habet ἀνα-
δείγματα ἡνίας περὶ τρεχάλοις, quod satis firmat nostram
interpretationem: scilicet collum fasciis comprimebant, ne
rumperentur nimia contentione arteriae, & ut sonus vocis
elator fieret. De voce ὑποσαλπύγγων, quam ex sola con-
iectura interpretatus sum, exspecto, qui me doceat: alibi
enim non reperitur. Hesychius in voce Σάλπηξ haec ha-
bet: σιγνοσάλληξ ἀπὸ τοῦ κῆρυξ. Unde conieci, praecones
ufos fuisse quodam tubulo argenteo vel aereo tanquam
tuba, ut eorum vox maior & clarior audieretur. PALM. No-

ravit pater quoque hic coniecturam liberam & indoctam T. Fabri, & ut ab ea caveretur, iussit inspicere Ciceronis epistolam ad Lucceium. In schedis notavit videndum Scaligerum in Graeca Eusebii pag. 420. Fabrum priorem in Agonistico pag. 293 & 294. Et sane quomodo latuerunt illa in extremo *Δεμονακτε, εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα, λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας, καί τοις δὲ καλεῖ μὴκέτι μέλλειν;* GRON. Ὁπισθόδομον Iovis Olympii fuisse auditorium, vel ex Herodoti Lucianei principio itemque Fugit. cap. 7 satis apparet. Nec ergo dubium, praeconum ibi etiam certamina potuisse institui. Ἀγὼν etiam ὁ τόπος, καὶ τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν apud antiquos Lexicographos. Porro κατόπιν tum ad locum tum ad tempus posse referri, tralaticium est. Itaque *post agonem praeconum* significat, vel, postquam certarunt praecones; vel, post s. pone eum locum, ubi certare solent. Utrum hic verius, difficile dictu est, & parum ad sententiam refert. GESN.

ibid. Κηρύκων ἀγῶνος) Non satis firma & liquida T. Fabri mihi videtur emendatio, ut recepta scriptura ideo mutetur; quamvis corrupta esse possit. Integram itaque rem aliis relinquo, id tantum moniturus, in inscriptione a Palmerio ex Polluce allata legendum videri ἀναδείγματα, quod longe ad rem aptius, quam ἀναδείγματα. De certamine praekonum vid. Nostrium *Δημων.* c. 65. SOLAN.

ibid. Ἀγῶνος) Τόπου τινός. GUYET.

ead. l. 14. Μακρὰ χεῖρην) Cur hoc praeferam; vid. ad Nativ. cap. 2, Rhet. Praec. cap. 10, Bis Accus. cap. 21, Gall. cap. 23. REITZ.

ead. l. 15. Πλὴν τότε τοσοῦτον ἐπήκουσα) *Tunc magnum hoc audiui*, interpol. quod ridiculum ἐς τὸ ἄκρον. Neque enim hoc loco τοσοῦτο *magnum hoc* significat, & qui ita existimant, nae illi haud dum etiam multa Graece legerunt. Quid cum Graeci dicunt, τοσαῦτα εἰπὼν ἐπαύσατο, & καὶ ταῦτα εἰπας ἐπέσχε, & τοσαῦτα ὁ Κόμμοδος εἰπὼν εἰς τὴν αὐλὴν ἐπανήλθεν, & Ioseph. in II ἀρχαιολογ. καὶ τοσοῦτου δεησόμεθα &c. sub finem cap. 111, quomodo verteres? Videtis, haec una vacula sensum pervertit. Nimirum non animadverterat interpolator, τοσαῦτα nil esse aliud in huiusmodi loquendi generibus, quam τοῦτο. Cuius rei pudet citare testes; tamen si vacat, adi Suidam & Stephanum. Interpretem corrumpit interpolator. FABER. Plane non necessaria temporis illa definitio, & opinor scripsit πλὴν τότε τοσοῦτον. Sic alibi. GRON.

ead. l. 16. Χρυσῶ βίῳ) Ita Pindarus χρυσοῦς ἵππους vocavit eximios. Ita Catullus aureolos pedes puellae, & alia ὅσα κέβυς. Sed non modo χρυσοῦς pro pulchro, verum & ἀργυροῦς. Ita plerumque exponit interpretes Homeri, quem ineditum vulgus Didymum vocat. FABER.

Pag. 296. l. 1. Ἀταμιχθῆναι τῷ αἰθέρι) Quod supra dixerat ἐξασπρῶθῆναι. FABER.

ead. l. 9. Προήσσεσθαι τῷ πυρὶ) *Nec cum in ignem mitterent.* Interpolat. falso. Non metuebat Peregrinus; ne in ignem ab adstantibus mitteretur, (nil quidquam tale in toto libello) sed non arbitrabatur permissuros unquam, ut sese in ignem sponte & ultro coniceret! qui sensus longe alius est. Interpretem sequi noluit corrector. FABER.

ead. l. 10. Δεδουγμένα, ἀδόκητον) Restitue, ut in Mf. R. δεδουγμένα, πάνυ ἀδόκητον αὐτῷ &c. FABER.

ead. l. 11. Ὀχρίαν μᾶλλον) Rectius & elegantius in Cod. Mf. Bibl. Reg. Ὀχρίαν ἐτι μᾶλλον ἐποίησε. FABER.

ead. l. 16. Τῇ αὐτῇ ποιῇ ἐλαύνονται) *Hac poena exagitantur.* Interp. Sed vertendum fuit, *hac Furia exagitantur.* Ποιῇ enim hoc loco Furia est: res notior, quam ut probari debeat. Inde supra dixit Lucianus (c. 30) δόξης ἐριννυῖ. FABER.

Pag. 297. l. 6. Τετράκις) Olympias, qua se Peregrinus vivum cremavit, incidit in annum aerae Christianae CLXV. Vid. Euseb. Chron. cum Scaligeri notis. Quartam eandem viderat Lucianus. Si continuas spectasse ponas, in Graeciam appulerit post annum Chr. CL: si quando vero peregre fuisse, cum celebraretur, quod vero proprius abest, malis; paucis ante CLum annis in Graeciam primum venerit. Iunio-rem autem, necdum clarum, venisse constat ex Δικ. c. 27. Ex quibus omnibus anno circiter CXX narum colligo; Rhetoricae CLX valedixisse; hunc denique librum ante quinquagesimum aetatis annum scripsisse. SOLAN.

ead. l. 8. Νύκτα — προειρήκει) *Noctu praemonuit.* Interpolator, male. Νύκτα enim hoc loco non est pro νυκτός, seu νύκτωρ sed προειρήκει νύκτα dixit Lucianus, quemadmodum Iuvenalis, de Statio, opinor, *promisitque diem.* Apud Cicero-nem est, & apud Varronem & Livium, *prodixit seu praedixit diem.* Interpres proxime ad verum, *noctem ei rei destinavit.* FABER.

ead. l. 11. Ἀρπίνης) Quid sit Harpina seu Harpinna, docebit Pausanias in Eliacis. FABER. Pausaniae locus est Eliac. 2, p. 200, 18 Wechel. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Ἀρπιννάτης καλού-

ῤανος ποταμὸς καὶ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ πόλεως Ἀρπίνης ἀλλὰ τε ἐρείπια, καὶ μάλιστα οἱ βωμοί. Οἰκίσαι τε Οἰνόμαον τὴν πόλιν καὶ θεῶσαι τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς μητρὸς λέγουσιν Ἀρπίνης. Eadem Stephanus, qui v. Ὀλυμπία eandem urbem facit Pisam, Arpinam, Olympiam. Nempe in eadem proxima vicinia fuere, ut tamen distincta & Pisae & Arpinae rudera possent illa adhuc aetate ostendi. Fluctuant libri inter Ἀρπίνα & Ἀρπίννα. Etiam Straboni esse restituendam pro Ἐπίνα, videre Casaubonus, & Berkelius ad Steph. GESN.

ead. l. 15. Ἐς ὄργυιαν τὸ βάθος) Βάθος de altitudine, s. dimensione a solo ad auras assurgente, (ut Obsop. convertit) aequè dici ac de profunditate, nihil quidem est novi; sic βάθος ἀέρος, de summo coelo, quique ibi opponitur tartaro, Eurip. Med. v. 1297. Sed unius orgyae altitudo non est tanta, ut alta inde praedicetur pyra; nec repetitio illa ἐν βάθει, τὸ βάθος valde aridet. Interim βάθος de latitudine, s. densitate hic accipi potest, ut βαθὺ λήϊον Homer. Il. B, 147, atque alibi passim, de segete densa, & βαθύια ὕλη. Il. E, 555. Et Aelian. V. H. XIII, 1. Χόρτοι καὶ θάμνοι βαθύϊαι, *gramina ac frutices profundae* convertit in Diod. Sic. Rhodom. L. II, c. 49; satis ad verbum, cum *densae* potuisset; licet & Virgil. *nemus profundum* eodem significato dixerit, ut notavi in Ambiguis. Sic de densitate phalangis, sive latitudine, Arrian. Exp. Al. I, p. 7, ac Thucyd. frequentes. REITZ.

ibid. Δάδες ἦσαν τὰ πολλὰ) Interpres sic vertit, longe certe ab auctoris mente, qui pyrae formam & materiam describit. Putavit interpres, δᾶς non aliud significare, quam *fax*. Sed est arboris species, quae Latinis *taeda* dicitur, de qua Plinius passim, & ideo vertendum erat, *et aeda ut plurimum constabat*. PALM. An δᾶδες ἐστήσαντο πολλὰ; sic certe mallet: nam etsi vulgatum probe Graecum, minus tamen huc conveniens videtur, prae altero illo. REITZ.

Pag. 298. l. 1. Ἡ σελήνη ἀνέτ.) Media de nocte profectum audisti: Lunam nunc demum ortam legis: extremus hic celebritatis dies; ergo aut post Xlūm lunaris mensis diem coeptae erant Olympiae; aut ultra dies quinque ei solemnitati concedas necesse est: quorum neutrum a viris doctis facile impetrabis, quos Potterus secutus est. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁ ἐκ Πατρῶν) Ille *Patranus*, interp. Stephanus, seu Hermolaus ἐν τοῖς ἐθνικοῖς agnoscit Πατρεὺς, at Πατρὰς non agnoscit. Itaque dicendum fuerat *Patrensis*, ut usur-

pavit Cicero. Ceterum locus hic de Theagene est intelligendus. FABER.

ead. l. 10. Ῥόπαλον) Alibi docet, quanti postea vaenierit; Ἀπαιδ. cap. 14, quem locum, si non memineris, omnino adi. SOLAN.

ibid. Ἔστι ἐν ὁδῷ) Pontius in passione Cypriani. LA CROZE.

ead. l. 13. Ἡ μεσημβρία) Versus meridiem nempe Zodiacus, solis & Planetarum via, templum peculiare Deorum. Item meridie quiescunt daemones, facile, si turbentur, irrandi. Vid. Theocr. Idyll. 1, 15, & illa μεσημβρινὰ ἀσυχία apud Callim. in Lav. Pall. 72. Huc forte pertinet τὸ μεσημβρινὸν δαιμόνιον, quod dederunt οἱ ὅ, ψ. 91, 6. GESN.

ead. l. 14. Δαίμονες μητρῶοι καὶ πατρῶοι) Deme Tragicam magnificentiam, & erunt, quos invocat, Daemones, ipsi Manes animae felices maiorum. Hierocles ad A. C. 3, p. 38 Needh. τὰς ἀνθρωπίνας ψυχὰς ἀληθεία καὶ ἀρετὴ κοσμοθεύσας Δαίμονας καλεῖ, ὡς δαίμονας καὶ ἐπιστήμονας κ. τ. λ. Sed ipsum hoc indicant, quae statim sequuntur. GESN.

ibid. Δέξασθέ με) Sic apud Sophoclem Orestes in Electra. p. 66: ἀλλ' ὃ παῖρτά γη' ἔδοίτ' ἐγχάριοι Δέξασθέ μ' εὐτυχῶντα ταῖς δὲ ταῖς ὁδοῖς Σὺ τ' ὃ πατρῶν δῶμα. SOLAN.

ead. l. 16. Περισχέσθην) Περισχέθην a περιέχομαι, ut ἐσχέσθην ab ἔχομαι, sine litera serpentina in medio usitatus, quam ἐσχέσθην, quod tamen cum ab σχῆθω possit esse formatum, expungere non sustinui contra edd. optimas. REITZ.

Pag. 299. l. 8. Ἀποπνίγεις ἐπ' αὐτοῖς) Odore malo affectus, interpretes; sed nil tale. Ubi enim, quaelo, odor ille malus in ἀποπνίγεσθαι; Quid autem? αὐτοῖς ad quid refertur, nisi ad Cynicos περιστάντας τὴν πυρὰν, ut a Luciano describuntur? Sed ignoravit interpretes, quid sit ἀποπνίγεσθαι ἐπ' ἀνθρώπῳ, aut quid tale, praesertim vero apud Atticos, quos hic Noster studiosissime imitatur. Exempla sunt passim apud Aristophanem, & Demosthenem, & (quis interp. indiligentiam non miretur?) apud ipsummet Lucianum in dialogis ὑπαικείοις. Est autem ἀποπνίγεσθαι ἐπὶ τοῦτ' πράγματι, quod Latini dicunt, ea res me urit, me enecat. Terent. pro hominem. Horat. uror seu tibi candidos &c. Aristophanes κάομαι. Sed in re ita perspicua sit φειδῶ τῶν παραδ. εἰρημάτων διὰ τὸ πλῆθος. FABER. Quae de vi verbi ἀποπνίγεσθαι hic Faber disputat, dubitatione carent: & tamen malim hic dixisse Lucianum causam aliquam Physicam sui discessus. Ridere se horum hominum stultitiam proficetur; vix ergo est, ut eo-

dem spiritu dicat, se ab illis s. propter illos ἀποπνίγναι, prae indignitate paene suffocatum. Itaque opto in aliquo libro bono inveniri ὑπ' αὐχμῆς vel ὑπ' ἀτμῆς, ut dicat, cum molestus sibi esset suffocans ille vapor vel fumus, discessionem se parasse. Interpretationem dedi, quae utrique sensui sic satis convenire videtur: nam *ei res* potest esse affectata illa Cynicorum tristitia, potest esse fumus & nidor ustulati Protei. GESN. Sic distinguendum: ἀποπνίγεις, ἐπ' αὐτοῖς ἀπώμεν φ. ὁ μ. i. e. post haec, his peractis, GUYET. Non inepta videtur Guyeti distinctio, eamque amplecterer, donec melius quid suppeditent libri. Ἀποπνίγεις autem sine effectu recte intelligitur, pro *paene suffocatus sum*, ut in fab. Aesop. 41, μύρμηξ ὑπὸ τοῦ ρευματος ἀπενίγεται, mox addito ἐσώθη. Sic moriens pro morti proximo, qui tamen sanatur. Phalar. Epist. 21, ὅτι καὶ θνήσκοντά με — ἐσώσεν. Iterum Epist. 92, ὅτι πρότερον τρις ὑμᾶς ἀποθνήσκοντας ἐν σιτοδείᾳ σέσφακα. Cic. 2 de Divin. cap. 66, cum — telo venenato iflus esset, eoque vulnere MORERETUR; eundem tamen sanatum esse, eodem capite narrat. Plura dedi in libro de Ambig. Tir. Facio. Ad do Diod. Sic. IV, cap. 63, pag. 307 m. ubi μετέπειθεν αἰτὰς δὲ Theseo aliter suaderē conanti, at sine successu. REITZ.

ead. l. 14. Ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἦξαν) *Ad fustes venerunt*, interpol. Istud verbum non ita vertendum fuit, quia aliter scribendum, scilicet ἦξαν, *irruerunt, involaturunt* &c. Estque Attica syncope ab αἰσσω, ut apud Aristophanem linguae Atticae canonem legitur ἐν Πλούτῳ Ἐξηξάτην οὖν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεῶ, *Exsiluerunt e templo dracones duo*. Itā alibi Aristophanes, & ei synchronos Euripides. Atque itā legisse interpretem, fidem fecerit eius versio. Sic enim habet: *A nonnullis quoque eorum ad fustes concursus est*. Vides, lector, quantum interpolatori debeat interpres. Quid si libellum aliquem absque ullo duce interpretandum suscepisset? FABER. Ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἦξαν) Sic edidi ex I. & Fabr. Nam est ab αἰσσω. Conf. supra Bis Accus. c. 6, ἐπὶ τὴν πύργον αἰξάντες. Nam etsi vulgatum ἦξαν, quod verterant, *ad fustes concursus est*, omnino defendi potest, & *venire ad manus, tela*, Latinis ac Graecis usitatum fateor: tamen quia aorist. ἦξα ab ἦκα mihi quoque suspectus, eo magis alterum arripui. ἦκον & praeterit. ἦκα frequentissimo quidem in usu, at ἦξα nondum notavi. Taceo, quod maiorem impetum atque iracundiam significet αἰσσω, quam ἦκα, adeoque hic aptius. Eandem ob causam Perizon. ad Aelian. V. H. III, c. 42 &

ἐπὶ τὰς ἐξ ἀρχῆς ἤξαν recte praetulit ex Ms. cum alii quodque ἤξαν ab ἡκω haberent. Confer infra Fugit. c. 6. Supra Demon. c. 4 pr. ἀνίπτοις γε ποσὶ πρὸς ταῦτα ἤξαν, ubi certe ἤξαν locum vix haberet. Sed punctum subscript: & illic operae male omisere: quod in talibus addendo lectionem emendare, non meretur nomen mutationis; adeoque nihil criminabuntur vulgatae patroni. REITZ.

ead. l. 15. ἤξαν) T. Fabri emendationem lubens amplector, mendose in *Amst.* ed. impressam: cum enim in omnibus suis Luciani impressis ἤξαν inveniret, ἤξαν restituit ab αἰσσω quod in *I.* ed. nisi me oculi fallunt, etiam exstat. Vid. apud Nostrum ipsum Δικ. cap. 6, ἐπὶ τὴν πῆραν αἰξαρτες & Nep. c. 3; quin Δραπ. 6 ita etiam in *V.* 2. legitur; ubi vide notam nostram. SOLAN.

Pag. 300. l. 9. Πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἀσπασάμενος) Legendum est voce unica προσανίσχοντα, id enim postulat τὸ ἀσπάζεσθαι. Προσανέχω & προσανίσχω, orior. Prius illud apud Suidam, qui προσανέχοντι venit per ἐξέχοντι, qui locus a Porto male intellectus est. Vertendum enim fuerat προσανίσχοντι, id est, orienti, ut ἐξεχ' ὃ φίλ' ἥλιε. Apud eundem Suidam linea sequenti lego unica voce προσανίσχοντα ἥλιον, ἀνατέλλοντα. Quem locum esse Luciani puto, hunc ipsum, inquam, qui nunc nobis in manibus est. FABER. Iubebat Solan. conferre Menip. cap. 7, ubi quidem lego, — ἔωθεν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, videoque edd. nonnullas προσανατέλλοντα coniungere; sed male profecto. Utrum vero hic προσανίσχοντα cum Fabro connectendum sit, dubito. Non saltem illico id facio: etsi phrasis hic paulo alia, & ἀσπασάσθαι πρὸς ἥλιον sine subiecto, quod quis adorat, salutative, insolentior videtur; tamen προσανίσχων aequae hic incommodum videtur ac προσανατέλλον, dum ratio duplicis compositionis nulla apparet: alioqui id admitterem, ubi auctoritas accederet; quia ἀσπάζεσθαι πρὸς τινὰ minus Graecum videtur, quam verbum compositum, cuius exempla non habeo; sed analogὰ προσαναπίπτω & similia obvia. REITZ.

Pag. 301. l. 1. Χαρίεντα) Gratum, interp. Satis prodit, nescire se, quid sit χάρις. Est enim praeter significationes vulgares doctus, peritus, eruditus. Id fuse ostendit Casaubonus in commentariis ad Athenaeum, doctis, Iuppiter, & laboriosis. Sed, ne ἀσύμβολος abeam, addam loca aliquot. Lucianus in libello, cui titulus est, πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν, ita scri-

bit (cap. 16:) πλὴν ἀλλὰ μετρίωτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν οἷος ἦν, ἄλλω δέ τινι χαρίεντι καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πηπονηκώς. Vide, τὸν χαρίεντα & τὸν ἰδιώτην inter se opponi. Sed is locus Luciani pessime conversus est. Apud Plutarchum cum Periander quidam, medicinae arte clarus, laudaretur, verum mala poemata scriberet, ei Archidamus, τί δὴ ποτε, inquit, ὦ Περὶανδρε, ἀντὶ χαρίεντος ἱατροῦ κακὸς ποιητὴς καλεῖσθαι ἐπιθυμοῖς; Ubi iterum videre est, κακὸν ποιητὴν opponi χαρίεντι ἱατρῷ. Hunc locum male intellexit Raphaël Regius. FABER. Conf. supra Iov. Trag. cap. 48, & Quom. Hist. c. 16, quaeque utroque loco notata. Adde hic, non semper tamen viros *litteratos* intelligendos; sed generaliter omnes *honestiores* & *gratiosos*, quo sensu ap. Diod. Sic. frequens, ut L. XI, cap. 86 f. χαρίεστατοι τῶν πολιτῶν, atque alibi non semel. REITZ.

ead. L. 2. Ψιλὰ ἂν ὥσπερ σοὶ τὰ πραχθέντα διηγούμεην) *Eorum, quae gesta erant, vel tenuissima, quemadmodum tibi, exponebam.* Interpolator. Ubi, quis risum vel indignationem teneat? Hiscene licere hominibus bonos scriptores attingere? & quae optime ab interprete erant conversae, depravare? Sic enim plane & diserte interpretes: *illi rem omnem nude & simpliciter, ut acta erat, quemadmodum tibi, commemorabam.* FABER.

ead. l. 3. Βλάνας) Hos Dial. Alex. f. Pseudom. vocabatur παχεῖς. BOURD.

ead. l. 7. Γυῖ ἀναπτάμενος) Non opus est, ut cum Lemonio proleg. ad Var. Sac. fol. 11, suspicemur, rideri hic Christianorum, de columba e Polycarpi rogo evolante, fabellam; aut in totum adeo Polycarpum eadem opera perstringi, qui ignis supplicium appetierit. Satis, quod vel ex hoc libello apparet, audacter & petulanter insultat Christianis: nec causa, cur nomini parceret a se contemtissimo. Quid erat porro vulgatius, quam aquilam emitti in consecratione Romana? Vultur *canis* instar inter aves, ut inter homines *Cynici*. Facile ergo haec in mentem venire scurrae nostro poterant. Et quid si fabella ipsa Christiana est recentior? s. gratis conficta, s. ex corruptione actorum martyrii orta, quae ipse emendare conatur Lemonius? GESN.

ead. l. 8. Ἐλιπον γὰρ) Ex tragicorum aliquo. Sed cur opus fuit dicere γὰρ potius, quam γυν; Facit ea res πρὸς τὸ σεμνόν, novaeque apotheosi magis convenit. Somnium, inquires. At audi Eustathium ad Iliad. Quo loco ait Athenienses praetulisse τὸ, ὃ Δάμυτερ Doricum, τῷ, ὃ Δήμητερ, quod commu-

ne erat & Atticum etiam. Locum ipsum praestat apponere: Ἀθηναῖοι δὲ προσλόμενοι τοῦ, ὦ Δήμητερ, κοινοῦ ὄντος καὶ Ἀττικῶς, τὸ, ὦ Δάματερ, Δωρικόν, ὅτε τι θανμαστικῶς λέγουσι, μαρτυροῦσι καὶ αὐτοὶ σεμνὰ τῇ φωνῇ τοῦ Ἄλφα. Possem addere Hermogenis locum lib. 1. περὶ ἰδεῶν, cap. 6, ubi agit περὶ τῆς σεμνότητος: sed non vacat transcribere. FABER.

Pag. 302. l. 2. Ἑπτάφων στοᾶ) Pausanias in Eliacis auctor est, dictam quoque fuisse ποικίλην, (cave cum Attica eandem esse putes) & a nonnullis Ἥχους Στοᾶν appellatam. Rationem addit, βοήσαντι δὲ ἀνδρὶ, ἑπτάκις ὑπὸ τῆς ἥχους ἢ φωνῇ ἐπὶ τὰδε καὶ ἐπὶ πλέον ἔτι ἀποδίδεται: p. 170 editionis Sylburgianae. FABER. Addit cl. Bel. de Ball. Plutarchum de garrul. gr. τὴν μὲν γὰρ ἐν Ὀλυμπία στοᾶν ἀπὸ μιᾶς φωνῆς πολλὰς ἀντανακλάσεις ποιούσαν, ἑπτάφωνον καλοῦσι.

ibid. Κοτίνῳ) Videlicet corona Olympiaca. FABER.

ead. l. 5. Ὅν ἐγὼ μικρὸν ἐμπροσθεν ἀφῆκα πέτεσθαι) Quam ego paulo ante volare omisi, interpol. quo quid potest esse deterius? Luciani facetissimum dictum aperiam. Dixerat supra χαριέστατος scriptor, se, dum Peregrini mortem fatuis quibusdam & κεχηνόσω ἀνθρωπαρίοις narrat, paucula quaedam ἐπιτραγωδῆσαι: inter cetera autem evolasse vulturem e rogo &c. Quae res cito in plures sparsa est, ut est humanum genus. avidum auricularum, ait Lucretius. Itaque adeo hic senex, credulus & religiose mendax, vidisse se dicit vulturem illum; & tamen, ait Lucianus, memor eris, optime Croni, me auctorem fuisse illius fabellae, neque τῷ ὄντι quidquam tale factum fuisse; nam, nesciens ne sis, vulturem ego illum ἀφῆκα πέτεσθαι, illum e sinu emiseram, id est, mendaciolum illud deridendis istis fungis asperferam &c. Interpres corruptus ab interpolatore scripserat: Quam ego paulo ante volantem dimiseram. FABER.

ead. l. 6. Καταγελῶντα τῶν) Lego καταγελῶν τῶν, alioqui διὰ σχήματος dictus fuerit vultur καταγελᾶν τῶν ἀνοήτων. FABER. Καταγελῶντα) Καταγελῶν. GUYET. Καταγελῶν τὰ) Καταγελῶν necessario cum Fab. legendum duxi; sed ne periret syllaba, (risum teneatis amici) καταγελῶν τὰ meliore iure mihi coniiicere licere, dein cogitabam; cumque coniecturam meam a Fl. adiuvari deinde cognoscerem, quae καταγελῶν τὰ dispescuit, etsi accentu in τὰ omisso, (quod seqq. edd. occasionem praebuit ea connectendi) nil dubitavi sic edere. Nam licet non absurdum sit καταγελῶντα ad vulturem referre, qui fin. c. 39 etiam humana voce loquens in-

ducitur, id tamen non amplius hic agitur; sed manifestum est, risum esse hominis. Non videtur intellexisse Solan. quā adiecerat, Flor. lect. malam esse, & Fabro semel obsecutus forsan obnubilata mente invenire non potuit, quā τὰ τὸν τρόπον cohaerent. Sed non opus ista connectere, cum τὰ τῶν ἀνοήτων scil. ἀνθρώπων πράγματα, καὶ βασιλικῶν (κατὰ) τὸν τρόπον, optime procedant. REITZ. Igitur καταγελᾶν etiam accusativo iungitur? GESN. in *Addend.* Iungitur accusativo apud LXX, Syr. VII, 12, μὴ καταγέλασθαι ἄνθρωπον ὅτι ἐν πικρίᾳ. Sic multa similia a κατὰ composita & genitivo & accusativo iunguntur, ut observat etiam Abresch. in anim. ad Aeschyl. Sed quia Lucian. alias perpetuo utitur gignendi casu, ut patebit ex Indice maiore, iam nihil muto; sed veniam oro, quod Solani mentem festinans non viderim, & recte sentientem castigarem. REITZ. *ibid.*

ead. l. 9. Τίνας δὲ κορώνας οὐκ). Ae. Menagius in animadversionibus ad Diogen. Laërtium (p. 148) multis scriptorum testimoniis confirmat legendum esse τίνας χελιδόνας, quae verissima & maxime congruens lectio est. ALM. Nihil mutandum esse, monet Kuhnus ad Pausan. p. 787, quem vide. SOLAN. Si Menagius ad Laërt. 6, 78, ex libro, quod non indicat tamen, protulit χελιδόνας, audiendus forte fuerit. Ceterum non dicit, quis praeterea hirundines ad sepulcrum Hesiodi congregavit: ac videtur totum hoc ἄπαξ λεγόμενον. Itaque temerarium fuerit mutare aliquid, idque tanto magis, cum κορώνη, Apollinea avis, prophetam proinde decens, longaevitatis porro & famae loquacis symbolum esse possit. Quid si etiam lusit hic Lucianus, & rapaces volucres voluit Cynici sepulcro addere? quid si ad νυκτοφύλακα retulit? noctuis certe noctem turbantibus & terrentibus, infestae cornices. Quidquid eius sit, nihil profecto nos eogit, ut dicamus, Hesiodi sepulcro certum genus avium ab Luciano hic assignatum. Hoc tantum cogitur ex illius verbis, similem olim de Hesiodi tumulo fabellam percrebuisse: quod genus avium eum celebraverit, nescio an alias, hic certe non refertur. GESN.

ead. l. 10. Τὸν Ἡσιόδου τάφον) De loco vide Thucyd. III, 96. Vid. Men. ad Diog. Laërt. pag. 148 F. qui pro κορώνας, χελιδόνας reponit. SOLAN.

ead. l. 11. Εἰκόνας) Luciani coniecturam eventus comprobavit. Athenagorae audi, p. 72 D. E. τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπὶ ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς καὶ ὁ τάφος καὶ ἡ εἰκών. Deinde parentatum

ei docet hoc titulo, ἐπικλήσας θεῷ, p. 73. Τὴ δὲ Πάριον Ἀλεξάνδρου καὶ Πρωτέως (Τρῶας) Νέρυλλίνου εἰκόνας ἔχειν, ὃς ἀνὴρ τῶν καθ' ἡμᾶς. An & alibi habuerit, incertum. SOLAN. Recte coniecit Lucianus. Athenagoras Legat. p. 107 Dechair. Ἀνδρίας τοῦ Πρωτέως, τοῦτον δὲ οὐκ ἀγνοεῖτε (alloquitur M. Philosophum, eiusque L. Verum fratrem) ῥίψαντα ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ περὶ τὴν Ὀλυμπίαν, καὶ αὐτὸς λέγεται χρηματίζειν. GESN.

ead. l. 12. Οἷς καὶ ἐπισταλλέναι) Hoc ad S. Ignatii imitationem factum putat Pearsonus Vindic. Ignat. P. I, c. 2, p. 261 ed. Cler. Temporis certe illius morem fuisse, cyclicas quasi epistolas dimittere, satis constat. Huc etiam referendi, quos appellasse ait Lucianus Protea suum νεκραγγέλους καὶ νερπεροδρόμους, quos cum θεοδρόμοις illis Ignatianis recte vir summus comparabat. Exstat erudita commentatio Erdm. Rud. Fischeri edita Coburgi 1718 de θεοδρόμοις veteris ecclesiae legatis, ubi nec huius loci mentio omittitur, pag. 119. GESN.

ead. l. 13. Ἐλεγον) In impressis omnibus ἔλεγον. Sed quis? lege ἔλεγον, ut referatur ad sequentia. SOLAN.

ead. l. 15. Διαθήκας) Testamenta, interp. Διαθήκας καὶ παραινέσεις, verte, praecepta & admonitiones. Alludit ad Pythagoreos, a quibus sua praecepta ita vocitabantur. At fortasse, dixerit quispiam, alluserit ad καινὴν διαθήκην Christianorum Lucianus, ut est semper derisor. Et si id concederem, non tamen inde sequeretur, vocem hanc verti per testamentum debere. Nam ἡ καινὴ διαθήκη significat novum foedus, quemadmodum ἡ παλαιὰ διαθήκη vetus foedus. Quis enim ibi mortuus est, cuiusea lex dici queat testamentum? FABER.

ead. l. 16. Καὶ τινὰς ἐπὶ τούτων προσευτὰς) Legendum est ἐπὶ τούτοις finem enim & προαίρεσιν designat istuc ἐπὶ. Cum haec ad oram libelli adscripsissem, animadverti in Cod. Reg. legi ἐπὶ τούτῳ. Cuius lectionis sententia eadem plane est. FABER.

ibid. Τούτῳ) Sic Mf. R. & G. In impressis omnibus τούτων. SOLAN.

Pag. 303. l. 9. Ἦκον) Si de reditu Peregrini ex Aegypto intelligas, incidet necessario in primum Luciani in Graeciam adventum; cum XV aut XX fere intercesserint anni. De voce Ἦκον monendus es, nostram esse l. edit. emendationem; in reliquis enim libris est ἦκων. SOLAN.

ead. l. 12. Τινὰ Ἀλκιβιάδην) Amores & παιδικὰ Socratis,

ut vulgus scriptorum existimat; sed quam ab hac foeditate remotus fuerit Socrates, omnium, quotquot unquam fuerit, hominum optimus & sanctissimus, satis superque ostendunt divina illa Xenophontis ὑπομνηματεύματα; tum præterea ipsius vita nuper a viro doctissimo, & linguae Graecae peritissimo D. Carpentario conscripta. Hoc itaque ausum asserere: *Si quis morte obita sensus tellure sub ima est, Socratici gaudent Manes, & grandior Umbra Ambulat Elysium, tanti scriptoris honore.* FABER.

ead. l. 14. Γρόφου καταβάντας καὶ κύμα παμμέγεθες ἐγείραντος) Caliginē aborta & fluctum ingeniem excitante. Interpol. pessime. Γρόφος enim hoc loco turbo est. Idque satis ostendit nomen appositum καταβάει. Deinde, qui quæso fieri possit, ut caligo attollas mare, quod diceret Lucianus, καὶ κύμα παμμέγεθες ἐγείραντος; Rem vero terribilem, caliginem noctu fuisse. Videlicet sunt hæc ægri somnia. Intelligit enim Lucianus turbinem illum, qui vulgo dicitur ἐνεφίαις; de quo Apuleius in libello de Mundo, & alii. Eustathius enim vocem hanc (γρόφος) deducit a γέφος. Plerisque omnibus dici videtur δρόφος, quasi πρὸς τὸ δρῶν τὰ νέφη. Quæ tu passim reperies: neque iuvat transcribere. FABER.

in Schol. col. 1. l. 3. Εἰ καὶ ψυχρὰ τῇ συγγνώμῃ) Quid hoc sit, ignoro. SOLAN.

Pag. 304. l. 1. Θανάτου κρείττων) Morte potior. Interp. Quid sit ἀνὴρ θανάτου κρείττων, omnes, opinor, norunt; quid sit vir morte potior, non item. Vertendum itaque fuerat, vir morte superior, quem mortis metus non deprimit, non frangit, ut e contra ἀνὴρ θανάτου ἥττων is est, qui mortis pavore debilitatur, prosternitur & plane abiicitur. FABER. Fortior, robustior ipsa morte, s. victor mortis, vel qui eam contemnit. Ita χρημάτων κρείττων habuimus supra de Merced. Cond. § 19 f. θυμοῦ κρείττων, Hermot. cap. 12 f. Et φρόνου κρείττων, ibid. c. 76 &c. REITZ.

ead. l. 7. Ψυχρὸν) Subaudi ὕδωρ, ut νεαρὸν, pro νεαρὸν ὕδωρ, ἐλλείψει, Etymol. in νεαρὸν. A νεαρὸν est Νερὸ Graecorhomaicum. GUYET. Supple ὕδωρ ellipsi. Ut νεκρὸν, pro νεκρὸν ὕδωρ. Vide Etymologicum Magnum in νεκρὸν. A νεκρὸν est Graecorhomaicum νερό. MENAG.

ead. l. 8. Καίτοι) Forſan καὶ γὰρ. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτὸς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν) Ordo: ἐγὼ αὐτὸς οὐδ' αὐτὸς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν. Sed forte sic legendum:

Ἐγὼ δ' αὐτὸς, οὐδὲ πρὸ π. ἡ. &c. GUYET. Quae versio haec est, quam nobis offert Benedictus & sequitur Faber? ceterum ego neque ipso ante paucos dies vidi. Ergo aut nunquam vidit, aut ante valde multos dies vidit. Quod quid est? aut quomodo ad Graeca? multo melius & rectius Ob-
sopoeus, ceterum ego quoque illum non ita multos ante dies con-
spexi. GRON. Emendationem Guyeti non reiicerem, si au-
thoritas accederet: nam quamquam exempla haud pauca
constructionis immutatae vidimus, ut de Calumn. cap. 19,
ἐπειδὴν ἐντὸς ἑπαξ τευχῶν γένονται; item Philop. cap. 22,
Parasit. c. 16 & 2, Bis Accus. c. 34, Rhet. Praec. c. 18, de
Imag. c. 11; sic tamen pro lubitu transponere negandi par-
ticulam, periculosum est: verum & infra Tragopod. v. 313,
Οὐκ ἐρίσας ἐχάρη Φαίβη Σάτυρος Μαρσύας. Et Homer. Il. E,
150, Τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρον ἐρίνατ' ὄνειρους, ubi οὐκ ad
ἐρίνατα pertinet, non ad ἐρχομένους, & Scholiast. atque Eu-
kathius amphibolian pronuntiant. Clarkius vertit, quibus
non, ad bellum proficiscentibus, senex interpretatus est somnia,
sive, quibus nequidquam, cum ad bellum proficiscerentur, inter-
pretatus est somnia. Eoque minus, cum & in Dial. Meretr.
XII, p. hui. ed. 254, οὐ sic transponitur, quando ait, οὐχ
ἴσταν τὸ ἀσθμα ἐν: ubi οὐχ omnino pertinet ad ἐν, nam
non negat se vidisse, sensisse, sed non unum fuisse affirmare.
Propter talia iam nihil mutarem. Confer & infra Sat. cap.
8 pr. REITZ.

Pag. 305. l. 1. Τῷ δακτύλῳ) Τοῦ ποδός. GUYET.

ead. l. 2. Τί σοι δακτεῖ ὁ Δημοκρίτος) Huius loci venusta-
tem corrumpit interpolator. Quid tibi, inquit, videtur facturum
fuisse Democritus, si haec vidisset? merito virum irrisisset. Inter-
pres autem, antequam interpolatus fuisset, quanto melius?
Quid tibi, inquit, facturum fuisse videtur Democritus, si horum
spectator contigisset? numquid pro dignitate virum derisisset? Sen-
sus est. Cum tanta in Peregrino gloriae sitis fuerit, censetur
tu, Croni, satis unquam & κατ' ἀξίαν δόξαν τὸν ἀνθρω-
πίσκου derisurum fuisse Democritum? Dii boni! unde illi
tantus risus suppetere potuisset? Haud dubie prius ei fuisset
emoriendum, quam hominem pro virtutibus, ut dice-
ret Terentius, exagitare potuisset. FABER.

ead. l. 4. Πόθεν εἶχεν ἐκεῖνος τοσούτον γέλωτα) Quod de
risu Democriti dixit Lucianus, idem de lacrimis Heracliti
scripserat Iuvenalis: Mirandum est, unde ille oculis sufficeret
humor. FABER.

IN FUGITIVOS.

Pag. 306. l. 1. ΔΡΑΠΙΕΤΑΙ) Dixi antea, hunc Dialogum non esse Luciani. BOURD. Non videtur esse Luciani. MARCIL. *Lucianetum non videtur.* Nihil est in hoc Dialogo Luciano indignum; siue Nilum, siue rem ipsam spectes. Quare miror, cur Bourdelotius & Marcilius dubitent, eum esse Luciani. KUSTER.

ead. l. 2. ΑΠΘΑΛΩΝ) Personarum colloquentium nomina Graeca addidi ex *B. 1.* quae. Ἀπόλλωνος; Ζηνός &c. Latina adscivi ex *P.* Inscriptio enim illarum tam Graeca; quam Latina, aberat ab cett. etse in medio Dial. inserta: personarum dimidiata nomina. REITZ.

Pag. 307. l. 3. Ὀπτομένων ἀνθρωπίνων σωμαίων) Corrige *ὀπτομένων.* Est enim ab ὀπτάω, *assu.* Recte id observatum in Epist. Saturnalib. c. 23, καὶ τὸν ἑλεφάντα, καὶ τὰ δελφίνια μεταξὺ ὀπτομένων &c. In Neegyomant. cap. 14, οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτομένων. IENS. Ὀπτομένων recte scribitur in sola *V. 2.* ut *Men. c. 14, 'ἴστ. B; c. 29, Κρον. c. 23 & 35.* In reliquis enim prave est ὀπτομένων. SOLAN.

ead. l. 8. Τὴν κηλῖδα) Foeditatem. GUYET. Quis ante aut post hunc odoris sibi maculam finxit? SOLAN.

ead. l. 12. Ἡ τί τὸ ἀγαθόν) Scribendum vel puer videat, etsi *Mf.* fileret; ἢ τί τὸ ἀγνόν ἀπαυδακωθῆναι ἐμπροσθέντα εἰς τὴν πυράν; quid prodest in pyram insipientem consurgere? In vulgatis est contra τὸν γραμματικὸν canones ἐμπροσθ. GRAEV.

ibid. Ἐμπροσθόν) Ἀν ἐμπροσθόντ' εἰς; &c. GUYET. Ἐμπροσθόντα legendum vel puerum videre; ait Graevius. Fateor; ad Grammaticam usitatus ita dici, ut supra *Iov. Conf. c. 7 f. οὐ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀνανήτους εἶναι.* Gall. cap. 26, ἐμοὶ — ἀμάσαι ἐντερόντα. *Ibid. c. 4, ἡσθηνέναι φαγόντα.* Rhet. Praec. cap. 1, ὅς ἀμαχόν εἶναι; scilicet *ss.* Et *Evang. D. Marc. IX, 47, δύο ὀφθαλμούς ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρὸς.* Herodian. L. II, c. 8 f. (Νίγρος) ἡμέλει — δέον ἐπιφοιτῆσαι τὴν ταχίστην, καὶ φράσαι οἰκιστάμενον αὐτά. Verum & similia vulgatae alibi occurrunt, ut non velim quidquam immutare. Nemo quidem dubitat, quin infinitiv. cum nominandi casu in alia constructione sit usitatissimus, idque Grammatici satis tradidere; & exemplorum occurrunt myriades; sed nominativo personae praemisso,

vel intellectu, tantum locum habere alterum illum nominativum, volunt. At in quibuscumque modo nominativo, modo accusat. utitur Noster, ut, *μόνη τῇ δεσπότῃ εἶναι δοκεῖν*, in Bis Accus. cap. 2 f. Contra vero, *δοκεῖ σοι εἶναι πολυπραγμοσύνην*. In Parasit. c. 5. Nominativo Polyb. (notante Iensio in marg. Lect. Lucian.) pag. 635 ed. *Ἀπὸ ἐπισφαλὸς εἶχον, διὰ τὸ γυμνοὶ κινδυνεύειν*. Et sic p. 1434; nec non p. 963, *ἐτοιμῶς εἶχον πρὸς τὸ μὴ τοῖς ἀχθροῖς ὑποχέριτοι γενήσθαι*. At in his Polybii, nominat. personae praecedat, ad quem etiam referri diceretur aliquo modo nominativus frequens. Vitiosum autem esse vulgatum *ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φησὶ εἶναι*, — *καὶ μοιχεύουσι*, docuit Iens. in Prometh. T. I, c. 16. pr. (qui multa de infinitivi structura, in Lect. Lucian. p. 72 — 83.) assentiente Hemsterhusio, nec tamen omnia, ob nimiam copiam, inferente, & frustra improbante Gesnero ad Philopatr. nam non modo *κακοῦργοί τινες* improbat Iensius, per se, sed *εἶσι* pro *εἶναι* requiri, bene monuerat, propter illico adiunctum *καὶ μοιχεύουσι, καὶ πολεμοῦσι &c.* Sed Homeri locus Il. B, 350, quem Gesn. affert, ubi *φημὶ καταγεῦσαι — Κροίωνα Ἀστράττον &c.* huic nostro Fugitivor. probando convenit, aequae ac infra Philopatr. c. 4, *ἀλλ' ὑποβεβρογμένος καθεδεῖσθαι*. At quod Gesn. etiam affert ex Dial. Marin. IX, *σῶσαι δέσσει χαρισαμένος*, id iam nihil probat; nam *χαρισαμένους* ex Codd. ibi restituit Hemsterhusius. Verum addi posset Dion. Halic. VII, p. 473, 10, quem iam adduxi ad Rhet. Praec. c. 24, *δ' αἰσχύνης λαβεῖν, ἀνὴρ αὐτουργὸς καὶ γέρον — ὀνειράτα ἐκφέρειν*. Et Xenoph. p. 458, *οἶονται δεῖν φρόνιμοι καὶ μέτριοι φαίνεσθαι*, aliaque, quae afferuntur a Maittaire de Dial. p. 82, quae cum Polybianis modo adductis pro vulgata facere nonnullis videbuntur; sed quia & in iis ad nominativum personae respicitur, illa huc detorquere nolim; magis enim huc facit, quod nominativum & accusat. simul infinito adiunctum alibi iam dedimus, ex Ep. ad Ephes. IV, 1 & 2, ubi *παράκαλῶ οὖν ὑμᾶς — περιπατῆσαι ἁγίως — ἀνεχόμενοι ἀλλήλων*, ubi & Elfner. duo alia addidit. Notumque vel ex Grammaticis vulgaribus, illud Xenophontis, *πρὸς τὸ ἀγαθὸν φαίνεσθαι* & ex eodem, *Ὁ δὲ Ἀσσύριος — ἐγὼ μὲν οἶμαι ἱππίας μὲν ἄξειν*, pro *τὸν δὲ Ἀσσύριον*. Addo rursus Aret. Capp. vers. fin. L. I, p. m. 92, *καὶ τόδε μέντοι προσκρινήσας — πρήσσειν*, pro *προσκρινήσαντα δεῖ πρήσσειν* cum tamen *ἀποσχάσαντα — ἀφαιρέειν* ibid. paulo ante dixerit. Iterum L.

II, c. 4, p. 104; οἶνος γὰρ ὡκὺς — ὡς ῥηιδίως χυθεὶς ἐρῶσθαι, pro χυθέντα: in quo posteriore exemplo tamen ad nominat. praemiss. potest esse relatio, aequae ac in hoc Herodiani I, 10, 8, ὥθη δ' αὖν μέγα τι δράσας κατορθῶσαι. Sed Luciani vulgatae propius accedit hoc Diod. Sic. XII, c. 25 f. εἰάν δ' οἱ δῆμαρχοι καὶ συμφωνῶσι πρὸς ἀλλήλους κύριοι εἶναι τὸν ἀνὰ μέσον κείμενον: ubi κύριοι pro κυρίους. Sed Gronovii in Polyb. exempla ad L. V, p. notar. 430, paulo aliam habent rationem, pertinentque ad nominativum illum iustitissimum, de quo prius diximus. Sed satis est ostendisse, vulgatum Luciani non temere movendum; etsi nec dissimulandum, saepe a scribis peccatum esse in pervertendis verborum modis, ut vid. in Dial. Meret. XII, p. huius Tom. 529, not. penult, Plura ad Fugit. c. 2. REITZ.

ead. l. 15. ἤλατο) Adspirare ἤλατο in fab. Aesop. CXV, & Homer. Battach. 248. Cumque ἄλλομαι certe adspiraretur, ut patet ex compositis ἐφάλλομαι, καθάλλομαι, adspirationem contra edd. vet. assumpsi. REITZ.

Pag. 310. l. 9. Ἐντειλάμενος ἐπιμελεσθῆναι) Verto, dato negotio, ut eos curarem, vel sanarem. Verbum enim ἐπιμελεῖσθαι, κατ' ἐξοχὴν de Medicis usurpatur, qui saucios curant & sanant. Αὐτοῦ μοx pro eo bis utitur verbo ἰάσασθαι. Sic etiam in Symposio cap. 47, Διόνικος ἐπιμελεῖτο de quo paulo ante dixerat, ἀπεσπένοντο τὸ τραῦμα. Hinc ἐπιμέλεια & ἰασις ut synonymae ponuntur Proverb. III, 8: Τότε ἰασις ἔσται τῷ σώματι σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις σου & v. 22, ἔσται δὲ ἰασις ταῖς σαρκὶ σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις σου. L. BOS.

ead. l. 15. ἰάσασθαι) Vid. supra dicta ad Gall. c. 28. REITZ.

Pag. 311. l. 7. ἤξα) Sic V. 2. nisi quod iota non erat subscriptum, Recte; non ut in reliquis, ἦξα. Confer Δημ. c. 4. SOLAN. Conf. paulo supra Mort. Peregr. c. 37 f. Nec dubitabis & ita hic scribendum, cum de volante sit sermo, Sic & mox ὁμήσασα utitur. REITZ.

ead. l. 10. Ἐργάσασθαι) Ἐργάσασθαι hic legendum, non, ut edd. εἰργάσασθαι, alia occasione monet lens, scilicet ad Hermot. c. 71 pr. ubi e contrario vulgatum ἐργάσω in εἰργάσω recte mutat, & Codd. addicebant. Sed eorum fidem hic expectasse nihil etiam opus; adeo res est manifesta: neque enim significatio τοῦ εἰργᾶν prohibeo, hic locum habet, neque si haberet, εἰργάσασθαι, sed εἰρξασθαι in aor. dicendum foret. REITZ. lensii emendationem firmat Ms. R. 3011.

ead. l. 12. Τῷ ζυγῷ) Αἰρεῖν ζυγόν pro doctrina mandatisque observandis poni tradit I. Elſner. in Evang. Matth. XI, 29, ubi & haec Luciani eodem modo exponit. REITZ.

ibid. Ὁρμήσασα εἰς Ἰνδοὺς) Erudita & veriffima haec philoſophiae hiſtoria eſt. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐν τῇ βίῳ) I. e. in munda. GUYET. Conf. ſupra Tim. § 25, Amor. c. 20 pr. & c. 33, Gall. c. 5. Et Geſn. ad Icarom. f. Berglerumque ad Alciph. I, p. 120. REITZ.

ead. l. 15. Οἱ Βραχμᾶνες) Steph. περὶ πόλεων. GUYET.

ibid. Βραχμᾶνες — πυρὰν μεγίστην ἀναβάττες) Confer ſupra notata ad Mori. Peregr. c. 25. REITZ.

ead. l. 16. Νεχραῖς) Quenam iſta gens? Quid ſi Arachofios reponas? SOLAN. Νυſſαῖς coniciebat cl. Bel. de Ball.

Pag. 312. l. 6. Ἡ τῆς καθέδρας) Καθέδρα hic ipſe ſedentis Habitum atque ſitus, ut κατὰ κλίσεις ſupra de morte Peregr. c. 25 f. οὐδ' ὅσον ἐλάχιστον ἐντρέφαντες τῆς κατακλίσεως. Etiam alias καθέδρα non ipſam ſedem, ſ. id, in quo fedetur, notar, ſed ſeſſionem, moram deſidendi &c. V. g. Thucyd. II, 18, ἐν τοιαύτῃ ὀργῇ ὁ στρατὸς τὴν Ἀρχίδαμον ἐν τῇ καθέδρᾳ εἶχεν, propter moram. Oſtendit ibi Waſſius, ſynonymon eſſe καθέδραν ἐπιμονῆς, ἐπιſχέσεως, ἔδρας, διατριβῆς, ἀναβολῆς, μονῆς, κ. τ. λ. Neque obliſcitur loci Plutarchi, Camillo p. 260 H. Steph. ἦτε πρὸς τῷ Καπετωλίῳ καθέδρᾳ καὶ ſχολῇ γενομένη χρόνιος. GESN.

ead. l. 12. Τὸν οἰσθόδομον) Ne cui forte Schollaeſtae auditoritas imponat, non eſt hic ſermo de illo Palladis in arce Athenarum opiſthodomo, ſed de poſtico templi Iovis Olympii, quod auditorium fuiſſe praeconibus, philoſophis, & qui agere cum multitudine vellent, ad ſuperiorem de morte Peregrini libellum ſatis oſtenſum eſt. Vid. ad c. 32. GESN.

ead. l. 14. Αἰθιοπίας) Quinam ibi philoſophi memorantur? SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Μέρος τῆς ἀκροῦ.) Non vidit Scholiaſtes, de opiſthodomo Olympico hic agi. Quam ſupine! SOLAN.

Pag. 313. l. 11. Ἐταίρους καὶ μαθητὰς) Honeſtiores diſcipulos ἑταίρους vocari, vid. apud I. Elſner. ad Evang. Matth. XXVI, 50, ubi & Iudae ait Servator: ἑταῖρε, ἐφ' ᾧ πάρε; ſed hoc in vulgus notum. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ ἄλλος) Epheſius ille Heraclitus eſt, Abderitanus Demoeritus, quem & Mileſium quidam tradidere. V. Diog. Laërt. In Scholiis impreſſis perturbatiſſima haec antea erant omnia. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 5. Ἐξ Ἀβδῦρων) Hic omissum Δημόκριτος. CLER. Quod in C. reperitur. Sed non vidit editor, deesse hic Ἀβδῦρον, cuius Scholium est Ἐξ Ἀβδῦρων. SOLAN.

Pag. 314. l. 7. Ἀν. οἱ δὲ) Sic forte legandum: ἢ σκίαν ἐνίσχτε ἰδόντες, ὥντ' ἂν ἀκριβῶς &c. vid. Codd. vet. GUYET. Nihil varietatis in vet. libris invenio, nec desidero. Οἱ δὲ enim non semel sic πλεονάζει vel ἐπανόδω inservit. Vid. Asin. cap. 30 sub init. ὁ δὲ οὐδὲ κατῆλθεν. Et Hermot. cap. 28, δὲ δέον — κατατοξεῦσαι, ὁ δὲ τὴν μήρινθον ἔτρεψε. Herodian. II, c. 8 f. (Νίγρος) ἡμέλει τοῖς τε ἰλλυρικοῖς στρατεύμασι δέον ἐπιφοιτῆσαι — ὁ δὲ οὐδὲ τῶν πραττομένων τι αὐτοῖς ἐδίδου. REITZ.

Pag. 315. l. 4. Ὁφελον) Ὁφελον Th. Mag. Nosterque ὡς ὄφελον Amor. c. 41. Et alii ubivis, item Homer. frequentissime, prima correpta, sive potestate interiectionis, sive augmento verbi ὀφείλω abiecto dicas, perinde erit; sed quia vera est aor. 2 verbi ὀφείλω, nihil prohibet ὄφελον etiam scribere, & ita Stephan. T. II, p. 1560, ex Demosth. παθόντων, ἀ μή ποτ' ὄφελον, aliaque ita scripta exhibet. Quare in vulgato Luciani nihil mutassim. REITZ.

ead. l. 14. Ἐκκῖναι στρ.) Filer de la trame au rouet. GUYET.

Pag. 316. l. 9. Τέχναι δὲ γλίσχραι) l. e. tenues, ieiunae, ege-nae. GUYET.

ead. l. 12. Ἀγκύραν ἱερὰν) Proverb. de quo in Iove Tragædo. BOURD.

ead. l. 15. Ἀμαθίαν) Vid. supra Πητ. c. 15. KUSTER.

Pag. 317. l. 5. Αὐτοὺς εὖ μάλα) Lege αὐτοὺς. GUYET.

ibid. Καὶ πρὸς ἐμὲ) Intellige ποιοῦσι. GUYET.

ead. l. 6. Τὸν ἐν τῇ Κύμῃ ὄνον) Vid. supra Ἀραβ. c. 32, ubi eandem fabulam tangit, uti & Ἀποφρ. c. 3. SOLAN.

Pag. 318. l. 15. Ἐβέλῃς) Praeunte Mf. Regio 3011. ita emendavimus, quod vulgo perperam legebatur ἐβέλοῖς. Sic mox ante ἦν — ζητῆς.

ead. l. 16. Ἐμπέπλησται — ῥαδιουργίας) Th. Mag. v. Ῥαδιουργὸς haec afferens, πᾶσα omittit, (saltem in ed. Blankardi) qui hinc emendandus, si quid opus. REITZ.

Pag. 319. l. 3. Οἱ — οἶον) L. οἱ illud habet, quod recte a S. erat pro vulgato ἢ restitutum. Οἶον, quod sequitur, ex FL est, quod etiam recte habet S. cum ante eam editionem omnes, excepta FL. οἱ haberent. SOLAN.

ead. l. 6. Λιχνίαν) Sic scribi satius est, quam quod in omnibus impressis antea erat λιχνίαν. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀφθόνοισ) Sic iam emendare iufferat ad *Περ. c. 16* T. Faber, quod in omnibus hic reperitur ἀφθόνως. SOLAN. *Peregr. cap. 16, ἐν ἅπασιν ἀφθόνως ἦν.* REITZ. Ἀφθόνοισ *Mf. Reg. 3011.* teste cl. Bel. de Ball.

Pag. 320. l. 2. Τὸ μέλι αὐτὸ ἐς τὰ στόματα ἐσρεῖν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ) A Christiano Iudaeove scriptum dicas, qui de Man-
na cogitaverit. Mellis quidem rivos fontesve apud huñc (ut *Κρον. c. 7*) & alios legimus; sed hisce similia nullibi. SOLAN.

ead. l. 11. Πλάτωνός τι δῶγμα) *Plat. Πολ. V. pag. 459 E.* SOLAN.

Pag. 321. l. 3. Τυκθωνίδην — Στρουθίας) Insignium assen-
tatorum nomina. GUYET.

ead. l. 16. Χρυσίον μὲν &c.) Μίμησις. GUYET.

Pag. 322. l. 3. Οὐκ ἔβολους — ἀλλὰ πλούτους) Sic apud
Heliod. lib. II, καὶ ἐμοὶ δοκεῖτε τοιοῖδε ὄντες οὐκ ἀκόλους,
ἀλλ' ἀοράς τε καὶ λέβητας αἰτήσασιν. BOURD.

ibid. Ἀλλὰ πλούτους) Plurale πλούτοι frequentius occur-
rit, quam initio putaram ad *Hermot. c. 9*. Sed conf. ad *Ica-
rom. c. 4*, ubi plura dedi. Adde *Diod. Sic. V, c. 20*, πλού-
τους μεγάλους ἡβροισαν. REITZ.

ead. l. 5. Πλήσειεν) Corrupta vox, pro qua forte repo-
nendum πλουτεῖεν, vel pro τοσοῦτον, legendum τὴν ναῦν.
SOLAN. Πλουτήσεεν legend. videtur. Guyet. Parum abest,
quin sic edam. Sed quia & Scholiast. vulgatum habet, & ali-
quis inest sensus, contextum immutare non sustinui. REITZ.

ead. l. 9. Συνοικίας) Vicos. GUYET.

ead. l. 14. Πολλοῦ) Subaudi διὰ. GUYET.

ead. l. 16. Τὸ τῆς Πηνελόπης) *Homer. Od. B, 94.* SOLAN.

Pag. 323. l. 1. Ὅπως γὰρ δὴ ἐγὼ ἐξυφῆνω, τοῦτο ἐν ἀκω-
ρεῖ αὐθις ἀναλύεται) Opinor, Lucianum scripsisse τοσοῦτο.
Ratio clara est. IENS.

Pag. 324. l. 2. Παρὰ — δοκεῖ) Displicet utrumque: nam
& παρὰ καιρὸν alienum ab eius mente est, & δόξει διῶντι
oportuit. In libris nostris nihil est subsidii. SOLAN.

Pag. 325. l. 12. Ὑποπεπταμένον) Ita solet praeteritum πέ-
πταμαι pro πεπέταμαι formari Homero; vid. *Il. Φ, 531*,
ubi πεπταμένας πύλας Scholiast. interpretatur ἀνεσχημένας,
& saepe alibi ap. eundem. REITZ.

Pag. 326. l. 5. Ἐβρος μὲν οὗτος &c.) Cum paulo supra di-
xerit de eadem hac urbe, καὶ τινὰς λόφους τρεῖς πάνυ καλοὺς
ἀνεστηκότες, non est difficile divinare, de qua urbe loqua-
tur: nimirum de Philippopoli; quae & Trimontium, & an-

tea Poneropolis, & Pulpudena, & Eumolpias, sita ad Hebrum inter Haemum & Rhodopen, quae Trimontium vocata est eo, quod tres montes suorum murorum ambitu complectebatur. PALM.

cad. l. 11. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων) An legendum, ὥστε τί οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων; GUYET. Non eget locus emendarione, & recte ceperunt interpretes. Vid. supra ad Vit. Auct. c. 26, & Gron. ad Diff. cum Hes. c. 8. Infra Conviv. c. 2, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἐστῶν ἡμᾶς. Sed cum & ipse Guyetus lectionem prioris istius loci isthic probavit, non videtur ignorasse phrasin, sed hic tantum interrogative voluit addito τί legi; cuius nullam necessitatem video. Verum & alibi etiam a se dissentit Guyetus; vid. mox ad c. 29. REITZ, *Pag. 327. l. 2. Κτήσανας*) Posidonios... aut possifundos Gron. AG. X, 220 E. SOLAN.

cad. l. 8. Καί τινα γυναῖκα ἐν χρῶ κακαρμένην εἰς τὸ Λακ.) Exposuit hunc locum Meursius Miscellan. L. I, c. 16. ALMEL. Vid. Meurs. in Misc. Lac. I, 16, p. 76. (Respexit ad Lacorum morem, quo & virgines matrimonium initurae, ut amiculo virili a pronuba induebantur, ita quoque ad cutem usque, sicut viri, radebantur. Plut. in Lyc. vid. not. ad B. πρ. 20, & Et. d. XII.) SOLAN.

cad. l. 9. Εἰς τὸ Λακωνικόν) Σχημα subaudi, aut simile quid. GUYET. Ebor commode intelligitur. Phrasin eandem habuimus Navig. c. 30, εἰς τὸ Περσικόν. REITZ.

cad. l. 12. Πῶς τὰ ὑμέτερα; δραπέται γάρ) Αη, Πῶς τὰ ὑμέτερα; ΦΙΛ. Δραπέται γάρ. MARCIL. ΦΙΛ. Δραπ.) Perturbata hic erant omnia, & , ut puto, corrupta; nam nec Mercurio praeconium, nec ceteris suae cuique satis recte partes assignantur. Medicinam aliquam fecit Marcilius, dum ΦΙΛ. ponit ante Δραπέται, quod in reliquis deerat, quod exemplum sequi S. editorem decuerat. SOLAN. Cum illud ΦΙΛ. abesset in omnibus, praeter Par. admittere nolui. Et sane contra quam Marcilius sentio. Melius enim cohaeret, eisdem sua investigantes rationem addere, cur alii nullum ius in suos sit fugitivos, quam alium haec subiicere: idque ex addito γάρ patet. Quin ita vel ΦΙΛ. eiiciendum suaderem, si adesset in aliis. Et licet in Graecis adesset, in Latinis tamen etiam praetermisit Birkheimer. REITZ.

cad. l. 15. Εἴσεσθε δὲ καθότι) Obscuriusculus ab hoc inde loco libellus ob eam, puto, rationem, quod personae non satis diligenter appositae sunt: quod ut intelligatur, scopus

& oeconomia totius libelli inspicienda est. Videtur Lucianus aliquem de Peregrini s. Protei grege Cynicum odio publico voluisse exponere. Exordium petitur ab ipsa Protei morte, de qua contemtim Iuppiter loquitur. Supervenit Philosophia, ac de Pseudo-philosophorum iniuriis queritur, eorum praesertim, qui humili opificio, vel servili adeo conditione deserta ad pallium & philosophiae professionem confugiant, eamque sua humilitate atque flagitiis suis infament. Demittitur cum Mercurio atque Hercule, ad perquirenda illa dehonestamenta sui nominis, atque ulciscenda. Ut ea inveniantur, in Thraciam auriferam, nominatim Philippos Macedoniae urbem ire comites suos iubet Philosophia, & praeconio citare aliquem, qui a κτήσι vel κτήματι nomen habeat. (Substituimus *habendi* nomen in conversione nostra.) Credibile est igitur, Ctesiam, Ctesonem, Ctesiclem, Ctesibium, Ctesippum, Philocletum, Polycletum, Euclemona, aut simili nomine fuisse, quem perstringit Lucianus: nam de Epicteto illo nobili vix cogitare fas est; licet conditio servilis una cum nomine in ipsum conveniat; licet magnam vitae partem in Thraciae exegerit Nicopoli; licet sub Antoninis adhuc illum vixisse, Themistius Orat. § pr. f. pag. 63 D. & Suidas, tradiderint: qui tamen magnis argumentis refutantur ab H. Dodwello diss. § ad Geogr. minores Hudsoni § 9 seqq. Quare illud forte non absurdum fuerit conicere, fuisse tum, & hic peti, Epictetum alium iuniorem, sumiam forte illius maioris, servilis conditionis hominem & ipsum, sed principum virorum amicitias opes consecutum maiores, certe maledicentia terribiliorem, quam ut nimis aperte illum tangere vellet Lucianus. Hunc forte posteri miscuerunt cum archetypo illo Epicteto: qui (ut hoc addamus Dodwelli argumentis) si ad Antoninum Philosophum supervixisset, omitti non poterat in Macrobiis nostri. Sed haec obiter. Pergamus ad emendandum locum, quem tractamus. Delati Philippos Hercules, Mercurius, Philosophia, incidunt in viros quosdam, qui suos aliquot fugitivos quaerunt, & ita describunt, ut agnoscat Philosophia, esse in iis etiam illum suum, quem interea Epictetum vocabimus. Itaque, *Vah*, inquit, *hi quaerunt nostra*, hoc est, eundem hominem, quem nos quoque. Mirantur illi, & suos esse confirmant. Hic opportune Mercurius (vel ipsa adeo Philosophia) εἰσεὶς δὲ (non δὲ) inquit: -*Statim scietis, καὶ ὅτι*, quo respectu, quo nomine & nos illos quaeramus, no-

strosque esse dixerimus. *Iam modo faciamus praeconium!* Facit deinde praeconium Mercurius. Quo facto fugitivi Epicteti (sic enim licet interim dicere) dominus, qui est inter illos viros, negat se ex hoc praeconio intelligere, suum servum peti, & longe illum aliter describit. Nempe legendum puto ΔΕΣΠ. Οὐ νοῶ, οὗτος, ὃ κηρύττεις: sed reducitur in viam a Philosophia, quae eundem esse hominem, illum docet. Exclamat herus, & miratur Canthari sui audaciam. Sed reliqui viri, ipsius comites, bonum successum suae inquisitioni inde pollicentur, quod Philosophia negotium hoc intelligat. Itaque ante verba, ἀμέλει ἅπαντας ἀνευρήσομεν, personam ΑΝΔΡῶν ponendam arbitror. Hanc sententiam nostram interpretationi intexere non dubitavimus, non quo libellum ita interpolare audeamus, sine auctoritate Codicum; sed quod ita melius intelligi eum putamus. Qui Graeca possunt conferre, illis fraudi non erit haec nostra licentia: quam pudenter sumtam, uti demonstramus, superest. Nempe prima duo elementa nominis Ἑρκῆς, EP. coaluisse possunt cum literis ει, a quibus incipit εἰσεσθε: ut saepissime literae bis ponendae semel omittuntur. De reliquis suo loco, GESN.

Pag. 328. l. 2. Ἐν χρῶ κυρίας) Emendavimus antea interpretationem huius loci. BOURD. A nominativo ἐν χρῶ κυρίας. GUYET. Occurrit tam frequenter apud Nostrum, ut hoc, nedum plura, addere pigeat. REITZ.

ead. l. 4. Λοιδόρον) Τὸ αὐτόνομον post τὸ λοιδόρον subiungendum videtur. Interpres ita legisse videtur. GUYET.

ibid. Μηνύειν ἐπὶ ῥητῷ αὐτόνομῳ) Primo notandus infinitivus, pro imperativo poni alias etiam solitus. Vid. Lexiph. princ. in herilibus ad servum imperiis cap. 2 seq. it. c. 3 extr. Deinde verborum ἐπὶ ῥητῷ αὐτόνομῳ hanc puto sententiam, quam indicat versio: promittitur generatim, accepturum indicem, quidquid ipse stipulatus sibi fuerit: ῥητὸν, de quo dictum vel conditum est potius: αὐτόνομον, quod in potestate vel sub lege quasi nostra est. Probat hanc interpretationem eventus in Orpheo. GESN.

ibid. Ἐπὶ ῥητῷ αὐτόνομῳ) Pro αὐτόνομῳ legendum μηνύτῳ. Aliter, qui fit, ut mox Ὁρφεὺς, quasi dictum arripiat? Deinde nihil hic αὐτόνομον, nisi forte legere malis τῷ τοῦ νόμου. SOLAN.

ead. l. 6. ΔΕΣΠ. Οὐ νοῶ) Quomodo excidere potuerit negatio οὐ, sic imaginabar. Cum scriptum esset, ΔΕΘ. οὐ

νοῶ legit librarius Δεσπ. νοῶ. Quanta similitudo sit in Mss. quibuldam inter π literam, & inter υ, norunt, qui vel libros antiquos, vel certe Montefalconii Palaeographiam trivere. De appellatione Canthari s. scarabaei vid. supra ad Ἀποφρ. cap. 3. Et quid si ad eandem rem ac turpitudinem respicitur? GESN.

ibid. Νοῶ οὗτος) Νοῶ, ὃ οὗτος. GUYET. Idque admisi, cum invenirem in *Baf.* Sed negationem sine auctoritate nondum addo, quia nimia videtur licentia: addendam tamen, Gesnero maxime concedo. REITZ.

ibid. Ὁν κηρύττει) Etsi δ ad praemissum ἀνδράποδον, vel per se, recte haber; melius tamen ὄν, quia nova haec persona eum nomine masculino incipit appellare, ut vides ex Κάνθαρος & καθήμενος &c. REITZ.

ead. l. 7. Ἐκῆμα) Vid. B. πρ. c. 20, ubi Cynicus philosophus ἐν χρῶ κουρίας dicitur, & quae illic annotata sunt. Hic vero, ut supra *Περ. c. 15*, κομῶν cum iisdem Cynici dicantur, de barba intelligendum est, & aliquid excidisse videtur, quo illud designabatur, vel potius levi mutatione sanandus hic locus, legendumque ἐκῆμα δὲ τὸ γένειον καὶ ἐτίλλετο, quod iis optime conveniet, quae infra de eo dicuntur, cap. ult. Mirabitur forsitan aliquis, qui factum sit, ut qui barbam radere nollent, comam alere recusarint; dicam: in contraria omnia ituros certum est, quibus morosa ista ratio placebat. SOLAN.

ead. l. 9. Περὶ τὸν τοῖς ἱματίοις) Legend. Casaub. ad Theophrast. cap. de adulat. BOURD.

ead. l. 11. Ἐκεῖνος αὐτὸς) Hoc interrogative pronuntiantum fortasse: ἐκεῖνος αὐτὸς ἐστὶν ὁ οἰκέτης ὁ σὸς; an legendum, ἐκεῖνος αὐτὸς ἦν ὁ οἰκέτης ὁ σὸς talis erat servus tuus antea, sed nunc &c. sine interrogatione. GUYET.

ead. l. 15. Ἀμέλαι ἅπαντας) Literae ἀν. quae Ἄνδρες notare debebant, mixtae cum primis verbi ἀμέλαι, & sic omissae, ut paulo ante ἱρ. ante si. GESN. *Baf. 4.* sic: ἈΝΔ. Ἡμῶν δὲ οὐδεὶς λόγος. EPM. Ἀμέλαι ἅπαντας ἀνερ. — ὡς φησιν, αὐτῇ.

ibid. Ἄπαντας ἀντιρρήσομεν) Ἀν ἅπαντας ἀν. εὐρήσομεν, & subaudito τοὺς δραπέτας. GUYET.

ibid. Συνίσι γὰρ ὡς φησιν αὐτῇ) Ἀν συνίσι, i. e. simul sunt? Locus obicurus, nec integer videtur. Sed insititia & spuria videntur. GUYET.

Pag. 329. l. 2. Ὁ τὴν κίθαραν;) Subaudi ἔχον. Sed τὸ ἔχον

librario excidit fortasse. Vid. libb. vett. GUYET. O Guyete! Credatne quis, te Lucianum perlegisse? Perlegisti tamen, & probasti alibi ellipsin, nec meministi, perpetuo ἔχων in hisce omitti, aequae ac apud alios. Vid. supra notata ad Mort. Dial. X, § 4. Et Gall. c. 14, ὁ τὰ πιναρὰ, Bis Accus. c. 9, ὁ τὴν σύργγα. Ibid. c. 20, ἡ τὰ ποικίλα. Et iis locis plura ex aliis allegata. REITZ.

Pag. 330. l. 2. Ἐκποδῶν) B. 1. habere ἐκ ποδῶν appinxit Solan. male. Nam & illa, aequae ac FL & aliae, habet ἐκποδῶν. Et licet ἐκ ποδῶν maliam; tamen quia sic fere ubique adverbii more iungitur in vett. edd. earum scripturam servo. Ac nihil interesse, quidquid differentiae statuunt alii, vid. supra ad c. 29 pro Imag. Adde Iov. Trag. c. 24, ubi ἐκποδῶν ποιήσασθαι, e medio tollere. Et Xenoph. Cyr. p. m. 146 m. ἐκποδῶν ἐβούλοντο ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον γενέσθαι. Sed & καὶ ἐκ ποδῶν forsan legendum, eiectio ὑμῖν, adiecerat idem. At quae necessitas, quaeso? REITZ.

ead. l. 5. Τῶν Ὀμήρου) Iliad. I, 312. Od. Ξ, 156. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐχθρῶς) Ex Iliad. 9. Cetera sunt ex Iliad. 1, 2, & 5. BOURD.

ibid. Ἀνδρ) Τὸ ἀνδρῶν eiiciendum, ut versus stet. GUYET.

ead. l. 10. Κάνθαρον σοι μισπτέον) Ταῦτα πρὸς τὴν γυναῖκα τὴν βαλφδοῦσαν ὁ Ἑρμῆς λέγει. GUYET.

ead. l. 11. Ξειποδύκον) Il. Γ, 354. SOLAN.

ead. l. 12. ΤΠΟΔ.) Maritum vocarunt hanc personam interpretes: non male. Est enim ὑποδεξάμενος s. hospes philosophorum, cui uxorem boni viri abduxere. GESN. ΤΠΟΔ.) I. e. ὑποδοχῆς. GUYET. Immo ὑπόδικος, si inscriptio Dialogi vera. REITZ.

ead. l. 14. Οἰνοβαρὴς) Homer. Il. A, 225. Cetera sunt ex Il. B, 202, 246 & 214. SOLAN.

ead. l. 16. Εἰν) Quia sic metrum constat, servavi lectionem Parisinae. Sed posses apostropho neglecta legere: Οὔτε ἐνί. Sed in Hom. B, 202, legitur Οὔτε πόντ' ἐν πολέμῳ. REITZ.

Pag. 331. l. 1. Πανάριστε) Πανάριστε ἐριζόμεναι. GUYET. Bene. Itaque ut haec iungenda appareat, punctum post κολοῦν suffuli. REITZ.

ead. l. 3. Εἰκότως τοῦ καταράτου τὰ ἔπη) Puto, hanc esse verborum heri indignabundi sententiam, Commode cadunt in ipsum hunc fugitivum nebulonem versus, quos cantillar, Homerici. Nempe introducit Lucianus βαλφδοῦντα, & convicia Homerica meditantem Fugitivum Cynicum, quasi

usurum illis in concionibus: sed talia, quae in ipsum quoque convenirent; & quae proinde in hunc suum inimicum ipse revera iaculatur Lucianus. GESN.

ead. l. 4. Πρόσθε κύων, ὅπισθε δὲ λέων, μέσθι δὲ χίμαιρα &c.) Versus hic ita legendus: Πρόσθε κύων, ὅπισθεν δὲ λέων, μέσση δὲ χίμαιρα. IENS. Depravate antea in omnibus praeter *P.* legebatur ὅπισθε pro ὅπισθεν, & μέσθι. Exstant etiam hi versus apud Hesiod. Θ. 323, quos, ut quid mutarit perspicias, exhibebo: Πρόσθε λέων, ὅπισθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα, Δεινὸν ἀποπνέουσα πύρος μένος αἰθομένοιο. SOLAN. Homer. Il. Z, 181, paulo aliter, scil. Πρόσθε λέων, ὅπισθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα. Sed studio ab Luciano mutatum est, ut philosophos Cynicos tangeret. REITZ.

ead. l. 6. Τρίτου κυνός) Ἀπ' τριπλοῦ; i. e. τοῦ Κερβέρου. Τὸ τρίτου hic non placet. GUYET.

ead. l. 7. ΥΠΟΔΕΞΑΜΕΝΟΣ) Sic integre scribenda haec vox; non, ut in aliis sit, contracte ΥΠΟΔ. SOLAN.

Pag. 332. l. 2. Τοιγαροῦν — μιᾶρος ὦν) Frigida sunt ista, & suspecta videntur. GUYET. Nullum iocum video in voce Κλεάνθην, nec ullam allusionem ad vocem κρεμήσεται. Ideo suspicor, non ita scripsisse Lucianum, & forte Χρέμητα scripserat, ad quod alludebat κρεμήσεται, ut paulo supra, eo quod multum auri habebat in pera, ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ Χρυσίππειον eum vocavit. PALM. Κρεμάντην emendabat cl. Bel. de Ball.

ibid. Κλεάνθην) Clarus hic Stoicus. At in eo errare auctor huius opusculi videtur, quod suspensum innuat, cum inedia vitam finivisse ab aliis tradatur. Vid. Μακρ. cap. 19. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑποσάβρων) I. e. vetulus, senex, vetustate putridus, marcidus. GUYET.

ead. l. 14. ΕΡΜ. Ἡρακλῆς — τὸ μετὰ τοῦτο) Haec omnia inepta & obscura sunt; nec Luciani esse videntur. GUYET. At si hoc non est urere & fecare, quidvis licet amputare. Et si sic grassari velimus in scriptoribus vet. quid tandem sani relinquetur? REITZ.

Pag. 333. l. 4. Τρικάρανος) Huius nominis drama fecerat Varro, in quo Iulius, Crassus, Pompeius. BOURD. Τρικάρανος βιβλίον) Nisi librum intelligat, ab altero horumce nebulonum eo titulo conscriptum, quo tendat non assequor. Vid. Ἀποφρ. cap. 29. SOLAN. Est inter Theopompi Comoedias deperditas Τρικάρανος. Ac vix dubito, quin Var-

ro, cuius inter titulos *Τριπίπτινα* est, ad hanc Graecam appellationem respexerit. GESN.

ead. l. 5. Τριφάλλης τῶν κωμικῶν εἰς) Si haec verba bene habent, sequitur, Triphallem fuisse Comicum. Sed nusquam comparat hoc nomen: nec hominis hic nomen requiritur, sed libri. Potro τριφάλλης, ητος, fabulae Aristophanicae nomen celebre, saepius laudatum Athenaeo, Polluci, aliis. Τριφάλλης, inquam, non τριφάλλης, quod hic pariter & in quibusdam Pollucis libris vitiosum puto: sive capitis, aut coni adeo in galea, notionem tribuas themati, ut propius ad τρικάρανον accedat; sive cum phallo cognatum putes, qui etiam φάλλης est. Sic Schol. Aristoph. *Lyfistr.* 772, itemque Eustath. ad *Od.* A, pag. 50, 52, τὸν φάλλητα interpretantur αἰδοῖον ἄνδρος. Quo sensu Τριφάλλητα acceperit Aristophanes, e fragmentis fabulae vix est ut colligas. Titulus Satirae Varronianae, ab ipso forte Aristophane acceptus, ad posteriorem rationem magis videtur accedere: est enim apud Non. Marc. p. 131, 29, (Goth. 2, 484.) duplex titulus h. m. *Varro Tripallo*, (Goth. *Triphalo*) περὶ ἀρρενότητος. Hinc etiam lascivo carmini reddere volunt Scal. in *Priap.* pag. 211, & Scioppius. Hoc manet, Τριφάλλης, s. Τριφάλλης potius, non est τῶν κωμικῶν εἰς. Superest, ut aut intelligamus τῶν κωμικῶν λόγων εἰς λόγος, aut pro εἰς legamus ἐστὶ, eadem sententia. Prius in interpretando sum secutus. GESN.

ead. l. 7. ΗΡΑΚ.) Nomen Herculis reposui pro Δραπ. quod in omnibus libris nostris reperio. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν Ληκυθίωνα) Atqui fullonis mercenarius aut servus Cantharus c. 28; ergo cum Gallico interprete, viro acutissimo, legendum τὸν μὲν Κάνθαρον ἀποπλύνειν τ. β. τ. δ. τὸν Λ. δὲ αὖθις α. τ. ι. τ. δ. &c. nec opus est, ut Myropnus nominetur, nisi Codices meliores praeceant; satis enim per καὶ τοῦτον intelligitur. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ τοῦτον) Τὸν Κάνθαρον. GUYET.

ibid. Παραδοθῆναι τοῖς πιτταταῖς) Attingi hanc poenam supra ad *Mort. Peregr.* c. 9, ex *Interp. Aristoph. ad Nubes.* Coniunxit haec omnia *Lapith.* c. 32, καὶ καταληφθεὶς τὰ αἰσχίστα ἔπαθε. BOURD.

ead. l. 16. Παρατιλλόμενος τὰ πρῶτα) Παρατιλλόμενος τὸν πρῶκτον admitterem, si quis liber praeiret. Sed quia subsequuntur προσέτι & εἴτα, quibus τὰ πρῶτα bene respondet, nihil immuto. Ceterum res ipsa satis nota. *Conf. cap. 9*

de morte Peregr. atque de adulterorum hac poena Voss. ad Catull. p. 41. REITZ.

ibid. Τὰ πρῶτα) Male haec scriptura habet. Suspicio, scriptum fuisse τὸν πρῶτον. De παρατίλλομαι dictum est ad Μισθ. c. 33. SOLAN.

Pag. 334. l. 1. Γυναικεία τῇ πίττῃ) Nondum inveni πίτταν γυναικείαν, quae forte deterior pix fuerit, ut *tus masculum* est praestantius, neque apud Dioscoridem, neque apud Plinium, aliumve. Itaque forte eam intelligemus, quae iam adhibita est ad turpes usus in femina. GESN.

ead. l. 4. Τῶν τραγικῶν οὐ διαλόγων) Videtur ad librum & locum eius, quem traducit, respicere, tragicis eiusmodi lamentationibus ridiculum. GESN.
